Η γλυκιά Μελωδία του Πλαγίαυλου

Ιφιγένεια Βράσκου

Η γλυκιά Μελωδία
του Πλαγίαυλου

(περιπέτεια φαντασίας)

Ιφιγένεια Βράσκου

2023
Αυτό-έκδοση

Δημιουργία εξωφύλλου: Γ.Β
Η συγγραφέας φέρει την ευθύνη για την επιμέλεια του κειμένου

ISBN: 978-618-00-4509-3

Πνευματικά δικαιώματα © 2021, Ιφιγένεια Βράσκου

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με το Ν.100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, άνευ γραπτής άδειας του εκδότη, η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένη αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένη εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Στη Γιωργία,
που -εκτός του ότι είναι φαν- μοιράστηκε μαζί μου
όλες της φάσεις δημιουργίας αυτού του βιβλίου.

Η Άννα μετακομίζει στην οδό Παλαιολόγου μια μέρα του καλοκαιριού. Η γειτονιά δείχνει ήσυχη, αν και οι γείτονες, που δεν αργούν να εισβάλουν στη ζωή της, συνθέτουν ένα αλλοπρόσαλλο σύνολο.

Η καθημερινότητα μαζί τους κυλάει ανέμελα: πίνουν κρασί, παίζουν μουσική, ερωτοτροπούν, γκρινιάζουν, αναπτύσσουν φιλίες και έχθρες.

Όταν όμως στην εξίσωση μπαίνουν Μάγοι, Αθάνατοι, Ξωτικά, μουσικά όργανα (μαγικά και μη) άνθρωποι που πετάνε, Δαιμόνια και κατσαρίδες, η - πολλά υποσχόμενη - καινούρια της ζωή θα μετατραπεί σε μία μαγική περιπέτεια, από την έκβαση της οποίας θα εξαρτηθεί η σωτηρία του κόσμου! Τώρα όλοι θα κληθούν να παίξουν τον ρόλο τους, αν και μερικοί θα το κάνουν μάλλον απρόθυμα.

ΜΕΡΟΣ 1

Οδός Παλαιολόγου

1.

Το κουδούνι χτύπησε πάλι, κοφτά. Η Άννα αυτή τη φορά μισάνοιξε τα μάτια της. Ο ήχος ξανακούστηκε: πετάχτηκε από το κρεβάτι αγριεμένη, μην ξέροντας προς τα ποια κατεύθυνση να τρέξει. Κατάφερε να βρει την πόρτα του δωματίου, κατέβηκε παραζαλισμένη στο σαλόνι και άνοιξε την εξώπορτα. Στο κατώφλι στεκόταν ένας άντρας που κρατούσε ένα πιάτο σκεπασμένο με ασημόχαρτο. Ήταν ένας άντρας καστανός, που έδειχνε γύρω στα τριάντα πέντε. Είχε μια περιποιημένη κοτσίδα, πυκνά, κοντοκουρεμένα γένια και αρρενωπό πρόσωπο. Η Άννα τον κοίταζε με θολό βλέμμα, χωρίς να λέει κουβέντα.

-Καλημέρα… της είπε, διστακτικός από την έλλειψη αντίδρασης.

-Καλημέρα. Τι ώρα είναι;

-Ορίστε; Ο άντρας δε φάνηκε να βρίσκει κάποια λογική σ' αυτήν την ερώτηση.

-Τι ώρα είναι;… συγνώμη, μόλις ξύπνησα. Λοιπόν;

-Α! ε… είναι δύο και δέκα περίπου.

-Τόσο πολύ; Συγνώμη και πάλι... θέλεις τον Άρη; Θα τον ξυπνήσω αμέσως. Θέλεις να έρθεις μέσα; Εγώ είμαι η Άννα, η συγκάτοικός του. Αυτό το τελευταίο το πρόσθεσε γιατί σκέφτηκε ότι η παρουσία της εκεί ίσως να προκαλούσε λανθασμένες εντυπώσεις σε κάποιον που δεν έπρεπε, ενώ είχε ήδη ξεκινήσει για το δωμάτιο του Άρη.

-Όχι, μην τον ξυπνάς σε παρακαλώ, δεν είναι ανάγκη… φώναξε μάταια ο άγνωστος άντρας πίσω από την πλάτη της.

Η Άννα δεν του έδωσε σημασία: το μόνο που επιθυμούσε ήταν να ξεφύγει από την ενοχλητική υποχρέωση να του μιλάει. Έτρεξε στην πόρτα του Άρη και άνοιξε χωρίς να χτυπήσει.

-Άρη ξύπνα! Η ώρα πήγε δύο. Είναι κάποιος στην πόρτα και σε ζητάει.

-Παράτα με, φύγε, έκανε ο Άρης και γύρισε πλευρό.

-Σήκω! Αυτή τη στιγμή θα είναι κιόλας μέσα στο σαλόνι. Και δεν ξέρω τι να τον κάνω, ήρθε για σένα.

Ανασηκώθηκε και την κοίταξε με την άκρη του ματιού του.

-Ποιος είναι στο σαλόνι;

-Δεν τον ξέρω, αλλά είναι ωραίος, είπε η Άννα, σα να έκανε τη διαπίστωση μόλις εκείνη τη στιγμή.

Ο Άρης σηκώθηκε γκρινιάζοντας που η Άννα άνοιγε την πόρτα σε έναν άγνωστο και που τον έβαζε μέσα στο σαλόνι, και μάλιστα τον άφηνε μόνο του εκεί. Τι σχέση είχε αν ήταν ωραίος; Δεν της είχε μάθει η μαμά της να μην ανοίγει την πόρτα σε αγνώστους; Κι όμως του είχε φανεί σοφή κυρία. Ενώ γκρίνιαζε, έβαλε τη βερμούδα που είχε πετάξει σε μία καρέκλα το προηγούμενο βράδυ, και την ακολούθησε έξω τρίβοντας το μούσι του. Ο άντρας στεκόταν ακόμα μπροστά στην πόρτα και ο Άρης δεν έδειξε σημάδια αναγνώρισης. Τον κοιτούσε με αγουροξυπνημένη περιέργεια, προσπαθώντας να θυμηθεί πού τον είχε ξαναδεί.

-Συγνώμη που σας ξύπνησα, νόμιζα ότι ήταν καλή ώρα για να έρθω… συγνώμη και πάλι, μουρμούρισε ο επισκέπτης που έδειχνε έτοιμος να το σκάσει.

-Ποιος είσαι; ρώτησε ο Άρης.

Σαστισμένος από την υποδοχή, τους εξήγησε ότι έμενε στο διπλανό σπίτι και ότι είχε μετακομίσει μόλις πριν έναν μήνα.

-Στο νεοκλασικό; ρώτησε η Άννα με ενδιαφέρον.

-Ναι… έφερα μία κολοκυθόπιτα, την έψησα σήμερα το πρωί και σκέφτηκα…

Τον κάλεσαν κάπως απρόθυμα στην κουζίνα, όπου η Άννα έφτιαξε καφέδες και σιγά σιγά ξύπνησε. Τσίμπησε λίγη κολοκυθόπιτα και αποφάσισε πως θα έπρεπε να αρχίσει να μιλάει σύντομα, ο γείτονας κοιτούσε μία τον έναν και μία την άλλη μην ξέροντας πώς να αντιδράσει.

-Ώστε εσύ είσαι αυτός με τα δύο φορτηγά πράγματα; ήταν το πρώτο που της ήρθε στο μυαλό.

Ο Νίκος (αυτό ήταν το όνομα του άντρα) συνέχιζε να την κοιτάει με αμηχανία. Από την πρώτη στιγμή οι ερωτήσεις που του έκανε τον μπέρδευαν, έδειχναν εντελώς ασυνάρτητες και δεν τον βοηθούσαν να ξεκινήσει μία φυσιολογική συζήτηση.

-Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε προσπαθώντας να μην ακουστεί αγενής.

Η Άννα ανασήκωσε τους ώμους: -Τίποτα. Ήταν το σχόλιο που έκανε ο Άρης όταν του ανέφερα πως εδώ δίπλα έχει ένα ωραίο σπίτι.

Ο Άρης την αγριοκοίταξε, αλλά δεν ήταν ακόμα σε θέση να μιλάει, πόσο μάλλον να κάνει παρατηρήσεις. Ο Νίκος έκανε μία ακόμα προσπάθεια.

-Κι εσείς; Είστε μουσικοί;

-Μόνο ο Άρης, απάντησε η Άννα. Πού το ξέρεις αυτό;

-Μου φάνηκε πως άκουσα κάποιον να παίζει βιολί μερικές φορές.

-Βιολοντσέλο, διόρθωσε ο Άρης βλοσυρά.

Ο Νίκος χαμογέλασε θριαμβευτικά. -Ώστε είναι αλήθεια ότι μένουν μουσικοί στη γειτονιά!

-Μόνο δύο, απ' όσο ξέρω, απάντησε ο Άρης. Έχει σημασία αυτό;

-Όχι στην πραγματικότητα. Όμως θαυμάζω τους μουσικούς: είναι λίγο μάγοι, δεν είναι;

Ο Άρης τον κοίταξε κάπως στραβά. Δεν είχε όρεξη για φιλοσοφίες μόλις είχε ανοίξει τα μάτια του.

-Η μαγεία που υπονοείς προέρχεται από πολλά χρόνια σκληρής μελέτης, απάντησε. Τίποτα δε δίνεται τσάμπα σ' αυτόν τον κόσμο!

-Δε θα διαφωνήσω, είπε ο άλλος καλόβολα.

-Πώς και ξέρεις τόσα για τους γείτονες; ρώτησε η Άννα, η οποία δεν είχε πάρει χαμπάρι πως ζούσε και δεύτερος μουσικός στην οδό Παλαιολόγου.

-Τυχαία μάλλον. Μου μίλησε για σας ο τύπος που έχει το παλαιοπωλείο εδώ απέναντι.

-Γνώρισες και τον Παλαιοπώλη;

-Ήταν ένας παλιός γνωστός. Έχουμε, κατά κάποιο τρόπο, κοινά ενδιαφέροντα.

-Δηλαδή;

-Είμαι κι εγώ λάτρης των παλιών πραγμάτων.

-Είσαι πελάτης του;

-Ω, όχι. Είμαι κάτι σαν αντικέρ - συλλέκτης. Εμπορεύομαι έργα τέχνης, παλιά βιβλία και αντίκες. Βρίσκω όσα έχουν κάποια αξία και τα πουλάω σε συλλέκτες, τέτοια.

-Ενδιαφέρον, σχολίασε η κοπέλα, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα τι είδους επάγγελμα θα μπορούσε να είναι αυτό. -Και το σπίτι; Είναι δικό σου;

-Μακάρι, αλλά πού τέτοια τύχη! Ο ιδιοκτήτης του το είχε παρατημένο πολλά χρόνια. Ο Παλαιοπώλης μεσολάβησε για να μου το δώσει. Ήξερε την περίπτωσή μου, ότι έψαχνα σπίτι και χρειαζόμουν κάτι μεγάλο κι έτσι…

-Ναι, ήταν ακατοίκητο σχεδόν δέκα χρόνια, συμφώνησε ο Άρης χωρίς πολύ ενδιαφέρον.

-Δείχνει πολύ ωραίο απ' έξω… έκανε η Άννα.

-Είναι καταπληκτικό! Όταν το είδα το ερωτεύτηκα, αποφάσισα αμέσως πως θα γινόταν το σπίτι μου. Πρέπει να έρθετε να το δείτε, πιστεύω ότι παρουσιάζει κάποιο ενδιαφέρον, πρόσθεσε με συγκαλυμμένη περηφάνια.

Η Άννα έδειξε ευχαριστημένη. Και τι δε θα έδινε να δει αυτό το σπίτι από κοντά.

-Κι εσύ, Άννα; Δεν είσαι μουσικός;

-Όχι. Είμαι κάτι σαν ιστορικός, σπούδασα μεσαιωνική ιστορία στην Ιταλία. Τώρα βέβαια ασχολούμαι με τις μεταφράσεις μέχρι να βρεθεί κάτι πιο ενδιαφέρον.

-Και με τον Άρη;…

-Είμαστε συγκάτοικοι, ούτε εγώ έχω πολύ καιρό που μετακόμισα εδώ. Μου αρέσει αυτή η ήσυχη γειτονιά.

-Κι εμένα. Ήσυχη, όπως το είπες. Αναρωτιέμαι αν έχει συμβεί ποτέ τίποτα παράξενο εδώ.

-Σαν τι; έκανε ο Άρης.

Ο Νίκος γέλασε ξανά. -Τίποτα, αυτό λέω κι εγώ. Τίποτα παράξενο δε συμβαίνει σε μία γειτονιά σαν κι αυτή, σωστά;

Η Άννα χαμογέλασε κάπως απορημένα και άλλαξε συζήτηση.

-Πού έμενες πριν;

-Τα τελευταία χρόνια στη Νέα Υόρκη· είχα πάει εκεί για δουλειές και τελικά έμεινα παραπάνω από όσο υπολόγιζα. Το κανονικό μου σπίτι ήταν στην Αθήνα, στο κέντρο, αλλά είχα πάψει να χωράω εδώ και αρκετό καιρό. Έτσι μόλις επέστρεψα έψαξα αμέσως για κάτι πιο κατάλληλο.

Αυτό το σημείο η Άννα το βρήκε περισσότερο ενδιαφέρον για συζήτηση και άρχισε να τον ρωτάει για τη Νέα Υόρκη και τη ζωή του εκεί. Ο Νίκος ανταπέδωσε με ερωτήσεις για τη δική της ζωή. Συνέχισαν μ’ αυτόν τον τρόπο για λίγο χωρίς κανένας από τους δύο να κρύβει την περιέργειά του, ενώ ο Άρης είχε ριχτεί από ώρα στην κολοκυθόπιτα αδιαφορώντας για την κουβέντα τους. Κάποια στιγμή αποφάσισε πως η ώρα είχε περάσει τραγικά και έπρεπε να ντυθεί για να φύγει, μιας και στις πέντε έπρεπε να είναι στο κέντρο. Ο Νίκος σηκώθηκε κι εκείνος και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

- Ελάτε κάποια μέρα να δείτε το σπίτι, επανέλαβε βγαίνοντας.

-Τελικά τι ήθελε αυτός ο τύπος; φώναξε η Άννα έξω από την κλειστή πόρτα του Άρη. -Εκτός από το να μας φέρει κολοκυθόπιτα, εννοώ.

Μέσα στο δωμάτιο, ο Άρης προσπαθούσε να ντυθεί βιαστικά, μπερδεύοντας τα μπατζάκια του.

-Ίσως να πιάσει φιλίες, απάντησε, αφού είναι καινούριος στη γειτονιά. Κι εσύ;

-Εγώ τι;

Ο Άρης βγήκε απότομα πέφτοντας σχεδόν επάνω της και άρχισε να ψάχνει τα κλειδιά του.

-Λέω γι' αυτό το ξαφνικό πρωινό φλερτ!

-Τον φλέρταρα;

-Απροκάλυπτα.

-Τρελάθηκες;

-«Και πού έμενες πριν Νίκο, και τι δουλειά κάνεις Νίκο…» την κορόιδεψε.

-Δε μιλούσα έτσι, διαμαρτυρήθηκε η Άννα.

-Εμένα μου φάνηκε πως σου άρεσε.

-Ναι, τώρα που το λες, ίσως και να μου άρεσε. Τον φλέρταρα; Λες να το κατάλαβε;

-Φυσικά και το κατάλαβε, αν δεν είναι βλάκας.

-Και;

-Τι και;

-Ανταποκρίθηκε;

-Δηλαδή το παραδέχεσαι; τη ρώτησε ο Άρης με δήθεν αυστηρό τόνο, ενώ συγχρόνως αναποδογύριζε ένα ξύλινο μπολ που βρισκόταν πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού και μελετούσε το περιεχόμενό του.

Η Άννα χαμογέλασε αυτάρεσκα.

-Μήπως μου κάνεις σκηνή ζηλοτυπίας;

-Σκηνή; Ναι, στο κάτω κάτω για εμένα ήρθε, εσύ το είπες.

-Α, τέτοια σκηνή μου κάνεις… Ακούστηκε κάπως απογοητευμένη.

-Μάλλον δεν του αρέσουν οι άντρες, ε;

-Πού θες να ξέρω; Δεν μου φάνηκε πάντως.

-Γαμώτο! Το ήξερα. Ο Άρης ξετρύπωσε επιτέλους τα κλειδιά του από μία τσέπη και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

-Φεύγω, της είπε ανακατεύοντάς της τα ήδη ανάκατα μαλλιά. -Αν δεν έχεις δουλειά φτιάξε κάτι να φάμε το βράδυ, εντάξει;

-Ό,τι πει ο σύζυγος!

2.

Η Άννα Καποδίστρια είχε πατήσει για πρώτη φορά το πόδι της στην οδό Παλαιολόγου περίπου έναν μήνα πριν, ένα βράδυ που όλα μύριζαν άνοιξη. Είχε καταφτάσει αναπάντεχα στη μέση της νύχτας, μετά από μία βραδιά γεμάτη σφηνάκια

στο συνηθισμένο μπαρ με τη συνηθισμένη, παμπάλαιη παρέα, με την οποία τον τελευταίο καιρό βαριόταν αφόρητα. Ωστόσο, εκείνο το βράδυ μάλλον η Άννα τους είχε κάνει να βαρεθούν, με την εμμονή που την είχε πιάσει σχετικά με μία αγγελία που είχε ξετρυπώσει το ίδιο πρωί. Έψαχνε σπίτι, τους το έλεγε από καιρό, αν και κανείς δεν έδειχνε να την παίρνει στα σοβαρά. Κι εκείνο το βράδυ ήξερε πως το είχε βρει, χωρίς καν να το έχει δει ακόμα από κοντά!

Στην αγγελία είχε απαντήσει ένας άντρας. Είχε ωραία φωνή και ακουγόταν συμπαθητικός, έλεγε πως νοίκιαζε τη σοφίτα του σπιτιού του και πως την είχε ανακαινίσει και είχε δικό της μπάνιο. Είχαν κλείσει ραντεβού για το επόμενο απόγευμα. Οι φίλοι της υποστήριζαν ότι θα ήταν μάλλον κάποιος ανώμαλος, που θα την κλείδωνε στο υπόγειο και δε θα την ξανάβλεπε ανθρώπου μάτι. Κι όμως, εκείνη ήταν που κρυφοκοιτούσε το σπίτι του μέσα στη νύχτα.

Την είχαν ανεχτεί για αρκετή ώρα να μιλάει για την αγγελία και το τηλεφώνημα. Την είχαν πειράξει και τελικά της είχαν φωνάξει πως δεν έστεκε στα καλά της. Καθώς τίποτα δεν έδειχνε να έχει αποτέλεσμα, το βρήκαν καλή ιδέα να τη στείλουν επιτόπου στην άλλη άκρη της πόλης για να ρίξει μια ματιά στην υποψήφια καινούρια κατοικία της.

Είχαν αγγαρέψει τον μικρότερο, τον Παναγιώτη, ίσως και να είχαν ρίξει κλήρο στα κρυφά για το ποιος θα την πήγαινε με αυτοκίνητο βραδιάτικα, απλά και μόνο για να της αποδείξουν πόσο ηλίθια ήταν η ιδέα της να μετακομίσει εκεί. Ήταν όλοι κάπως μεθυσμένοι.

«Φτάσατε στον προορισμό σας» είχε πει αυστηρά το GPS με τη φωνή της Σαπφώς Νοταρά. Είχαν κάνει μία ώρα δρόμο ακολουθώντας άγνωστες διαδρομές και καταλήγοντας σ' ένα μέρος που, όπως υπολόγιζε, θα ήταν αδύνατο να ξαναβρεί την επόμενη. Το αυτοκίνητο του Παναγιώτη έκλεινε την πρόσβαση στην πόρτα κι εκείνοι, όρθιοι στον δρόμο, κρυφοκοίταζαν τα σκοτεινά παράθυρα.

Ήταν μία μονοκατοικία. Υπήρχε ένας μικρός κήπος, ο πιο παραμελημένος ολόκληρης της γειτονιάς. Ήταν ο μόνος που είχε αγριόχορτα αντί για τριανταφυλλιές και ένα κατσιασμένο πεύκο στη μέση, με ένα ξεχαρβαλωμένο τραπέζι από κάτω. Πάνω από τον πρώτο όροφο διακρινόταν μία σοφίτα. Τουλάχιστον σ' αυτό η αγγελία έλεγε αλήθεια, υπήρχε πράγματι μια σοφίτα με μία ελαφρώς κεκλιμένη σκεπή και ένα μεγάλο παράθυρο.

-Εδώ είναι, είχε δηλώσει ο Παναγιώτης κάπως καθυστερημένα. Στην άκρη του Θεού, είχε προσθέσει, ακόμα και η Σαπφώ δυσκολεύτηκε να το βρει.

-Αλλά έχει συγκοινωνία, είχε απαντήσει η Άννα με καλή διάθεση. Όταν έβαζε κάτι στο κεφάλι της ήταν αδύνατο να της αλλάξεις γνώμη.

-Είσαι σίγουρη; Είναι μακριά και δεν έχεις αυτοκίνητο.

Η Άννα είχε ανασηκώσει τους ώμους. -Δουλεύω στο σπίτι, έκανε ανέμελα.

-Ναι, αλλά… το σπίτι δε δείχνει και τόσο…

Του είχε κάνει νόημα να σωπάσει. Μέσα στην ησυχία ακουγόταν μουσική. Κάποιος έπαιζε ένα έγχορδο και η Άννα ήταν σίγουρη πως ο ήχος έβγαινε από τα μισάνοιχτα παράθυρα του αριθμού οχτώ.

Το ραντεβού με το καινούριο της σπίτι ήταν το επόμενο απόγευμα στις εφτά. Είχε αναγκαστεί να αλλάξει δύο γραμμές του μετρό και ένα λεωφορείο και στη συνέχεια να ρωτήσει σε δύο περίπτερα και ένα βενζινάδικο, αλλά τελικά είχε καταφέρει να το εντοπίσει και να χτυπήσει το κουδούνι μόνο με μισή ώρα καθυστέρηση.

-Είσαι εδώ για το δωμάτιο;

Ο άντρας της αγγελίας, έτσι υπέθετε, στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας και πρέπει να τον κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό για αρκετή ώρα, γιατί χρειάστηκε να μιλήσει τρεις φορές για να την κάνει να του απαντήσει. Ίσως να ήταν ο ανώμαλος που θα την κλείδωνε στο υπόγειο όπως υποστήριζαν οι φίλοι της, αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία: μπροστά της στεκόταν ένας τύπος που μόλις το είχε σκάσει από το Χόλυγουντ, ένας από τους πιο ωραίους άντρες που είχε αντικρίσει στη ζωή της.

-Μιλήσαμε χτες στο τηλέφωνο; προσπάθησε ξανά από τη δική του πραγματικότητα.

-Α, χμμ... η Άννα προσγειώθηκε κάπως. -Ναι… μιλήσαμε στο τηλέφωνο, είμαι η Άννα.

-Ωραία, πέρνα μέσα, εγώ είμαι ο Άρης. Το βρήκες εύκολα;

-Αρκετά, χρειάστηκε να ρωτήσω μερικές φορές... Η Άννα παρέλειψε να αναφέρει την περιπέτεια της προηγούμενης νύχτας.

-Είμαστε λίγο μακριά από το κέντρο...

-Δε με πειράζει, άλλωστε δουλεύω κυρίως στο σπίτι.

-Α, καλό αυτό. Τι δουλειά κάνεις;

-Μεταφράσεις κυρίως.

-Εγώ παίζω βιολοντσέλο, ελπίζω να μη σε ενοχλεί.

-Γιατί να με ενοχλεί;

-Γιατί συνήθως μελετάω στο σπίτι.

-Γιατί να με ενοχλεί; Μουσική δεν είναι;

-Ναι, φυσικά, έκανε ο Άρης σαστισμένος.

Αντάλλαξαν μερικές ακόμα αμήχανες κοινοτυπίες, πριν τον ακολουθήσει στο σαλόνι. Ήταν μεγάλο, μάλλον σκοτεινό και κάπως βρώμικο και στη μία πλευρά του ξεκινούσε μια φαρδιά εσωτερική σκάλα. Ο Άρης την οδήγησε κατευθείαν εκεί και ανέβηκαν σε έναν μικρό διάδρομο. Είχε μία πόρτα που έβγαζε σε μία μεγάλη αποθήκη γεμάτη παλιά, σκονισμένα πράγματα. Δίπλα ήταν ένα μικρό μπάνιο με ντουζιέρα. Ο Άρης άνοιξε την τρίτη πόρτα θριαμβευτικά.

- Εδώ είμαστε! δήλωσε.

Σκόνη στροβιλιζόταν στο φως του ήλιου που έδυε μπροστά στο παράθυρο, θαμπώνοντας τους τα μάτια. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και είχε ένα τεράστιο παράθυρο με φαρδύ πεζούλι που έβλεπε στον δρόμο. Μπροστά στο παράθυρο ήταν τοποθετημένο ένα κρεβάτι. Μια ευρύχωρη ντουλάπα και ένα γραφείο συμπλήρωναν την επίπλωση. Η Άννα έκανε μερικά βήματα μέσα, γονάτισε πάνω στο κρεβάτι, άνοιξε το παράθυρο, κοίταξε έξω, το ξανάκλεισε, εξέτασε λίγο τον υπόλοιπο χώρο.

-Λοιπόν; ρώτησε ο Άρης με αγωνία που δεν μπόρεσε να κρύψει ικανοποιητικά.

Μια βδομάδα αργότερα, η Άννα είχε μετακομίσει στην οδό Παλαιολόγου.

Η μετακόμισή της είχε γίνει με ένα κόκκινο αμάξι που οδηγούσε ένας άλλος παλιός φίλος (ποτέ δεν πρέπει να αγγαρεύεις τον ίδιο δεύτερη φορά) γεμάτο κούτες και βαλίτζες. «Δεν πήρες και πολλά» την είχε πειράξει η μητέρα της. «Η ανεξάρτητη ζωή σου ξεκινάει μάλλον λιτά!». Η Άννα αναρωτιόταν αν πίστευε στ' αλήθεια πως το έκανε στα σοβαρά, πως είχε σκοπό να μείνει σ' εκείνο το σπίτι παραπάνω από ένα καλοκαίρι. Αν και δεν το ομολογούσε, ακριβώς την ίδια απορία είχε κι εκείνη.

Είχε μεγαλώσει στο κέντρο, μέσα στην κίνηση και στον θόρυβο, εκεί που έχεις την αίσθηση ότι συμβαίνουν τα πάντα, από διαδηλώσεις και φασαρίες μέχρι παραστάσεις και σεμινάρια. Δεν ήταν ότι δεν της άρεσε πια το κέντρο, σε όσους την είχαν ρωτήσει γιατί έψαχνε σπίτι στα προάστια δεν ήξερε πραγματικά τι να απαντήσει. Οι γονείς της έμεναν στο κέντρο, οι φίλοι της, τα μαγαζιά που πάντα ψώνιζε, τα μπαρ που σύχναζε, όλη η ζωή της ήταν οργανωμένη εκεί... και μάλλον αυτός ήταν ο λόγος που ήθελε να φύγει μακριά. Η Άννα ήταν είκοσι εφτά χρονών και θεωρούσε ότι είχε φτάσει σε μία φάση της ζωή της που ήθελε να ξεκινήσει ένα νέο κεφάλαιο, να πάψει να ζει συνεχώς ασφαλής ανάμεσα σ' αυτά που ήξερε από παιδί.

Είχε λείψει μόνο το διάστημα που σπούδασε στο εξωτερικό. Όταν επέστεψε έμεινε ξανά στο σπίτι των δικών της, προσωρινά. Αυτό το προσωρινά, που κρατούσε σχεδόν τρία χρόνια τώρα, είχε έρθει η στιγμή να φτάσει στο τέλος του.

3.

Ο Άρης αισθανόταν μία απέραντη ανακούφιση. Είχαν περάσει δύο μήνες από τότε που είχε σκαρφιστεί έναν τρόπο για να καλυτερέψει τα άθλια οικονομικά του: θα έβρισκε έναν συγκάτοικο στον οποίο θα νοίκιαζε τη σοφίτα. Έδειχνε καλή ιδέα και άλλωστε το σπίτι ήταν πολύ μεγάλο για ένα μόνο άτομο. Αλλά η περιοχή ήταν μακριά από το κέντρο και τα πανεπιστήμια και κανένας δεν ήθελε να νοικιάσει δωμάτιο σ' ένα σπίτι που μέσα έμενε και ο ιδιοκτήτης. Όλοι του έλεγαν ότι δεν θα κατάφερνε ποτέ να βρει ένοικο για τη σοφίτα και ο ίδιος, παρόλο τον αρχικό ενθουσιασμό του, είχε αρχίσει να απογοητεύεται, όταν εμφανίστηκε η Άννα. Ήταν ο πρώτος και μοναδικός άνθρωπος που είχε δείξει ενδιαφέρον για το δωμάτιο. Δεν την είχε πτοήσει η συγκατοίκηση με τον σπιτονοικοκύρη και δεν την είχε πειράξει η απόσταση από το κέντρο. Είχε ρίξει μία ματιά στο σπίτι, είχε δει το δωμάτιο και μετά είχε δείξει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το παράθυρο και τη θέα. Έλεγε ότι η περιοχή της άρεσε, πράγμα που ο Άρης δεν καλοκαταλάβαινε, αλλά σε γενικές γραμμές φαινόταν εντάξει στο μυαλό, δεν έδειχνε να είναι καμία ανισόρροπη, τουλάχιστον σαν πρώτη εντύπωση. Δεν ήξερε πώς θα ήταν να έχει μια άγνωστη μέσα στο σπίτι του και ιδιαίτερα μία γυναίκα. Όμως είχε κάνει δύο χρόνια φοιτητής στην Αγγλία όπου είχε μείνει με διάφορους ξένους και έλπιζε ότι είχε μάθει τα κόλπα της συγκατοίκησης και ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

Η βδομάδα που είχε μεσολαβήσει από τότε που είχαν υπογράψει - έτσι απότομα, την ίδια μέρα - το συμβόλαιο, μέχρι που η Άννα να μετακομίσει στο σπίτι, του είχε δώσει αρκετό χρόνο να σκεφτεί ξανά και ξανά την υπόθεση, να το μετανιώσει πολλές φορές και άλλες τόσες να αισθανθεί τυχερός που επιτέλους είχε βρει νοικάρη. Και να φάει τα χρήματα της προκαταβολής.

Η καινούρια του συγκάτοικος ήταν ένα πλάσμα συμπαθητικό και κάπως αλλόκοτο, που γελούσε συχνά, φορούσε χρωματιστά ρούχα και είχε κατσαρά μαλλιά κι αυτό την έκανε να πιάνει περισσότερο χώρο απ' ό,τι θα περίμενε κανείς από ένα λεπτοκαμωμένο κορίτσι. Έδειχνε μικρότερη από την ηλικία της και του συμπεριφερόταν σα να τον ντρεπόταν. Είχε καταφτάσει μία Τρίτη πρωί και τώρα πια

δεν υπήρχαν περιθώρια για πισωγυρίσματα, τώρα θα έπρεπε να ζήσει με τις συνέπειες της απόφασής του για τουλάχιστον έναν χρόνο, έτσι έλεγε το συμβόλαιο.

4.

Έβρεξε. Δυνατά και πολύ. Μια τελευταία ανοιξιάτικη μπόρα και ο καιρός δρόσισε κάπως. Έξω μύριζε όμορφα, βρεγμένο χώμα και φρέσκα χορτάρια. Ο Άρης στεκόταν στο κατώφλι του και κοιτούσε τον μικρό του κήπο, με τα ξερόχορτα, τα λίγα λουλούδια στις γλάστρες που του είχε αφήσει κληρονομιά η μάνα του πριν φύγει για το χωριό και το ένα και μοναδικό πεύκο. Ήταν κρίμα. Ένας τόσο όμορφος κήπος, σε έναν και μόνο χειμώνα στα χέρια του, είχε καταντήσει σαν εγκαταλελειμμένο οικόπεδο. Όμως τον χειμώνα ο κήπος δεν ήταν παρά ένα μέρος που διέσχιζε για να μπει και να βγει από το σπίτι.

Η Άννα έστριψε τη γωνία της οδού Παλαιολόγου ανασαίνοντας τον αέρα μετά τη βροχή. Χαμογέλασε όταν είδε τον Άρη να στέκεται κατσουφιασμένος στην πόρτα. Της άρεσε. Οι μέρες περνούσαν και ο σπιτονοικοκύρης και συγκάτοικος της συνέχιζε να είναι ευγενικός όπως την πρώτη φορά που μίλησαν στο τηλέφωνο. Και κούκλος.

Βέβαια η συγκατοίκηση είχε ξεκινήσει κάπως άβολα. Η Άννα δεν μπορούσε να αποβάλει την αίσθηση πως ήταν εισβολέας στον χώρο του και προσπαθούσε να περνάει απαρατήρητη για να μην τον ενοχλεί. Κι ήταν κι αυτή η ομορφιά του που δυσκόλευε την κατάσταση. Θα έπρεπε να έχει το νου της, αν άρχιζε να της αρέσει δε θα είχαν καλά ξεμπερδέματα.

Της πήρε περίπου δέκα μέρες να πάρει θάρρος μαζί του, αν και συνέχιζε να μην μπορεί να προσδιορίσει αν υπήρχε κάτι περίεργο σ' αυτόν. Το γεγονός ότι στις δέκα μέρες που έμενε εκεί δεν είχε εμφανιστεί καμία γυναικά την προβλημάτιζε, καθώς θεωρούσε αδύνατο ένας τόσο ωραίος άντρας να είναι εντελώς μόνος.

Έφτασε στην πόρτα του κήπου και τον χαιρέτησε κάπως πιο μελιστάλακτα απ' ό,τι θα ήθελε.

-Επιθεωρώ τον κήπο, δήλωσε ο Άρης. Παλιά δεν ήταν έτσι, όταν έμενε και η μητέρα μου εδώ, εννοώ.

Την Άννα δεν την ένοιαζε ιδιαίτερα η κατάσταση του κήπου, αλλά δε θέλησε να χάσει την ευκαιρία να πιάσει κουβέντα μαζί του. Δεν είχαν πει πολλά ακόμα και κάποτε θα έπρεπε να γνωριστούν καλύτερα. Στο κάτω κάτω έμεναν στο ίδιο σπίτι.

Οι δύο συγκάτοικοι, ξεκινώντας μία μακριά συζήτηση για τον κήπο, έβγαλαν δύο καρέκλες από την κουζίνα και τις τοποθέτησε κάτω από το πεύκο. Ήταν ένα ωραίο απόγευμα. Μελετώντας την κατάσταση από κοντά, αποφάσισαν πως θα έπρεπε σύντομα να καθαρίσουν, να ξεχορταριάσουν και να αγοράσουν ένα τραπέζι της προκοπής. Η συζήτηση περιλάμβανε πολλές ωραίες ιδέες και καλές προθέσεις, αλλά σύντομα στέρεψε, καθώς κανείς τους δεν ήταν πραγματικά πρόθυμος να ξεκινήσει κηπουρικές εργασίες.

Πάνω που έπεσε η πρώτη αμήχανη σιωπή, μία ηλικιωμένη κυρία φάνηκε να κατεβαίνει την οδό Παλαιολόγου φορτωμένη με τσάντες από το σουπερμάρκετ. Ο Άρης σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε χαρούμενα.

-Μου φαίνεται ότι θα γνωρίσεις την κυρία Ειρήνη.

Η Άννα ξαφνιάστηκε αλλά, πριν προλάβει να αντιδράσει, ο Άρης σηκώθηκε και πρόλαβε τη γυναίκα στην πόρτα. -Θέλετε βοήθεια με τις τσάντες; προσφέρθηκε.

-Δε θα πω όχι, μου κόπηκε η μέση. Τι κάνεις Άρη; Ω, συγνώμη, βλέπω έχεις παρέα. Απολαμβάνετε τον κήπο; ρώτησε κοιτώντας γύρω της με αμφιβολία.

-Σχεδιάζουμε την αποκατάστασή του.

-Καλά κάνετε: οι κήποι ανταποδίδουν τη φροντίδα που τους δίνεις.

-Θα έρθετε να πιείτε έναν καφέ μαζί μας; Να σας γνωρίσω και την καινούρια μου συγκάτοικο.

-Συγκάτοικο; Αποφάσισες να βάλεις μια γυναίκα στο σπίτι επιτέλους; Άντε, μήπως και σας νοικοκυρέψει κι εσένα και τον άλλον! τον πείραξε.

-Ποιον άλλον; ψιθύρισε η Άννα, ενώ σκεφτόταν πως αν περίμεναν από ’κείνη να νοικοκυρέψει τον οποιονδήποτε, πόνταραν σε κουτσό άλογο.

-Εννοεί τον Μάρκο. Ο Άρης βγήκε στο πεζοδρόμιο και η Άννα τον μιμήθηκε. Δεν είχε γνωρίσει κανέναν Μάρκο τις μέρες που ήταν εκεί.

-Η Άννα, η κυρία Ειρήνη, έκανε τις συστάσεις ο Άρης. Μένει εδώ απέναντι, πάνω από το διαμέρισμα του φίλου μου του Μάρκου, είναι η σπιτονοικοκυρά του.

Η Άννα έριξε μία ματιά στην απέναντι πλευρά του δρόμου: δεν είχε δώσει και μεγάλη σημασία στο διώροφο κτήριο που υπήρχε εκεί, αν και την είχε παραξενέψει το γεγονός ότι στο ισόγειο του είχε ένα παλαιοπωλείο. Το μαγαζί έδειχνε κάπως παράταιρο, ήταν το μοναδικό μαγαζί της οδού Παλαιολόγου, αυτό και το μικρό περίπτερο που στεκόταν μπροστά του.

-Λοιπόν: εγώ θα βοηθήσω την κυρία Ειρήνη με τις σακούλες κι εσύ θα αναλάβεις να της φτιάξεις ένα καφεδάκι! Και φτιάξε και για εμάς.

Η Άννα συνειδητοποίησε πως την είχε παγιδέψει: εδώ και ώρα βαριόταν να μπει στην κουζίνα και να φτιάξει καφέ, ελπίζοντας ότι αργά ή γρήγορα θα προσφερόταν εκείνος.

-Φτιάξε ελληνικό για όλους, την παρότρυνε.

Η κυρία Ειρήνη τον κοίταξε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

-Δεν πιστεύω να με βάλεις να πω το φλιτζάνι; τον μάλωσε τρυφερά.

-Μου πέρασε από το μυαλό, παραδέχτηκε ο Άρης. Θα πούμε το φλιτζάνι της Άννας!

-Μόνο αν το ζητήσει η ίδια.

Η Άννα δεν ήταν καθόλου βέβαιη πως ήθελε να της πει κάποιος το φλιτζάνι, αλλά την είχαν αιφνιδιάσει και δεν ήθελε να φανεί αγενής.

-Λοιπόν; Θα φτιάξεις καφέ; επέμεινε ο Άρης.

-Ευχαρίστως...

-Να τον ψήσεις σε χαμηλή φωτιά, της συνέστησε η κυρία Ειρήνη.

-Μήπως να τον μελετήσω κιόλας;

Η ηλικιωμένη κυρία γέλασε. -Γιατί όχι; Λίγο μελέτημα δε βλάπτει!

Καθώς οι άλλοι δύο έφυγαν αφήνοντάς την σύξυλη, τράβηξε προς την κουζίνα. Έβαλε τα δυνατά της να πετύχει τους ελληνικούς καφέδες. Δεν έφτιαχνε ποτέ αυτού του είδους τον καφέ για τον εαυτό της, μόνο καμιά φορά για τον πατέρα της ο οποίος, απ' ό,τι θυμήθηκε ξαφνικά, ποτέ δεν είχε σχολιάσει αν τον πετύχαινε ή όχι. Τώρα την είχε πιάσει άγχος για το καϊμάκι και στεκόταν με νευρικότητα πάνω από το μπρίκι. Σε λίγο τους άκουσε να μιλάνε στον κήπο και βγήκε ισορροπώντας τα φλιτζάνια σ' έναν τεράστιο δίσκο. Το καϊμάκι είχε αποτύχει οικτρά.

-Μπράβο κορίτσι μου, σχολίασε η ηλικιωμένη κυρία καλόβολα.

Ήταν μια συμπαθητική γυναίκα με πυκνά, ολόλευκα μαλλιά, πιασμένα σε έναν χαλαρό κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Η Άννα σκέφτηκε ότι σπάνια έβλεπες γιαγιάδες με κότσο τώρα πια. Ωστόσο η κυρία Ειρήνη δεν είχε την κλασσική όψη γιαγιάς: είχε μεγάλα μπλε μάτια, φωτεινά και διεισδυτικά και καθαρό πρόσωπο χωρίς πολλές ρυτίδες. Μιλούσε ήσυχα και χαμογελούσε συχνά, έκανε καλοσυνάτα σχόλια και προκαλούσε μία αίσθηση ηρεμίας.

Τελείωσε τον καφέ της και γύρισε το φλιτζάνι στο πιατάκι, ενώ η συζήτηση είχε στραφεί ξανά στην κηπουρική. Πέρασε ένα τέταρτο περίπου, κατά το οποίο νόμιζε πως είχαν ξεχάσει την πρότασή τους ή ότι της είχαν κάνει πλάκα, και είχε αρχίσει να

ντρέπεται που έβλεπε το φλιτζάνι της ανάποδα, να γεμίζει το πιάτο καφέδες. Τελικά η γυναίκα της χαμογέλασε.

-Άντε Άρη! Είπες πως θα της πούμε το φλιτζάνι. Πιάσ' το με το αριστερό και πες μου τι βλέπεις!

Ο Άρης εκτέλεσε την εντολή σοβαρός. Γύρισε το στεγνό πια φλιτζάνι στο χέρι του με περισπούδαστο ύφος.

-Ψάξε για φιγούρες. Αυτές κοιτάμε πρώτα.

-Έχει! είπε ικανοποιημένος. Βλέπω τουλάχιστον τρεις.

Η κυρία Ειρήνη φόρεσε τα γυαλιά της και έριξε μια ματιά. -Σωστά, έκανε ξαφνιασμένη. Τι άλλο;

-Θάμνους! Θα είναι επειδή μιλούσαμε για τον κήπο!

-Προσπαθείς να μάθεις να διαβάζεις το φλιτζάνι, Άρη; ρώτησε η Άννα μπερδεμένη.

Οι άλλοι δύο γέλασαν, με ένα αστείο που κατάλαβαν μόνο εκείνοι.

-Από μικρό παιδί! Η μάνα μου με άφηνε καμιά φορά στην κυρία Ειρήνη για να με προσέχει.

-Αλλά είναι ανεπίδεκτος! Δεν μπορεί να διακρίνει τίποτα και ούτε να θυμηθεί τους συμβολισμούς.

-Δεν είναι για όλους αυτή η τέχνη, παραδέχτηκε ο Άρης και της παρέδωσε το φλιτζάνι με επισημότητα.

Η ηλικιωμένη κυρία το γύρισε κι αυτή στο χέρι της.

-Θέλεις πράγματι να στο πω;

-Ναι, γιατί όχι; Αν είναι να το πει κάποιος, ας είναι κάποιος που ξέρει τουλάχιστον.

Το κοίταξε για λίγο σοβαρά απ' όλες τις πλευρές.

-Να ένα ωραίο, περίπλοκο φλιτζάνι. Χμ! δείχνει σαν πολλά πράγματα να συμβαίνουν ταυτόχρονα. Ένα ξεκίνημα που έγινε ή θα γίνει άμεσα. Αυτό δείχνει μάλλον το καινούριο σπίτι, αλλαγές, μία νέα εποχή στη ζωή σου… αυτά τα ξέρεις, φυσικά. Ένας άντρας μέσα στην οικογένεια που σ' έχει έννοια. Το όνομά του αρχίζει από Δ.

«Ο πατέρα μου» σκέφτηκε η Άννα κάπως νευρικά.

-Δείχνει να υπάρχει μία ερωτική απογοήτευση στο παρελθόν, αλλά της έχεις γυρίσει την πλάτη.

-Α, έκανε η Άννα αόριστα.

-Φυσικά αυτό μπορεί να το πει ο καθένας και εννιά φορές στις δέκα πιάνει όταν το λέει σ' ένα άτομο της ηλικίας σου!

Η Άννα χαμογέλασε ευγενικά.

-Υπάρχουν δύο άντρες και σε κοιτάνε και οι δύο, κατέληξε η γυναίκα. Δυστυχώς βλέπω να σε κοιτάνε από απόσταση.

-Καλύτερα, μούτρωσε, δεν έχω όρεξη για τέτοια τώρα.

-Έτσι λέτε εσείς τα νέα κορίτσια και μετά ξαφνικά ξεφυτρώνει ένα καινούριο ειδύλλιο και ξεχνάτε τα μεγάλα λόγια!

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της εύθυμα. -Δεν υπάρχει κανένα ειδύλλιο στον ορίζοντα, δήλωσε.

-Δεν ξέρεις ποτέ, μπορεί απλά να μην έχει εμφανιστεί ακόμα. Άλλωστε… υπάρχει ένα γεμάτο φεγγάρι στην περιοχή της αγάπης! Αυτό είναι έρωτας χωρίς αμφιβολία. Δεν είναι γρήγορα, αλλά ούτε και πολύ αργά.

Η Άννα διασκέδαζε. Δεν περίμενε να ακούσει κάτι διαφορετικό, άλλωστε ήταν «ένα άτομο της ηλικίας της».

-Χμ, να και κάτι περίεργο: βλέπεις εδώ αυτούς τους ανθρώπους; ρώτησε τον Άρη.

-Τι το περίεργο έχουν;

-Δεν πατάνε στο έδαφος.

-Αυτός εδώ μοιάζει να πετάει, συμφώνησε εκείνος.

-Έχεις δίκιο. Σήκωσε το κεφάλι και τους κοίταξε σα να αναρωτιόταν. -Και είναι δύο.

-Υπάρχει κι άλλος;

-Ναι, κρύβεται πίσω απ' αυτό το σύννεφο.

Η κυρία Ειρήνη σταμάτησε να μιλάει και το ύφος της σοβάρεψε ξαφνικά. Προσηλώθηκε για λίγο στα σημάδια του καφέ χωρίς να δίνει σημασία στους δύο συγκάτοικους. Έδειξε ξαφνιασμένη και γύρισε το φλιτζάνι προς την πλευρά του ήλιου που έδυε για να δει καλύτερα. Της Άννας της φάνηκε ότι τα χείλη της κουνιόταν σαν κάτι να μουρμούριζε. Κοίταξε τον Άρη απορημένη.

-Και ένας άντρας που κρατάει ένα μεγάλο μπαστούνι, έκανε σκεφτικά η γυναίκα. Είναι σε πολύ κεντρικό σημείο.

-Και τι σημαίνουν αυτά; ρώτησε η Άννα ανυπόμονα.

Η κυρία Ειρήνη ανασήκωσε το κεφάλι της και την κοίταξε πάνω απ' τα γυαλιά της για λίγες στιγμές με το διεισδυτικό βλέμμα της. Ξανασυγκεντρώθηκε στα κατακάθια του καφέ για λίγη ώρα. Μετά αφαιρέθηκε, σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τον Άρη.

-Πότε έρχεται ο Μάρκος; ρώτησε.

Ήταν μία απλή ερώτηση, αλλά η γυναίκα ακούστηκε κάπως απότομη.

-Δεν έχω ιδέα, ούτε κι ο ίδιος δεν ξέρει. Έχει δουλειές, λέει, μάλλον θα καθυστερήσει.

Η κυρία Ειρήνη έσφιξε για μια στιγμή τα χείλη της ενοχλημένα και μετά κούνησε το κεφάλι της σα να ήθελε να αποδιώξει μία σκέψη. Τελικά θυμήθηκε πάλι το φλιτζάνι και γύρισε σ' αυτό. Το εξέτασε για κάμποση ώρα. Η Άννα την κοιτούσε ερωτηματικά και ο Άρης φαινόταν να τα έχει κι εκείνος χαμένα. Σίγουρα δεν περίμενε κάτι τέτοιο, η γυναίκα έδειχνε σα να το διάβαζε τώρα για τον εαυτό της. Δεν έλεγε τίποτα, σα να δίσταζε ή σα να έβλεπε κάτι που δεν τους αφορούσε.

-Η ζωή σου θα πάρει μια ασυνήθιστη τροπή, είπε στο τέλος. Θα συμβούν παράξενα γεγονότα, πρόσθεσε, καθώς οι άλλοι δύο έδειχναν να περιμένουν κάτι περισσότερο. Ήταν σοβαρή και η Άννα αγριεύτηκε. Η κυρία Ειρήνη άφησε το φλιτζάνι στο τραπέζι και τους κοίταξε κάπως απολογητικά.

-Αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό και άλλωστε ποιος πιστεύει σήμερα στα φλιτζάνια; έκανε εύθυμα.

Η Άννα χαλάρωσε, μάλλον τους δούλευε ψιλό γαζί. Μετά, η κυρία Ειρήνη άλλαξε οριστικά συζήτηση και σύντομα η αμήχανη στιγμή ξεχάστηκε. Έμεινε αρκετή ώρα, αργοπίνοντας τον καφέ της και δίνοντάς τους συμβουλές για τον κήπο. Η Άννα σκεφτόταν πως αυτή η γιαγιά της άρεσε.

Όταν πια έφυγε και τους άφησε μόνους, ο Άρης την κοίταξε στα μάτια, περιμένοντας ίσως να του πει τις εντυπώσεις της.

-Με ανησύχησε κάπως, ομολόγησε η Άννα.

-Μα γιατί; Ήταν ένα ωραίο φλιτζάνι, με καινούρια πράγματα και έρωτες, πόσο ανησυχητικό μπορεί να είναι αυτό;

Κούνησε απότομα το κεφάλι της.

-Δεν έχω όρεξη για έρωτες. Μόλις έκανα μία καινούρια αρχή στη ζωή μου και σκοπεύω να την απολαύσω. Θα απέχω από τους άντρες για λίγο καιρό!

-Χμ, συμφωνώ. Κι εγώ δε θέλω άλλους άντρες στη ζωή μου για λίγο, είναι καλό να μένει κανείς μόνος πού και πού.

Η Άννα τα ’χασε. Αναρωτήθηκε αν της έκανε πλάκα, αλλά φαινόταν σοβαρός, και οι άντρες κάνουν πλάκα μ’ αυτά μόνο όταν είναι σίγουροι ότι ο άλλος θα γελάσει και δε θα αρχίσει να αναρωτιέται. Πολλά από τα στοιχεία άρχισαν να δένουν ξαφνικά.

-Εννοείς ότι είσαι γκέι; ρώτησε δειλά.

-Ναι, σου φαίνεται παράξενο αυτό;

-Ε… όχι, δεν θα το ’λεγα. Μόνο που δεν το είχα φανταστεί.

-Πιστεύεις ότι ο έρωτας είναι κάτι που εμφανίζεται μόνο ανάμεσα σε άτομα διαφορετικού φύλου; τη ρώτησε επιθετικά.

-Όχι, όχι καθόλου, αμύνθηκε η Άννα.

-Ο έρωτας αποκλειστικά ανάμεσα στους ετερόφυλους είναι μια επινόηση του συστήματος, ιδιαίτερα μάλιστα του χριστιανικού συστήματος, για να προωθήσει την αναπαραγωγή του είδους μέσα στα κλειστά πλαίσια της οικογένειας. Όποιος δεν παραδέχεται τους γκέι απλά εθελοτυφλεί, γιατί αυτοί υπάρχουν και είναι πολυάριθμοι.

Η Άννα τα έχασε με αυτή την ξαφνική επίθεση, ειδικά μάλιστα που εκείνη προσωπικά δεν είχε πει ποτέ στη ζωή της κακή κουβέντα για τους ομοφυλόφιλους και θεωρούσε ότι δεν είχε την παραμικρή προκατάληψη εναντίων τους. Ο Άρης συνέχισε το κήρυγμα για λίγο και μετά σταμάτησε το ίδιο απότομα όπως είχε αρχίσει.

-Σε κουράζω;

-Όχι, απλά δεν έχεις λόγο να τα πεις όλα αυτά σε μένα, δεν χρειάζεται να με πείσεις για το αυτονόητο.

Χωρίς να έχει επίγνωση για την εντύπωση που έκαναν τα λόγια της, η Άννα είχε πει τη σωστή κουβέντα: ο Άρης συμπέρανε πως είχε κάνει πολύ καλά που την πήρε για συγκάτοικο. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στον κατάλογο των φίλων του.

5.

Το You Tube έπαιζε μία συλλογή που εδώ και λίγη ώρα είχε γίνει βαρετή, αλλά κανένας τους δεν έκανε τον κόπο να σηκωθεί και να την αλλάξει. Είχαν περάσει μία ολόκληρη μέρα τεμπελιάς μέσα στο σπίτι, μασουλώντας, πίνοντας μπύρα, καπνίζοντας και κουβεντιάζοντας. Μετά από εκείνο το απόγευμα στην αυλή, οι τυπικότητες σπιτονοικοκύρη – ενοικιαστή είχαν πάει περίπατο. Κάθε μέρα περνούσαν όλο και περισσότερο χρόνο μαζί χαζολογώντας μεταξύ σαλονιού και

κουζίνας, με μία αυξανόμενη διάθεση να εκμυστηρευτούν ο ένας στον άλλο τα πάντα για τη ζωή τους.

Τώρα όμως που είχε πέσει η νύχτα ο Άρης είχε αρχίσει να δυσανασχετεί.

-Σήκω, της είπε. Πάμε μία βόλτα έξω, δεν αντέχω άλλο μέσα στο σπίτι!

Η Άννα δεν είχε αντίρρηση, το να περπατήσει λίγο στη γειτονιά της φαινόταν μία ευχάριστη αλλαγή. Η οδός Παλαιολόγου συνέχιζε να φαντάζει εξωτική στα μάτια της, τα συνηθισμένα στις πολυκατοικίες και στην κίνηση.

Χάζεψαν για λίγο το σπίτι που βρισκόταν δίπλα στο δικό τους, μισοκρυμμένο από δύο ψηλά και φουντωτά πεύκα. Ήταν το πιο ωραίο της γειτονιάς, ένα μεγάλο νεοκλασικό που υψωνόταν επιβλητικό στο βάθος του κήπου.

-Ωραίο σπίτι, σχολίασε η Άννα.

-Το εγκαταλελειμμένο;

-Εγκαταλελειμμένο; Εμένα μου φαίνεται ότι κατοικείται. Τα φώτα στον κάτω όροφο είναι αναμμένα.

-Σωστά, πρέπει να πάψω να το λέω έτσι. Ήταν εγκαταλελειμμένο, ωστόσο, για πάνω από δέκα χρόνια. Μόλις τώρα ήρθε ένας καινούριος, αφού έκαναν έργα επί τρεις μήνες. Δεν τον έχω δει ακόμα, αλλά ήρθε με δύο φορτηγά γεμάτα πράγματα.

Η Άννα τον κοίταξε με περιέργεια. Τα παλιά σπίτια τη σαγήνευαν, αλλά ο άλλος δεν έδειχνε να συμμερίζεται τον ενθουσιασμό της και το προσπέρασαν χωρίς άλλα σχόλια. Περπάτησαν κάνοντας ζιγκ ζαγκ ανάμεσα στις λεύκες, που οι ρίζες τους είχαν σηκώσει τις πλάκες του πεζοδρομίου στα περισσότερα σημεία.

Η καινούρια της γειτονιά δεν παρουσίαζε και πολλά άλλα αξιοθέατα. Τα σπίτια ήταν λίγο πολύ παρόμοια με το δικό τους: γέρικες μονοκατοικίες ή χαμηλές πολυκατοικίες με μικρούς κήπους και φαρδιοί δρόμοι από τους οποίος σπάνια περνούσε κάποιο αυτοκίνητο. Ήταν μία ήσυχη γειτονιά, ένα μέρος «οικογενειακό» που σου έδινε την αίσθηση ότι εκεί ποτέ δε θα συνέβαιναν άσχημα ή ασυνήθιστα πράγματα.

Η οδός Παλαιολόγου κατέληγε σε μια τριγωνική πλατεία, στη μία πλευρά της οποίας βρισκόταν ένα μπαρ, που το καλοκαίρι εκμεταλλευόταν ένα κομμάτι του πεζοδρομίου για να βγάζει τα τραπεζάκια του. Το προσπέρασαν και βγήκαν στον παράλληλο δρόμο, που ο Άρης ονόμαζε «ο κεντρικός». Το σπουδαίο αυτού του δρόμου ήταν ότι από κει περνούσε το λεωφορείο, εκεί ήταν το σουπερμάρκετ, το βιβλιοπωλείο κι ένα ακόμα περίπτερο. Κυρίως είχε δύο λωρίδες για τα αυτοκίνητα, αν και δε συνάντησαν κανένα ούτε κι εκεί.

Την οδήγησε σε μια μικρή παιδική χαρά, που έστεκε σκοτεινή μέσα σε έναν περιφραγμένο κήπο με νεραντζιές. Άνοιξε την χαμηλή καγκελόπορτα και μπήκαν μέσα. Κάθισαν στις δύο μοναδικές κούνιες και άναψαν τσιγάρο.

-Εδώ ερχόμουν μικρός, όταν έμενα με τους γονείς μου, για να καπνίσω κρυφά, της είπε.

Η Άννα σκέφτηκε ότι αυτός ο σκοτεινός κηπάκος ήταν ιδανικό μέρος για κρυφά ραντεβουδάκια, αλλά δεν είπε τίποτα στον Άρη. Άλλωστε δεν πίστευε ότι στα εφηβικά του χρόνια θα πήγαινε ραντεβουδάκια σε σκοτεινά παγκάκια, και αν πήγαινε, μάλλον δεν ήθελε να μάθει γι' αυτό.

-Δεν έχω ζήσει ποτέ μου σε ένα μέρος σαν αυτό, είπε με ρομαντική διάθεση.

-Α, δεν ξέρεις τι χάνεις! Σε ξέρουν όλοι, ειδικά αν έχεις μεγαλώσει εδώ. Τίποτα δε μένει κρυφό σε μια γειτονιά σαν αυτή.

Το είπε με κάποιο καημό και η Άννα, που σκέφτηκε ότι θα έχει περάσει δύσκολα χρόνια ως έφηβος, τον συμπόνεσε ξαφνικά και του χάιδεψε το χέρι.

Την ίδια στιγμή μια σκιά έπεσε πάνω τους. Η Άννα σήκωσε απότομα το κεφάλι στον ουρανό, αλλά ο Άρης ήταν ακόμα βυθισμένος στις σκέψεις του και δεν έδειξε να πρόσεξε τίποτα. Δεν μπορούσε να διακρίνει καλά στο σκοτάδι και μέσα από τις νεραντζιές, αλλά της φάνηκε ότι κάτι μεγάλο πετούσε πάνω από την παιδική χαρά. Για μια στιγμή της δημιουργήθηκε η εξωφρενική εντύπωση πως είχε σχήμα ανθρώπου. Το είδε φευγαλέα, πριν εξαφανιστεί πίσω από τα σπίτια.

-Εϊ! Το είδες αυτό; ρώτησε τον Άρη ξαφνιασμένη.

Έστρεψε το βλέμμα του προς την ίδια κατεύθυνση και μετά κούνησε το κεφάλι του απορημένα.

-Τι ήταν;

-Κάτι μεγάλο. Θα έλεγα πως… έμοιαζε με άνθρωπο!

Ο Άρης γέλασε. Η Άννα έσφιξε τα χείλια και έμεινε για λίγο ακόμα να κοιτάει ψηλά σαστισμένη, αλλά τελικά κούνησε το κεφάλι της και γέλασε κι εκείνη. Δεν ήταν τύπος που θα άφηνε να την απασχολήσει για πολύ μία τέτοια παραδοξότητα, ιδιαίτερα μέσα στο σκοτάδι και δεδομένου ότι προηγουμένως είχε καταναλώσει μία σεβαστή ποσότητα αλκοόλ. Ο Άρης σηκώθηκε για να φύγουν και τον ακολούθησε κάπως σφιγμένη, συνεχίζοντας να ρίχνει πού και πού ματιές στον ουρανό.

6.

Κάπως έτσι είχε ξεκινήσει η παραμονή της Άννας στο σπίτι της οδού Παλαιολόγου 8. Έναν τεμπέλικο Ιούνιο, με αρκετή, πρόωρη ζέστη και ελάχιστη δουλειά, με ύπνο μέχρι το μεσημέρι και ατελείωτες συζητήσεις μέχρι το βράδυ, με ένα συγκάτοικο γκέι που επίσης δούλευε λίγο και είχε πάντα όρεξη για κουβέντα. Χωρίς λεφτά και χωρίς άγχος, λες και η μόνη της έννοια ήταν να γνωριστεί καλύτερα με τον Άρη, να πίνει καφέδες και να καπνίζει.

Οι δύο συγκάτοικοι έδεναν περισσότερο κάθε μέρα που περνούσε. Πριν καλοκαταλάβουν πώς έγινε, βρέθηκαν να μαγειρεύουν μαζί, να παίζουν τάβλι, να παρατάνε το σπίτι ακατάστατο και να κάνουν βόλτες με το αυτοκίνητο του Άρη. Σύντομα είχαν διηγηθεί ο ένας στον άλλο την ιστορία της ζωής του κομπάζοντας στα κατάλληλα σημεία, είχαν ανταλλάξει τις εμπειρίες τους από το εξωτερικό και είχαν μιλήσει για τους πιο πρόσφατους έρωτές τους, αλλά και για όλους τους προηγούμενους.

Η μητέρα του Άρη τηλεφώνησε μερικές φορές στο σταθερό και έτυχε να το σηκώσει η Άννα. Εκείνος δεν κατάφερε να την πείσει πως επρόκειτο απλώς για τη νοικάρισσά του. Μα και η μητέρα της Άννας, που την επισκέφτηκε δυο φορές, δυσκολεύτηκε να πιστέψει πως ο ωραίος και «ανδροπρεπής» σπιτονοικοκύρης της κόρης της είχε διαφορετικά γούστα. Η Άννα κατάφερε να πείσει τον Άρη να διασκεδάσει μαζί της με αυτά τα περιστατικά και η ζωή συνέχισε την πορεία της. Το σημαντικό ήταν ότι οι δυο τους περνούσαν περίφημα.

Όταν έπαψαν να είναι αποχαυνωμένοι ο ένας από τη γοητεία του άλλου, συνειδητοποίησαν πως ήταν ήδη τέλη Ιουνίου, πως η ζέστη είχε πιάσει για τα καλά και πως είχαν μείνει ακίνητοι στον χρόνο για έναν μήνα περίπου.

Γείτονες

1.

Μία από τις επόμενες μέρες, πραγματοποιήθηκε η επιθυμία της Άννας να επισκεφτεί το διπλανό σπίτι. Ο συγκάτοικός της μπήκε γελαστός από την εξώπορτα και την έπιασε στα πράσα την ώρα που έβγαινε από το μπάνιο του τυλιγμένη σε ένα κίτρινο μπουρνούζι.

-Τι έχεις να κάνεις σήμερα το απόγευμα; τη ρώτησε.

-Έχεις να προτείνεις κάτι καλό;

-Θα μπορούσαμε, αν ήθελες, να πάμε επίσκεψη στον διπλανό. Τον θυμάσαι; Είναι αυτός με την κολοκυθόπιτα, τον συνάντησα στον δρόμο τώρα που ερχόμουνα και μας προσκάλεσε.

Η Άννα δεν έκανε τον κόπο να κρύψει τη χαρά της.

-Να πάω να ντυθώ;

-Πήγαινε, αν το βρίσκεις πολύ προκλητικό να έρθεις με το μπουρνούζι!

-Εξυπνάδες!

Ο Νίκος, τώρα που έπαιζε στην έδρα του, ήταν χαμογελαστός και έδειχνε άνετος· φορούσε ένα παντελόνι φόρμας και σκουρόχρωμη μπλούζα χωρίς μανίκια. Και οι δύο συγκάτοικοι θαύμασαν την κορμοστασιά του, καθώς τον ακολουθούσαν στο εσωτερικό του σπιτιού.

Η Άννα μπήκε τελευταία και τότε ξέχασε αυτομάτως τον Νίκο, τις κοροϊδίες του Άρη και τον λόγο της επισκέψεώς τους. Αυτό που αντίκριζε μπροστά της φάνταζε σχεδόν εξωπραγματικό, τουλάχιστον για κάποιον που περίμενε ότι θα δει απλά ένα σπίτι. Κοίταξε γύρω της: ολόκληρος ο κάτω όροφος, καμιά εκατοστή τετραγωνικά, ήταν μία ενιαία αίθουσα διαιρεμένη σε δύο επίπεδα, που χωρίζονταν μεταξύ τους με δύο σκαλιά. Στο ψηλότερο επίπεδο, αυτό που έβλεπαν στο βάθος, ο Νίκος είχε δημιουργήσει ένα μικρό σαλόνι, με έναν μαλακό καναπέ στον οποίο βούλιαξαν με αγαλλίαση. Ο καναπές βρισκόταν μπροστά στο τζάκι και δίπλα του ξεκινούσε μία ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο. Στα αριστερά τους, μία κολώνα χώριζε νοητά το πάνω επίπεδο και πέρα απ' αυτήν έβλεπαν την τραπεζαρία και την κουζίνα.

Το πιο εκπληκτικό όμως, αυτό που καθήλωνε το βλέμμα της, ήταν η αίθουσα κάτω από τα δύο σκαλιά: περιείχε κυρίως βιβλιοθήκες και καθόλου άλλα έπιπλα, εκτός από ένα τεράστιο τραπέζι από μασίφ, σκαλισμένο ξύλο που στεκόταν σε μία γωνιά. Η έλλειψη επίπλων αντισταθμιζόταν από την ύπαρξη πολυάριθμων ραφιών με χιλιάδες μικροπράγματα. Και βιβλία. Ήταν δύσκολο να υπολογίσεις πόσα βιβλία βρίσκονταν εκεί. Τα περισσότερα ήταν παλιά, δερματόδετα, με διακοσμημένα εξώφυλλα, μερικά καινούρια, μερικά τόσο χοντρά που έμοιαζαν με εγκυκλοπαίδειες. Στα ράφια βρίσκονταν τόσα πράγματα που το μάτι κουραζόταν να τα κοιτάει. Η Άννα ξεχώρισε αγαλματάκια, πίπες, μπρούτζινα αντικείμενα, κηροπήγια, ρολόγια και πολλά άλλα που δεν αναγνώριζε. Όλα έδειχναν διατηρημένα σε άριστη κατάσταση και παράδοξα ταιριαστά στον χώρο, με το ψηλό ταβάνι και τα γύψινα διακοσμητικά. Σε κάθε κενό κομμάτι τοίχου ανάμεσα στα ράφια κρέμονταν κάδρα, τα περισσότερα με πορτρέτα περασμένων εποχών.

Ο Νίκος τους παρακολουθούσε να κοιτάζουν γύρω τους αποσβολωμένοι, χαμογελώντας περήφανα.

-Πώς σας φαίνεται; ρώτησε.

-Εντυπωσιακό, έκανε ο Άρης.

-Αυτά είναι τα πράγματα που μαζεύεις; ρώτησε η Άννα.

-Ναι. Εδώ και έναν μήνα προσπαθώ να τα ταχτοποιήσω.

-Δηλαδή τα πράγματα που εμπορεύεσαι τα κρατάς μέσα στο σπίτι;

-Ναι, φυσικά.

-Δε θα έπρεπε να έχεις ένα μαγαζί ή κάτι τέτοιο; Εννοώ, αφού είσαι έμπορος.

-Δεν είμαι τέτοιου είδους έμπορος, άλλωστε τα περισσότερα τα κρατάω για δική μου συλλογή.

Σηκώθηκε και προχώρησε προς την άλλη πλευρά του τζακιού και τότε παρατήρησαν ότι εκεί, μισοκρυμμένο πίσω από τη σκάλα, υπήρχε ένα πικάπ και δύο ράφια με αρκετούς δίσκους. Ρώτησε τι ήθελαν να ακούσουν.

-Οι δίσκοι είναι κάτι που άρχισα να μαζεύω σχετικά αργά, γι' αυτό δεν υπάρχει και μεγάλη ποικιλία. Τα τελευταία χρόνια είναι πια αδύνατο να βρεις καινούριους δίσκους στο εμπόριο. Κρίμα.

Από το σημείο που καθόταν η Άννα υπολόγισε ότι θα υπήρχαν καμιά πεντακοσαριά, αλλά δεν έκανε κανένα σχόλιο. Ο Άρης πλησίασε για να διαλέξει μουσική και ο Νίκος έφερε ένα μεγάλο τασάκι. Το ακούμπησε στο τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ και μετά κάθισε απέναντι από την Άννα σε ένα τεράστιο πουφ – που

έμοιαζε άνετο, αλλά παράταιρο με τα υπόλοιπα αντικείμενα. Άρχισε να μιλάει με τον Άρη για μουσική, αλλά στην Άννα ήταν αδύνατο να παρακολουθήσει τη συζήτηση. Όλα αυτά τα βιβλία τραβούσαν επιτακτικά την προσοχή της. Προσπάθησε, από τη θέση που καθόταν, να ξεχωρίσει τους τίτλους από τα πιο κοντινά ή έστω τους συγγραφείς, αλλά η προσπάθειά της αποδείχτηκε μάταιη. Δεν υπήρχε σχεδόν καμία καινούρια έκδοση ανάμεσά τους και σε ελάχιστα ο τίτλος ήταν χαραγμένος στη ράχη, συνήθως με μικρά, ξεθωριασμένα γράμματα.

Ο Νίκος έφερε ποτήρια και ένα μπουκάλι κρασί. Ήταν ένα κρασί κόκκινο με πολύ δυνατή γεύση.

-Αλλάζω σπάνια σπίτια, σχολίασε. Είναι δύσκολο να τα μεταφέρεις όλα αυτά.

-Δηλαδή τι εννοείς σπάνια; Πόσα σπίτια έχεις αλλάξει; ρώτησε η Άννα κοιτώντας με τρόμο την ποσότητα των αντικειμένων γύρω της.

Ο Νίκος γέλασε.

-Πολλά, απάντησε.

Τον κοίταξε σκεφτικά. Η ηλικία του είχε κάτι το απροσδιόριστο, αν και εκείνη τη στιγμή δεν έδειχνε μεγαλύτερος από τον Άρη.

-Και πώς τα μάζεψες όλα αυτά; θέλησε να μάθει ο Άρης.

-Σιγά σιγά. Μου άρεσε πάντα να αγοράζω βιβλία και μικροπράγματα και με τα χρόνια…

-Εννοείς παλιά βιβλία. Μερικά από αυτά θα είναι εκατό χρονών!

-Ας πούμε. Τα περισσότερα είναι πολύ παραπάνω. Έχω πολλά χειρόγραφα, δεν τα βλέπετε από δω, είναι στο κάτω επίπεδο.

-Και πολύτιμα! έκανε η Άννα. Δεν ξέρω και πολλά από παλιά βιβλία, αλλά πάω στοίχημα ότι αρκετά απ’ αυτά που υπάρχουν εδώ μέσα κοστίζουν μία περιουσία.

-Ναι, υποθέτω πως έτσι είναι, έκανε ο Νίκος αδιάφορα. Τελευταία μου άρεσαν οι δίσκοι αλλά πρέπει να κάνω λίγο κράτει. Σε λίγο καιρό δε θα χωράω πουθενά.

Η Άννα αισθάνθηκε κάπως περίεργα: τι ήταν αυτός ο τύπος τέλος πάντων;

Η κουβέντα στράφηκε σε διαφορετικές κατευθύνσεις και σύντομα το μπουκάλι άδειασε και ο οικοδεσπότης τους πήγε να φέρει ένα δεύτερο. Έπιναν με σταθερό ρυθμό για αρκετή ώρα. Κάποια στιγμή ο Άρης σηκώθηκε για να ξεπιαστεί και άρχισε να περιεργάζεται τα αντικείμενα του πιο κοντινού του ραφιού. Η Άννα σηκώθηκε κι εκείνη και τον πλησίασε, κοιτώντας τα αντικείμενα χωρίς ιδιαίτερη περιέργεια. Για εκείνη δεν υπήρχαν παρά μόνο τα βιβλία. Έπιασε ένα που έδειχνε ιδιαίτερα παλιό. Το

εξώφυλλο ήταν χοντρό αλλά είχε φαγωθεί στις γωνίες και τα φύλλα του έμοιαζαν λεπτά και εύθραυστα. Ο Νίκος βρέθηκε δίπλα της αμέσως.

-Αυτό είναι ένα βιβλίο που δεν του αρέσει να το πιάνουν χέρια, της είπε μαλακά. Άπλωσε να της το πάρει και τα χέρια του βρέθηκαν πάνω στα δικά της. Το ύφος του άλλαξε απότομα. Την κοίταξε εμβρόντητος για μια στιγμή και μετά, αντί να πάρει το βιβλίο και να το γυρίσει στο ράφι του, της άρπαξε τα χέρια και τα κράτησε δυνατά. Το βλέμμα του αναζήτησε τα μάτια της και κόλλησε εκεί για αρκετή ώρα, έχοντας ένα ύφος σα να την εξέταζε. Την έπιασε νευρικότητα, κυρίως από την τόσο κοντινή επαφή με αυτόν τον σχεδόν άγνωστο άντρα. Αισθάνθηκε εγκλωβισμένη και προσπάθησε να αποτραβηχτεί. Ο Νίκος δεν έδειξε να αντιλήφθηκε τη δυσαρέσκειά της. Συνέχισε να της κρατάει τα χέρια με δύναμη και να την κοιτάζει ανακριτικά στα μάτια.

Η Άννα γέλασε αμήχανα. Η σκηνή κράτησε ελάχιστες στιγμές και τελικά ο Άρης, που διέκρινε τη ενόχλησή της, την έπιασε από τους ώμους και την τράβηξε χωρίς να μιλήσει. Το ύφος του ήταν βλοσυρό.

-Βλέπεις; έκανε ο Νίκος κάπως καθυστερημένα. Της πήρε το βιβλίο από τα χέρια και το άφησε στη θέση του.

Η παράξενη σκηνή και η έκδηλη αμηχανία της Άννας τους χάλασαν κάπως το κέφι. Ο Άρης άρχισε να ανυπομονεί να φύγουν και η Άννα αισθανόταν μπερδεμένη, περισσότερο επειδή το κρασί είχε αρχίσει να της θολώνει το μυαλό. Όσο περνούσε η ώρα, η μορφή του Νίκου έδειχνε να κυριαρχεί στον χώρο και η φωνή του τρυπούσε αμείλικτα το κεφάλι της. Το σπίτι με όλα αυτά τα αντικείμενα ασκούσε επάνω τους μια παράξενη υποβολή, ιδιαίτερα καθώς έπεφτε το βράδυ και το φως λιγόστευε. Όταν σηκώθηκαν να φύγουν είχαν καταναλώσει σχεδόν τρία μπουκάλια από το δυνατό κρασί του Νίκου. Τους καλημύχτισε στην πόρτα ανανεώνοντας την πρόσκληση.

Στο δρόμο η Άννα προσπαθούσε να αποσπάσει κάποιο σχόλιο από τον Άρη, αλλά εκείνος δεν έλεγε πολλά.

-Είναι παράξενος. *Παράξενος*, μουρμούρισε μόνο κάποια στιγμή απαντώντας στις επίμονες ερωτήσεις της.

-Και όλα αυτά τα βιβλία… προσπάθησε να τον παρασύρει. Έδειχναν τόσο παλιά... πώς είναι δυνατόν να αποκτήσει κάποιος μία τόσο μεγάλη ποσότητα από τέτοια βιβλία;

Ο Άρης γέλασε για πρώτη φορά από τη στιγμή που άφησαν το διπλανό σπίτι, και άνοιξε την πόρτα τους. -Μπορεί η πραγματική του δουλειά να είναι να ληστεύει μουσεία! Οργανώνει περίπλοκες ληστείες όπως στις ταινίες και κανένας δεν καταφέρνει να τον πιάσει ποτέ! Είναι ο περιβόητος ληστής – φάντασμα που έχει μανία με τα παλιά πράγματα!

-Τελείωσες; έκανε ενοχλημένη η Άννα. Γιατί λέω να πάω για ύπνο.

Στο δωμάτιό της, μισομεθυσμένη από το κόκκινο κρασί, άναψε το πορτατίφ, ξάπλωσε στο κρεβάτι με τα ρούχα και άνοιξε να διαβάσει το βιβλίο της. Δεν κατάλαβε πόση ώρα είχε περάσει, ούτε αν την είχε πάρει ο ύπνος, ούτε γιατί αισθανόταν ακόμα την παρουσία του Νίκου κάπου κοντά της. Σε κάποια στιγμή της φάνηκε ότι κοίταξε έξω από το παράθυρο και, καθώς είχε ξεχάσει ανοιχτές τις κουρτίνες, τον είδε απ' έξω να την παρατηρεί αιωρούμενος στον αέρα! Ανασηκώθηκε (ή έτσι νόμισε) και τότε εκείνος πέταξε μακριά, πάνω από τις στέγες των σπιτιών.

Όλο το υπόλοιπο βράδυ, έτσι της φάνηκε, έβλεπε στον ύπνο της ότι πετούσε. Ήταν σ' ένα μέρος κοντά στη θάλασσα, ίσως στο Σούνιο, και πετούσε ψηλά και αβίαστα. Οι περισσότεροι άνθρωποι, το ήξερε, σταματούν να βλέπουν τέτοια όνειρα όταν περάσουν την παιδική ηλικία, εκείνη όμως όχι. Το όνειρο του «πετάγματος» επανερχόταν σταθερά κάθε τόσο και την έκανε να ξυπνάει με μία διάθεση ανάλαφρη.

Το επόμενο πρωί πάντως, ξύπνησε με μια παράξενη αίσθηση και απέφυγε να μιλήσει στον Άρη για τα όνειρα της προηγούμενης νύχτας.

2.

Νωρίς ένα απόγευμα γύρισε ο Μάρκος. Ήταν μία μέρα που είχε περάσει γεμάτη δραστηριότητα: οι δύο συγκάτοικοι είχαν ξυπνήσει αρκετά πριν το μεσημέρι και είχαν ξεκινήσει γενική καθαριότητα. Είχαν καθαρίσει την κουζίνα που ζητούσε απελπισμένα εδώ και μέρες ένα σφουγγαρισματάκι, και είχαν ταχτοποιήσει, σκουπίσει, ξεσκονίσει *και* σφουγγαρίσει το σαλόνι! Ο καθένας είχε μαζέψει τα σκόρπια πράγματά του και τα είχε μεταφέρει στο δωμάτιό του και τώρα η Άννα είχε πάει στο σουπερμάρκετ για γενικό ανεφοδιασμό. Ο Άρης περίμενε την επιστροφή της και ετοίμαζε το πεδίο για να μαγειρέψει, όταν χτύπησε το κουδούνι. Εντελώς απροειδοποίητα στην πόρτα εμφανίστηκε ο Μάρκος, ξαφνιάζοντας τον Άρη που δεν

τον περίμενε για αρκετές μέρες ακόμα. Χαμογέλασε πλατιά, συνειδητοποιώντας πόσο του είχε λείψει.

-Μάρκο!; Δεν ήταν να γυρίσεις την άλλη βδομάδα ή κατάλαβα λάθος;

-Έτσι σκόπευα, αλλά τελικά προέκυψε δουλειά και αναγκάστηκα να έρθω πίσω νωρίτερα.

-Επιτέλους! Ο Άρης τον αγκάλιασε χαρούμενος. -Κοντεύουν δύο μήνες που λείπεις. Τι στο καλό έκανες εκεί κάτω όλον αυτό τον καιρό;

-Τίποτα το ιδιαίτερο, για να πω την αλήθεια. Ούτε που κατάλαβα πώς πέρασε ο καιρός, είχα χρόνια να μείνω τόσο πολύ στην Τριανταφυλλιά.

-Κι εμένα μου φάνηκε περίεργο, από τότε που σε ξέρω το απέφευγες. Αναρωτιόμουν τι να άλλαξε αυτή τη φορά.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους του. -Ήταν ωραία αυτή την εποχή και η μάνα μου είχε να μου αναθέσει ένα σωρό δουλειές, όπως πάντα.

Ο Άρης τον κοίταξε με δυσπιστία κι έτσι ο Μάρκος αναγκάστηκε να συνεχίσει:

-Μεγάλωσα πια και λείπω από την Τριανταφυλλιά σχεδόν 12 χρόνια. Αποφάσισα πως ό,τι έγινε και ό,τι ειπώθηκε στο παρελθόν δε με αφορά πια.

-Ώστε έτσι! Δηλαδή η φήμη του πατέρα σου δε σε καταδιώκει πια; έκανε ο Άρης ανασηκώνοντας ειρωνικά το φρύδι.

-Ας πούμε όχι. Άλλωστε απέφυγα συστηματικά τις συναναστροφές με τους συγχωριανούς μου!

Ο Άρης γέλασε. -Κατάλαβα!

Ήταν πάνω από δέκα χρόνια που ο Μάρκος έμενε στην οδό Παλαιολόγου απέναντι από τον Άρη. Είχαν αρχίσει την γνωριμία τους σαν συμμαθητές στο ωδείο και σύντομα ο Μάρκος, που τότε έψαχνε να αλλάξει σπίτι, είχε δεχτεί την πρόταση του να έρθει να μείνει στην οδό Παλαιολόγου, στο διαμέρισμα που νοίκιαζε η κυρία Ειρήνη. Δεν είχε σκοπό να μείνει πολύ καιρό εκεί, αλλά τελικά, χωρίς να το καταλάβει, η οδός Παλαιολόγου έγινε η μόνιμη κατοικία του και ποτέ δεν ξαναέψαξε για άλλο σπίτι. Για να πληρώνει το ενοίκιό του έπαιζε φλάουτο (καθώς και άλλα πνευστά και καμιά φορά πιάνο) σε θεατρικές παραστάσεις ή σε διάφορες ορχήστρες που συνόδευαν έντεχνους τραγουδιστές. Για τον Άρη, ο Μάρκος ήταν κάτι παραπάνω από γείτονας και συνάδελφος: ήταν ο καλύτερός του φίλος, το σταθερό του σημείο, εδώ και πολλά χρόνια.

-Τι έγινε εδώ κατά την απουσία μου; ρώτησε ο Μάρκος προσπαθώντας να τον κάνει να σταματήσει την ανάκριση για το χωριό.

-Πολλά και διάφορα, μα νομίζω ότι σου τα είπα όλα στο τηλέφωνο. Κατάφερα επιτέλους να νοικιάσω το δωμάτιο της σοφίτας και έτσι απόκτησα μία συγκάτοικο.

-Ναι… μου το είπες αυτό. Και; Πώς τα πάτε;

-Παραδόξως τα πάμε καλύτερα απ' ό,τι περίμενα ή έλπιζα. Θα τη γνωρίσεις και θα καταλάβεις. Αλλά έχουμε και άλλα καινούρια πρόσωπα στη γειτονιά: το διπλανό σπίτι νοικιάστηκε σ' έναν τύπο μάλλον περίεργο…

-Το εγκαταλελειμμένο;

-Ναι, θυμάσαι που έκαναν εργασίες;

-Τώρα που το λες μου φαίνεται ότι είχα δει κάτι εργάτες.

-Ε λοιπόν, το σπίτι ανακαινίστηκε πλήρως, πήγαμε πριν μερικές μέρες και το είδαμε, έχει γίνει σούπερ. Ο καινούριος το έχει γεμίσει με χιλιάδες παλιά πράγματα, αντίκες, παλιά βιβλία και τέτοια. Εκπληκτικά αντικείμενα, εδώ που τα λέμε. Λέει ότι είναι έμπορος και συλλέκτης. Θα τον γνωρίσεις, όλο στα πόδια μας γυρίζει, φαίνεται ότι του αρέσει η παρέα μας.

Ο Άρης δεν ανέφερε τις υποψίες του για τον λόγο αυτής της επιμονής.

Ο Μάρκος άναψε τσιγάρο, σίγουρος ότι η σύντομη ανασκόπηση των γεγονότων δεν είχε τελειώσει ακόμα.

-Επιπλέον με κάλεσαν σε μία ηχογράφηση, η οποία τελείωσε χτες οπότε και πληρώθηκα!

-Καλό αυτό. Σε πετυχαίνω σε περίοδο που έχεις λεφτά δηλαδή;

-Όχι για πολύ, πίστεψέ με! Οι δύο φίλοι γέλασαν σιγανά. Ήξεραν και οι δύο και είχαν αποδεχτεί από καιρό τη σχέση του Άρη με τα χρήματα.

-Και το τελευταίο νέο είναι ότι, λίγο αφότου έφυγες, τσακώθηκα πολύ χοντρά και μάλλον οριστικά με τον Θανάση… αυτά νομίζω.

Ο Μάρκος παρατήρησε ότι ο φίλος του προσπέρασε με μία φράση ένα γεγονός που, πιθανώς, ήταν από τα πιο σημαντικά που τού είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό, αλλά αφού ο ίδιος δεν ήθελε να το σχολιάσει παραπάνω, αποφάσισε να φανεί διακριτικός και να μη ρωτήσει περισσότερα. Ήταν μήνες τώρα που ο Άρης τσακωνόταν όλο και πιο συχνά με τον τελευταίο φίλο του και ένας οριστικός χωρισμός ήταν, πέρα από αναμενόμενος, ίσως και ανακουφιστικός.

-Ηρεμία δηλαδή, σχολίασε ειρωνικά.

-Περίπου. Κι εσύ;

-Γυρίζοντας βρήκα το σπίτι γεμάτο κατσαρίδες. Δεν μπορώ να καταλάβω από πού διάολο μπαίνουν.

-Από παντού, έτσι γίνεται μ' αυτά τα παλιά σπίτια, ακόμα δεν το πήρες απόφαση; Βρίσκουμε κι εμείς μερικές πού και πού τελευταία. Η Άννα με βάζει να τις κυνηγάω με το παπούτσι, σιχαίνεται το σπρέι.

Ο Μάρκος γέλασε. -Είσαι απ' αυτούς τους θαρραλέους που κυνηγούν κατσαρίδες με το παπούτσι; Να έρθεις και σε μένα, σιχαίνομαι κι εγώ τα σπρέι.

Μετά σοβάρεψε και συνέχισε με στεναχωρημένο ύφος: -Το παράξενο είναι ότι δεν είχα κατσαρίδες ποτέ πριν. Ίσως φταίει που το σπίτι έμεινε κλειστό τόσο καιρό, δεν ξέρω. Πάντως ήταν… αφύσικα πολλές.

-Ακόμα και μία κατσαρίδα μέσα στο σπίτι είναι αφύσικα πολλή, γέλασε ο Άρης. Ίσως πρέπει να κάνετε απολύμανση. Το είπες στη σπιτονοικοκυρά σου;

-Θα ανέβω αργότερα να της το πω, να δω και τι κάνει. Αλήθεια την είδες καθόλου όσο καιρό έλειπα;

-Είχαμε μία συνάντηση… μας έδωσε και συμβουλές για τον κήπο.

Ο Μάρκος χαμογέλασε καθώς αναλογίστηκε την ιδιότυπη σχέση του Άρη με την κυρία Ειρήνη. Ο Άρης έκανε μια κίνηση ανυπομονησίας:

-Ακούς κλειδιά; Τώρα θα γνωρίσεις την καινούρια μου συγκάτοικο!

Την ίδια στιγμή η Άννα έκανε την εμφάνιση της στο σαλόνι. Μια αναμαλλιασμένη εμφάνιση, με σακούλες και στα δύο χέρια. Στάθηκε ξαφνιασμένη μπροστά στην πόρτα, ενώ ο Άρης ερχόταν βιαστικά προς το μέρος της, ανίκανος να περιμένει.

-Άννα, αυτός είναι ο φίλος μου ο Μάρκος.

-Γεια σου Άννα.

-Εσύ είσαι ο Μάρκος; Έχω ακούσει πολλά για σένα, ο Άρης σε αναφέρει συχνά.

-Ναι, μιλάει πολύ γενικά!

Η Άννα γέλασε ευγενικά και έριξε μία πιο προσεχτική ματιά στον καινουριοφερμένο. Η πρώτη εντύπωση δεν ήταν καθόλου άσχημη: ήταν αδύνατος, είχε σκούρα μαλλιά που θα έφταναν μέχρι το πιγούνι αν δεν ακολουθούσαν όλες τις πιθανές κατευθύνσεις γύρω από το κεφάλι του και φορούσε μαύρα ρούχα. Τα μάτια του είχαν ένα ασυνήθιστο, μαύρο χρώμα και κυρίως αυτό ήταν που έκανε την Άννα να τον βρει γοητευτικό. Αλλά πάλι, η Άννα ήταν είκοσι εφτά χρονών και ήταν επόμενο να ψάχνει για σημάδια γοητείας σε οποιονδήποτε καινούριο άντρα γνώριζε. Παρατήρησε ότι της ανταπέδιδε το βλέμμα και έσκυψε το κεφάλι της χαμογελώντας με μία ξαφνική συστολή.

-Λοιπόν; Τα πήρες όλα; ρώτησε ο Άρης διακόπτοντας την ανταλλαγή σιωπηλών φιλοφρονήσεων και της πήρε τις σακούλες από τα χέρια.

-Νομίζω, για δες. Η Άννα τον ακολούθησε στην κουζίνα ταχτοποιώντας όπως όπως τα μαλλιά της με τα δάχτυλα και τον βοήθησε να τοποθετήσει τα πράγματα στα ντουλάπια. Ο Μάρκος ήρθε ξοπίσω τους.

-Ο Άρης πληρώθηκε σήμερα και αποφάσισε να μου κάνει το τραπέζι, εξήγησε η Άννα. Έτσι βρήκε την ευκαιρία να με στείλει στο σουπερμάρκετ.

-Θα μαγειρέψω και θα κάνω το τραπέζι και στους δυο σας, τι λέτε; πρότεινε εκείνος χαρούμενα.

-Ωραία, γιατί έφερα πολύ κρασί από το χωριό και πρέπει να ξεκινήσουμε να το πίνουμε! απάντησε ο Μάρκος.

Σύντομα εξαφανίστηκε και γύρισε μετά από λίγο με μία νταμιτζάνα σπιτικό κρασί. Ο Άρης μαγείρεψε όπως είχε υποσχεθεί και ο Μάρκος άρχισε αμέσως να μοιράζει το κρασί στα ποτήρια. Έπινε σταθερά όλο το απόγευμα, συζητώντας με τον Άρη για τη δουλεία που τον είχε φέρει πίσω στην πρωτεύουσα και τις δουλειές που υποτυπωδώς έκανε ο Άρης τώρα το καλοκαίρι, για συναδέλφους και φίλους που η Άννα δεν γνώριζε. Τους μίλησε για την Τριανταφυλλιά και τις αγροτικές εργασίες που του είχε φορτώσει η μάνα του, αν και έδειχνε να έχει περάσει ωραία κάνοντάς τες. Η κουβέντα κυλούσε αβίαστα, αποκαλύπτοντας πόσο οικεία ένιωθαν οι δύο άντρες. Ο Μάρκος δε ρώτησε την Άννα πολλά. Άκουγε τις ιστορίες που διηγούταν, ιδιαίτερα όταν πια είχαν αδειάσει τη μισή νταμιτζάνα, χωρίς να τη ρωτάει τι δουλειά κάνει, αν έχει αδέρφια ή τι έκανε πριν έρθει στην οδό Παλαιολόγου. Αυτό κατά κάποιο τρόπο της άρεσε. Βαριόταν να απαντάει σε κοινότυπες ερωτήσεις σχετικά με τον εαυτό της και μάλλον ο Μάρκος είχε την ίδια άποψη, γιατί ούτε κι αυτός θεώρησε απαραίτητο να μιλήσει για τη ζωή του.

Μέχρι το βράδυ είχε πιει όλο το κρασί, συνεχίζοντας και όταν οι άλλοι δύο σταμάτησαν οριστικά και είχε ανοίξει κάνα δυο μπύρες. Ωστόσο η ομιλία του συνέχιζε να είναι στρωτή και το βλέμμα του δεν έχανε την διεισδυτικότητά του, αν και όσο περνούσε η ώρα μιλούσε όλο και λιγότερο, αφήνοντας τον Άρη να οδηγεί τη συζήτηση και την Άννα να παίζει τον ρόλο του συνομιλητή. Όταν σηκώθηκε να φύγει περπατούσε ίσια χωρίς να χάνει το βήμα του, αν και η Άννα υπέθετε ότι θα έπρεπε πια να είχε μεθύσει εντελώς. Ο Άρης, αντίθετα με τη συνήθειά του, δε σχολίασε καθόλου τον γείτονά του και η Άννα πήγε για ύπνο χωρίς να έχει καμία αμφιβολία ότι η διαμονή της στην οδό Παλαιολόγου γινόταν όλο και καλύτερη.

3.

Κάπως έτσι μπήκε ο Ιούλιος και το σκηνικό άλλαξε στο νούμερο οχτώ της οδού Παλαιολόγου: η Άννα και ο Άρης έπαψαν να ζουν οι δυο τους στον ιδιωτικό τους κόσμο, σχεδόν το ίδιο απότομα όπως είχαν ξεκινήσει. Στη ζωή τους εισέβαλε ο Μάρκος. Εκείνος φαίνεται πως ήταν ο συνήθης θαμώνας του σπιτιού, πολύ πριν κάνει την εμφάνισή της η Άννα, και μπαινόβγαινε εκεί μέσα με απόλυτη άνεση. Και ο Άρης αισθανόταν πιο πολύ στο στοιχείο του τώρα που τον είχε εκεί και άρχισε να έχει περισσότερη διάθεση για να κάνει διάφορα πράγματα, πέρα από το να περνάει όλα του τα βράδια στο σπίτι με την καινούρια του συγκάτοικο.

Στο μεταξύ ξόδεψε σύντομα τα λεφτά του, κυρίως σε χορδές και σε ψώνια για το σπίτι, καθώς τις τελευταίες μέρες είχαν τελειώσει τα πάντα. Η Άννα με δυσκολία κατάφερε να του δώσει στην ώρα της τα λεφτά του ενοικίου, που κατατέθηκαν αμέσως στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού και του τηλεφώνου. Έτσι, με μεγάλη στενότητα άρχισε ο καινούριος μήνας. Λόγω έλλειψης ρευστού, οι κάτοικοι της οδού Παλαιολόγου απέφευγαν να βγαίνουν και περνούσαν τα ζεστά καλοκαιρινά βράδια στο σπίτι διαβάζοντας και συζητώντας, παίζοντας χαρτιά και τάβλι. Κανείς τους δε σκεφτόταν να φύγει για διακοπές και σπάνια έμπαιναν στο αυτοκίνητο του Άρη για να πάνε στη θάλασσα. Οι δυο συγκάτοικοι περίμεναν με ελπίδα το φθινόπωρο για να διορθωθούν τα οικονομικά τους. Τουλάχιστον τότε άνοιγαν ωδεία και φροντιστήρια ξένων γλωσσών, οπότε έλπιζαν να έχουν ένα πιο σταθερό εισόδημα παραδίδοντας μαθήματα. «Και να έψαχνα να βρω συγκάτοικο που να ήταν στην ίδια οικονομική κατάσταση με εμένα, δύσκολα θα σε πετύχαινα» σχολίασε κάποτε ο Άρης και η Άννα αισθάνθηκε κάπως άσχημα, γιατί ήξερε πως δεν ήταν γι’ αυτόν η βοήθεια που περίμενε.

Κάποιο απόγευμα, αποφάσισαν να τηρήσουν τις αποφάσεις που είχαν πάρει για τον κήπο και το πέρασαν ολόκληρο καθαρίζοντας και ξεχορταριάζοντας. Εκεί θεώρησαν πως είχαν κάνει το χρέος τους και δεν ξανασχολήθηκαν να περιποιηθούν τα καχεκτικά φυτά της μητέρας του Άρη. Από τότε, στις μεγάλες ζέστες, έβγαζαν τις καρέκλες έξω, στο ξεχαρβαλωμένο τραπέζι κάτω από το πεύκο. Αυτή η καινούρια συνήθεια τους έδινε την ψευδαίσθηση πως έκαναν κάτι διαφορετικό, κάτι που ταίριαζε περισσότερο στο καλοκαίρι. Έδωσε πάντως και στον Νίκο την ευκαιρία να τους κολλήσει περισσότερο, καθώς μόλις τους έβλεπε στον κήπο έσπευδε να καθίσει μαζί τους, συνήθως ακάλεστος.

Η Άννα συνήθισε σύντομα την παρουσία του Μάρκου και το παράξενο χιούμορ του. Χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία προσαρμόστηκε στις καινούριες συνθήκες και μπήκε με άνεση στη ζωή των δύο φίλων, έτσι όπως είχε μπει πρωτύτερα στη ζωή του Άρη. Γρήγορα κατάλαβε πως ο Μάρκος βοηθούσε οικονομικά τον Άρη και κατά συνέπεια και την ίδια, με διακριτικό τρόπο. Πολλές φορές ερχόταν ζητώντας να του κάνουν το τραπέζι και κουβαλούσε σακούλες με εφόδια για μια βδομάδα, καθώς και κρασιά και τσιγάρα. Η Άννα δεν μπορούσε να ανακαλύψει αν οι δυο φίλοι είχαν κάνει κάποια συμφωνία πάνω σε αυτό και ντρεπόταν να ρωτήσει τον Άρη, αν και συχνά αναρωτιόταν ποια θα έπρεπε να είναι η δική της στάση. Ο Άρης δε σχολίαζε ποτέ το θέμα και πάντα θεωρούσε πολύ φυσικό να την προσκαλεί σε ό,τι διοργάνωναν.

Πάντως ο Μάρκος ήταν επιβεβαιωμένα ο πιο πλούσιος από τους τρεις τους και γι' αυτό ήταν ο μόνος που δε γκρίνιαζε. Βέβαια ούτε και ο Άρης έδειχνε να πολυενδιαφέρεται για τα χρήματα: ανησυχούσε τόσο όσο να καλύπτει τις άμεσες ανάγκες του και μετά το ξεχνούσε. Και η Άννα, που δεν είχε ουσιαστικά κίνδυνο να πεινάσει –πάντα είχε κάποια βοήθεια από το σπίτι της όταν χρειαζόταν– ξεχνούσε τα επαγγελματικά της άγχη και αφηνόταν στην αποχαύνωση του καλοκαιριού.

Ο Μάρκος είχε γυρίσει από το χωριό του γιατί άρχιζε μια δουλειά που φαίνεται ότι ήταν αρκετά καλοπληρωμένη: έπαιζε φλάουτο με κάποιο σχήμα σε ένα καλοκαιρινό μαγαζί-εστιατόριο τέσσερις φορές την εβδομάδα, αν και ο Άρης θεωρούσε ότι ο φίλος του χαραμιζόταν παίζοντας ελαφριά μουσική που δεν τον συγκινούσε. Οι δυο τους είχαν αρχίσει να επιδίδονταν σε πολύωρες απογεματινές πρόβες κατά τις οποίες διασκεύαζαν διάφορα κομμάτια για φλάουτο και βιολοντσέλο. Το αποτέλεσμα δεν ήταν καθόλου κακό.

Κάποιο μεσημέρι, ο Μάρκος πέρασε βιαστικά από το σπίτι και πρότεινε στον Άρη μια δουλειά σε ένα κέντρο για μερικά βράδια τον μήνα – για να αντικαταστήσει επειγόντως κάποιον γνωστό γνωστού. Το πρόβλημα ήταν ότι θα έπρεπε να παίζει μαντολίνο, όργανο που ο Άρης δεν είχε παίξει ποτέ και ούτε ενδιαφερόταν να μάθει. Ο Άρης διαμαρτυρήθηκε, άκουσε την αμοιβή, άκουσε τα επιχειρήματα του Μάρκου, μούτρωσε και τελικά δέχτηκε.

4.

Ήταν ένα απόγευμα που οι δύο συγκάτοικοι είχαν αποφασίσει να το περάσουν ακούγοντας μουσική, για να αναπληρώσουν για μία συναυλία στην οποία δεν

μπόρεσαν να πάνε λόγω οικονομικής στενότητας. Διάλεγαν εναλλάξ τραγούδια ο ένας για τον άλλον και είχαν αρχίσει να στερεύουν από ιδέες, όταν εμφανίστηκε φουριόζος στον κήπο ο Νίκος. Η Άννα χάρηκε που τον είδε. Είχαν μέρες να τον συναντήσουν. Η παρουσία του Μάρκου μονοπωλούσε ξαφνικά τον χρόνο τους και δεν τους άφηνε καιρό να περάσουν από το διπλανό σπίτι. Και ο ίδιος μάλλον ήταν απασχολημένος, γιατί δεν είχε εμφανιστεί ούτε μία φορά στον κήπο, ούτε τον είχαν πετύχει στο δρόμο, όπως τους συνέβαινε σχεδόν καθημερινά.

Στάθηκε όρθιος πάνω από το κεφάλι τους και τους χαμογέλασε αινιγματικά.

-Πώς πάει εδώ; Έχετε και τρίτο συγκάτοικο στο σπίτι; αστειεύτηκε.

-Εννοείς τον Μάρκο; Μένει απέναντι, πάνω από το παλαιοπωλείο, απάντησε η Άννα.

-Α, ναι; Γι' αυτό είναι συνέχεια εδώ μαζί σας;

-Είναι φίλος του Άρη.

-Και πώς και εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά; Δύο μήνες που είμαι εδώ δεν τον είχα πετύχει πουθενά.

-Πώς και τόσο ενδιαφέρον για τον Μάρκο; ρώτησε ο Άρης κάπως απότομα.

Ο Νίκος έκανε μία αδιάφορη κίνηση.

-Λοιπόν, αυτός ο τύπος ήταν το πρώτο πρόσωπο που συνάντησα όταν ήρθα για να δω το σπίτι. Μου έδωσε μάλιστα πληροφορίες για τον ιδιοκτήτη. Τον είχα ξεχάσει, μέχρι που τον ξανάδα εδώ στον κήπο μαζί σας.

-Έλειπε στο χωριό του.

-Ώστε έτσι... μουρμούρισε ο Νίκος. Στο χωριό λοιπόν. Από πού είναι;

Η Άννα και ο Άρης αντάλλαξαν ένα βλέμμα απορίας.

-Νόμιζα ότι το σπίτι σού το βρήκε ο Παλαιοπώλης. Πίστευα ότι γνωριζόσασταν από παλιά, παρατήρησε η Άννα, που διέκρινε μία σκιά δυσαρέσκειας στο πρόσωπο του συγκατοίκου της.

-Είναι πράγματι ένας παλιός γνωστός και με ειδοποίησε πως νοικιάζεται ένα σπίτι εδώ, ήξερε την περίπτωσή μου και σκέφτηκε ότι θα μου έκανε. Φυσικά είχε δίκιο, απάντησε ο Νίκος αδιάφορα.

-Παράξενος τύπος.

-Πράγματι, είναι λίγο παράξενος.

Ο Άρης γέλασε. Ήταν αστείο να ακούς το Νίκο, τον τύπο με το μυστηριώδες σπίτι και την αλλόκοτη συμπεριφορά, να λέει κάτι τέτοιο.

-Μια χαρά είναι, εγώ τον συμπαθώ, δήλωσε.

-Ναι, χμμ... έκανε ο Νίκος, μα ήταν φανερό πως το μυαλό του ήταν αλλού.

Ενώ μέχρι εκείνη τη στιγμή στεκόταν όρθιος δίνοντας την εντύπωση πως ήταν βιαστικός, ξαφνικά, σα να άλλαξε γνώμη, τράβηξε μία καρέκλα και κάθισε δίπλα στην Άννα.

-Ώστε η παρέα μεγάλωσε, σχολίασε εύθυμα, ξαναγυρίζοντας στο προηγούμενο θέμα. Ωραία. Και τι τύπος είναι αυτός ο Μάρκος; Τον ξέρεις καιρό; ρώτησε τον Άρη.

-Αρκετό. Μπορώ να μάθω γιατί όλες αυτές οι ερωτήσεις;

-Δεν ξέρω και πολύ κόσμο εδώ, δικαιολογήθηκε ο Νίκος. Είναι κάποιος καινούριος και μένει απέναντί μου.

Η δικαιολογία του δεν φάνηκε να τους πείθει και το ενοχλημένο ύφος του Άρη του έκοψε την όρεξη να ζητήσει περισσότερες πληροφορίες. Έμεινε για λίγο ακόμα μαζί τους, αλλά έδειχνε αφηρημένος. Δε συμμετείχε στην συζήτηση, μόνο κοιτούσε τον δρόμο σα να περίμενε κάτι. Στο τέλος ο Άρης δεν άντεξε άλλο και του επιτέθηκε.

-Τελικά Νίκο ήθελες κάτι;

Απρόσμενα ο Νίκος στράφηκε προς την κοπέλα:

-Ήθελα να σε καλέσω σε μια έκθεση, Άννα. Είναι μια έκθεση με παλιά, σπάνια χειρόγραφα που σκέφτηκα ότι θα σου φανούν ενδιαφέροντα και έλεγα να σε καλέσω να πάμε μαζί.

Η Άννα ξαφνιάστηκε. Επεξεργάστηκε για λίγο την πρόταση προσπαθώντας να την ταιριάξει με την προηγούμενη ασυνάρτητη συζήτηση για τον Μάρκο. Απέναντί της ο Άρης χαμογέλασε με νόημα κάνοντας την να τον στραβοκοιτάξει.

-Θα έρθω, είπε αποφασιστικά, ενώ αισθανόταν άβολα κάτω από το ειρωνικό βλέμμα του συγκατοίκου της.

-Ωραία. Θα περάσω να σε πάρω αύριο το απόγευμα στις έξι.

-Τι να ήθελε τελικά; Ήρθε τρέχοντας μέχρι εδώ για να μας ρωτήσει για τον Μάρκο; Παράξενο αυτό, σχολίασε η Άννα όταν έμειναν μόνοι.

-Σου το έχω πει ότι ο τύπος δε στέκει στα καλά του, είπε ο Άρης. Μετά την κοίταξε συλλογισμένος. -Μπορεί να είναι ηλιθιωδώς περίεργος ή απλά να ήθελε να σε καλέσει να βγείτε και να μην έβρισκε τρόπο να το πει.

-Λες να ήρθε γι' αυτό;

-Είναι η πιο λογική εξήγηση. Ίσως γι' αυτό να ήταν τόσο νευρικός.

-Μπορεί, αν και δεν μου έχει δώσει την εντύπωση ότι είναι τύπος που θα χρειαζόταν δικαιολογία για να ζητήσει ραντεβού. Άλλωστε με κάλεσε μόνο για να πάμε σε μια έκθεση.

-Μπα; Τότε γιατί δεν κάλεσε και εμένα; Αφού ξέρει ότι πάμε πακέτο!

-Από πότε πάμε πακέτο;

-Απ' ό,τι φαίνεται αυτή είναι μια από τις περιπτώσεις που είναι αδύνατο να πάμε πακέτο!

Η Άννα δε γέλασε και ο Άρης σοβάρεψε ξανά. -Πάντως είμαι σίγουρος ότι στον Μάρκο δε θα αρέσει καθόλου που ρωτούσε τόσα για το άτομό του.

-Θα του το πεις;

-Δε νομίζω ότι θα χρειαστεί. Πάω στοίχημα ότι σύντομα θα κάνει την γνωριμία μόνος του και δεν θα χαρεί καθόλου να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση.

Η Άννα τον κοιτούσε σκεφτική. Η συμπεριφορά του Νίκου ήταν αλλοπρόσαλλη, αλλά και η αντίδραση του Άρη ήταν κάπως υπερβολική. Στο κάτω κάτω ήταν απλά μερικές ανόητες ερωτήσεις, δεν έβρισκε τον λόγο για τόση κρυψίνοια.

5.

Ο Άρης υποστήριζε πως τον κούραζαν τα μισόλογα, τα υπονοούμενα και οι υπεκφυγές. Ο ίδιος δεν έκρυβε τίποτα, δεν είχε μυστικά, οποιοσδήποτε έδειχνε την παραμικρή περιέργεια μπορούσε να μάθει τα πάντα για τη ζωή του. Η Άννα τον έβρισκε κάποιες φορές προκλητικό, αλλά εκείνος έλεγε ότι είχε περάσει πολλά στο παρελθόν προσπαθώντας να κρυφτεί από τον ένα και τον άλλο και δεν είχε πια να κρύψει τίποτα.

Ο Μάρκος από την άλλη, δεν μιλούσε ποτέ για τον εαυτό του. Η παρουσία του συνέχισε να αποτελεί ένα μικρό μυστήριο, ακόμα και αρκετό καιρό μετά από την πρώτη γνωριμία τους. Η Άννα έμαθε με τον καιρό ότι ήταν τριάντα χρονών, απόφοιτος ωδείου και, όπως έλεγε ο Άρης, κάποια εποχή πολλά υποσχόμενο ταλέντο στη μουσική. Πριν δώδεκα χρόνια είχε καταφτάσει στην Αθήνα από ένα χωριό της Λακωνίας, για να πάει στο πανεπιστήμιο και να γίνει συντηρητής αρχαιοτήτων ή κάτι τέτοιο (είχε μια αφηρημένη ιδέα για τη σχολή στην οποία είχε περάσει). Τότε τον γνώρισε ο Άρης, στο ωδείο, όπου σπούδαζε φλάουτο, πιάνο και κρουστά. Αυτό που έκανε στην Αθήνα, ήταν να περάσει σε κατάσταση μέθης τα τρία πρώτα χρόνια της φοιτητικής του ζωής, κατά τα οποία προόδευσε μόνο στο φλάουτο (όχι

αλματωδώς όπως όλοι περίμεναν αρχικά, αλλά πάντως προόδευσε κατά κάποιο τρόπο). Το πανεπιστήμιο, με το οποίο ποτέ δεν ασχολήθηκε σοβαρά, εγκαταλείφθηκε σταδιακά μέσα στα τρία χρόνια εκείνα χρόνια.

Στη συνέχεια πήρε δίπλωμα στο φλάουτο, σπούδασε λίγη σύνθεση, τεμπέλιασε την περίοδο που θα μπορούσε να λάβει μέρος σε έναν διαγωνισμό για μια υποτροφία στο εξωτερικό πάνω στη σύνθεση και ξεκίνησε να δουλεύει σε ωδεία και θέατρα. Τον χειμώνα παρέδιδε ιδιαίτερα μαθήματα φλάουτου και ντραμς (όσο και αν φαίνεται περίεργο, τα κρουστά συνέχιζαν να είναι το χόμπι του) σε επίδοξους νεαρούς ντράμερ που μόλις μάθαιναν να κρατάνε λίγο τον ρυθμό εγκατέλειπαν τα μαθήματα για να φτιάξουν συγκρότημα και να βαράνε με συνοδεία κιθάρας και μπάσου, τρελαίνοντας γονείς και γείτονες. Η μόνη ενδιαφέρουσα ενασχόλησή του - όπως έλεγε ο ίδιος - ήταν οι διασκευές που έκανε για τον εαυτό του και τον Άρη που, αν και τους αφιέρωναν πολύ χρόνο, δεν έβγαιναν ποτέ από το σαλόνι του σπιτιού του.

Ο Μάρκος καμιά φορά τα έβαζε με τον εαυτό του για την τεμπελιά που είχε δείξει τα κρίσιμα εκείνα χρόνια, αλλά και πάλι δεν έκανε κάτι για να αναπληρώσει τον χαμένο καιρό. Αυτά που έλεγε ο Άρης για συμβιβασμούς και αρχές, για τον Μάρκο ήταν πολυτέλειες. Είχε περίπου οχτώ χρόνια που συντηρούσε τον εαυτό του κανονικά, χωρίς έκτακτες βοήθειες από το σπίτι του, και ήξερε καλά πως αν δεν έχεις να πληρώσεις το νοίκι δεν σνομπάρεις καθόλου τα θέατρα και τα κέντρα.

Η Άννα τον έβρισκε πολύ κλειστό. Τη γοήτευε βέβαια που τον κάλυπτε πάντα ένα μυστήριο αλλά, ενώ εκείνη και ο Άρης μιλούσαν συνέχεια και για τα πάντα, ο Μάρκος ξεχώριζε: δεν μιλούσε πολύ, αλλά έπινε περισσότερο απ' όλους. Ο Άρης ωστόσο τον εκτιμούσε βαθιά και η Άννα άρχισε σύντομα να κάνει το ίδιο.

Όπως είχε προβλέψει ο Άρης, ο Νίκος συνάντησε τον Μάρκο σύντομα. Χτύπησε το κουδούνι τους ένα απόγευμα για να ζητήσει αβγά, πέντε λεπτά αφότου ο Μάρκος είχε περάσει το κατώφλι τους. Εκείνος δυσκολεύτηκε να τον θυμηθεί, αλλά τελικά επιβεβαίωσε την ιστορία ότι του είχε δείξει το σπίτι και του είχε δώσει πληροφορίες μερικούς μήνες πριν. Ο Νίκος ήταν πολύ θερμός και τον ρωτούσε ένα σωρό πράγματα, τόσο που σύντομα τον έκανε να βρει μια δικαιολογία και να υποχωρήσει άτακτα προς το σπίτι του.

-Παράξενη εμμονή. Αν δε σου κόλλαγε, θα έλεγα ότι είναι γκέι, σχολίασε ο Άρης ειρωνικά.

-Δε μου κολλάει, διαμαρτυρήθηκε η Άννα. Και δε νομίζω ότι είναι γκέι. Τι, εννοείς ότι του αρέσει ο Μάρκος;

-Καλά, μη ζηλεύεις, δεν το εννοώ στα σοβαρά. Είναι λίγο βαρεμένος όμως, έτσι; Αλήθεια πως πήγε η έκθεση με τα βιβλία;

-Βαρετά. Τα βιβλία βέβαια ήταν ενδιαφέροντα, αλλά οι τύποι που ήταν εκεί ήταν αυτοί που ξέρουν απ' έξω όλες τις ατάκες από όλους τους αρχαίους και εκκλησιαστικούς συγγραφείς, ξέρεις, που σε κάνουν να αισθάνεσαι ότι είναι κάτι πολύ σημαντικό που το ξέρουν όλοι οι μορφωμένοι άνθρωποι εκτός από σένα που είσαι αγράμματη!

Ο Άρης γέλασε. -Είναι και ο Νίκος απ' αυτούς τους τύπους;

-Αυτός είναι άλλη φάση. Αυτός δείχνει σα να ήταν παρόν όταν πρώτο-κυκλοφόρησαν τα βιβλία, μιλάει με μια άνεση για την τουρκοκρατία λες και μιλάει για τα παιδικά του χρόνια, πώς να στο εξηγήσω... Έχεις δίκιο πάντως: είναι παράξενος.

6.

Ο Άρης άνοιξε την εξώπορτα.

-Καλημέρα, η Άννα είναι μέσα;

-Όχι.

-Όχι; Ω Θεέ μου! Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να έρθω τόσο δρόμο χωρίς να ειδοποιήσω.

Ο Άρης ήθελε να κάνει την εύλογη ερώτηση «τότε γιατί δεν το έκανες;» αλλά συγκρατήθηκε. Την κοίταξε εξεταστικά: ήταν μια παράξενη, ψηλή κοπέλα με μακριά άκρα, κοντά μαλλιά σε ένα ασυνήθιστο καστανό χρώμα, ανασηκωμένα φρύδια και αστείο πρόσωπο. Και εκείνη βέβαια δεν έχασε τον καιρό της: βάλθηκε να τον παρατηρεί από πάνω μέχρι κάτω για λίγες στιγμές διερευνητικά. Τελικά φάνηκε να παίρνει μια απόφαση. Άπλωσε το χέρι της τυπικά:

-Είμαι η Χριστίνα, η φίλη της Άννας, είπε. Ο Άρης της το έσφιξε κάπως αμήχανα.

-Εσύ είσαι ο Άρης και χαίρομαι που σε ανακάλυψα επιτέλους.

-Ναι, αυτός είμαι, έλα μέσα.

-Θα έρθω. Η Άννα πού είναι;

-Όχι μακριά, έχει πάει δίπλα.

-Δίπλα; Τι είναι δίπλα;

Ο Άρης γέλασε επιτέλους, ξεπερνώντας το ξάφνιασμά του.

-Πήγε για καφέ στον γείτονά μας, αυτό είναι το *δίπλα*. Έλα μέσα και θα πάω να τη φωνάξω.

Η Χριστίνα ακολούθησε τον Άρη στο σαλόνι. Εκεί βρισκόταν ο Μάρκος και διάβαζε μια παρτιτούρα με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Η Χριστίνα του έριξε ένα μάλλον αδιάκριτο βλέμμα και ο Μάρκος της το ανταπέδωσε με περιέργεια. Βλέποντας ότι εκείνη συνέχισε να τον εξετάζει χωρίς καμία διακριτικότητα, την κοίταξε κι αυτός από πάνω ως κάτω και έκανε ένα νεύμα επιδοκιμασίας.

-Καλημέρα, της είπε.

-Γεια, είμαι η Χριστίνα.

-Εγώ είμαι ο Μάρκος. Σε ξέρω;

-Δε νομίζω, δεν έχω ξαναέρθει ποτέ εδώ.

-Είναι η φίλη της Άννας, είπε ο Άρης, πάω να τη φέρω. Κάθισε Χριστίνα, πάρε ένα ποτήρι. Θέλεις κρασί;

Η Χριστίνα κάθισε απέναντι από τον Μάρκο και συνέχισε να τον κοιτάει επίμονα, μέχρι που τον έκανε να αισθανθεί άβολα. Τον έκανε να ξεροβήξει αδέξια και να αφήσει το ποτήρι του στο τραπέζι. Αποφάσισε ότι δε θα μπορούσε να την αποφύγει και ότι θα έπρεπε να μιλήσει για να στρέψει το ενδιαφέρον της σε κάτι άλλο.

-Η Άννα μιλάει καμιά φορά για σένα, της είπε. Είστε χρόνια φίλες, απ' ό,τι μαθαίνω.

-Πολλά. Κι εσύ; Μένεις εδώ;

-Εδώ απέναντι.

-Κι εσύ; Τι είναι εδώ; Όλη η γειτονιά μια οικογένεια;

-Μπορείς να το πεις κι έτσι.

-Καλή φάση. Περνάτε τις ώρες σας όλοι μαζί;

-Περίπου, αν και τελευταία η Άννα περνάει τις πιο πολλές ώρες της με τον διπλανό.

-Και τι κάνετε;

-Τι εννοείς;

-Ε, να, είναι καλοκαίρι, δεν έχετε φύγει για διακοπές και η Άννα έρχεται σπάνια πια στη γειτονιά μας. Κάτι καλό πρέπει να παίζει εδώ.

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Η παράξενη κοπέλα τον διασκέδαζε με τους τρόπους της.

-Τίποτα συγκλονιστικό, έκανε, είμαστε λίγο πολύ τεμπέληδες. Τρώμε, πίνουμε, κάνουμε τουρνουά τάβλι, παίζουμε χαρτιά, επιτραπέζια, τέτοια.

-Χαρτιά, ε;

-Η φίλη σου και ο Άρης κερδίζουν συνέχεια. Και ο διπλανός παίζει καλύτερα από εμένα. Γι' αυτό χάνω κατ' εξακολούθηση – δε μου αρέσει να παίζω και από πάνω χάνω!

Ο Μάρκος χαμογελούσε, ενώ η Χριστίνα έδειξε μπερδεμένη. Τι μπορούσε να απαντήσει κανείς σε αυτήν τη δήλωση;

Η Άννα μπήκε εκείνη την στιγμή φουριόζα ακολουθούμενη από τον Άρη και έριξε μία τόσο ξαφνιασμένη ματιά στη Χριστίνα, που την έκανε να αναρωτηθεί αν τελικά είχε κάνει καλά που είχε έρθει. Η φίλη της έτρεξε να την αγκαλιάσει τελικά, λίγο βεβιασμένα. Αφήνοντας τους δύο άντρες στο σαλόνι να συνεχίσουν τη δουλειά τους, την οδήγησε στο δωμάτιό της. Η Χριστίνα θαύμασε τη σοφίτα, το μεγάλο παράθυρο, τη γνώριμη ακαταστασία της φίλης της, την ησυχία του δρόμου, τις μονοκατοικίες και τις μικρές αυλές.

-Φτάνει! την έκοψε γελώντας η Άννα. Μην εξυμνείς άλλο την τύχη μου, μού είναι ήδη γνωστή. Ελπίζω τουλάχιστον όλα αυτά τα ωραία να σε κάνουν να έρχεσαι πιο συχνά.

-Α, όχι φίλη, έκανε η Χριστίνα, τα ωραία δεν είναι αυτά, ποιον νομίζεις ότι πας να κοροϊδέψεις; Τα ωραία είναι αυτοί οι δύο άντρες που κυκλοφορούν στον κάτω όροφο. Και για να τους έχεις φτύσει για έναν τρίτο, φαντάζομαι πώς θα είναι κι εκείνος!

Η Άννα γέλασε. -Καλός είναι και ο τρίτος, δεν μπορώ να πω!

-Δεν μπορεί να φτάνει τον Άρη! αναφώνησε η Χριστίνα προσποιούμενη τη σοκαρισμένη.

-Σοβαρέψου Χριστίνα, κανένας δε φτάνει τον Άρη.

-Τουλάχιστον σε αυτό συμφωνούμε.

Η Άννα αναστέναξε.

-Γενικά κανένας δε φτάνει τον Άρη σε τίποτα.

-Τότε τι περιμένεις; Μη μου πεις ότι έχεις αυτές τις θεωρίες περί μπλεξιμάτων με συγκατοίκους, συναδέλφους κλπ;

-Είναι και αυτό, αλλά κυρίως το ότι ο Άρης είναι γκέι.

-Αποκλείεται!

-Γιατί όχι;

-Αμετάπειστος;

-Ναι, είμαι σίγουρη.

-Κρίμα. Και ο Μάρκος;

-Αυτός όχι, δε νομίζω ότι είναι γκέι.

-Ευτυχώς, είναι γοητευτικός.

-Είναι, έκανε η Άννα και το πρόσωπό της πήρε μία αταίριαστα μελαγχολική όψη.

-Και ο διπλανός;

-Ο Νίκος;

-Νίκο τον λένε;

-Ναι. Αυτός είναι διαφορετικός, άλλο φρούτο!

-Όπα, Άννα! Μη μου πεις ότι είσαι ερωτευμένη;

-Με τον Νίκο; Η Άννα γέλασε χωρίς διάθεση. -Δεν νομίζω, ειλικρινά. Εκεί που πάει να μου αρέσει, εκεί με ξενερώνει. Κάπου τα χαλάει.

-Ωστόσο έμαθα ότι ξημεροβραδιάζεσαι στο σπίτι του.

-Ποιος τα λέει αυτά;

-Αυτός ο Μάρκος.

-Υπερβολές. Τέλος πάντων, θα τον δεις σε λίγο, μας έχει καλέσει για φαγητό.

-Μπα; Ήξερε ότι θα έρθω; έκανε η Χριστίνα φιλάρεσκα.

Η Άννα γέλασε ξανά.

-Όχι, αλλά τους έχω όλους πάντα σε ετοιμότητα για μια πιθανή άφιξή σου!

Ο Νίκος άνοιξε την πόρτα και χαμογέλασε στις δύο κοπέλες. Χαιρέτησε βιαστικά τη Χριστίνα και εξαφανίστηκε προς τη μεριά της κουζίνας, λέγοντας ότι το φαγητό που μαγείρευε ήταν σε ένα κρίσιμο σημείο που χρειαζόταν τη φροντίδα του και άφησε την Άννα να ξεναγήσει την έκπληκτη φίλη της, που κοίταζε με γουρλωμένα μάτια τον χώρο γύρω της χωρίς να λέει κουβέντα.

-Είναι εντυπωσιακό, ε; έκανε η Άννα. Ε βέβαια, αφού ακόμα κι εσύ έχεις καταπιεί τη γλώσσα σου!

Η Χριστίνα κοιτούσε γύρω σαν αποβλακωμένη και όταν συνήλθε κάπως άρχισε να πηγαίνει από το ένα ράφι στο άλλο.

-Είναι απίστευτο! κατάφερε μόνο να πει κάποια στιγμή.

Η Άννα έστρεψε την προσοχή της στις βιβλιοθήκες. Υπήρχαν τρεις στη σειρά και έπιαναν από το πάτωμα ως το ταβάνι, υπερ-γεμάτες με βιβλία, πολλά από τα οποία ήταν τοποθετημένα σε διπλές σειρές. Μια σκαλίτσα στεκόταν μπροστά στο ένα φύλλο. Οι δυο τους πέρασαν αρκετή ώρα χαζεύοντας τους τόμους, χωρίς να είναι

σίγουρες αν επιτρεπόταν να κατεβάσουν και να τα ξεφυλλίσουν κάποιον. Μερικοί έδειχναν πραγματικά παλιοί και εύθραυστοι. Κάποτε ήρθε ο Νίκος.

-Ώστε σου αρέσουν κι εσένα τα βιβλία! Από όλα τα πράγματα που έχω εδώ μέσα, η Άννα μόνο με αυτά ασχολείται κάθε φορά.

-Είναι πράγματι εντυπωσιακά, είπε η Χριστίνα σεμνά.

Ο Νίκος, μάλλον γιατί είχε παρασυρθεί από το θαυμασμό τους και ήθελε να τους κάνει επίδειξη, άρχισε να κατεβάζει κάποια παλιά χειρόγραφα, μεγάλους, βαριούς τόμους, που μερικοί μάλιστα είχαν ξύλινα εξώφυλλα επενδυμένα με δέρμα. Τα άνοιγε προσεχτικά πάνω σε ένα κομμάτι του τραπεζιού που ήταν ελεύθερο, πιθανώς γι' αυτήν ακριβώς τη δουλειά. Τους εξήγησε ότι τα χειρόγραφα ήταν αντίγραφα των πρωτότυπων έργων, γραμμένα σε μια εποχή που η τυπογραφία δεν υπήρχε ακόμα κι αυτός ήταν ο μοναδικός τρόπος να διαβάζει ο κόσμος: οι πιο πλούσιοι (και άρα αυτοί που ήξεραν ανάγνωση) παράγγελναν σε κάποιο αντιγραφικό εργαστήριο το βιβλίο που ήθελαν και οι αντιγραφείς αναλάμβαναν να το φτιάξουν. Κάθε αντίγραφο ήταν μοναδικό και κανένα δεν ήταν πανομοιότυπο με κάποιο άλλο, τους είπε. Μερικά από τα πιο παλιά βιβλία που είχε σε αυτή την παράξενη βιβλιοθήκη, ήταν γραμμένα σε φύλλα περγαμηνής, αλλά αυτά τα είχε μέσα σε θήκες και δεν τα κατέβασε, προς μεγάλη τους απογοήτευση.

Οι κοπέλες εντυπωσιάστηκαν κυρίως από τις μικρογραφίες. Ο Νίκος τους εξήγησε ότι μερικές απεικόνιζαν τον ίδιο τον γραφέα καθισμένο σε ένα τρίποδο, με τη γραφίδα στο ένα χέρι και την πινακίδα με το χαρτί στο άλλο, να γράφει. Μετά τον έπιασε ξαφνικά ένας ίστρος να τους δείξει τα σημειώματα των κωδικογράφων στο τέλος των βιβλίων, όπου καμιά φορά σημειωνόταν το όνομα του αντιγραφέα και η ημερομηνία, αλλά και άλλα στοιχεία όπως το πόσα χρήματα πήρε ή ποιος το είχε παραγγείλει. Τα κορίτσια χαθήκαν σε αυτόν τον κόσμο για αρκετή ώρα.

-Είσαι συλλέκτης Νίκο; ήταν το μόνο που μπόρεσε να ρωτήσει η Χριστίνα στο τέλος. Από τον θαυμασμό είχε χάσει το συνηθισμένο της τουπέ. Η Άννα χαιρόταν που είχε καταφέρει να της δείξει κάτι που την είχε αποστομώσει.

-Ναι, είμαι συλλέκτης και έμπορος παλιών βιβλίων και αντικειμένων. Ψάχνω, μελετάω, βρίσκω και πουλάω σε συλλέκτες που είναι πιο τεμπέληδες από μένα και δε θέλουν να τρέχουν σε όλο τον κόσμο για να βρουν το συγκεκριμένο πράγμα.

-Και είναι επικερδές αυτό; ρώτησε η Χριστίνα απτόητη.

Η Άννα θα ήθελε να ρωτήσει αν είναι νόμιμο αυτό, αλλά δεν είπε κουβέντα.

-Είναι πολύ επικερδές, τη διαβεβαίωσε ο Νίκος στον ίδιο σοβαρό τόνο. -Το φαγητό κοντεύει. Φτιάχνω κοτόπουλο με κάρυ και ρύζι, και νομίζω ότι βγαίνει καλό. Και πολύ: θα σου δώσω και ένα τάπερ για τα αγόρια.

Η Άννα χαμογέλασε μέσα της: ο Μάρκος και ο Άρης τελευταία ενοχλούνταν όλο και περισσότερο από τον Νίκο και συνήθως προσπαθούσαν να τον αποφύγουν. Θα είχε πλάκα να έβλεπε πως θα σχολίαζαν το ότι σκέφτηκε να τους στείλει φαγητό.

Η Χριστίνα τον ακολούθησε στην κουζίνα, αλλά εκείνη έμεινε ακόμα για λίγο μπροστά στο τραπέζι, μην μπορώντας να ξεκολλήσει ακόμα το βλέμμα της από το τελευταίο χειρόγραφο βιβλίο που τους έδειξε ο Νίκος και που είχε μείνει ανοιχτό εκεί. Του έριξε μία πιο προσεχτική ματιά. Επηρεασμένη από την προηγούμενη διάλεξη, έστρεψε την προσοχή της στη μικρογραφία που διακοσμούσε την αρχή της σελίδας. Ζωγραφισμένες με το χέρι, είχαν πει στην έκθεση που είχε παρακολουθήσει. Προσπάθησε να καταλάβει τι απεικόνιζε και τελικά έπιασε έναν μεγεθυντικό φακό που ήταν τοποθετημένος σε απόσταση που να τον φτάνει το χέρι. Η μικρογραφία ήταν παράξενη: υπήρχε ένας άνθρωπος εκεί, αλλά απεικονιζόταν να πετάει στον ουρανό, παρόλο που δεν του είχαν ζωγραφίσει φτερά. Χωρίς εμφανή λόγο, η Άννα αισθάνθηκε να την πιάνει μία ταχυκαρδία που ένιωσε ότι σχετιζόταν με αυτό που κοιτούσε. Πήρε μία βαθιά ανάσα και προσπάθησε να ηρεμήσει και να διαβάσει κάτι από το κείμενο. Αν και ήταν γραμμένο στα ελληνικά, ήταν αδύνατο να καταλάβει πέρα από μερικές σκόρπιες λέξεις. Τα γράμματα ήταν κολλημένα μεταξύ τους με μία παράξενη καλλιγραφία, υπήρχαν ατελείωτες ουρίτσες, σημειώσεις στα περιθώρια και συντομογραφίες που δεν αναγνώριζε. «Ίπτανται» διάβασε σε κάποια σειρά και κάπου πιο κάτω «ικανότης» και «νους».

Ήθελε να ρωτήσει τον Νίκο τι ήταν αυτό το βιβλίο, αλλά εκείνη τη στιγμή, εκείνος μαζί με τη φίλη της έφερναν τα πιάτα στην τραπεζαρία κουβεντιάζοντας ζωηρά και τη φώναξαν να έρθει για φαγητό. Κάθισαν στο τραπέζι και σύντομα έγινε φανερό πως δε θα έβρισκε ευκαιρία να ξαναγυρίσει την κουβέντα στα βιβλία. Η Χριστίνα, σε αντίθεση με τα αγόρια, ήταν ενθουσιασμένη με τον Νίκο και τον ρωτούσε διάφορα, που εκείνος απαντούσε με χάρη. Η Άννα διασκέδασε μαζί της, καθώς πολύ σπάνια την είχε δει τόσο εντυπωσιασμένη από κάτι. Του έκανε χιλιάδες ερωτήσεις για τα ταξίδια του (για τα οποία η Άννα πρώτη φορά άκουγε) καθώς και για τα διάφορα αντικείμενα που είχε στην κατοχή του και άκουγε τις απαντήσεις με προσήλωση.

Η Άννα είχε ακούσει ήδη αρκετές ιστορίες για τη ζωή του Νίκου, αλλά συνέχιζε να αισθάνεται μπερδεμένη, δεν μπορούσε να τις συνδέσει μεταξύ τους και να τις βάλει σε μια σειρά. Ορισμένες φορές μιλούσε σαν να μιλούσε ο παππούς της, ανακατεύοντας παλιά περιστατικά με καινούρια και αναφέροντας τις εποχές στις οποίες άνηκαν τα διάφορα αποκτήματά του λες και τις ήξερε από πρώτο χέρι, λες και ήταν παρόν όταν πρώτο-κατασκευάστηκαν. Αυτός ο τρόπος του ήταν που είχε αρχίσει να ενοχλεί τον Άρη και τον Μάρκο και η Άννα τους καταλάβαινε.

Φυσικά η Χριστίνα έχει ενθουσιαστεί, αλλά αν συναναστρεφόσουν τον Νίκο για λίγο καιρό άρχιζε να σε κουράζει. Ο Άρης υποψιαζόταν ότι πολλές ιστορίες τις έβγαζε από το μυαλό του για να τους εντυπωσιάσει. Ο Μάρκος από την άλλη ενοχλούταν από το ενδιαφέρον που έδειχνε για το άτομό του, γεγονός που δεν είχαν καταφέρει ακόμα να εξηγήσουν. Παρ' όλα αυτά, ο Νίκος ήταν πάντα ευγενικός και ευχάριστος, αυτά που έλεγε ήταν ενδιαφέροντα και φλέρταρε την Άννα διακριτικά αλλά σταθερά, γεγονός που δε διέφυγε φυσικά από τη Χριστίνα.

Αν και συνέχιζε να είναι θαυμάστρια του Άρη, όπως της δήλωσε όταν έφυγαν από το διπλανό σπίτι, δεν παρέλειψε να επισημάνει στη φίλη της ότι όταν σου κολλάει ένας τόσο ενδιαφέρων και όμορφος άντρας δεν είναι έξυπνο να αφήνεις την ευκαιρία να φεύγει.

Όταν η Άννα έμεινε μόνη ήταν αργά και ήταν για άλλη μία φορά ζαλισμένη από το ίδιο, κόκκινο κρασί που τους είχε κεράσει ο Νίκος. Κάθισε στο πρεβάζι και βάλθηκε να κοιτάει τον δρόμο από το ανοιχτό παράθυρο. Είδε τη φίλη της να μπαίνει στο αυτοκίνητό της και να φεύγει και την έπιασε μελαγχολία: της έλειπε η Χριστίνα, απορούσε πραγματικά πώς είχε καταφέρει να χαθεί τόσο γρήγορα από τους παλιούς της φίλους. Όμως τους δύο τελευταίους μήνες η ζωή της είχε πάρει μία τόσο γρήγορη στροφή, που τους ένιωθε κάπως σαν από άλλη εποχή.

Το μυαλό της στράφηκε στο χειρόγραφο με τον ιπτάμενο άνθρωπο: η εικόνα του την είχε συγκλονίσει με έναν περίεργο τρόπο. Ίσως απλά επειδή ήταν ένας άνθρωπος που πετούσε. Όπως στα όνειρά της. Και στον ξύπνιο της το σκεφτόταν καμιά φορά, ιδιαίτερα όταν βρισκόταν κάπου που να μπορεί να κοιτάει τον κόσμο από ψηλά. Ή ακόμα καμιά φορά και στον δρόμο, όταν περπατούσε με έναν συγκεκριμένο τρόπο και ήταν σα να γίνεται πιο ελαφριά, σα να νικούσε τη βαρύτητα και τα παπούτσια της είχαν την τάση να ξεκολλήσουν από το έδαφος.

Κοίταξε την οδό Παλαιολόγου, μόλις έναν όροφο κάτω από τα πόδια της: ήξερε πώς αισθανόταν εκείνος ο άνθρωπος στη μικρογραφία. Όταν ήταν κάπου ψηλά και φυσούσε αεράκι, της ερχόταν η τρελή επιθυμία να απλώσει τα χέρια της και φανταζόταν πως θα μπορούσε να τα καταφέρει. «Πουλί ήμουν στην προηγούμενη ζωή μου» σκέφτηκε και εγκατέλειψε το παράθυρο αναστενάζοντας. «Και πρέπει να πάψω να πίνω αυτό το κρασί του Νίκου!»

ΜΕΡΟΣ 2

Άνθρωποι που πετάνε και άλλα παράξενα

1.

Το καλοκαίρι είχε προχωρήσει αρκετά και οι κάτοικοι της οδού Παλαιολόγου συνέχιζαν να μην έχουν τα μέσα να φύγουν για διακοπές. Επιπλέον, το μεταφραστικό γραφείο που έδινε πού και πού δουλειές στην Άννα, της είχε πασάρει ξαφνικά μία κάπως απαιτητική και σχετικά επείγουσα μετάφραση, που έπρεπε να παραδώσει στις αρχές του Σεπτέμβρη. Σίγουρα οι πιο σταθεροί μεταφραστές τους έκαναν διακοπές στα νησιά, σκέφτηκε μουτρωμένη, αλλά τους ευχαρίστησε για τη συνεργασία.

Ο Μάρκος δούλευε τα περισσότερα βράδια και αυτά που είχε ρεπό τα περνούσε συνήθως στο μπαρ της γωνίας καθώς, εκτός από το κρασί από το χωριό του που τελείωσε σύντομα, έδειχνε να έχει αδυναμία και στο ουίσκι. Ο Άρης και η Άννα τον ακολουθούσαν αδιαμαρτύρητα και σιγόπιναν καμιά μπύρα για να του κάνουν παρέα.

Ο Νίκος από την άλλη, έδειχνε να μην έχει κάποια ιδιαίτερη ασχολία και δεν έχανε ευκαιρία να τους επισκέπτεται ή να τους καλεί στο σπίτι του. Η συμπεριφορά του συνέχιζε να είναι ενοχλητική, κυρίως για τον Μάρκο, καθώς φαίνεται πως το ενδιαφέρον του γι' αυτόν δεν είχε εξαντληθεί εκείνο το απόγευμα στον κήπο τους. Ο Νίκος προσπαθούσε πάντα να τον προσεγγίσει και όταν δεν ήταν μπροστά συνέχιζε να ζητάει πληροφορίες από τον Άρη που εκνευριζόταν όλο και περισσότερο από τους τρόπους του. Τον θεωρούσε αδιάκριτο και δεν τον έβλεπε πια με καλό μάτι.

Ο Άρης ήταν εκνευρισμένος και για έναν άλλο λόγο εκείνες τις μέρες: περίμενε απάντηση από μια σοβαρή δουλειά που καθυστερούσε, και η αναμονή τον είχε καταβάλλει. Αργότερα η Άννα έμαθε ότι υπήρχε και μία ακόμα αιτία για την κακοκεφιά του, την οποία οι δύο φίλοι δεν είχαν θεωρήσει απαραίτητο να της αποκαλύψουν εκείνη την εποχή: είχε συναντηθεί ξανά με τον πρώην σύντροφό του και φαίνεται πως η συνάντηση ήταν απ' αυτές τις εξουθενωτικές, που περιλάμβανε μία συζήτηση εφ' όλης της ύλης, με αλληλοκατηγορίες και δράματα. Ήταν το τελευταίο κεφάλαιο σε μία σχέση που πήγαινε μία μπρος και μία πίσω, χωρίς να βρίσκει διέξοδο. Κερασάκι στην τούρτα ήταν η υπόθεση με το μαντολίνο: ο συγκάτοικός της είχε δανειστεί ένα από κάποιον συνάδελφο και προσπαθούσε να το συνηθίσει, βρίζοντας κάθε φορά που το έπιανε στα χέρια του.

Η Άννα είχε συνηθίσει να βλέπει τον Άρη πάντα καλοδιάθετο και εγκάρδιο και η τωρινή διάθεσή του ήταν κάτι πρωτόγνωρο που την έφερνε σε δύσκολη θέση. Τώρα είχε όλη την ώρα νεύρα και γκρίνιαζε, και ήταν καλύτερα να μη βρίσκεσαι στον δρόμο του. Όλη αυτή η κατάσταση την είχε επηρεάσει κι εκείνη και προτιμούσε να περνάει τις περισσότερες ώρες κλεισμένη στο δωμάτιό της και να δουλεύει τη μετάφρασή της. Άλλωστε ο καιρός περνούσε και η προθεσμία για την παράδοση δε θα αργούσε να φτάσει.

2.

Ένα από εκείνα τα βαρετά βράδια που όλοι δούλευαν, η Άννα καθόταν στο πρεβάζι του παραθύρου της. Είχε να δει τον Άρη από το μεσημέρι και είχε την εντύπωση ότι δεν είχε επιστρέψει ακόμα, καθώς δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος στο σπίτι. Και η γειτονιά ήταν ήσυχη: αυτή η ησυχία της άρεσε γιατί ταίριαζε με την διάθεσή της, που την είχε αφήσει να εξελιχθεί σε μία ευχάριστη μελαγχολία. Είχε αφήσει το σκοτάδι να πέσει χωρίς να ανάψει τα φώτα και άκουγε μουσική καπνίζοντας και χαζεύοντας τον δρόμο. Εδώ και ώρα προσπαθούσε να σηκωθεί, να καθίσει στο λάπτοπ και να ασχοληθεί με την περιβόητη μετάφραση, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούσε καθόλου να συγκεντρωθεί και αρκούταν να ακούει μουσική και να παρακολουθεί με αφηρημένο ύφος τον έρημο δρόμο, έχοντας πέσει σε μια κατάσταση απόλυτης απραξίας.

Από μακριά ακούστηκε ο θόρυβος μιας μοτοσυκλέτας. Ήταν ένας γνωστός θόρυβος και από τη γωνία εμφανίστηκε ο Μάρκος, πάνω στην παλιά του μηχανή που ξεσήκωνε όλη τη γειτονιά. Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του. Η Άννα ξαφνιάστηκε που είχε περάσει τόσο πολύ η ώρα. Του έγνεψε αλλά, όπως ήταν φυσικό, δεν την είδε. Δίστασε για λίγο, μη μπορώντας να αποφασίσει αν θα ήταν σωστό να τον φωνάξει μία τόσο περασμένη ώρα και ενώ εκείνος γύριζε από τη δουλειά και θα ήταν κουρασμένος. Μετά, σχεδόν από το πουθενά, εμφανίστηκε ο Νίκος, σα να είχε προσγειωθεί ξαφνικά σ’ ένα σκοτεινό σημείο μπροστά στο σπίτι του Μάρκου.

Η σκηνή ήταν παράξενη, αλλά η Άννα δεν πρόλαβε να καλοσκεφτεί τι το παράξενο είχε: χωρίς κάποιον συγκεκριμένο λόγο την έπιασε μία ξαφνική αδιαθεσία. Την έλουσε κρύος ιδρώτας, αισθάνθηκε τα άκρα της να παγώνουν και την κυρίευσε ένας αδικαιολόγητος τρόμος. Καθώς η μουσική συνέχιζε να παίζει, ένιωσε τον αέρα

να πυκνώνει γύρω της και να γίνεται κολλώδης. Θέλησε να τους φωνάξει, μα συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Πανικοβλήθηκε. Ήταν σαν ένα όνειρο όπου θέλεις να τρέξεις ή να μιλήσεις, αλλά για κάποιον λόγο αυτό είναι αδύνατο. Το τραγούδι που ακουγόταν εκείνη τη στιγμή από το λάπτοπ, σα να δυνάμωσε και εισέβαλε διεκδικητικά στο μυαλό της:

«My eyes grew heavy and my lips they could not speak
I tried to get up but I couldn't find my feet
She reassured me with an unfamiliar lie
And then she gave to me more summer wine»[1]

Της πήρε λίγα λεπτά για να συνέλθει, κατά τα οποία ο Μάρκος ήταν ακόμα εκεί, όρθιος με το κράνος στο χέρι και μιλούσε με τον Νίκο. Όλα έδειχναν φυσιολογικά κάτω στον δρόμο. Αναδύθηκε αργά στην πραγματικότητα του δωματίου, με λίγο βαρύ κεφάλι και έναν φόβο που επικεντρωνόταν τώρα στο σώμα της. Τι είχε πάθει; Είχε έρθει πολύ κοντά στη λιποθυμία, συμπέρανε, αλλά γιατί να της συμβεί αυτό έτσι στα καλά καθούμενα; Δεν ήθελε να μείνει άλλο μόνη της εκεί. Κατέβηκε από το πρεβάζι του παραθύρου με τα γόνατα να τρέμουν, έψαξε για τα παπούτσια της, διέσχισε το δωμάτιο. Πριν βγει έξω έριξε άλλη μια ματιά από το παράθυρο: οι δύο άντρες στέκονταν ακόμα μπροστά στην πόρτα του απέναντι σπιτιού. Καθώς ανακτούσε σιγά σιγά τις δυνάμεις της, κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, βγήκε στο χολ, άνοιξε την πόρτα και διέσχισε τρέχοντας τα λίγα μέτρα που τη χώριζαν από το απέναντι πεζοδρόμιο.

-Καλώς την, είπε ο Νίκος.

-Σας είδα από το παράθυρο… ψέλλισε η Άννα ταραγμένη.

-Τι έχεις; ρώτησε αμέσως ο Μάρκος.

-Δεν ξέρω, κάτι μ’ έπιασε, μια αδυναμία. Συνήλθα τώρα.

-Έχεις φάει; ρώτησε ο Μάρκος πιο πρακτικά.

Είχε φάει; αναρωτήθηκε. Όχι, είχε μείνει όλο το απόγευμα κλεισμένη στο δωμάτιό της. Ίσως να ήταν αυτό, αν και κατά βάθος δεν το πίστευε.

-Όλα καλά τώρα; ρώτησε και ο Νίκος.

-Ναι, όλα καλά…

[1] *Summer wine*, Nancy Sinatra and Lee Hazlewood, 1967

Την κοιτούσαν και οι δυο ανήσυχοι, κυρίως ο Μάρκος, που έμοιαζε έτοιμος να τη βουτήξει και να την ταΐσει με το ζόρι, ίσως να της στύψει και καμιά πορτοκαλάδα! Η Άννα χαμογέλασε με τη σκέψη και ένιωσε καλύτερα.

-Θα έρθετε μέσα; ρώτησε ο Μάρκος που μάλλον βιαζόταν να βρεθεί στο σπίτι του.

-Εγώ θα ήθελα να περπατήσω λίγο ακόμα, δήλωσε ο Νίκος. Τι λες Άννα; Η νύχτα είναι όμορφη.

Η Άννα βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Δεν της άρεσε η ιδέα να μείνει μόνη με τον Νίκο, αλλά της ερχόταν δύσκολο να πει στον Μάρκο «εγώ θα έρθω μέσα». Η ώρα ήταν περασμένη και δεν είχε τόσο θάρρος μαζί του. Άλλωστε ήταν σίγουρη πως το πρότεινε από ευγένεια, έδειχνε κουρασμένος και έτοιμος να πάει για ύπνο. Από την άλλη ο Νίκος της προκαλούσε φόβο εκείνο το βράδυ, όσο και να έλεγε στον εαυτό της ότι κάτι τέτοιο ήταν παράλογο. Όταν μάλιστα ο Μάρκος καληνύχτισε και έκλεισε την πόρτα πίσω του, η Άννα παρατήρησε ότι όλες οι λάμπες του δρόμου ήταν σβηστές. Δίστασε ακόμα μπροστά στην κλειστή πόρτα.

- Λοιπόν; Θα περπατήσεις λίγο μαζί μου;

Η Άννα αναστέναξε.

- Εντάξει, είπε απρόθυμα.

- Έλα λοιπόν, τι σ' έχει πιάσει απόψε; Αισθάνεσαι ακόμα άσχημα;

-Όχι, είμαι μια χαρά τώρα.

-Αλλά τι έχεις; Δείχνεις σα να με φοβάσαι.

-Λες; έκανε η Άννα με ένα βεβιασμένο χαμόγελο. Σίγουρα έφταιγε ο Άρης που την είχε επηρεάσει με τις βλακείες του. Όλο έλεγε ότι ο Νίκος ήταν παράξενος και στο μυαλό της είχε συνδυάσει την αδιαθεσία της με την ξαφνική εμφάνισή του. Τον ακολούθησε στον σκοτεινό δρόμο. Τα νυχτολούλουδα από τους φράχτες μύριζαν έντονα και δεν ακουγόταν παρά η μακρινή βοή από κάποιο αυτοκίνητο που περνούσε πού και πού στον κεντρικό. Κανένας τους δεν μιλούσε και η Άννα ηρεμούσε σιγά σιγά.

-Δεν μιλάς πολύ, της είπε κάποτε ο Νίκος. Τι συμβαίνει;

-Τίποτα. Μα δεν είναι πολύ σκοτεινός ο δρόμος απόψε;

-Ναι, πράγματι, όλες οι λάμπες είναι σβηστές. Θα πρόκειται ασφαλώς για κάποια βλάβη της ΔΕΗ.

-Ναι, κάτι τέτοιο θα είναι. Καθώς ο αέρας της νύχτας την είχε κάνει να συνέλθει πια για τα καλά, της ήρθε όρεξη να του περιγράψει την ξαφνική κρίση πανικού της, αλλά κάτι την έκανε να συγκρατηθεί.

Ο Νίκος έδειχνε ότι μάλλον δεν είχε πάρει στα σοβαρά το περιστατικό και άρχισε να της μιλάει για το αγαπημένο του θέμα, τον Μάρκο.

-Μυστήριο τρένο ο τύπος. Δε μιλάει, λες και κρύβει κανένα φοβερό μυστικό. Τον ξέρεις καιρό;

-Όχι, καθόλου, τον γνώρισα πρόσφατα.

-Αλλά είναι όλη την ώρα στο σπίτι σας.

-Ναι... μπορεί. Σου είπα, είναι φίλος του Άρη.

-Και τον Άρη; Πόσο καιρό τον ξέρεις;

-Περίπου δύο μήνες… είχε αρχίσει να την εκνευρίζει για άλλη μία φορά. -Προς τι όλες αυτές οι ερωτήσεις συνέχεια; Είσαι ασφαλίτης ή κάτι τρέχει ειδικά με τον Μάρκο;

Ο Νίκος ξαφνιάστηκε από αυτή την ξαφνική επίθεση, αλλά δεν προσπάθησε να δικαιολογηθεί. Αντίθετα είπε:

-Τον κάλεσα αύριο για φαγητό στο σπίτι μου. Αναρωτιέμαι αν θα έρθει.

Η Άννα επέστρεψε στο σπίτι μουτρωμένη, μετανιωμένη που του είχε κάνει τη χάρη να τον ακολουθήσει στη γειτονιά, και με μία απεγνωσμένη ανάγκη να μιλήσει με κάποιον· δεν άντεχε στην ιδέα να ανέβει πάλι στο δωμάτιο μόνη της και να αναρωτιέται τι είχε πάθει. Ο Άρης ήταν μέσα, από το σαλόνι ακουγόταν η τηλεόραση. Άνοιξε την εξώπορτα και τον βρήκε μ’ έναν δίσκο στο πόδια του, κοιτούσε κάποια ταινία και έτρωγε τα υπόλοιπα από τα μακαρόνια που είχε μαγειρέψει το μεσημέρι. Διέσχισε το δωμάτιο και στάθηκε μπροστά στην σκάλα, σχεδόν απέναντι του.

Της είπε «καλησπέρα» και δεν έδειξε διάθεση να ασχοληθεί περισσότερο μαζί της. Σίγουρα δεν είχε τα κέφια του πάλι ή ίσως να ήταν κι αυτός κουρασμένος, πρέπει να είχε γυρίσει πριν λίγο, όσο εκείνη έχανε τον χρόνο της με τον Νίκο. Καθώς συνέχιζε να στέκεται όρθια και αναποφάσιστη απέναντι του, αναγκάστηκε να σηκώσει τα μάτια του, την κοίταξε και της έγνεψε να καθίσει μαζί του στον καναπέ. Η Άννα δίσταζε μπροστά στην σκάλα και στο τέλος εκείνος χαμήλωσε τη φωνή της τηλεόρασης.

-Είσαι καλά Άννα; ρώτησε.

Αποφάσισε να τον αφήσει στην ησυχία του. -Καλά είμαι, έκανε άτονα.

-Δε θα έρθεις να δούμε την ταινία;

-Όχι, όχι απόψε. Θα πάω για ύπνο μάλλον.

-Εντάξει τότε. Της είπε «καληνύχτα» και ξαναγύρισε στο έργο του. Η Άννα ανέβηκε τη σκάλα λέγοντας στον εαυτό της πως όταν ο άλλος δεν έχει όρεξη δεν μπορείς να τον βαραίνεις με τις παράνοιές σου, πάει και τελείωσε. Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι της αισθανόταν τρομαγμένη και κουρασμένη. Και μόνη.

3.

Την επόμενη μέρα τα πράγματα έδειχναν πιο φυσιολογικά και η ζωή ξαναμπήκε στη συνηθισμένη της ρουτίνα. Η Άννα δούλευε, ο Άρης μελετούσε μαντολίνο και έβριζε και ο Μάρκος επέστρεφε αργά τα βράδια και προσπαθούσε να αποφύγει τον Νίκο.

Ήταν μια μέρα που είχε περάσει ολόκληρη χωρίς να συναντήσει τον συγκάτοικό της, για τον οποίο δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Το απόγευμα, εντελώς απρόσμενα ακόμα και για την ίδια, βαρέθηκε τόσο πολύ να κάθεται μόνη της και να δουλεύει, που πήγε στο διπλανό σπίτι και χτύπησε το κουδούνι. Ο Νίκος άνοιξε την πόρτα ντυμένος με βερμούδα και ένα μακό μπλουζάκι και η Άννα δεν μπόρεσε να μην παραδεχτεί για άλλη μια φορά ότι ήταν αξιοπρόσεχτος. Τώρα το απόγευμα το σαλόνι του ήταν φωτεινό και λιγότερο μυστήριο. Καλύτερα! Πρώτη φορά έμπαινε μόνη της εκεί μέσα μετά από αρκετό καιρό και η αλήθεια είναι ότι την είχε πιάσει ένα σφίξιμο όταν βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του.

-Χαίρομαι που ήρθες, της είπε ο Νίκος και της πρόσφερε καφέ.

Ήταν χαμογελαστός και όλα έδειχναν εντελώς φυσιολογικά. «Όλα μοιάζουν πολύ πιο αθώα στο φως της ημέρας» σκέφτηκε η Άννα. Η διάθεσή της έφτιαξε και σύντομα βρέθηκε να μιλάει περί ανέμων και υδάτων και να γελάει με τα αστεία του.

-Λοιπόν; πού είναι ο Άρης; τη ρώτησε.

-Δουλεύει.

-Και ο Μάρκος;

-Δεν έχω ιδέα.

-Και η μικρή μας Άννα είναι μόνη της και πλήττει, ε; Και έτσι αποφάσισε να επισκεφτεί τον γείτονα της!

-Έλα τώρα Νίκο, μου κάνεις παράπονα; έκανε η Άννα αυτάρεσκα, αφήνοντάς του το περιθώριο να τη φλερτάρει.

Πριν αυτός προλάβει να ανταποκριθεί έγινε κάτι απροσδόκητο. Η εξώπορτα άνοιξε απότομα και μια εκρηκτική γυναίκα εισέβαλε κυριολεκτικά στο δωμάτιο: ήταν ψηλή, καλλίγραμμη, με μακριά καστανά μαλλιά, ωραία πόδια, ωραίο δέρμα, ωραία μάτια, ωραία μύτη, ωραίο μπούστο, αποκαλυπτικό φόρεμα, βαμμένη και ντυμένη στην τρίχα.

«Ορίστε. Ποιος είπε ότι ο Νίκος δεν δέχεται γυναικείες επισκέψεις;» σκέφτηκε η Άννα ενώ απαριθμούσε μέσα της τα προσόντα της νεοφερμένης. Η κοπέλα φίλησε τον Νίκο στα μάγουλα με περισσή οικειότητα και στράφηκε προς το μέρος της.

-Γεια σου, είμαι η Άννα -Μαρία, αυτοσυστήθηκε.

-Άννα. Της έσφιξε το χέρι, παρατηρώντας το άψογο μανικιούρ της.

-Η Άννα μένει εδώ δίπλα, διευκρίνισε ο Νίκος, μαζί με τον Άρη, τόνισε.

«Μάλιστα. Της δίνει εξηγήσεις.» Η Άννα αισθάνθηκε τη ζήλια του ανθρώπου που από τη μια στιγμή στην άλλη χάνει τα κεκτημένα.

-Η Άννα -Μαρία είναι παλιά μου φίλη. Γνωριζόμαστε εδώ και αμέτρητα χρόνια.

«Κι άλλες εξηγήσεις: για να μείνουν ικανοποιημένες και οι δύο πλευρές!»

-Πάνω από εκατό χρόνια, συμπλήρωσε με έναν τόνο ελαφρότητας η γυναίκα.

Η Άννα μισογέλασε από ευγένεια, αν και το αστείο δεν της φάνηκε και πολύ πετυχημένο.

-Ελπίζω να μη διακόπτω τίποτα, συνέχισε η άλλη.

-Τίποτα ιδιαίτερο. Πέρασα απλά να πω μια καλησπέρα.

Η Άννα -Μαρία κατσούφιασε κάπως. Ακόμα και το κατσούφιασμά της ήταν χαριτωμένο.

-Ξέρω. Αυτό που πρέπει να διακόψω είναι να πηγαίνω στα σπίτια των άλλων έτσι απροειδοποίητα. Δεν μπορώ να συνηθίσω το τηλέφωνο όμως. Όταν είμαι εδώ κοντά θα χτυπήσω την πόρτα, πάει και τελείωσε.

-Δεν έχεις κι άδικο, συμφώνησε η Άννα κάπως έκπληκτη.

-Η ζωή χωρίς το τηλέφωνο ήταν πολύ καλύτερη, πίστεψέ με.

-Ναι;

-Πήγαινες στο σπίτι του άλλου, τον έβρισκες ή τέλος πάντων δεν τον έβρισκες, οπότε του άφηνες ένα σημείωμα. Αλλά τουλάχιστον αν ήθελες να μάθεις τι κάνει πήγαινες, του μιλούσες από κοντά, περνούσες το απόγευμα μαζί του, δεν του μιλούσες πέντε λεπτά στο τηλέφωνο και τέρμα. Έλεγες «θέλω να δω τον Τάδε», όχι

«να του στείλω ένα μήνυμα στο facebook να βγάλω την υποχρέωση». Σε διαβεβαιώνω ότι η επικοινωνία ήταν πιο αληθινή.

Η Άννα την κοιτούσε σαστισμένη. Ο Νίκος γέλασε αμήχανα και άλλαξε απότομα συζήτηση. Τη ρώτησε για κάποια άγνωστα πρόσωπα, αν είχε νέα τους τελευταία και τι έκαναν. Η Άννα αισθανόταν άβολα. Δεν ήξερε αν έπρεπε να φύγει ή να μείνει κι άλλο. Το πρόβλημα ήταν ότι η Άννα -Μαρία δεν της άφηνε και πολλά περιθώρια: έτεινε να αγνοεί τον Νίκο και μιλούσε συνέχεια, απευθυνόμενη κυρίως σε εκείνη, πράγμα που δυσκόλευε τη θέση της.

-Πιστεύω να τα λέμε, της είπε στο τέλος η καινουριοφερμένη, λες και η γνωριμία τους την είχε ενθουσιάσει. Τώρα γύρισα κι εγώ στην Αθήνα και σκοπεύω να βλέπω συχνά τον φίλο μου από δω! Φαντάζομαι ότι θα συναντιόμαστε κι εμείς.

-Ναι, οπωσδήποτε, απάντησε η Άννα αμήχανα. Εγώ έτσι κι αλλιώς μένω εδώ δίπλα, δεν είναι απίθανο να με πετυχαίνεις…

Δεν ήξερε γιατί το είπε αυτό, το μετάνιωσε αμέσως. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να την ενθαρρύνει και δεν είχε ιδέα τι θα έλεγαν οι άλλοι για αυτήν. Βρήκε ωστόσο την ευκαιρία να τους αποχαιρετήσει και να επιστρέψει στη μετάφρασή της.

Η αλήθεια είναι ότι η Άννα –Μαρία πήρε θάρρος πολύ γρήγορα. Από τη μια στιγμή στην άλλη φάνηκε σα να εγκαταστάθηκε κι αυτή στη οδό Παλαιολόγου και άρχισε να συμπεριφέρεται σα να ήταν μόνιμη κάτοικος εκεί από πάντα. Σχεδόν αμέσως γνώρισε τον Άρη και τον Μάρκο και πήρε αέρα μαζί τους, που κανένας δεν προσπάθησε να της τον κόψει. Όλοι οι άντρες έδειχναν κατά κάποιο τρόπο κολακευμένοι που μια γυναίκα σαν την Άννα -Μαρία ασχολούταν μαζί τους, ακόμα και ο Άρης. Περιέργως, απέκτησε σχέσεις ακόμα και με τον Παλαιοπώλη.

Μπαινόβγαινε πιο συχνά απ’ ό,τι θα περίμενε κανείς στο σπίτι του Νίκου, η Άννα υπέθετε πως αρκετά βράδια κοιμόταν εκεί· μπαινόβγαινε ακόμα – όσο της επέτρεπαν οι στοιχειώδεις κανόνες ευγένειας - και στο σπίτι του Άρη. Εκείνος δεν έδειχνε να ενοχλείται από την παρουσία της, αλλά τουλάχιστον δεν την κοιτούσε σαν ξελιγωμένος όπως έκαναν οι υπόλοιποι. Πάντως αυτός στον οποίο έδειξε ιδιαίτερη αδυναμία από την πρώτη στιγμή ήταν ο Μάρκος. Φυσικά εκείνος δεν της είχε δώσει το δικαίωμα να μπαινοβγαίνει στο σπίτι του, αλλά η Άννα -Μαρία δεν ήταν ο τύπος που θα πτοούταν από μία τέτοια λεπτομέρεια.

Η Άννα αισθανόταν να χάνει έδαφος, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι’ αυτό. Η παρουσία της Άννας –Μαρίας είχε δώσει και στον Νίκο την ευκαιρία να μπει

πιο δυναμικά στην παρέα τους και ο Άρης είχε καταλήξει να τους έχει όλη την ημέρα μέσα στα πόδια του, πράγμα που άλλοτε τον διασκέδαζε και άλλοτε τον εκνεύριζε.

Το κέφι του πάντως είχε φτιάξει μετά από την απάντηση που είχε πάρει από τη δουλειά: θα έπαιρνε μέρος σε μια σειρά ηχογραφήσεων που θα τον ξεκινούσαν τον Σεπτέμβριο.

4.

-Θα μου πεις επιτέλους τι ακριβώς γίνεται μ' εσένα και τον διπλανό; ρώτησε ο Άρης απροειδοποίητα ένα απόγευμα που η διάθεση του ήταν ιδιαίτερα καλή.

Οι δύο συγκάτοικοι, σε μία από τις σπάνιες πλέον στιγμές ησυχίας, έπιναν καφέ στο σαλόνι του σπιτιού τους. Ήταν ένα όμορφο, ζεστό απόγευμα που ο Άρης δε δούλευε και η Άννα δεν ήταν χωμένη στα λεξικά, και τεμπέλιαζαν μαζί, μεταξύ κουζίνας και καναπέ.

Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε από την ερώτηση, ωστόσο απάντησε αμέσως και με κάθε ειλικρίνεια. Δεν είχε πια πολλές ευκαιρίες να μιλήσει με τον Άρη και η – μη ξεκάθαρη- στάση του Νίκου απέναντί της ήταν κάτι που την προβλημάτιζε και ήθελε να το συζητήσει.

-Μου συμβαίνει κάτι παράξενο μαζί του, είπε. Μερικές φορές με φοβίζει. Επιπλέον τον βρίσκω κάπως πιεστικό.

-Ναι… νομίζω ότι αυτό είναι το στυλ του.

-Άλλες φορές με εκνευρίζει.

-Αλλά... σου αρέσει; Την κοιτούσε στα μάτια διερευνητικά και η Άννα κατάλαβε πως απαιτούσε μία ξεκάθαρη απάντηση.

-Δεν ξέρω. Στην αρχή μου άρεσε περισσότερο, αλλά νομίζω ότι τελικά με επηρέασες αρνητικά με όλα αυτά τα «είναι περίεργος, μιλάει παράξενα, μας λέει παραμύθια, ρωτάει πολλά κλπ»

-Με κάνεις να αισθάνομαι άσχημα. Εγώ φταίω που σου χάλασα το ειδύλλιο;

Η Άννα ήπιε μια γουλιά καφέ και ακούμπησε το φλιτζάνι της στο τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ. Χαμογέλασε κακόκεφα.

-Ποιο ειδύλλιο; Μήπως έκανε και καμιά κίνηση; Όλο στο μιλητό με έχει και μετά… είναι και αυτά τα παράξενα που λέει κάθε τόσο…

-Όλο μέλι μέλι και τηγανίτα τίποτα δηλαδή! κορόιδεψε ο Άρης.

Και το κέφι της Άννας είχε φτιάξει μαζί με τις σχέσεις της με τον συγκάτοικό της. Οι μεταφράσεις της, το διάστημα που οι δυο τους είχαν κόψει τις πολύωρες

συζητήσεις και τα πριβέ πάρτι, είχαν πάρει επιτέλους τον δρόμο τους, είχε παραδώσει ένα μέρος της δουλειάς και είχε πάρει μια καλή προκαταβολή. Ήπιε λίγο καφέ ακόμα.

-Εσένα δε σε ενοχλούν όλα αυτά τα καινούρια πρόσωπα που έχουν εισβάλλει στη ζωή σου; ρώτησε.

-Όχι βέβαια, ειδικά τώρα που η παρέα μεγάλωσε, την πείραξε.

-Δεν αισθάνεσαι κι εσύ καμιά φορά πως μας καταπιέζουν οι διπλανοί; έκανε μουτρωμένα η Άννα.

-Μας καταπιέζουν; Ε όχι δα!

-Είναι όλη την ώρα εδώ, λες και έχουν το δικαίωμα να μας χτυπάνε την πόρτα όποτε τους κάνει κέφι.

-Τουλάχιστον έχουμε γίνει πέντε και κάνουμε καλύτερο τραπέζι στα χαρτιά!

-Είναι κάπως…. μας πνίγουν.

-Έλα τώρα Άννα! Μήπως ζηλεύεις την Άννα -Μαρία;

-Λες να είναι αυτό; έκανε κακόθυμα.

-Ο Νίκος πάντως δε δείχνει να ενδιαφέρετε γι' αυτήν, συνέχισε ο Άρης με το διορατικό ύφος που έπαιρνε ορισμένες φορές.

-Μου δημιουργεί ένταση.

-Μάλλον είμαστε έτσι κι αλλιώς εκνευρισμένοι: κάνει ζέστη. Θα έπρεπε να μαυρίζουμε σε κάποιο νησί τώρα.

- Μπορεί να έχεις δίκιο. Αλλά μου άρεσε περισσότερο όταν ήμασταν οι δυο μας, είναι φορές που αποζητώ τον χώρο μου και την ηρεμία μου. Η Άννα άπλωσε πάλι να πάρει τον καφέ της, αλλά το χέρι της έμεινε μετέωρο. Ανασηκώθηκε από τον καναπέ όπου ήταν μισοξαπλωμένη και κοίταξε το τραπεζάκι.

-Άρη, πού πήγες τον καφέ μου;

-Ποιον καφέ σου; Δεν είναι στο τραπεζάκι;

-Όχι. Τον ακούμπησα πριν πέντε λεπτά και τώρα εξαφανίστηκε.

-Θα τον έχεις ακουμπήσει στο πάτωμα. Ο Άρης έσκυψε να δει. -Θα τον κλωτσήσουμε όπως την άλλη φορά και θα σφουγγαρίζουμε πάλι.

-Ναι και δεν κάνει, θα λιώσει το παρκέ!

Η Άννα έσκυψε κι εκείνη. Μετά γονάτισε στο πάτωμα για να κοιτάξει κάτω από τον καναπέ. Με την ευκαιρία κοίταξε και κάτω από τα υπόλοιπα έπιπλα.

-Δεν είναι στο πάτωμα, παρατήρησε.

Ο Άρης γονάτισε με τη σειρά του για να ρίξει μια ματιά κάτω από τα έπιπλα.

-Να η πένα που είχα χάσει προχτές. Πόσο μου τη δίνει να παίζω μαντολίνο δεν μπορείς να φανταστείς.

Η Άννα σηκώθηκε και έψαξε γύρω: στο πεζούλι του τζακιού, στο τραπέζι του λάπτοπ και στη βιβλιοθήκη, αν και ήταν αρκετά μακριά από το σημείο που κάθονταν.

-Άρη, συγκεντρώσου: συμβαίνει κάτι πολύ παράξενο εδώ: δε σηκώθηκα από τον καναπέ, έτσι δεν είναι;

-Όχι, δε σηκώθηκες.

-Αλλά ο καφές μου εξαφανίστηκε. Δεν είναι πουθενά.

-Ναι, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς πάνω που ετοιμαζόσουνα να παραδεχτείς ότι ζηλεύεις την Άννα -Μαρία! ξανάπιασε το καλαμπούρι. -Αύριο θα τον βρω κάπου γύρω από τον καναπέ, αν όχι επάνω στον καναπέ. Και ξέρεις τι στάμπα αφήνει ο καφές;

Όταν λίγο αργότερα ήρθε ο Μάρκος και η Άννα πήγε στην κουζίνα να του φέρει φαγητό, το φλιτζάνι με τον μισοτελειωμένο καφέ της βρισκόταν ακουμπισμένο μέσα στον νεροχύτη. Και ήταν σίγουρα το ίδιο φλιτζάνι, το αναγνώριζε και άλλωστε, πριν αράξουν στο σαλόνι, είχε πλύνει όλα τα πιάτα. Το σάστισμά της ήταν τέτοιο που κάθισε σε μια καρέκλα βραχυκυκλωμένη. Μέσα σ' όλα τα άλλα, σκεφτόταν πώς θα το έπαιρνε ο Άρης όταν θα του το έλεγε και το πόσο θα τη δούλευε. Τι λογική εξήγηση θα έβρισκε ο φίλος της γι' αυτό; Πως ήταν τόσο αφηρημένη που πήγε μέχρι την κουζίνα χωρίς να το θυμάται; Κι όμως ήταν σίγουρη ότι δεν είχε σηκωθεί από τον καναπέ. Μήπως δεν είχε πάρει ποτέ μαζί της τον καφέ στο σαλόνι; Αν δεν είχε τη γεύση του ακόμα στο στόμα της, θα άρχιζε να αμφιβάλει ακόμα και αν υπήρχε καφές. Ο Μάρκος μπήκε εκείνη τη στιγμή στην κουζίνα για να τη βοηθήσει.

-Τι συμβαίνει; τη ρώτησε βλέποντάς την καθισμένη στην καρέκλα να κοιτάει κεραυνοβολημένη το νεροχύτη, ξέχασες γιατί είχες έρθει εδώ;

-Μάρκο, συμβαίνει κάτι πολύ παράξενο. Είχα μέσα μαζί μου ένα φλιτζάνι καφέ. *Αυτό* το φλιτζάνι καφέ. Τη μια στιγμή το είχα στο σαλόνι και έπινα και την επόμενη εξαφανίστηκε. Και τώρα έρχομαι εδώ και το βρίσκω μέσα στον νεροχύτη!

Ο Άρης μπήκε στην κουζίνα και άκουσε την τελευταία πρόταση.

-Πάλι λέει για τον καφέ; ρώτησε. Α, μα της έγινε έμμονη ιδέα: ένα φλιτζάνι καφέ τηλεμεταφέρεται από το σαλόνι στην κουζίνα. Τι να συνέβη; Φαντάσματα; Ή μήπως ο πιο αφηρημένος άνθρωπος του κόσμου ζει μέσα στο σπίτι μου;

Η Άννα χαμογέλασε και εγκατέλειψε την υπόθεση, όχι όμως χωρίς να προσέξει το σοβαρό και κάπως ανήσυχο ύφος του Μάρκου.

5.

Η Άννα ξεφύσηξε μπουχτισμένη και έτριψε τα μάτια της. Είχε δουλέψει αρκετές ώρες και ήταν ήδη αργά – ίσως μετά τα μεσάνυχτα. Άφησε στην άκρη το λάπτοπ και σκαρφάλωσε στο κρεβάτι, να καπνίσει ένα τσιγάρο στο ανοιχτό παράθυρο. Νωρίτερα το απόγευμα είχε πιάσει μία δυνατή βροχή με αστραπές και αέρα, που όμως είχε κοπάσει σύντομα, φέρνοντας στην ατμόσφαιρα την πολυπόθητη δροσιά. Τώρα φυσούσε ένα ελαφρύ, ζεστό αεράκι που έκανε τη βραδιά ευχάριστη. Κάθισε στη συνηθισμένη της θέση στο πρεβάζι και κοίταξε έξω τον καλοκαιρινό ουρανό.

Μια σκιά πέρασε χαμηλά πάνω από τα σπίτια στο βάθος του δρόμου, ένα τεράστιο πουλί. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το έβλεπε, θυμήθηκε. Τι το τόσο μεγάλο θα μπορούσε να πετάει στον ουρανό της Αθήνας; Συμπέρανε ότι μάλλον δεν είχε δει καλά, ήταν αφηρημένη και έξω ήταν σκοτεινά. Μερικές στιγμές αργότερα, το πουλί ξαναπέρασε πάνω από τις στέγες των απέναντι κτιρίων. Η Άννα μισόκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να διακρίνει καλύτερα στο σκοτάδι. Την τρίτη φορά, το πλάσμα πέρασε σχεδόν μπροστά από το παράθυρο της: είχε μέγεθος ανθρώπου, ανθρώπινο κεφάλι με μαλλιά πιασμένα πίσω στο σβέρκο, κοντά γένια και τα χέρια του ήταν ανοιχτά. Πάνω από τα ρούχα του φορούσε ένα φαρδύ πουκάμισο, ξεκούμπωτο, που ανέμιζε γύρω του. Η εικόνα της μικρογραφίας από το βιβλίο του Νίκου ήρθε απότομα στο μυαλό της και τη συντάραξε.

Το πλάσμα τώρα περνούσε και ξαναπερνούσε μπροστά από το παράθυρο της και κάνα δυο φορές γύρισε το κεφάλι προς το μέρος της. Η Άννα ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Είχε παραισθήσεις; Ήταν κάποιο ζώο που στο σκοτάδι έμοιαζε με άνθρωπο; (Γιατί φυσικά τα φώτα του δρόμου ήταν για άλλη μια φορά σβηστά). Και μάλιστα όχι με οποιονδήποτε άνθρωπο... Το πλάσμα απομακρύνθηκε λίγο και βάλθηκε να κόβει βόλτες πάνω από το διπλανό τετράγωνο. Μήπως την είχε πάρει ο ύπνος για λίγο; Πρέπει να ήταν όνειρο: ένα υποσυνείδητο αποτέλεσμα της νευρικότητας που της προκαλούσε ο Νίκος ανακατεμένο με τη μικρογραφία που την είχε ταράξει εκείνο το μεσημέρι.

Το πουλί κινήθηκε πάλι προς το μέρος της, πλησίασε, αλλά τώρα ξαφνικά την είδε, πήρε ύψος και χάθηκε πάνω από τη σκεπή. Έμεινε μετέωρη στο πρεβάζι. Το

μόνο που ένιωθε, εντελώς παράλογα, ήταν το γνώριμο συναίσθημα του πώς θα ήταν να πετάς: πώς θα ήταν η αίσθηση του αέρα πάνω στο σώμα σου και το να βλέπεις την πόλη από ψηλά. Προσπάθησε να συνέλθει και να το αποδιώξει ενοχλημένη. Άφησε το πρεβάζι και κοίταξε τον οικείο χώρο του δωματίου της: ήξερε πως δεν ήταν όνειρο ή αν ήταν, ήταν τόσο ζωντανό που μπερδευόταν επικίνδυνα με την πραγματικότητα.

Είχε αρχίσει να ανησυχεί στα σοβαρά για τον εαυτό της. Προσπάθησε να βάλει τα πράγματα σε μια σειρά, να τα εξετάσει με ψυχραιμία: πρώτα ήταν η κρίση πανικού που είχε πάθει της προάλλες. Μετά αυτό σήμερα... για να μη μιλήσουμε για το φλιτζάνι του καφέ που, ό,τι και να έλεγε ο Άρης, είχε τηλεμεταφερθεί στ' αλήθεια. Κάτι δεν πήγαινε καλά με το μυαλό της, μπορεί να είχε αρχίσει να τρελαίνεται, αν και αισθανόταν απολύτως λογική! Ζύγισε τη ζωή της τον τελευταίο καιρό και δε βρήκε να έχει ιδιαίτερο άγχος, ούτε ανησυχίες, ούτε ιδιαίτερη κούραση. Κι όμως είχε αρχίσει να έχει παραισθήσεις! Ήθελε να το συζητήσει με κάποιον, αλλά κανείς δεν της φαινόταν κατάλληλος. Ξάπλωσε στο κρεβάτι και προσπάθησε να χαλαρώσει, δεν είχε νόημα να ανησυχήσει τόσο. Ίσως ήταν μια νευρική αντίδραση στις αλλαγές που είχαν επέλθει στη ζωή της τους τελευταίους μήνες, θα το ξεπερνούσε σίγουρα αν ηρεμούσε.

Το επόμενο πρωί δεν την έκανε να βλέπει πιο καθαρά τα πράγματα, μόνο να αναρωτιέται μήπως το είχε παρακάνει με το ποτό τελευταία και αν αυτό θα μπορούσε να έχει επηρεάσει την αντίληψή της. Επιπλέον άρχισε να αποφεύγει τον Νίκο. Δεν το είχε αποφασίσει συνειδητά, αλλά κάθε φορά που υποψιαζόταν πως υπήρχε περίπτωση να τον συναντήσει, κάτι σφιγγόταν μέσα της και την έκανε να αλλάζει δρόμο.

Εκείνος ερχόταν συχνά και τη ζητούσε, αλλά η Άννα φρόντιζε να είναι πάντα ο Άρης μπροστά σε αυτές τις συναντήσεις. Κανά δυο φορές βγήκε με τον Άρη και τον Μάρκο και προς μεγάλη της ανακούφιση κανένας δεν πρότεινε να καλέσουν το Νίκο και την Άννα -Μαρία.

6.

Ο Μάρκος από την πλευρά του, αντιμετώπιζε άλλου είδους προβλήματα. Τα προβλήματά του σχετίζονταν με τον Παλαιοπώλη, έναν άνθρωπο με τον οποίο οι σχέσεις του θεωρούσε πως ήταν γενικά καλές. Μέχρι πριν λίγους μήνες τον χαιρετούσε και αντάλλασσαν μερικές κουβέντες όποτε έμπαινε ή έβγαινε από την

πολυκατοικία ή αγόραζε κάτι από το περίπτερο. Οι κουβέντες τους περιοριζόταν στις αλλαγές του καιρού, στο πόσο κουραστικό πρέπει να ήταν για τον Μάρκο να δουλεύει τα βράδια ή στα θέματα της πολυκατοικίας, της οποίας ο Παλαιοπώλης είχε αυτό- ανακηρυχτεί επιστάτης από τότε που νοίκιασε το μαγαζί στο ισόγειο.

Εδώ και λίγο καιρό, ωστόσο, είχε αποκτήσει την κακή συνήθεια να τον καλεί στο μαγαζί και να του δείχνει τα καινούρια του αποκτήματα, αν και ήταν πασιφανές ότι ο Μάρκος δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τα παλιά πράγματα. Και το χειρότερο, αυτό που πραγματικά τον ανησυχούσε και του χάλαγε τη διάθεση, ήταν πως τελευταία, ο Παλαιοπώλης είχε κολλήσει με κάτι άλλο, κάτι που τον έκανε να προσπαθεί να αποφύγει τις συναντήσεις μαζί του: επρόκειτο για ένα ραβδί. Ήταν ένα ψηλό ραβδί που έφτανε λίγο πάνω από τον ώμο του, από ωραίο, καφέ-κόκκινο ξύλο όχι πολύ σκούρο, λείο στην αφή, που είχε μικρά σκαλίσματα στο ψηλότερο κομμάτι του. Ο Μάρκος είχε δείξει φανερά την αδιαφορία του γι' αυτό το αντικείμενο, ωστόσο ο Παλαιοπώλης επέμενε κάθε φορά να τον ρωτάει αν του άρεσε το ραβδί και αν θα το ήθελε. Προσφερόταν να του το δώσει σε χαμηλή τιμή.

Ήταν δύσκολο να τον αποφύγεις: ο άντρας περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας του στο πεζοδρόμιο μιλώντας με τον περιπτερά ή τους γείτονες, καθώς το πεζοδρόμιο, ιδιαίτερα τώρα το καλοκαίρι, ήταν προτιμότερο από το υπόγειο και σκοτεινό μαγαζί του. Εκείνο το απόγευμα τον φώναξε μέσα για να του δείξει μερικά καινούρια πράγματα που είχε φέρει. Ωραία κομμάτια των αρχών του αιώνα, καμάρωσε (γνήσια άραγε;). Εκείνος, που δεν ήθελε να χαλάσει εντελώς τις σχέσεις του μαζί του, καθώς είχε πάντα στο μυαλό του πως αυτός ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος που θα τον βοηθούσε να απαλλαγεί από τις κατσαρίδες, μπήκε στο μαγαζί κουμπωμένος, έτοιμος για άλλον ένα γύρο διαπραγματεύσεων σχετικά με το ραβδί. Όμως σήμερα ο Παλαιοπώλης είχε άλλα στο μυαλό του και βάλθηκε να του επιδεικνύει με περηφάνια μια σειρά από παλιές φωτογραφικές μηχανές και φακούς.

-Ο καινούριος γείτονας έχει ωραία πράγματα στο σπίτι του όπως λένε, σχολίασε με καημό.

-Ναι, τα έχω δει. Είναι κάτι σαν αντικέρ- συλλέκτης, απάντησε ο Μάρκος αδιάφορα.

-Ωραία κομμάτια.

-Δε θέλει να σου πουλήσει τίποτα; τον τσίγκλησε.

-Αστειεύεσαι; Πουλάνε τίποτα αυτοί; Μόνο σε άλλους συλλέκτες και με κάτι τιμές… Αυτά δεν είναι για ένα συνοικιακό μαγαζί σαν το δικό μου.

Ο Μάρκος δεν έβλεπε καμία διαφορά μεταξύ των αντικειμένων που υπήρχαν στο σπίτι του Νίκου και των αντικειμένων στο παλιατζίδικο, τα οποία έδειχναν, έτσι κι αλλιώς, αταίριαστα ακριβά. Δε σχολίασε πάντως.

Το μάτι του Παλαιοπώλη άστραψε τώρα πονηρά.

-Είναι κι αυτή η κούκλα η φίλη του, έκανε. Συμπαθητικό κορίτσι και καταδεχτικό, ομόρφυνε τη γειτονιά μας!

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Είχε δει πολλές φορές την Άννα -Μαρία να στέκεται και να μιλάει μαζί του όποτε περνούσε μπροστά από το μαγαζί.

-Σου πέφτει λίγο μικρή κυρ Βασίλη, τον πείραξε.

-Α, εμένα ναι, πέρασε η μπογιά μου πια! Άλλωστε μαθαίνω πως εσύ είσαι ο τυχερός!

Ο Μάρκος αιφνιδιάστηκε.

-Τυχερός σε τι;

-Έλα τώρα. Αφού της αρέσεις, δεν είναι αλήθεια;

-Δεν έχω ιδέα.

-Κι όμως είναι ολοφάνερο, ο Παλαιοπώλης γέλασε πονηρά. Μη μου πεις ότι δεν έχεις καταλάβει τίποτα;

-Όχι, για να πω την αλήθεια.

-Κι όμως, για σκέψου το λίγο! Οι γυναίκες δεν κάνουν το πρώτο βήμα συνήθως, είναι θέμα περηφάνιας γι' αυτές. Εσύ ως άντρας θα έπρεπε να το προχωρήσεις, αυτό λέω εγώ σα μεγαλύτερος!

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε από πού προέρχονταν όλες αυτές οι πληροφορίες του Παλαιοπώλη, που φαινόταν να είναι ενημερωμένος στα δικά τους καλύτερα από τους ίδιους. Γέλασε λίγο βεβιασμένα.

-Δεν αστειεύομαι καθόλου.

-Κυρ-Βασίλη δεν κοιτάς καλύτερα τις αντίκες σου; Για τα δικά μου θέματα θα φροντίσω μόνος μου, είπε εκνευρισμένος και χαιρέτησε.

Οι ικανότητες

1.

Η Άννα ξαναπήγε στο διπλανό σπίτι ένα απόγευμα, μετά από μία ακόμα πρόσκληση του Νίκου την οποία δεν βρήκε άλλη δικαιολογία για να αρνηθεί. Αναπάντεχα της άνοιξε η Άννα -Μαρία και ήταν μία Άννα -Μαρία ύποπτα αναψοκοκκινισμένη.

-Γεια σου Άννα!

-Γεια… ενοχλώ;

-Όχι, πέρασε, της είπε άνετα. Ο Νίκος δεν είναι μέσα.

-Αλήθεια; Μου είχε πει να περάσω… Θα αργήσει;

-Μπα, όχι, όπου να ’ναι θα έρθει. Έλα μέσα να τον περιμένεις, είναι και ο Μάρκος εδώ.

-Α! έκανε η Άννα σε ουδέτερο τόνο (ήταν πάντως μια ουδετερότητα όλο νόημα). Δεν ενοχλώ;

-Όχι.

Η Άννα την ακολούθησε μέσα στο σπίτι χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Ο Μάρκος καθόταν στον καναπέ και κατά περίεργο τρόπο είχε το ύφος ανθρώπου που τον έχουν στριμώξει αλλά έχει αμυνθεί γενναία. Αυτή η διαπίστωση την ξάφνιασε.

-Πώς κι εδώ; τον ρώτησε.

-Α, περνούσα τυχαία και είπα να μπω για να μάθω πληροφορίες σχετικά με το ντύσιμο του 19ου αιώνα!

Η Άννα συνοφρυώθηκε με απορία και η Άννα -Μαρία γέλασε ένοχα.

-Εγώ φταίω, με έπιασε λογοδιάρροια σχετικά με αυτό το θέμα, παραδέχτηκε, έκανα τον Μάρκο να βαρεθεί. Εμείς πίνουμε κρασί, Άννα. Να σου φέρω ένα ποτήρι;

-Ναι, αν δε βαριέσαι.

-Κι εσύ πώς από δω; τη ρώτησε ο Μάρκος όταν έμειναν μόνοι. -Ή μάλλον άσε, δεν είσαι υποχρεωμένη να μου πεις.

-Γιατί να μη σου πω; Ο Νίκος με κάλεσε.

-Ναι, φυσικά. Όμως ο Άρης έλεγε ότι τον απέφευγες τελευταία.

-Μπορεί, αλλά δεν μπορώ να τον αποφεύγω για πάντα, άλλωστε δε μου έχει κάνει και τίποτα.

-Ωραία. Κανένας από τους δυο μας δεν μπόρεσε να αντισταθεί στους μπελάδες για πολύ, βλέπω.

Η Άννα τον κοίταξε απορημένη αλλά ο Μάρκος δεν της ανταπέδωσε το βλέμμα. Καθώς ξαφνικά έδειχνε πολύ σκεπτικός και είχε βαλθεί να εξετάζει τα χέρια του με μεγάλο ενδιαφέρον, έμειναν και οι δυο σιωπηλοί για λίγες στιγμές. Η Άννα -Μαρία διέκοψε τη σιωπή μπαίνοντας στο δωμάτιο με ένα ποτήρι και ένα ακόμα μπουκάλι κρασί να ισορροπούν επικίνδυνα στο δεξί της χέρι. Η είσοδος της προκάλεσε την εντύπωση που προκαλούσε πάντα: γέμισε το χώρο χρώματα. Στην Άννα ήρθε η εικόνα μίας ροκ σταρ που εμφανίζεται στη σκηνή με την κατάλληλη μουσική υπόκρουση και με δυνατά φωτορυθμικά. (Η Άννα-Μαρία ήταν η ροκ σταρ, η μουσική και τα φωτορυθμικά μαζί). Κούρνιασε με χάρη στο χέρι του καναπέ, έδωσε το ποτήρι στην Άννα και έβαλε κρασί σε όλους. Στη συνέχεια άρχισε μία ανούσια συζήτηση.

Η ώρα περνούσε και η Άννα είχε αρχίσει να βαριέται με αυτούς τους δυο: η μια φλυαρούσε ακατάπαυστα για άσχετα θέματα και ο άλλος παρέμενε σκεφτικός κοιτώντας κυρίως το ποτήρι του, αλλά μην παραλείποντας να ρίχνει και μερικές ματιές στα πόδια της Άννας -Μαρίας. Δεν είχε πια καμία αμφιβολία: η εμφάνιση της τους είχε κάνει χαλάστρα. Είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν θα ήταν καλύτερα να σηκωθεί να φύγει, όταν έφτασε επιτέλους ο Νίκος. Ήταν από τις λίγες φορές που η Άννα αισθανόταν ανακούφιση βλέποντάς τον. Τους κοίταξε ξαφνιασμένος και ευχαριστημένος συγχρόνως.

-Καιρό είχατε να εμφανιστείτε, τους είπε. Τι γίνατε;

-Εγώ δούλευα, είπε ο Μάρκος κάπως ξερά. Ποτέ του δεν είχε συμπαθήσει τον Νίκο, μάλλον επειδή είχε δείξει από την αρχή τόση αδιακρισία για το άτομό του.

-Κι εγώ το ίδιο, βιάστηκε να συμπληρώσει η Άννα.

-Τι γίνεσαι Άννα -Μαρία; συνέχισε τις χαιρετούρες ο άλλος, απτόητος από το βλοσυρό τους ύφος.

-Μια χαρά, εδώ λέγαμε για τις παλιές εποχές. Τους εξηγούσα πόσο καλύτερο είναι για μια γυναίκα να ζει σήμερα.

Ο Νίκος της έριξε μία προειδοποιητική ματιά. Μετά γύρισε προς το μέρος της και το ύφος του άλλαξε, της χαμογέλασε γοητευτικά.

-Θέλεις να σου δείξω το εργαστήριό μου; ρώτησε.

-Εργαστήριο;

-Ναι, ο Νίκος πηγαίνει στη σχολή Καλών Τεχνών, δεν το ήξερες; είπε η Άννα -Μαρία. Είναι το τελευταίο του ψώνιο. Έχει, ξέρεις, τελειώσει πολλές σχολές στη ζωή του.

-Πρέπει να βρίσκω συνεχώς διάφορα ενδιαφέροντα, αλλιώς θα πέθαινα από πλήξη, απάντησε εκείνος χαριτολογώντας.

-Προβλήματα που έχουν κι αυτοί οι πλούσιοι… ψιθύρισε η Άννα στον Μάρκο και ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι εν μέρει είχε λύσει το μυστήριο του Νίκου: ήταν ένα εκκεντρικό πλουσιόπαιδο. -Δείξε μου λοιπόν, του είπε.

-Ναι, για δείξε της, έκανε η Άννα -Μαρία, και της Άννας της φάνηκε ότι το ύφος της ήταν κάπως κακό. Δεν μπόρεσε να βρει κάποιο λόγο γι' αυτό.

Ο Νίκος της άπλωσε το χέρι για να σηκωθεί από τον καναπέ. Φεύγοντας έριξε μία ακόμα ματιά στην άλλη κοπέλα. Ήταν ανόητη; Μία γυναίκα που ήξερε ότι ήταν όμορφη και ήθελε να έχει επάνω της το ενδιαφέρον των πάντων; Μήπως απλά της άρεσε να λέει σαχλαμάρες για να διασκεδάζει τους άλλους; Ή είχε κάτι στο μυαλό της; Εκ πρώτης όψεως ήταν ευγενική – ίσως απλά υπερβολικά εκδηλωτική. Ακολούθησε τον Νίκο στη σοφίτα.

Το θέαμα την ξάφνιασε: είχε φτιάξει ένα κανονικό ατελιέ εκεί πάνω. Μερικοί πίνακες που έμοιαζαν με κόμικς μάνγκα και άλλοι, που θύμιζαν ύποπτα τις μικρογραφίες του, ακουμπούσαν στον τοίχο και ο ένας πάνω στον άλλο, κάποιοι μισοτελειωμένοι, άλλοι μισοαρχισμένοι, με πινέλα, καμβάδες και χρώματα παντού τριγύρω.

-Απίστευτο, σχολίασε η Άννα. Είναι πολύ περίεργο που δεν είπες τίποτα για αυτά όλον αυτό τον καιρό, θέλω να πω.. δεν το ανέφερες ποτέ.

-Το ξέρω, ντρέπομαι λίγο, δεν είμαι και κανένας ζωγράφος περιωπής. Πέρυσι πέρασα στη σχολή Καλών Τεχνών, από τύχη νομίζω, και ακόμα δεν ξέρω αν θα τη συνεχίσω και φέτος. Μόλις πριν μια βδομάδα έστησα το εργαστήριο εδώ πάνω, ξέρεις με την μετακόμιση και όλα αυτά…

Την Άννα τη διασκέδαζε το ύφος του. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε ντροπαλό.

-Και μετά, όπως βλέπεις κάνω κυρίως σχέδια που θυμίζουν κόμικς, όχι ό,τι καταλληλότερο για την σχολή.

Η Άννα γέλασε.

-Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι τελικά έστησα το εργαστήριο, αν και είχα σχεδόν αποφασίσει να τα παρατήσω, γιατί είχα μια έμπνευση. Θέλεις να δεις την τελευταία μου προσπάθεια; Την εμπνεύστηκα από εσένα.

-Από μένα;

-Ναι. Λέγεται η Γυναίκα που Θυμάται. Δε θα καταλάβεις και πολλά, την άρχισα μόλις χτες.

Την οδήγησε στο καβαλέτο, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένας ατελείωτος πίνακας. Μόνο κάποια αόριστα σχήματα ήταν ορατά.

-Γιατί η Γυναίκα που Θυμάται;

Ο Νίκος χαμογέλασε, κάπως ντροπαλά ακόμα. Την κοίταξε στα μάτια για μερικές στιγμές.

-Γιατί αυτό είσαι, είπε τελικά. Έχω σχεδιάσει και το δίδυμό του. Άνοιξε ένα τεράστιο μπλοκ και της έδειξε ένα σχέδιο: -Ο Άντρας που Πετάει, ανακοίνωσε.

Η Άννα κλονίστηκε.

-Ποιος είναι ο άντρας που πετάει; ρώτησε προσπαθώντας να ακουστεί ψύχραιμη.

Ο Νίκος γέλασε αμήχανα και άξαφνα άλλαξε θέμα:

-Λες του Μάρκου να του αρέσει η Άννα -Μαρία;

-Γιατί το λες αυτό;

-Γιατί έχω μάτια και βλέπω πώς την κοιτάει!

-Ε, και τι; Η Άννα -Μαρία είναι όμορφη.

-Γι' αυτό είναι εδώ;

-Πού θες να ξέρω; ξέσπασε η Άννα. Εγώ ήρθα και τον βρήκα κάτω, ούτε που ήξερα ότι έχει πάρε δώσε με την Άννα -Μαρία.

Το ύφος της ήταν θυμωμένο και ανυπόμονο. -Με κάλεσες για να μου δείξεις τον πίνακα, νομίζω;

Πλησίασε ξανά το καβαλέτο, κάπως μουτρωμένη, και περιεργάστηκε τον μισοφτιαγμένο καμβά. Ο Νίκος ήρθε πίσω της για να τον εξετάσει κι αυτός, το πρόσωπό του πλησίασε ξαφνικά πολύ κοντά στο δικό της, και τότε έγινε πάλι: η Άννα αισθάνθηκε όπως την άλλη φορά, σαν η ατμόσφαιρα να γίνεται πηχτή και να δυσκολεύεται να αναπνεύσει. Είδε τα μάτια του Νίκου να παίρνουν μία έκφραση ανησυχίας. Μετά λιποθύμησε.

Συνήλθε ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι με τον Νίκο να της βρέχει το πρόσωπο και να σκύβει από πάνω της ταραγμένος.

-Άννα; Είσαι καλά;

Ήταν λουσμένη σε έναν κρύο ιδρώτα· αισθανόταν απαίσια και επιπλέον ήταν τρομοκρατημένη.

-Εντάξει τώρα;

-Τι έγινε;

-Τίποτα... λιποθύμησες ξαφνικά.

Η Άννα πήρε μία δοκιμαστική ανάσα: -Άκου: πήγαινε να φωνάξεις τον Μάρκο.

-Πώς είσαι;

-Καλά είμαι, σε παρακαλώ, φώναξε τον Μάρκο.

-Να πάω, αλλά μήπως...

-Απλά πήγαινε!

Ο Νίκος συμμορφώθηκε. Τρία λεπτά αργότερα, ο Μάρκος μπήκε στο εργαστήριο, φουριόζος και αναστατωμένος, με την Άννα -Μαρία ξοπίσω του.

-Τι έγινε; φώναζε, έτοιμος να κάνει καυγά χωρίς φανερό λόγο.

Η Άννα είχε συνέλθει αρκετά και είχε ανακαθίσει στο ντιβάνι.

-Πήγαινέ με σπίτι, του είπε με ύφος που δε σήκωνε συζήτηση.

Ο Μάρκος τη βοήθησε να σηκωθεί και με τρεμάμενα πόδια τον άφησε να την οδηγήσει στο σπίτι του Άρη.

Καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω τους, η Άννα -Μαρία και ο Νίκος κοιτάχτηκαν, όρθιοι στο σαλόνι.

-Λοιπόν; Τι έπαθε; ρώτησε η γυναίκα εκνευρισμένη.

-Σου είπα: λιποθύμησε ξαφνικά.

-Τι της έκανες;

-Εγώ; Τι θα μπορούσα να της κάνω;

-Δεν ξέρω, έχεις δίκιο, τίποτα. Ίσως θα έπρεπε να μετρήσει το σίδηρό της.

-Λες; Εγώ νομίζω ότι αυτή η κοπέλα έχει δυνάμεις μεγαλύτερες από ό,τι φανταζόμασταν, η ενέργεια την επηρεάζει και επειδή δεν ξέρει τι είναι, της εκδηλώνεται αρνητικά.

-Ναι, ίσως είναι λίγο επικίνδυνη.

-Επικίνδυνη δεν ξέρω, πάντως εγώ θα προτιμούσε να την έχω σύμμαχο, δεν ξέρεις πού μπορεί να φανεί χρήσιμη.

-Εγώ λέω πως απλά ξοδεύεις τον χρόνο μας σαλιαρίζοντας μαζί της.

-Είναι μία Γυναίκα που Θυμάται!

-Και τι μ' αυτό; Σε τι θα μπορούσε να μας φανεί χρήσιμο κάτι τέτοιο;

-Δεν ξέρω, ίσως τελικά να είναι αυτή που θα καταφέρει να πείσει τον Μάρκο.

-Εντάξει, αλλά στο μεταξύ πρέπει να βιαστείς. Δεν του έχεις καν μιλήσει ακόμα.

-Το ξέρω, αλλά τον είδες πως είναι, τίποτα δεν τον διαπερνά. Σα να πέφτεις σε τοίχο.

-Είναι έξυπνος.

-Ναι, για κακή μου τύχη.

Η Άννα -Μαρία κούνησε το κεφάλι της.

-Ήταν ανάγκη να πέσουμε πάνω σε αυτόν τον άνθρωπο; γκρίνιαξε ο Νίκος. Δεν μπορώ να καταφέρω τίποτα μαζί του.

-Ωστόσο όλοι έχουν τα αδύνατα σημεία τους, έκανε φιλάρεσκα η Άννα -Μαρία.

-Χμ! μήπως πέτυχες εσύ κάτι;

-Μήπως πρόλαβα; Μόλις είχε αρχίσει να ζεσταίνεται η ατμόσφαιρα, ήρθες εσύ και τον πήρες επάνω.

-Τον ήθελε η Άννα.

-Ναι. Αυτό είναι που φοβάμαι… μουρμούρισε εκείνη σκεφτικά.

Στο διπλανό σπίτι, ο Μάρκος και η Άννα κάθισαν αμίλητοι στον καναπέ.

-Τι σου συνέβη; ρώτησε ο Μάρκος για άλλη μια φορά.

-Εγώ… η Άννα τον κοίταξε στα μάτια. Ήταν μαύρα και σκοτεινά σαν τη νύχτα, και η διάθεση να του εξηγήσει τι της είχε συμβεί έκανε φτερά.

-Ίσως πρέπει να δεις έναν γιατρό, δοκίμασε εκείνος βλέποντας το αποθαρρημένο ύφος της.

-Ναι, ίσως… Η Άννα σκέφτηκε πως, πάνω απ' όλα, έπρεπε να σταματήσει να πίνει το βαρύ κρασί που σέρβιραν στο σπίτι του διπλανού.

-Σου έκανε κάτι ο Νίκος;

-Όχι, γιατί το λες αυτό;

-Γιατί φώναξες εμένα να σε πάω σπίτι και είπα μήπως...

-Μήπως τι;

-Δεν ξέρω, μήπως σε πείραξε.

Ο Μάρκος έμεινε αμίλητος και συνοφρυωμένος, αναλογιζόμενος αυτά που είχαν συμβεί εκείνο το απόγευμα. Μία φωνίτσα μέσα του τού έλεγε ότι η Άννα του είχε κάνει χάρη λιποθυμώντας. Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί, αφού είχε διακόψει μια παραλίγο τρυφερή σκηνή με μια ωραία γυναίκα.

-Συγνώμη, έκανε η Άννα, ίσως σκεπτόμενη το ίδιο πράγμα.

Ο Μάρκος μαλάκωσε.

-Μάλλον με έσωσες, της είπε.

-Έτσι νομίζω κι εγώ. Δηλαδή είναι που… μερικές φορές έχω κάτι περίεργα προαισθήματα. Σχετίζονται κυρίως με τους διπλανούς.

Ο Μάρκος κοιτούσε αμίλητος τον απέναντι τοίχο.

-Έχουν συμβεί διάφορα τελευταία και… ξεφεύγουν πολύ απ' αυτό που μπορείς να χαρακτηρίσεις φυσιολογικό. Εγώ κανονικά δεν είμαι έτσι, ξέρεις, δε λιποθυμάω με το παραμικρό.

-Ίσως να είσαι κουρασμένη.

-Ναι, μπορεί, αλλά ποτέ πριν δεν είχα παραισθήσεις.

-Έχεις παραισθήσεις;

-Ναι. Είχα μια φορά, μπορεί και δύο.

Ο Μάρκος κουμπώθηκε. Η Άννα ετοιμαζόταν να του κάνει αποκαλύψεις και αυτό ήταν κάτι που θα προτιμούσε να αποφύγει. Τον τελευταίο καιρό τα πράγματα εξελίσσονταν πολύ περίεργα: πρώτα είχε εμφανιστεί από το πουθενά το ραβδί για να του χαλάσει το κέφι. Ο Παλαιοπώλης έκανε ερωτήσεις γι' αυτό, στις οποίες ο Μάρκος δεν μπορούσε και δεν ήθελε να απαντήσει. Αυτό - παρεμπιπτόντως- ήταν από τα άγραφα: το ραβδί δεν είχε καμία δουλειά να βρίσκεται στο παλαιοπωλείο.

Το χειρότερο από όλα ήταν ο Νίκος. Η Άννα είχε δίκιο, τίποτα δεν ήταν φυσιολογικό μ' αυτόν. Επιπλέον έδειχνε ένα ανεξήγητο ενδιαφέρον για το άτομό του και αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε ο Μάρκος. Δεν του άρεσαν οι τύποι που ρωτούσαν πολλά, που έψαχναν το παρελθόν και που φερόταν με αδιακρισία. Σα να μην έφτανε αυτό, ο Νίκος φαινόταν να προκαλεί φόβο στον Άρη και στην Άννα και αυτό ήταν ανησυχητικό. Όταν άνθρωποι σαν αυτούς τους δύο άρχιζαν να διαισθάνονται το εξωπραγματικό, τότε τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά.

Ο Μάρκος παραδεχόταν ότι μπορεί να υπήρχαν πολλά παράξενα πράγματα στον κόσμο, πράγματα που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είχαν φανταστεί ποτέ. Πίστευε ακόμα ότι κάποια από αυτά ίσως είχαν μία λογική εξήγηση, κάποια άλλα όχι, απλά ο ίδιος δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με τα πράγματα αυτά. Ποτέ στη ζωή του.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Άρης. Απόρησε που τους είδε να κάθονται στον καναπέ στα σκοτεινά και τους άναψε το φως. Ο Μάρκος του παρέδωσε ανακουφισμένος την Άννα και δραπέτευσε για το σπίτι του, πριν προλάβει να ακούσει περισσότερα. Η Άννα κούνησε το κεφάλι απογοητευμένη και άρχισε να εξηγεί στον Άρη τι είχε συμβεί.

2.

Αν και ο Μάρκος απέφυγε τη συζήτηση εκείνο το βράδυ, η Άννα δεν άργησε να ανακαλύψει τα θέματα που τον απασχολούσαν. Αυτό που της προκάλεσε έκπληξη ήταν ότι αυτά δε σχετιζόταν με τον Νίκο και την Άννα -Μαρία. Πίστευε πως η δική της ζωή είχε γίνει άνω κάτω εξαιτίας τους και θεωρούσε πως το ίδιο θα έπρεπε να νιώθουν και οι δύο φίλοι της.

Η αλήθεια είναι πως τον είχε ακούσει να μιλάει μερικές φορές στον Άρη για κάποιο ραβδί και την επιμονή του Παλαιοπώλη σχετικά με αυτό αλλά – καθώς κανένας από τους δυο τους δεν έδειχνε πρόθυμος να της δώσει εξηγήσεις – δεν είχε δώσει μεγάλη σημασία, θεωρώντας πως ήταν κάποιο από τα μεταξύ τους πειράγματα. Και ξαφνικά, μια μέρα που βρέθηκε πάλι τυχαία μπροστά σε μία σχετική συζήτηση, ο Άρης αποφάσισε να της κάνει αποκαλύψεις για τη ζωή του Μάρκου, αδιαφορώντας που ο ίδιος ήταν μπροστά. Αυτό αρχικά την έφερε σε δύσκολη θέση. Ήξερε πια πως ο Μάρκος δε μιλούσε πρόθυμα για το παρελθόν του και ιδιαίτερα για τη ζωή του στο χωριό. Φαίνεται πάντως πως είχε τύχει σε μία μέρα που ήταν πολύ σκασμένος και είχε ανάγκη να τα πει. Έτσι δε διαμαρτυρήθηκε όταν ο Άρης άρχισε με την εξής δήλωση:

-Οι συγχωριανοί του Μάρκου και οι συγγενείς του, λένε ότι έχει κληρονομήσει από τους προγόνους του μεταφυσικές ιδιότητες που δυστυχώς εμποδίζουν τις άλλες ικανότητές του να αναπτυχθούν. Γι' αυτό δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα σημαντικό στη ζωή του, της είπε μισογελώντας.

Ο Μάρκος στραβομουτσούνιασε αλλά δε σχολίασε.

-Τι, είχατε μέντιουμ στην οικογένεια; Κληρονομικό χάρισμα και τέτοια; τον ρώτησε η Άννα προσπαθώντας να διακρίνει κατά πόσο την έπαιρνε να κάνει πλάκα πάνω σ' αυτή την ιστορία.

Προς μεγάλη της έκπληξη ο Μάρκος δεν απάντησε κάτι αστείο, ούτε θύμωσε, αντίθετα έδειξε στεναχωρημένος.

-Για όλα φταίει αυτό το ραβδί, δήλωσε. Το είχε η γιαγιά μου, το είχε ο πατέρας μου και ποιος ξέρει ποιος άλλος ακόμα. Κανένας δεν μπόρεσε να το ξεφορτωθεί με ικανοποιητικό τρόπο.

-Τι εννοείς «με ικανοποιητικό τρόπο»;

-Εννοώ ότι πάντα έβρισκε έναν τρόπο να ξαναγυρίσει.

-Και τι είναι το ραβδί που μπορεί να βρίσκει τρόπο να ξαναγυρίζει;

Την κοίταξε αυστηρά. -Σου φαίνεται αστείο, ε; Στην οικογένειά μου το έχουμε σαν κειμήλιο, ένα ραβδί, είναι ένα ψηλό μπαστούνι χωρίς λαβή.

-Κατάλαβα.

-Αμφιβάλω! έκανε ο Μάρκος και ξαφνικά σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο.

-Όταν ο πατέρας μου μού το παρέδωσε, ήταν στο κρεβάτι ετοιμοθάνατος. Μετά την κηδεία του έφυγα για την Αθήνα παίρνοντάς το μαζί μου. Στον δρόμο έκανα μια παράκαμψη και πέρασα μέσα από τα χωριά του Πάρνωνα. Εκεί λοιπόν σταμάτησα, περπάτησα γύρω στο ένα χιλιόμετρο μέσα στο δάσος και πέταξα το ραβδί ανάμεσα σε άλλα ξερόκλαδα. Ξέρεις τι έγινε; Ένα μήνα αργότερα, ο πυροσβέστης του χωριού το έφερε πίσω στη μάνα μου. Το είχε βρει ένας δασοφύλακας και χέρι σε χέρι έφτασε σε κάποιον που το αναγνώρισε και είπε σε ποιόν ανήκει.

-Εντάξει, αυτό δεν σημαίνει ότι… έκανε η Άννα ελαφρώς σοκαρισμένη από τον σκληρό τρόπο με τον οποίο μιλούσε.

-Ναι, αυτό είπα και εγώ και το έφερα στην Αθήνα. Αυτή τη φορά ήμουν αποφασισμένος: βρήκα τη χωματερή στην Παιανία και το πέταξα εκεί. Λοιπόν, κάποιος συγχωριανός μου δουλεύει εργάτης του δήμου και το βρήκε. Θυμήθηκε ότι ήταν του πατέρα μου και έψαξε να με βρει για να μου το επιστρέψει.

-Μου φαίνεται ότι οι συγχωριανοί σου σού κάνουν πλάκα, είπε η Άννα προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

-Ή ίσως να ισχύει αυτό που λένε ότι το ραβδί γυρνάει πάντα στο μάγο του, έκανε ο Άρης διασκεδάζοντας.

-Ένα μαγικό ραβδί; ρώτησε η Άννα χαμογελώντας.

-Το βρίσκετε αστείο; αναστέναξε ο Μάρκος.

-Και τώρα πού βρίσκεται;

-Πριν δύο χρόνια περίπου, το πούλησα σε ένα παλαιοπωλείο στο Μοναστηράκι. Έπιασε καλά λεφτά πρέπει να ομολογήσω, δεν είναι κι άσχημο, αν και δεν έχω ιδέα τι θα μπορούσε να το θέλει κάποιος. Ε, λοιπόν, μάντεψε τι έγινε φέτος την άνοιξη: με φώναξε ο Παλαιοπώλης που έχει το μαγαζί κάτω από το σπίτι μου για να μου δείξει κάτι: φαντάζεσαι φυσικά τι ήταν! Με ρώτησε μήπως είχαμε κάτι τέτοιο στην οικογένεια, και –όταν αρνήθηκα- μήπως ενδιαφέρομαι να το αγοράσω. Έτσι σηκώθηκα και πήγα στο χωριό για να διαλευκάνω την υπόθεση. Δεν μπορεί, σκέφτηκα, κάποιος μου κάνει πλάκα.

-Και;

-Και τίποτα. Κανείς δε φαίνεται να ξέρει τίποτα για την περιπέτεια του ραβδιού, ούτε να ασχολείται πια μαζί του. Όμως κάποιος ρωτούσε επίμονα για εμένα και τον πατέρα μου και όλες τις φήμες σχετικά με την οικογένειά μου, κάμποσο καιρό πριν. Κάποιος άγνωστος.

-Αλήθεια; Αυτό κι αν είναι παράξενο, σχολίασε η Άννα.

-Είναι, δεν είναι; έκανε ο Μάρκος ευχαριστημένος που έβρισκε επιτέλους δικαίωση.

-Αλλά, γιατί τόσο μίσος γι' αυτό το ραβδί; Γιατί να θέλεις σώνει και καλά να το ξεφορτωθείς; Και πώς είναι; Μικρό, μεγάλο…

-Μεγάλο, μιλάμε Γκάνταλφ[2] ο δικός σου! πετάχτηκε ο Άρης. Από τριανταφυλλιά, με σκάλισμα και τα σχετικά. Ωραίο αντικείμενο.

-Το έχεις δει;

-Ήμουνα μπροστά μία φορά που ο Παλαιοπώλης το έδειξε στον Μάρκο.

-Και γιατί δε το θέλεις;

-Δε φταίει το ραβδί, φταίει η ιστορία που το ακολουθεί. Και όλες αυτές οι φήμες… Τέλος πάντων, δεν καταλαβαίνετε, αλλά δεν σας ρίχνω άδικο.

-Τελικά το πήρες πίσω αυτή τη φορά;

-Όχι, όχι φυσικά, τι σου λέω τόση ώρα! Αλλά ο Παλαιοπώλης επιμένει, σαν κάτι να ξέρει· δηλαδή σίγουρα κάτι ξέρει, κάποιος που ξέρει την οικογένειά μου του έχει μιλήσει για το ραβδί. Και όλο πετάει υπονοούμενα… Κοιτάξτε μη σας ξεφύγει τίποτα και δε με αφήσει σε χλωρό κλαρί!

Η Άννα δεν ήξερε τότε πολλά για τον Μάρκο. Δεν ήξερε, για παράδειγμά, ότι αυτό από το οποίο πάλευε μια ζωή να ξεφύγει ήταν οι φήμες. Στο χωριό του θεωρούσαν δεδομένο ότι η οικογένειά του διέθετε κληρονομικές μεταφυσικές ικανότητες. Η γιαγιά του ήταν μαμή, πρακτική γιατρός και η μάγισσα του χωριού. Έλεγε το φλιτζάνι, θεράπευε τις μικροασθένειες με διάφορα γιατροσόφια και έκανε προβλέψεις για το μέλλον των ανθρώπων. Η μητέρα του Μάρκου, που ήταν δασκάλα, υποστήριζε πως η πεθερά της ήταν απλά μια πολύ έξυπνη γυναίκα που γνώριζε καλά τα βότανα. Βέβαια αυτά τα έλεγε μέχρι που αποκαλύφτηκαν οι υπερφυσικές ικανότητες του άντρα της.

Στη δική του εποχή τα πράγματα είχαν προχωρήσει αρκετά, οι επαρχιώτικες προλήψεις είχαν εξασθενίσει και οι άνθρωποι είχαν πια μάθει τη λέξη «μέντιουμ».

[2] Ο Μάγος από τον *Άρχοντα των δαχτυλιδιών*, Τζ. Ρ. Ρ. Τόκλιν

Εκείνος άργησε πολύ να το παραδεχτεί, αν και τον καλούσαν σε όλες τις πνευματιστικές συγκεντρώσεις (που είχαν γίνει ξαφνικά μόδα μεταξύ των κουλτουριάρηδων της περιοχής) στις οποίες μερικές φορές είχαν συμβεί τρομακτικά πράγματα, και ζητούσαν τη συμβουλή του για διάφορα σημαντικά και ασήμαντα ζητήματα. Τα πράγματα έγιναν κάπως ανησυχητικά όταν μάντεψε κάνα–δυο φορές με υπερβολική ακρίβεια το μέλλον κάποιων ανθρώπων. «Έχω ένστικτο – αυτό είναι όλο» έλεγε ο ίδιος.

Όταν πήγαν να κολλήσουν και στον Μάρκο τη φήμη πως έχει κληρονομικά το «χάρισμα», εκείνος αντέδρασε. Από εκείνη τη στιγμή αρνήθηκε να κάνει έστω και την πιο αθώα μαντεψιά και γενικά έκοψε τη συνήθεια να λέει τη γνώμη του. Μόλις έφτασε σε ηλικία που να μπορεί να φροντίζει τον εαυτό του μόνος του, εγκατέλειψε το χωριό. Ήθελε απελπισμένα εκείνη την εποχή να βρεθεί σε ένα μέρος όπου κανείς δεν τον θα κοιτούσε δύσπιστα περιμένοντας ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξεδίπλωνε κι εκείνος κάποιο μαγικό ταλέντο.

Ίσως από αυτή τη γιαγιά – μάγισσα είχε ξεκινήσει και η ιστορία του ραβδιού, ίσως και όχι. Αυτό που θυμόνταν όλοι, ήταν ότι το είχε πάντα μαζί της και δεν άφηνε κανέναν να το αγγίξει - και ότι έκανε κάποια ενδιαφέροντα πράγματα στην εποχή της. Και ο πατέρας του Μάρκου το είχε περί πολλού, αν και είχε περάσει πια η εποχή που μπορούσες να κυκλοφορείς στους δρόμους στηριζόμενος σε ραβδί. Το φύλαγε πάντως σε περίοπτη θέση και δεν άφηνε κανέναν από την οικογένεια να το πλησιάζει.

Ο Μάρκος αισθανόταν λίγες τύψεις όταν σκεφτόταν πόσο άκαρδα είχε συμπεριφερθεί ο ίδιος σε αυτό το τόσο σημαντικό οικογενειακό κειμήλιο. Από την άλλη, δεν πίστευε στα μεταφυσικά φαινόμενα και είχε υποσχεθεί στον εαυτό του εδώ και χρόνια να αποφεύγει τα μυστήρια και τους μπελάδες. Και, παρεμπιπτόντως, ο Νίκος και η Άννα -Μαρία μύριζαν μπελάδες από χιλιόμετρα μακριά.

3.

Μετά το περιστατικό στο εργαστήριο του Νίκου, η Άννα είχε ξαναρχίσει να αποφεύγει σταθερά τον ίδιο και την Άννα -Μαρία, κι έτσι πέρασαν μερικές μέρες. Ο Νίκος αρχικά προσπαθούσε να τη συναντήσει και ερχόταν συχνά στο σπίτι και τη ζητούσε. Ο Άρης είχε απαυδήσει με την συμπεριφορά της, καθώς όποτε άκουγε τον Νίκο έτρεχε στο δωμάτιό της και τον έβαζε να του λέει πως δεν ήταν εκεί. Στον Άρη δεν άρεσε να λέει ψέματα, ειδικά από τη στιγμή που ήταν τόσο απροκάλυπτα και είχε

αρχίσει να δυσανασχετεί στα σοβαρά με αυτή την κατάσταση. Τελικά φαίνεται ότι και ο Νίκος βαρέθηκε την προσπάθεια γιατί έπαψε να την αναζητάει.

Η Άννα όμως δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να κρύβεται για πολύ από τα προβλήματα. Τα γεγονότα γύριζαν ξανά και ξανά στο μυαλό της και σιγά σιγά κατέληξε πως αν κάτι συνέβαινε, δεν μπορούσε να αποφύγει να μάθει τι ήταν αυτό. Αρχικά σκέφτηκε να μιλήσει στον Μάρκο. Μετά τις αποκαλύψεις του για το ραβδί και την ιστορία της οικογένειάς του, της φαινόταν πως θα ήταν πιο δεκτικός να ακούσει τις δικές της ανησυχίες, που έβλεπε τον Νίκο να πετάει πάνω από τις στέγες και τις κρίσεις που πάθαινε όταν ήταν εκείνος κοντά. Όμως ο Μάρκος έκανε αμέσως φανερό πως δε σκόπευε να της δώσει την ευκαιρία να του μιλήσει για οτιδήποτε παράξενο και η Άννα άλλαξε ρότα: θα ρωτούσε απευθείας τον Νίκο που, στο κάτω κάτω, αποτελούσε την καρδιά του προβλήματος. Η ιδέα ωρίμασε μέσα της και πριν περάσει πολύς καιρός της γεννήθηκε ξανά η επιθυμία να τον επισκεφτεί. Έτσι μια μέρα βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του.

Της άνοιξε σοβαρός και κάπως επιφυλακτικός. Κι εκείνη τον κοιτούσε σοβαρά.

-Δεν περίμενα να σε δω, της είπε.

-Ούτε κι εγώ περίμενα να έρθω ξανά τόσο σύντομα, αλλά τελικά άλλαξα γνώμη: ήρθα να πάρω απαντήσεις, δήλωσε αποφασιστικά.

-Με τρομάζεις. Τι απαντήσεις θα μπορούσες να πάρεις από εμένα;

-Θέλω να μάθω γιατί σε βλέπω να πετάς τις νύχτες.

Ο Νίκος έδειξε να αιφνιδιάζεται. -Να… πετάω;

-Ναι. Πιστεύω ότι έχεις την ικανότητα να μου δημιουργείς παραισθήσεις. Το σκέφτηκα πολύ τις τελευταίες μέρες: κάτι μου προκαλείς γι' αυτό και λιποθύμησα τις προάλλες. Κάτι κάνεις στους ανθρώπους και θέλω να μάθω τι είναι αυτό. Ίσως να φταίει και το κρασί, αυτό το κρασί που πίνουμε εδώ, αν και την τελευταία φορά που σε είδα να πετάς δεν το είχα δοκιμάσει.

Ο Νίκος αναστέναξε. -Δε φταίει το κρασί, είπε. Και δε σε έκανα εγώ να λιποθυμήσεις. Ούτε και δημιουργώ παραισθήσεις: αν με έχεις δει να πετάω, αυτό σημαίνει ότι πετάω στ' αλήθεια!

Η Άννα τα 'χασε με την απάντηση και περισσότερο με το γεγονός ότι την έδωσε χωρίς το πρόσωπό του να συσπαστεί καθόλου, σα να μιλούσε απολύτως σοβαρά. Αυτό την τρόμαξε και την έκανε επιθετική.

-Δεν ήρθα εδώ για να μου κάνεις πλάκα· πες μου τι είναι αυτό που κάνεις στον κόσμο!

Όμως ο Νίκος συνέχιζε να την κοιτάει σοβαρά στα μάτια και το ύφος του δεν είχε ίχνος ευθυμίας.

-Είχα κι εγώ σκοπό να σου μιλήσω, Άννα… είναι μέρες που προσπαθώ, είχα βρει μάλιστα και τα κατάλληλα λόγια, αλλά τώρα… Μη γίνεσαι επιθετική, θα ήθελα να βρω έναν τρόπο να σου εξηγήσω, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο. Το καλύτερο που θα μπορούσες να κάνεις θα ήταν να εμπιστευτείς το ένστικτό σου.

Η Άννα διέκρινε στην φωνή του κάτι σαν ικεσία· ο Νίκος ήθελε απεγνωσμένα να γίνει πιστευτός, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει σε τι. Προσπάθησε να μαλακώσει και να συγκρατήσει τον εαυτό της που είχε αρχίσει να φουντώνει: άλλωστε ο λόγος που είχε έρθει στο σπίτι του ήταν ότι ήθελε να ακούσει τις εξηγήσεις του. Χωρίς να πει άλλα κάθισε στην άκρη του καναπέ. Ο Νίκος κάθισε δίπλα της χωρίς να την κοιτάει.

-Καταλαβαίνω ότι δεν είναι δίκαιο για σένα να βρίσκεσαι ξαφνικά μπλεγμένη σε κάτι και να μην ξέρεις καν περί τίνος πρόκειται, άρχισε, καταλαβαίνω πως σου φαίνονται απίστευτα όλα αυτά που συμβαίνουν, αλλά όλα έχουν μία λογική εξήγηση. Το θέμα είναι, είσαι έτοιμη να την ακούσεις;

-Γι’ αυτό ήρθα, απάντησε εκείνη με πεποίθηση.

-Λες ότι με έχεις δει να πετάω. Και μετά λιποθυμάς στα καλά καθούμενα όταν πάω να σου μιλήσω γι’ αυτό.

Ώστε όταν λιποθύμησε προσπαθούσε να της μιλήσει γι’ αυτό! Τουλάχιστον η λιποθυμία της εξηγούταν κάπως.

-Θα ξεκινήσω με μία θεωρία, είπε ο Νίκος προσπαθώντας να τα βάλει σε μια σειρά. Θα έχεις ακούσει φαντάζομαι πως ο άνθρωπος έχει κάποιες δυνάμεις που εναντιώνονται στους φυσικούς νόμους. Σίγουρα έχεις ακούσει γι’ αυτούς που μετακινούν αντικείμενα μόνο με τη δύναμη του μυαλού τους, για την τηλεπάθεια, για τους υπνωτιστές για αυτούς που διαβάζουν τη σκέψη... Έχεις ακούσει μήπως και ότι κάποιοι γκουρού μπορούν, όταν συγκεντρωθούν, να ανυψωθούν από το έδαφος;

-Ναι, αλλά μη μου πεις ότι είναι το ίδιο, ακόμα και αν το κάνουν στ’ αλήθεια.

-Όχι, δεν είναι το ίδιο φυσικά. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι ο άνθρωπος σαν ον, έχει από τη φύση του πάρα πολλές ικανότητες, τις οποίες -δυστυχώς ή ευτυχώς- δεν καταφέρνει να αξιοποιήσει. Ο εγκέφαλος του ανθρώπου είναι φτιαγμένος περίεργα. Θεωρητικά, ένα ον σαν τον άνθρωπο, αν χρησιμοποιούσε επαρκώς τον εγκέφαλο του, θα μπορούσε να κάνει πράγματα που μας φαίνονται απίστευτα.

Η Άννα περίμενε να δει που θα καταλήξει. Απ' όλα τα σενάρια που είχε φτιάξει στο μυαλό της, αυτό ήταν το μόνο που δεν είχε φανταστεί ότι θα άκουγε.

-Πώς θα το έκανε αυτό; ρώτησε, αποφασισμένη να ακολουθήσει τον ειρμό του.

-Δεν ξέρω ακριβώς πώς. Μεταβάλλοντας λιγάκι την πραγματικότητα ίσως. Μετατρέποντας τους νόμους της φυσικής με τρόπο που να τον εξυπηρετούν. Χρησιμοποιώντας αυτό που ονομάζουν ενέργεια… Ή, χρησιμοποιώντας τη μαγεία!

-Τη μαγεία! κατσούφιασε η Άννα που είχε αρχίσει να αντιδρά και πάλι μέσα της. Δεν ήταν ωστόσο η πρώτη φορά που αναφερόταν αυτή η λέξη τις τελευταίες μέρες!

-Μερικοί θεωρούν ότι κάποτε στο παρελθόν, οι συνθήκες ήταν πιο ευνοϊκές και ότι πολύ περισσότεροι άνθρωποι εκδήλωναν ικανότητες σαν αυτές για τις οποίες μιλάμε. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό ότι στην αρχαιότητα πίστευαν ότι υπήρχαν οι θεάνθρωποι, κάτι μεταξύ των ανθρώπων και των Θεών, που διέθεταν υπερφυσικές δυνάμεις. Ήταν μια ανάμνηση των ικανοτήτων, που μέχρι τότε ακόμα ήταν αρκετά έντονη.

»Η ίδια θεωρία υποστηρίζει ότι οι πρωτόγονοι λαοί χρησιμοποιούσαν τεχνικές που τους βοηθούσαν να εκδηλώνουν ικανότητες τέτοιου τύπου. Τεχνικές που σήμερα δεν είναι πια γνωστές γιατί η εξωαισθητήρια αντίληψη ατόνησε με το πέρασμα των χρόνων και τη σταδιακή ανάπτυξη της λογικής. Δηλαδή, κάπου στην εξελικτική του πορεία, ο άνθρωπος έχασε τις εσωτερικές του δυνάμεις: τις απώθησε στο πίσω μέρος του εγκεφάλου του. Ξεχάστηκαν! Ίσως μάλιστα αυτό να έγινε σε αρκετά αρχικό στάδιο, όταν ο άνθρωπος άρχισε να αναπτύσσει άλλες ικανότητες όπως αυτή της σύνθετης σκέψη. Τότε οι πρωταρχικές του δυνάμεις σιγά σιγά εξασθένησαν.

-Πώς μπορεί να εξασθενήσουν ικανότητες που ήταν μέσα στη φύση μας;

-Δεν ξέρω. Ίσως ο ίδιος ο εγκέφαλος να της έσπρωξε στο υποσυνείδητο για λόγους επιβίωσης. Η χωρητικότητά του είναι περιορισμένη, ξέρεις... Ωστόσο μάλλον δεν το θέτω σωστά: κανείς δεν υποστηρίζει ότι, ακόμα και τότε, στο αρχικό στάδιο της ανθρωπότητας, είχαν όλοι αστείρευτες ικανότητες, τότε θα ήμασταν κάτι άλλο, ένα άλλο είδος, έτσι δεν είναι; Αυτό που πλησιάζει περισσότερο στην πραγματικότητα είναι ότι ορισμένοι από τους ανθρώπους χρησιμοποιούσαν μερικές απ' τις ικανότητες.

-Τι σημαίνει αυτό;

-Ότι ανέκαθεν υπήρχαν μόνο μερικά άτομα που μπορούσαν να αξιοποιήσουν τις δυνάμεις τους. Κάποιοι είχαν ταλέντο σε κάτι, κάποιοι σε κάτι άλλο... Υπήρχαν πάντα μερικοί που μετακινούσαν αντικείμενα με το μυαλό, άλλοι που διάβαζαν τις

σκέψεις άλλων ανθρώπων, κάποιοι που διαισθάνονταν πράγματα. Πάντως είναι γεγονός ότι πού και πού, ακόμα και σήμερα, εμφανίζονται ορισμένα άτομα που είναι πιο ευαίσθητα από άλλα και μπορούν πιο εύκολα να αναπτύξουν τις ικανότητες.

-Αυτή περίπου δεν είναι η θεωρία και για αυτούς που λυγίζουν πιρουνιά από μακριά;

-Περίπου, αν και ελάχιστοι το κάνουν στ' αλήθεια, οι περισσότεροι είναι κομπογιαννίτες, είπε ο Νίκος περιφρονητικά. Σήμερα, σχεδόν κανένας δεν κάνει τίποτα απ' αυτά, τουλάχιστον όχι αρκετά σοβαρά. Αυτό που διατηρείται ακόμα είναι η ανάμνηση. Κάπου βαθιά μέσα μας υπάρχει ακόμα η ανάμνηση των ικανοτήτων. Ας πούμε αν συγκεντρωθείς σε ένα αντικείμενο...

-Θα μπορέσω να το μετακινήσω; ρώτησε η Άννα ειρωνικά.

-Ω όχι. Αυτό απαιτεί χρόνια εξάσκηση και το ειδικό ταλέντο. Θα αισθανθείς όμως μέσα σου περίπου με ποιον τρόπο γίνεται. Θα νιώσεις πως είναι δυνατό, ακόμα και αν δεν μπορείς να το κάνεις. Καταλαβαίνεις;

-Περίπου. Τον κοίταξε σκεπτική. Η θεωρία του έμοιαζε με πολλές άλλες παραψυχολογικές θεωρίες που είχε τύχει να ακούσει κατά καιρούς, αλλά της φαινόταν εξωφρενικό να πρέπει να την πιστέψει ως αληθινή.

-Μερικοί έχουν πιο έντονη αυτή την ανάμνηση, δεν ξέρουμε γιατί, αλλά πιστεύουμε πως διατηρούν κάποια ικανότητα σε λανθάνουσα κατάσταση. Τους ονομάζουμε οι Άνθρωποι που Θυμούνται. Θεωρητικά πάντα, αν καλλιεργήσουν αυτή την ικανότητα θα μπορέσουν να την απελευθερώσουν. Δύσκολο στην εποχή που ζούμε, η καλλιέργειά της θέλει πολύ χρόνο και αυτοσυγκέντρωση.

Η Άννα άναψε ένα τσιγάρο και περίμενε. Τίποτα απ' όλα όσα είχε ακούσει ως τώρα δεν εξηγούσε τα δικά της θέματα.

-Πάμε τώρα στο προκείμενο, έκανε ο Νίκος, καταλαβαίνοντας μάλλον πως είχε μακρηγορήσει και δεν είχε εξηγήσει ακόμα τίποτα: ο άνθρωπος δεν έχει φτερά, αλλά μια από τις ικανότητες που είχε κάποτε ήταν να πετάει. Κάποιοι λίγοι είχαν αυτό το ταλέντο.

-Μόνο με τη δύναμη του μυαλού;

-Ναι. Είναι, ας πούμε, παρόμοιο με το να μετακινείς αντικείμενα: κατά κάποιο τρόπο αλλάζεις τη δομή του σύμπαντος.

-Θέλεις να μου πεις δηλαδή ότι εσύ έχεις εξασκήσει την ικανότητα του να πετάς και το κάνεις τόσο καλά που καταφέρνεις να κόβεις βόλτες πάνω από τις στέγες τα βράδια; Θέλεις να το πιστέψω αυτό;

-Περίπου.

-Θέλεις να πεις δηλαδή ότι πετάς στ' αλήθεια!

-Ναι, αυτό προσπαθώ να πω τόση ώρα.

-Μόνο με τη δύναμη του μυαλού!

-Όχι μόνο, συνθηκολόγησε ο Νίκος.

-Αλλά;

-Το πέταγμα δεν είναι εύκολο πράγμα, δικαιολογήθηκε.

-Δεν είναι σα να λυγίζεις πιρούνια, ας πούμε, που μπορεί να το κάνει ο καθένας σπίτι του!

Ο Νίκος έκανε πως δεν αντιλήφθηκε την ειρωνεία της.

-Ελάχιστοι άνθρωποι θυμούνται την πτητική ικανότητα και το να το πετάξεις είναι σχεδόν ακατόρθωτο, όσο καιρό κι αν εξασκείσαι.

-Εξασκείσαι καιρό Νίκο;

-Πολύ καιρό, της απάντησε σοβαρά.

Η Άννα δεν ήξερε τι να αποκριθεί σ' αυτό, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν πως ο Νίκος ήταν τρελός.

-Όμως τώρα, αυτόν τον τελευταίο καιρό, τα πράγματα έχουν αλλάξει. Υπάρχει μία τεράστια έκλυση ενέργειας και αυτό ενδυναμώνει τις ικανότητες. Εγώ, που ξέρω το ταλέντο μου και εξασκούμαι χρόνια καταφέρνω να πετάω και εσύ, καταφέρνεις να θυμηθείς!

-Εγώ; Τι σχέση έχω εγώ;

Την κοίταξε έκπληκτος.

-Έχεις την ικανότητα σε λανθάνουσα κατάσταση, της είπε. Είσαι μία Γυναίκα που Θυμάται, νόμιζα ότι το είχες καταλάβει.

Η Άννα θορυβήθηκε. -Ποια ικανότητα;

-Του να πετάς Άννα, γι' αυτό δεν ήρθες να με βρεις; Δεν αισθάνεσαι έτοιμη να πετάξεις ορισμένες φορές; Δεν ξέρεις πώς είναι; Γι' αυτό δε λιποθύμησες προχτές στο εργαστήριο; Και τότε που κατέβηκες τρέχοντας στον δρόμο… είπες ότι είχες αισθανθεί άσχημα και ήταν ακριβώς τη στιγμή που προσγειώθηκα μπροστά στο σπίτι του Μάρκου.

Η Άννα έκανε μία κίνηση προς τα πίσω, σα να προσπαθούσε να απομακρυνθεί απ' αυτόν και απ' όσα της έλεγε. Σηκώθηκε από τον καναπέ ταραγμένη.

-Τι είναι αυτά που λες; ψέλλισε, συνειδητοποιώντας ότι το πράγμα είχε ξεφύγει πολύ από τα όρια της λογικής. -Πρέπει να φύγω.

-Γιατί; Τι έγινε τώρα;

-Τα πιστεύεις στ' αλήθεια αυτά που μου είπες; Τι είσαι; Τρελός;

-Είναι αλήθεια, σκέψου τα στοιχεία και θα δεις ότι ταιριάζουν τα πάντα.

-Δε με νοιάζει αν είσαι τρελός, του είπε, κι αν λες αλήθεια με νοιάζει ακόμα λιγότερο. Δεν έπρεπε να έρθω - εγώ φταίω.

Έτρεξε σχεδόν μέχρι την πόρτα και από την πόρτα μέχρι το σπίτι της και το δωμάτιό της. Ήταν λάθος που πήγε στον Νίκο, ήταν λάθος που πήγαινε γυρεύοντας. Και το χειρότερο ήταν πως είχε ακούσει αυτό ακριβώς που βαθιά μέσα της ήθελε να ακούσει!

4.

Ο Άρης ήταν καλός άνθρωπος. Και παρορμητικός. Γελούσε εύκολα, ενθουσιαζόταν εύκολα και με την ίδια ευκολία θύμωνε και γινόταν εριστικός. Εύκολα άρχιζε να γκρινιάζει και με ευκολία αφιέρωνε τον χρόνο του για να ακούσει και να καταλάβει τον άλλον. Ο Άρης είχε ακόμα την ικανότητα να πιστεύει: πίστευε σε διάφορες αξίες, πίστευε σε ανθρώπους, πίστευε ότι άξιζε τον κόπο να προσπαθείς για τους άλλους. Ο Μάρκος τον κοιτούσε συχνά με συγκαταβατικότητα και κουνούσε το κεφάλι. Ο Άρης, σε αντίθεση με τον ίδιο, νοιαζόταν!

Εκείνο το απόγευμα μπήκε στο σπίτι του με το επίφοβο ύφος που για τον Μάρκο σήμαινε «τώρα θα μπερδευτούμε εκεί που δεν μας σπέρνουν». Άρχισε να μιλάει για τον διπλανό, που ερχόταν συνέχεια και ζητούσε την Άννα και για εκείνη που άλλοτε κρυβόταν και άλλοτε υποχωρούσε και πήγαινε να τον βρει. Γκρίνιαξε ότι αναγκαζόταν πολλές φορές να κάνει τον διαιτητή σε αυτά τα σούρτα φέρτα, αλλά ήταν φανερό ότι δεν ήταν αυτός ο λόγος της δυσαρέσκειάς του.

-Μην ανακατεύεσαι, απάντησε κοφτά ο Μάρκος.

-Μα δεν καταλαβαίνεις; Είναι η Άννα στη μέση.

-Ε, και λοιπόν; Άλλωστε νομίζω ότι υπάρχει ατμόσφαιρα μεταξύ τους.

-Λες; Λες να είναι όλα αυτά ένα είδος φλερτ;

-Πού να ξέρω; Γιατί ρωτάς εμένα;

-Γιατί εσύ ξέρεις περισσότερα για τα ετεροφυλοφιλικά φλερτ! Για εμένα όλα αυτά τα καμώματα είναι απλώς βλακείες.

-Ρώτα καλύτερα την ίδια. Νόμιζα ότι σου τα λέει όλα, έκανε ο άλλος κακότροπα.

-Συμβαίνουν περίεργα πράγματα, Μάρκο, περίεργα! Και ο Νίκος, εκτός από την Άννα, ψάχνει διαρκώς και σένα. Κρύβεσαι;

-Όχι. Άλλωστε με βρήκε.

-Και τι σε ήθελε επιτέλους;

-Δεν ξέρω. Μου είπε κάτι αόριστα…

-Εσύ μου λες κάτι αόριστα κι εγώ ανησυχώ. Τι θέλουν τέλος πάντων; Αυτός ο διπλανός είναι τόσο παράξενος. Να σου πω κάτι τρελό; Είχα μία παραίσθηση, ότι τον είδα να πετάει!

-Ναι, το έχω παρατηρήσει.

-Τι εννοείς «το έχω παρατηρήσει»;

-Ότι πετάει. Εδώ που τα λέμε μου μίλησε κιόλας γι' αυτό.

-Σου μίλησε; Και τι έκανες;

-Τίποτα. Τι ήθελες να κάνω;

-Υποστηρίζει ότι πετάει στ' αλήθεια; Όχι ότι μπορεί να μας δημιουργεί παραισθήσεις;

-Είναι μεγάλη ιστορία, μην το ψάχνεις καλύτερα.

-Και μόνο αυτό; Τα φώτα του δρόμου που σβήνουν ξαφνικά, σχεδόν κάθε βράδυ; Τηλεφώνησα στη ΔΕΗ και είπαν ότι δεν υπάρχει καμία βλάβη στην περιοχή μας. Και τις προάλλες σηκώθηκε ξαφνική θύελλα και φαινόταν να έχει επίκεντρο το σπίτι σου.

-Α, το πρόσεξες κι εσύ;

-Γιατί, εγώ στραβός είμαι; Μπορείς να μου πεις τι γίνεται; Τι θα κάνουμε με όλα αυτά;

-Τίποτα;

-Μα είναι η Άννα στη μέση!

-Και τι αλλάζει αυτό;

-Η Άννα είναι φίλη μου.

Ο Μάρκος σοβάρεψε ξαφνικά.

-Άρη, άκου: όλο αυτό δεν έχει σχέση με την Άννα, μην ανησυχήσεις γι' αυτήν. Πες της μόνο να φυλάγεται από τον Νίκο και θα δούμε θα γίνει. Ό,τι και να θέλει ο διπλανός, ακόμα δεν το έχει εκδηλώσει καθαρά. Όταν το κάνει αυτό θα αποφασίσουμε. Και σου υπόσχομαι να μην σε αφήσω απ' έξω, αν και θα ήταν μάλλον για το καλό σου.

Ο Μάρκος καθόταν σε ένα σκαμνί στον πάγκο του μπαρ και έπινε το ουίσκι του συλλογισμένος. Ο μπάρμαν ήταν παλιός γνωστός του και συνήθως αντάλλασσαν μερικές κουβέντες καθώς έφτιαχνε τα ποτά, εκείνο το βράδυ όμως ο Μάρκος δεν είχε και πολλή όρεξη για κουβέντα. Κοιτούσε συλλογισμένος τα παγάκια μέσα στο ποτήρι του και σκεφτόταν τον Νίκο: να τα μπλεξίματα που είχαν έρθει τελικά να χτυπήσουν την πόρτα του. Σκεφτόταν και αυτά που του είχε πει ο Άρης νωρίτερα, ο διπλανός είχε καταφέρει να τους αναστατώσει όλους τελικά, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Ο Μάρκος γενικά προσπαθούσε να περνάει τη ζωή του απαρατήρητος. Τα είχε καταφέρει αρκετά καλά για μερικά χρόνια και τώρα ξαφνικά εμφανίστηκε ο Νίκος και μιλούσε για ικανότητες και Αθάνατους. «Λες και με νοιάζει» σκέφτηκε εκνευρισμένα, ρουφώντας την τελευταία γουλιά από το ποτό του και κάνοντας νόημα στον Σταμάτη –τον μπάρμαν- να του βάλει άλλο ένα. Ήταν σίγουρος ότι τίποτα καλό δε θα έβγαινε από όλα αυτά. Αργά ή γρήγορα θα έβγαιναν στη φόρα και οι παλιές ιστορίες από το χωριό του. Να ήδη που είχε εμφανιστεί ξανά το ραβδί και αυτό, σε συνδυασμό με τις εξομολογήσεις του Νίκου, δεν ήταν καθόλου καλό σημάδι.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά ήταν και η Άννα -Μαρία που έδειχνε να θεωρεί πως ήταν υποχρεωμένος να πάει στο κρεβάτι μαζί της και πίστευε ότι ήταν θέμα χρόνου να τον καταφέρει. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε μήπως τελικά αυτό ήταν το πιο λογικό πράγμα που θα μπορούσε να κάνει. Η Άννα -Μαρία ήταν η ομορφότερη γυναίκα που του την είχε πέσει ποτέ. «Όχι όμως και η πιο ακίνδυνη» είπε στον εαυτό του για άλλη μια φορά.

-Δεν είσαι και πολύ στα καλά σου, ε; τον ρώτησε ο Σταμάτης, ο μπάρμαν.

-Έχω έγνοιες, δικαιολογήθηκε ο Μάρκος.

-Όλοι κάτι έχουμε!

-Σωστά.

-Ο φιλαράκος σου που είναι;

-Δουλεύει απόψε. Ο Μάρκος κρυφογέλασε καθώς θυμήθηκε τον Άρη.

-Παίζει μαντολίνο, θα είναι πανευτυχής!

5.

Η Άννα έτριψε τα μάτια της κουρασμένη και απογοητευμένη. Είχε περάσει τη μέρα της ψάχνοντας στο internet για ανθρώπους που πετούν, αλλά οι έρευνές της είχαν αποτύχει. Η θεωρίες για τις ικανότητες των ανθρώπων και για κρυμμένες

ψυχικές δυνάμεις υπήρχαν μέσες άκρες, αλλά καμιά αναφορά σε ανθρώπους που πετάνε. Για οτιδήποτε ιπτάμενο, απαραίτητη προϋπόθεση ήταν τα φτερά. Μετά χάθηκε σε θρησκείες και αιρέσεις, χωρίς να μάθει τελικά τίποτα άξιο λόγου για τις δυνάμεις του ανθρώπου. Υπήρχαν βέβαια οι φακίρηδες, υπήρχαν αυτοί που περπατούσαν στα κάρβουνα, αυτοί που κάθονταν μέρες και μήνες ακίνητοι γιατί κατέβαζαν τους παλμούς της καρδιάς τους ή κάτι τέτοιο, αλλά αυτοί που πετούσαν δεν ήταν πουθενά, μόνο στον κόσμο του Νίκου. Μόνο κάποιοι αόριστοι μύθοι για κάποιες θεότητες που πετούσαν, αλλά πάντα με φτερά. Ακόμα και ο Ερμής έχει τα φτερωτά σανδάλια!

Ο Άρης έλειπε από το σπίτι. Η Άννα κάθισε στον καναπέ και κοιτούσε τη σβηστή τηλεόραση. Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Μια σκέψη ήταν να τα μαζέψει και να γυρίσει πίσω στο σπίτι των δικών της. Κάποτε στην Ιταλία είχε μια συγκάτοικο και φίλη που τρελάθηκε και η Άννα, που είχε ζήσει από κοντά την κατάσταση, δεν ήθελε να έχει την τύχη της. Και η φίλη της πίστευε ότι της συνέβαιναν διάφορα μεταφυσικά πράγματα. Είχε πονοκέφαλο. Έγειρε το κεφάλι της στην πλάτη του καναπέ και κάθισε ακίνητη σχεδόν μέχρι το βράδυ. Όταν ο Άρης μπήκε στο σπίτι, τη βρήκε να κοιμάται. Ο Μάρκος μπήκε μαζί του.

-Α, να η Άννα. Κοιμάται, γι' αυτό δεν σηκώνει το τηλέφωνο, είπε ο Άρης. Ο Μάρκος κάθισε δίπλα της.

-Ξύπνα! Έχουμε φέρει σουβλάκια! της είπε στο αφτί.

Η Άννα πετάχτηκε και ένιωσε μεγάλη ανακούφιση που τους είδε.

Ανέβηκε στο δωμάτιό της αρκετά αργά και έχοντας καταναλώσει αρκετό αλκοόλ. Είδε από το παράθυρο τον Μάρκο να μπαίνει στο σπίτι του και πριν προλάβει να κλείσει τις κουρτίνες είδε τον Νίκο να πετάει πάνω από τα απέναντι κτίρια. Αναρωτήθηκε αν ήταν η μόνη που τα έβλεπε αυτά. Ξαφνικά της ήρθε μια τρελή σκέψη και αναρωτήθηκε αν ο Νίκος υπήρχε όντος ή αν ήταν πλάσμα της φαντασίας της. Όχι δεν μπορεί, υπήρχε, μιλούσαν συχνά με τον Άρη γι' αυτόν. Μπορεί απλά ορισμένες από τις συναντήσεις τους να ήταν της φαντασίας της! Χωρίς να το καταλάβει είχε γύρει στο πρεβάζι. Σε κάποιο επίπεδο του μυαλού της, ήξερε πολύ καλά πώς το έκανε αυτό ο Νίκος. Τόσο καλά που θα μπορούσε να πετάξει κι εκείνη μαζί του! Προχτές, μέσα σε όλα τ' άλλα, την είχε ρωτήσει αν αισθανόταν έτοιμη να πετάξει. Γιατί το είχε πει αυτό; Και γιατί κι εκείνη καταλάβαινε ότι δεν ήταν και τόσο παράλογο; Ο Νίκος την είδε και κατευθύνθηκε προς το μέρος της. Η Άννα έκανε

πίσω και τον άφησε να προσγειωθεί στο πρεβάζι του παραθύρου της. Πήδησε μέσα, πάνω στο κρεβάτι.

-Πατάς το κρεβάτι μου με τα παπούτσια, παρατήρησε αυστηρά και έκανε την σκέψη ότι αν τα έπλαθε όλα αυτά με την φαντασία της, δεν είχε κανένα λόγο να βάλει το Νίκο να της λερώνει τα σεντόνια.

-Συγνώμη, έκανε ο Νίκος και πήδησε στο πάτωμα.

-Τι κάνεις εδώ;

-Σε είδα πάνω στο παράθυρο. Άννα, θα μπορούσες κι εσύ να πετάξεις, έτσι δεν είναι; τη ρώτησε σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις της.

Η Άννα τώρα ήταν σίγουρη: θα την έκλειναν στο ψυχιατρείο. Αποφάσισε να αντισταθεί για λίγο ακόμα.

-Δεν ξέρω αν υπάρχεις και αν είσαι εδώ αυτή τη στιγμή, πάντως δεν είναι καλή ιδέα να σκέφτομαι τέτοια πράγματα, ιδιαίτερα τώρα που έχω πιει αρκετά και δεν μπορώ να ξεχωρίσω με ευκολία τι είναι αληθινό και τι όχι, είπε δυνατά, προσπαθώντας να τον ξορκίσει.

-Τι είναι αυτά που λες;

-Δεν σε κάλεσα εγώ εδώ.

-Όχι, αλλά σε είδα στο παράθυρο και φοβήθηκα: άκου, ίσως να μπορείς πράγματι να πετάξεις, ίσως να είσαι μια Γυναίκα που Θυμάται και να θυμάσαι το πέταγμα, αλλά μην προσπαθήσεις ποτέ να το κάνεις από το παράθυρο. Προς Θεού, ποτέ από ύψος, μπορεί να μη τα καταφέρεις και να πέσεις κάτω, να σκοτωθείς. Ξέρεις η βαρύτητα νικάει καμιά φορά! Πάντα απογειωνόμαστε από το έδαφος.

-Αν είναι έτσι, εσύ πώς σκέφτεσαι να φύγεις από δω;

-Από την πόρτα!

-Έχασες! Και πώς θα εξηγήσεις στον Άρη το ότι βγαίνεις από το σπίτι χωρίς να έχεις μπει πριν;

-Θα φύγω όταν κοιμηθεί.

-Κι εγώ θέλω να κοιμηθώ, πρέπει να φύγεις τώρα.

Ο Νίκος άνοιξε με θράσος την πόρτα της και βγήκε στο διάδρομο.

-Αν θελήσεις να μάθεις να πετάς, θα σου δείξω με μεγάλη ευχαρίστηση! της ψιθύρισε και κατέβηκε αθόρυβα τη σκάλα.

Ο Νίκος ήταν ανήσυχος. Ο Μάρκος αδιαφορούσε τόσο πολύ για όλα, που δε φαινόταν να έχει αδύνατο σημείο. Δεν θα κατάφερνε να τον πείσει να συνεργαστεί

μαζί του και δεν ήξερε πραγματικά τι να κάνει. Από την άλλη, η Άννα τον αποσπούσε από τον σκοπό του. Είχε την ανάμνηση από κάποια ικανότητα, ο Νίκος το είχε καταλάβει αμέσως όταν την είδε να κατεβαίνει ταραγμένη εκείνο το βράδυ που μιλούσε στον δρόμο με τον Μάρκο. Ήταν ένα βράδυ που προφανώς είχε συμβεί μια μεγάλη έκλυση ενέργειας και αυτό επηρέαζε εξαιρετικά τους ανθρώπους με ικανότητες, ακόμα και αυτούς που δεν τις είχαν εκδηλώσει ακόμα. Στην Άννα, ο Νίκος είχε εντοπίσει αμέσως τα σημάδια. Μέχρι τη μέρα που λιποθύμησε στο εργαστήριό του δεν ήταν σίγουρος ποια ικανότητα θυμόταν αλλά η λιποθυμία ήταν χαρακτηριστική σε πολλούς ανθρώπους όταν πρωτοέρχονταν αντιμέτωποι με το ταλέντο τους. Και μετά υπήρχε η λαχτάρα στα μάτια της όταν τον έβλεπε στον ουρανό, ο τρόπος που απολάμβανε την αίσθηση του αέρα… Αν ήξερε πόσο λίγοι άνθρωποι πετούσαν αυτή τη στιγμή στον κόσμο! Αν ήξερε ότι μπορεί οι συνθήκες να άλλαζαν και να μην είχε ποτέ πια την ευκαιρία να το δοκιμάσει! Γιατί οι άνθρωποι σε αυτή την εποχή να είναι τόσο στενόμυαλοι; Δε συνήθιζε κανονικά να προσπαθεί να δελεάσει τον άλλο για να τον πείσει για κάτι, αλλά το έβρισκε κρίμα να περάσει μια Γυναίκα που Θυμάται από αυτή τη ζωή χωρίς καν να προσπαθήσει. Δεν είχε συναντήσει και πολλές στη ζωή του και στις κρίσιμες καταστάσεις συνήθως έπαιζαν κάποιο ρόλο.

6.

Για άλλη μια φορά η Άννα ήταν καθισμένη στο πρεβάζι του παραθύρου της και αγνάντευε τον ουρανό ακούγοντας μουσική. Τις προηγούμενες μέρες έκανε έναν αφύσικο καύσωνα, ενώ τα χαράματα είχε αρχίσει να βρέχει καταρρακτωδώς και είχε σηκώσει έναν φοβερό αέρα που είχε εξελιχτεί σε τυφώνα και είχε πετάξει και σπάσει πολλές από τις γλάστρες που είχε αφήσει η μητέρα του Άρη. Επιπλέον, είχε ρίξει την ταμπέλα ενός καταστήματος στον διπλανό δρόμο τραυματίζοντας έναν περαστικό, είχε πετάξει τον κάδο απορριμμάτων πάνω σε ένα αυτοκίνητο και είχε ρίξει την μηχανή του Μάρκου. Καθώς ήταν Κυριακή, οι άνθρωποι είχαν μείνει στα σπίτια τους, είχαν μαζέψει τις τέντες, είχαν κλείσει τα παντζούρια τους και κοιτούσαν απορημένοι και τρομοκρατημένοι τις ειδήσεις για να μάθουν τι συνέβαινε έξω στους δρόμους.

Ένα δυσάρεστο περιστατικό είχε συμβεί και σε εκείνους: γύρω στο μεσημέρι και ενώ ο τυφώνας ήταν στην μεγαλύτερή του ένταση, είχε σπάσει ένα κλαδί από ένα από

τα πεύκα που βρίσκονταν στην αυλή του Νίκου και είχε πέσει πάνω στα παράθυρα του πάνω ορόφου. Τα τζάμια είχαν γίνει χίλια κομμάτια και η Άννα -Μαρία που – ποιος ξέρει γιατί- βρισκόταν σ' εκείνο το δωμάτιο, είχε κοπεί βαθιά στο μπράτσο. Ο Νίκος είχε πανικοβληθεί και την είχε πάει στο νοσοκομείο για ράμματα. Αν και το θέμα δεν ήταν και τόσο σοβαρό, έδειχναν και οι δύο παράξενα καταβεβλημένοι και τρομαγμένοι.

Όλη αυτή η κοσμοχαλασιά είχε σταματήσει ξαφνικά λίγο μετά το μεσημέρι. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι σπασμένα πράγματα και σκουπίδια. Η Άννα και ο Άρης είχαν περάσει όλο το απόγευμα μαζεύοντας τις σπασμένες γλάστρες και φυτεύοντας όσα φυτά πίστευαν ότι μπορούσαν να σωθούν στα παρτέρια του κήπου, ενώ η τηλεόραση μιλούσε ξανά για ακραία καιρικά φαινόμενα, για πρωτοφανείς καταστροφές, για την καταστροφή του περιβάλλοντος, για τα καλώδια της ΔΕΗ που είχαν πέσει σε κάποια γειτονιά- όχι πολύ μακριά τους- τραυματίζοντας κάποιους ανθρώπους και για όσα μιλάει συνήθως η τηλεόραση σε τέτοιες περιπτώσεις.

Τώρα το βράδυ ο καιρός είχε αλλάξει ριζικά: ο αέρας είχε γυρίσει σε έναν ελαφρύ νοτιά και ήταν πολύ ευχάριστα. Για την ακρίβεια η βραδιά ήταν τόσο όμορφη που η Άννα αισθανόταν την ανάγκη να απλώσει τα χέρια της στον ουρανό και να νιώσει παντού επάνω της τον ζεστό αέρα. Σχεδόν χρειαζόταν να καταβάλλει προσπάθεια για να μην ανέβει στο παράθυρο και να αφήσει τον άνεμο να την παρασύρει. Τα λόγια του Νίκου γυρνούσαν στο μυαλό της: «Ποτέ από ύψος, δεν είναι σίγουρο ότι θα απογειωθείς». Στραβομουτσούνιασε: έπρεπε να αφήσει τις σαχλαμάρες και να επιστρέψει στη μετάφρασή της, είχε χάσει ήδη ολόκληρη τη μέρα!

Την επόμενη τίποτα δε θύμιζε πως είχε προηγηθεί καταιγίδα. Η ζέστη είχε επιστρέψει και μέχρι το βράδυ δεν κουνιόταν φύλλο. Στην πίσω αυλή του σπιτιού του, που δε φαινόταν από το δρόμο, ο Νίκος, προσπάθησε δύο- τρεις φορές να απογειωθεί. Με κόπο ανυψώθηκε γύρω στα δύο μέτρα από το έδαφος. Δεν ήταν καλή βραδιά για πέταγμα, δεν υπήρχε αρκετή ενέργεια. Ωστόσο κατάφερε να ανέβει λίγο ακόμα και σε λίγο πετούσε, με κόπο και όχι πολύ ψηλά είναι η αλήθεια, προς το διπλανό σπίτι. Ακούμπησε στο πρεβάζι της Άννας και χτύπησε με τα δάχτυλά του το ανοιχτό τζάμι. Η Άννα άνοιξε αμέσως τις κουρτίνες.

-Πάλι τα ίδια; ρώτησε.

-Αναρωτιόμουν μήπως αποφάσισες να μάθεις να πετάς.

-Δε θα μάθω τίποτα. Θα αφήσω τα πουλιά να πετάνε και θα καθίσω στη γη. Και μην ξαναρθείς, την επόμενη φορά θα κλείσω τα τζάμια και ας σκάσω από τη ζέστη.

Ο Νίκος γέλασε.

-Το εννοώ.

-Μα δεν έχεις την περιέργεια να δοκιμάσεις; Εγώ είχα ένα ελάχιστο ταλέντο όταν το πρωτοδοκίμασα. Εσύ θα τα καταφέρεις τόσο εύκολα…

-Δεν καταλαβαίνω γιατί. Είπες ότι θέλει αυτοσυγκέντρωση και εξάσκηση, ότι δεν είναι κάτι απλό.

-Το ξέρω ότι το είπα και το εννοούσα, γενικά χρειάζεται εξάσκηση, διαλογισμό ίσως, αυτοσυγκέντρωση και καμιά φορά χρόνια προετοιμασία για να καταφέρεις κάτι τέτοιο, αλλά αυτή την εποχή συμβαίνει κάτι έξω από τα συνηθισμένα: έχουν εκπληρωθεί κάποιες σπάνιες συνθήκες που επιτρέπουν σε όποιον θυμάται την ικανότητα να την εξασκήσει με ευκολία. Γι' αυτό σου λέω, είναι κρίμα...

Η Άννα τον κοιτούσε σκεφτική. Τι νόημα είχε να αντιστέκεται; Ήταν έτσι κι αλλιώς για δέσιμο, δεν υπήρχε σωτηρία και έβλεπε τόσο συχνά στον ύπνο της ότι πετούσε... Ήταν σαν κάτι που έκανε ήδη, καταπληκτικά οικείο, κάτι που την συνάρπαζε από τότε που ήταν παιδί.

-Ωραία: τι πρέπει να κάνω;

-Εννοείς ότι θα δοκιμάσεις;

-Εννοώ ότι για αρχή θα μπορούσες να μου δείξεις.

-Τώρα; Εδώ;

-Γιατί όχι; Πρέπει να κάνεις καμία συγκεκριμένη προετοιμασία;

-Όχι, μπορούμε να αρχίσουμε αμέσως.

Ο Νίκος βιάστηκε να ξεκινήσει πριν αλλάξει γνώμη. Ήταν γεμάτος έξαψη.

-Το πρώτο που πρέπει να κάνεις είναι αναπνοές. Κάθισε.

Η Άννα κάθισε υπάκουα στην καρέκλα του γραφείου και ο Νίκος κάθισε στο κρεβάτι.

-Λοιπόν, ξέρεις να παίρνεις διαφραγματικές αναπνοές;

-Τις έχω ακουστά.

-Ας κάνουμε μερικές μαζί λοιπόν. Πρόσεξε να μην φουσκώνεις το στήθος αλλά το διάφραγμα. Θα σου δείξω και κάποιες άλλες αναπνευστικές ασκήσεις.

Η Άννα παρακολούθησε υπομονετικά το μάθημα του Νίκου για μια ώρα περίπου. «Τι τρέλα και αυτή η δική μου, σκεφτόταν, που περιλαμβάνει ασκήσεις αναπνοής στη μέση της νύχτας!»

-Συχνά αυτή η αναπνοή χρειάζεται για να απογειωθείς ή να ανέβεις πιο ψηλά. Αναπνοή και ώθηση για να αφήσεις το έδαφος. Δώσε ώθηση με τα πόδια. Αισθάνεσαι ότι θα ξεκολλήσουν από το πάτωμα;

Η Άννα παραδόξως το αισθανόταν, αλλά αρνήθηκε να το ομολογήσει.

-Θέλει ηρεμία, μεγάλες και ήρεμες κινήσεις. Μεγάλες και ήρεμες αναπνοές. Να είσαι πάντα κυρία της κατάστασης, να μην τρομάζεις. Μπορεί να δεις ξαφνικά το έδαφος χαμηλά από κάτω σου και να φοβηθείς. Με τις αναπνοές ελέγχεις τον εαυτό σου, ελέγχεις τις κινήσεις σου, χαλαρώνεις.

Όταν ο Νίκος έφυγε αρκετά αργότερα, η Άννα είχε πραγματικά χαλαρώσει, ίσως να την είχαν βοηθήσει οι αναπνοές. Δεν αισθανόταν πια τρελή, και έβρισκε όλα αυτά που τις συνέβαιναν μάλλον διασκεδαστικά. Ίσως τελικά να ήταν ο Νίκος ο τρελός, αλλά θα ήταν ψέματα να μην παραδεχτεί ότι όλο αυτό κάπου της άρεσε. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε πιο ήρεμη, όπως δεν είχε κοιμηθεί εδώ και πολύ καιρό.

7.

Η Άννα καθόταν στην κουζίνα με το λάπτοπ και τα λεξικά της και δούλευε εκεί, για να επιβλέπει το φαγητό που ψηνόταν στον φούρνο. Ο Άρης εμφανίστηκε φουριόζος, ήπιε μια γουλιά καφέ φίλτρου που ήταν έτοιμος στην καφετιέρα και ξαναβγήκε τρέχοντας.

-Άργησα, της φώναξε από την πόρτα.

Η Άννα θυμήθηκε ότι είχε ραντεβού στο ωδείο στις δώδεκα, για να συζητήσει για την καινούρια χρονιά. Τα πρωινά ξυπνήματα του Άρη ήταν ένα πρόβλημα, ειδικά αφού το προηγούμενο βράδυ είχε γυρίσει γύρω στις τρεις. Κούνησε το κεφάλι της και ξαναγύρισε στη μετάφρασή της. Δυο λεπτά αργότερα ο Άρης επέστρεψε στην κουζίνα αναστατωμένος.

-Άννα! Μου έκλεψαν το αυτοκίνητο!

Τον κοίταξε έκπληκτη μην μπορώντας να καταλάβει τι εννοούσε. Το αυτοκίνητο του Άρη ήταν ένα Seat Ibiza τουλάχιστον 25 χρονών, που του είχε παραχωρήσει ο πατέρας του όταν ο ίδιος πήρε καινούριο.

-Δεν μπορεί να σου έκλεψαν το αυτοκίνητο, Άρη… είσαι σίγουρος; πρόσθεσε βλέποντας το πανικόβλητο ύφος του.

Σηκώθηκε και τον ακολούθησε έξω στον δρόμο. Ο Άρης πάρκαρε πάντα μπροστά από το φράχτη του σπιτιού τους, δυο μέτρα από την πόρτα του κήπου. Συχνά η Άννα

γκρίνιαζε γι' αυτό και του ζητούσε να παρκάρει πιο πέρα και να αφήνει το πεζοδρόμιο μπροστά από το σπίτι ελεύθερο, αλλά αυτός δεν την άκουγε ποτέ. Εκεί ήταν η θέση του. Το αυτοκίνητο πράγματι δε βρισκόταν εκεί.

-Θα τηλεφωνήσω στην αστυνομία. Και στη δουλειά να τους πω ότι θα αργήσω. Ή μάλλον ότι θα πάω αύριο. Πω πω! τι θα κάνω; Πώς θα μετακινούμαι τώρα χωρίς αυτοκίνητο;

Η Άννα, που δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψει ότι ήταν δυνατό κάποιος να είχε κλέψει το σαράβαλο του Άρη, έριξε μια ματιά γύρω στο δρόμο και αμέσως το είδε: ήταν παρκαρισμένο στην απέναντι γωνία, λίγο πιο κάτω από το σπίτι του Μάρκου.

-Να το!

-Τι;

-Λέω: να το. Το αυτοκίνητό σου, εκεί είναι, απέναντι!

-Τι είναι αυτά που λες; Ο Άρης έμεινε άναυδος να κοιτάει το αυτοκίνητό του στο απέναντι πεζοδρόμιο. -Δεν το πιστεύω, δεν είναι δυνατόν! Το άφησα εδώ, όπως πάντα. Παίρνω όρκο γι' αυτό.

-Μάλλον δεν θυμάσαι καλά. Μήπως είχε παρκάρει κάποιος άλλος εδώ και η θέση ήταν πιασμένη;

-Όχι, ο δρόμος ήταν άδειος όπως πάντα.

-Αλλά μπορεί να ήταν πάλι σκοτεινά… Πόσο ήπιες εχτές στο μαγαζί;

-Άννα δεν πίνω όταν δουλεύω, δεν ήμουν μεθυσμένος. Και το θυμάμαι πολύ καλά: το αυτοκίνητο ήταν εδώ, είμαι σίγουρος.

-Πρέπει να κάνεις λάθος όμως.

-Δεν μπορεί να το μετακίνησε κάποιος;

-Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Έχει κανένας κλειδιά από το αυτοκίνητό σου; Ο Μάρκος το παίρνει καμιά φορά, μήπως το πήρε εχτές το βράδυ ή σήμερα το πρωί πριν βγεις; Μπορεί να το άφησε εκεί, αυτός είναι πολύ πιθανό να ήταν μεθυσμένος.

-Δεν έχει κλειδιά, όποτε το παίρνει μου τα ζητάει. Λες να έχει βγάλει αντικλείδι; Απίθανο μου φαίνεται, αλλά θα τον ρωτήσω. Αλλά αποκλείεται, γιατί να κάνει κάτι τέτοιο;

-Καλύτερα να φύγεις, έχεις αργήσει. Θα το συζητήσουμε το μεσημέρι, εντάξει;

Καθώς το αυτοκίνητο με τον Άρη απομακρυνόταν, η Άννα αισθάνθηκε λίγο ταραγμένη. Το καταλάβαινε ότι πρέπει να υπήρχε μια λογική εξήγηση και ότι μάλλον ο Άρης έκανε λάθος, αλλά στο μυαλό της ήρθε κάτι παρόμοιο που της είχε συμβεί κι εκείνης πριν λίγο καιρό, με ένα φλιτζάνι καφέ. Βέβαια ένα φλιτζάνι καφέ δεν είναι το

ίδιο με ένα αυτοκίνητο, εύκολα μπορεί να το πας μέσα αφηρημένη, αλλά και εκείνη τότε έπαιρνε όρκο πως το είχε εκεί δίπλα της ένα λεπτό πριν εξαφανιστεί. Μάλλον ήταν σύμπτωση αλλά, με τόσα που συνέβαιναν τελευταία, δεν της άρεσε καθόλου.

8.

-Αυτοσυγκέντρωση;

-Εντάξει.

-Διαφραγματικές αναπνοές;

-Ναι.

-Μπορείς να αυτοσυγκεντρωθείς όσο χρειάζεται;

-Νομίζω ναι.

-Έχεις ήρεμο μυαλό, χωρίς έγνοιες;

-Όχι, αλλά ούτε και εσύ έχεις.

-Ναι, αλλά εγώ ξέρω να βάζω τις έγνοιες στην άκρη.

-Και εγώ μπορώ να το κάνω.

-Άρα, είσαι έτοιμη να απογειωθείς;

Η Άννα γέλασε κοροϊδευτικά. Στέκονταν οι δυο τους στην πίσω αυλή του Νίκου, κάτω από το γεμάτο φεγγάρι που, φυσικά, ήταν το μόνο που φώτιζε τη γειτονιά τους.

-Εδώ και μέρες, είπε.

-Το μυαλό τα κάνει όλα, να το θυμάσαι. Να πιστεύεις σ' αυτό, να μην έχεις αμφιβολίες, είναι κάτι που γίνεται και που μπορείς να το κάνεις. Είναι μια ωραία βραδιά και είσαι έτοιμη. Συγκεντρώσου. Ώθηση, αναπνοή..

Η Άννα έκλεισε τα μάτια. Συγκεντρώθηκε για λίγες στιγμές σε αυτό που της ζητούσε ο Νίκος: στην αίσθηση του να πετάς, στον αέρα πάνω σου, στην απογείωση, στην κατατρόπωση της βαρύτητας. Μετά άνοιξε τα μάτια και παρακολούθησε τα παπούτσια του να αφήνουν το έδαφος, χαμογελώντας μελαγχολικά. Με μία κίνηση γεμάτη χάρη, εκείνος έφτασε ως τη σκεπή του σπιτιού του.

-Άννα! της φώναξε και αφέθηκε να προσγειωθεί αργά στο έδαφος. -Γιατί δεν ήρθες;

-Δεν μπόρεσα.

-Λες ψέματα. Δεν προσπάθησες καθόλου. Φοβήθηκες!

-Και γιατί με κατηγορείς;

-Άκου, δεν είναι επικίνδυνο, δεν μπορεί να το θεωρείς επικίνδυνο, κανένας από αυτούς που το έχουν μέσα τους δεν το φοβάται. Πρέπει να το αισθάνεσαι ότι δεν είναι επικίνδυνο, έτσι δεν είναι;

-Δε θα το κάνω, είπε η Άννα σοβαρά.

-Μα γιατί; Αφού έφτασες ως εδώ. Και αφού μπορείς.

-Αλλά δε θέλω. Ήθελες να μου δείξεις να πετάω, σε άφησα να μου δείξεις. Δεν είπα ποτέ ότι θα πετάξω κι εγώ.

-Μου κάνεις γυμνάσια; Αυτό είναι, μου κάνεις γυμνάσια. Ο Νίκος αρπάχτηκε.

-Μην το παίρνεις έτσι, απλά είναι κάτι που δε θα κάνω, δεν έχει να κάνει με σένα.

Είδε το απογοητευμένο ύφος του και τον λυπήθηκε ξαφνικά.

-Μη στεναχωριέσαι γι' αυτό. Ήταν μία υπόθεση που με συνεπήρε για λίγο και αποφάσισα να την προχωρήσω όσο μπορούσα. Αλλά τελικά… δε θέλω να πετάξω, δεν είναι για μένα. Ίσως έχεις δίκιο, θα μπορούσα. Αλλά προτιμώ να μείνω όπως είμαι, ας μείνουν τα πράγματα όπως είναι, σε παρακαλώ. Δε θέλω να γίνω ξαφνικά τόσο… διαφορετική!

Ο Νίκος παραιτήθηκε. Είχε παρατήσει σχεδόν τα πάντα την τελευταία βδομάδα και είχε ασχοληθεί αποκλειστικά μαζί της, λέγοντας στον εαυτό του ότι ήταν μια Γυναίκα που Θυμάται και ότι την είχε ανακαλύψει αυτός. Η Άννα είχε ένα εξαιρετικό ταλέντο στο πέταγμα και εκείνος δε μπορούσε να το αφήσει να πάει χαμένο.

-Εντάξει, υποχώρησε.

9.

Η Άννα επέστρεφε με τα πόδια από τη στάση του λεωφορείου που βρισκόταν στον κεντρικό δρόμο. Δεν ήταν πολύ αργά, αλλά η νύχτα ήταν σκοτεινή. Όταν έφτασε στην οδό Παλαιολόγου είδε τον Νίκο να πετάει ψηλά, πάνω από τα σπίτια. Αναρωτήθηκε γιατί το έκανε αυτό τόσο νωρίς το βράδυ, όταν ο κόσμος δεν κοιμόταν ακόμα και κάποιος θα μπορούσε να τον προσέξει. Αυτός βέβαια υποστήριζε ότι οι άνθρωποι δεν παρατηρούσαν κάτι τέτοια, για τον απλό λόγο ότι τα απέρριπτε η λογική τους, αλλά το επιχείρημά του δεν της φαινόταν αρκετά ικανοποιητικό. Τον παρακολούθησε να φτάνει πάνω από το κεφάλι της και να προσγειώνεται δίπλα της. Όταν την κοίταξε με μια δόση καλυμμένης περηφάνιας στα μάτια, τού χαμογέλασε.

-Μου έκανες επίδειξη, τον πείραξε.

-Φοβάμαι πως ναι, παραδέχτηκε. Είναι ενοχλητικό αυτό;

-Φαντάζομαι πως όχι. Τα περισσότερα αρσενικά ζώα προσπαθούν να κάνουν επίδειξη στα θηλυκά... υποθέτω ότι μας αρέσει και εμάς. Μάλλον είναι κι αυτό μέσα στη φύση μας.

Μιλούσε με προσποιητά σοβαρό ύφος και ο Νίκος γέλασε.

-Είσαι απρόβλεπτη, της είπε.

-Αλήθεια; Σε τι;

-Σε αυτά που κάνεις, σε αυτά που λες, στον τρόπο που αντιδράς… σε όλα.

Η Άννα χαμογέλασε παίρνοντάς το για κομπλιμέντο. Οι δυο τους είχαν σταθεί κάτω από τη λάμπα του δρόμου μπροστά από το σπίτι του. Εκείνο το βράδυ η λάμπα ήταν παραδόξως αναμμένη. Στεκόταν αρκετά κοντά της και συνειδητοποίησε πως αισθανόταν τη ζεστασιά που εξέπεμπε το σώμα του. Οι μύες του ξεχώριζαν κάτω από τη λεπτή μπλούζα. Η Άννα προσποιήθηκε στον εαυτό της ότι δεν το πρόσεξε αυτό και τον κοίταξε στο πρόσωπο. Ο Νίκος της χαμογελούσε με έναν τρόπο που την μαγνήτιζε και έγερνε προς το μέρος της. Ήταν μια ιδιαίτερη στιγμή.

-Όπως και να πάνε τα πράγματα είμαι χαρούμενος που σε γνώρισα, της είπε. Είσαι ξεχωριστή κοπέλα, μου αρέσει αυτό.

Η Άννα γέλασε ξανά σιγανά.

-Σου αρέσει το ότι είμαι ξεχωριστή; έκανε. Δε μου το έχουν ξαναθέσει έτσι.

Εκείνος χαμογελούσε και η στιγμή ήταν του τύπου «αν είναι να γίνει κάτι θα γίνει τώρα». Η Άννα ήξερε να ξεχωρίζει καλά αυτές τις στιγμές.

-Ναι μου αρέσει. Κι εσύ μου αρέσεις, της είπε.

Χαμογελούσε και εκείνη αν και το ύφος της ήταν κάπως ανεξιχνίαστο. Ο Νίκος δεν ήταν σίγουρος, αλλά δεν ήθελε να αφήσει τη στιγμή να πάει χαμένη. Ακούμπησε την παλάμη του στο μάγουλό της σε ένα απαλό χάδι. Καθώς η Άννα δεν τραβήχτηκε, έγειρε και τη φίλησε.

Ο Μάρκος σηκώθηκε, έβαλε το φλάουτο στη θήκη του, καληνύχτισε τον Άρη και ξεκίνησε να φύγει για το σπίτι του.

-Δε θα μείνεις άλλο λίγο; παραπονέθηκε εκείνος. Έκαναν πρόβα από το απόγευμα στο Bubamara του Μρέγκοβιτς. Ο Μάρκος το είχε διασκευάσει πρόσφατα για βιολοντσέλο και φλάουτο και μόλις το τελευταίο μισάωρο είχαν καταφέρει να συντονιστούν κάπως.

-Πρέπει να ξυπνήσω νωρίς το πρωί, απάντησε ο Μάρκος και τεντώθηκε για να ξεπιαστεί η πλάτη του. Θα συνεχίσουμε αύριο το απόγευμα.

-Δε δουλεύεις αύριο;

-Το βράδυ.

-Εντάξει, τέλος πάντων, θα σε περιμένω νωρίς. Καληνύχτα.

Δε σηκώθηκε να τον πάει ως την πόρτα, γιατί ήθελε να παίξει ξανά τα πέντε τελευταία μέτρα που τον δυσκόλευαν.

Ο Μάρκος βγήκε από την εξώπορτα του φίλου του, διέσχισε το μικρό του κηπάκι, άνοιξε την χαμηλή καγκελόπορτα που έβγαζε στο δρόμο. Εκεί έμεινε για μια στιγμή ακίνητος. Κάτω από την λάμπα διέκρινε πολύ καθαρά δύο φιγούρες που στέκονταν πολύ κοντά η μία στην άλλη. Χωρίς να σκεφτεί το λόγο, οπισθοχώρησε ένα βήμα και στάθηκε ακίνητος πίσω από το γιασεμί που είχε ο Άρης στη γωνία του κήπου. Στο καλοκαιρινό βράδυ η μυρωδιά του ήταν πολύ έντονη. Του προκάλεσε εντύπωση που παρατήρησε κάτι τέτοιο. Μετά οι δυο φιγούρες έκαναν αυτό που φαινόταν από την αρχή έτοιμες να κάνουν: κάτω από το φως της λάμπας δεν έμενε καμία αμφιβολία για το αν ήταν πράγματι αυτό ή όχι. Ο Νίκος έσκυψε επάνω της και τη φίλησε. Και εκείνη ανταπέδωσε το φιλί πρόθυμα. Ο Μάρκος ζάρωσε τα φρύδια με ξαφνικό θυμό. Μετά η λάμπα έσβησε με ένα τσαφ και διαδοχικά έσβησαν και οι διπλανές και ο δρόμος σκοτείνιασε. Ο Μάρκος άρπαξε την ευκαιρία, πριν τα μάτια τους συνηθίσουν στο αιφνίδιο σκοτάδι, και αθόρυβα διέσχισε το δρόμο και μπήκε στην είσοδο της οικοδομής όπου βρισκόταν το διαμέρισμά του.

Αν και δεν είχε πρόθεση να κάνει κάτι τέτοιο, όταν έφτασε επάνω δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να ρίξει μια ματιά στοn δρόμο από το παράθυρο του καθιστικού. Στο σκοτάδι του δρόμου, ο Νίκος και η Άννα δεν φαίνονταν πουθενά. Γύρισε και πάτησε τον διακόπτη για να ανάψει το φως του σαλονιού. Η λάμπα κάηκε με μία μικρή έκρηξη. Βρίζοντας για την γκαντεμιά του, έψαξε στο σκοτάδι το πορτατίφ. Ψαχούλεψε στο τραπεζάκι ρίχνοντας το κάτω μαζί με ένα ποτήρι που βρισκόταν εκεί. Τα νεύρα του τεντώθηκαν. Συνεχίζοντας την ψηλάφηση για να βρει ένα φως χτύπησε το πόδι του. Γύρισε απότομα και κλώτσησε δυνατά το πεσμένο πορτατίφ που είχε βρεθεί στον δρόμο του. Εκείνο χτύπησε πάνω στη βιβλιοθήκη και έσπασε ρίχνοντας κάτω μερικά βιβλία. Όρθιος στη μέση του θεοσκότεινου σαλονιού του, αποφάσισε πως δε θα επέτρεπε με τίποτα στον εαυτό του να ρωτήσει την επόμενη τον Άρη αν η Άννα γύρισε στο σπίτι τους το βράδυ.

Στο Σπίτι των Αθανάτων

Στην αίθουσα των συμβουλίων στο Σπίτι των Αθανάτων (στον Σταθμό, όπως το αποκαλούσαν εκείνοι) η ατμόσφαιρα ήταν τεταμένη. Στην κορυφή του μακριού τραπεζιού, σε μια καρέκλα με ρόδες, απ' αυτές του προηγούμενου αιώνα, καθόταν ο πιο ηλικιωμένος άνθρωπος του κόσμου. Ο Αλέξανδρος ο Γέρος, παρ' όλα τα 760 χρόνια του, προέδρευε ακόμα και η γνώμη του είχε μεγάλη βαρύτητα, αν και οι περισσότερες αρμοδιότητες είχαν περάσει πια σε άλλα μέλη του Συμβουλίου. Τώρα καθόταν με την ηρεμία χελώνας που είχε αποκτήσει τις τελευταίες δεκαετίες και παρακολουθούσε τα νεότερα μέλη να συζητούν έντονα μεταξύ τους ή να πηγαινοέρχονται νευρικά. Με αργές κινήσεις έπιασε την κουδούνα που ήταν τοποθετημένη στο τραπέζι μπροστά του και, σα δικαστής του παλιού καιρού, βάλθηκε να τη χτυπάει μονότονα και εκνευριστικά. Επιτέλους κατάφερε να τραβήξει την προσοχή των παρόντων.

-Καθίστε κύριοι, καθίστε, είπε χωρίς να υψώσει τον τόνο της φωνής του. Τοποθέτησε πάνω στη μύτη του τα κομψά, παλιομοδίτικα γυαλιά του. Έδειχνε να το διασκεδάζει.

-Καθίστε – επανέλαβε – και ας συζητήσουμε. Κύριε Παπαγιάννη; Θα μας κάνετε μια ανακεφαλαίωση της υπόθεσης;

-Μάλιστα κύριε Πρόεδρε. Ο άντρας έδειχνε μεσήλικας και είχε ένα κάπως στριφνό ύφος. Ξερόβηξε δύο φορές πριν αρχίσει την ανακεφαλαίωση:

-Όπως ξέρετε, μετά από επίμονες και δαπανηρές έρευνες, ανακαλύψαμε το Σκήπτρο. Δεν ήταν εύκολο, αλλά τα καταφέραμε. Το αντικείμενο φυλάσσετε τώρα σε ασφαλές σημείο και είναι έτοιμο για να χρησιμοποιηθεί. Ακολουθώντας το, εντοπίσαμε και τον άνθρωπο που μπορεί να το χρησιμοποιήσει: τον Μάγο. Βρίσκεται στην Αθήνα.

-Μάλιστα κύριε Παπαγιάννη, αυτά μας είναι ήδη γνωστά.

Στην πραγματικότητα τα πάντα ήταν γνωστά στους πάντες, αλλά αφού υπήρχε το επίσημο Συμβούλιο που έπαιρνε τις επίσημες αποφάσεις, τα πράγματα έπρεπε να συζητούνται επισήμως και να κρατιέται πρακτικό. Ήταν μια διαδικασία που τηρούσαν εδώ και αιώνες και που βοηθούσε, αν μη τι άλλο, τα μέλη που έλειπαν να μπορούν να ξέρουν τι συζητήθηκε και να μη θεωρούν ότι πάρθηκαν αποφάσεις ερήμην τους.

-Εντάξει κύριε Πρόεδρε. Στείλαμε -όπως όλοι ξέρετε- δυο μέλη του Συμβουλίου μας για να προσεγγίσουν τον άνθρωπο αυτό, να του μιλήσουν για την υπόθεση και να τον πείσουν για την αναγκαιότητα της επιχείρησης.

-Μάλιστα.

-Τα δύο αυτά μέλη, ο Νίκος Πατρινός και η Άννα -Μαρία, βρίσκονται στην Αθήνα εδώ και δύο μήνες. Έχουν προσεγγίσει το άτομο, αλλά η υπόθεσή μας δεν έχει προχωρήσει καθόλου.

-Και γιατί αυτό; Ο Αλέξανδρος ο Γέρος έδειξε κάπως ανυπόμονος.

-Δεν ξέρω κύριε Πρόεδρε, απάντησε ο Παπαγιάννης εντελώς ανέκφραστα.

-Κύριε Πρόεδρε! Μία νέα στην όψη γυναίκα από την άλλη άκρη του τραπεζιού σήκωσε το χέρι της.

-Μάλιστα. Θα μιλήσει η Μαγδαληνή από τη Ρώμη, ανακοίνωσε ο Πρόεδρος.

Η Μαγδαληνή είχε γεννηθεί στη Ρώμη το 1527. Αν την κοιτούσες προσεκτικά, παρατηρούσες ότι εξέπεμπε έναν αέρα Αναγέννησης, με το λευκό δέρμα της και τις μακριές μπούκλες της. Ήταν μια μάλλον όμορφη γυναίκα που έδειχνε γύρω στα 35.

-Νομίζω πως ξέρουμε γιατί δεν έχει προχωρήσει η υπόθεση, είπε με την ευγενική φωνή της.

-Και γιατί;

Η γυναίκα καθάρισε το λαιμό της και άνοιξε μπροστά της μερικές σημειώσεις.

-Φαίνεται πως το άτομο αυτό δεν είναι καθόλου δεκτικό. Οι αναφορές του Νικόλαου Πατρινού μας λένε ότι αρνείται να ακούσει οτιδήποτε σχετικό με την υπόθεση και προσποιείται ότι δεν καταλαβαίνει τίποτα. Ο Νίκος φοβάται πως θα αντιδράσει άσχημα ή θα εξαφανιστεί και πάλι αν τον πιέσουν ή τον τρομάξουν.

-Αυτά είναι σαχλαμάρες, την έκοψε ο Γεώργιος Παπαγιάννης με άκομψο τρόπο. Ο Νίκος και η Άννα -Μαρία θα έπρεπε να του έχουν μιλήσει από καιρό.

-Ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάμε είναι μεγάλος σκεπτικιστής, συνέχισε απτόητη η Μαγδαληνή. Ο Νίκος έχει προσπαθήσει να του πει κάποια πράγματα για μας, αλλά δεν είναι εύκολο να τον κάνουν να ακούσει. Το σχέδιο ήταν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του, να γίνουν φίλοι του και να του το φέρουν με το μαλακό, αλλά ούτε κι αυτό φαίνεται να πετυχαίνει. Θεωρούν ότι μία απερίσκεπτη κίνηση μπορεί να καταστρέψει τα πάντα. Με λίγα λόγια: οι συνάδελφοι έχουν κυριολεκτικά κολλήσει και δεν ξέρουν πώς να χειριστούν την υπόθεση.

-Δεν καταλαβαίνω Μαγδαληνή, είπε ο πρόεδρος. Αυτός ο άνθρωπος είναι μάγος, έτσι δεν είναι;

-Ναι, φυσικά…

-Οπότε γιατί χρειάζεται να πειστεί για οτιδήποτε; Δεν είναι από την οικογένεια Γούναρη; Δεν είναι ο άμεσος απόγονός τους;

-Είναι, όπως φαίνεται…

-Και έχει το ταλέντο του μάγου; επανέλαβε ο Γέρος.

-Ναι… δεν είναι διαπιστωμένο εκατό τις εκατό, αλλά φαίνεται πως το έχει. Άλλωστε δεν υπάρχει άλλος άμεσος απόγονος της Δέσποινας Γούναρη.

-Λοιπόν, τι; Αρνείται να εκτελέσει το καθήκον του;

-Δείχνει να μην ξέρει το καθήκον του. Από τις πληροφορίες που έχω, δείχνει να μην ξέρει τίποτα για τους μάγους. Οι απεσταλμένοι μας τα έχουν χαμένα.

-Αν δεν μπορούν να χειριστούν την υπόθεση πρέπει να αντικατασταθούν. Δεν έχουμε πολύ χρόνο, είπε επιθετικά ο Παπαγιάννης.

-Και τι θα κερδίσουμε αν αντικατασταθούν; σύριξε θυμωμένα η Μαγδαληνή.

-Εννοώ ότι κάποιοι άλλοι θα μπορούσαν να είναι πιο πειστικοί με τον καλό ή τον άσχημο τρόπο. Η κατάσταση είναι κρίσιμη και δεν είναι ώρα για παιχνίδια.

- Μην ξεχνάτε κύριε Πρόεδρε ότι σκοπός μας είναι να πείσουμε αυτό το άτομο και όχι να το απομακρύνουμε από την υπόθεση. Είναι ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει. Η κατάσταση είναι πολύ λεπτή και, άλλωστε, δεν έχουμε δικαίωμα να εξαναγκάζουμε τους μάγους.

Ο Πρόεδρος έβγαλε έναν ενοχλημένο ήχο.

-Οι υπόλοιποι ποια γνώμη έχουν; μούγκρισε.

-Να μιλήσω κύριε Πρόεδρε; Μια κομψή γυναίκα που έδειχνε γύρω στα 45 πήρε το λόγο. Λεγόταν Κατρίν Μπολέν και η καταγωγή της ήταν από τη Νότια Γαλλία.

-Όσο αφήνουμε τον καιρό να περνάει, η κατάσταση χειροτερεύει. Μέχρι τώρα είχαμε ορισμένα σποραδικά περιστατικά που επιβεβαίωναν τις υποψίες μας, αλλά τελευταία τα περιστατικά έχουν πληθήνει κατά πολύ. Ο Κωνσταντίνος Κόντογλου, ο Αθάνατος από τον Πόντο, μας ειδοποίησε πριν από λίγο ότι έρχεται επειγόντως στον Σταθμό και θα μείνει μαζί μας επ' αόριστον. Ακουγόταν φοβισμένος: μία ξαφνική καταιγίδα τη νύχτα πλημμύρισε το σπίτι του και κόντεψε να πνιγεί στον ύπνο του, τα νερά είχαν φτάσει μέχρι το ύψος του κρεβατιού του. Κανένα άλλο σπίτι στη γειτονιά του ή σε ολόκληρη τη Θεσσαλονίκη δε φάνηκε να αντιμετώπισε πρόβλημα.

-Εννοείς ότι πήγαν να τον πνίξουν; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Γέρος.

-Άρχισαν και άμεσες επιθέσεις εναντίων μας τώρα; ακούστηκε συγχρόνως ο Γεώργιος Παπαγιάννης. -Αυτό είναι φοβερό. Οι υπόλοιποι Αθάνατοι είναι καλά;

-Απ’ όσο ξέρουμε δεν έχει υπάρξει άλλο πρόβλημα τέτοιου μεγέθους, απάντησε η Μαγδαληνή. -Ακόμα.

-Είναι καλό ότι έρχεται ο Κωνσταντίνος, επενέβη ο Γέρος σκεφτικά. Σ’ αυτή τη φάση θα πρότεινα να ειδοποιηθούν όλοι οι Αθάνατοι, ακόμα και αυτοί που δεν ανήκουν στο Συμβούλιό μας, για τον κίνδυνο που πιθανώς διατρέχουν. Όποιος επιθυμεί μπορεί να καταφύγει εδώ. Συμφωνείτε;

-Οι Αθάνατοι έχουν ειδοποιηθεί ήδη κύριε Πρόεδρε, άλλωστε το είχαν αντιληφθεί και μόνοι τους ότι υπάρχει πρόβλημα, είπε η Μαγδαληνή.

-Κι ας ελπίσουμε ότι εδώ είμαστε ασφαλείς, μουρμούρισε ο Γεώργιος Παπαγιάννης.

Ο Γρηγόρης Παπαζήσης, ένας Αθάνατος που καθόταν στην άλλη άκρη του τραπεζιού και που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε θεωρήσει απαραίτητο να επέμβει στην κουβέντα, ανατρίχιασε. Η γυναίκα του ήταν ακόμα εκεί έξω και ποιος ξέρει πότε θα αποφάσιζε να επιστρέψει στην ασφάλεια του Σταθμού. Συνήθως αδιαφορούσε για τους κινδύνους.

Στον μεταξύ η Κατρίν Μπολέν ανυπομονούσε να συνεχίσει την ομιλία της:

-Αφού το ξεκαθαρίσαμε αυτό, θα ήθελα να συνεχίσω: αν και δεν έχουν σημειωθεί άλλα περιστατικά τόσο σοβαρά, έχουν γίνει κάποια μικρότερα: μερικά από αυτά αφορούν του Αθάνατους, αλλά τα περισσότερα επικεντρώνονται γύρω από την κατοικία του Μάρκου Γούναρη. Νομίζω πως σύντομα θα κινδυνεύει και αυτός και οι γύρω του και σε μικρό χρονικό διάστημα θα κινδυνέψει όλος ο κόσμος.

-Αυτό είναι το πόρισμα της Επιτροπής Διερεύνησης Σκοτεινών Υποθέσεων και Δαιμόνιων Πλασμάτων;

-Αυτή κύριε Πρόεδρε.

-Και η προσωπική σας άποψη;

-Αν δεν κάνουμε κάτι γρήγορα… πρέπει να συμφωνήσω με τον Γιωργή ότι δεν έχουμε πολύ χρόνο για γαλιφιές και διπλωματίες. Οι απεσταλμένοι μας πρέπει να τελειώνουν την υπόθεση ή να ανακληθούν. Ο Μάρκος Γούναρης πρέπει να ενημερωθεί για τον ρόλο του στην ιστορία αυτή και να του καταστεί σαφές ότι δεν έχει δικαίωμα επιλογής. Τα πάντα εξαρτώνται από αυτόν. Η γυναίκα έδειχνε στεναχωρημένη και ανήσυχη.

-Άρα έρχεστε στα λόγια μου, επενέβη ξανά ο Παπαγιάννης. Ο Μάρκος Γούναρης πρέπει να μεταφερθεί εδώ το συντομότερο.

-Μα η συμμετοχή του σε αυτή την υπόθεση θα θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του κύριε Παπαγιάννη. Αν ο ίδιος δεν δεχτεί… μίλησε Γρηγόρης Παπαζήσης από την άλλη άκρη του τραπεζιού.

-Είναι ένας θνητός κύριε Παπαζήση, απάντησε ο Παπαγιάννης υποτιμητικά.

-Και τι θα πει αυτό; Είναι αναλώσιμος; Είναι ντροπή, κύριε Πρόεδρε, δεν περίμενα ποτέ να ακούσω κάτι τέτοιο εδώ μέσα! έκανε εκείνος σοκαρισμένος.

-Είναι ένας μάγος. Πρέπει να κάνει το χρέος του, διόρθωσε ο Παπαγιάννης.

-Ποιος θα τον υποχρεώσει να κάνει το οτιδήποτε; φώναξε ο Γρηγόρης Παπαζήσης.

Ο Πρόεδρος σήκωσε το χέρι του για να επιβάλλει ησυχία.

-Κύριοι ακούστε! Η υπόθεση προσωρινά θα παραμείνει όπως έχει. Οι δυο απεσταλμένοι μας θα ειδοποιηθούν να επισπεύσουν τις προσπάθειές τους – θα τους δοθεί μάλιστα ένα χρονικό περιθώριο. Μέχρι τώρα δεν έχει υπάρξει μάγος που να έχει αρνηθεί τα καθήκοντά του.

-Όμως οι εποχές έχουν αλλάξει κύριε Πρόεδρε.

-Σωστά. Νομίζω όμως πως έχουμε ήδη αποφασίσει πάνω σε αυτό: σε μια περίπτωση σαν κι αυτή εξαρτιόμαστε από τον Μάγο. Μόνο ο Μάγος με το Σκήπτρο μπορεί να μας σώσει. Μερικές φορές θυσιάζοντας τη ζωή του.

-Κι όμως όλοι γνωρίζουμε ότι δεν είναι αυτός ο μόνος τρόπος, απλά ο μόνος που χρησιμοποιήθηκε μέχρι τώρα, διαφώνησε ξανά η Μαγδαληνή.

-Κύριοι –είπε ο Πρόεδρος- οι παραδώσεις στις οποίες στηριχτήκαμε όλα αυτά τα χρόνια υπήρξαν πάντα το υπόβαθρο της ύπαρξής μας: μέχρι σήμερα όποτε άνοιξε η Πύλη και εισέβαλλαν στον κόσμο μας Δαιμόνια, εκδιώχτηκαν πάντα με τον ίδιο τρόπο: με τη μεσολάβηση ενός Μάγου. Είχαμε δυστυχώς την ατυχία να φτάσουμε σε μια εποχή σκοταδισμού και στενοκεφαλιάς, όπου οι άνθρωποι έπαψαν να πιστεύουν και στους Μάγους και στα Δαιμόνια. Ίσως γιατί υπήρξαν τυχεροί εδώ και πολλές γενιές και οι Πύλες δεν άνοιξαν. Ωστόσο τώρα που οι Πύλες άνοιξαν ξανά, εμείς είμαστε οι μόνοι που γνωρίζουν τον κίνδυνο και πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε – πριν να είναι πολύ αργά. Δεν υπάρχει «μοντέρνος» τρόπος να αντιμετωπιστεί η κατάσταση. Αν ο Μάγος είναι αρκετά δυνατός θα κλείσει την Πύλη χωρίς να πάθει κανένας τίποτα, αλλιώς...

-Σήμερα δεν υπάρχουν δυνατοί μάγοι. Ξέρουμε μάλιστα ότι δεν υπάρχουν ούτε καν καλά εκπαιδευμένοι μάγοι. Ξέρουμε επίσης ότι υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να κλείσει η Πύλη, δήλωσε η Μαγδαληνή. Η Αιγύπτια..

-Η Αιγύπτια έχει εγκαταλείψει το Συμβούλιό μας εδώ και δύο αιώνες, δεν έχει νόημα να μιλάμε γι' αυτήν.

-Αυτό που αρνείστε να καταλάβετε είναι ότι δεν υπάρχει χρόνος για να μελετήσουμε άλλους τρόπους, της είπε ο Παπαγιάννης, πιο ήπια αυτή τη φορά.

-Κύριοι! Αυτό το θέμα το έχουμε εξαντλήσει. Έχει γίνει ψηφοφορία. Θα ακολουθηθεί η συνηθισμένη μέθοδος.

-Η ψηφοφορία κύριε Πρόεδρε δεν ήταν σωστή. Το Συμβούλιό μας δεν είχε ολομέλεια.

-Μα μιλάτε για τα μέλη του Συμβουλίου που δεν έχουν έρθει αν και τα καλέσαμε, κυρία μου, αγανάκτησε ο Παπαγιάννης.

-Νομίζω πως σε ένα τόσο σοβαρό ζήτημα θα έπρεπε να ζητηθεί η γνώμη όλων. Κι εσείς κύριε Πρόεδρε θα έπρεπε να ψηφίσετε.

-Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου συντονίζει τις συζητήσεις και δεν ψηφίζει.

-Κύριε Πρόεδρε, μίλησε ο Γρηγόρης Παπαζήσης, δεν είναι μόνο θέμα ηθικής. Αυτός ο άνθρωπος είναι αυτό που λένε «άσχετος». Η επέμβασή του ενδέχεται όχι μόνο να μη λύσει το πρόβλημα αλλά να το κάνει χειρότερο. Πώς θα το αντιμετωπίσουμε αυτό;

-Μα προέρχεται από μεγάλη οικογένεια μάγων· ο πατέρας του ήταν ένας έξυπνος μάγος, αν και με όχι τόσο μεγάλη δύναμη. Οπωσδήποτε, σε κάποιο βαθμό, θα τον έχει εκπαιδεύσει, ήξερε ότι αυτή ήταν η δουλειά του. Ο ίδιος δε, πιστεύουμε ότι έχει ισχυρές δυνάμεις, αν και ίσως ακαλλιέργητες. Άλλωστε το Σκήπτρο τον ακολουθεί παντού. Κι ας μην ξεχνάμε ότι τα Δαιμόνια εμφανίζονται στις εποχές των ισχυρών Μάγων. Ο Νίκος Πατρινός αναφέρει ότι τα περιστατικά γίνονται όλο και πιο πυκνά γύρω του. Τα Δαιμόνια φαίνεται ότι τον έχουν εντοπίσει ήδη, είπε η Κατρίν Μπολέν.

-Όμως εδώ και χρόνια έχουμε αποφασίσει ότι καμία επιχείρηση δεν έχει επιτυχία αν οι ενδιαφερόμενοι δεν συμμετέχουν με τη θέλησή τους.

-Εγώ νομίζω ότι αφήσαμε πολύ χρόνο να περάσει με συζητήσεις…

-Κύριοι, κύριοι!! Το προεδρικό κουδούνι ανεβοκατέβηκε με ορμή. -Η συζήτησή μας ας τελειώσει εδώ. Θα περιμένουμε για λίγο ακόμα τα αποτελέσματα των απεσταλμένων μας. Στο μεταξύ όποιος νομίζει ότι υπάρχει άλλος τρόπος ας τον μελετήσει.

Και η συνεδρίαση λύθηκε με διαφωνίες και δυσαρεστημένα πρόσωπα.

Τα γενέθλια

1.

Εκείνο το βράδυ ο Άρης έλειπε στη δουλειά και η Άννα απολάμβανε την ησυχία του σπιτιού, πλημμυρισμένη από ένα ασυνήθιστο συναίσθημα ηρεμίας. Κάποτε της άρεσε η μοναξιά, θυμήθηκε. Κάποτε. Τότε που ζούσε προστατευμένη στο σπίτι των δικών της και ήξερε πως τίποτα κακό δεν μπορούσε να της συμβεί. Όμως απόψε ένιωθε σχεδόν όπως τότε, σα να μην είχε καμία ανησυχία, σα να ήταν όλα φυσιολογικά.

Σκέφτηκε πως θα ήταν στ' αλήθεια συναρπαστική μια βόλτα στον αττικό ουρανό, αλλά περιορίστηκε να αφήσει ελεύθερη τη φαντασία της να βλέπει τα σπίτια από ψηλά και να αισθάνεται τον αέρα στο πρόσωπό της. Αναστέναξε. Μα πού ήταν ο Νίκος; Πώς και δεν έκανε απόψε τη συνηθισμένη του γύρα; Α, να τος! Μια σκοτεινή κουκίδα φάνηκε να πλησιάζει από μακριά. Λικνιζόταν ελαφριά στον αέρα. Σύντομα πετούσε μπροστά από το παράθυρό της και η Άννα τραβήχτηκε πίσω από την κουρτίνα. Δεν είχε καμία όρεξη να τον αφήσει να διακόψει τις ονειροπολήσεις της και να τον ακούει να προσπαθεί και πάλι να την πείσει να τον ακολουθήσει στους αιθέρες. Ο Νίκος δεν την κοίταξε καν. Προσπέρασε βιαστικά και εξαφανίστηκε προς το μέρος του σπιτιού του. Μόνο τότε πρόσεξε ένα μικρό φως να τρεμοπαίζει στο παράθυρο του απέναντι σπιτιού. Στο φωτισμένο τετράγωνο διέκρινε μια φιγούρα, όρθια και ακίνητη, να παρακολουθεί ψύχραιμα το ίδιο θέαμα μ' εκείνη.

«Ο Μάρκος ξέρει πολλά. Κάνει πως δεν ξέρει τίποτα αλλά… Αυτή τη φορά είμαι μάρτυρας ότι τα είδε όλα και δε θα μπορέσει να το αρνηθεί». Αποφάσισε πως δεν θα έχανε κι αυτή την ευκαιρία και του έκανε νόημα. Αργά, ο άλλος ανταπέδωσε το νεύμα της. Για λίγο έμειναν ακίνητοι και οι δυο, στις δύο πλευρές του δρόμου να κοιτούν αναποφάσιστοι το σκοτάδι. Μετά η Άννα πήρε την απόφασή της: έπρεπε να του μιλήσει.

Ο Μάρκος είδε τη φιγούρα της να απομακρύνεται από το παράθυρο. Έμεινε στην ίδια θέση περιμένοντας σιωπηλά. Δεν ξαφνιάστηκε όταν άκουσε το κουδούνι να χτυπάει μερικές στιγμές αργότερα. Κράτησε την αναπνοή του για λίγα δευτερόλεπτα και μετά πήγε να ανοίξει. Η Άννα ανέβηκε τη σκάλα έχοντας χάσει ήδη λίγη από την αποφασιστικότητά της. Όταν βρέθηκε μπροστά του, ήταν και πάλι τελείως αμήχανη.

-Καλησπέρα, της είπε ήσυχα.

-Γεια... Η Άννα δεν μπόρεσε να μην παρατηρήσει το μισοσκόταδο που επικρατούσε στο σπίτι, μονό μερικά κεριά ήταν αναμμένα στο σαλόνι. Ο Μάρκος άναψε και ένα μικρό, κουτσό πορτατίφ που δε βελτίωσε και πολύ την κατάσταση.

-Δυστυχώς τα φώτα έχουν καεί, της είπε, και καίγονται ξανά όταν αλλάζω τις λάμπες. Θα υπάρχει κάποιο βραχυκύκλωμα στα ηλεκτρικά μου.

Κάθισαν σιωπηλοί στο σαλονάκι.

«Έλα τώρα Άννα, ο Μάρκος είναι. Τον βλέπεις κάθε μέρα» είπε η Άννα στον εαυτό της. Ο Μάρκος την κοιτούσε περιμένοντας. Καθώς εκείνη δε μιλούσε, το μυαλό του απομακρύνθηκε για λίγο από τον λόγο για τον οποίο ήξερε ότι είχε έρθει και φλέρταρε με τον λόγο για τον οποίο θα ήθελε να είχε έρθει. Τελικά ανακάλεσε τον εαυτό του στην τάξη.

-Να σου βάλω ένα ποτό; τη ρώτησε.

Η Άννα παρατήρησε ότι εκείνος έπινε ήδη. Όταν της έφερε το ποτό της, πηρέ θάρρος και έθιξε το θέμα ευθέως:

-Είδες τον Νίκο;

-Ναι, φυσικά, με είδες που τον κοιτούσα. Γι' αυτό δεν ήρθες;

-Δε σε βλέπω έκπληκτο. Σου έχει μιλήσει;

Ο Μάρκος άλλαξε απότομα στάση.

-Τι θέλεις από εμένα; έκανε.

Η Άννα δεν περίμενε αυτή την αντίδραση.

-Δεν ξέρω ακριβώς, παραδέχτηκε. Μάλλον ήρθα γυρεύοντας ένα είδος συμμάχου ή μία επιβεβαίωση ότι δεν είμαι τρελή.

-Ίσως να είμαστε όλοι τρελοί ή ίσως να είσαι μόνο εσύ και να τα φαντάζεσαι όλα.

-Τι θα πει αυτό;

Ο Μάρκος γέλασε.

-Τίποτα, πλάκα κάνω. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι κανείς δεν μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι δεν είμαστε τρελοί ή ότι δεν είναι μια ομαδική παραίσθηση. Ας θεωρήσουμε λοιπόν ότι δεν ισχύει τίποτα από τα δύο.

-Συμφωνώ. Άρα η πραγματικότητα είναι ότι ο Νίκος πετάει σαν πουλί κάθε βράδυ μπροστά από τα παράθυρά μας.

-Ναι, αυτή είναι η πραγματικότητα. Και;

-Τι και; Λίγο είναι αυτό;

-Φαντάζομαι ότι τώρα πια θα σου έχει εξηγήσει πώς το κάνει.

-Μου έχει αναπτύξει μια θεωρία αλλά δυσκολεύομαι να τον πιστέψω.

-Γιατί όχι; Εμένα μου φάνηκε αρκετά πιστευτό ως εξήγηση.

-Τα κοιμισμένα ένστικτα του ανθρώπου και οι ξεχασμένες ικανότητες;

-Ναι, γιατί όχι; Από τη στιγμή που παραδεχόμαστε ότι πετάει, μια τέτοια εξήγηση είναι λογική. Ακόμα και το να μας έχει υπνωτίσει μου φαίνεται πιο απίθανο.

-Αλλά… Η Άννα δίσταζε ακόμα να ξεστομίσει αυτό για το οποίο είχε πραγματικά έρθει. -Ξέρεις ότι υποτίθεται ότι μπορώ να πετάξω κι εγώ; Ο Νίκος λέει ότι έχω ανεπτυγμένη αυτή την ικανότητα και μου έχει κάνει ήδη μερικά μαθήματα.

-Συγχαρητήρια.

Η Άννα παραιτήθηκε. Ήταν φανερό ότι όλα αυτά δεν τον ενδιέφεραν και μετάνιωσε που είχε έρθει – τι περίμενε απ' αυτόν στο κάτω κάτω;

Και τότε αναπάντεχα ο Μάρκος άρχισε από μόνος του να της μιλάει:

-Είναι και κάτι άλλο που συμβαίνει με τον Νίκο, κάτι πολύ πιο τρομακτικό και απίστευτο από το ότι παριστάνει το πουλί στη γειτονιά. Ξέρεις πόσο χρονών υποστηρίζει ότι είναι; Η Άννα -Μαρία σχεδόν δεν το κρύβει καθόλου και τώρα τελευταία το παραδέχτηκε και ο ίδιος ανοιχτά.

Η Άννα τα 'χασε. -Πόσο μπορεί να είναι; ρώτησε.

-Γεννήθηκε το σωτήριον έτος 1460! Κάνε την αφαίρεση, αν μπορείς.

-Τι σημαίνει αυτό;

-Ότι είναι Αθάνατος, έτσι υποστηρίζει ο ίδιος. Δε σου μίλησε γι' αυτό το φοβερό του προσόν; έκανε ο Μάρκος ειρωνικά.

-Όχι, ποτέ.

-Φυσικά, είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του!

-Και τι υποτίθεται ότι σημαίνει Αθάνατος;

-Υποτίθεται πως υπάρχουν ανάμεσά μας ορισμένοι άνθρωποι που ζουν πολλά, μα πάρα πολλά χρόνια, δεν ξέρω γιατί, δε γερνούν φυσιολογικά, ούτε πεθαίνουν. Ο φίλος σου είναι ένας απ' αυτούς!

Παρατήρησε το εμβρόντητο ύφος της με μία ενδόμυχη ευχαρίστηση. Ώστε ο διπλανός δεν είχε θεωρήσει απαραίτητο να την ενημερώσει για όλες τις πτυχές της πολυτάραχης ζωής του!

-Λοιπόν αυτό μου φαινόταν ακόμα πιο περίεργο από το πέταγμα και έγινε ακόμα πιο περίεργο από τη στιγμή που ανακάλυψα κάτι, της είπε ήρεμα.

-Περίμενε: θέλεις να πεις ότι πρέπει να το πιστέψουμε κι αυτό; Ότι είναι Αθάνατος;

-Αυτός και η Άννα -Μαρία, ναι. Κι αν είναι να πιστέψουμε ότι πετάει, τότε θα δεχτούμε όλο το πακέτο!

Η Άννα συνοφρυώθηκε. -Τι ανακάλυψες; ρώτησε.

-Περίμενε και θα δεις.

Ο Μάρκος σηκώθηκε και πλησίασε τη βιβλιοθήκη του. Άνοιξε ένα ντουλάπι και άρχισε να ψαχουλεύει στα σκοτεινά, ενώ συγχρόνως εξηγούσε:

-Προχτές τακτοποιούσα κάτι παλιές φωτογραφίες που είχα φέρει από το χωριό και δεν είχα προλάβει να δω. Ήταν του πατέρα μου. Ξέρεις, ο πατέρας μου μικρός, η γιαγιά μου, ο παππούς μου και διάφοροι άλλοι. Ανάμεσά τους βρήκα αυτές.

Την πλησίασε έχοντας επιτέλους ανακαλύψει αυτό που ζητούσε: στα χέρια του κρατούσε ένα κουτί από παπούτσια. Κάθισε δίπλα της. Το κουτί ήταν γεμάτο παλιές φωτογραφίες και πάνω πάνω βρίσκονταν αυτές που ήθελε να της δείξει. Έβγαλε την πρώτη και της την έδωσε.

-Τι βλέπεις; τη ρώτησε.

Η Άννα προσπάθησε να διακρίνει στο ημίφως. Η φωτογραφία απεικόνιζε δυο άντρες αγκαλιασμένους σε μια αυλή να χαμογελούν. Ήταν παλιά και με τσακισμένες άκρες. Και οι πρωταγωνιστές ήταν παλιοί, με παλιομοδίτικά ρούχα και παγωμένα χαμόγελα.

-Πώς σου φαίνονται; επέμεινε ο Μάρκος.

Κοίταξε τη φωτογραφία κάτω από το κουτσό πορτατίφ. -Ξέρω ’γω;

-Ποιος είναι αυτός;

-Μοιάζει βέβαια με τον Νίκο, αν αυτό εννοείς. Μόνο που έχει μουστάκι.

-Μοιάζει; Σοβαρέψου: είναι ο Νίκος, απαράλλαχτος όπως σήμερα, αγκαλιά με τον παππού μου σε ηλικία 30 χρονών. Αυτή είναι η αυλή του σπιτιού του παππού μου στο χωριό. Ο Μάρκος γύρισε τη φωτογραφία ανάποδα. -Βλέπεις την ημερομηνία; γραμμένη με το χέρι του παππού: 1947. Ο παππούς μου γεννήθηκε το 1916. Αν ζούσε τώρα θα κόντευε τα 100. Εκείνη την εποχή ήταν νιόπαντρος με τη γιαγιά μου. Ακόμα και εγώ δείχνω μεγαλύτερος από τον Νίκο σήμερα. Κοίτα και αυτήν: ο Μάρκος έβγαλε τη δεύτερη φωτογραφία από το κουτί. Ήταν η ίδια αυλή, όπου σ’ ένα τραπέζι κάθονταν πολλοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων ο παππούς του Μάρκου, ο Νίκος, και μια νέα γυναίκα που ο Μάρκος είπε ότι ήταν η γιαγιά του.

-Τους βλέπεις; Είναι όλοι νεκροί σήμερα. Όλοι, εκτός από έναν.

-Θέλεις να πεις ότι ο Νίκος ήξερε τον παππού σου;

-Απ’ ό,τι φαίνεται τον ήξερε – και τη γιαγιά μου.

-Και τι θα πει αυτό κατά τη γνώμη σου;

-Αυτό θα πει ότι ο Νίκος δεν είναι τυχαία εδώ, σωστά; Σου έχω πει για τη γιαγιά μου, έτσι δεν είναι; Ο Άρης μιλάει συχνά για αυτό το θέμα, το βρίσκει διασκεδαστικό.

-Που ήταν μάγισσα;

-Ναι, που υποτίθεται ότι ήταν μάγισσα. Πριν μερικές μέρες ο Νίκος προσπάθησε να μου μιλήσει για το λόγο που βρίσκεται εδώ. Τότε προτίμησα να μην ακούσω τις αποκαλύψεις του, δε με ενδιαφέρουν κάτι τέτοια, με εκνευρίζουν απίστευτα!

-Πώς είναι δυνατόν να μη σε ενδιαφέρει κάτι τέτοιο; έκανε επικριτικά η Άννα. Πρόκειται για την πιο παράξενη ιστορία που έχουμε ακούσει ποτέ.

-Άννα, έχω μεγαλώσει μέσα σε παράξενες ιστορίες. Είχα αποφασίσει να μην ασχολούμαι με παράξενα πράγματα πια, να ζω φυσιολογικά. Τα παράξενα δεν υπάρχουν για ’μένα.

-Τότε γιατί μου τα λες όλα αυτά; Η Άννα ήταν μπερδεμένη.

-Γιατί όταν είδα τις φωτογραφίες κατάλαβα τι ήταν αυτό που προσπαθούσε να μου πει ο Νίκος τις προάλλες – που έχει προσπαθήσει να μου πει πολλές φορές, για να είμαι ειλικρινής, αλλά πάντα τον απέφευγα: οι διπλανοί έχουν έρθει εδώ ψάχνοντας για έναν μάγο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά τώρα είμαι σίγουρος ότι αυτό θέλουν. Νομίζουν μάλλον ότι, αφού είμαι ο μοναδικός απόγονος της γιαγιάς μου – δεν έκανε άλλα παιδιά εκτός από τη θεία μου που δεν παντρεύτηκε ποτέ και τον πατέρα μου, κι εκείνος δεν έκανε άλλα παιδιά εκτός από εμένα- νομίζουν ότι είμαι εγώ ο μάγος που ψάχνουν.

-Είναι κληρονομική η ιδιότητα του μάγου, κατά τη γνώμη τους;

-Είναι κληρονομική κατά τη γνώμη πολλών. Ο Μάρκος αναστέναξε: -Είναι και αυτός ο Παλαιοπώλης που βρήκε το ραβδί και με έχει πρήξει… αναρωτιόμουν πού ήξερε ότι ήταν κάποτε δικό μου, τώρα κατάλαβα: προφανώς ο Νίκος το αναγνώρισε και του το είπε.

-Ώστε έτσι… ναι, φαίνεται να κολλάει. Αλλά και πάλι, τι σε θέλει; Δεν έχεις περιέργεια να μάθεις;

-Δε νομίζω να μου αρέσει, ό,τι και να είναι. Δεν ξέρω τι να κάνω, σκεφτόμουν να φύγω για λίγο, αλλά δεν θέλω να χάσω τη δουλειά τώρα που έχω μπει σε μια σειρά.

Ο Μάρκος είχε αδειάσει το ποτήρι του και σηκώθηκε να βάλει άλλο. Η Άννα θυμήθηκε ότι είχε κι εκείνη ποτό και ήπιε μια γουλιά.

-Θέλεις να ρωτήσω τον Νίκο; Να προσπαθήσω να τον ψαρέψω;

-Δε νομίζω να ψαρεύεται εύκολα, ούτε καν και από εσένα, και μάλλον δεν είσαι εσύ αυτή στην οποία θέλει να μιλήσει. Και είναι και η Άννα -Μαρία από πίσω. Αυτή είναι πραγματικά επικίνδυνη.

-Και τι θα κάνεις;

-Μάλλον τίποτα, προσωρινά.

Η Άννα δίστασε για λίγο.

-Θέλω να σε ρωτήσω κι εγώ αυτό που με ρώτησες και εσύ πριν λίγο: γιατί μου τα είπες όλα αυτά;

-Δεν έχω ιδέα. Ίσως να ψάχνω και εγώ για έναν σύμμαχο.

-Και ο Άρης; Υποτίθεται ότι δεν ξέρει τίποτα;

-Ο Άρης δεν είναι βλάκας. Έχει καταλάβει πολλά. Αλλά αφού δεν εμπλέκεται άμεσα καλύτερα να τον αφήσουμε σε αυτά που έχει καταλάβει από μόνος του. Και εσύ: κοίτα να προσέχεις. Δεν τον εμπιστεύομαι τον Νίκο, μπορεί να νομίζεις ότι τον έχεις στο χέρι, αλλά δεν ξέρεις τι μπορεί να θέλει στ' αλήθεια.

-Γιατί να νομίζω ότι τον έχω στο χέρι;

-Γιατί έτσι νομίζετε εσείς οι γυναίκες καμιά φορά.

2.

Τρία τετράγωνα πέρα από το σπίτι του Άρη, στο τέρμα της οδού Παλαιολόγου βρισκόταν μια μικροσκοπική παιδική χαρά με τρεις κούνιες και μία τραμπάλα. Τα απογεύματα έβλεπες καμιά φορά κάποια παιδιά, συνήθως περαστικά, που σταματούσαν εκεί για να κουνηθούν λιγάκι ή να παίξουν στην τραμπάλα πριν συνεχίσουν τον δρόμο τους. Μπορεί να έβλεπες και δυο – τρεις ηλικιωμένες κυρίες που κάθονταν για λίγο στα δύο και μοναδικά παγκάκια να ξεκουραστούν κατά τη διάρκεια του περιπάτου τους.

Τα βράδια όμως, τουλάχιστον παλαιότερα, υπήρχε περίπτωση να συναντήσεις εκεί ένα και μόνο πρόσωπο: τον Μάρκο. Είχε το συνήθειο ορισμένες φορές, όταν είχε πιει τόσο που να είναι πολύ ακόμα και για αυτόν, να βγαίνει με ό,τι είχε απομείνει από το μπουκάλι το ουίσκι, να κάθεται στην δεξιά κούνια και να αποτελειώνει το μπουκάλι του εκεί. Εκεί τον έβρισκε συνήθως ο Άρης και τον γύριζε στο σπίτι του, διαφορετικά έμενε ένας Θεός ξέρει πόσο, ίσως μέχρι να παγώσει ή να πέσει από την κούνια.

Εκείνο το βράδυ ο Άρης είχε γυρίσει σχετικά νωρίς και τον έψαχνε για να κάνουν πρόβα. Ήξερε ότι δε δούλευε, αλλά δεν ήταν στο σπίτι του ούτε στο μπαρ, ενώ η μηχανή του ήταν παρκαρισμένη στο γνωστό σημείο. Ο Σταμάτης, ο μπάρμαν, του είπε ότι ο φίλος του πέρασε από εκεί, αλλά ακόμα και έτσι το μυαλό του άργησε να πάει στην παιδική χαρά: ο Μάρκος είχε αρκετά χρόνια να την επισκεφτεί. Όταν τελικά τον βρήκε, είχε το μπουκάλι του ακουμπισμένο στην αριστερή κούνια και αυτός λικνιζόταν ελάχιστα στη δεξιά. Σκέφτηκε ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά με τον φίλο του. Είχε σχεδόν σταματήσει τα μοναχικά μεθύσια εδώ και χρόνια και τα ξαναθυμόταν μόνο στις περιπτώσεις που η πραγματικότητα τον φρίκαρε για κάποιο λόγο.

-Μάρκο, τι κάνεις; Νόμιζα ότι δεν ερχόσουν πια εδώ, είπε μαλακά, αλλά χωρίς να μπορέσει να κρύψει την απογοήτευση από τη φωνή του.

-Κάνω λίγη κούνια.

-Ναι, αυτό το βλέπω… είσαι ώρα εδώ;

-Μερική.

-Έλα να πάμε στο σπίτι σου.

-Θα καθίσω λίγο ακόμα, είναι δροσερά εδώ.

-Αλλά είναι αργά.

-Σσς, μη μιλάς. Αν θέλεις κάθισε, αλλά σιωπή.

-Είσαι τύφλα στο μεθύσι. Γιατί το κάνεις αυτό; Σήκω, πρέπει να γυρίσουμε.

-Το κάνω γιατί είναι ωραία, κάτσε κι εσύ, θέλεις; Ο Μάρκος του έτεινε το μπουκάλι.

Ο Άρης κάθισε στην αριστερή κούνια και ήπιε μια γουλιά από το ουίσκι του Μάρκου – δε θα ήταν και τόσο εύκολο να τον πείσει να γυρίσουν απόψε.

3.

Νωρίς ένα απόγευμα η Άννα χτύπησε το κουδούνι του Νίκου κρατώντας μία μεγάλη τούρτα. Την κοίταξε συνοφρυωμένος: δεν είχαν μιλήσει καθόλου μετά το τελευταίο επεισόδιο· η Άννα είχε εξαφανιστεί όπως συνήθιζε και είχε αποφύγει να τον συναντήσει ξανά. Και να την τώρα με μια τούρτα στο χέρι και ένα ύφος σαν να μην είχε συμβεί τίποτα εξαιρετικό. Ο Νίκος την κοιτούσε αμίλητος προσπαθώντας να αποφασίσει πώς να φερθεί.

-Μπορώ να τη βάλω στο ψυγείο σου; τον ρώτησε χωρίς άλλη εισαγωγή. Είναι για τον Άρη. Έχει γενέθλια σήμερα, αλλά δεν ξέρει ότι του πήρα τούρτα και δε θέλω να τη δει μέχρι το βράδυ.

-Ε... εντάξει.

-Θέλετε να έρθετε κι εσύ με την Άννα -Μαρία το βράδυ; Θα μαγειρέψω, θα πιούμε λίγο κρασί, ξέρεις, θα του κάνουμε κάτι σαν πάρτι - έκπληξη .

-Και καλείς κι εμάς; Ο Νίκος αισθανόταν λιγάκι μπερδεμένος.

-Ναι, για τα γενέθλιά του Άρη: σκέφτηκα πως μια συγκέντρωση θα του έφτιαχνε κάπως το κέφι.

-Ακούγεται καλή ιδέα, άλλωστε έχουμε καιρό να βρεθούμε όλοι μαζί, είπε διστακτικά ακολουθώντας την στην κουζίνα.

-Κοίτα, θέλω να έρθετε και θέλω να περάσουμε ωραία, δε θέλω όμως συζητήσεις, εντάξει; Ας αφήσουμε τα πράγματα όπως είναι και ας προσπαθήσουμε απλά να διασκεδάσουμε λίγο. Χωρίς θεωρίες και κηρύγματα για το πέταγμα και... όλα τ' άλλα.

-Θα είναι και ο Μάρκος;

-Φυσικά. Μα νόμιζα ότι βλεπόσασταν συχνά τελευταία.

-Όχι… όχι και τόσο συχνά. Ο Μάρκος είναι συνεχώς πολύ απασχολημένος, σχολίασε ο Νίκος.

Η Άννα έκλεισε το ψυγείο χωρίς να δώσει συνέχεια.

-Άκου: αφήνω εδώ την τούρτα και θα έρθω να την πάρω αργότερα. Στο μεταξύ μπορείς να μου κάνεις τη χάρη και να αγοράσεις ένα μπουκάλι σαντιγί;

-Σαντιγί;

-Ακριβώς! (Ο Νίκος έδειχνε λίγο αργόστροφος εκείνο το απόγευμα). -Και να ειδοποιήσεις την Άννα -Μαρία. Θα έρθω να σας πάρω γύρω στις εννιά. Φεύγω για να προλάβω να μαγειρέψω.

Ο Νίκος την κοίταξε μελαγχολικά καθώς κατευθυνόταν προς την πόρτα. Ήταν πολλά που ήθελε να της πει, αλλά δεν έδειχνε διατεθειμένη να του δώσει την ευκαιρία.

Η Άννα χτύπησε το κουδούνι του Μάρκου, απέτυχε να τον βρει στο σπίτι και κατευθύνθηκε στο μπαρ. Είχε παρατηρήσει πως τελευταία περνούσε εκεί περισσότερο χρόνο από ό,τι συνήθως. Τον βρήκε να πίνει μπύρα στο γωνιακό τραπεζάκι. Κάθισε δίπλα του.

-Πήρα την τούρτα και κάλεσα τον Νίκο, του ανέφερε.

-Ωραία. Εγώ κανόνισα να μη δουλεύουμε σήμερα, ούτε ο Άρης, ούτε εγώ.

-Θα τον απασχολήσεις όλο το απόγευμα για να μαγειρέψω;

-Τον περιμένω τώρα εδώ. Θα έρθει από στιγμή σε στιγμή να μου κάνει κήρυγμα ότι πίνω πάλι. Καλύτερα να φύγεις, αν μας δει μαζί εδώ θα υποψιαστεί.

-Εντάξει φεύγω, τα λέμε κατά τις εννιά. Μην ξεχάσεις να φέρεις τον Άρη!

Στην τούρτα η Άννα έγραψε κάπως κακότεχνα με τη σαντιγί: ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΑΡΗ και το περιέβαλε με μια καρδιά. Ο Νίκος και η Άννα -Μαρία στέκονταν δίπλα στο τραπέζι και την παρατηρούσαν. Η Άννα -Μαρία εκείνο το απόγευμα ήταν πιο εκθαμβωτική από κάθε άλλη φορά. Προς στιγμήν αναρωτήθηκε αν ήταν έξυπνη κίνηση να την καλέσει: όταν η Άννα -Μαρία ήταν μπροστά, αισθανόταν άσχημη και ασήμαντη, ό,τι και να φορούσε. Αναστέναξε.

-Εμπρός, είπε, ο Άρης είναι δίπλα και γκρινιάζει. Ας του κάνουμε την έκπληξη.

Προχώρησε πρώτη με την τούρτα στα χέρια. Ο Νίκος ακολουθούσε φέρνοντας μερικά μπουκάλια κρασί. Η Άννα -Μαρία είχε πάρει ένα δώρο.

Τους άνοιξε την πόρτα κατσούφης. Είχε προσέξει ότι η Άννα είχε καθαρίσει το σπίτι και είχε μαγειρέψει, ωστόσο κανένας δεν του είχε πει χρόνια πολλά εκείνη τη μέρα, εκτός από τους γονείς του και κάποιους συναδέλφους που το είχαν μάθει από το facebook. Είχε φροντίσει να μπανιαριστεί, να περιποιηθεί το μούσι και να ντυθεί κάπως καλά, διατηρώντας πάντα την ελπίδα ότι κάποιος από τους φίλους του θα θυμόταν τελικά τα γενέθλιά του και θα ερχόταν να τον επισκεφτεί, αλλά όσο περνούσε η ώρα έχανε τις ελπίδες του.

Η τούρτα που εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά του και τα θερμά φιλιά της Άννας - Μαρίας τον ξάφνιασαν. Στη συνέχεια ήρθε ο Μάρκος με δύο ζευγάρια παλιών φίλων τους και κουβαλούσαν μαζί τους όργανα, κιθάρα και τουμπερλέκι, ένα ακορντεόν και μια νταμιτζάνα τσίπουρο.

-Έχω ετοιμάσει κάτι για φαγητό, μουρμούρισε ντροπαλά η Άννα.

-Ας αρχίσουμε με λίγο τσίπουρο, πρότεινε ο Μάρκος και χωρίς να περιμένει έγκριση έφερε ποτήρια.

Το τσίπουρο μπερδεύτηκε με το δυνατό, κόκκινο κρασί του Νίκου, που ήταν πιο κατάλληλο για να συνοδέψει το φαγητό, και επανεμφανίστηκε μετά το δείπνο. Αν και η συγκέντρωση προβλεπόταν ήρεμη, κατέληξε πολύ θορυβώδης και κολύμπησε στο

αλκοόλ. Οι φίλοι του Άρη αποδείχτηκαν πολύ καλή παρέα και το γεγονός ότι έπιασαν σχεδόν αμέσως να τραγουδούν ζέστανε την ατμόσφαιρα. Οι ώρες πέρασαν με μουσική και γέλια και η άφθονη οινοποσία οδήγησε σε μια μπερδεμένη κατάσταση. Τα πνεύματα ήταν θολωμένα για τα καλά. Ο Μάρκος, αλλά και ο Άρης κατά περίεργο τρόπο, είχαν βάλει στη μέση την Άννα -Μαρία και την πολιορκούσαν με κομπλιμέντα. Ιδιαίτερα ο Μάρκος την κοιτούσε με τον τρόπο που συνήθιζε τελευταία, με ένα βλέμμα εντελώς απροκάλυπτο που εξόργιζε την Άννα.

Μαζί με τον Νίκο μάζεψαν τα πιάτα και με τον τρόπο αυτό βρέθηκαν ξαφνικά μόνοι στην κουζίνα. Από μέσα ακουγόταν μουσική και γέλια. Ο Νίκος ήταν μεθυσμένος, η Άννα είδε τα μάτια του να γυαλίζουν και τα πιάτα κροτάλισαν επικίνδυνα καθώς τα ακούμπησε στον νεροχύτη. Την τριγύριζε εδώ και αρκετή ώρα και της ήταν πια δύσκολο να το αγνοεί.

-Θα τα καταφέρω μόνη μου, πήγαινε μέσα, του είπε, σε μία τελευταία προσπάθεια να τον αποφύγει.

-Όχι, θα σε βοηθήσω, απάντησε πλησιάζοντάς την περισσότερο από το κανονικό.

Έπλυναν μερικά ποτήρια και τα έβαλαν στο ντουλάπι χωρίς να μιλάνε.

-Τα υπόλοιπα θα τα φτιάξω αύριο, πάμε μέσα.

-Όχι, μείνε λίγο ακόμα.

-Θέλεις κάτι;

-Θέλω να σε ρωτήσω μήπως μπορώ να μείνω εδώ απόψε, έκανε ο Νίκος αναπάντεχα.

Η Άννα προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμη.

-Γιατί να μείνεις εδώ;

-Δεν ξέρω, σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να με φιλοξενήσεις. Δε θέλω να πάω στο σπίτι μου, το σιχαίνομαι τώρα τελευταία όποτε η Άννα -Μαρία κοιμάται εκεί. Μου κάνει κήρυγμα όλο το βράδυ, δεν μπορώ να την ανεχτώ όταν έχω πιει!

Τον κοίταξε δυσαρεστημένη. Αναρωτήθηκε γιατί χρειάζονταν αυτές οι ηλίθιες δικαιολογίες και μετά κατέληξε ότι το φταίξιμο ήταν όλο δικό της και πως είχε μπλέξει για τα καλά, αλλά της άξιζε.

-Ρώτα καλύτερα τον Άρη, απάντησε, δικό του είναι το σπίτι. Σιχάθηκε τον εαυτό της που συνέχιζε να μη δίνει μια ξεκάθαρη απάντηση, αλλά βρήκε ελαφρυντικό στο γεγονός ότι ήταν και η ίδια αρκετά μεθυσμένη για να εμπλακεί σε μια δυσάρεστη συζήτηση. Ωστόσο ο Νίκος δεν έδειχνε διατεθειμένος να το βάλει κάτω.

-Άννα, είμαι ερωτευμένος μαζί σου, είπε αποφασιστικά.

-Είσαι εντελώς μεθυσμένος, αυτό είναι όλο. Είναι κι αυτό το τσίπουρο που έφερε ο Παντελής… σε λίγο θα πέσεις ξερός.

-Αυτό δεν είναι αλήθεια και άλλωστε το μεθύσι δεν έχει σημασία. Ξέρω να ξεχωρίζω τον έρωτα όταν τον συναντώ. Μου έχει τύχει κι άλλες φορές, αν και έχω να ερωτευτώ από το 1950 περίπου. Ή μήπως ήταν πριν τον πόλεμο;

Ο Νίκος κάθισε σε μία από τις καρέκλες της κουζίνας με θολό βλέμμα.

-Ήταν μια αδύνατη κοπέλα που όλο κρύωνε. Ήταν κακοντυμένη: πολύς κόσμος ήταν φτωχός τότε. Θυμάμαι την εικόνα της: ήταν συνήθως τυλιγμένη με ένα μακρύ σάλι. Είχε αδύνατο πρόσωπο και τεράστια μάτια, σαν ξωτικό. Ναι, τη θυμάμαι σαν σήμερα. Πώς την έλεγαν όμως; Και πότε ακριβώς την γνώρισα; Η μνήμη είναι φοβερό πράγμα. Τόσο περιορισμένη… όλο πετάει έξω πράγματα. Ξέρεις στον πόλεμο ανέβηκα στα βουνά, φοβερή εμπειρία. Ήμουν σε ένα αντάρτικο σώμα στα χωριά κοντά στο Καρπενήσι. Κάποιον είχα αφήσει πίσω τότε, θυμάμαι ότι κάποιου η σκέψη με βασάνιζε. Να ήταν άραγε αυτή η κοπέλα; Πώς την έλεγαν να δεις; Γεωργία; Ή Ελευθερία; Μπα αυτό θα το θυμόμουνα. Η μνήμη λειτουργεί με την αφαιρετική διαδικασία. Πετάει έξω ό,τι θεωρεί άχρηστο. Και η δική μου φοβάμαι ότι έχει γεμίσει από καιρό και έχει αρχίσει να κάνει αυστηρή επιλογή.

-Φτάνει, έκανε η Άννα διακόπτοντας το παραλήρημά του.

-Άσε με να τελειώσω: μιλούσα για τον έρωτα. Είναι ωραίο να ερωτεύεσαι, το ξέρεις αυτό Άννα; Δίνει ένα διαφορετικό νόημα στη ζωή σου. Συχνά κάνω χρόνια να το νιώσω και τότε φοβάμαι πως δε θα μου ξανασυμβεί, ωστόσο να που έρχεται και πάλι. Και είναι πάντα το ίδιο ωραίο, αν και ξέρω τώρα πια ότι είναι μάταιο: ο έρωτας δεν κρατάει για πάντα. Όμως όσο κρατάει σε κάνει πιο καλό, πιο όμορφο, πιο ενθουσιώδη..

-Ωραία. Πρέπει όμως να πάμε μέσα.

-Μα θέλω να σου μιλήσω ακόμα. Και άλλωστε δεν μου απάντησες, θα το προχωρήσουμε εμείς οι δυο;

Η Άννα αναστέναξε και τον κοίταξε στα μάτια. Ξαφνικά ένιωθε μια απέραντη θλίψη: λυπόταν που είχαν φτάσει να κάνουν αυτή η συζήτηση, λυπόταν για ό,τι είχε γίνει μέχρι τώρα και αισθανόταν τύψεις για τον Νίκο, απέναντι στον οποίο μάλλον δεν ήταν τόσο ξεκάθαρη όσο θα έπρεπε. Παραιτήθηκε. Ό,τι ήταν να ειπωθεί έπρεπε να ειπωθεί τώρα.

-Όχι, μάλλον όχι, είπε χαμηλώνοντας το κεφάλι.

-Όχι; Γιατί; Ο Νίκος έδειξε πραγματικά στεναχωρημένος.

Τον κοίταξε μαλακωμένη και χαμογέλασε.

-Μπορεί να μη θέλω να τα φτιάξω με κάποιον που μετά από λίγο καιρό δε θα μπορεί πια να θυμηθεί ούτε το όνομά μου. Άλλωστε έπρεπε να ξέρεις ότι στις σημερινές γυναίκες δεν αρέσει οι άντρες να μιλάνε για τις πρώην τους όταν τους κάνουν ερωτική εξομολόγηση.

-Την κοπέλα την έλεγαν Γεωργία. Αλλά δεν είναι αυτό, είναι που έχεις αλλού το μυαλό σου, είπε μελαγχολικά ο Νίκος. -Αυτό είναι: δεν το ήξερες νωρίτερα αλλά όσο περνάει ο καιρός το καταλαβαίνεις και δεν μπορείς να το παλέψεις. Δεν πειράζει, εγώ πάντως όφειλα να προσπαθήσω.

-Τι εννοείς αλλού;

-Δεν είμαι εγώ, βέβαια, η αιτία που κάθεσαι στο παράθυρό σου τα βράδια!

Η Άννα ξαφνιάστηκε. -Τι θα πει αυτό;

-Θα πει πως, όσο και να προσπαθώ να ξεγελάσω τον εαυτό μου λέγοντάς του το αντίθετο, δεν κάθεσαι στο παράθυρο περιμένοντας να δεις εμένα να περνάω από τον ουρανό. Ας είναι!

-Νίκο, συγνώμη αν εγώ… αν ήμουν αναποφάσιστη και αν σου έδωσα την εντύπωση ότι κάτι συνέβαινε μεταξύ μας. Δεν είναι ότι δεν μου άρεσες, αλλά… ξέρεις δεν είσαι κι εύκολη περίπτωση. Δε θέλω να μπλέξω με κάτι τόσο παράξενο, όσο και να μου αρέσεις, δεν έχω διάθεση για κάτι τέτοιο. Και θα ήθελα να μην επιμείνεις.

Ο Νίκος κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά. Δεν έδειχνε να έχει ακούσει τις δικαιολογίες της.

-Όπως σου είπα φταίει που είσαι αλλού· αν σε ενδιέφερα πραγματικά εγώ, δε θα είχες ενδοιασμούς.

Η Άννα ετοιμάστηκε να απαντήσει κάτι ακόμα αλλά δεν πρόλαβε: σώθηκε από τη δύσκολη θέση που είχε βρεθεί αναπάντεχα, καθώς το κουδούνι άρχισε να χτυπάει επίμονα, αν και η ώρα κόντευε ήδη μία.

Δυο λεπτά αργότερα ο Άρης μπήκε στην κουζίνα.

-Ποτέ δε μου γνώρισες του φίλους σου, τη μάλωσε.

-Τους φίλους μου;

-Ναι. Τρεις από αυτούς είναι στο σαλόνι και σε ψάχνουν: η Χριστίνα και δύο άντρες. Τους είπα να καθίσουν στο πάρτι, ελπίζω να έκανα καλά.

-Καλά έκανες. Εγώ είχα πει στην Χριστίνα ότι θα κάνουμε ένα παρτάκι, αν και περίμενα να εμφανιστεί νωρίτερα. Αναρωτιέμαι ποιοι άλλοι να είναι…

4.

«Ποιος κοιμήθηκε με την Άννα -Μαρία χτες;» η Άννα στριφογύρισε στο κρεβάτι της χωρίς να ανοίξει τα μάτια, το ερώτημα ήταν ενοχλητικό για να αρχίσεις τη μέρα σου. Τελικά το πήρε απόφαση και ανακάθισε. Έκανε ζέστη για τέτοιες σκέψεις. Το καλοκαίρι σαν να αρνιόταν πεισματικά να τελειώσει. Σκέφτηκε τους φίλους της, αυτούς που είχαν έρθει το προηγούμενο βράδυ να την επισκεφτούν, τους φίλους που ήξερε από χρόνια. Τουλάχιστον με αυτούς ήξερε πού βρισκόταν, ήξερε τι μπορούσε να της συμβεί το επόμενο λεπτό. Ενώ εδώ; Δεν είχε λείψει παρά μόνο είκοσι λεπτά για να τους πάει μέχρι το αυτοκίνητο, να πιάσουν λίγο την κουβέντα στον δρόμο και να τους χαιρετήσει. Γυρίζοντας, η συγκέντρωση είχε διαλυθεί, αλλά η τσάντα της Άννας -Μαρίας βρισκόταν στο σαλόνι. Και επιπλέον τα παπούτσια της Άννας -Μαρίας και μερικά από τα ρούχα της, όλα στο σαλόνι σε άτακτη διανομή πάνω στον καναπέ και στο πάτωμα.

Σηκώθηκε αποφασισμένη να προσφέρει τουλάχιστον έναν ζεστό καφέ στον εαυτό της πριν ασχοληθεί με τη λύση του προβλήματος. Κατέβηκε τη σκάλα κρυφοκοιτάζοντας στις γωνίες: μια αγουροξυπνημένη, αλλά σίγουρα φρέσκια, Άννα -Μαρία δεν ήταν το πρώτο πράγμα που θα ήθελε να αντικρίσει πρωί πρωί. Ξανάπιασε το συλλογισμό της στην κουζίνα, προσπαθώντας να αναπτύξει το θέμα βάση λογικής: η Άννα -Μαρία είχε μείνει εκεί και για χάρη κάποιου, σίγουρα πολύ παθιασμένου εραστή, είχε πετάξει τα ρούχα της στο σαλόνι. Σ' αυτό το σπίτι μπαινόβγαιναν τρεις άντρες: ο βασικός φυσικά ήταν ο Άρης, αλλά αυτός έπρεπε να απορριφθεί λόγω προτιμήσεων. Ο Νίκος; Είχε εκδηλώσει την επιθυμία να κοιμηθεί εκεί το προηγούμενο βράδυ, υποτίθεται βέβαια για εντελώς διαφορετικούς λόγους από αυτούς που εξέταζε τώρα η Άννα. Θα μπορούσε τελικά να έχει αλλάξει γνώμη και να έχει κοιμηθεί στον ξενώνα τους μαζί με την Άννα -Μαρία; Αλλά γιατί να κάνει κάτι τέτοιο; Την ήξερε αιώνες, κυριολεκτικά, κι αν ακόμα είχε αποφασίσει να ολοκληρώσει τη σχέση του μαζί της ειδικά το προηγούμενο βράδυ, γιατί να το κάνει στο σπίτι τους; Ο Νίκος και η Άννα -Μαρία δεν είχαν δείξει κανένα ενδιαφέρον ο ένας στον άλλον ολόκληρη τη βραδιά, και από την άλλη πού πήγαν όλα αυτά που της έλεγε χτες; Αυτός ο έρωτας που είχε χρόνια να τον νιώσει κλπ; Όσο και να το σκεφτόταν, δεν μπορούσε να βρει κανέναν ικανοποιητικό λόγο που θα ανάγκαζε τον Νίκο και την Άννα -Μαρία να έχουν κοιμηθεί μαζί στον ξενώνα τους.

Δεν έμενε λοιπόν παρά μόνο ο Μάρκος. Αλλά κι αυτός, γιατί να κοιμηθεί στο σπίτι τους όταν αρκούσε να διασχίσει τον δρόμο για να βρεθεί στο δικό του; Προσπάθησε να θυμηθεί αν ήταν τόσο μεθυσμένος που να μην μπορεί να περπατήσει, όμως ήξερε πως δεν ήταν, και ούτε θυμόταν να έχει τον δει ποτέ σε κατάσταση που να μη μπορεί να περπατήσει. Ίσως βέβαια να έφταιγαν οι κατσαρίδες, ο Μάρκος παραπονιόταν εχτές για νέα εμφάνισή τους…

Αλλά στον ξενώνα; Αυτός ήταν περισσότερο μια αποθήκη για μουσικά όργανα, τι το καλύτερο είχε από το σπίτι του, έστω και με κατσαρίδες; Ωστόσο δεν μπορούσε να το αρνείται, ήταν σίγουρα ο Μάρκος· μπορεί να υποστήριζε πως δεν είναι ο τύπος του, αλλά ήταν φανερό ότι μεταξύ τους είχε διαμορφωθεί ένα κλίμα τον τελευταίο καιρό.

Στο ντουλάπι η Άννα ανακάλυψε ένα πακέτο κουλούρια. Άρχισε να τα μασουλάει νευρικά και με τη σακούλα αγκαλιά ξανακάθισε στην καρέκλα μπροστά στον καφέ της. Συλλογίστηκε για λίγο τον Μάρκο: «Μπορεί να την ήθελε όλον αυτό τον καιρό, τι σημασία έχει τι έλεγε, η Άννα -Μαρία είναι όμορφη»

Ήθελε να μιλήσει με τον Άρη, αλλά αποφάσισε ότι δεν ήθελε να μάθει αν βρισκόταν αυτός ή κάποιος άλλος στο δωμάτιό του. Το σπίτι ήταν πολύ ήσυχο, αν και ήταν σχεδόν μια το μεσημέρι. Όποιος κι αν βρισκόταν στα άλλα δωμάτια, σίγουρα κοιμόταν του καλού καιρού.

Ο Νίκος ήταν νευρικός. Η υπόθεση δεν πήγαινε καθόλου καλά και η Άννα -Μαρία πίεζε με την ιστορία του Μάρκου, τον οποίο θεωρούσε ότι αρκούσε να ρίξει στο κρεβάτι για να τον καταφέρει να κάνει ό,τι του ζητήσει. Αυτή δεν ήταν κακή ιδέα – απλή και κλασική- αλλά ούτε κι εκείνη έδειχνε να έχει ιδιαίτερη επιτυχία. Αυτό πάλι, απλά επιβεβαίωνε τη θεωρία ότι ο Μάρκος ήταν ο άνθρωπός τους, αφού η Άννα -Μαρία εκτός από τη φυσική σαγήνη της διέθετε και την ικανότητα να μπορεί να επηρεάζει το μυαλό των άλλων και να τους πείθει να κάνουν ό,τι ήθελε. Σίγουρα η ικανότητά της θα είχε δυναμώσει ιδιαίτερα αυτόν τον καιρό, αν έκρινε από τη δική του εμπειρία. Αυτά όμως ίσως να μην έπιαναν σε έναν μάγο. Ο Νίκος δεν μπορούσε να πει με σιγουριά, καθώς ο κάθε μάγος ήταν διαφορετικός και δεν ίσχυαν κοινοί κανόνες για όλους.

Και μέσα σε όλα αυτά ήταν και η Άννα. Όταν έλεγε το προηγούμενο βράδυ ότι την είχε ερωτευτεί δεν έλεγε ψέματα. Η Γυναίκα που Θυμάται, μια γυναίκα που δεν άνηκε στους Αθανάτους αλλά μπορούσε να ανακαλέσει μια τόσο σημαντική ιδιότητα

όπως το πέταγμα, δεν ήταν καθόλου ασήμαντο πρόσωπο. Όχι ότι αυτό είχε σημασία για τον έρωτα του Νίκου, αλλά δεν έπαυε να κάνει σημαντική την Άννα, είτε αυτή δεχόταν τελικά να προσπαθήσει να πετάξει είτε όχι. Επίσης έδειχνε το πόσο είχαν προχωρήσει τα πράγματα με τα Δαιμόνια. Όταν η ενέργεια γίνεται τόσο δυνατή που να αρχίζουν να επηρεάζονται οι απλοί θνητοί, τότε τα πράγματα έχουν αρχίσει να ξεφεύγουν κάπως...

Κουδούνι. Ξανά και ξανά. Ο Νίκος βγήκε από τις σκέψεις του μουρμουρίζοντας.

-Εντάξει, άκουσα.

Η Γυναίκα που Θυμάται αυτοπροσώπως στεκόταν υπομονετικά μπροστά στην πόρτα.

-Άννα;

-Κοιμόσουνα κι εσύ; Σήμερα κανένας δεν έχει ξυπνημό!

-Δεν κοιμόμουνα, το κουδούνι φταίει: είναι κάπως χαμηλό… έλα. Μαγειρεύω και έχω καλέσει και τον Μάρκο. Εχτές το βράδυ δηλαδή, ελπίζω να το θυμάται.

-Αμφιβάλω. Δε νομίζω να έχει ξυπνήσει ακόμα και ούτε να έχει όρεξη για επισκέψεις…

Ο Νίκος έδειξε απογοητευμένος.

-Αλήθεια; Μιλήσατε;

-Όχι αλλά όταν έφυγα από το σπίτι κανένας δεν είχε ξυπνήσει ακόμα και ούτε φαινόταν ότι θα ξυπνούσε κάποιος σύντομα.

Τον κοίταξε για λίγες στιγμές σκεφτικά. -Αλήθεια εσύ δεν κοιμήθηκες σε μας, έτσι;

Ο Νίκος αισθάνθηκε άσχημα που αναφερόταν ξανά το θέμα.

-Δεν ξέρω τι με έπιασε εχτές και ήθελα να κοιμηθώ σε σας, βασικά ήμουν μεθυσμένος, απολογήθηκε. Ο Μάρκος κοιμήθηκε εκεί; Παράξενο. Θα έλεγα ότι ήταν έτοιμος να φύγει μετά που βγήκες.

-Κι όμως, κοιμήθηκε εκεί. Με την Άννα -Μαρία.

Είδε την έκπληξη να σχηματίζεται στο πρόσωπό του.

-Είσαι σίγουρη;

-Δεν ήμουνα και μπροστά, αλλά έτσι έδειχναν τα στοιχεία…

-Τα στοιχεία; Ο Νίκος φαινόταν αφηρημένος. -Δηλαδή είναι στο σπίτι σας τώρα;

-Ε, ναι… η Άννα συνοφρυώθηκε: η αντίδρασή του την μπέρδευε.

Η ώρα πλησίαζε δυο και ο Νίκος ανακάτευε όρθιος στην κουζίνα μπροστά στην κατσαρόλα. Η Άννα στεκόταν κι αυτή όρθια στην πόρτα της κουζίνας και τον παρακολουθούσε κατσουφιασμένη.

«Ορίστε» σκεφτόταν. «Είχα δεν είχα εδώ βρέθηκα πάλι, κι όλα αυτά γιατί δεν μπορώ να πάω πίσω στο σπίτι και να αντιμετωπίσω την κατάσταση. Και στο κάτω κάτω τι με νοιάζει εμένα τι κάνει η Άννα -Μαρία;» έριξε άλλη μία ματιά στον Νίκο. «Αναμφισβήτητα ωραίος άντρας» διαπίστωσε ενοχλημένη. «Ό,τι και να λέει η Χριστίνα, εμένα δεν μου αρέσει, πάει και τελείωσε».

-Κουδούνι.

-Τι;

-Δεν ακούς το κουδούνι;

-Α, ναι... χτυπάει πολύ σιγά.

-Αυτό είπα κι εγώ πριν.

-Τέλος πάντως, πάω να ανοίξω.

Η Άννα άνοιξε άκεφα την πόρτα και αιφνιδιάστηκε όταν αντίκρισε τον Μάρκο, πράγμα που δεν ταίριαζε με κανένα από τα σενάριά της.

-Τι κάνεις εδώ;

-Με κάλεσε ο Νίκος εχτές και πάνω στον ενθουσιασμό της στιγμής δέχτηκα! Ο Μάρκος έδειχνε φρέσκος παρόλο το χτεσινοβραδινό ξενύχτι και χαρούμενος που έβλεπε ότι θα ήταν και η Άννα παρούσα στη συνάντηση με τον Νίκο. Κρατούσε μια μπουκάλα κρασί, πράγμα που την έκανε να μορφάσει.

-Αχ, όχι άλλο κρασί, αναστέναξε.

-Δεν είναι υποχρεωτικό, ξέρεις, το έφερα για το γεύμα. Όποιος δεν μπορεί, ας μην πιει. Πού είναι ο Νίκος;

-Μαγειρεύει στην κουζίνα.

-Κι εσύ από κοντά, ε;

Η Άννα πειράχτηκε.

-Δεν είχα πού αλλού να πάω, παραπονέθηκε.

-Αλήθεια; Πώς πήγε εχτές;

-Εμένα ρωτάς πώς πήγε εχτές;

-Ποιόν να ρωτήσω;

-Δεν ξέρω, εσύ έκανες κάτι ξεχωριστό. Ή μήπως θα μου πεις ότι ήταν κάτι άνευ σημασίας;

-Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, δεν έκανα τίποτα ξεχωριστό. Έμεινα μέχρι τις τρεις στο σπίτι μαζί σας, μετά γύρισα στο δικό μου, προσπάθησα να κοιμηθώ, δύσκολο βέβαια με τόση ζέστη, κυνήγησα κατσαρίδες μέχρι τις τέσσερις, μετά ξαναπροσπάθησα να κοιμηθώ ώσπου...

Η Άννα γέλασε άθελά της.

-Εντάξει, μη μου πεις, αν δε θέλεις. Πάμε να βάλεις το κρασί στο ψυγείο, θα ζεσταθεί.

Ο Μάρκος άπλωσε το χέρι του και την έπιασε από το μπράτσο. Το ύφος του είχε μία γνήσια απορία.

-Κάτι υπονοείς εσύ.

-Κι εσύ γιατί κρύβεσαι πίσω από το δάχτυλό σου; Αφού κοιμήθηκες στο σπίτι μου εχτές το βράδυ, λες να μην κατάλαβα τίποτα;

-Άλλο πάλι και τούτο! Γιατί να κοιμηθώ στο σπίτι σου; Η έκφραση του ήταν τώρα σοβαρή.

Η Άννα τράβηξε το χέρι της και απομακρύνθηκε. Δεν είχε δικαίωμα να του κάνει παρατηρήσεις.

-Δεν ξέρω και δεν έχει σημασία. Απλά μου φάνηκε παράξενο που η Άννα -Μαρία…

-Δεν είναι εδώ αυτή;

Ο Νίκος εμφανίστηκε μπροστά τους σκουπίζοντας τα χέρια του σε μια πετσέτα.

-Θα έρθετε; Το φαγητό είναι έτοιμο. -Τι γίνεται Μάρκο;

-Μια χαρά μέχρι τώρα. Έφερα το κρασί.

-Πώς πήγε με την Άννα -Μαρία;

-Τι εννοείς *με την Άννα -Μαρία*;

-Έμαθα ότι είχαμε ευνοϊκές εξελίξεις χτες το βράδυ.

-Σωστά! Πρέπει να είσαι ευχαριστημένος! σχολίασε η Άννα με έναν τόνο που κατάφερε να τον πικάρει.

-Μια στιγμή! διαμαρτυρήθηκε. Μου προσάπτετε κάτι που δεν το πιάνω.

-Μιλάει για σένα και την Άννα -Μαρία, είπε υπομονετικά η Άννα. Αλλά αν προτιμάς να κάνεις πως δε συνέβη τίποτα…

-Μα τίποτα δε συνέβη, αν είχε συμβεί νομίζεις ότι θα το έκρυβα; Ο Μάρκος δε γελούσε πια, είχε αρχίσει να εξοργίζεται.

-Ναι, ακριβώς αυτό νομίζω! Αν όμως δεν ήθελες να μαθευτεί, ας το έκανες στ' αλήθεια κρυφά κι ας μην άφηνες αποδείξεις. Τα ρούχα της πεταμένα στο σαλόνι μου;

Σοβαρά τώρα; Ζουν κι άλλοι άνθρωποι σ' εκείνο το σπίτι, ξέρεις. Και, πραγματικά, δεν μπορώ να καταλάβω για ποιον λόγο δεν πήγατε στο δικό σου, είναι απέναντι, Μάρκο, απέναντι! Και μη μου πεις ότι ήσασταν μεθυσμένοι, γιατί σε ξέρω καλά: ποτέ δε μεθάς τόσο που να μην ξέρεις τι κάνεις.

Η Άννα προσπαθούσε να σταματήσει τον εαυτό της, αλλά από τη στιγμή που είχε αρχίσει δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πια για να συγκρατηθεί.

-Ε, κόψε λίγη φόρα! Αλήθεια βρέθηκαν τα ρούχα της Άννας -Μαρίας πεταμένα στο σαλόνι σου; Χωρίς την Άννα -Μαρία μέσα;

Ο Μάρκος έδειχνε ξαφνικά να το διασκεδάζει. Το ξανασκέφτηκε και άρχισε να γελάει δυνατά.

-Και ούτε ο Νίκος ήταν μαζί της; Νίκο, πού κοιμήθηκες εσύ χτες το βράδυ; ρώτησε πειραχτικά.

-Εδώ φυσικά, απάντησε ο άλλος μη μπορώντας ακόμα να καταλάβει τι τον είχε πιάσει.

-Μπορώ να μάθω γιατί γελάς; έκανε ενοχλημένη η Άννα.

-Δε σου πάει το μυαλό; Ούτε εγώ, ούτε ο Νίκος από δω κοιμηθήκαμε με την Άννα -Μαρία. Ούτε κι εσύ φαντάζομαι.

-Δεν είναι ο τύπος μου, μούγκρισε η Άννα μουτρωμένα ενώ αναρωτιόταν κι εκείνη πού το πήγαινε.

-Άρα, και αν υποθέσουμε ότι η Άννα -Μαρία δεν πέταξε όλα της τα ρούχα στο σαλόνι για να φύγει μετά τσίτσιδη μέσα στη νύχτα, δε μας μένει παρά ο ιδεολόγος!

Ο Νίκος κατάλαβε ξαφνικά και άρχισε κι εκείνος να γελάει νευρικά.

-Ποιος ιδεολόγος; ρώτησε η Άννα.

-Έναν έχουμε στη γειτονιά.

-Ο Άρης; έκανε η Άννα σοκαρισμένη.

-Ναι, γιατί όχι;

-Μα έδειχνε πολύ σταθερός στις απόψεις του.

-Αμφιβάλλω αν άλλαξε τις απόψεις του.

-Αλλά… είναι δυνατόν;

-Έτσι φαίνεται, άλλωστε όλο το βράδυ τα ψήνανε, δεν είναι δυνατόν να μην το πρόσεξες, όλος ο κόσμος το κατάλαβε.

-Κι εσύ; Ήσουν κι εσύ μαζί όλη την ώρα, δεν απομακρύνθηκες από κοντά τους.

Ο Μάρκος συνέχισε να γελάει.

-Ναι, γιατί ήταν η πρώτη φορά από τότε που γνώρισα τον Άρη, που τον έβλεπα να την πέφτει σε γυναίκα, και μάλλον η τελευταία. Δεν μπορούσα να το χάσω αυτό!

-Να την πέφτει; Ο Άρης;

-Επιτυχώς απ' ό,τι φαίνεται!

-Ώστε αυτός ήταν... μουρμούρισε η Άννα προβληματισμένη και κοιτάζοντας αμήχανα το κρασί.

-Τι; έκανε ο Μάρκος γελώντας ακόμα. Απογοητεύτηκες;

-Ε… όχι, τι με νοιάζει εμένα, άλλωστε;

-Μήπως απογοητεύτηκε κανένας άλλος; ρώτησε ο Μάρκος αυστηρά κοιτώντας αυτή τη φορά τον Νίκο.

Ο Νίκος αντί για να απαντήσει είπε:

-Καλύτερα να την προσέχεις την Άννα -Μαρία, Μάρκο. Δε θα έπρεπε να το λέω αυτό, αλλά κρατήσου μακριά της αν μπορείς. Η Άννα -Μαρία μπορεί να γίνει επικίνδυνη όταν θελήσει. Είναι η δεύτερη φορά που κάποιος σε σώζει απ' αυτήν, είσαι τυχερός, αλλά αν δεν προσέξεις…

Ο Μάρκος αγριεύτηκε.

ΜΕΡΟΣ 3

Τα Δαιμόνια και ο Μάγος

1.

Ο Μάρκος ήταν φοβερά εκνευρισμένος: στο σπίτι του υπήρχαν κατσαρίδες. Πολλές κατσαρίδες. Και δεν ήταν η πρώτη φορά: εμφανίζονταν κάθε λίγο και λιγάκι, αν και είχε προσπαθήσει επανειλημμένα να τις εξολοθρεύσει με διάφορους τρόπους. Αυτές εξαφανίζονταν εντελώς για ένα διάστημα και μετά, χωρίς προειδοποίηση, εμφανίζονταν ξανά σε μεγαλύτερο αριθμό. Αυτή τη φορά όμως το πράγμα είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Οι κατσαρίδες ήταν εκατοντάδες – ή έτσι του φαινόταν- και αυτό που τον εκνεύριζε περισσότερο ήταν ότι έπρεπε να απευθυνθεί στον Παλαιοπώλη. Ο Μάρκος απέφευγε τον Παλαιοπώλη λόγω τις ιστορίας του ραβδιού, κι εκείνος προφανώς το είχε καταλάβει και δεν πεταγόταν πια έξω για να του μιλήσει όποτε τον έβλεπε, μόνο στεκόταν στο κατώφλι του μαγαζιού του και κουνούσε το κεφάλι του σιωπηλά. Η κατάσταση μεταξύ τους ήταν μάλλον δυσάρεστη, αλλά τώρα προείχαν οι κατσαρίδες.

«Από πού να έρχονται όλες αυτές; Κανένα άλλο σπίτι στη γειτονιά δε φαίνεται να έχει. Και πώς εξαφανίζονται ξαφνικά;» αναρωτιόταν καθώς κατέβαινε βιαστικά τη σκάλα. «Πρέπει να έρχονται από τα σιφώνια, αν και τα καθαρίσαμε όλα δύο μήνες πριν.» Ο Μάρκος, στις στιγμές απελπισίας, είχε σκεφτεί μέχρι και την πιθανότητα να μετακομίσει. Η σκέψη άρχισε να γυρίζει στο μυαλό του και πάλι.

-Καλώς τον, τον υποδέχτηκε ο Παλαιοπώλης.

-Καλησπέρα κύριε Βασίλη, δεν ήρθα για καλό.

Ο Παλαιοπώλης γέλασε. -Εγώ χαίρομαι πάντα που σε βλέπω αγαπητέ Μάρκο. Τι σου συμβαίνει;

-Κατσαρίδες! Χιλιάδες κατσαρίδες έχουν κατακλίσει το διαμέρισμά μου. Είναι φοβερό, πρέπει να τις δείτε για να καταλάβετε τι εννοώ. *Χιλιάδες*. Δεν είπαμε να ξανακάνουμε απολύμανση; Γιατί δεν έγινε τίποτα;

-Κι όμως η απολύμανση έγινε την προηγούμενη βδομάδα. Κατσαρίδες λες, ε; Και μάλιστα πολλές... χμμ… πολύ φοβάμαι ότι η απολύμανση δεν κάνει τίποτα γι' αυτές.

Ο Παλαιοπώλης είχε ένα ανήσυχο, σκεφτικό ύφος που εξόργισε τον Μάρκο ακόμα περισσότερο. Καιρό τώρα, όποτε του μιλούσε για το θέμα είχε την εντύπωση ότι τον κορόιδευε. Ίσως να μην τον πίστευε. Άλλωστε κανένας άλλος ένοικος στο κτίριο δεν είχε παραπονεθεί για το ίδιο πρόβλημα.

Ετοιμαζόταν να ξεκινήσει καυγά, αλλά δεν πρόλαβε. Αυτό που συνέβη στη συνέχεια έκοψε και στους δυο τους την ανάσα: αρχικά ακούστηκε μια βοή· οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν απορημένοι. Αμέσως ξεκίνησε ένας σεισμός, που έκανε όλα τα πράγματα που υπήρχαν μέσα στο παλαιοπωλείο να αρχίσουν να κουδουνίζουν καθώς χτυπούσαν μεταξύ τους. Ο σεισμός δυνάμωνε όλο και περισσότερο, μέχρι που άρχισαν να δυσκολεύονται να κρατηθούν όρθιοι. Πετάχτηκαν στον δρόμο χωρίς να περιμένουν να δουν την τύχη που θα είχαν τα αντικείμενα στο μαγαζί. Έξω δεν είχε σκοτεινιάσει ακόμα εντελώς και όλα τα φώτα του δρόμου ήταν για άλλη μια φορά σβηστά.

-Σεισμός, ψιθύρισε έντρομος ο Παλαιοπώλης όταν βρεθήκαν στην ασφάλεια του δρόμου.

Ο σεισμός συνεχιζόταν ακόμα σε τέτοια ένταση, που το έδαφος φαινόταν να φεύγει κάτω από τα πόδια τους. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν ήταν πιθανό να πέσει κανένα κτήριο και να τους πλακώσει.

Η απέναντι πόρτα άνοιξε με φόρα και ο Άρης με την Άννα πετάχτηκαν έξω φορώντας σορτς και σαγιονάρες. Συγχρόνως φάνηκε η Άννα -Μαρία από το δίπλα σπίτι με ανήσυχο βλέμμα – και ντυμένη στην τρίχα όπως πάντα- και αμέσως μετά ο Νίκος. Ο σεισμός σταμάτησε το ίδιο απότομα όπως είχε αρχίσει και μόνο τότε φάνηκε και η σπιτονοικοκυρά του Μάρκου, να κατεβαίνει αργά και με κάποια δυσκολία τη σκάλα του σπιτιού της. Ο Μάρκος έσπευσε να τη βοηθήσει.

-Να ’σαι καλά αγόρι μου. Αυτός κι αν ήταν σεισμός, ε; Ταρακουνηθήκαμε για τα καλά.

Οι υπόλοιποι δεν είχαν αρθρώσει ακόμα κουβέντα, μόνο στέκονταν σα χαμένοι στη μέση του δρόμου και κοιτούσαν ο ένας τον άλλο έντρομοι.

Πριν προλάβουν να συνέλθουν συνέβη κάτι ακόμα: η οδός Παλαιολόγου, στο σημείο που τελείωνε ο φράχτης του σπιτιού του Νίκου, σα να χωρίστηκε ξαφνικά στα δύο: εμφανίστηκε κάτι σαν παραπέτασμα, σα μία ημιδιαφανής κουρτίνα, μέσα από την οποία δε φαινόταν πια η συνέχεια του δρόμου αλλά κάτι άλλο. Οι εφτά ανθρωποι στράφηκαν προς τα κει και προσπάθησαν να διακρίνουν στο μισοσκόταδο τι ήταν αυτό που έβλεπαν. Κοιτούσαν έντρομοι και σαστισμένοι και κανένας δεν έβρισκε να πει κουβέντα. Ήταν σαν να έβλεπαν ένα άλλο μέρος στο οποίο ήταν ήδη βράδυ, αν και μέσα, στο βάθος, έφεγγαν μικρές φωτιές. Μετά η Άννα άρχισε να κινείται προς το παραπέτασμα σαν υπνωτισμένη, ενώ οι υπόλοιποι έμεναν πετρωμένοι στις θέσεις τους. Σε λίγο την ακολούθησε ο Άρης. Οι δυο τους έφτασαν μπροστά στην κουρτίνα

και έσκυψαν να κοιτάξουν συνεπαρμένοι. Τότε ξαφνικά οι υπόλοιποι, σαν να ξύπνησαν, άρχισαν να κινούνται και να φωνάζουν όλοι μαζί:

-Ελάτε πίσω! Μην πλησιάζετε εκεί, θα πέσετε μέσα, ακούστηκε πάνω από τις άλλες φωνές εκείνη της κυρίας Ειρήνης.

-Μην κάνετε άλλο βήμα, ελάτε πίσω! φώναξε και ο Νίκος τρομοκρατημένος.

Η Άννα άκουγε τις φωνές τους μακρινές, σα σε όνειρο. Το τοπίο πίσω της δεν είχε σημασία πια, ούτε αυτοί οι ενοχλητικοί άνθρωποι που φώναζαν. Μόνο το θέαμα που ανοιγόταν μπροστά της, το οποίο δεν καταλάβαινε, αλλά την έλκυε με έναν παράξενο τρόπο. Δεν ήταν ο δρόμος μιας πόλης αυτό που έβλεπε. Έμοιαζε με ένα πετρώδες βουνό, αν και δε διέκρινε λεπτομέρειες γιατί ήταν σκοτάδι. Μόνο οι κατά τόπους φωτιές, σαν αναμμένοι πυρσοί, φώτιζαν λίγο το τοπίο. Αυτό που έβλεπε ήταν τρομαχτικό αλλά και συναρπαστικό κατά κάποιο τρόπο. Το μόνο που την έκανε να διστάζει και να μην προχωράει ήταν οι σκιές. Στον μαγικό αυτόν τόπο, πέρα από την οδό Παλαιολόγου, κινούταν κάτι ακαθόριστες σκιές που της προκαλούσαν φρίκη, τρόμο και αηδία, αλλά μέσα της πίστευε πως μπορούσε να βρει έναν τρόπο να τις παρακάμψει. Ήθελε να προχωρήσει, αλλά δίσταζε ακόμα αναποφάσιστη.

Και ήταν και ο Άρης δίπλα της. Τι ήθελε και ήρθε κι αυτός εκεί; Η παρουσία του την ενοχλούσε και την εκνεύριζε. Δεν τον κοιτούσε, αλλά τον ένιωθε. Ήθελε να τον διώξει, αυτός ο τόπος είχε ανοίξει μόνο γι' αυτήν. Προσπάθησε να τον σπρώξει προς τα πίσω, αλλά εκείνος αντιστεκόταν. Δε φαινόταν να προσέχει την παρουσία της, έδειχνε απορροφημένος σε κάτι άλλο, αλλά το άγγιγμα της τον ενόχλησε. Οι δυο τους βάλθηκαν να σπρώχνονται σιωπηλά για λίγο. Τελικά ο Άρης φάνηκε να νικάει στον σιωπηλό τους αγώνα και έκανε ένα βήμα προς τα μέσα. Αμέσως η Άννα τον ακολούθησε.

-Σταματήστε τους, έκανε ικετευτικά η Άννα -Μαρία.

-Το Σκήπτρο! Για τ' όνομα του Θεού, φέρτε το Σκήπτρο, κλείστε το Πέρασμα, θα μπουν μέσα! φώναξε η κυρία Ειρήνη.

Ο Παλαιοπώλης κινήθηκε γρήγορα. Μπήκε στο μαγαζί του και μέσα από σπασμένα γυαλιά και μικροαντικείμενα σωριασμένα στο πάτωμα, τράβηξε το ραβδί και το έφερε έξω. Ο Μάρκος κοιτούσε με φρίκη τους δύο φίλους του χωρίς να καταφέρνει να σκεφτεί τίποτα. Ο Παλαιοπώλης του έβαλε το ραβδί στο χέρι και τον έσπρωξε μπροστά δίχως κουβέντα. Ο Νίκος συνέχιζε να φωνάζει ικετευτικά στην Άννα και στον Άρη να απομακρυνθούν από το άνοιγμα, κανένας όμως δεν τολμούσε να πλησιάσει περισσότερο. Ο Μάρκος, σπρωγμένος από τον Παλαιοπώλη, τον

προσπέρασε και πλησίασε σαν υπνωτισμένος, κρατώντας αδέξια το Σκήπτρο σα σκουπόξυλο. Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει και γιατί είχε στο χέρι του το ραβδί, ήξερε μόνο ότι δεν ήθελε οι φίλοι του να περάσουν μέσα από την κουρτίνα. Αυτή η συνειδητοποίηση τον ενεργοποίησε με απρόσμενο τρόπο: η κυρία Ειρήνη είχε πει: «κλείστε το Πέρασμα».

Στάθηκε πίσω από τον Άρη και συγκέντρωσε την θέλησή του στο να διορθώσει την κατάσταση. Σήκωσε το ραβδί και κοίταξε το άνοιγμα εχθρικά. Εκείνο σαν να έχασε κάπως τη σταθερότητά του. Οι άλλοι δύο έδειξαν να αντιλαμβάνονται κάτι, γιατί έκαναν λίγο πίσω ξαφνιασμένοι. Ο Μάρκος είχε τώρα το πεδίο ελεύθερο. Συγκεντρώθηκε ακόμα περισσότερο. «Κλείσε» σκέφτηκε απελπισμένα. Πέρασαν μερικές στιγμές χωρίς να συμβεί τίποτα. Ο Μάρκος καταλάβαινε ότι έπρεπε να κάνει και κάτι άλλο, που όμως του διέφευγε. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να κατευθύνει τη σκέψη του σε αυτό που ήθελε να γίνει. Εκεί μπροστά του ήταν ο Άρης και η Άννα… δύο άνθρωποι που δεν ήθελε να πεθάνουν... συγκεντρώθηκε σε αυτή τη σκέψη, ήταν πιο εύκολο· ένιωθε το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί από την προσπάθεια. Μετά ξαφνικά ηρέμησε. Ήταν σαν να είχε καταλάβει τι έπρεπε να κάνει, και ήταν κάτι απλό, μπορούσε να το καταφέρει εύκολα, έπρεπε απλά να επιβάλλει τη θέλησή του στον κόσμο, αλλά αυτό έπρεπε να το κάνει ήρεμα. Με το καλό. Μικρές σπίθες ξέφυγαν από την άκρη του Σκήπτρου. Αργά και καθόλου πρόθυμα η κουρτίνα άρχισε να θολώνει και τελικά εξαφανίστηκε. Απότομα, όλα γύρισαν στο φυσιολογικό. Όλοι συνήλθαν σαν από όνειρο. Ή ομαδική παραίσθηση.

Ο Μάρκος κατέβασε τα χέρια του, που μόλις εκείνη τη στιγμή πρόσεξε ότι ήταν απλωμένα προς την κατεύθυνση της κουρτίνας. Αισθανόταν πιασμένος και είχε ιδρώσει. Πλησίασε τον Παλαιοπώλη και του έτεινε το ραβδί. Εκείνος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά με ύφος ανθρώπου που έχει πάρει την απόφασή του.

-Είναι δικό σου, δεν μπορώ να το κρατήσω άλλο πια. Το Σκήπτρο γύρισε στον Μάγο του, και αυτή τη φορά γύρισε οριστικά. Δε μου χρωστάς τίποτα!

Όλοι άρχισαν να μιλούν συγχρόνως και μόνο ο Παλαιοπώλης επέστρεψε στο μαγαζί του για να δει την έκταση της ζημιάς. Ήταν ήσυχος: το δικό του μέρος της δουλειάς είχε γίνει. Ο Άρης ρωτούσε να μάθει τι συνέβη, η Άννα -Μαρία έλεγε πόσο σοβαρή ήταν η κατάσταση και πόσο είχαν κινδυνεύσει, η Άννα ρωτούσε για τον σεισμό, ο Νίκος και η κυρία Ειρήνη έδιναν συγχαρητήρια στον Μάρκο. Τα φώτα άναψαν ξαφνικά κατά μήκος όλου του δρόμου. Από τα πιο μακρινά σπίτια άρχισαν

να βγαίνουν άνθρωποι που μιλούσαν ανάστατοι για το σεισμό σαν τίποτα άλλο να μην είχε μεσολαβήσει.

-Μα τι συνέβη τέλος πάντων; ρώτησε η Άννα.

-Αυτό που συνέβη ήταν ασυνήθιστο και είμαστε όλοι ταραγμένοι. Γι' αυτό λέω να γυρίσουμε στα σπίτια μας και να ηρεμήσουμε. Όλοι έχουμε ένα σωρό δουλειές να κάνουμε, με αυτόν τον σεισμό θα μας έχουν σπάσει τα μισά πράγματα. Εμπρός! πρόσταξε η κυρία Ειρήνη.

-Μα αυτό που έγινε… έκανε ο Άρης.

-Αυτό ευτυχώς τελείωσε - προσωρινά. Και άλλη φορά, όταν βλέπετε ένα παράξενο Άνοιγμα στην Πραγματικότητα κρατηθείτε μακριά! Αν κατά λάθος κάποιος περάσει από την άλλη πλευρά θα είναι αδύνατο να γυρίσει πίσω. Και αυτά που υπάρχουν εκεί δε θα σας αρέσουν, πιστέψτε με. Τι σας έπιασε και τους δυο σας δεν μπορώ να καταλάβω, τους μάλωσε η ηλικιωμένη γυναίκα.

-Τι είναι το Άνοιγμα στην Πραγματικότητα;

-Δε θα το συζητήσουμε τώρα αυτό. Εμπρός, όλοι μέσα!

-Κι αν γίνουν μετασεισμοί; ρώτησε ανήσυχα η Άννα.

-Μην ανησυχείς κορίτσι μου. Αυτός ο σεισμός δεν είναι σαν τους άλλους. Δε θα έχει μετασεισμούς.

2.

Η Άννα, ο Μάρκος και ο Άρης κάθονταν αμίλητοι στο σαλόνι, μπροστά στην αναμμένη τηλεόραση όπου κάποιοι μιλούσαν ακατάπαυστα για τον σεισμό, δείχνοντας ξανά και ξανά τις ίδιες σκηνές από κάποιες άλλες γειτονιές, από κάποια άλλα κτίρια που σωριάστηκαν, από κάποιους άλλους ανθρώπους που δεν ήταν τόσο τυχεροί όσο εκείνοι και έχασαν ξαφνικά τα πάντα. Οι εκφωνητές γυρνούσαν κάθε τόσο στο δραματικό ατύχημα που κόστισε τη ζωή ενός γνωστού γλύπτη, ο οποίος ζούσε σε ένα παλιό σπίτι στο κέντρο της Αθήνας. Η οροφή του σπιτιού του είχε καταρρεύσει από τον σεισμό, με ανεξήγητο τρόπο. Η πυροσβεστική είχε καταφέρει πριν λίγο να βγάλει τον άτυχο άνθρωπο από τα συντρίμμια.

Η εξώπορτα ήταν μισάνοιχτη για να μπορούν να πεταχτούν εύκολα έξω σε περίπτωση δεύτερου σεισμού και το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, εκτός από το φως της τηλεόρασης. Το ραβδί στεκόταν όρθιο μπροστά στο τζάκι και έδειχνε να τους κοιτάει αφ' υψηλού. Κανένας δεν πρόσεχε την τηλεόραση. Κανένας δεν έλεγε κουβέντα. Ο

Μάρκος σκεφτόταν και πάλι τις κατσαρίδες· κάτι μέσα του τού έλεγε ότι θα είχαν φύγει τώρα πια. Ίσως να είχε έρθει η ώρα να πάει στο σπίτι του.

-Λέω να φύγω, είπε και έκανε να σηκωθεί.

Ο Άρης και η Άννα επαναστάτησαν.

-Θα φύγεις; Γιατί; Πού θα πας;

-Γιατί δεν μένεις εδώ απόψε;

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. Οι δύο συγκάτοικοι έδειχναν να φοβούνται.

-Θέλετε να μείνω εδώ;

-Ναι. Και να συζητήσουμε επιτέλους τι έγινε εκεί έξω, απάντησε ο Άρης. Τι μου το παίζεται σιγανοπαπαδιές και οι δυο σας; Σαν να μου φαίνεται ότι ξέρετε κάτι παραπάνω από εμένα.

-Εγώ δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό που έγινε, είπε η Άννα αμυντικά.

-Τι ήταν αυτό που είδαμε; Ήταν παραίσθηση; Και τι έγινε; Εγώ αισθάνθηκα σα ναρκωμένος.

-Άρη... έκανε ο Μάρκος προειδοποιητικά.

-Και το βασικότερο: είδατε κι εσείς το ίδιο; Μήπως κατάπια κανένα παραισθησιογόνο και δεν το πήρα χαμπάρι;

Ο Μάρκος έκανε μια κίνηση ανυπομονησίας ενώ η Άννα αισθανόταν ένοχη, χωρίς να ξέρει το λόγο. Όμως στο κάτω κάτω ίσως να είχε έρθει η ώρα να του πουν όλα όσα ήξεραν. Ο Άρης είχε δίκιο, τι κρύβονταν πίσω από το δάχτυλό τους; Μήπως κι ο ίδιος δεν ήταν μπλεγμένος σε όλα αυτά; Η Άννα κοίταξε τον Μάρκο εξεταστικά, προσπαθώντας να καταλάβει αν κι εκείνος είχε την πρόθεση να κάνει αποκαλύψεις. Της φάνηκε πράγματι ότι το σκεφτόταν. Εκείνη τη στιγμή ο Νίκος μπήκε σχεδόν αθόρυβα από τη μισάνοιχτη πόρτα τρομάζοντάς τους.

-Μάρκο, πρέπει να σου μιλήσω, είπε χωρίς άλλους προλόγους.

Ο Μάρκος γύρισε ξαφνιασμένος και απρόσμενα φάνηκε να θυμώνει.

-Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό που έγινε. Για το Σκήπτρο και για πολλά άλλα, συνέχισε ο Νίκος αποφασιστικά.

-Δεν έχουμε να πούμε τίποτα, άσε με στην ησυχία μου και τράβα σπίτι σου, απάντησε άγρια ο Μάρκος και οι δυο συγκάτοικοι κοιτάχτηκαν σαστισμένοι με την αντίδρασή του. Φαινόταν έτοιμος να του ριχτεί. Ο Νίκος δίστασε.

-Όχι, περίμενε, τον έκοψε ο Άρης που ξαφνικά αισθάνθηκε και ο ίδιος εξίσου θυμωμένος. Πρέπει να μάθουμε τι συνέβη, έχουμε δικαίωμα νομίζω, έτσι δεν είναι; Στο κάτω κάτω η Άννα και εγώ κινδυνέψαμε περισσότερο από όλους σας. Δε μου

αρέσουν αυτά τα περίεργα που γίνονται τον τελευταίο καιρό και κυρίως η υποκρισία ότι δεν συμβαίνει τίποτα. Σας παρακαλώ πολύ να τελειώνουν όλα αυτά, κουράστηκα. Αν δε μου πείτε τι γίνεται και σε τι είμαστε μπλεγμένοι, θέλω να φύγετε όλοι από το σπίτι μου και να μην ξαναπατήσει κανείς. Συνεννοηθήκαμε;

Ο Νίκος κατάλαβε ότι του προσφερόταν ένα πλεονέκτημα και προσπάθησε να το εκμεταλλευτεί διακριτικά για να μην τους εξαγριώσει κι άλλο.

-Μου φαίνεται δίκαιο, είπε μαλακά. Θα σας τα εξηγήσω όλα, γι' αυτό ήρθα άλλωστε, μόνο που... κοίταξε ανήσυχα προς την πόρτα. Δεν πρόλαβε να τους πει να την κλείσουν, γιατί την ίδια στιγμή αυτή άνοιξε διάπλατα και εμφανίστηκε η Άννα - Μαρία σε έξαλλη κατάσταση!

-Νίκο! φώναξε.

-Εδώ! έκανε ο Μάρκος ειρωνικά δείχνοντάς τον. -Καλά θα κάνεις να τον πάρεις και να φύγετε. Τέλος για σήμερα.

-Άκου Νίκο, να λείπουν οι συζητήσεις. Έχουμε πολύ πιο σοβαρά πράγματα να κάνουμε, συγνώμη παιδιά, μην το παίρνετε προσωπικά. Το Συμβούλιο επικοινώνησε μαζί μου πριν πέντε λεπτά: σκοτώθηκε ο Στάθης Κανέτος!

-Τι; έκανε ο Νίκος και το πρόσωπό του χλόμιασε τόσο πολύ που φάνηκε ακόμα και στο ημίφως του σαλονιού τους. -Πώς σκοτώθηκε;

-Με τον σεισμό. Έπεσε ένα δοκάρι από την οροφή του σπιτιού του και τον χτύπησε στο κεφάλι, παράξενο ατύχημα, το σπίτι ήταν παλιό αλλά συντηρημένο άριστα.

Ο Νίκος έδειχνε έτοιμος να σωριαστεί και πράγματι έψαξε ψηλαφιστά με το αριστερό του χέρι τον καναπέ, πιάστηκε από την πλάτη και κάθισε δίπλα στην Άννα, φέρνοντας το δεξί χέρι στο μέτωπό του.

-Είναι ο γλύπτης; ρώτησε ο Άρης.

Οι άλλοι γύρισαν και τον κοίταξαν έκπληκτοι. -Μιλάνε γι' αυτόν στις ειδήσεις, εξήγησε.

-Αυτός είναι, έχεις δίκιο, το είπανε πάνω από δέκα φορές, συμφώνησε η Άννα.

-Είναι… ή μάλλον ήταν ένας από τους δικούς μας, ψιθύρισε πένθιμα ο Νίκος. Ένας φίλος, ένας παλιός φίλος. Δεν συμμετείχε εδώ και χρόνια στο Συμβούλιο, αλλά δεν έπαυε να είναι ένας από εμάς.

-Ακριβώς, ένας από εμάς, είπε και η Άννα -Μαρία και έχασε λίγο από το τουπέ με το οποίο είχε εισβάλλει στο δωμάτιο. Κάθισε κι εκείνη στην άκρη της πολυθρόνας που είχε μείνει κενή. Έδειχνε καταβεβλημένη και έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

Κανένας δε μίλησε για λίγο, καθώς ο καθένας προσπαθούσε μόνος του να χωνέψει και να ταξινομήσει τις καινούριες πληροφορίες.

-Το δυστύχημα φυσικά δεν ήταν τυχαίο, και ούτε είναι το πρώτο που συνέβη, το ξέρεις αυτό, έτσι; Μόνο που μέχρι τώρα κανένα περιστατικό δεν υπήρξε θανατηφόρο. Τα Δαιμόνια που έχουν εισχωρήσει στον κόσμο μας φαίνεται ότι είναι πολλά και έχουν δυναμώσει, τώρα μας κυνηγάνε απροκάλυπτα. Ο Γρηγόρης μου είπε ότι πρέπει επειγόντως να επιστρέψουμε όλοι στο Σταθμό γιατί μόνο εκεί θα είμαστε ασφαλείς. Επιπλέον σε έκριναν ακατάλληλο να διαχειρίζεσαι άλλο την υπόθεση. Ή μήπως περιμένεις ακόμα να πείσεις τον Μάρκο με καλοπιάσματα και μισόλογα;

-Άννα -Μαρία, σε παρακαλώ...

-Το πράγμα έχει φτάσει στο απροχώρητο, Νίκο. Το είδες με τα ίδια σου τα μάτια πριν λίγο και δεν είναι μόνο ο θάνατος του Στάθη. Αυτό που είδαμε ήταν ένα ξεκάθαρο Άνοιγμα στην Πραγματικότητα και συνέβη μπροστά στα μάτια μας. Τι άλλο πρέπει να γίνει ακόμα;

-Κι εσύ έσπευσες να το ανακοινώσεις στους άλλους, χωρίς πρώτα να το συζητήσεις μαζί μου…

-Αυτοί οι άλλοι είναι οι δικοί μας, σε περίπτωση που το έχεις ξεχάσει. Τι να συζητήσω μαζί σου; Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο, έχουμε αποτύχει.

-Τι είναι το Άνοιγμα στην Πραγματικότητα;

-Πάψε Άρη! Η κατάσταση έχει ξεφύγει, δεν το καταλαβαίνεις; Δεν μπορείς να την χειριστείς πια, ούτε κι εγώ. Είναι πάνω από τις δυνάμεις μας τώρα και κινδυνεύουμε σοβαρά όσο περνάνε οι μέρες. Πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Τώρα μόνο ο Μάρκος μπορεί να κάνει κάτι...

Τα μάτια της Άννας -Μαρίας γέμισαν δάκρυα από την ένταση.

-Ναι, εντάξει, το ξέρω, έκανε καθησυχαστικά ο Νίκος.

Ο Μάρκος τσιτώθηκε. Μετάνιωνε που δεν είχε φύγει για το σπίτι του πριν, όσο είχε την ευκαιρία. Όχι βέβαια ότι αυτό θα τον έσωζε, θα του έδινε όμως λίγο χρόνο.

-Μάρκο, άκουσε με, η Άννα -Μαρία έκανε μία προσπάθεια να μιλήσει ήρεμα. Είδες τι έγινε εκεί έξω…

-Αυτό θέλω να μάθω και εγώ, τι έγινε εκεί έξω, επενέβη ο Άρης.

-Άρη σε παρακαλώ. Μάρκο, δεν έχεις επιλογή, δεν το καταλαβαίνεις; Ο κόσμος γύρω σου διαλύεται. Ούτε εγώ θέλω να είσαι εσύ αυτός που θα αναλάβει να τον σώσει, είσαι αδιάφορος και άπειρος, θα ήθελα να γινόταν να σε αφήσουμε ήσυχο, ειλικρινά στο λέω, αλλά προσωρινά φαίνεται ότι είσαι ο μόνος που έχει μία ελπίδα να

καταφέρει κάτι. Τα Δαιμόνια θα σε αναγκάσουν να εμπλακείς - σε ανάγκασαν ήδη. Ό,τι γίνεται, γίνεται γύρω από εσένα, εσένα έχει επίκεντρο. Δεν μπορούν να σε σκοτώσουν, τα Δαιμόνια δεν έχουν τη δύναμη να σκοτώσουν έναν μάγο, τουλάχιστον όσο βρίσκεται στον δικό του κόσμο, αλλά μπορούν να σε καταστρέψουν. Να καταστρέψουν τους γύρω σου και τελικά να μπουν στο μυαλό σου. Αυτό κάνουν τα Δαιμόνια για να πολεμήσουν τους μάγους: μπαίνουν στο μυαλό τους και τους τρελαίνουν, αφού πρώτα σκοτώσουν όλους όσους τους περιστοιχίζουν, καταστρέψουν τα σπίτια τους, τις πόλεις τους και ό,τι άλλο μπορεί να τους είναι αγαπητό. Είναι και δικός σου πόλεμος. Προσωπικός δικός σου, δεν μπορείς να ξεφύγεις. Εμείς ουσιαστικά μπορούμε μόνο να σε βοηθήσουμε, θα σου δείξουμε τον τρόπο, το πώς να τα πολεμήσεις, το πώς να τα νικήσεις, αλλά ο πόλεμος είναι δικός σου. Και όταν τα Δαιμόνια φύγουν, όλα θα γυρίσουν στο φυσιολογικό: θα έχεις σώσει τον κόσμο.

-Και παράλληλα θα έχεις σώσει και εμάς, μουρμούρισε ο Νίκος.

-Νίκο!

Ο Μάρκος κοίταξε την Άννα -Μαρία φανερά εκνευρισμένος. Προσπαθούσε να βρει λόγια να την κάνει να τον καταλάβει, αν και αυτό έδειχνε αδύνατο.

-Γιατί δεν καταλαβαίνεις ότι δε με νοιάζει; Όλα αυτά είναι τόσο… δε πιστεύω σε Δαιμόνια, ούτε σε μάγους. Δε με ενδιαφέρει να σώσω τον κόσμο – ούτε όταν ήμουνα δεκαέξι χρονών δε με ενδιέφερε κάτι τέτοιο. Γιατί δε με αφήνετε ήσυχο και αν επιμένετε να σώσετε τον κόσμο, πολύ ευχαρίστως να σας παραχωρήσω τη θέση μου.

Τα λόγια του αυτή τη φορά δεν ακούστηκαν και τόσο πειστικά.

-Είσαι ηλίθιος! Τα μάτια της Άννας -Μαρίας σπίθισαν στο μισοσκόταδο. -Άκου: δε θα ανεχτώ άλλη καθυστέρηση, ούτε εγώ, ούτε το Συμβούλιο, γιατί με αυτά που έγιναν σήμερα, ο κόμπος έφτασε στο χτένι. Έχεις μία μέρα διορία: την αυριανή. Ταχτοποίησε ό,τι επείγουσες δουλειές έχεις, μάζεψε πράγματα αν θέλεις, βρες μια δικαιολογία για να αφήσεις τη δουλειά σου, κάνε ό,τι νομίζεις ότι είναι απαραίτητο. Μεθαύριο τα ξημερώματα θα φύγεις μαζί μου για τον Σταθμό, την έδρα του Συμβουλίου. Εκεί τίποτα κακό δε θα μπορέσει να σου συμβεί μέχρι να μάθεις πώς ενεργεί ένας μάγος και να κανονίσουμε όλα τα υπόλοιπα. Η δική μου αποστολή θα τελειώσει επιτέλους· οι άλλοι ας κάνουν ό,τι νομίζουν μαζί σου. Και μη διανοηθείς να το σκάσεις: απλά θα βρεθείς στον Σταθμό μια ώρα αρχύτερα.

Η Άννα -Μαρία τελείωσε τον λόγο της και σηκώθηκε, γύρισε και βγήκε θριαμβευτικά από την πόρτα, σα βασίλισσα που αποχωρεί από την αίθουσα συνεδριάσεων αφού έχει κατατροπώσει τους αντιπάλους της.

-Θα μου πει τώρα κάποιος τι συμβαίνει; ρώτησε ο Άρης. Ο τόνος του είχε μία δυσοίωνη ηρεμία.

-Αυτό ετοιμαζόμουν να κάνω πριν έρθει η Άννα -Μαρία και με διακόψει.

Ο Νίκος αναστέναξε ενώ υπολόγιζε από πού έπρεπε να αρχίσει. Το μυαλό του ξεστράτισε για λίγο: όπως και να το κάνεις, η Άννα -Μαρία είχε δίκιο. Το Συμβούλιο είχε δίκιο. Η υπόθεση δε σήκωνε άλλη αναβολή, αρκετά είχαν πάει με τα νερά του Μάρκου. Και ο Άρης είχε δίκιο: αφού είχαν μπλεχτεί όλοι στην υπόθεση, είχε φτάσει η στιγμή να τα μάθουν όλα. Ή όσα έπρεπε, τέλος πάντων. Στο κάτω κάτω μπορεί και να φαινόντουσαν χρήσιμοι τελικά. Ο Νίκος αναστέναξε ξανά.

-Λοιπόν; έκανε ο Άρης.

-Το Άνοιγμα στην Πραγματικότητα είναι... είναι μια Πύλη, ας πούμε, προς μια άλλη διάσταση.

-Τι εννοείς «άλλη διάσταση»; τον έκοψε ο Άρης καχύποπτα. Εννοείς αυτό που νομίζω;

-Δεν ξέρω τι νομίζεις… Είναι αυτό που λέτε στις μέρες μας Παράλληλο Σύμπαν, ένας κόσμος που συνυπάρχει με τον δικό μας αλλά ανήκει σε διαφορετικό χρόνο και χώρο. Πρόκειται για κόσμους που υπάρχουν δίπλα δίπλα αλλά είναι παράλληλοι, με την έννοια ότι δεν επικοινωνούν, ούτε μπορούν να συναντηθούν ποτέ.

-Ξέρω τι είναι τα Παράλληλα Σύμπαντα, απάντησε ο Άρης ενοχλημένος γιατί είχε την υποψία ότι τον κορόιδευε.

-Ωραία λοιπόν, συνέχισε ο Νίκος απτόητος. -Οι κόσμοι αυτοί όπως είπαμε, γενικά δεν επικοινωνούν, αλλά καμιά φορά εμφανίζεται μια Πύλη, όπως έγινε σήμερα. Η Πύλη είναι κάτι σαν πόρτα που ενώνει την δική μας διάσταση με μία άλλη και από την οποία μπορούν να περνάνε στον κόσμο μας τα όντα που ζουν εκεί. Βέβαια σήμερα η Πύλη άνοιξε από τη δική μας πλευρά προς την δική τους, καλώντας εμάς να μπούμε, ενώ τα Δαιμόνια, τα όντα που λέγαμε, δεν φάνηκαν να την αντιλήφθηκαν. Αυτός ήταν ο μοναδικός λόγος που σωθήκατε, γιατί αν σας είχαν αντιληφθεί… τέλος πάντων, όλα αυτά σημαίνουν ότι τα πράγματα είναι πιο σοβαρά απ’ ό,τι νομίζαμε.

-Τι εννοείς Δαιμόνια; τον έκοψε ξανά ο Άρης.

Ο Νίκος αναστέναξε. -Τίποτα στην πραγματικότητα, είναι απλά το όνομα που τους έδωσαν οι μάγοι όταν πρωτοεμφανίστηκαν. Ήταν περίπου χίλια χρόνια πριν, μία εποχή γεμάτη δοξασίες και δεισιδαιμονίες. Οι άνθρωποι αρέσκονταν να μιλούν για άυλα, κακόβουλα πλάσματα που είχαν την ικανότητα να τους στοιχειώνουν, για πονηρά πνεύματα και δαίμονες. Τα όντα που βγαίνουν από την Πύλη δείχνουν άυλα στα δικά μας μάτια και σίγουρα είναι κακόβουλα. Έτσι τους έδωσαν ένα όνομα που θεώρησαν πως τους ταίριαζε και κανείς δεν μπήκε στον κόπο να το αλλάξει μέχρι σήμερα. Οι Πύλες, που ξαφνικά ανοίγουν με μεγάλη συχνότητα τους τελευταίους μήνες, είναι πόρτες προς τον κόσμο στον οποίο ζουν αυτά τα όντα. Σήμερα τα είδατε με τα ίδια σας τα μάτια.

-Μάλιστα: λοιπόν οι παράλληλες διαστάσεις υπάρχουν, σε μία απ' αυτές ζουν αυτά τα όντα και καταφέρνουν να ανοίγουν Πύλες για να περνάνε στον κόσμο μας, ανακεφαλαίωσε ο Άρης ειρωνικά.

-Ε… ναι, σε γενικές γραμμές…

Ο Άρης γύρισε προς τον Μάρκο και την Άννα.

-Εσείς παιδιά τι λέτε γι' αυτό;

Κανένας δε μίλησε.

-Θέλω να πω, μας δουλεύει ο Νίκος, ή έχετε συνεννοηθεί όλοι για να μου κάνετε πλάκα;

Η Άννα κοίταζε με ενδιαφέρον το πάτωμα και ο Μάρκος είχε ένα ύφος σαν να μη βρισκόταν εκεί.

-Και ποιοι είσαστε εσείς τέλος πάντων, που μας το λες συνέχεια; πίεσε ο Άρης που δεν ήταν διατεθειμένος να το βάλει κάτω αν δεν έλυνε όλες του τις απορίες.

Ο Νίκος συνέχισε σαν να μην είχε ακούσει τίποτα:

-Λοιπόν: όπως έλεγα, οι διάφορες διαστάσεις είναι γενικά καλά απομονωμένες η μία από την άλλη και σπάνια – και συνήθως τυχαία- συμβαίνει κάποιος να ανοίξει μία Πύλη και να βρεθεί κάπου αλλού. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν καμιά φορά αλλά είναι συνήθως χωρίς σημασία και περνάνε απαρατήρητα. Σε μία από αυτές τις διαστάσεις ωστόσο ζουν τα Δαιμόνια: αυτά έχουν μια εμμονή με τον δικό μας κόσμο και καταφέρνουν κάθε τόσο να βρίσκουν τρόπους να ανοίγουν Πύλες και να περνούν εδώ. Τώρα όταν λέω κάθε τόσο, εννοώ περίπου μια φορά στα 100 ή στα 200 χρόνια. Το πρόβλημα είναι ότι οι διαθέσεις τους δεν είναι καλές. Έρχονται εδώ για να μας καταστρέψουν.

-Να *μας*; Τους ανθρώπους δηλαδή; ρώτησε ο Άρης.

-Ε… ναι, φυσικά.

Η Άννα παρατήρησε ότι το ύφος του Μάρκου δεν έδειχνε ότι είχε πειστεί.

-Και τώρα είναι μία από αυτές τις φορές... συμπέρανε ο Άρης.

-Ναι. Δεν ξέρουμε πώς και γιατί. Δεν ξέρουμε τι γίνεται στον δικό τους κόσμο και ευνοεί αυτά τα ανοίγματα, ξέρουμε μόνο ότι τους τελευταίους μήνες έχουν βρει πάλι τον τρόπο να έρχονται εδώ. Μέχρι τώρα δεν ήταν αρκετά δυνατά ώστε να μπορούν να μείνουν για πολύ. Μπορούσαν όμως, όταν βρίσκονταν εδώ, να προκαλούν ένα σωρό περιστατικά: τους αρέσει για παράδειγμα να παίζουν με τα φώτα στους δρόμους. Οι κατσαρίδες στο σπίτι του Μάρκου είναι σίγουρα δικό τους κατόρθωμα: τους αρέσουν οι κατσαρίδες. Αυτό όμως που κάνουν κυρίως τα Δαιμόνια, είναι να επηρεάζουν τον καιρό, δημιουργούν θύελλες και καταιγίδες, με τρόπο που να καταφέρνουν να προκαλούν ατυχήματα όταν θέλουν. Και τελικά ο σημερινός σεισμός… αυτό ήταν ένδειξη ότι έχουν δυναμώσει πολύ, το ότι κατάφεραν να προκαλέσουν σεισμό εννοώ και το ότι κατάφεραν να σκοτώσουν τον Στάθη.

-Εννοείς ότι αυτός ο γλύπτης δολοφονήθηκε από τα Δαιμόνιά σου; ρώτησε δύσπιστα ο Άρης.

-Όπως είπε και η Άννα -Μαρία, δεν ήταν το πρώτο ατύχημα που συνέβη. Θυμόσαστε τις προάλλες με την καταιγίδα, που έσπασαν τα τζάμια του σπιτιού μου και η Άννα -Μαρία τραυματίστηκε; Προφανώς εκείνη ήταν ο στόχος τους, αλλά τότε δεν ήταν ακόμα αρκετά δυνατά για να μπορέσουν να προκαλέσουν μεγαλύτερη ζημιά.

-Ή ήταν μια ακόμα σύμπτωση, είπε ο Μάρκος.

Κανένας δεν του έδωσε σημασία.

-Μήπως σας έτυχε να εξαφανιστούν ξαφνικά κάποια αντικείμενα μπροστά από τα μάτια σας;

-Μόνο αντικείμενα; Εδώ ολόκληρο τα αυτοκίνητο του Άρη εξαφανίστηκε τις προάλλες και βρέθηκε στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

-Τα βλέπετε; Τα Δαιμόνια τα κάνουν κάτι τέτοια, παίζουν με τα νεύρα μας.

-Το αυτοκίνητο; Δε μου το είχατε πει αυτό, είπε ο Μάρκος.

-Πού να το πούμε, αφού σε θεωρήσαμε ύποπτο, μουρμούρισε η Άννα, αλλά σταμάτησε κάτω από το προειδοποιητικό βλέμμα του Άρη.

-Ο μάγος τώρα, συνέχισε ο Νίκος, όσο δεν κάνει κάτι για να διώξει τα Δαιμόνια, τα έλκει. Τα περισσότερα περιστατικά, εξάλλου, συμβαίνουν γύρω από τον Μάρκο, δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς αυτό. Οι επιθέσεις των Δαιμονίων δεν είναι

το μοναδικό πρόβλημα, υπάρχουν και άλλες, δευτερεύουσες επιπλοκές. Όταν ανοίγουν Πύλες συμβαίνουν και κάποια άλλα… φαινόμενα, που περνάνε απαρατήρητα από τους περισσότερους ανθρώπους. Αφύσικα μεγάλες ποσότητες ενέργειας εκλύονται στον κόσμο μας και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα όποιοι έχουν ικανότητες, έστω και σε λανθάνουσα μορφή, να τις εκδηλώνουν πιο έντονα.

-Μάλιστα! έκανε η Άννα καθώς ξαφνικά της λύνονταν κάποιες απορίες. -Γι' αυτό και το πέταγμα;

-Ακριβώς. Η ικανότητά σου είναι αυξημένη σε μεγάλο βαθμό λόγω των Πυλών που ανοίγουν.

-Και η δική σου ικανότητα;

-Εγώ έχω καλλιεργήσει την ικανότητά μου εδώ και χρόνια, έκανε περήφανα εκείνος. Η αλήθεια βέβαια είναι ότι τελευταία μπορώ να ανυψώνομαι στον αέρα όποτε μου κάνει κέφι, δε συνέβαινε αυτό πάντα.

-Ούτε αυτό είναι παραίσθηση δηλαδή; μουρμούρισε ο Άρης. Ευτυχώς. Νόμιζα ότι είχα τρελαθεί τον τελευταίο καιρό.

-Όλοι εμείς οι Αθάνατοι, με τα χρόνια και με μεγάλη εξάσκηση έχουμε αναπτύξει κάποιες, ας πούμε υπερφυσικές, ικανότητες, του εξήγησε ο Νίκος σαν να έλεγε το πιο απλό πράγμα στον κόσμο. -Τους τελευταίους μήνες, με την συνεχή διέλευση των Δαιμονίων στον κόσμο μας έχει απελευθερωθεί μία ποσότητα ενέργειας τόσο τεράστια, που ασκούμε πια τις ικανότητες αβίαστα, σχεδόν όπως τις απλές λειτουργίες του οργανισμού μας. Και μιας που τα λέμε όλα, η ικανότητα της Άννας - Μαρίας είναι να επηρεάζει τη θέληση των άλλων. Τώρα, με όλη αυτή την ενέργεια τριγύρω, δε θα με εξέπληττε να μπορεί να τους βάζει να κάνουν ό,τι θέλει αυτή.

-Ώστε έτσι... έκανε σκεφτικά ο Άρης.

-Όμως δεν είμαστε μόνο εμείς. Κάποιοι απλοί άνθρωποι έχουν και αυτοί ικανότητες, συνήθως σε λανθάνουσα κατάσταση, που δεν τις εκδηλώνουν ποτέ σε ολόκληρη τη ζωή τους, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις. Είναι οι Άνθρωποι που Θυμούνται και - ευτυχώς- είναι λίγοι. Λέω ευτυχώς, γιατί φαντάζεστε τι θα συνέβαινε αν ξαφνικά χιλιάδες άνθρωποι άρχιζαν να πετούν ή να διαβάζουν τη σκέψη ή να βλέπουν μέσα από τοίχους;

-Υπάρχει τέτοια ικανότητα;

-Ναι, φυσικά, όπως και πολλές άλλες. Σίγουρα τώρα που μιλάμε, κάποιοι άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι είναι έντονα τηλεπαθητικοί, ότι μπορούν να βλέπουν μέσα από συμπαγή αντικείμενα, να ακούν ή να επηρεάζουν τις σκέψεις των άλλων,

να αναπνέουν μέσα στο νερό ή να κάνουν πράξεις με τετραψήφιους αριθμούς μόνο με το μυαλό τους. Έχουν ξεκάθαρα προφητικά ή αποκαλυπτικά όνειρα, μπορούν να φέρουν σύννεφα και βροχή ακόμα και να δημιουργούν και να πετάνε φωτιά από τα χέρια τους. Ό,τι έχετε ακούσει σαν παραμύθι ή σαν κόλπο έχει μια βάση αλήθειας. Σημαίνει ότι κάποτε κάποιοι γεννήθηκαν με αυτή την ιδιότητα. Ευτυχώς δεν είναι πολλοί αυτοί που έχουν τέτοια ταλέντα, και δεν είναι εύκολο να τα ανακαλύψουν τυχαία. Ακόμα και τώρα, με όλη αυτή την ενέργεια τριγύρω, αμφιβάλλω αν υπάρχουν πολλοί που αντιλήφθηκαν κάτι... είσαστε άλλωστε τόσο σκεπτικιστές οι σημερινοί άνθρωποι που θα δυσκολευόσασταν να πιστέψετε σε κάτι ανορθόδοξο, ακόμα και αν το κάνατε εσείς οι ίδιοι. Πάντως όσο πιο κοντά μας είναι οι υπόλοιποι «ταλαντούχοι», τόσο πιο έντονα νιώθουν τα σημάδια. Γιατί η Άννα -Μαρία είχε δίκιο σε αυτό: εμείς είμαστε το επίκεντρο της δραστηριότητας των Δαιμονίων.

-Κανείς σας δε φαίνεται να εντυπωσιάζεται από τη λέξη Αθάνατοι, σχολίασε ο Άρης. Δε μου λέτε κι εμένα περί τίνος πρόκειται; Τι είσαστε; Χαιλάντερ[3];

-Κάτι τέτοιο, έκανε ο Νίκος, εντυπωσιάζοντας την Άννα, που δεν περίμενε να γνωρίζει τον συγκεκριμένο ήρωα. -Η Άννα -Μαρία, εγώ και μερικοί άλλοι, ζούμε εδώ και μερικούς αιώνες χωρίς να αλλάζουμε ιδιαίτερα. Όχι ότι είμαστε στ' αλήθεια αθάνατοι, απλά σε εμάς ο χρόνος περνάει με διαφορετικό ρυθμό. Αυτή η καθυστέρηση αρχίζει μετά από κάποια ηλικία, στατιστικά μεταξύ 25 και 40 χρονών, αν και σε άλλους άρχισε πολύ αργότερα. Ενώ μέχρι τότε όλα πηγαίνουν φυσιολογικά, από εκεί και πέρα παύεις να αλλάζεις. Δε γερνάς όπως νομίζεις στην αρχή, ή γερνάς πάρα μα πάρα πολύ αργά, όπως ανακαλύπτεις αργότερα. Μη με ρωτήσεις τι και πώς, δεν υπάρχει καμία εξήγηση γι' αυτό, χρόνια τώρα το ψάχνουμε και προσπαθούμε να δώσουμε μια απάντηση. Δεν είναι κληρονομικό και δε σχετίζεται με τις ικανότητες.

-Αλλά τώρα δεν είπες ότι οι Αθάνατοι έχουν όλοι από κάποια ικανότητα;

-Αυτό είναι αλήθεια, αλλά δεν οφείλεται ακριβώς σε κάποιο φυσικό ταλέντο. Απλά οι Αθάνατοι με τόσα χρόνια ζωής έχουν την ευκαιρία να μελετήσουν εκτενώς τις τάσεις τους και να ασκηθούν σε αυτές. Οι περισσότεροι καταφέρνουν έτσι να καλλιεργήσουν κάποια, ας πούμε, υπερφυσική δύναμη. Το βρίσκουμε ενδιαφέρον.

-Καλλιεργείται;

[3] Ταινία του 1986, και αργότερα σειρά, της οποίας ο ήρωας, ο Κόνορ ΜακΚλάουντ, είναι ένας αθάνατος πολεμιστής, γεννημένος τον 16ο αι στα Χάιλαντς της Σκοτίας.

-Είναι σαν τη μουσική: κι αν δεν έχεις ταλέντο, μελετώντας με υπομονή και επιμέλεια, στο τέλος μπορείς να γίνεις μουσικός, μίλησε για πρώτη φορά ο Μάρκος ξαφνιάζοντάς τους όλους.

-Ακριβώς! αναφώνησε ο Νίκος χαρούμενος που τον είχε κάνει τελικά να συμμετάσχει στη συζήτηση.

Ο Άρης αναστέναξε. Σίγουρα όλες αυτές οι πληροφορίες ήταν πολλές για μία βραδιά. Ωστόσο ήθελε να μάθει κάτι ακόμα.

-Και ο Μάρκος τι δουλειά έχει με όλα αυτά; ρώτησε. Είναι όντως μάγος; Τόσα χρόνια το θεωρώ ένα κακόγουστο αστείο που μου δίνει την ευκαιρία να τον δουλέψω.

-Το να είσαι μάγος είναι πολύ σοβαρή υπόθεση και δεν υπάρχει τίποτα για να κοροϊδέψεις, απάντησε ενοχλημένα ο Νίκος.

Ο Μάρκος δεν είπε κουβέντα και ο Νίκος συνέχισε:

-Οι μάγοι είναι ένα πολύ σπάνιο είδος. Ειδικά οι ισχυροί μάγοι, όπως δείχνει να είναι ο Μάρκος, εμφανίζονται μία φορά στα εκατό χρόνια. Συνήθως προέρχονται από παλιές οικογένειες μάγων γιατί αυτή η ιδιότητα, σε αντίθεση με τις άλλες, είναι κληρονομική. Ο γονιός τη μεταβιβάζει στο παιδί του και συγχρόνως το εκπαιδεύει στο να την εξασκεί όταν χρειαστεί. Δυστυχώς σε αυτό δεν έχουμε πια μεγάλη επιτυχία. Πολλοί μάγοι, όπως ο πατέρας του Μάρκου, δε δίδαξαν τα παιδιά τους και έτσι το ταλέντο χάθηκε από πολλές οικογένειες και έφτασαν μετά από μερικές γενιές να μην ξέρουν καν ότι το έχουν. Ανάμεσα στους Αθάνατους δεν υπάρχει ούτε ένας μάγος, ποτέ δεν εμφανίστηκε κάτι τέτοιο, θεωρείται μάλιστα ότι θα ήταν φοβερά επικίνδυνο. Σήμερα δε γνωρίζουμε πολλούς με μαγικές ικανότητες, εκτός βέβαια από τον Μάρκο και μία οικογένεια μαγισσών που ζει στο Ρέθυμνο. Κάποιες άλλες παραδοσιακές οικογένειες μάγων που γνωρίζαμε είτε έχουν χαθεί, είτε έχουν αφήσει το ταλέντο τους να σβήσει.

-Και τι κάνει ένας μάγος;

-Βασικά τίποτα. Δεν είναι σωστό ένας μάγος *να κάνει* κάτι στην κανονική του ζωή. Παλιότερα, που οι μάγοι και οι μάγισσες ήταν πιο πολλοί και έκαναν πράγματα, ο κόσμος τους φοβόταν και οι άρχοντες τους έκαιγαν στην πυρά. Ίσως γι' αυτό πολλοί άφησαν το χάρισμα να χαθεί από τις επόμενες γενιές, το να είσαι μάγος δεν ήταν και τόσο προσφιλές τελικά. Πάντως το σωστό είναι ο μάγος να εξασκείται κρυφά και να μη χρησιμοποιεί το χάρισμά του, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις και πάντα για να βοηθήσει τους άλλους. Και βασικά η περίπτωση για έναν μάγο της γενιάς του Μάρκου είναι μία: όταν εμφανίζονται το Δαιμόνια. Τα Δαιμόνια απειλούν

να καταστρέψουν τον κόσμο και μόνο ένας ειδικευμένος μάγος μπορεί να τα σταματήσει. Αυτή είναι η δουλειά του: να σταματάει τα Δαιμόνια και να κλείνει τις Πύλες που δημιουργούν.

-Μα πώς; ρώτησε η Άννα.

-Το πώς το ξέρει συνήθως ο ίδιος. Υπάρχουν ξόρκια και τελετουργίες, καθώς και μαγικά αντικείμενα που κλείνουν τις Πύλες. Υπάρχον προφητείες που υποδεικνύουν κάθε φορά τον τρόπο. Υπάρχουν γενικά διάφοροι τρόποι.

-Σου μοιάζω για ειδικευμένος μάγος, Νίκο; ρώτησε ο Μάρκος κουρασμένα.

-Η αλήθεια είναι πως όχι! Είσαι όμως ο απόγονος της Δέσποινας Γούναρη και έχεις το Σκήπτρο. Αυτό αρκεί για αρχή.

-Τι γίνεται όταν ο μάγος δεν ξέρει τίποτα; ρώτησε η Άννα λοξοκοιτώντας τον Μάρκο.

-Τότε καλά θα κάνει να μάθει σύντομα, γιατί αργά ή γρήγορα, όπως είπε και η Άννα -Μαρία, τα Δαιμόνια θα στραφούν εναντίων του και εναντίων εκείνων που αγαπά.

3.

Ο Μάρκος ξύπνησε από έναν εφιάλτη που δεν μπορούσε να θυμηθεί. Ξαφνιάστηκε βλέποντας ακόμα σκοτάδι γύρω του, περίμενε πως θα είχε ήδη ξημερώσει. Προσπάθησε να αποφύγει να σκεφτεί το προηγούμενο βράδυ αλλά το μυαλό του γύριζε εκεί από μόνο του. Το στομάχι του πάθαινε κράμπες. Η αλήθεια είναι πως μετά τη συζήτηση με τον Νίκο, ο Μάρκος είχε γυρίσει στο σπίτι του και είχε πιει σχεδόν ένα μπουκάλι ουίσκι. Αυτό δεν τον είχε βοηθήσει ούτε να χαλαρώσει ούτε να ξεχαστεί, παρά μόνο να κοιμηθεί στην πολυθρόνα με το μυαλό άδειο και να ξυπνήσει πριν το ξημέρωμα με τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ακόμα σφιγμένα. Του την είχαν φέρει, αυτό ήταν το συμπέρασμα: του την είχαν φέρει για τα καλά. Όλο το βράδυ είχε ένα τρελό προαίσθημα ότι θα πέθαινε. Και λοιπόν; Δεν ήταν αυτό που τον ένοιαζε, δε φοβόταν και τόσο τον θάνατο. Ήταν περισσότερο η ματαιότητα της όλης υπόθεσης, η βλακεία τους. Να ζήσει μία συνηθισμένη ζωή, αυτό είχε προσπαθήσει, και δεν τον είχε νοιάξει το τίμημα. Να τη βαριέται καμία φορά, να ξεμένει από λεφτά και από δουλειά πού και πού, να είναι ασήμαντος, ακόμα και να μην έχει μια γυναίκα δίπλα του, αλλά να ξέρει τι συμβαίνει γύρω του. Και ξαφνικά όλα όσα είχε προσπαθήσει τόσα χρόνια χάνονταν σε μια ανόητη στιγμή.

Έφερε στο μυαλό του τα λόγια της Άννας -Μαρίας και τα ζύγισε για λίγο: να μην προσπαθήσει να το σκάσει, να πάει με την θέλησή του εκεί που του ζητούσαν να πάει. Ήταν άσκοπο -είχε πει- να προσπαθήσει να δραπετεύσει... έπρεπε να πάει μαζί της και να έρθει αντιμέτωπος με αυτό που προσπαθούσε από μικρό παιδί να αποφύγει. Γιατί να τον κυνηγάει αυτό το πράγμα; Σκέφτηκε πως έφταιγε ο πατέρας του, αν και ήξερε ότι ήταν άδικο να τον κατηγορεί. Ο πατέρας του είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε με το δικό του μαγικό ταλέντο και ποτέ δεν τον είχε πιέσει να έχει κάποια σχέση με αυτό, από τη στιγμή που κατάλαβε ότι δεν ήθελε.

Ο Μάρκος σηκώθηκε αργά. Δεν είχε νόημα να κάθετε αδρανής και να αναμασάει τα ίδια που σκεφτόταν το προηγούμενο βράδυ, άλλωστε τώρα το ουίσκι είχε πια τελειώσει. Αισθάνθηκε ολόκληρο το κορμί του πιασμένο και του ήρθε τάση για εμετό. Είχε λέει μία μέρα καιρό. Μπορούσε να μαζέψει το σπίτι, να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς, να ειδοποιήσει τη δουλειά... ή να μην κάνει τίποτα από όλα αυτά και να φύγει αμέσως προς μία δική του κατεύθυνση. Μάζεψε λίγα πράγματα και τα παράχωσε σε έναν σάκο. Ήταν «άσκοπο», είχε πει η Άννα -Μαρία. Θα ήθελε ωστόσο να έχει την ευκαιρία να το διαπιστώσει μόνος του. Δεν είχε σκεφτεί πού θα μπορούσε να πάει, αλλά οτιδήποτε θα ήταν καλύτερο από το να μείνει εκεί. Πήρε τη θήκη με το φλάουτό του. Από τη ντουλάπα τράβηξε μία μακριά καπαρντίνα που δε φορούσε πια εδώ και χρόνια. Ήταν η μόνη μεταμφίεση που έκανε.

Το τελευταίο πράγμα που τράβηξε την προσοχή του, καθώς αποχαιρετούσε το σπίτι, ήταν το ραβδί. Το τύλιξε σε δύο σακούλες σκουπιδιών και το πήρε μαζί του πριν σβήσει τα φώτα και κλειδώσει την πόρτα. Στο πεζοδρόμιο μπροστά στο παλαιοπωλείο βρισκόταν η μοτοσικλέτα του. Ήταν ένα παλιό μοντέλο και είχε καταντήσει σαράβαλο μετά από τόσα χρόνια, αλλά ο Μάρκος επέμενε να τη χρησιμοποιεί για τις μετακινήσεις του. Ζύγισε την πιθανότητα να το σκάσει μαζί της. Οι δρόμοι ήταν ακόμα σκοτεινοί. Εγκατέλειψε γρήγορα την ιδέα, καθώς και την μοτοσικλέτα. Πέρασε το σάκο στους ώμους του και έφυγε περπατώντας.

Περπάτησε περίπου μια ώρα πριν σταματήσει σε μία στάση λεωφορείου. Είχε κουραστεί και ο σάκος είχε βαρύνει υπερβολικά τους ώμους του. Τον άφησε πάνω στο σιδερένιο παγκάκι της στάσης: θα περίμενε. Ο δρόμος ήταν κεντρικός αλλά έρημος. Τα φώτα ήταν ακόμα αναμμένα. Ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι ήταν ακόμα νωρίς για το πρώτο λεωφορείο. Ελάχιστα αυτοκίνητα περνούσαν και αυτά τον έκαναν να κοιτάζει αγχωμένος τον δρόμο. Έκανε ψύχρα. Κάθισε ακίνητος στο παγκάκι, προσπαθώντας να καταπνίξει τον επερχόμενο πανικό. Τα λόγια της Άννας -Μαρίας

γύριζαν στο κεφάλι του ξανά και ξανά, όσο και αν προσπαθούσε να τα διώξει: «μη διανοηθείς να το σκάσεις, θα βρεθείς στο Σταθμό μια ώρα νωρίτερα». Η ακινησία του δημιουργούσε άγχος και σε κάθε θόρυβο έσφιγγε τα δόντια του. Το γκρίζο φως της αυγής άρχισε να αχνοφαίνεται στον ορίζοντα και τα φώτα του δρόμου έσβησαν. Ένα αυτοκίνητο πέρασε από μπροστά του κάνοντάς τον να κολλήσει στο παγκάκι σε μια προσπάθεια να χωθεί μέσα του. Τίποτα άλλο δεν συνέβη. Το αυτοκίνητο πέρασε και χάθηκε και το λεωφορείο δεν έλεγε ακόμα να φανεί.

Ο Μάρκος αισθάνθηκε την ανάγκη να κινηθεί ξανά. Σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω με την καρδιά στο στόμα. Τελικά αποφάσισε να περπατήσει μέχρι την επόμενη στάση για να καταπολεμήσει τη νευρικότητά του. Ζύγισε την πιθανότητα να χάσει το λεωφορείο ενώ θα βρισκόταν στα μισά της απόστασης, αλλά είχε ήδη περπατήσει αρκετά και δεν ήθελε να βρεθεί ξανά ακίνητος. Καθώς περπατούσε προσπάθησε να σκεφτεί πού θα πήγαινε: θα έφτανε στο κέντρο και εκεί θα μπερδευόταν μέσα στον κόσμο. Θα έπαιρνε το μετρό. Θα έπαιρνε ένα ΚΤΕΛ... Συνειδητοποίησε ότι στο μυαλό του σχηματιζόταν η ιδέα να πάει στο χωριό του. Ήταν μια ηλίθια ιδέα, εκεί θα ήταν το πρώτο μέρος που θα έψαχναν. Σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να κατέβει στον Πειραιά και να πάρει ένα πλοίο: ναι, αυτό του φάνηκε πιο έξυπνο. Οποιοδήποτε πλοίο. Ένα πλοίο ήταν ένα απρόσωπο μέσο και σε ένα νησί θα ήταν δύσκολο να σε βρουν. Ο Μάρκος έφτασε στη στάση την ίδια στιγμή που έφτανε το λεωφορείο. Μπήκε μέσα. Το λεωφορείο ήταν σχεδόν άδειο εκτός από έναν επιβάτη: ο επιβάτης αυτός ήταν η Άννα -Μαρία. Κρίμα: ήταν ένα πολύ καλό σχέδιο.

Μονότονες μέρες

1.

Νωρίς το επόμενο πρωί, η Άννα ανέβηκε στο σπίτι του Μάρκου και χτύπησε το κουδούνι. Η ανησυχία δεν την είχε αφήσει να κοιμηθεί καλά τη νύχτα και το πρωί είχε ξυπνήσει με ένα δυσάρεστο προαίσθημα, που την είχε κάνει να τρέξει στο σπίτι του πριν πιει καφέ. Ούτε αυτή, ούτε ο Άρης μπορούσαν να καταλάβουν γιατί ο Μάρκος δεν είχε μείνει να κοιμηθεί στο σπίτι τους. Όταν έφυγε ο Νίκος έφυγε κι εκείνος σαν κυνηγημένος και τίποτα δεν μπόρεσε να τον κάνει να μείνει παραπάνω. Οι δύο συγκάτοικοι έμειναν μόνοι με μία βαριά διάθεση και συζήτησαν μέχρι αργά,

αναλύοντας τα γεγονότα που είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό και αυτά που είχαν ακούσει από τον Νίκο. Η Άννα αισθανόταν απελευθερωμένη. Μπορούσε επιτέλους να μιλήσει στον Άρη για όλα και ξαφνικά την είχε πιάσει μία ακατάσχετη λογοδιάρροια. Του διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τις συζητήσεις της με τον Νίκο, τις νυχτερινές του εξορμήσεις, τα «μαθήματα πτήσης», ακόμα και τη συζήτηση με τον Μάρκο και τις φωτογραφίες που της είχε δείξει. Ο Άρης έδειχνε καταβεβλημένος. Τον καταλάβαινε. Και καταλάβαινε ακόμα ότι έκανε φιλότιμες προσπάθειες να προσαρμοστεί στα καινούρια δεδομένα.

Η Άννα δυσκολεύτηκε να το πάρει απόφαση πως κανένας δε θα άνοιγε τελικά στα επίμονα κουδουνίσματά της. Στάθηκε ώρα έξω από την πόρτα του προσπαθώντας να τιθασεύσει την αυξανόμενη φρίκη που ένιωθε μέσα της και στο τέλος έτρεξε να ξυπνήσει τον συγκάτοικό της. Ούτε κι εκείνος έδειχνε να έχει κοιμηθεί καλά. Πετάχτηκε αμέσως από το κρεβάτι ανήσυχος και πήγε μαζί της, με τα δεύτερα κλειδιά του Μάρκου, για να ελέγξουν το διαμέρισμά του. Ο Μάρκος έλειπε και απ' ό,τι μπορούσαν να συμπεράνουν είχε φύγει για τα καλά. Ανακάλυψαν ότι είχε πάρει μαζί του το φλάουτο, το ραβδί και ελάχιστα ρούχα. Ανακάλυψαν ακόμα και ένα άδειο μπουκάλι από ουίσκι, πεταμένο στον σκουπιδοτενεκέ. Κατά τα άλλα είχε αφήσει το σπίτι στην τύχη του, με τα πιάτα άπλυτα και τα πράγματά του ακατάστατα.

-Έφυγε βιαστικά, συμπέρανε η Άννα. Το έσκασε, γι' αυτό βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του εχτές το βράδυ.

-Εχτές το βράδυ βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του γιατί τον περίμενε ένα μπουκάλι ουίσκι, διόρθωσε ο Άρης δείχνοντας τον κάδο.

-Πάντως, κάποια στιγμή μέσα στη νύχτα, έφυγε βιαστικά, ξαναείπε η Άννα. Αλλά τότε γιατί πήρε το φλάουτο;

-Ένας μουσικός παίρνει πάντα μαζί του το όργανό του, απάντησε ο Άρης. -Το περίεργο είναι που πήρε και το ραβδί. Αυτός απεχθανόταν το ραβδί και δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί του.

-Μήπως ένας μάγος παίρνει πάντα μαζί του το ραβδί του;

-Τι να το κάνει το ραβδί; Αυτός δεν ήθελε να ξέρει γι' αυτό και το έσκασε για να μην τον αναγκάσουν να το χρησιμοποιήσει ξανά.

Ο Άρης κάθισε στον καναπέ του Μάρκου αποκαμωμένος.

-Μήπως προσπαθεί και πάλι να το ξεφορτωθεί;

-Θα ήταν βλακεία κάτι τέτοιο, το ραβδί είναι το μόνο του όπλο σ' αυτή τη φάση, μην ξεχνάς πως αυτό ήταν που μας έσωσε εχτές. Λες να τον ανάγκασαν να πάει μαζί τους;

-Μα η Άννα -Μαρία του είχε δώσει διορία μια μέρα. Και τι ήταν τέλος πάντων αυτό το μέρος που ήθελε η Άννα -Μαρία να τον πάει;

-Άννα, μη με ρωτάς πολλά. Μέχρι χτες δεν ήξερα τίποτα για όλα αυτά, ακόμα δεν έχω καλοκαταλάβει τι ακριβώς γίνεται. Ο Μάρκος είναι στ' αλήθεια μάγος; Υπάρχουν μάγοι; Και αυτό που μας συνέβη χτες; Ήταν αλήθεια ή παραίσθηση; Περιμένεις να πιστέψω έτσι ξαφνικά σε μάγους και σε άλλες διαστάσεις;

-Αυτά είναι δευτερεύοντα, Άρη. Το θέμα μας είναι ο Μάρκος: πού βρίσκεται; Η Άννα -Μαρία είπε ότι τα Δαιμόνια καταστρέφουν τον μάγο και ο μάγος, τουλάχιστον κατά τη γνώμη της, είναι ο Μάρκος.

-Πιστεύεις σε όλα αυτά;

-Τον τελευταίο καιρό έχω πιστέψει σε πολλά πράγματα που ούτε τα είχα φανταστεί πιο πριν!

-Λες δηλαδή ότι ο Μάρκος κινδυνεύει από τα Δαιμόνια;

-Δεν ξέρω τι να υποθέσω. Ίσως κινδυνεύει από τα Δαιμόνια, ίσως από τους Αθάνατους, το σίγουρο είναι ότι δεν μου αρέσει καθόλου που έφυγε έτσι. Λες να ξαναγυρίσει;

-Δεν έχω ιδέα, αλλά έχω την εντύπωση πως δεν θα τον ξαναδούμε σύντομα. Τι θα κάνουμε τώρα;

-Να πάμε στο σπίτι των διπλανών;

-Θα έλεγα καλύτερα όχι. Αν ο Μάρκος προσπαθεί να ξεφύγει από αυτούς, καλύτερα να του δώσουμε λίγο χρόνο πριν τους κάνουμε γνωστό ότι δεν είναι πια εδώ.

-Αυτό δε με εμποδίζει να επισκεφτώ τον Νίκο αργότερα για να δω πώς τα πάει. Άλλωστε ο Νίκος μου φαίνεται ότι έχει κάπως πιο διαλλακτική στάση σε σχέση με όλα αυτά.

Η Άννα πήγε στο σπίτι του Νίκου κατά το μεσημέρι. Καθώς κατευθυνόταν προς τα εκεί ήξερε ότι η προσπάθειά της ήταν μάταιη: όσα παράθυρα του σπιτιού φαίνονταν από τον δρόμο, ήταν κλειστά. Χτύπησε επίμονα το κουδούνι και μετά, καθώς θυμήθηκε ότι δεν ήταν αρκετά δυνατό ώστε να ξυπνήσει έναν άνθρωπο που

κοιμόταν, έπιασε να χτυπάει την πόρτα με τη γροθιά της, όλο και πιο δυνατά. Κανένας δεν άνοιξε: οι διπλανοί είχαν φύγει.

2.

Η Άννα καθόταν στο πρεβάζι και χάζευε τον δρόμο. Πήγαινε λίγος καιρός τώρα που δεν είχε κέφι για τίποτα, περνούσε ώρες κλεισμένη στο δωμάτιο της και αντί να δουλεύει άκουγε μουσική και κοιτούσε από το παράθυρο. Το φθινόπωρο είχε προχωρήσει αρκετά, με δυνατές βροχές και ξαφνικά κρύα που κρατούσαν μια-δύο μέρες και μετά υποχωρούσαν ξανά. Η Άννα είχε τελειώσει τη μετάφρασή της και είχε αναλάβει μια άλλη μεγαλύτερη, την οποία δούλευε αρκετές ώρες κάθε μέρα χωρίς όρεξη. Και ο Άρης δούλευε πολύ, με αποτέλεσμα να λείπει σχεδόν συνέχεια από το σπίτι: είχε ξεκινήσει μαθήματα σε δύο ωδεία και εξακολουθούσε να πηγαίνει στο κέντρο που έπαιζε μαντολίνο το καλοκαίρι (και που συνέχιζε τις παραστάσεις για λίγο καιρό ακόμα). Εκείνες τις μέρες συμμετείχε σε μια ηχογράφηση και είχε ξεκινήσει πρόβες με ένα μουσικό σχήμα με το οποίο είχαν κλείσει κάποιες εμφανίσεις για μετά τα Χριστούγεννα.

Η φασαρία και το συνεχές πηγαινέλα που είχαν συνοδέψει τη μετακόμισή της στην οδό Παλαιολόγου, είχαν αντικατασταθεί τώρα από μια στενάχωρη ησυχία. Όλοι είχαν εξαφανιστεί, το σπίτι ήταν συνεχώς άδειο και η Άννα υπέφερε από κρίσεις μοναξιάς. Εκείνο το βράδυ άκουγε μουσική και αφηνόταν να μελαγχολεί, έχοντας χάσει πια κάθε ελπίδα συγκέντρωσης. Σκεφτόταν ότι ίσως έφταιγαν οι μεταφράσεις: την ανάγκαζαν να μένει πολλές ώρες κλεισμένη στο σπίτι μόνη της, ενώ αν είχε μια άλλου είδους δουλειά, θα είχε τουλάχιστον την ευκαιρία να βγαίνει έξω και να βλέπει κόσμο. Αναρωτιόταν τι θα συνέβαινε στην συνέχεια. Το καλοκαίρι, η μετακόμισή της στο σπίτι του Άρη, ο ενθουσιασμός της για τις καινούριες γνωριμίες, έδειχναν τώρα μακρινά. Όλα είχαν τερματιστεί απότομα, ο Μάρκος είχε εξαφανιστεί και το κινητό του ήταν μονίμως κλειστό, ο Άρης ανησυχούσε αλλά είχε αποδεχτεί ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ο Νίκος είχε φύγει χωρίς μια κουβέντα αφήνοντας τα πάντα στη μέση, ακόμα και η απουσία της Άννας -Μαρίας ήταν αισθητή. Όσο και να προσπαθούσε να το αποφεύγει, το μυαλό της γυρνούσε συχνά στα τελευταία γεγονότα. Τι απ' όλα αυτά είχε συμβεί στ' αλήθεια; Γιατί ο Μάρκος δε γυρνούσε, ούτε έδινε σημεία ζωής;

Τον πρώτο καιρό μετά το επεισόδιο, οι δυο συγκάτοικοι περνούσαν τις ώρες τους αναλύοντας ξανά και ξανά όλα τα ενδεχόμενα και κάνοντας υποθέσεις για το πού είχε πάει και πότε θα ξαναγύριζε. Πάντως ο Άρης έδειχνε λιγότερο ανήσυχος από την ίδια, κι εκείνη δεν του φανέρωνε τις απαισιόδοξες σκέψεις της για να μην τον επηρεάζει. Οι δυο τους πήγαν πολλές φορές στο σπίτι του Μάρκου αναζητώντας στοιχεία για το πού μπορεί να βρισκόταν. Πήγαν και στο παλαιοπωλείο, ο Παλαιοπώλης βρισκόταν ακόμα εκεί και συνέχιζε τη ζωή του σαν να μην έτρεχε τίποτα. Τους είχε προϋπαντήσει στην πόρτα με τη συνηθισμένη του πρόσχαρη (στα όρια του εκνευριστικού) διάθεση και είχε προσποιηθεί ότι δε θυμόταν τίποτα και ότι τίποτα περίεργο δεν είχε συμβεί τη μέρα του σεισμού. Υποστήριξε ότι δεν είχε αντιληφθεί καν την απουσία του Μάρκου, τους είπε μόνο πως ο Νίκος είχε φύγει στην επαρχία για ένα διάστημα για κάτι δουλειές. Η Άννα είχε εξαγριωθεί αλλά καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να κάνει και πολλά. Δεν μπορούσε να αναγκάσει έναν άνθρωπο να πει κάτι που δεν ήθελε.

Ο καιρός περνούσε χωρίς να έχουν κανένα νέο. Οι μέρες τους έγιναν μονότονες: δούλευαν και οι δύο πολύ και χωρίς κέφι, δεν έβγαιναν σχεδόν ποτέ, σιγά σιγά άρχισαν να αποφεύγουν ακόμα και το να βρίσκονται μαζί, γιατί τότε αναπόφευκτα η συζήτηση γυρνούσε στον Μάρκο και στα Δαιμόνια, και το θέμα είχε πια εξαντληθεί απ' όλες τις πλευρές και έδειχνε αδιέξοδο.

Μια μέρα, όχι πολύ μετά από την αναχώρηση του Μάρκου, η Άννα συνάντησε στο περίπτερο την κυρία Ειρήνη, τη σπιτονοικοκυρά του. Εκείνη μάλλον τη λυπήθηκε (η Άννα περνούσε πολλές ώρες μόνη στο σπίτι και είχε καταλήξει να έχει κάπως τα χάλια της) και την κάλεσε στο σπίτι της για έναν καφέ. Η Άννα ανέβηκε πρόθυμα, ήταν πολλές μέρες που προσπαθούσε να βρει μία καλή δικαιολογία για να πάει να της εκμαιεύσει πληροφορίες, χωρίς να τα καταφέρνει. Το διαμέρισμά της ήταν στον τελευταίο όροφο και εκείνη τη μέρα είχε ακόμα καλό καιρό. Κάθισαν στη βεράντα και όσο η ηλικιωμένη γυναίκα της ετοίμαζε τον καφέ, είχε την ευκαιρία να κοιτάξει τη γειτονιά της από μια άλλη οπτική γωνία.

-Ωραία είναι εδώ, σχολίασε.

-Ναι, κάποιος που του αρέσει να κοιτάζει τον δρόμο, μπορεί να εκτιμήσει τα πλεονεκτήματα μιας τέτοιας ταράτσας, χαμογέλασε η κυρία Ειρήνη.

Η Άννα αναρωτήθηκε αν την είχε δει το καλοκαίρι να κάθετε στο παράθυρο και να παρακολουθεί την κίνηση.

-Μήπως ο Μάρκος επικοινώνησε καθόλου μαζί σας; ρώτησε χωρίς να το σκεφτεί. Εννοώ για το ενοίκιο, για τα θέματα του σπιτιού, ξέρετε. Φαίνεται ότι έφυγε κάπως βιαστικά.

-Και αυτό σε κάνει να ανησυχείς;

-Ε... ναι... Δηλαδή ο Άρης κι εγώ... Είναι που δε μας είπε κουβέντα, καταλαβαίνετε. Έφυγε ξαφνικά και δεν μάθαμε για πού.

-Ωστόσο το ίδιο ξαφνικά έφυγαν και ο Νίκος με την Άννα -Μαρία.

-Ναι, είναι και αυτό φυσικά. Η Άννα της έριξε μία παρακλητική ματιά, διστάζοντας να μιλήσει ανοιχτά σε μια γυναίκα που γνώριζε ελάχιστα. -Νομίζετε ότι πήγε μαζί τους; ρώτησε τελικά.

Η κυρία Ειρήνη ρούφηξε μια γουλιά από τον καφέ της και έγειρε πίσω στην πολυθρόνα της από μπαμπού. Την κοίταξε εξεταστικά για μερικά δευτερόλεπτα.

-Για να σου πω την αλήθεια δεν έχω ιδέα, είπε. Αλλά και αν δεν πήγε μαζί τους από την αρχή, το πιο πιθανό είναι να βρίσκεται μαζί τους τώρα. Νομίζεις ότι χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό;

-Φοβάμαι μήπως έπαθε κάτι.

-Εγώ νομίζω ότι δεν έπαθε τίποτα. Δεν ξέρω τι θα συμβεί στο μέλλον, αλλά προσωρινώς, μπορεί να γκρινιάζει, αλλά δεν το βρίσκω πιθανό να έχει πάθει κάτι. Δεν του έχεις εμπιστοσύνη;

Η Άννα δεν το είχε σκεφτεί ποτέ από αυτή την άποψη.

-Εννοώ ότι δείχνει να μπορεί να φροντίσει άριστα τον εαυτό του. Δε θα έμπαινε ποτέ σε άσκοπο κίνδυνο, δε θα έκανε παράλογα πράγματα ή πράγματα τα οποία δε θα ήταν σίγουρος ότι μπορεί να τα φέρει σε πέρας, έτσι δεν είναι;

-Αλλά αν τον αναγκάζανε;

-Άννα, έχεις καταφέρει ποτέ να αναγκάσεις τον Μάρκο να κάνει κάτι που δε θέλει; Για ρώτα τον Άρη που τον ξέρει καλύτερα. Μάλλον ανησυχείς υπερβολικά καλή μου. Ο Μάρκος είναι ικανότατος να τα βγάλει πέρα.

-Αλλά αν δεν ξαναγυρίσει;

-Α, αυτό είναι λοιπόν… Κάτι μου λέει ότι θα ξαναγυρίσει, έστω και μόνο για να σιγουρευτεί για αυτά που άφησε πίσω του. Και τότε θα πρέπει να βρεις το θάρρος να του πεις πόσο ανησύχησες που έφυγε έτσι!

Η Άννα την κοίταξε έκπληκτη γιατί αυτό που είπε της φάνηκε παράδοξο. Τι σημασία είχε το πόσο είχε ανησυχήσει εκείνη; Ήθελε να πει κι άλλα, η κυρία Ειρήνη δεν την είχε πείσει ακόμα ότι όλα ήταν υπό έλεγχο και η Άννα ήθελε πολύ να πειστεί

και να καθησυχάσει τους φόβους της, έστω και προσωρινά. Η ηλικιωμένη γυναίκα έδειχνε να ξέρει που πατάει σχετικά με την υπόθεση και της γεννούσε ένα αίσθημα ασφάλειας. Φυσικά, ούτε που τολμούσε να αναρωτηθεί τι δουλειά είχε η κυρία Ειρήνη με όλα αυτά. Έτσι κι αλλιώς ολόκληρη η γειτονιά φαινόταν να σχετίζεται με την υπόθεση του Μάρκου.

-Όμως ο Μάρκος δεν ήθελε να μπλεχτεί… θέλω να πω, δεν είναι λίγο άδικο; Και η Άννα -Μαρία έδειχνε απειλητική την τελευταία φορά που την είδα. Ήθελε να τον μπλέξει κάπου που...

Αντί να της απαντήσει, η κυρία Ειρήνη σηκώθηκε και μπήκε στο σπίτι.

«Τώρα σιγουρεύτηκε πως είμαι τρελή» σκέφτηκε η Άννα. «Μα τι της αραδιάζω τόση ώρα;»

Η γυναίκα γύρισε μετά από λίγα λεπτά, κατά τα οποία η Άννα καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα. Στο χέρι της κρατούσε κάτι, που το έτεινε προς το μέρος της. Η Άννα έσκυψε να δει: ήταν μία γυαλιστερή πράσινη πέτρα με ασημένιο δέσιμο, που κρεμόταν από μια λεπτή αλυσίδα.

-Πάρ’ το. Είναι ένα φυλαχτό για σένα αλλά και για τον Μάρκο. Με αυτό θα τον βοηθήσεις τη στιγμή που θα χρειαστεί τη βοήθειά σου. Μην υποτιμήσεις την αξία του, ούτε τη δύναμή του. Κρέμασέ το στον λαιμό σου και ό,τι και να γίνει μην το χάσεις. Μην το δώσεις σε κανέναν άλλο, η δύναμή του θα λειτουργήσει μόνο για τον Μάρκο και μόνο μέσα από εσένα. Και πάψε να ανησυχείς υπερβολικά. Έρχεται μία στιγμή που ο καθένας πρέπει να ακολουθήσει τη μοίρα του, δεν είναι κακό αυτό.

Αργότερα η Άννα συζήτησε με τον Άρη γι’ αυτή την παράξενη συνάντηση.

-Λες να έχει αρχίσει να τα χάνει; έκανε εκείνος. Είδε και αυτή τη φάση με την Πύλη και απέγινε.

-Μην το λες αυτό. Κάναμε πολλά λάθη μέχρι τώρα με το να μη θέλουμε να πιστέψουμε αυτά που μας έλεγαν και που βλέπαμε με τα μάτια μας. Ας μη συνεχίσουμε στο ίδιο μοτίβο.

Η Άννα κοιτούσε τον Άρη με ανησυχία. Ορισμένες φορές της έδινε την εντύπωση πως όσο περνούσε ο καιρός αναθεωρούσε την όλη υπόθεση και προσπαθούσε να εξηγήσει μέσα του τα πράγματα λογικά και χωρίς μεταφυσικές προεκτάσεις. Εκείνη όμως δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω στην αμφιβολία: ήξερε ότι μέσα της, μέρα με την ημέρα θέριευε η ανάγκη να πετάξει. Ορισμένες φορές, όταν κοιτούσε τον ξάστερο ουρανό, ιδιαίτερα από κάποιο σημείο που ο ορίζοντας ήταν ανοιχτός, αισθανόταν ότι

με το ζόρι κρατούσε τα πόδια της στο έδαφος. Και αυτό της θύμιζε πάντα πως ό,τι είχαν ζήσει και ακούσει δεν ήταν παραίσθηση. Κρέμασε το φυλαχτό στον λαιμό της και το έχωσε μέσα από τη μπλούζα της. Αν μη τι άλλο της υπενθύμιζε τα λόγια της κυρίας Ειρήνης, ότι ο Μάρκος ήταν καλά.

Στο Σπίτι των Αθανάτων

1.

-Καλά νεαρέ μου, ο πατέρας σου δεν σε δίδαξε καθόλου και τίποτα; ρώτησε για άλλη μια φορά ο Γρηγόρης Παπαζήσης απηυδισμένος.

-Το είπαμε πως όχι, απάντησε ο Μάρκος με το ύφος κάποιου που έχει χάσει την υπομονή του, αν και ήξερε πως ο άλλος είχε περισσότερους λόγους να έχει χάσει τη δική του υπομονή. Εδώ και μια εβδομάδα, από τότε που βρισκόταν στον Σταθμό, ή Σπίτι των Αθανάτων, ο Γρηγόρης είχε αναλάβει να τον βοηθήσει στην εκπαίδευσή του. Ο Μάρκος καταλάβαινε πως ο Γρηγόρης ήταν με το μέρος του, κατά κάποιο τρόπο. Τουλάχιστον είχε καλές προθέσεις: του συμπεριφερόταν ευγενικά και με υπομονή, έψαχνε για χάρη του τα παλιά βιβλία που μιλούσαν για τη μαγεία, προσπαθούσε να εκμαιεύσει τις χαμένες μνήμες του από τυχών μαθήματα που είχε πάρει από τον πατέρα του όταν ήταν μικρός, έδειχνε υπομονή στην ανικανότητα του να εκτελέσει έστω και τα πιο απλά μάγια. Οι Αθάνατοι επαναλάμβαναν συνεχώς ότι οι ίδιοι δεν ήταν μάγοι και ότι δεν είχαν ιδέα από μαγεία. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να βοηθήσουν τον Μάρκο να μάθει μόνος του και με τη βοήθεια των βιβλίων κάποια πράγματά.

-Ωραία. Η μαγεία άνευ διδασκάλου! είχε σχολιάσει ο Μάρκος όταν είχε πρωτο-πληροφορηθεί πώς είχε η κατάσταση.

Τις πρώτες μέρες είχε ελπίσει ότι αυτή η έκδηλη ανικανότητα του προς οτιδήποτε το μαγικό, μπορεί τελικά να τον βοηθούσε να γυρίσει μια ώρα αρχύτερα στο σπίτι του. Είχε ελπίσει ακόμα και ότι οι Αθάνατοι μπορεί να πείθονταν πως τελικά δεν ήταν μάγος και πως όλα αυτά ήταν μπούρδες. Τελικά ο Γρηγόρης του εξήγησε πολύ υπομονετικά πως μόνο ένας ισχυρός μάγος θα μπορούσε να καταφέρει αυτό που είχε καταφέρει εκείνος με την Πύλη και πως, ό,τι και να γινόταν, οι Αθάνατοι ήταν

αποφασισμένοι πως ο Μάρκος θα ήταν αυτός που θα αντιμετώπιζε την κρίση, θα εκτελούσε την τελική μαγική τελετουργία και θα έδιωχνε τα Δαιμόνια.

-Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να προσπαθήσεις να ανακαλέσεις τη δύναμή σου και να μάθεις ορισμένα πράγματά για τη μαγεία. Γι' αυτό είσαι εδώ. Οι συνάδελφοί μου είναι αποφασισμένοι πως, έτοιμος ή όχι, όταν θα έρθει η ώρα, εσύ θα είσαι αυτός που θα εκτελέσει το ξόρκι που σφραγίζει την Πύλη. Η ώρα έχει πλησιάσει επικίνδυνα και δεν έχουμε άλλη ελπίδα. Θα σε στείλουν να το κάνεις και πρέπει να ξέρεις πως ένας μάγος που θα αποτύχει σε αυτή την αποστολή έχει πολλές πιθανότητες να σκοτωθεί. Πρέπει να τα καταφέρεις. Προσπάθησε πιο σκληρά λοιπόν και έχε εμπιστοσύνη στον εαυτό σου: είσαι ένας προικισμένος μάγος.

Παραδόξως, ο Μάρκος έδωσε βάση στα λόγια του Γρηγόρη Παπαζήση. Όχι τόσο στο ότι ήταν πράγματι προικισμένος μάγος, αλλά στο ότι θα τον έβαζαν οπωσδήποτε να κάνει τη δουλειά τους και ότι αυτό μπορεί να του στοίχιζε τη ζωή του. Μέρα με τη μέρα πειθόταν όλο και περισσότερο ότι δεν υπήρχε τρόπος να τη γλιτώσει και ότι το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να το πάρει απόφαση και να συμμορφωθεί. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι προσπαθούσε ειλικρινά να τα καταφέρει. Διάβαζε μέρα και νύχτα τα βιβλία που του έφερναν, μολονότι ήταν σε μια απαρχαιωμένη, δύσκολη γλώσσα, και ακολουθούσε τις συμβουλές του Γρηγόρη για τις ασκήσεις αυτοσυγκέντρωσης. Παρ' όλες τις προσπάθειές του όμως, τίποτα δεν έδειχνε να λειτουργεί. Κι αν κάποτε στο παρελθόν – τότε που καμία σχέση δεν ήθελε να έχει με τη μαγεία – είχε άθελά του καταφέρει να κάνει πράγματα που φαίνονταν αδύνατα, τώρα δεν κατάφερνε να κάνει το παραμικρό. Ούτε και το ραβδί, το Σκήπτρο, όπως το αποκαλούσαν εδώ, έδειχνε να βοηθάει σε τίποτα. Η μόνη του χρησιμότητα ήταν να παριστάνει το μπαστούνι στους μοναχικούς περιπάτους που έκανε τα απογεύματα στα δάση που βρίσκονταν γύρω από τον Σταθμό, στην προσπάθειά του να ηρεμίσει και να αυτοσυγκεντρωθεί.

Οι συζητήσεις με τους Αθάνατους δεν έδειχναν να έχουν επίσης κανένα αποτέλεσμα. Εκείνοι προσπαθούσαν να του εξηγήσουν ότι οι δικές τους δυνάμεις δεν είχαν καμία σχέση με τις δικές του. Οι ικανότητες, έλεγαν, δεν είχαν τίποτα το μαγικό, ήταν απλά μια πιο ευρεία χρησιμοποίηση του μυαλού. Ένας Μάγος μπορούσε να κάνει όλα όσα έκανε ο καθένας από αυτούς και ακόμα περισσότερα, χωρίς να διαθέτει τις ικανότητες, μόνο με τη μαγεία του. Ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό, αν και ο Μάρκος δεν μπορούσε να το συλλάβει.

Προσπαθούσε μόνος του και με τη βοήθεια των σχετικών με τη μαγεία βιβλίων που υπήρχαν στη βιβλιοθήκη του Σταθμού να κατανοήσει τι ήταν αυτή η μαγεία και πώς θα έπρεπε να τη νιώθει – γιατί το μόνο που είχε καταλάβει με σιγουριά, ήταν πως το να τη νιώσεις ήταν το πρώτο βήμα προς την κατάκτησή της. Μετά το επεισόδιο με την Πύλη, αισθανόταν να έχει μια ξεχωριστή επαφή με τα πράγματα. Ήταν σαν να είχε αποκτήσει μια καλύτερη αντίληψη του κόσμου γύρω του και είχε παρατηρήσει ότι, αν ηρεμούσε και συγκεντρωνόταν, μπορούσε κατά κάποιον τρόπο να έρθει σε επαφή με αυτά που τον περιέβαλαν, άψυχα αντικείμενα ή δέντρα. Ο Γρηγόρης, όταν του το ανέφερε, είπε ότι ήταν αδιαμφισβήτητα μια εκδήλωση της μαγείας του, ότι αισθανόταν την ψυχή των πραγμάτων, αλλά αυτό δεν τον βοήθησε και πολύ στο να κάνει κάτι περισσότερο.

Ορισμένες φορές στους μοναχικούς του περιπάτους τα έβαζε με τους Αθάνατους που δεν καταλάβαιναν ότι αυτό ήταν το μοναδικό του ταλέντο. Στο μυαλό του ξυπνούσαν σχέδια ανταρσίας και εκδίκησης και ευχόταν να είχε πραγματικά μαγικές δυνάμεις για να μπορέσει να τους καταστρέψει. Ο θυμός του επικεντρωνόταν στο ότι περίμεναν από αυτόν πράγματα που ποτέ δε θα κατόρθωνε να κάνει, στο ότι θα σκοτωνόταν άδικα σε μια μάχη που δεν ήθελε να δώσει, αλλά κυρίως στο ότι τον είχαν τραβήξει με το έτσι θέλω από το σπίτι του και τη ζωή του. Βαθιά μέσα του βέβαια, εκεί που συνήθως αρνούταν να κοιτάξει, υποψιαζόταν ότι με όλα αυτά κορόιδευε τον εαυτό του και ότι υπήρχε πράγματι κάτι διαφορετικό σε εκείνον, που δεν υπήρχε στους συνηθισμένους ανθρώπους. Αλλά πάλι, αυτό ήταν κάτι που το ήξερε - και το παρέβλεπε- εδώ και πολλά χρόνια.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο Μάρκος σκέφτηκε να το σκάσει. Κάτι τέτοιο δεν φαινόταν ιδιαίτερα δύσκολο: ο Σταθμός βέβαια βρισκόταν στη μέση ενός απάτητου δάσους και έδειχνε να τον καλύπτει μία μυστηριώδης δύναμη που εμπόδιζε τους μη μυημένους να έρχονται ή να φεύγουν απ’ αυτόν. Εκείνος όμως, από τις πρώτες κιόλας μέρες, σε κάποια βόλτα του βρήκε το μονοπάτι που οδηγούσε στον πολιτισμό. Κανένας δε φαινόταν να ανησυχεί γι’ αυτόν όταν έφευγε για τις βόλτες του, ούτε τον ακολουθούσαν, ούτε τον φύλαγαν. Έδειχνε να είναι εντελώς ελεύθερος να πάει όπου ήθελε. Ήξεραν όμως ότι δεν επρόκειτο να το σκάσει. Δεν ήξερε πώς το ήξεραν αυτό, αλλά το γεγονός είναι ότι ποτέ δεν εξέτασε στα σοβαρά αυτή την προοπτική. Αντίθετα, σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή του στον Σταθμό, το πήρε απόφαση πως έπρεπε να προσπαθήσει να παίξει τον ρόλο του μάγου. Πως αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να σωθεί και να σώσει και τους άλλους.

-Ένα απλό πράγμα που έκαναν όλοι οι μάγοι που έχω γνωρίσει, συμπεριλαμβανομένης και της γιαγιάς σου, ήταν το να ανάβουν φωτιά. Όλοι το ξέρουν πως οι μάγοι το κάνουν αυτό. Σε όλα σας τα βιβλία, τις ταινίες και τα video games οι μάγοι ανάβουν φωτιές με τα χέρια τους!

Ο Μάρκος εντυπωσιάστηκε που ο Γρηγόρης ήξερε τα video games.

-Αυτή είναι η γνώση που έχεις για τους μάγους; γκρίνιαξε, οι ταινίες και τα video games;

-Άσε τις βλακείες Μάρκο. Καταλαβαίνεις τι εννοώ: είναι τόσο ευνόητο ότι ένας μάγος το κάνει αυτό, που έχει περάσει στη συνείδηση του απλού λαού και το χρησιμοποιεί ως βασική ιδιότητα στους ήρωες των ιστοριών του.

Ο Μάρκος αυτοσυγκεντρώθηκε. Άπλωσε το δεξί του χέρι και με το αριστερό έσφιξε το ραβδί, περισσότερο για συμπαράσταση. Προσπάθησε να φανταστεί ότι από το χέρι του περνούσε ενέργεια που θα μετατρεπόταν σε φλόγα όταν θα έφτανε στην παλάμη του. Έκλεισε τα μάτια: το φαντάστηκε τόσο έντονα που σε λίγο του φάνηκε ότι έγινε κιόλας. Του φάνηκε μάλιστα πως η δύναμη της φλόγας που έβγαινε με ορμή, του ζέσταινε την παλάμη και έσπρωχνε το χέρι του προς τα κάτω. Άνοιξε τα μάτια του με προσδοκία.

-Τίποτα; ψιθύρισε σχεδόν έκπληκτος.

-Όχι, δεν το κάνεις σωστά. Κάτι δεν πιάνεις, το ζορίζεις πολύ. Δεν είναι αυτός ο τρόπος.

-Δεν μπορείς να μου δείξεις;

-Λυπάμαι. Ακόμα κι αν ήμουν μάγος αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να σου εξηγήσω πώς γίνεται. Κι εγώ απλά έχω δει να το κάνουν. Αυτοί που το έκαναν πάντως είχαν ακριβώς το ίδιο ύφος που είχες κι εσύ πριν λίγο, αν σε παρηγορεί αυτό.

-Ευχαριστώ, με υποχρέωσες. Τίποτα άλλο; Τίποτα πιο χρήσιμο μήπως έχεις να μου πεις;

Ο Γρηγόρης άπλωσε το χέρι του και κάλεσε ένα μήλο από μια φρουτιέρα εκεί δίπλα. Το μήλο απογειώθηκε και πέταξε στην ανοιχτή του παλάμη.

-Αυτό! Δεν μπορείς να μου εξηγήσεις πώς το κάνεις αυτό;

-Δεν σου έχω πει τόσες φορές ότι αυτό είναι διαφορετικό; Αυτό δεν είναι μαγεία, έκανε ο Γρηγόρης δαγκώνοντας το μήλο. Αλλά το έκανα για να σου δείξω κάτι άλλο. Το θεωρείς φυσιολογικό ένας άνθρωπος, έστω και αν είναι τηλεκινητικός, να μετακινεί ένα αντικείμενο με τόση ευκολία και χωρίς καμία αυτοσυγκέντρωση;

-Πού θέλεις να ξέρω; Νομίζεις ότι πέρασα τη ζωή μου κάνοντας παρέα με τηλεκινητικούς;

-Ε λοιπόν όχι. Συνήθως είναι κάτι δύσκολο και δεν κάνει τα πράγματα να πετάνε στον αέρα για να έρθουν στα χέρια μου. Είναι αυτή η κατάσταση που έχει αλλάξει τις ισορροπίες. Ο Γρηγόρης έδειξε ξαφνικά ανήσυχος. -Με το άνοιγμα της Πύλης έχει εκλυθεί ξαφνικά μεγάλη ποσότητα ενέργειας και αυτό μας κάνει όλους να κάνουμε απίθανα πράγματα. Ποιος ξέρει πόσο επικίνδυνο μπορεί να αποβεί αυτό στα χέρια κάποιων κακοπροαίρετων...

-Μπα; Υπάρχουν και κακοπροαίρετοι Αθάνατοι; ειρωνεύτηκε ο Μάρκος.

-Φυσικά. Υπάρχουν Αθάνατοι που δεν ανήκουν στο δικό μας Συμβούλιο, δρουν για λογαριασμό τους.

Ξαφνικά ο Μάρκος θορυβήθηκε.

-Δεν τους έχετε όλους υπό έλεγχο;

-Όχι βέβαια, πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό;

Ο Μάρκος στραβοκατάπιε αλλά αποφάσισε να αφήσει αυτή την ανησυχία για μια άλλη στιγμή.

-Όπως και να ’χει, κι ας μην είναι μάγια, δεν μπορείς να μου εξηγήσεις πώς γίνεται; Πώς καλείς το αντικείμενο;

-Μα σου είπα δεν είναι το ίδιο.

-Και στο κάτω κάτω πού το ξέρεις; Δεν ξέρεις πως νιώθουν οι μάγοι όταν εκτελούν ένα κόλπο. Μπορεί τελικά να μην είναι τόσο διαφορετικό όσο νομίζεις.

2.

Το οίκημα που αποκαλούσαν *Σπίτι των Αθανάτων* έμοιαζε πολύ, κατά τη γνώμη του Μάρκου, με γηροκομείο. Ήταν ένα διώροφο σπίτι που περιλάμβανε τόσο ιδιωτικά δωμάτια, όσο και μεγάλους, κοινόχρηστους χώρους. Οι κοινόχρηστοι χώροι βρίσκονταν στον κάτω όροφο: εκεί υπήρχε ένα μεγάλο σαλόνι, κουζίνα, τραπεζαρία με δύο μακρόστενα τραπέζια τοποθετημένα παράλληλα, μία τεράστια βιβλιοθήκη-αναγνωστήριο, κάποια γραφεία που υποτίθεται ότι ήταν για όλους αλλά κάποιοι τα είχαν διαλέξει για δικά τους και η αίθουσα των συμβουλίων. Εκείνη την περίοδο, με τον Νίκο, την Άννα -Μαρία και τον Μάρκο, στο σπίτι έμεναν δέκα άτομα.

Ο καιρός είχε κρυώσει κάπως και τα βράδια ήταν καλύτερα να κάθεσαι μέσα. Οι Αθάνατοι μετά το φαγητό συνήθιζαν να μαζεύονται στο σαλόνι και να συζητούν ή να

παίζουν χαρτιά. Απ' ό,τι είχε καταλάβει ο Μάρκος, ούτε εκείνοι έμεναν συνήθως όλοι μαζί στο Σπίτι και έτσι, στις βραδινές συγκεντρώσεις τους, έδειχναν να έχουν πολλά να πουν, από τα νέα τους για τις ζωές τους, ως τις σκέψεις τους για τα Δαιμόνια. Ο Μάρκος προτιμούσε να κάθεται στη μικρή ξύλινη βεράντα για να μπορεί να καπνίζει, να πίνει με την ησυχία του και να σκέφτεται. Η βεράντα ήταν στενή, εκτινόταν κατά μήκος της μπροστινής πλευράς του σπιτιού και βρισκόταν στο ίδιο επίπεδο με το λιβάδι που το περιέβαλε. Όλο και κάποιος ερχόταν έξω να του κάνει παρέα, συνήθως ο Γρηγόρης ή η Μαγδαληνή.

Εκείνο το βράδυ καθόταν στη βεράντα μόνος, όταν άνοιξε η πόρτα και βγήκε ο Νίκος. Ο Μάρκος δεν είχε καμία όρεξη να μιλήσει μαζί του. Στην πραγματικότητα, το μόνο που ήθελε όταν έβλεπε τον Νίκο ήταν να του σπάσει τα μούτρα και δεν καταλάβαινε την επιμονή του, ακόμα και τώρα, να μην τον αφήνει σε ησυχία. Όσες μέρες βρισκόταν στον Σταθμό, προσπαθούσε πάντα να τον αποφεύγει. Ο Νίκος δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται τα συναισθήματά του και όλο τον τριγύριζε, ίσως επειδή ένιωθε τύψεις που τον είχε τραβήξει σε αυτή την ιστορία. Ο Μάρκος καταλάβαινε κατά βάθος ότι δεν έφταιγε γι' αυτό, ότι ήταν μόνο ο ενδιάμεσος και ότι θα μπορούσε να είναι στη θέση του οποιοσδήποτε άλλος. «Μακάρι να είχε έρθει στην οδό Παλαιολόγου οποιοσδήποτε άλλος!» σκέφτηκε και ετοιμάστηκε για μια μακριά, μελοδραματική συζήτηση.

-Να σου κάνω παρέα;

-Τι να σου πω, αφού έχεις κάτσει ήδη.

Ο Νίκος γέλασε χωρίς να είναι σίγουρος αν ο Μάρκος σοβαρολογούσε ή αν ήταν το «χιούμορ του 21ου αιώνα» όπως το αποκαλούσε.

-Πώς σου φαίνεται εδώ; ρώτησε.

-Καλά, είπε ο Μάρκος πίνοντας μια γουλιά κρασί – μόνο κρασί μπορούσε να βρει κανείς εκείνες τις μέρες στο Σπίτι των Αθανάτων.

-Τώρα πια θα τους έχεις γνωρίσει όλους...

-Απ' ό,τι φαίνεται.

-Εγώ αύριο φεύγω, πηγαίνω στην Αίγυπτο σε μια αποστολή.

-Αλήθεια; Τι θα κάνεις εκεί;

-Θα βρω μια γυναίκα που έχει αποσυρθεί εδώ και χρόνια από το Συμβούλιό μας και που ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει.

-Υπάρχει άνθρωπος που μπορεί να μας βοηθήσει;

Ο Νίκος κούνησε το κεφάλι. Δεν του φάνηκε να είναι και πολύ σίγουρος.

-Ξέρεις γεννήθηκα στην Πελοπόννησο, όπως κι εσύ, είπε στο τέλος.

Ο Μάρκος έγνεψε αδιάφορα. Δεν τον ενδιέφερε να ακούσει την ιστορία του Νίκου, δε θα τον έκανε να τον συμπαθήσει περισσότερο.

-Για την ακρίβεια γεννήθηκα αρκετά κοντά στο χωριό σου. Γεννήθηκα στον Μυστρά το 1459. Άσχημα χρόνια. Η Κωνσταντινούπολη και το μεγαλύτερο μέρος της Αυτοκρατορίας είχε πέσει στα χέρια των Τούρκων. Λίγο αργότερα οι Οθωμανοί πήραν και τον Μοριά. Πολύ ταραγμένα χρόνια. Ο πατέρας μου πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε μάχες, άλλοτε εμφύλιες, άλλοτε με τους Αλβανούς, άλλοτε με τους Τούρκους… Ούτε και ο ίδιος δεν ήξερε να μου εξηγήσει καλά καλά με ποιους πολέμησε. Ήταν ένας απλός άνθρωπος της υπαίθρου, αγράμματος, που κάθε τόσο τον τραβούσαν σε μια καινούρια μάχη.

-Θυμάσαι ακόμα τον πατέρα σου μετά από 600 χρόνια; Εγώ κοντεύω να ξεχάσω τον δικό μου που πέθανε πριν από έξι.

Ο Νίκος αναστέναξε χωρίς να του δώσει σημασία.

-Η ζωή μου είναι σαν ένα βιβλίο ιστορίας!

-Λοιπόν άσ’ το καλύτερα.

-Μεγάλο μέρος της το πέρασα στην τουρκοκρατία. Είδα τους φίλους μου να σκοτώνονται στην Επανάσταση. Να προδίδουν ο ένας τον άλλο για την εξουσία. Ήμουν παρών σε όλους τους πολέμους του τελευταίου αιώνα. Είδα τα πρώτα αυτοκίνητα και τα πρώτα εργοστάσια· τα είδα όλα να αλλάζουν από τη μια στιγμή στην άλλη. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο γρήγορα έγιναν όλα, σα να ήταν μια στιγμή. Και να ’μαι τώρα να μεγαλώνω ακόμα με τον ίδιο αργό ρυθμό: καμιά φορά φοβάμαι μήπως αυτός ο πλανήτης πεθάνει πριν από εμένα.

-Μεγάλο το δράμα σου!

-Στην αρχή δεν είχα καταλάβει τι μου συνέβαινε, νόμιζα πως είμαι σαν όλους τους ανθρώπους, άλλωστε μεγάλωσα κανονικά, όπως όλοι. Ξεκίνησα μία κανονική ζωή, δούλευα στα χωράφια, έκανα οικογένεια... μόνο που, από ένα σημείο και μετά, τα πράγματα άρχισαν να εξελίσσονται παράξενα: οι γονείς μου γέρασαν και πέθαναν, τα αδέρφια μου το ίδιο, η γυναίκα μου γέρασε και τα παιδιά μου έγιναν άντρες. Πέρασαν πολλά χρόνια, όλη η πόλη γερνούσε και οι γενιές άρχισαν να διαδέχονται η μία την άλλη, ενώ εγώ έμενα πάντα ο ίδιος. Οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να με φοβούνται και φοβόμουνα κι εγώ· εγκατέλειψα την πόλη μου και πέρασα φριχτά χρόνια: στο μυαλό μου, παραφουσκωμένο με τις δεισιδαιμονίες της εποχής, γύριζαν δαίμονες και μαύρες μαγείες. Στο μεταξύ η κατάσταση ήταν ρευστή και επικίνδυνη. Νομίζω ότι εκείνα

ήταν τα πιο επικίνδυνα χρόνια ολόκληρης της ζωής μου: γύριζα στις πόλεις της διαλυμένης αυτοκρατορίας, άλλες στα χέρια των Ενετών και άλλες στα χέρια των Τούρκων. Δεν ήταν εύκολο να μετακινείσαι αν ήσουν φτωχός, αλλά δεν μπορούσα να μείνω πουθενά για πολύ. Πέρασα περίπου πενήντα χρόνια περιπλανώμενος, κάνοντας δουλειές του ποδαριού και πεινώντας!

»Κάποτε βρέθηκα στη Θεσσαλονίκη και εκεί γνώρισα τον Γρηγόρη που με πήρε υπηρέτη στο σπίτι του. Και μ' έσωσε. Τότε έμαθα ότι δεν ήμουν ο μόνος που δε γερνούσε. Ο Γρηγόρης ήταν λίγο μεγαλύτερος από εμένα, ήταν τότε πάνω από 150 χρονών, αλλά είχε την τύχη να γεννηθεί πλούσιος, πράγμα που τον είχε βοηθήσει πολύ φυσικά. Γνώριζε ήδη άλλα τρία άτομα με την ίδια ιστορία. Ο πιο παλιός από όλους ήταν ο Αλέξανδρος, γι' αυτό τον λέμε ο Γέρος, αλλά και επειδή έδειχνε πάντα ηλικιωμένος, σε αυτόν η διαδικασία της καθυστέρησης πρέπει να άρχισε όταν ήταν πάνω από εξήντα χρονών. Καταγόταν από κάποια πόλη της Μικράς Ασίας, είχε κληρονομήσει μεγάλη περιουσία από τον πατέρα του που ήταν ένας έμπορος πολύ πλούσιος και γι' αυτό είχε σπουδάσει πολύ στη ζωή του και συνέχιζε ακόμα να μαθαίνει ό,τι καινούριο εμφανιζόταν. Ήμασταν στην Αναγέννηση. Ο Γέρος περνούσε τον περισσότερο χρόνο του στην Ευρώπη, στην Ιταλία κυρίως και στη Γαλλία. Ο ίδιος έλεγε τότε ότι ήταν ήδη τριακοσίων χρονών!

»Μαζί με τον Τζορτζόνε, έναν βενετό αξιωματούχο και τον Κωνσταντίνο Κόντογλου, τον Πόντιο, είχαν σχηματίσει αυτό που ονόμαζαν Το Συμβούλιο των Αθανάτων. Είχαν βάλει σαν όρους να κρατούν πάση θυσία το μυστικό μας, να βοηθούν ο ένας τον άλλο και να αναζητούν άλλους Αθανάτους. Ακόμα, να συναντιούνται κάθε δέκα χρόνια στην Κωνσταντινούπολη όπου είχε τότε το σπίτι του ο Γέρος. Αυτός είχε την άποψη ότι όλοι έπρεπε να μορφωνόμαστε, έλεγε ότι για να είμαστε δυνατοί και χρήσιμοι έπρεπε να κατέχουμε τις επιστήμες. Πολύ αργότερα έμαθα ότι ένας από τους λόγους της ύπαρξής μας ήταν να βοηθούμε τους μάγους, που ήταν πάντα θνητοί και γι' αυτό η δράση τους περιοριζόταν σε μια εποχή. Εμείς ήμασταν κάτι σαν φύλακες της μαγείας, των μάγων, των μαγικών αντικειμένων…

-Και αυτός ήταν ένας ρόλος που τον αναλάβετε μόνοι σας;

-Μπορεί, αλλά φάνηκε χρήσιμος σε πολλές περιπτώσεις.

-Μάλιστα.

-Η επόμενη συνάντηση του Συμβουλίου ήταν την επόμενη χρονιά και ο Γρηγόρης με πήρε μαζί του. Εκεί γνώρισα και τους υπόλοιπους. Με ρώτησαν τι ήθελα να κάνω, και απάντησα ότι θα ήθελα να σπουδάσω κι εγώ κάτι. Ο Γέρος ευχαριστήθηκε πολύ

με αυτή την απάντηση. Και καθώς ήμουν ένας τελείως αγράμματος γιος αγρότη, με κράτησε μερικά χρόνια μαζί του για να με διδάξει τα βασικά και μετά με έστειλε στην Πατριαρχική Ακαδημία της Κωνσταντινούπολης όπου σπούδασα τους αρχαίους συγγραφείς, καθώς και φιλοσοφία και μαθηματικά.

Στη συνέχεια δούλεψα σε διάφορες πόλεις κάνοντας κυρίως τον δάσκαλο και κατά καιρούς συνέχιζα τις σπουδές σε διάφορα πανεπιστήμια της Ευρώπης. Έτσι έφτασα στις μέρες μας με το πρόβλημα της μνήμης αυξημένο. Το μυαλό μου έχει αρχίσει να κάνει κάποια επιλογή. Δεν μπορώ να μάθω άλλες επιστήμες πια και συχνά ξεχνάω πράγματα, καμιά φορά σημαντικά.

-Μπα; Και η σχολή Καλών Τεχνών;

-Τα πρακτικά πράγματα τα μαθαίνω πιο εύκολα, τα θεωρητικά τα ξέρω μέσες άκρες μετά από τόσες σπουδές… κάποτε είχα σπουδάσει και ιστορία της τέχνης στη Φλωρεντία.

»Τέλος πάντων, σου έλεγα για τους Αθάνατους: τους επόμενους αιώνες άρχισαν να ξεφυτρώνουν διάφοροι άλλοι. Το 1700 περίπου, ο Τζορτζόνε έφερε τη Μαγδαληνή από την Ιταλία. Ήταν μια όμορφη ταβερνιάρισσα από τα περίχωρα της Ρώμης, έλεγαν, αν και η ίδια υποστηρίζει ότι γεννήθηκε περίπου το 1500 στο Άργος. Κάποιος βρήκε την Άννα -Μαρία, κάποιος άλλος την Αναστασία, την τωρινή γυναίκα του Γρηγόρη, και αργότερα την Κατρίν Μπολέν, τη Γαλλίδα, τον Γεώργιο Παπαγιάννη και τον μακαρίτη τον Στάθη. Όλοι είχαμε τα μάτια μας ανοιχτά και αναζητούσαμε καινούρια άτομα, άλλοτε περισσότερο οργανωμένα και άλλοτε στην τύχη.

»Κάποια στιγμή έγινε κάτι που άλλαξε τα δεδομένα: σε ένα ταξίδι στην Αίγυπτο, ο Γέρος ανακάλυψε την Αιγύπτια. Αυτή ήταν κάτι διαφορετικό. Δεν ήταν μορφωμένη, ωστόσο ήταν πιο σοφή ακόμα και από τον Γέρο. Ήρθε στην επόμενη συνάντηση και μας μίλησε για τις ικανότητες. Είχε περάσει τα 350 χρόνια της ζωής της μελετώντας, όχι τις κοσμικές επιστήμες όπως κάναμε εμείς οι υπόλοιποι, αλλά τις πνευματικές. Η γυναίκα αυτή κάνει πολύ ζωντανά ονειρικά ταξίδια, στον ύπνο της βλέπει το παρελθόν, το μέλλον, καμιά φορά περιστατικά που συμβαίνουν στις άλλες διαστάσεις, έχει τηλεπαθητική επικοινωνία με ζωντανούς και πεθαμένους… είναι σχεδόν μάγισσα. Καλύτερα θα έλεγα μάντισσα. Αυτήν θα πάω να βρω αύριο.

-Γιατί δεν την ειδοποιείτε απλά να έρθει;

-Η ιστορία μαζί της δεν είναι τόσο απλή: η Αιγύπτια αποσύρθηκε από το Συμβούλιο μας πριν 200 χρόνια περίπου και δεν έχει πια καμία επαφή μαζί μας.

Ελπίζω πάντως τώρα να έχει προαισθανθεί ότι την χρειαζόμαστε και ότι θα πάω, αυτό θα με διευκολύνει να τη βρω. Ελπίζω να μην μου πάρει πολύ καιρό.

-Ώστε υπάρχει όντως κάποιος που θα βοηθήσει... Εγώ από πλευράς μου θα προτιμούσα μία αληθινή μάγισσα, αλλά έτσι κι αλλιώς δε μου πέφτει λόγος, έτσι δεν είναι;

-Έλα τώρα Μάρκο, ακόμα αισθάνεσαι ριγμένος;

-Καληνύχτα Νίκο, η ιστορία σου ήταν πολύ επιμορφωτική. Πάω για ύπνο.

3.

Η Μαγδαληνή καθόταν στο κιόσκι που είχαν στήσει στο λιβάδι μπροστά από το Σπίτι των Αθανάτων, μαζί με τον Κωνσταντίνο Κόντογλου και την Κατρίν Μπολέν. Το σπίτι δέσποζε επιβλητικό στα δεξιά τους, ένα μοναχικό κτίριο στη μέση ενός ξέφωτου μέσα στο πυκνό δάσος, χωρίς περίφραξη, καθώς αυτό που το προστάτευε από τα αδιάκριτα μάτια τα τελευταία 350 περίπου χρόνια, από τότε δηλαδή που πρωτοχτίστηκε, ήταν ένα ξόρκι. Ένας μάγος της εποχής είχε υφάνει κατά την κατασκευή του κτιρίου ένα ξόρκι απόκρυψης, κρύβοντας με αυτόν τον τρόπο το Σπίτι και το ξέφωτο που το περιέβαλλε, σε ένα μέρος κάπως εκτός τόπου, όπου κανένας δεν μπορούσε να το βρει εάν δεν ήξερε τον τρόπο. Η αλήθεια είναι ότι είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε και το ξόρκι, που δεν είχε ανανεωθεί ποτέ, είχε αρχίσει κάπως να φθίνει. Βέβαια η φυσική θέση του κτιρίου το προστάτευε έτσι κι αλλιώς από τους περίεργους, αλλά θα έπρεπε αργά ή γρήγορα να βρεθεί κάποιος ικανός να ανανεώσει το ξόρκι. Αυτό συζητούσαν οι τρεις Αθάνατοι εκείνο το πρωί κοιτώντας το σπίτι τους από την απόσταση που τους έδινε το κιόσκι.

Ο άνεμος έφερνε από την πίσω πλευρά του Σπιτιού τη μελωδία από το φλάουτο. Ο Μάρκος συνήθιζε καμία φορά, όταν μπάφιαζε από το διάβασμα και την προσπάθεια για αυτοσυγκέντρωση, να παίρνει το φλάουτο στο πίσω μέρος του Σπιτιού και να μελετάει. Τώρα που δε δούλευε, είχε ξαφνικά μεγάλη όρεξη για μελέτη και επιπλέον στη βιβλιοθήκη των Αθανάτων είχε βρει σπάνιες παρτιτούρες για πνευστά, που του είχαν γεννήσει τη διάθεση να τις παίξει. Ο ήχος του φλάουτου ηχούσε αρμονικά στην ησυχία της εξοχής, σαν κάτι παραμυθένιο και άυλο.

Ο Κωνσταντίνος αναστέναξε.

-Μακάρι να ήταν τόσο καλός στη μαγεία όσο είναι στο φλάουτο, είπε.

-Είναι και αυτό ένα είδος μαγείας, σχολίασε η Μαγδαληνή.

Αν και τα πράγματα δεν πήγαιναν και πολύ καλά, εκείνη ήταν αισιόδοξη. Ο Μάρκος κατά κάποιο τρόπο ανταποκρινόταν στις προσδοκίες της. Ωστόσο δεν κατάφερνε πραγματικά τίποτα.

-Αύριο έρχεται ο Τζορτζόνε, έσπασε και πάλι την σιγή ο Κωνσταντίνος. -Το μάθατε ότι σηκώθηκε μία καταιγίδα προχτές ενώ διέσχιζε με το αυτοκίνητο την ύπαιθρο στην περιοχή της Μάρκε και κόντεψε να τον χτυπήσει κεραυνός; Μετά από αυτό τρομοκρατήθηκε κανονικά, τηλεφώνησε ότι εγκαταλείπει το σπίτι του στη Βενετία και έρχεται εσπευσμένα στον Σταθμό.

-Ωστόσο τον είχα ειδοποιήσει εδώ και έναν μήνα για τη σοβαρότητα της κατάστασης, χρειάστηκε να κινδυνέψει ο ίδιος για να με πιστέψει; έκανε ενοχλημένη η Μαγδαληνή. Αναρωτιέμαι πόσοι άλλοι θα πρέπει να σκοτωθούν ακόμα για να πάρουν στα σοβαρά τις προειδοποιήσεις μας.

Έμειναν ξανά σιωπηλοί για λίγο να ακούνε τον ήχο του φλάουτου που έφερνε ο άνεμος.

-Ο καιρός περνάει, είπε τελικά η Κατρίν Μπολέν. Ο Μάρκος είναι πολύ επιμελής αλλά δεν κάνει τίποτα και κάτι πρέπει να γίνει.

-Ο μάγος διδάσκεται από άλλον μάγο, απάντησε ο Κωνσταντίνος στωικά. Εμείς δεν ξέρουμε τι να του πούμε, πώς να τον κάνουμε να ενεργοποιήσει τη δύναμή του.

-Εγώ του έχω εμπιστοσύνη, δήλωσε η Μαγδαληνή. Το Σκήπτρο τον κυνηγούσε χρόνια τώρα, δεν το κάνουν αυτό τα σκήπτρα. Τα Δαιμόνια τον πολεμούν, κι ούτε αυτά κάνουν λάθη σε ό,τι αφορά τους μάγους. Και, το σημαντικότερο, έκλεισε το Άνοιγμα με χαρακτηριστική ευκολία και χωρίς να του έχει διδάξει κανένας τον τρόπο.

-Ένας μάγος κατά συγκυρία λοιπόν, ειρωνεύτηκε ο Κωνσταντίνος. Αυτό όμως δεν τον καθιστά ικανό να εκτελέσει το ξόρκι που χρειάζεται για να διώξει τα Δαιμόνια και να κλείσει οριστικά την Πύλη. Ούτε και να μας κρύψει το Σπίτι από τον έξω κόσμο. Και είναι και ένα σωρό δουλειές ακόμα για τις οποίες χρειαζόμαστε έναν μάγο. Δουλειές που θέλουν γνώσεις, όχι παιχνιδάκια.

-Τι δουλειές και σαχλαμάρες! Αν δεν κλείσει η Πύλη, ποιος ξέρει αν θα υπάρχουμε σε λίγο καιρό για να κάνουμε τις δουλειές. Τα Δαιμόνια θα πέσουν επάνω μας σα λύκοι και θα μας κατασπαράξουν. Και δεν είμαι σίγουρη ότι το ξόρκι απόκρυψης μας κρύβει από αυτά, είπε η Κατρίν. Στο μεταξύ τι γίνεται με τους άλλους; Ψάχνουν μήπως και τυχών υπάρχει κανένας άλλος μάγος; Κανένας κανονικός εννοώ.

-Άλλος μάγος της εμβέλειας του Μάρκου δεν υπάρχει, είπε ο Κωνσταντίνος κατηγορηματικά. Μόνο κάποιος της οικογένειάς του θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τα Δαιμόνια.

-Και η μάγισσα της Κρήτης που λένε;

-Αυτές είναι μάγισσες δεύτερου επιπέδου, για κάποιο φίλτρο, κάποιο μικρό ξόρκι, τέτοια πράγματα. Η οικογένεια αυτή ποτέ δεν γέννησε μεγάλους μάγους, απάντησε αδιάφορα η Μαγδαληνή. -Και οι δικοί σας; Η Επιτροπή Σκοτεινών Υποθέσεων και Δαιμόνιων Πλασμάτων; Πώς τα πάνε με τις έρευνές τους; Βρήκαν κανέναν άλλο τρόπο να κλείνει την Πύλη;

-Μάλλον τίποτα ενδιαφέρον. Αυτό που χρειάζεται είναι να έρθει η Αιγύπτια. Αυτή ξέρει περισσότερα απ' όλους μας γι' αυτά τα πράγματα.

-Ναι, μόνο που έχει αποσυρθεί από το Συμβούλιο εδώ και 200 χρόνια. Δεν ξέρω αν θα θελήσει να μας βοηθήσει, ούτε και αν θα μπορεί.

-Αλλά είναι η μόνη μας ελπίδα. Ο Αλέξανδρος ο Γέρος λέει ότι τα τελευταία πενήντα χρόνια μελετάει τα βιβλία που σχετίζονται με τα Δαιμόνια και τους χρησμούς. Σίγουρα οι γνώσεις που έχει συγκεντρώσει είναι ανεκτίμητες. Και άλλωστε το θέμα αφορά και την ίδια.

Η Μαγδαληνή ένευσε σκεφτική.

-Ελπίζω ο Νίκος να καταφέρει να τη βρει. Είναι μια βδομάδα τώρα που έχει φτάσει στο Κάιρο και ακόμα δεν έχουμε καμία θετική απάντηση.

4.

-Τι πρέπει να κάνω με αυτό το κορδόνι; ρώτησε ο Μάρκος τον Κωνσταντίνο Κόντογλου.

Ο Πόντιος Αθάνατος ήταν ένας κοντός, καραφλός άνθρωπος που έδειχνε γύρω στα εξήντα. Ήταν πολύ συμπαθής και είχε χιούμορ, πράγμα που ο Μάρκος εκτιμούσε ιδιαίτερα σε έναν άντρα. Του θύμιζε καθηγητή φυσικής και δεν αποκλειόταν να είχε υπάρξει και κάτι τέτοιο κάποτε στη ζωή του. Τις δυο τελευταίες μέρες είχε αναλάβει εκείνος να τον βοηθήσει, ίσως γιατί ο Γρηγόρης είχε απογοητευτεί από τις αποτυχημένες προσπάθειες τόσων ημερών. Ο Κωνσταντίνος δεν έδειχνε να παίρνει και πολύ στα σοβαρά τις προσπάθειές τους, αλλά συνέχιζε να ζητάει από τον Μάρκο να κάνει διάφορα πράγματα.

-Πρέπει να το μετατρέψεις σε σκουλήκι, του είπε.

-Σοβαρά τώρα;

-Έχω δει μάγους να κάνουν πολύ χειρότερα, πίστεψέ με. Το να μετατρέψεις ένα κορδόνι σε σκουλήκι είναι από τις πιο εύκολες μεταμορφώσεις!

-Ωραία! Μήπως θέλεις να δοκιμάσεις εσύ τότε;

-Α, εγώ δεν ξέρω τίποτα, μόνο αν θέλεις να διαβάσω τη σκέψη σου, μόνο τότε μπορώ να σε βοηθήσω. Μου είπαν: βάλε τον Μάρκο να μάθει να μεταμορφώνει πράγματα και να 'μαι! Λοιπόν;

Ο Μάρκος γέλασε, δεν μπορούσε να θυμώσει με τον Κωνσταντίνο. Κοίταξε το κορδόνι. Από μια οπτική γωνία μπορούσε να το δει κάπως σαν σκουλήκι. Σκέφτηκε ότι αυτό ίσως να τον βοηθούσε.

-Θέλεις να προσπαθήσω; ρώτησε.

-Μια προσπάθεια δε βλάπτει, συμφώνησε αδιάφορα ο Κωνσταντίνος, σίγουρος για το αποτέλεσμα.

Ο Μάρκος αυτοσυγκεντρώθηκε: αυτό ήξερε σίγουρα ότι έπρεπε να το κάνει. Τις τελευταίες μέρες είχε συγκεντρωθεί τόσο πολύ, που συχνά αισθανόταν ότι το κεφάλι του έβγαζε καπνούς. Πάντως είχε εξασκηθεί στο να το κάνει με ευκολία. Το μυαλό του έδειχνε να τον υπακούει πιο καλά τώρα, μετά από τόση εξάσκηση, και δεν ξέφευγε από δω και από κει όταν συγκεντρωνόταν στην προσπάθεια να κάνει κάτι αδύνατο.

Έβγαλε τον αέρα από τα πνευμόνια του και έκλεισε τα μάτια. Οι Αθάνατοι επέμεναν στα πλεονεκτήματα της διαφραγματικής αναπνοής και ο Μάρκος δεν είχε λόγο να διαφωνήσει μαζί τους, άλλωστε η χρόνια εξάσκησή του στα πνευστά είχε κάνει τη διαφραγματική αναπνοή δεύτερη φύση του. Αναρωτήθηκε για άλλη μια φορά τι να ήταν αυτό που του ξέφευγε. Καταλάβαινε ότι θα μπορούσε ίσως να πετύχει ακόμα και αυτή τη σαχλαμάρα που του ζητούσε ο Κωνσταντίνος, αρκεί να έπιανε αυτό το κάτι. Είχε προσπαθήσει να το προσεγγίσει με διάφορους τρόπους, αλλά τίποτα δεν φαινόταν να λειτουργεί. Σκέφτηκε το κορδόνι. Το φαντάστηκε να σαλεύει, να φουσκώνει κάπως, να γίνεται πιο ζουμερό, πιο μαλακό… έδιωξε τη σκέψη ότι δεν μπορούσε να αναπαραστήσει με το νου του πώς ακριβώς ήταν ένα σκουλήκι. Ας κατάφερνε να το μεταμορφώσει σε κάτι και ας ήταν απλά ένα διαφορετικό κορδόνι. Όταν άνοιξε τα μάτια το κορδόνι στεκόταν εκεί ακίνητο και τίποτα δεν είχε αλλάξει. Ο Κωνσταντίνος τον κοιτούσε σκεπτικός.

-Τίποτα, ε; ένευσε ο Μάρκος.

-Τίποτα. Ούτε που κουνήθηκε.

-Θα μπορούσε να κουνηθεί;

-Τρόπος του λέγειν.

-Α.

Έμειναν για λίγο και οι δύο να το κοιτούν αμίλητοι.

-Πιστεύεις ότι αν κατάφερνα να επικαλεστώ τη μαγεία μου θα πετύχαινα κάτι;

Ο Κωνσταντίνος τον κοίταξε σοβαρά.

-Εννοείς τη μαγεία με το κορδόνι και το σκουλήκι; Ειλικρινά όχι. Οι μάγοι βέβαια τα κάνουν κάτι τέτοια, αλλά νομίζω ότι μάλλον τα κάνουν για πλάκα. Ή για εντυπωσιασμό. Απλά σκέφτηκαν εδώ, ότι θα ήταν καλό να τα κατάφερνες σε τέτοια κόλπα. Θα ήταν μια καλή εξάσκηση, καταλαβαίνεις… Πάντως όλοι ξέρουμε ότι τη δύναμή σου μπορείς να την επικαλείσαι. Όποτε χρειάστηκε…

-Δηλαδή μία φορά...

-Αυτή τη μία φορά που χρειάστηκε λοιπόν, δε δυσκολεύτηκες καθόλου να κάνεις αυτό που δεν ήξερες καν τι ήταν.

-Τότε γιατί κάθομαι εδώ; Αφού νομίζετε ότι μπορώ να τα καταφέρω χωρίς σκουλήκια και φωτιές; Γιατί δεν μπορώ να φύγω;

-Να φύγεις, να φύγεις, αλλά έχεις καμία ιδέα για το τι πρέπει να κάνουμε με τα Δαιμόνια;

-Εγώ να έχω καμία ιδέα;

-Αυτό κάνουν συνήθως οι μάγοι. Ξέρουν πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται κάτι τέτοιες καταστάσεις.

-Και οι Αθάνατοι τι κάνουν; Δεν είναι αρμοδιότητά τους να μελετούν τα Δαιμόνια;

-Ναι, για να ειδοποιούν το Μάγο όταν έρθει ο καιρός.

-Αλήθεια;

-Η αλήθεια είναι ότι είχαμε τεμπελιάσει κάπως τα τελευταία χρόνια... τον τελευταίο αιώνα περίπου δηλαδή. Όλα άλλαζαν τόσο εντυπωσιακά και γρήγορα που μας συνεπήραν. Κανείς δεν φανταζόταν ότι τα Δαιμόνια θα εμφανιστούν ξανά.

-Ωραία. Και τώρα τι θα κάνουμε;

-Θα περιμένουμε λίγο ακόμα. Δεν τεμπέλιασαν όλοι ακριβώς. Ελπίζουμε ότι όπου να ’ναι ο Νίκος θα βρει την Αιγύπτια και θα τη φέρει εδώ. Εκείνη πρέπει να ξέρει κάτι. Στο μεταξύ εσύ συνέχισε να μελετάς. Τα βιβλία μας εδώ είναι σπάνια και είναι ευκαιρία να μάθεις πράγματα που κάποτε, κάπου, μπορεί να σου χρησιμεύσουν. Ειδικά αφού, όπως λες, δεν έχεις την παραμικρή ιδέα για όλα αυτά.

Μετά από αυτά, ο Κωνσταντίνος τον χαιρέτησε και γύρισε στο σπίτι, ενώ ο Μάρκος έμεινε σκεφτικός να κοιτάει το κορδόνι. Σε μία τελευταία κρίση πείσματος προσπάθησε να το μεταμορφώσει, δείχνοντάς το με το Σκήπτρο. Το κορδόνι δεν επηρεάστηκε καθόλου.

5.

Το φθινόπωρο προχωρούσε με γοργά βήματα. Αυτό, στο Σπίτι των Αθανάτων που βρισκόταν μέσα στο δάσος, ήταν κάτι που δεν περνούσε απαρατήρητο. Οι αλλαγές στη φύση ήταν πολύ έντονες και τις έβλεπες σχεδόν μέρα με την ημέρα. Ο Μάρκος συνήθισε αρκετά γρήγορα τη ζωή εκεί. Άλλωστε είχε περάσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του σε ένα μικρό ορεινό χωριό, κάνοντας βόλτες στις πλαγιές και στα δάση, συνήθεια που ξαναπέκτησε σύντομα, εν μέρει γιατί η φύση του άρεσε και εν μέρει για να μένει μόνος του. Γρήγορα συνειδητοποίησε πως το «να μάθει πώς λειτουργεί ένας μάγος» ήταν κάτι που δε θα πετύχαινε ποτέ εκεί, και αυτό που περίμεναν βασικά ήταν η άφιξη της γριάς Αιγύπτιας. Κατάλαβε ακόμα ότι πιθανώς τον είχαν μαζέψει στο Σπίτι γιατί πίστευαν ότι έτσι τον προστάτευαν, μέχρι να δουν τι θα κάνουν.

Ωστόσο η βιβλιοθήκη του Σταθμού είχε μερικά πολύ ενδιαφέροντα βιβλία, κάποια απ' τα οποία μιλούσαν για μαγεία. Ήταν όμως – όπως του εξήγησαν- απλά βιβλία που *μιλούσαν* για τη μαγεία και όχι μαγικά βιβλία. Τα μαγικά βιβλία τα είχαν στην κατοχή τους οι μάγοι και δεν επέτρεπαν στους απλούς ανθρώπους ούτε καν να τα πιάνουν στα χέρια τους. «Κάτι θα ήξεραν» σκέφτηκε ο Μάρκος. Επρόκειτο για βιβλία ή περγαμηνές που από μόνα τους αποτελούσαν ξόρκια και η ανάγνωσή τους δεν επιτρεπόταν σε άτομα που δεν ήταν μυημένα στη μαγική τέχνη. Ο Μάρκος αναρωτιόταν αν ο πατέρας του ή η γιαγιά του είχαν στην κατοχή τους κάτι τέτοιο, αν και οι Αθάνατοι του είχαν τονίσει ότι ήταν πολύ σπάνια.

Οι μέρες του εκεί περνούσαν σχεδόν μονότονα: είχε γνωρίσει πλέον όλους τους ενοίκους του σπιτιού, αρκετοί από τους οποίους ήταν αρκετά συμπαθητικοί, αν και εκείνος αρνιόταν να το παραδεχτεί. Όμως ο Γρηγόρης είχε γίνει κάπως φίλος του και η Μαγδαληνή ήταν πάντα ευγενική και φαινόταν καλοπροαίρετη. Ο Γρηγόρης μιλούσε συχνά για την γυναίκα του, την Αναστασία. Του έλεγε για την εκπληκτική ικανότητα που είχε, να δημιουργεί φωτιές με τα χέρια, σχεδόν σαν μάγος, και να μπορεί να τις εκτοξεύει. Άχρηστη ικανότητα βασικά, αλλά ποια ικανότητα ήταν χρήσιμη στον πραγματικό κόσμο; Ο Γρηγόρης ανησυχούσε που η Αναστασία δεν ερχόταν. Βρισκόταν στην Ρώμη και όλο του έλεγε ότι θα έρθει μόλις ξεμπερδέψει

από - ποιος ξέρει τι- δουλειές είχε εκεί. Ο Γρηγόρης ήθελε να γυρίσει, φοβόταν για αυτήν, της έκανε βιντεοκλήσεις καθημερινά, αλλά εκείνη όλο ανέβαλε την άφιξή της. Ο Μάρκος παρακολουθούσε τους ανθρώπους γύρω του, ανακάλυπτε τις σχέσεις τους, τις φιλίες τους, τις κουβέντες τους χωρίς να συμμετέχει. Δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει τον εαυτό του να εμπλακεί συναισθηματικά μαζί τους. Για εκείνον οι Αθάνατοι ήταν πάντα οι «εχθροί».

Οι Αθάνατοι μιλούσαν συχνά για τα ατυχήματα που είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό. Έδειχναν τρομοκρατημένοι. Ειδικά ο θάνατος του Στάθη Κανέτου φαινόταν να τους έχει ταράξει υπερβολικά. Το συζητούσαν συχνά. Θυμόταν τον Στάθη σαν έναν παλιό φίλο, όλο και κάποιος είχε να διηγηθεί κάποιο περιστατικό από το παρελθόν και αυτές οι διηγήσεις ήταν σα βγαλμένες από μυθιστόρημα. Αναφέρονταν σε άλλες εποχές, σε μετακινήσεις με άλογα και με άμαξες, σε πόλεις με στενούς πέτρινους δρόμους, σε πλανόδιους πωλητές και υπαίθρια παζάρια. Σε πολέμους, επαναστάσεις, ταξίδια στη Ευρώπη με πλοία και τρένα. Ο Μάρκος, όταν ήταν μπροστά, τους άκουγε με μικρό ενδιαφέρον και συχνά αναρωτιόταν αν όλα αυτά ήταν μία φάρσα. Πολλές φορές ξυπνούσε το πρωί έκπληκτος που βρισκόταν ακόμα εκεί και εξέταζε την πιθανότητα της φάρσας ξανά και ξανά. Καθώς όμως περνούσαν οι μέρες, αυτή η πιθανότητα του φαινόταν ακόμα πιο παράλογη από την πραγματικότητα. Ποιος θα μπορούσε να στήσει ένα τόσο καλά οργανωμένο παιχνίδι και με ποιο σκοπό;

Κάποια μέρα, οι Αθάνατοι έκαναν ένα είδος μνημόσυνου για τον Στάθη Κανέτο. Μαζεύτηκαν στο κιόσκι έξω στο λιβάδι, τοποθέτησαν στο τραπέζι μία ασπρόμαυρη φωτογραφία του, κομμένη κατσαρά γύρω γύρω, και μερικά κεριά. Κάποιοι είπαν δύο λόγια γι' αυτόν, για το πόσο καλός άνθρωπος ήταν, για το πώς τους είχε βοηθήσει σε αυτή ή την άλλη περίπτωση και ακόμα για το πόσο ταλαντούχος γλύπτης είχε υπάρξει σχεδόν σε όλη του τη ζωή, σε διάφορες εποχές. Κράτησαν και ενός λεπτού σιγή. Ήταν ένα όμορφο φθινοπωρινό απόγευμα, ο ήλιος έγερνε προς τη δύση και ακούγονταν μόνο τα πουλιά που έτρεχαν να βρουν τις φωλιές τους για να περάσουν το βράδυ. Ήταν μία συγκινητική σκηνή και ακόμα και ο Μάρκος το ένιωσε. Ξαφνικά άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο παράξενο ήταν γι' αυτούς να δουν έναν δικό τους να πεθαίνει. Ήταν η πρώτη φορά που τους συνέβαινε κάτι τέτοιο. Όχι φυσικά ότι δεν είχαν πεθάνει δικοί τους άνθρωποι στο παρελθόν, οι Αθάνατοι είχαν την συνήθεια να περνάνε τη ζωή τους μέσα στον κόσμο. Τις πολλαπλές ζωές τους βασικά. Έκαναν φίλους ανάμεσα στους θνητούς, συνεργάτες, παντρεύονταν – όχι και τόσο συχνά πια

είναι η αλήθεια- και έκαναν παιδιά. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι μοιραία πέθαιναν κάποτε, αλλά αυτό τους φαινόταν φυσιολογικό. Ήξεραν όμως ότι η ομάδα τους θα ήταν πάντα εκεί, αυτοί δε θα πέθαιναν ποτέ. Αυτή ήταν η πραγματικότητά τους. Η απώλεια ενός Αθάνατου ήταν σοβαρό πλήγμα για την κοινότητα. Εκείνη τη μέρα, ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι οι Αθάνατοι θα έκαναν τα πάντα, και πιθανώς θα θυσίαζαν ασυνείδητα τους πάντες για να μην έχουν άλλα τέτοια τραγικά συμβάντα.

Παρακολούθηση

1.

Το πρωί, η Άννα είχε δραπετεύσει από το σπίτι προσπαθώντας να βρει λίγη γαλήνη. Ορισμένες φορές το σπίτι την πλάκωνε υπερβολικά και ακόμα και η παρουσία του Άρη της ήταν ενοχλητική. Σε αυτές τις περιπτώσεις, είχε πάρει το συνήθειο να κατεβαίνει στο κέντρο, να επισκέπτεται τους δικούς της, να βλέπει τη Χριστίνα, να κάνει βόλτα στα μαγαζιά. Η διάθεσή της δεν έφτιαχνε και πολύ, αλλά έτσι κι αλλιώς τίποτα δεν έδειχνε να μπορεί να της φτιάξει τη διάθεση τον τελευταίο καιρό. Γύρισε στο σπίτι νωρίς το απόγευμα περιμένοντας να το βρει ήσυχο όπως συνήθως. Αντί για αυτό, βρήκε τον Άρη να κάθεται σε αναμμένα κάρβουνα και να της έχει στήσει καραούλι στο σαλόνι. Όταν άκουσε τα κλειδιά πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε να τη προϋπαντήσει στην πόρτα.

-Τι τρέχει; τον ρώτησε η Άννα ξαφνισμένη.

-Μάντεψε.

Η Άννα δεν είχε όρεξη για παιχνίδια, αλλά ούτε και ο Άρης φαινόταν να το διασκεδάζει, αντίθετα έδειχνε υπερβολικά αναστατωμένος. Ανησύχησε.

-Τι συμβαίνει Άρη;

-Επέστρεψε η Άννα -Μαρία. Είναι εδώ από το πρωί.

Η Άννα αναστατώθηκε κι εκείνη.

-Τι εννοείς επέστρεψε; Γύρισε πίσω για να μείνει; Ήρθε και ο Νίκος μαζί της;

-Όχι, ο Νίκος δεν είναι μαζί της. Έγινε λίγο μετά που έφυγες: είχα αρχίσει να μελετάω, όταν χτύπησε η πόρτα. Στην αρχή νόμισα ότι ήσουν εσύ, ότι κάτι είχες ξεχάσει ως συνήθως, και πήγα να ανοίξω έτοιμος να σε κατσαδιάσω.

-Ευχαριστώ.

Ο Άρης χαμήλωσε τη φωνή του:

-Ήταν αυτή, κουνιστή και λυγιστή όπως πάντα, με τον γνωστό αέρα της, και στεκόταν στην πόρτα χαμογελώντας ειρωνικά με το ύφος μου.

-Και τι είπε; Σου είπε πού είναι ο Μάρκος; Αν είναι καλά; Γιατί δεν επικοινώνησε μαζί μας τόσο καιρό;

-Όχι, τίποτα τέτοιο. Ο Άρης συνέχιζε να μιλάει χαμηλόφωνα. -Μου είπε ότι η ίδια είχε επιστρέψει στο χωριό της, κάπου κοντά στα Τέμπη, και πως ο Νίκος λείπει ακόμα στην επαρχία που έχει πάει για κάτι δουλειές. Ανακάλυψε λέει εντελώς ξαφνικά κάτι παλιά βιβλία σε μία ιδιωτική βιβλιοθήκη κάποιου γέρου συλλέκτη που πέθανε, και διαπραγματεύεται με τους κληρονόμους. Αυτές ήταν, περιληπτικά, όλες οι πληροφορίες που μπόρεσα να πάρω.

-Και γιατί γύρισε εδώ;

-Ήρθε να πάρει κάποια πράγματα από το σπίτι του Νίκου, να τακτοποιήσει κάποιες δουλειές και μετά θα ξαναφύγει.

-Αλλά για τον Μάρκο δεν είπε τίποτα; Τη ρώτησες; ξανάπε ανυπόμονα η Άννα.

Ο Άρης συνοφρυώθηκε.

-Φυσικά, ήταν δυνατόν να μην τη ρωτήσω; Λέει ότι δεν ξέρει τίποτα. Για την ακρίβεια… έδειξε ξαφνιασμένη που ο Μάρκος λείπει.

-Δεν το πιστεύω! Εμφανίζεται μετά από τόσο καιρό και κάνει ότι δεν τρέχει τίποτα; Μωρέ μπράβο θράσος! Η Άννα αισθάνθηκε να την κυριεύει η ίδια έξαψη που είχε δει προηγουμένως στα μάτια του Άρη και παράλληλα να φουντώνει μέσα της ένας ανεξέλεγκτος θυμός. Σκέφτηκε ότι θα ανάγκαζε την Άννα -Μαρία να της πει πού ήταν ο Μάρκος με οποιονδήποτε τρόπο. Άρχισε να πηγαινοέρχεται στο σαλόνι νευρικά, ψάχνοντας τον καπνό της που είχε αφήσει το προηγούμενο βράδυ εκεί. Μετά, καθώς δυσκολευόταν να τον βρει, στράφηκε προς τον συγκάτοικό της.

-Γιατί δεν την πίεσες; ρώτησε άγρια. -Γιατί δεν την ανάγκασες να σου πει πού είναι;

Ο Άρης της έκανε νόημα να μη φωνάζει.

-Την πίεσα, είπε σιγανά, την πίεσα πολύ. Μάλιστα θύμωσα, ακριβώς όπως εσύ τώρα, και άρχισα να φωνάζω. Δεν κράτησα καθόλου τα προσχήματα. Της είπα ότι ξέρω πως ο Μάρκος πήγε κάπου μαζί της και ότι το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να μου πει πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή. Μετά άλλαξα ταχτική, προσπάθησα να την καλοπιάσω, της είπα ότι ξέρω πως ο Μάρκος είναι ενήλικος, πως παίρνει τις αποφάσεις του μόνος του και δεν είναι υποχρεωμένος να μου δίνει λογαριασμό. Είπα

ότι εμείς απλά θέλουμε να μάθουμε πού είναι και αν είναι καλά, για να μην ανησυχούμε. Είπα και πολλά – πολλά άλλα, που τώρα πια δεν τα θυμάμαι καν. Δεν τσίμπησε όμως.

-Ώστε έτσι, έκανε η Άννα και ανακάλυψε ξαφνικά τον καπνό μέσα στην τσάντα της. Με μία αφηρημένη κίνηση τον έβγαλε και άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο.

-Πρέπει να την πιάσω εγώ στα χέρια μου, εκεί να δεις καλοπιάσματα! μούγκρισε και έδειχνε πράγματι έτοιμη να πάει να βρει την Άννα -Μαρία και να της ριχτεί.

-Στο τέλος δεν ήξερα τι άλλο επιχείρημα να χρησιμοποιήσω και την απείλησα. Της μίλησα για απαγωγή και της είπα ότι αν ο Μάρκος δε δώσει σημεία ζωής σύντομα, θα πάμε στην αστυνομία.

-Ναι, σιγά μην το πίστεψε!

Ο Άρης είχε αρχίσει να εκνευρίζεται.

-Και τι ήθελες να κάνω; Να τη δείρω; Σου λέω, η γυναίκα ήταν αποφασισμένη να μην παραδεχτεί τίποτα. Είμαι σίγουρος ότι ούτε κι εσύ θα τα κατάφερνες καλύτερα.

Ο Άρης σκυθρώπιασε και χαμήλωσε το κεφάλι προβληματισμένος.

-Ισχυρίστηκε ότι η συζήτηση εκείνης την βραδιάς του σεισμού δεν έγινε ποτέ, ακριβώς όπως έκανε και ο Παλαιοπώλης. Ήταν πολύ πειστική, σαν να έπεφτε από τα σύννεφα με όλα αυτά που της έλεγα. Σχεδόν… με έκανε να αναρωτηθώ. Δεν τα βγάλαμε όλα από το μυαλό μας, έτσι; Θέλω να πω… θα ήταν παρανοϊκό φυσικά κάτι τέτοιο, αλλά από την άλλη, άμα το καλοσκεφτείς είναι πολύ παράλογα όλα αυτά. Εδώ είναι ο πραγματικός κόσμος και όλα αυτά είναι τόσο… Χρειάζεται πολλή φαντασία, πρέπει να βάλεις πολύ νερό στο κρασί σου για να τα πιστέψεις. Μήπως ο Νίκος μας δούλεψε για τα καλά; Μήπως κατάφερε να μας υποβάλει με κάποιο τρόπο αυτές τις τρελές ιδέες για κάποιους άγνωστους, δικούς του λόγους; Ο Νίκος ήταν πάντα παράξενος και ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω τι ακριβώς είχε στο μυαλό του. Δαιμόνια και μάγοι; Άννα, για σκέψου το λίγο.

Η Άννα τον κοίταξε στα μάτια νιώθοντας μία βαθιά απογοήτευση· ξαφνικά έχανε τον μόνο της σύμμαχο. Αν ο Άρης είχε αλλάξει γνώμη, τι θα μπορούσε να πει για να τον πείσει;

-Άρη, ξέχνα αυτά που είπε ο Νίκος και θυμήσου τι είδες με τα ίδια σου τα μάτια. Ξεχνάς το Άνοιγμα στην Πραγματικότητα; Δεν θυμάσαι τι έγινε εκεί πέρα; Πώς μπορείς να αμφιβάλλεις γι' αυτό;

-Εσύ δηλαδή είσαι εκατό τα εκατό σίγουρη ότι αυτά που μας είπε ο Νίκος είναι αλήθεια; επέμεινε ο Άρης στεναχωρημένα.

-Ναι, φυσικά.

-Είσαι απολύτως σίγουρη;

Η Άννα τον κοιτούσε ανέκφραστα, πελαγωμένη από την αντίδρασή του και προσπαθούσε να σκεφτεί κάποιο επιχείρημα για να τον κερδίσει ξανά. Υπήρχε μόνο ένα τέχνασμα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει. Δεν ήθελε αλλά, στο κάτω κάτω, γιατί όχι; Με την καρδιά της να χτυπάει τρελά από την αγωνία γι' αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει, πήρε μία βαθιά αναπνοή και, εκπνέοντας, χτύπησε ελαφριά τα πόδια της στο πάτωμα. Σχεδόν αμέσως ανυψώθηκε πάνω από το τραπεζάκι του σαλονιού. Αιωρήθηκε εκεί για μισό λεπτό περίπου, κάτω από το έκπληκτο βλέμμα του φίλου της, και μετά προσγειώθηκε πάνω στο τραπεζάκι. Κατέβηκε και τον κοίταξε ερωτηματικά.

-Εντάξει τώρα;

-Πόσο καιρό μπορείς να το κάνεις αυτό;

-Αρκετό νομίζω, αν και δεν το έχω ξαναδοκιμάσει ποτέ πριν. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας, ή μάλλον είναι μόνο ένα από τα θέματα που μας απασχολούν. Μήπως τώρα πείστηκες ότι ο Νίκος έλεγε την αλήθεια;

-Είσαι σίγουρη, έτσι δεν είναι;

-Ναι, όπως είμαι σίγουρη ότι η Άννα -Μαρία έχει την ικανότητα να επηρεάζει το μυαλό και τη σκέψη των ανθρώπων - ό,τι και αν σημαίνει αυτό- θυμάσαι; Σε επηρέασε, απλώς.

-Ναι; Ναι, ίσως να είναι έτσι... Έμεινε σκεφτικός για λίγο.

Η Άννα ένιωσε να κερδίζει έδαφος και χαλάρωσε κάπως. Τουλάχιστον τώρα είχε ένα πάτημα.

-Έχεις ακόμα αμφιβολίες; Το έχουμε συζητήσει χιλιάδες φορές και έχουμε καταλήξει ότι δεν μπορεί παρά να είναι αλήθεια. Κι εσύ το είχες παραδεχτεί. Ή μήπως το έλεγες μόνο για να μη με στεναχωρήσεις; Θυμήσου την κυρία Ειρήνη: αυτή ποτέ δεν προσποιήθηκε ότι όλα αυτά δεν συνέβησαν και, αντίθετα με ό,τι είχες πει κάποτε, ξέρεις ότι δεν τα έχει καθόλου χαμένα.

-Ναι…

-Άκου, θέλω να ξέρω τι σκέφτεσαι. Θέλω να είμαι σίγουρη ότι το πιστεύεις κι εσύ, ότι είσαι με το μέρος μου σε αυτό, αλλιώς… θα πρέπει να δράσω μόνη μου.

-Πώς θα δράσεις δηλαδή;

-Δεν έχω ιδέα. Καταρχήν θα της μιλήσω κι εγώ. Πού είναι τώρα;

-Εε…

-Ξέρεις; έκανε η Άννα με ανυπομονησία. -Δεν πιστεύω να έφυγε ήδη;

-Όχι, είναι… στο δωμάτιό μου. Νομίζω ότι κοιμάται.

-Τι;! Τι δουλειά έχει εκεί μέσα;

-Δεν ξέρω, η αλήθεια είναι ότι τώρα που το σκέφτομαι, δεν έχω ιδέα.

-Άρη! Μη μου πεις ότι κοιμήθηκες πάλι μαζί της;

-Ε… φοβάμαι πως ναι. Δεν ξέρω τι με έπιασε. Η Άννα -Μαρία είναι... κάτι με τραβάει σ' αυτήν. Δεν μπόρεσα να αντισταθώ!

Η Άννα κάθισε στην πολυθρόνα και έπιασε το κεφάλι της με τα δύο χέρια. Προσπάθησε να ηρεμίσει για να μιλήσει λογικά.

-Άρη, θυμάσαι ότι δε σου αρέσουν οι γυναίκες, έτσι;

-Ναι, αλλά αυτή ειδικά η γυναίκα…

-Δε μου λες, σου έχει αρέσει ξανά κάποια γυναίκα στο παρελθόν;

-Είχα κάποια σχέση στο σχολείο… αλλά όχι, πραγματικά όχι: ποτέ δε μου είχε αρέσει γυναίκα στο παρελθόν, δήλωσε ο Άρης κάπως πιο σίγουρος τώρα.

-Οπότε; Για σκέψου το λίγο. Όταν πρωτογνώρισες την Άννα -Μαρία σου έκανε καμία εντύπωση;

-Δεν ξέρω, το παρατήρησα ότι ήταν πολύ όμορφη φυσικά, αυτό νομίζω ότι οποιοσδήποτε θα το παρατηρούσε, αλλά όχι, δε με συγκίνησε με την έννοια που το θέτεις εσύ.

-Και ξαφνικά εκείνο το βράδυ στα γενέθλιά σου τη βρήκες σαγηνευτική!

-Ναι…

-Την ξανασκέφτηκες ποτέ από τότε;

-Η αλήθεια είναι πως τη σκέφτηκα πολλές φορές, αλλά όχι ερωτικά. Συνήθως τη σκεφτόμουνα σαν ένα ενοχλητικό άτομο που μας έκανε άνω κάτω και που ήθελε να βλάψει τον Μάρκο.

-Και ξαφνικά σήμερα έρχεται πίσω και πάνω που αρχίζεις να την πιέζεις για απαντήσεις τη βρίσκεις και πάλι ακαταμάχητη;

-Ναι, η αλήθεια είναι ότι πάνω που πήγαινα να την στριμώξω κάπως...

Ο Άρης, που μέχρι εκείνη τη στιγμή στεκόταν όρθιος, κάθισε στον καναπέ σκεφτικός. Όταν γύρισε προς το μέρος της, το πρόσωπό του είχε μια έκφραση σαν να του είχε έρθει η επιφοίτηση:

-Μου επέβαλε τη σκέψη της, έτσι δεν είναι;

Η Άννα ξεφύσησε ανακουφισμένη.

-Ναι, έτσι νομίζω. Και τις δύο φορές. Ήταν ο τρόπος που διάλεξε για να σε τουμπάρει, για να μας διασπάσει. Ίσως σκέφτηκε ότι ο καθένας μόνος του είναι πιο εύκολο να πειστεί πως είναι λάθος να πιστεύει σε τέτοια παραμύθια.

Ο Άρης έδειχνε κάπως αβέβαιος ακόμα.

-Αλλά τότε αυτή πώς μπορεί και πέφτει στο κρεβάτι μαζί μου με τόση ευκολία; αναρωτήθηκε.

Η Άννα πήρε ένα καρτερικό ύφος. Ακόμα κι εκείνη και ακόμα και μετά από πέντε μήνες συγκατοίκησης, δεν είχε πάψει να προσέχει την ομορφιά του, τον παιδιάστικο αέρα που του έδιναν οι καστανές αφέλειες και τα εκφραστικά μάτια του.

-Άρη, έχεις συνειδητοποιήσει τι εντύπωση κάνεις στις γυναίκες;

-Στις γυναίκες; Ο Άρης ξαφνιάστηκε κάπως. Όχι, δεν το έχω προσέξει ποτέ.

-Για άρχισε τότε να το προσέχεις, έτσι για πλάκα, και μετά τα λέμε.

-Τι λέμε; Τι εννοείς;

Η Άννα τον κοίταξε λοξά, ενώ αναρωτιόταν αν είχε πράγματι άγνοια της κατάστασης ή αν της το έλεγε έτσι, για να εισπράξει κοπλιμέντα.

-Είσαι πολύ ωραίος άντρας, Άρη. Φαντάζομαι ότι αυτό το παρατηρούν και οι άντρες που ενδιαφέρονται για κάτι τέτοια, αλλά σίγουρα το παρατηρούν οι γυναίκες: είσαι γόης! Η Άννα κρυφογέλασε καθώς θυμήθηκε μερικά από τα σχόλια της Χριστίνας.

-Τι λες; Ο Άρης χαμογέλασε αυτάρεσκα.

-Έτσι είναι. Λοιπόν, στο θέμα μας τώρα: πρέπει να ανακρίνουμε την Άννα -Μαρία για να μάθουμε για τον Μάρκο.

-Αυτό είναι δύσκολο, της είπε στεναχωρημένα και χαμήλωσε ξανά τη φωνή του. -Σ' το λέω, δεν είναι διατεθειμένη να πει τίποτα και αν έχει και αυτή την ιδιότητα που λες, τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα για μας. Πρέπει να δράσουμε με πονηριά.

Τώρα που είχε ξεκαθαρίσει κάπως την υπόθεση, το μυαλό του Άρη δούλευε πυρετωδώς.

-Έχεις καμία ιδέα; ρώτησε η Άννα με περιέργεια.

-Μου είπε ότι δε θα μείνει για πολύ καιρό εδώ, δυο- τρεις μέρες το πολύ και θα ξαναφύγει. Λέει ότι θα πάει πίσω στο χωριό της, αλλά αν όλα όσα νομίζουμε είναι αλήθεια, είναι πιθανό να πάει εκεί που έχουν τον Μάρκο, σωστά;

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της, περιμένοντας να δει που θα το πήγαινε. Ο Άρης συνέχισε να σκέφτεται με ένταση.

-Η Άννα -Μαρία είναι το μόνο στοιχείο που έχουμε. Η εμφάνισή της είναι μια αναπάντεχη ευκαιρία για μας, έτσι δεν είναι; Αν φύγει πάλι χωρίς να μάθουμε τίποτα τελείωσε, θα ξαναβρεθούμε στο μηδέν. Και θα πρέπει να εγκαταλείψουμε τις προσπάθειες.

-Σωστά. Και;

-Δε θα μας πει τίποτα, αυτό στο εγγυώμαι. Ακόμα και αν τη δέσεις και τη βασανίσεις – όπως δείχνεις διατεθειμένη να κάνεις – δε θα μάθεις τίποτα. Πρέπει να δράσουμε μόνοι μας και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με έναν τρόπο: σε λίγες μέρες θα φύγει πάλι και αυτή είναι η μοναδική ευκαιρία που έχουμε: θα την ακολουθήσουμε! Θα μας οδηγήσει κατευθείαν σ' αυτόν!

Η Άννα ξαφνιάστηκε.

-Πώς θα γίνει αυτό; ρώτησε αιφνιδιασμένη από αυτή την ξαφνική αλλαγή διάθεσης εκ μέρους του.

-Θα την έχουμε υπό συνεχή παρακολούθηση. Δε θα χαλαρώνουμε ποτέ την προσοχή μας από το διπλανό σπίτι. Υπάρχει τρόπος να το παρακολουθούμε: από το παράθυρο της αποθήκης που βρίσκεται στη σοφίτα, αυτή που είναι δίπλα στο δωμάτιό σου. Έχει ένα παραθυράκι που βλέπει ακριβώς την είσοδό τους. Θέλεις να στο δείξω;

-Μετά, κάτσε να φύγει πρώτα... Θα τη στήσουμε λοιπόν εκεί μόλις η Άννα -Μαρία βγει από το σπίτι μας…

-Ακριβώς. Κάθε φορά που θα βγαίνει από την πόρτα της θα τη βλέπουμε.

-Και αν βγει για ψώνια;

-Θα την ακολουθούμε όπου και αν πάει.

-Άρη, αυτά είναι βλακείες, θα μας ανακαλύψει αμέσως. Πώς θα το παίξουμε ντέντεκτιβ έτσι στα ξαφνικά; Έχεις παρακολουθήσει ποτέ κανέναν;

-Ποτέ, αλλά πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;

-Θα μας καταλάβει με την πρώτη.

Ο Άρης χαμογέλασε στραβά. -Ξέρω κάποιον που μπορεί να πετάει.

-Τι εννοείς;

-Θα μπορούσες να την παρακολουθείς από τον ουρανό. Κανείς δε θα σκεφτεί να κοιτάξει εκεί.

-Αστειεύεσαι βέβαια. Ποτέ δεν έχω πετάξει. Δεν ξέρω να το κάνω και ούτε έχω σκοπό να γίνω στόχος στη γειτονιά. Το να την παρακολουθούμε συζητιέται αλλά για το πέταγμα ούτε λόγος, σύμφωνοι;

-Εντάξει, μία ιδέα ήταν.

-Και τι θα γίνει όταν φύγει;

-Όταν φύγει, θα φύγει με το αυτοκίνητο, όπως ήρθε. Εμείς θα την παρακολουθήσουμε με το Ibiza. Απλά πράγματα. Αν μας ανακαλύψει τόσο το χειρότερο για αυτήν, εμείς δε θα ξεκολλάμε από πίσω της. Όπως και να έχει το πράγμα, κάποτε θα αναγκαστεί να επιστρέψει εκεί απ' όπου ήρθε. Εκείνο το βράδυ είχε πει ότι μόνο εκεί θα είναι ασφαλής, το θυμάσαι;

Η Άννα αναστέναξε. Δεν την πολύ-έπειθε η ιδέα, αλλά φαινόταν πραγματικά η μοναδική λύση.

-Εντάξει, συμβιβάστηκε. Στο μεταξύ θα έλεγα να παριστάνεις ότι έχεις χάψει αυτά που σου σέρβιρε. Και βλέπουμε.

-Άννα;

-Τι;

-Καλύτερα να μη μιλήσεις με την Άννα -Μαρία αυτές τις μέρες. Αν επηρεάσει και το δικό σου μυαλό δεν θα υπάρχει κανένας να μας θυμίσει όλα αυτά που συμβαίνουν και τι θέλουμε να κάνουμε.

Η Άννα συμφώνησε σοβαρά.

2.

Από τη στιγμή που οι δύο συγκάτοικοι κατέληξαν σε ένα σχέδιο, η διάθεσή τους άλλαξε αιφνίδια προς το καλύτερο. Ουσιαστικά δεν είχαν κάνει καμία πρόοδο, αλλά τουλάχιστον τώρα είχαν βγει από την αδράνεια και έκαναν κάτι! Η παρακολούθηση κράτησε τρεις ολόκληρες μέρες και, όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν καθόλου εύκολη. Ήταν πάντως καλύτερη από το να κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια, ενώ όλοι οι άλλοι ήταν εξαφανισμένοι.

Η επιχείρηση Άννα -Μαρία ξεκίνησε με γκρίνιες και καυγάδες. Η Άννα βρέθηκε σχεδόν αμέσως εγκατεστημένη στην αποθήκη ανάμεσα σε σκούπες, σκόνες, κούτες και κουτιά με μπογιά. Το παράθυρο έβλεπε όντως την είσοδο του διπλανού σπιτιού αλλά για να βλέπεις έξω έπρεπε να είσαι όρθιος. Η υπόθεση αποδείχτηκε εξαιρετικά δύσκολη, γιατί η Άννα-Μαρία μπορεί να έμενε για ώρες μέσα στο σπίτι του Νίκου, χρόνος κατά τον οποίο η είσοδός του έπρεπε να παρακολουθείται αδιάκοπα, ενώ ο Άρης έβρισκε διάφορες δικαιολογίες για να αποφύγει τη σειρά του στην αποθήκη.

Έτσι, η Άννα ήταν αναγκασμένη να μένει με τις ώρες κλεισμένη μέσα, όρθια, σε μία εξαιρετικά άβολη στάση.

Από την άλλη, ήταν και οι φορές που η Άννα -Μαρία έβγαινε, πότε με τα πόδια και πότε με το αυτοκίνητο, πάντα ντυμένη στην τρίχα. Τότε αναλάμβανε ο Άρης, που αναγκαζόταν να την ακολουθεί - πάντα σίγουρος ότι τον είχε καταλάβει και διασκέδαζε κάνοντάς του πλάκα. Όλες αυτές οι εξορμήσεις αποδείχτηκαν μια αποτυχία. Στις επόμενες δυόμιση μέρες, η Άννα-Μαρία πήγε στα μαγαζιά, στην τράπεζα, σε ένα σπίτι από όπου βγήκε σχεδόν αμέσως, μια φορά στο κομμωτήριο, κάποτε να πάρει μια κρέμα και δυο φορές την έχασαν (τη μια μάλιστα ήταν με το αυτοκίνητο) και καρδιοχτυπούσαν μέχρι να γυρίσει. Αρκετά ύποπτες βρήκε η Άννα και τις συναντήσεις της με τον Παλαιοπώλη, γιατί τις δυο-τρεις φορές που πήγε να τον βρει το ύφος της ήταν πολύ σοβαρό και οι επισκέψεις της κράτησαν ώρα.

-Τι δουλειά έχει η Άννα -Μαρία με τον Παλαιοπώλη; γκρίνιαζε στον Άρη. Είχε σχέσεις μαζί του πριν; Αυτοί οι δύο είναι μεγάλοι απατεώνες, να το ξέρεις, τα πιο αναξιόπιστα άτομα που μπλέκονται σε αυτή την υπόθεση.

Ο Άρης δεν ήξερε τι να απαντήσει σχετικά με αυτό, ούτε κι εκείνος μπορούσε να φανταστεί ποια θα μπορούσε να είναι η ανάμιξη του Παλαιοπώλη στην ιστορία του Μάρκου, πέρα από το γεγονός ότι είχε βρει το ραβδί του. Ο Νίκος δεν τον είχε αναφέρει καθόλου εκείνο το βράδυ, ωστόσο ο Παλαιοπώλης ήξερε σίγουρα πολλά, πολύ περισσότερα από όσα ήθελε να παραδεχτεί.

Οι δύο συγκάτοικοι τσακώθηκαν περίπου έξι φορές εκείνες τις μέρες, κυρίως για τη βάρδια στην αποθήκη. Η Άννα ήταν εκνευρισμένη από την κλεισούρα και είχε αρχίσει να αναρωτιέται μήπως το διπλανό σπίτι είχε καμία πίσω πόρτα και η Άννα -Μαρία το έσκαγε τελικά από εκεί. Από την άλλη, δεν μπορούσε να πειστεί πως ήταν δυνατόν να μην είχε καταλάβει την αδέξια προσπάθειά τους να την παρακολουθήσουν. Ανησυχούσε κυρίως όταν η άλλη έκανε ώρες να βγει από το σπίτι. «Έφυγε» μουρμούριζε και έστελνε τον Άρη να της κάνει επίσκεψη για να βεβαιωθεί πως ήταν ακόμα εκεί. Έτσι τις τρεις εκείνες μέρες ο Άρης επισκέφτηκε την Άννα -Μαρία τουλάχιστον τέσσερις φορές. Κάποια στιγμή, στον Άρη ήρθε η ιδέα ότι έπρεπε να είναι έτοιμοι για μια ξαφνική αναχώρηση εκτός πόλεως και έτσι έβαλαν τα απαραίτητα σε δύο τσάντες. Καθώς οι ώρες περνούσαν, όλο και θυμόνταν κάτι ακόμα που τους φαινόταν απαραίτητο, με αποτέλεσμα την τρίτη ημέρα να έχουν γεμίσει το αυτοκίνητο με άχρηστα πράγματα αρκετά για μια εκστρατεία δέκα ημερών στην ύπαιθρο.

Η στιγμή της αναχώρησης ανησυχούσε κατά βάθος την Άννα, που ακόμα δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα γινόταν να παρακολουθήσουν την Άννα -Μαρία σε ένα πιθανό ταξίδι με το αυτοκίνητο, χωρίς να τους αντιληφθεί και χωρίς να τη χάσουν. Το να κοιτάει μία κλειστή εξώπορτα ήταν βαρετό αλλά εύκολο: απλά καθόσουν μέσα στο σπίτι και περίμενες να γίνει κάτι. Να ακολουθήσουν όμως κάποιον παρά τη θέλησή του προς μία άγνωστη κατεύθυνση, πράγμα που ούτε είχαν δοκιμάσει ποτέ, ούτε ήξεραν πώς μπορούσε να γίνει, ε αυτό της φαινόταν ακατόρθωτο. Αν και τις περισσότερες ώρες αντιπαθούσε τον Άρη που περνούσε τον καιρό του χαζεύοντας στο σαλόνι και στην κουζίνα, δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί ότι εκείνος είχε αναλάβει το πιο δύσκολο κομμάτι, το να ακολουθεί την Άννα -Μαρία στην πόλη και κάθε φορά που επέστρεφε, τον ρωτούσε επίμονα τις εντυπώσεις του. Από τις απαντήσεις που έπαιρνε καταλάβαινε ότι δεν είχε αναπτύξει καμία ιδιαίτερη τεχνική και πως όταν ερχόταν η ώρα, απλά θα αυτοσχεδίαζαν. Παρ' όλη την ανησυχία που της προκαλούσε, τις περισσότερες φορές η Άννα ευχόταν να έρθει επιτέλους η ώρα να φύγει η Άννα -Μαρία για να περάσουν στην αληθινή δράση. Πάντως η αλήθεια είναι ότι και οι δύο ήταν αρκετά αισιόδοξοι για την έκβαση του σχεδίου και ποτέ δεν αμφισβήτησαν πραγματικά την αποτελεσματικότητά του.

Τελικά, όπως συμβαίνει καμιά φορά και με τα καλύτερα σχέδια, η όλη υπόθεση της παρακολούθησης αποδείχτηκε εντελώς άχρηστη: το βράδυ της τρίτης μέρας, η Άννα είχε καταφέρει τον Άρη να κάνει βάρδια στην αποθήκη και η ίδια χάζευε τηλεόραση μισοκοιμισμένη. Η Άννα -Μαρία βγήκε ξαφνικά από το σπίτι κρατώντας μια μεγάλη τσάντα την οποία έβαλε στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου της. Στη συνέχεια κατευθύνθηκε προς το σπίτι τους. Χτύπησε το κουδούνι, μπήκε με άνεση στο σαλόνι τους, προσπέρασε την έκπληκτη Άννα που της άνοιξε την πόρτα και κάθισε στον καναπέ ζητώντας της να φωνάξει τον Άρη. Έδειχνε να έχει κέφια.

-Μια στιγμή. Είναι στο πάνω μπάνιο και φτιάχνει τη βρύση, πάω να τον φέρω, είπε η Άννα και έτρεξε επάνω με έξαψη.

-Ετοιμάζεται να φύγει, ψιθύρισε ο Άρης. Την είδα να βάζει τη βαλίτσα της στο πορτμπαγκάζ. Να είσαι έτοιμη.

Ο Άρης έμεινε να συζητάει με την Άννα -Μαρία αρκετή ώρα. Η κοπέλα ισχυριζόταν ότι ήθελε να τον αποχαιρετήσει και έδειχνε πραγματικά συγκινημένη γιατί, όπως υποστήριζε, δεν ήξερε αν θα ξαναγύριζε πια στην οδό Παλαιολόγου. Η

Άννα καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα στο δωμάτιό της περιμένοντας. Όταν η Άννα -Μαρία έφυγε, ο Άρης της έκοψε τη φόρα:

-Θα φύγει το πρωί, της ανακοίνωσε.

-Τι ώρα το πρωί;

-Δεν ξέρω ακριβώς, δε μου είπε. Είπε «νωρίς το πρωί».

-Έπρεπε να την κρατήσεις να κοιμηθεί εδώ.

-Δεν είσαι καλά. Άσ' τα αυτά και πήγαινε για ύπνο: θα καθίσω εγώ στο παράθυρο. Είμαστε έτοιμοι να φύγουμε;

-Έτσι νομίζω.

-Τα έχουμε μαζέψει όλα;

-Όλα και ακόμα περισσότερα.

-Εντάξει. Αν δω ότι δεν αντέχω άλλο θα σε ξυπνήσω. Δεν πρέπει να τη χάσουμε.

3.

Η Άννα ξύπνησε νωρίς το πρωί, χωρίς φανερό λόγο. Ίσως να άκουσε κάποιον θόρυβο και καθώς ήταν σε υπερένταση, να ξύπνησε αμέσως χωρίς να το καταλάβει. Ίσως τον θόρυβο μιας πόρτας αυτοκινήτου που έκλεινε, ο δρόμος τους ήταν ιδιαίτερα ήσυχος εκείνες τις ώρες. Ακούστηκε ένα αυτοκίνητο που έβαζε μπρος. Κοίταξε από το παράθυρο και είδε το μπλε αυτοκίνητο της Άννας -Μαρίας να κυλάει αργά, να κοντοστέκεται για κάμποση ώρα μπροστά στην πόρτα τους και μετά να προχωράει και να χάνεται στην άκρη του δρόμου.

Πόση ώρα χρειάστηκε για να πεταχτεί όρθια φωνάζοντας τον Άρη, να φορέσει ένα τζιν και μία ζακέτα, να στραβοπατήσει ένα ζευγάρι παπούτσια, να τραβήξει τον κοιμισμένο άντρα από την αποθήκη και να τον σύρει στο αυτοκίνητο; Ο ήλιος ήταν χαμηλά ακόμα όταν έβαλε μπρος και ξεκίνησε, με το παλιό Ibiza του πατέρα του Άρη να μουγκρίζει στη ανηφόρα. Φόρεσε τα γυαλιά ηλίου της καθώς οδηγούσε, προσπαθώντας να σκεφτεί ποιο δρόμο θα ακολουθούσε κάποιος που ήθελε να βγει από την πόλη. Τις ώρες τις απραξίας στην αποθήκη, είχε σχεδιάσει στο μυαλό της μία πιθανή διαδρομή και τώρα την ακολουθούσε μηχανικά, καθώς από την Άννα -Μαρία δε φαινόταν ούτε ίχνος. Κατευθύνθηκε προς τον κεντρικό. Το μπλε αυτοκίνητο είχε εξαφανιστεί για τα καλά.

-Βοήθησέ με λίγο: θα προχώρησε προς την Αττική Οδό, σωστά;

-Είπε ότι θα πήγαινε στο χωριό της, στα Τέμπη.

-Θα μπορούσε να έχει πει οτιδήποτε, έτσι κι αλλιώς θα ήταν ψέματα. Εξάλλου, τώρα πια θα πρέπει να έχει καταλάβει ότι την παρακολουθούμε όλες αυτές τις μέρες.

-Γιατί να το έχει καταλάβει; μουρμούρισε ο Άρης μισοκοιμισμένος ακόμα. Καθόταν μουτρωμένος στη θέση του συνοδηγού και κοιτούσε το ταμπλό με βλέμμα θολό από τον ύπνο.

-Αν σου είπε την αλήθεια θα πρέπει να βγει την Εθνική οδό Αθηνών -Λαμίας. Αν όχι, μπορεί να πήρε κατεύθυνση προς οπουδήποτε αλλού.

-Ω χμ, έκανε ο Άρης.

Έπεσε σιωπή για λίγο. Η Άννα, που είχε βγει πλέον στην Αττική Οδό, ανέπτυξε ταχύτητα κοιτώντας με σκληρό βλέμμα τον δρόμο μπροστά της. Ο Άρης προσπαθούσε να διώξει τη νύστα του.

-Ε χμμ, έκανε ξανά.

-Τι;

-Αν είναι έτσι τα πράγματα την πατήσαμε!

-Συμφωνώ.

Η Άννα συνέχισε να οδηγεί με όση ταχύτητα της επέτρεπε το σαραβαλάκι του Άρη και με πολύ μεγαλύτερη ακόμα. Ο ήλιος έλαμπε κάπου στα αριστερά τους, χτυπώντας τα μάτια τους ενοχλητικά. Ο Άρης φαινόταν να έχει συνέλθει κάπως από τον ύπνο και σκαρφάλωσε με περισσή δυσκολία στο πίσω κάθισμα, όπου άρχισε να ψάχνει την τσάντα που είχε ακουμπήσει εκεί. Βρήκε μια μπλούζα και ένα παντελόνι και άρχισε μία διαδικασία ακροβατικών για να ντυθεί.

-Αυτό που έκανες δεν ήταν σωστό, παραπονέθηκε.

-Ποιο;

-Να με τραβήξεις έτσι έξω από το σπίτι, κοιμισμένο και με τα σώβρακα.

-Σώβρακο ήταν αυτό;

-Ναι, φυσικά.

-Έμοιαζε πιο πολύ με σορτς, του είπε αδιάφορα, άλλωστε δε σε είδε κανένας. Και τι δουλειά είχες να κοιμάσαι στην καρέκλα της αποθήκης με τα σώβρακα και σκεπασμένος με το μπουφάν; Γιατί δεν ήρθες να με ξυπνήσεις να κάνω τη βάρδιά μου όπως είχαμε πει;

-Πολλές ερωτήσεις, και εγώ δεν έχω καλοξυπνήσει ακόμα και... κόψε ταχύτητα.

-Δεν πάω και τόσο γρήγορα.

-Κόψε!

-Άρη με εκνευρίζεις, εγώ...

-Κοίτα εκεί μπροστά, βλέπεις; Δεν είναι το αυτοκίνητο της Άννας -Μαρίας αυτό; Σε λίγο θα το προσπεράσεις.

-Ω γαμώτο! Έχεις δίκιο.

-Κόψε! Μείνε πίσω της!

Το μπλε αυτοκίνητο δεν ανέπτυξε ιδιαίτερα μεγάλη ταχύτητα ούτε και όταν βγήκε στην Εθνική. Εκεί, η Άννα μπόρεσε να το πλησιάσει περισσότερο, καλυμμένη πίσω από ένα φορτηγό που έδειχνε να ακολουθεί την ίδια πορεία μ' αυτούς. Τα πράγματα κύλισαν ομαλά για λίγο και μπόρεσε επιτέλους να χαλαρώσει. Μετά, για κάποιο λόγο που δεν κατάλαβε, η Άννα- Μαρία άφησε την Εθνική οδό και βγήκε στην έξοδο για Καμένα Βούρλα. Η Άννα, κρυμμένη πάντα πίσω από το φορτηγό, πρόλαβε να δει τον ελιγμό της την τελευταία στιγμή. Στα Καμένα Βούρλα έκανε μια στάση. Ο Άρης είχε σχεδόν καταφέρει να κοιμηθεί, όταν η Άννα φρέναρε απότομα βλαστημώντας.

-Τι; Τι;

-Μόλις περάσαμε το αυτοκίνητο της Άννας -Μαρίας. Ήταν σταματημένο στο πάρκιγκ του σουπερμάρκετ εκεί πίσω. Το βλέπεις;

Ο Άρης πανικοβλήθηκε.

-Μη σταματάς εδώ! Φώναξε, θα μας δει.

-Είναι ήδη μέσα στο σουπερμάρκετ.

-Προχώρα! Στρίψε στο πρώτο στενό. Δεν μπορούμε να σταματήσουμε το αυτοκίνητο μπροστά στα μάτια της.

-Δεν ήμαστε μπροστά στα... εντάξει στρίβω. Η Άννα έστριψε σε έναν κάθετο δρόμο και σταμάτησε.

-Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Άρης.

Η Άννα τον κοίταξε εκνευρισμένη.

-Θέλω καφέ, της είπε.

-Δεν μπορούμε να κατεβούμε από το αυτοκίνητο.

-Άννα, χρειαζόμαστε καφέ. Το αυτοκίνητο χρειάζεται βενζίνη. Πεινάω. Νυστάζω. Ο ήλιος με χτυπάει στα μάτια και δεν έχω γυαλιά. Όταν η Άννα -Μαρία ξεκινήσει ξανά θα είναι πλέον αργά για όλα αυτά. Θα αρχίσουμε πάλι να τρέχουμε πίσω της και θα αποχαιρετήσουμε τον καφέ και την βενζίνη, ποιος ξέρει για πόσες ώρες ακόμα.

-Μα δεν ξέρουμε πόσο θα μείνει εκεί μέσα. Μπορεί να βγει από στιγμή σε στιγμή και να τη χάσουμε.

-Δεν θα τη χάσουμε, θα κάνουμε γρήγορα, πείσμωσε ο Άρης.

-Εντάξει, κατάλαβα. Είδα ένα φούρνο εδώ πιο κάτω καθώς περνούσαμε. Θα πάω να πάρω καφέδες και ό,τι έχει να φάμε, πήγαινε εσύ να βάλεις βενζίνη και περίμενε με εδώ. Εντάξει;

-Κι αν η Άννα -Μαρία φύγει στο μεταξύ;

-Είπες ότι δε θα τη χάσουμε.

-Αλλά αν φύγει; Πρέπει να έχουμε ένα σχέδιο.

Η Άννα σήκωσε τους ώμους της αδιάφορα.

-Και πού θα πάει; Ό,τι και να κάνει από μπροστά μας θα περάσει. Δε νομίζω ότι έχει φτάσει ακόμα στον προορισμό της. Λογικά θα γυρίσει στην Εθνική οδό.

Όταν η Άννα επέστρεψε με τις τυρόπιττες και τους καφέδες, ο Άρης είχε γυρίσει το αυτοκίνητο να κοιτάει προς τον κεντρικό δρόμο και μελετούσε τον χάρτη στο κινητό του.

-Η Άννα -Μαρία βρίσκεται ακόμα μέσα στο σουπερμάρκετ, ανακοίνωσε.

-Ωραία. Θα βγει όπου να 'ναι, δεν μπορεί να περάσει όλη τη μέρα της εκεί.

-Κοίτα εδώ: ο δρόμος μας δείχνε να οδηγεί στη Λαμία.

-Εκτός βέβαια αν πηγαίνει κάπου εδώ τριγύρω, ή αν έχει φτάσει.

-Θα μάθουμε σύντομα, να την! Το μπλε αυτοκίνητο πέρασε αργά από μπροστά τους. Ο Άρης περίμενε τρία λεπτά πριν το ακολουθήσει.

Η αλήθεια είναι ότι κάπου εκεί την έχασαν για λίγο. Ξαναβγήκαν στην Εθνική Οδό, αλλά το μπλε αυτοκίνητο δε φαινόταν πουθενά. Λίγο πριν τη διασταύρωση για Λαμία, ο Άρης σταμάτησε σε ένα πάρκινγκ του δρόμου.

-Τι έγινε; τον ρώτησε η Άννα.

-Τη χάσαμε, ανακοίνωσε εκείνος με ύφος ανθρώπου που είναι έτοιμος να υποστεί τις συνέπειες.

-Πώς μπορεί να έγινε αυτό; Δε μείναμε παρά τρία λεπτά πίσω της στα Καμένα Βούρλα.

-Και παρ' όλα αυτά δεν έχουμε ξαναδεί το αυτοκίνητό της από τότε. Η Άννα -Μαρία οδηγεί γενικά πολύ αργά, θα έπρεπε να την είχαμε φτάσει από ώρα.

-Μπορεί να μην πήγαινε τόσο αργά τώρα… έκανε η Άννα που δεν ήθελε να παραδεχτεί την ήττα.

-Υποστηρίζεις ότι είναι ακόμα μπροστά μας; Τότε πού πήγε; Εδώ πιο κάτω ο δρόμος χωρίζει, πού θέλεις να πάω; Αισθάνεσαι έτοιμη να κάνεις μία καλή μαντεψιά;

-Όχι, μουρμούρισε η κοπέλα σκυθρωπή.

-Τότε;

Η Άννα δε μίλησε, και ο Άρης έμεινε να κοιτάει τον δρόμο μπροστά και πίσω τους συλλογισμένος.

-Έχεις καμία ιδέα;

-Λέω να περιμένουμε εδώ. Νομίζω ότι δεν έχει φτάσει ακόμα, κάπου την προσπεράσαμε χωρίς να το καταλάβουμε, να δεις ότι όπου να 'ναι θα φανεί.

Η Άννα προσπαθούσε να υπολογίσει τις πιθανότητες. Η αλήθεια είναι ότι η Αθάνατη οδηγούσε συνήθως απελπιστικά αργά, αλλά το να την έχουν προσπεράσει χωρίς να το καταλάβουν της φαινόταν απίθανο. Περίμεναν αρκετά, ή έτσι τους φάνηκε. Ο καθένας τους αναρωτιόταν μόνος του μήπως είχαν χάσει οριστικά το στόχο τους πίσω στα Καμένα Βούρλα, ή μήπως τελικά η Άννα -Μαρία τους την είχε φέρει με κάποιο τρόπο και είχε καταφέρει να τους ξεφύγει, αλλά κανείς τους δεν έλεγε τίποτα. Ο Άρης καθόταν στο τιμόνι δαγκώνοντας το καλαμάκι του καφέ του και η Άννα μασουλούσε νευρικά μια τυρόπιττα. Συγχρόνως ήξεραν ότι το αυτοκίνητο ήταν εντελώς εκτεθειμένο, καθώς το πάρκινγκ δεν είχε ούτε ένα θάμνο για να σταθμεύσουν από πίσω και να κρυφτούν έστω και υποτυπωδώς. Αν η Άννα -Μαρία περνούσε τελικά από μπροστά τους, θα έπρεπε να είναι πραγματικά αφηρημένη για να μην τους αναγνωρίσει!

Το αυτοκίνητο της φάνηκε τελικά, προσπέρασε το πάρκινγκ, πήρε την έξοδο προς τη Λαμία και στη συνέχεια ακολούθησε μία διαδρομή μέσα από δρόμους με λίγη κίνηση, βοηθητικές οδούς, κόμβους και παρακάμψεις, αναγκάζοντάς τους να κολλήσουν σχεδόν πίσω της. Αν την έχαναν εδώ, θα έχαναν μαζί και κάθε προσανατολισμό. Ούτε που κατάλαβαν πώς βρέθηκαν να ανεβαίνουν ένα βουνό. Την ακολούθησαν στον δρόμο που πάει για το Καρπενήσι, βλέποντας το αυτοκίνητό της από μακριά, συνήθως μερικές στροφές πιο πάνω, ώσπου η ομίχλη πύκνωσε για τα καλά και τους έκοψε εντελώς τη θέα. Αν και είχαν ξεκινήσει με λιακάδα, όσο ανέβαιναν ψηλότερα η ομίχλη τους τύλιγε και η Άννα χαιρόταν που δε χρειαζόταν να οδηγεί εκείνη στις στροφές του Τυμφρηστού. Όταν κόντευαν πια να φτάσουν, τη διέκριναν για μία τελευταία φορά κι εκεί τους φάνηκε πως έστριψε σε μία διασταύρωση. Οι δύο συγκάτοικοι έφτασαν στο σημείο και είδαν την ταμπέλα: *Προς Άγιο Νικόλαο*. Παίρνοντας μία γρήγορη απόφαση έστριψαν προς τα εκεί. Τότε την έχασαν.

-Πού στο καλό… έκανε ο Άρης, όταν σχεδόν αμέσως μετά το χωριό η άσφαλτος τελείωνε και συνέχιζε ένας χωματόδρομος αμφιβόλου ποιότητας.

-Δεν είναι πουθενά, διαπίστωσε η Άννα.

-Εμένα μου φαίνεται ότι φτάσαμε, είπε ο Άρης σταματώντας. Πηγαίνει σε κάποιο χωριό εδώ γύρω. Ή ίσως να χάθηκε στην προσπάθειά της να μας μπερδέψει και να τη δούμε να ξαναγυρίζει ύστερα από λίγο και να πέφτει επάνω μας.

-Τι θα κάνουμε;

-Θα βγούμε έξω για τσιγάρο!

4.

Το μεσημέρι οι δύο κατάσκοποι έτρωγαν στο Καρπενήσι. Αρχικά η Άννα είχε πιστέψει ότι, αν η Αθάνατη είχε σταματήσει κάπου εκεί, θα ήταν σχετικά εύκολο να βρουν το αυτοκίνητό της. Όμως η Άννα -Μαρία είχε χαθεί αμετάκλητα και η έρευνά τους στη γύρω περιοχή δεν είχε αποδώσει καρπούς. Είχαν δοκιμάσει στα κοντινά χωριά: οι δρόμοι που τα ένωναν μεταξύ τους ήταν χωματόδρομοι στενοί και απότομοι και πολλά μονοπάτια ξεκινούσαν από καθένα απ' αυτά. Ήταν σχεδόν αδύνατο να ψάξουν παντού, εκτός αν αποφάσιζαν να μείνουν εκεί πέρα μέρες. Στο τέλος γύρισαν στον κεντρικό δρόμο και από κει στο Καρπενήσι, το οποίο και ερεύνησαν εξονυχιστικά. Ήταν κατάκοποι. Έφαγαν σε μια ταβέρνα σχεδόν χωρίς να μιλούν. Ο Άρης λυπόταν εκτός των άλλων και το αυτοκίνητό του: «Εδώ θα αφήσει τα κοκαλάκια του» έλεγε αναστενάζοντας και η Άννα σκεφτόταν ότι θα άρχιζε πάλι να γκρινιάζει και απέφευγε να του απαντάει. Μετά το φαγητό όμως, άρχισε ξανά να επιμένει πως έπρεπε να συνεχίσουν το ψάξιμο.

-Κάπου εδώ θα είναι, δεν μπορεί να πήγε μακριά, έλεγε και ξανάλεγε.

-Ο δρόμος συνεχίζει μέχρι το Αγρίνιο, της επεσήμανε ο Άρης, τσεκάροντας και πάλι το κινητό.

-Θα ήταν τρελή να πάρει αυτή τη διαδρομή για να καταλήξει στο Αγρίνιο.

-Ή ίσως να ήθελε απλά να μας ταλαιπωρήσει με μία εξουθενωτική διαδρομή πάνω στα βουνά!

Η Άννα δεν ήθελε να τα βάλει κάτω και συνέχιζε με νέα επιχειρήματα:

-Τι ήρθαμε μέχρι εδώ ρε Άρη; Εντάξει, τα θαλασσώσαμε ελαφρώς, αλλά αν είναι να τα παρατήσουμε, πάει χαμένος ο κόπος τόσων ημερών.

Η ιδέα της ήταν να ακολουθήσουν διαφορετικό τρόπο αυτή τη φορά: ο Νίκος και η Άννα -Μαρία αναφέρονταν στο μέρος που ήθελαν να πάνε τον Μάρκο ως «ο Σταθμός» και οι δύο συγκάτοικοι αποφάσισαν να ρωτήσουν. Ξεκίνησαν από τον ταβερνιάρη. Ρωτώντας γύρω γύρω έμαθαν, με όχι και τόσο οριστικό τρόπο, για κάποιο κτίριο που υπήρχε κάποτε στο δάσος έξω από το χωριό Καρυδιές, στη μέση του πουθενά. Μερικοί από τους κατοίκους της γύρω περιοχής υποστήριζαν ότι επρόκειτο για ένα παλιό εργοστάσιο που είχε λειτουργήσει για λίγο και μετά είχε κλείσει. Άλλοι είχαν ακούσει ότι υπήρχε ένας σταθμός επιστημονικών ερευνών ή κάτι τέτοιο, μάλλον εγκαταλελειμμένος από χρόνια και ότι δε θα έβρισκαν τίποτα τώρα πια. Κάποιοι άλλοι, είπαν ότι πρέπει να υπήρχε κάπου μέσα στο δάσος ένα αρχαίο κτίσμα, που δε σωζόταν και που δεν το είχε βρει ούτε η Αρχαιολογική Εταιρία. Άλλοι πάλι, τους βεβαίωσαν ότι δεν υπήρχε τίποτα πουθενά εκεί γύρω, εκτός ίσως από κάποιο παλιό σπίτι των ανταρτών. Κανένας δε θυμόταν να έχει δει με τα μάτια του κάτι από αυτά ή να το έχει συναντήσει σε κάποια πορεία στο δάσος. Πάντως, όλες αυτές οι διαφορετικές αναφορές τους οδηγούσαν σε ένα συγκεκριμένο σημείο και η Άννα αποφάσισε ότι ήταν το μέρος όπου έπρεπε να επικεντρώσουν τις έρευνές τους.

Το χωριό βρισκόταν μετά το Καρπενήσι, δηλαδή στην αντίθετη κατεύθυνση από εκεί που πίστευαν ότι είχαν χάσει την Άννα-Μαρία, και η όλη επιχείρηση δεν υποσχόταν και πολλά. Η Άννα ωστόσο ήταν ανένδοτη και τελικά έφτασαν στις Καρυδιές. Μερικά αυτοκίνητα ήταν σταθμευμένα σε ένα πλάτωμα στην είσοδο του χωριού, με πρώτο και καλύτερο της Άννα -Μαρίας! Το γεγονός αυτό ενθάρρυνε και τον Άρη που με ανανεωμένο ενθουσιασμό πάρκαρε με θράσος δίπλα του και διέσχισε το χωριό θαυμάζοντας τη φύση, για πρώτη φορά εκείνη την παράξενη μέρα.

Οι πιο τολμηροί και πιο ισχυρογνώμονες από αυτούς που είχαν ρωτήσει, τους είχαν αναφέρει ένα μονοπάτι πεζοπορίας που ξεκινούσε από τα τελευταία σπίτια του χωριού και διέσχιζε το δάσος. Η Άννα και ο Άρης το βρήκαν εύκολα και ξεκίνησαν να το ακολουθήσουν. Στην πραγματικότητα το ίδιο το χωριό βρισκόταν μέσα στο δάσος, ήταν μόλις μερικά σπίτια μέσα στην ελατόφυτη βουνοπλαγιά, που στην αρχή μπορούσαν να τα διακρίνουν όταν ο δρόμος τους έστριβε, αλλά μετά από κάποια στροφή τα έχασαν από τα μάτια τους. Τώρα τους περιέβαλλαν από παντού έλατα: ψηλά, πυκνά έλατα που σε μερικά σημεία έγερναν όλα μαζί προς την ίδια κατεύθυνση, απομεινάρι του επίμονου χειμωνιάτικου αέρα. Η Άννα παρατήρησε πόσο σκούρο ήταν το χρώμα τους. Ανάμεσά τους υπήρχαν και μερικά χαμηλά

πουρνάρια, που έδειχναν εντελώς ακατάστατα μέσα στο γενικό σύνολο, με τα οδοντωτά φύλλα και τα βελανίδια τους.

Το μονοπάτι προχωρούσε παράλληλα με την πλαγιά, λασπωμένο από τις πρόσφατες βροχές και ήταν φανερό ότι σπάνια χρησιμοποιούταν. Τόπους τόπους η διάβαση γινόταν δύσκολη γιατί υπήρχαν μεγάλες λακκούβες σε όλο το πλάτος του, ενώ σε άλλα σημεία, ξερά ή μισοσαπισμένα κλαδιά είχαν πέσει στη μέση και έκλειναν το πέρασμα. Σε μια από τις λιμνούλες που κάλυπτε το δρόμο, ο Άρης και η Άννα είδαν έναν βάτραχο να κολυμπάει αμέριμνος. Στάθηκαν να τον χαζέψουν για λίγο, ώσπου τελικά εκείνος βγήκε έξω με έναν πήδο και απομακρύνθηκε ενοχλημένος από την παρουσία τους. Τότε αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα του να διασχίσουν τη λιμνούλα, η οποία έπιανε το μονοπάτι απ' άκρη σ' άκρη και δεν τους άφηνε καμία δίοδο. Ο Άρης προσφέρθηκε ιπποτικά να βρει ένα πέρασμα μέσα από το δάσος που σκαρφάλωνε στα αριστερά τους, αλλά ακριβώς εκεί που τελείωνε το μονοπάτι ξεκινούσαν πυκνά δέντρα και θάμνοι και η διάβαση ήταν δύσκολη. Χώθηκε ανάμεσά τους σκίζοντας το μπουφάν του στα χαμηλά, αγκαθωτά κλαδιά των πουρναριών, έβρισε άσχημα και τράβηξε την Άννα να τον ακολουθήσει.

Η Άννα ήταν συνεπαρμένη: για πρώτη φορά στη ζωή της είχε τόσο έντονη την αίσθηση του δάσους· ήταν φανερό ότι η βλάστηση είχε το πάνω χέρι σ' εκείνο το μέρος, η απουσία της ανθρώπινης επέμβασης ήταν ιδιαίτερα έντονη. Επιπλέον, δεν έπαυε να διαπιστώνει ότι όλα ήταν πολύ πράσινα, πιο σκούρα απ' ότι είχε συνηθίσει, τα δέντρα ήταν πιο μεγάλα από τα συνηθισμένα και ανάμεσά τους ήταν σαν να μην υπήρχε καθόλου χώρος. Στο έδαφος σάπιζαν πεσμένα κλαδιά μπλεγμένα με πράσινα φυτά και μανιτάρια και παντού υπήρχαν νερά και λάσπες. Ξερόκλαδα κομματιάζονταν σε κάποια σημεία κάτω από τα βήματά τους. Καθώς προχωρούσαν και έμπαιναν πιο βαθιά σ' εκείνο τον κόσμο, γινόταν όλο και πιο έντονη η αίσθηση ότι ήταν μοναχοί τους, περιστοιχισμένοι από τα δέντρα.

-Αν αυτά τα δέντρα θελήσουν να μας κάνουν κακό, δε θα βρουν ούτε ψίχουλο από μας, σχολίασε η Άννα.

-Δεν έχω ακούσει ποτέ κανένα δέντρο να θέλει να κάνει κακό σε κάποιον, γέλασε αδιάφορα ο Άρης.

Ξαναβγήκαν στο μονοπάτι με φανερή ανακούφιση. Στο βάθος, οι κορυφές των βουνών ήταν ήδη καλυμμένες με χιόνι. Αλλά το πιο εντυπωσιακό ήταν η ομίχλη: αν και δεν είχε πλησιάσει ακόμα εκεί που βρισκόντουσαν, κάλυπτε τις κοντινές βουνοκορφές, αυτές που έβλεπαν απέναντί τους. Μια ομίχλη σχεδόν χειροπιαστή,

άσπρη και πυκνή σαν καπνός που βγαίνει από το φουγάρο ενός εργοστασίου, περιέβαλλε τα πάντα. Τα έλατα χάνονταν μέσα στο στρώμα της, που φαινόταν να σαλεύει και να γλιστράει όλο και περισσότερο προς το μέρος τους. Το φαινόμενο τους προκαλούσε δέος και τους έκανε να χάνουν την αίσθηση του μεγέθους και της απόστασης, και σε λίγο δεν μπορούσαν να πουν πια αν η ομίχλη συνέχιζε να είναι πέρα μακριά ή αν είχε φτάσει δίπλα τους.

Η Άννα παρατήρησε ξαφνικά ότι το μοναδικό πράγμα που ακουγόταν εκτός από τα βήματά τους, ήταν οι φωνές των πουλιών. Έσφιξε ανήσυχα το ξύλο που χρησιμοποιούσε για μπαστούνι. Της φαινόταν υπερβολικά ξερό για να τη βοηθήσει σε περίπτωση που θα της επιτιθόταν κανένα ζώο. Αντίθετα ο Άρης κρατούσε ένα ξύλο ψηλό όσο το μπόι του και περπατούσε μπροστά της καμαρωτός.

-Οι μπότες μου γέμισαν λάσπες, γκρίνιαξε κάποια στιγμή.

-Αυτό σκέφτεσαι τώρα; Τι θα γίνει αν νυχτώσει και ήμαστε ακόμα στη μέση του δάσους;

-Είναι νωρίς, πώς είναι δυνατόν να σκέφτεσαι ότι θα νυχτώσει από τώρα;

-Δεν ξέρεις πόσες ώρες θα χρειαστεί να περπατάμε.

Ο Άρης βρήκε διασκεδαστικό το γεγονός ότι η Άννα φοβόταν.

-Φοβάσαι; τη ρώτησε.

-Ναι, φυσικά. Κυρίως μήπως μας επιτεθεί κανένα άγριο ζώο.

-Τι άγριο ζώο μπορεί να υπάρχει τόσο κοντά στις κατοικημένες περιοχές;

-Τις θεωρείς κατοικημένες; Τρία χωριά στην ευρύτερη περιοχή από πενήντα κατοίκους το καθένα και εδώ κοντά μας ψυχή!

-Άννα, άνθρωποι περνούν όλη την ώρα από 'δω, τι άγρια ζώα θέλεις να έχει;

-Ξέρω 'γω; Αρκούδες;

-Αποκλείεται. Άλλωστε νομίζω ότι η αρκούδα είναι είδος υπό εξαφάνιση.

-Τότε λύκους;

-Ναι, λύκους μπορεί αν και..

-Τι;

-Νομίζω ότι και αυτοί είναι υπό εξαφάνιση!

-Υπό εξαφάνιση δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν, ξέσπασε η Άννα. Κάπου θα πρέπει να υπάρχουν. Αν όχι εδώ, τότε πού;

-Εγώ θα φοβόμουν περισσότερο για τίποτα αδέσποτα σκυλιά που τριγυρίζουν αναζητώντας τροφή.

-Αλήθεια; ανησύχησε εκείνη.

-Ησύχασε. Δεν έχουμε ακούσει γαυγίσματα, ούτε τίποτα από τότε που μπήκαμε στο μονοπάτι, μόνο πουλιά. Δεν έχουμε δει ούτε ένα αδέσποτο σκυλί από τότε που ήρθαμε εδώ, τα μόνα σκυλιά που μας γαύγισαν ήταν στις αυλές.

-Πάντως θα προτιμούσα να έχω ένα πιο γερό ξύλο.

-Ε τότε ψάξε.

Περπάτησαν ακόμα για καμία ώρα περίπου. Το μονοπάτι μια ήταν άνετο και μια στένευε ή εξαφανιζόταν. Οι συχνές λακκούβες τους ανάγκαζαν να επαναλαμβάνουν τα ακροβατικά ή να λερώνουν τα παπούτσια τους. Και στο μεταξύ, η ώρα περνούσε και ο ήλιος έγερνε απειλητικά προς τη δύση. Περπατούσαν αργά κοιτώντας προσεκτικά γύρω τους για σημάδια, υπολογίζοντας ότι κάποτε θα έπρεπε να αφήσουν το κυρίως μονοπάτι για κάποιο άλλο που θα οδηγούσε προς την καρδιά του δάσους και τον προορισμό τους, αλλά τίποτα τέτοιο δεν υπήρχε. Το μονοπάτι τους συνέχιζε και συνέχιζε, χωρίς καμία διακλάδωση.

Η Άννα κοιτούσε ανήσυχη την ομίχλη. Το τελευταίο τέταρτο φαινόταν να τους έχει πλησιάσει υπερβολικά κι εκείνη σκεφτόταν ότι στην πραγματικότητα δεν ήξεραν τίποτα για αυτό το ορεινό δάσος, πότε ήταν ασφαλές και πότε γινόταν επικίνδυνο.

-Σου φαίνεται ότι η ομίχλη κατεβαίνει; ρώτησε ανήσυχα.

-Όχι, όση ώρα περπατάμε είναι ακόμα εκεί, σταμάτα να φοβάσαι. Κοίτα τι ωραία που είναι εδώ. Πόσες φορές έχεις βρεθεί σε ένα τέτοιο μέρος;

-Λίγες, γι' αυτό φοβάμαι. Λες να υπάρχει στ' αλήθεια κάποιο κτίριο κάπου εδώ τριγύρω;

-Δεν ξέρω. Εδώ και μία ώρα δεν έχουμε συναντήσει κανένα ανθρώπινο σημάδι και φοβάμαι πως σύντομα θα πρέπει να επιστρέψουμε.

Συνέχισαν την πορεία τους για λίγο ακόμα. Η ομίχλη έδειχνε να έχει κατέβει περισσότερο τώρα και θόλωνε το τοπίο στο βάθος.

-Δε θα ήθελα να μας πιάσει το βράδυ εδώ, επανέλαβε η Άννα.

-Ούτε εγώ, παραδέχτηκε ο Άρης κάπως ανήσυχος και ο ίδιος τώρα. -Πού λες να καταλήγει αυτό το μονοπάτι; Δείχνει ατελείωτο.

-Καταλήγει σε κάποιο άλλο χωριό, είδα μια ταμπέλα στην αρχή του, αλλά αυτό το άλλο χωριό μοιάζει να βρίσκεται σε άλλο νομό, σαν να πρόκειται να διασχίσουμε τα βουνά για να το βρούμε.

-Και άλλωστε εμείς δε θέλουμε να βρεθούμε σε άλλο χωριό. Θέλουμε να βρούμε ένα δρομάκι που να οδηγεί σε κάποιο οίκημα.

Καθώς η ώρα περνούσε, περπατούσαν όλο και πιο αγριεμένοι. Το τοπίο ήταν πάντα το ίδιο και φυσικά ούτε που τους περνούσε από το μυαλό να αφήσουν το μονοπάτι και να περιπλανηθούν ανάμεσα στα πυκνά δέντρα. Η ομίχλη έδειχνε να κοντεύει να τους φτάσει, ή μάλλον αυτοί έδειχναν να κοντεύουν να φτάσουν την ομίχλη, καθώς βάδιζαν προς το μέρος της.

Όταν ήταν έτοιμοι να πάρουν την απόφαση να επιστρέψουν, ο Άρης άπλωσε το χέρι του και τη σταμάτησε απότομα.

-Κάποιος έρχεται, ψιθύρισε σπρώχνοντάς την αργά προς την άκρη του μονοπατιού.

Πράγματι από μακριά ακούγονταν γρήγορα, αποφασιστικά βήματα που έρχονταν προς το μέρος τους. Της κόπηκε η ανάσα. Της μπήκε η παράλογη ιδέα ότι θα ήταν κάποιος από τους Αθανάτους και ότι δεν έπρεπε να τους πιάσει εδώ. Η Άννα- Μαρία τους είχε παρασύρει στην ερημιά, ήταν κόλπο, ποιος ξέρει τι θα τους έκαναν…

Ο Άρης την τράβηξε έξω από το μονοπάτι και προσπάθησαν να κρυφτούν πίσω από ένα μεγάλο έλατο που στη βάση του φύτρωνε ένας θάμνος. Η κάλυψή τους ήταν εντελώς ανεπαρκής: οποιοσδήποτε έφτανε κοντά στο σημείο που βρίσκονταν μπορούσε να τους δει. Σύντομα, μέσα από την ομίχλη, εμφανίστηκε μία φιγούρα. Η ορατότητα ήταν περιορισμένη και δεν μπορούσαν να διακρίνουν πολύ καλά, αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κάποιος ερχόταν. Σε λίγο βγήκε από την ομίχλη και τότε φάνηκε πως ήταν ένας αδύνατος άντρας που φορούσε μια ανοιχτή καμπαρντίνα (ή ένα μακρύ αδιάβροχο). Οι άκρες του ρούχου ανέμιζαν πίσω του καθώς προχωρούσε προς το μέρος τους και κρατούσε –όπως εκείνοι- ένα μπαστούνι. Ο άντρας πλησίαζε γρήγορα και οι δυο τους ζάρωσαν πίσω από τον θάμνο. Σε λίγο η Άννα άρχισε να βλέπει καλύτερα και, χωρίς ιδιαίτερο λόγο, παρατήρησε το μπαστούνι του άντρα.

-Κρατάει το ραβδί! ψιθύρισε στο αφτί του Άρη.

Εκείνος ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να κουνάει τα χέρια του.

-Είναι ο Μάρκος! είπε.

Ο Μάρκος, που φαίνεται ότι τους είχε δει από ώρα, τους πλησίαζε με γρήγορα βήματα.

Η Άννα σηκώθηκε κι εκείνη.

-Είναι σαν μάγος! έκανε χάσκοντας.

-*Είναι* μάγος, επεσήμανε ο Άρη.

-Αυτό εννοώ, τώρα μοιάζει κιόλας!

Τώρα τους κουνούσε κι εκείνος το χέρι και τους φώναζε από μακριά. Το βλέμμα του ήταν χαρούμενο. Κάλυψε γρήγορα τα τελευταία μέτρα που τους χώριζαν και άρχισε να τους αγκαλιάζει και να τους σφίγγει τα χέρια.

-Το ήξερα πως θα ’ρθετε, είπε συγκινημένα.

-Ακολουθήσαμε την Άννα -Μαρία, απάντησε ο Άρης περήφανα.

Ο Μάρκος σοβάρεψε κάπως.

-Τι εννοείς την ακολουθήσατε; Αφού αυτή σας έφερε εδώ.

-Επειδή την ακολουθήσαμε!

-Μάλλον επειδή ήθελε να την ακολουθήσετε. Ο Μάρκος κρυφογέλασε.

-Τι εννοείς ήθελε; Αφού εμείς… Ο Άρης σταμάτησε. -Το έκανε επίτηδες, ε; Η αλήθεια είναι ότι κάτι είχαμε υποψιαστεί, είπε σαν να παραδεχόταν μια ήττα.

Ο Μάρκος γέλασε φανερά τώρα.

-Μην το σκέφτεσαι! Το θέμα είναι ότι ήσασταν αρκετά έξυπνοι ώστε να μην τη χάσετε. Από τη στιγμή που σας έβαλε την ιδέα στο μυαλό, ήταν γεμάτη αμφιβολίες αν θα τα καταφέρετε.

-Ώστε μας έβαλε την ιδέα στο μυαλό, ε; έκανε ο Άρης εχθρικά. Και γιατί να μας υποβάλλει σε όλη αυτή την ταλαιπωρία; Γιατί δεν μας έλεγε απλά να έρθουμε μαζί της; Αφού ήξερε ότι θέλαμε να σε βρούμε.

-Δεν ξέρω τι μαλακίες έχουν στο κεφάλι τους αυτοί οι άνθρωποι… Φοβήθηκε, λέει, ότι αν ξέρατε γι’ αυτό το μέρος, μπορεί να μιλούσατε σε κάποιον, ή κάτι τέτοιο. Το θέμα είναι ότι πάντα προτιμούν την πλάγια οδό για να κάνουν τις δουλειές τους. Και μπορεί να το έκανε και για πλάκα, δε θα μου φαινόταν καθόλου παράξενο.

-Αλλά τελικά γιατί να μας φέρει εδώ;

Ο Μάρκος τον κοίταξε έκπληκτος.

-Για να με πάρετε. Θα έπρεπε να έχω ένα μέσο για να φύγω, και κάποια βοήθεια, μιας και αυτοί δεν τολμούν να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους. Ελάτε, δεν πρέπει να καθυστερήσουμε άλλο στο δάσος, σε λίγο θα μας καλύψει η ομίχλη και δε θα βλέπουμε τη μύτη μας. Αλλά… αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι τι σας ήρθε με φτάσετε μέχρι εδώ; Θα σας έβρισκα στο χωριό ή στο Καρπενήσι.

-Δεν είχαμε ιδέα ότι ερχόσουν να μας βρεις, απάντησε ο Άρης κάπως απογοητευμένος. Και άλλωστε χάσαμε την Άννα -Μαρία πριν φτάσουμε στο Καρπενήσι. Εξαφανίστηκε ξαφνικά και δεν μπορέσαμε να την ξαναβρούμε.

Το σκέφτηκε για λίγο. -Γιατί λες να συνέβη αυτό; Γιατί δε μας οδήγησε μέχρι το τέλος; Όλη την ημέρα γυρίζαμε γύρω γύρω ψάχνοντας τα ίχνη της.

Ο Μάρκος έδειξε να το σκέφτεται κι εκείνος. Τι θα μπορούσε να κάνει την Άννα - Μαρία να πάψει να θέλει να την ακολουθήσουν την τελευταία στιγμή;

-Υποψιάζομαι ότι η Άννα –Μαρία, όπως και κάθε Αθάνατος, δε θέλει για κανένα λόγο να οδηγήσει κάποιον μέχρι το Σπίτι. Αυτό είναι μία βασική αρχή τους και τόσα χρόνια που προσπαθούν να το κρατήσουν κρυφό τους έχει γίνει βίωμα. Ίσως όταν φτάσατε αρκετά κοντά, έπαψε μέσα της να θέλει να πλησιάσετε άλλο και έτσι δεν μπορούσε πια να σας κάνει να την ακολουθήσετε. Θα μπορούσε πάντως να σας μιλήσει και να σας πει να με περιμένετε στο χωριό. Αναρωτιέμαι γιατί δεν το έκανε. Απλά σας παράτησε να περιπλανιέστε στα δάση; Παράξενο αυτό.

-Μάλλον μας έχασε κι εκείνη, συμπέρανε ο Άρης.

-Μα εσύ… πώς και είσαι εδώ; Μπόρεσες να ξεφύγεις; Μίλησε η Άννα, που τόση ώρα περπατούσε πίσω τους σιωπηλή. Δεν την ενδιέφερε και πολύ το τι σκεφτόταν η Άννα -Μαρία, της αρκούσε που τους είχε οδηγήσει εκεί που έπρεπε.

-Δε χρειάστηκε να ξεφύγω. Ό,τι ήταν να κάνω στο Σπίτι των Αθανάτων το έκανα, είχε έρθει πια η ώρα για το επόμενο βήμα.

-Κι εμείς; επέμεινε ο Άρης. Ήρθαμε μόνο για να σου προμηθεύσουμε μεταφορικό;

-Και γιατί έχουμε να πάμε και αλλού και να κάνουμε κάποια πράγματα και, όπως είπα, χρειάζομαι τη βοήθειά σας.

-Πού θα πάμε; Τι έχουμε να κάνουμε;

Ο Μάρκος χαμογέλασε ειρωνικά.

-Έχουμε να σώσουμε τον κόσμο!

Μέρος 4

Ο χρησμός

1.

Ο Μάρκος κάθισε στη θέση του οδηγού. Ο Άρης κάθισε δίπλα του χωρίς να διαμαρτυρηθεί. Είχαν κάνει το μονοπάτι σχεδόν τρέχοντας. Αφότου είχαν λύσει τις βασικές τους απορίες, δεν είχαν ρωτήσει πολλά, άλλωστε ο Μάρκος έδειχνε βιαστικός. Στη διαδρομή μέχρι το αυτοκίνητο δεν είχε πει τίποτα άλλο, προχωρούσε μόνο μπροστά με γρήγορο βήμα, αναγκάζοντας τους σχεδόν να τρέχουν πίσω του. Τον ακολούθησαν απορημένοι και κάπως ανήσυχοι γι' αυτόν, δεν είχαν καταφέρει, από τα λίγα που τους είπε, να πειστούν εντελώς πως δεν κινδύνευε. Η πορεία της επιστροφής στο λασπωμένο μονοπάτι ήταν γρήγορη και κοπιαστική.

Η Άννα, πριν μπει στο αυτοκίνητο άνοιξε το πορτμπαγκάζ και προσπάθησε να ταχτοποιήσει λιγάκι το πίσω κάθισμα που ήταν γεμάτο με σκόρπια πράγματα. Σχεδόν δε χωρούσε να καθίσει και δεν έβλεπε τι θα μπορούσε να είναι τόσο βιαστικό που να μην μπορεί να γίνει πέντε λεπτά αργότερα. Ωστόσο ο Μάρκος είχε άλλες προτεραιότητες για το πορτμπαγκάζ του Άρη: έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος να βολευτεί εκεί μέσα το Σκήπτρο. Οι δυο τους διαπραγματεύτηκαν για λίγο σχετικά με την κατανομή των υπαρχόντων τους. Όταν επιτέλους όλα ταχτοποιήθηκαν και η Άννα μπόρεσε να βολευτεί στο πίσω κάθισμα, ο Μάρκος έβαλε μπρος και ο Άρης ρώτησε:

-Πού πάμε;

-Τι θα λέγατε να πάμε στην Τριανταφυλλιά;

-Στο χωριό σου;

-Ναι, δε θα θέλατε να το επισκεφτείτε;

-Δε μας κυνηγούν, έτσι;

Ο Μάρκος γέλασε.

-Όχι, δε μας κυνηγάει κανένας απ' όσο ξέρω. Όμως έχουμε πολλά να κάνουμε και δεν μπορούμε να χάσουμε χρόνο, η κατάσταση είναι σοβαρή.

Ο Άρης δεν έφερε αντίρρηση και ο Μάρκος ξεκίνησε αν και, παρ' όλες τις δηλώσεις του, καθυστέρησαν κάμποσο στο Καρπενήσι για να πάρουν καφέδες και εφόδια. Η Άννα βολεύτηκε στο πίσω κάθισμα όσο πιο άνετα μπορούσε. Ξαφνικά αισθανόταν να την τυλίγει μια κούραση που δεν μπορούσε να καταπολεμήσει.

Θυμήθηκε ότι είχε ξυπνήσει νωρίς και, όπως και να το πεις, είχαν γίνει πολλά εκείνη την ημέρα. Τώρα είχε πια σκοτεινιάσει και βρίσκονταν πάλι μέσα στο αυτοκίνητο, έτοιμοι για ένα καινούριο ταξίδι. Οι δύο άντρες στα μπροστινά καθίσματα δεν έλεγαν και πολλά. Μέχρι να κατέβουν τα βουνά και να βγουν στην Εθνική Οδό, είχε αρχίσει να βυθίζεται σ' έναν ευχάριστο λήθαργο. Δεν αισθανόταν ούτε εκείνη την ανάγκη να μιλάει· αργότερα θα είχαν, έλπιζε, όλο τον καιρό να ρωτήσουν και να μάθουν όλα όσα είχαν συμβεί. Προσωρινά της αρκούσε να κάθεται στο πίσω κάθισμα συνειδητοποιώντας ότι ο Μάρκος ήταν εκεί μαζί τους, ότι τον είχαν βρει επιτέλους και ότι ήταν καλά, και επιπλέον έδειχνε να έχει μία σιγουριά που δεν την είχε δει πριν. Αισθάνθηκε ξαφνικά ξαλαφρωμένη, σαν να μπορούσε να χαλαρώσει μετά από πολύ καιρό έντασης και αγωνίας, σαν να είχαν φτάσει στο τέλος της ιστορίας και όλα να είχαν πάει καλά. Ήξερε ότι μάλλον δεν ήταν έτσι, αλλά δεν άφησε αυτή τη σκέψη να της χαλάσει τη διάθεση. Αθόρυβα έβγαλε τα παπούτσια της και σκέπασε τα πόδια της με την κουβερτούλα που συνήθιζε να κρατάει ο Άρης στο πίσω κάθισμα.

Όταν επιτέλους βγήκαν στην Εθνική οδό, οι δύο άντρες είχαν πιάσει για τα καλά την κουβέντα με μία ξαφνική διάθεση να μιλήσουν για τα πάντα. Η Άννα δεν μπορούσε πια να παρακολουθήσει καμία συζήτηση. Οι χαμηλές φωνές τους, το αυτοκίνητο που κυλούσε ήρεμα στο δρόμο, το σκοτάδι και το ραδιόφωνο που μουρμούριζε καθώς δυο σταθμοί μπλέκονταν συνέχεια μεταξύ τους, τη νανούριζαν γλυκά. Πριν την πάρει για τα καλά ο ύπνος παρατήρησε ότι είχε αρχίσει να βρέχει.

2.

Η Άννα ξύπνησε από μια έντονη ανάγκη να πάει στην τουαλέτα και διαπίστωσε ότι ήταν σταματημένοι κάπου, πιθανώς σε κάποιο πάρκινγκ της Εθνικής, ενώ έξω ήταν σκοτεινά. Οι δύο άντρες είχαν ρίξει προς τα πίσω τα καθίσματα και κοιμόνταν του καλού καιρού, ο Άρης σκεπασμένος με ένα σλίπινγκ-μπαγκ ενώ ο Μάρκος είχε κάνει μία άτσαλη προσπάθεια να τυλίξει γύρω του την καμπαρντίνα του. Μέσα στο αυτοκίνητο έκανε κρύο και η Άννα θυμήθηκε ότι το καλοριφέρ ήταν μόνιμα και ανεπανόρθωτα χαλασμένο. Βγήκε έξω όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόντουσαν, μόνο ότι ήταν σε ένα σκοτεινό πάρκινγκ, σ' έναν δρόμο που δε φωτιζόταν καθόλου. Είχε την εντύπωση ότι θα διανυκτέρευαν στο σπίτι και το γεγονός ότι τώρα βρίσκονταν κάπου στη μέση του πουθενά την παραξένεψε

ιδιαίτερα. Όταν γύρισε στο αυτοκίνητο, ο Μάρκος ήταν έξω και κάπνιζε κοιτώντας τον δρόμο.

-Σε ξύπνησα; τον ρώτησε πλησιάζοντας. Συγνώμη, προσπάθησα να κάνω όσο πιο σιγά γινόταν.

-Δεν πειράζει, ούτως ή άλλως είχα παγώσει.

Έξω έκανε λιγότερο κρύο, αλλά και πάλι η κουβερτούλα της έλειπε. Άνοιξε την πίσω πόρτα, ψάρεψε ένα μπουφάν και ένα τσιγάρο και επέστρεψε στον Μάρκο. Ο ύπνος της είχε φύγει και είχε όρεξη για κουβέντα.

-Γιατί κάνει τόσο κρύο; Πού είμαστε; Και τι ώρα είναι;

-Η ώρα είναι περίπου τρεις και είμαστε λίγο πριν την Τρίπολη. Σε όλη τη διαδρομή έβρεχε, ο καιρός έχει κρυώσει για τα καλά. Θα ξαναφτιάξει όμως, είναι μόνο μέσα Οκτώβρη.

Η Άννα αναρωτήθηκε γιατί μιλούσαν για τον καιρό.

-Νόμιζα ότι θα σταματούσαμε στην Αθήνα για το βράδυ, είπε.

-Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Ελπίζω να μη χρειαζόσουνα πράγματα…

Η Άννα γέλασε σιγανά.

-Πράγματα; Δεν είδες το πορτμπαγκάζ; Έχουμε πάρει πράγματα για να λείψουμε τρεις μήνες.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του γελώντας κι εκείνος. -Γιατί όχι; Μπορεί πράγματι να λείψουμε τόσο.

Τον κοίταξε με απορία. Της έκανε πλάκα; Τα μάτια του δεν ξεχώριζαν μέσα στο σκοτάδι.

-Δε θα λείψουμε τόσο πολύ, την καθησύχασε. Μερικές μέρες μόνο και μετά…

Ένιωσε τύψεις ξαφνικά. Τους είχε τραβήξει μαζί του χωρίς να τους δώσει εξηγήσεις.

-Έπρεπε να σε ρωτήσω, αλλά ο Άρης είπε ότι ήσουν αποφασισμένη, δικαιολογήθηκε.

Η Άννα θεώρησε ότι δεν άξιζε να το συζητήσουν άλλο.

-Γιατί σταματήσαμε εδώ; άλλαξε κουβέντα.

-Ήταν αργά, ο Άρης και εγώ ήμασταν και οι δύο πολύ κουρασμένοι και νυστάζαμε και εσύ κοιμόσουν και φαινόταν αδύνατο να σε ξυπνήσουμε για να πάρεις το τιμόνι. Το τελευταίο κομμάτι μετά την Τρίπολη είναι λίγο δύσκολο κι έτσι… Επιπλέον σκέφτηκα ότι καλά θα ήταν να μην φτάναμε στο σπίτι μου μετά τα

μεσάνυχτα. Η μάνα μου, όσο συνηθισμένη κι αν είναι στις παραξενιές μου, πιθανότατα θα ανησυχούσε.

-Θα μου πεις τι συμβαίνει; Και καταρχήν γιατί πάμε στην Τριανταφυλλιά; Κρυβόμαστε από κανέναν; ρώτησε η Άννα, που ακόμα δεν έλεγε να χωνέψει ότι δεν τους κυνηγούσαν.

-Δε μας κυνηγάνε και δεν κρυβόμαστε, τι σας έχει πιάσει τους δυο σας; Ο λόγος που πάμε είναι ότι ίσως εκεί να βρίσκεται το δαχτυλίδι Φίχτι.

-Το ποιο;

Ο Μάρκος προσπάθησε να της εξηγήσει.

-Πρέπει να ενεργοποιήσουμε ένα ξόρκι που θα κλείσει την Πύλη. Χρειάζονται μαγικά αντικείμενα γι' αυτή τη δουλειά και το δαχτυλίδι Φίχτι είναι ένα από αυτά. Και πρέπει να τελειώσουμε σύντομα γιατί τα παράξενα περιστατικά και τα αδικαιολόγητα καιρικά φαινόμενα όσο πάνε και πληθαίνουν.

Σαν για να επιβεβαιώσει τα λόγια του, βρόντηξε δυνατά. Ο κεραυνός έμοιαζε να μην έπεσε πολύ μακριά τους. Η Άννα ανατρίχιασε.

-Είναι όλα αλήθεια; Θέλω να πω είσαι μάγος, έτσι δεν είναι; Ο Άρης και εγώ είχαμε μερικές αμφιβολίες.

-Ο Άρης είπε ότι μόνο εκείνος είχε αμφιβολίες.

-Ναι, βασικά… Τουλάχιστον τώρα ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;

-Περίπου, αναστέναξε. -Οι Αθάνατοι… αποδείχτηκε ότι ήταν μόνο λόγια. Στην πράξη δεν είχαν ιδέα για το τι έπρεπε να γίνει, φαίνεται ότι η ουσιαστική τους αποστολή είναι να βρουν τον Μάγο, και αυτός υποτίθεται ότι ξέρει τα πάντα. Οι Αθάνατοι, σε περιπτώσεις σαν αυτή, ακολουθούν τις οδηγίες του και στο μεταξύ φροντίζουν να διατηρούν τα μαγικά βιβλία και τα άλλα αντικείμενα.

-Και ο μάγος είσαι εσύ…

-Ναι, έτσι φαίνεται, ο πιο άχρηστος μάγος όλων των εποχών. Αλλά πάντως είμαι ό,τι πιο κοντινό υπάρχει σε αυτό που χρειάζονται.

Η Άννα διέκρινε στη φωνή του αποδοχή.

-Είμαι σίγουρη ότι δεν είσαι άχρηστος, είπε.

-Καλά, τέλος πάντων. Αφού πείστηκαν ότι δεν ήξερα τίποτα, αναγκάστηκαν να φωνάξουν μια γυναίκα που έχει αποσυρθεί εδώ και χρόνια από το Συμβούλιό τους και ζει στην Αίγυπτο. Ο Νίκος πήγε μέχρι εκεί για να τη βρει. Δεν ήταν καθόλου εύκολο, απ' ό,τι φάνηκε.

-Αλήθεια, τι κάνει ο Νίκος; έκανε αυθόρμητα η Άννα, μετανιώνοντας αμέσως γι' αυτή την ερώτηση.

Ο Μάρκος κατσούφιασε.

-Ο Νίκος τα κατάφερε μια χαρά σε αυτή την αποστολή, ίσως γιατί δεν υπήρχαν περισπασμοί!

Παρόλο το σκοτάδι, η Άννα αισθάνθηκε το βλέμμα του να την τρυπάει.

-Και τι έκανε αυτή η γυναίκα;

-Πρώτων δέχτηκε να ακολουθήσει τον Νίκο μέχρι το Σπίτι των Αθανάτων, μάλλον γιατί κατάλαβε την κρισιμότητα της κατάστασης. Και έφερε μαζί της ένα βιβλίο με παλιούς χρησμούς. Απ' ό,τι αποδείχτηκε, όλα αυτά τα χρόνια που είχαν χαθεί τα ίχνη της, εκείνη μελετούσε βιβλία για τα Δαιμόνια, τις άλλες διαστάσεις και του μάγους και ήταν αρκετά κατατοπισμένη. Περισσότερο από τους υπόλοιπους τουλάχιστον.

-Υπάρχουν τέτοια βιβλία;

-Παραδόξως υπάρχουν. Αυτή η γυναίκα δείχνει να έχει περισώσει ένα τμήμα από τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας: βιβλία ανεκτίμητης αξίας, που η ύπαρξή τους είναι άγνωστη. Φαίνεται ότι όλες οι μεγάλες βιβλιοθήκες διαθέτουν- ή διέθεταν στο παρελθόν- ένα σχετικό τμήμα.

-Μάλιστα. Και τι έλεγε τελικά αυτό το παλιό βιβλίο;

-*Η Βίβλος των Μυστηρίων*, έτσι τιτλοφορείται! Έλεγε πολλά και διάφορα, αλλά μεταξύ των άλλων είχε και κάποια πράγματα σχετικά με την περίσταση. Ανάμεσα σε ακατανόητους χρησμούς, τελετές και ξόρκια, είχε και αρκετές καταγραφές σχετικές με τα Δαιμόνια: πότε εμφανίστηκαν ξανά, πώς έχουν αντιμετωπιστεί στο παρελθόν, τη σχέση τους με τον μάγο, με τους Αθανάτους... περιέργως αυτό το κομμάτι έλειπε, πράγμα που θεώρησα πολύ ύποπτο, αλλά είχαν σωθεί όλα τα υπόλοιπα. Αντέγραψα το σημείο που μας ενδιαφέρει περισσότερο, θέλεις να σου το διαβάσω;

Η Άννα τον κοίταξε έκπληκτη. Έδειχνε να έχει εμπλακεί για τα καλά με την υπόθεση και αυτή η μεταστροφή του την ξάφνιασε.

-Ε.. ναι, φυσικά.

Ο Μάρκος έβγαλε από την τσέπη της καμπαρτίνας ένα τσαλακωμένο κομμάτι χαρτί. Το ίσιωσε, αλλά ήταν αδύνατο να διακρίνει τα μικρά γράμματα μες στο σκοτάδι. Φαίνεται ότι το να της το διαβάσει ήταν πολύ σημαντικό γι' αυτόν, γιατί μπήκε στο αυτοκίνητο, γύρισε το κλειδί και άναψε τα φώτα. Ο Άρης μετακινήθηκε ενοχλημένος μέσα στον ύπνο του.

-Άρη, θέλεις να πας πίσω να κοιμηθείς; τον ρώτησε με ήρεμη φωνή. Ο Άρης κάτι μουρμούρισε, ενώ ο Μάρκος τον τράβηξε σχεδόν με το ζόρι και τον ταχτοποίησε στο πίσω κάθισμα.

Στη συνέχεια άρχισε να της διαβάζει:

" ...Και τότε θα έρθει ο Μάγος. Στο βουνό με την αρχαία ενέργεια θα συναντήσει τους γηραιότερους ανθρώπους του κόσμου. Στον κύκλο τους θα καθίσει ένας γηραιός από κάθε αιώνα και μία Γυναίκα που Θυμάται. Ο Μάγος θα φέρει μαζί του τα αντικείμενα που θα δέσουν το ξόρκι: Το Σκήπτρο της γενιάς του, το Δαχτυλίδι Φίχτι, τη Γραφή που Αλλάζει τα Πεπρωμένα και τον Πλαγίαυλο της Γλυκιάς Μελωδίας. Στον κύκλο θα σταθούν κάτω από ξάστερο ουρανό χωρίς φεγγάρι, και όταν το μισό φεγγάρι ξεπροβάλει στη μέση της νύχτας, ο Μάγος θα ξεκινήσει την τελετή προφέροντας τις τρεις επίσημες λέξεις. Έτσι θα σφραγιστεί η μυστική πόρτα και οι Ξενομερίτες θα παγιδευτούν πίσω στον τόπο τους για πάντα."

-Καταλαβαίνεις τίποτα; ρώτησε η Άννα.

-Τα πάντα σχεδόν, εκτός από ένα-δύο σημεία.

-Μιλάει και για μένα: Η Γυναίκα που Θυμάται, έτσι με αποκαλούσε ο Νίκος.

-Ναι, το ξέρω. Η Αιγύπτια αναθάρρησε όταν άκουσε για 'σένα. Είπε ότι αν δε βρίσκαμε μία Γυναίκα που Θυμάται όπως αναφέρει ο παλιός χρησμός, ο κύκλος δε θα ήταν ολοκληρωμένος και το αποτέλεσμα της τελετουργίας θα ήταν αμφίβολο. Είπε ακόμα ότι ίσως να παίξεις και κάποιον άλλο ρόλο, που δεν μπορούσε να τον καταλάβει.

-Εγώ… έκανε η Άννα αγχωμένα.

-Μην ανησυχείς, θα παρευρεθείς απλά στον κύκλο, όλα τα υπόλοιπα θα τα κάνω εγώ, δυστυχώς.

-Τι είναι αυτός ο κύκλος;

-Με τους Αθάνατους υποθέσαμε ότι είναι μια τελετή που πρέπει να γίνει ώστε να πλεχτεί το ξόρκι.

-Υποθέσατε; Δεν ξέρετε σίγουρα; Δεν έχουν ξαναδιώξει τα Δαιμόνια στο παρελθόν;

-Φαίνεται ότι καμία φορά δεν είναι ίδια με την προηγούμενη. Αν ήταν έτσι θα είχαν πλέξει ένα ξόρκι που θα σφράγιζε τις Πύλες για πάντα. Όμως τα Δαιμόνια βρίσκουν τελικά νέους τρόπους να ανοίξουν καινούριες Πύλες.

-Και έμαθες γιατί; Γιατί το κάνουν; Τι έχουν να κερδίσουν αν μπουν στον κόσμο μας;

-Οι Αθάνατοι δεν ξέρουν ή δε θέλουν να πουν. Ίσως τους αρέσει εδώ. Ίσως έρχονται μόνο για τις καταστροφές. Ή ίσως να κυνηγούν τους Αθάνατους. Η Άννα - Μαρία υποστήριξε ότι κυνηγούν κυρίως τον μάγο, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι είναι έτσι. Νομίζω ότι απλά όταν είναι κοντά μου η ικανότητά τους να προκαλούν περιστατικά αυξάνει.

-Όπως αυξάνουν και οι δικές μας ικανότητες.

-Κάπως έτσι.

Άστραψε ξανά, κάνοντάς τους να κοιτάξουν τον ουρανό. Χοντρές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν την ίδια στιγμή.

-Πάμε μέσα. Κάνει παγωνιά και άρχισε να βρέχει, είπε ο Μάρκος.

Προχώρησε πρώτος και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

-Βολεύονται καλύτερα τα πόδια μου, εξήγησε.

Η Άννα, που είχε πιο κοντά πόδια, κάθισε αδιαμαρτύρητα στη θέση του οδηγού και έριξε πάνω της το σλίπινγκ-μπαγκ που είχε αφήσει ο Άρης. Με μια δεύτερη σκέψη άπλωσε τη μια άκρη του στα πόδια του Μάρκου. Τυλίχτηκαν και οι δυο τους όσο καλύτερα μπορούσαν, με το χειρόφρενο και το λεβιέ των ταχυτήτων στη μέση να τους ενοχλούν. Έξω η βροχή δυνάμωνε συνεχώς.

-Ελπίζω αυτό το σαράβαλο να μην μπάζει νερά, μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Λες; έκανε ανήσυχα η Άννα. Μετά κούνησε το κεφάλι της απορρίπτοντας την ιδέα. -Μάρκο; Οι μάγοι… μήπως είναι κι αυτοί Αθάνατοι;

-Όχι, οι μάγοι είναι 100% θνητοί. Περνάνε το χάρισμα και τις γνώσεις τους στα παιδιά τους και έτσι η μαγεία διατηρείται από γενιά σε γενιά. Εκτός από τη δική μου γενιά δηλαδή: ο πατέρας μου δεν μου έμαθε τίποτα. Δεν έφταιγε αυτός, εγώ δεν ήθελα να μάθω, δε φανταζόμουν ότι θα μου χρειαστεί!

-Ε ναι, εδώ που τα λέμε…

Ο Μάρκος γέλασε σιγανά.

-Έλεγαν ότι ο πατέρας μου δεν ήταν και κανένας σπουδαίος μάγος, ίσως γι’ αυτό να μην επέμεινε να με διδάξει. Η γιαγιά μου αντίθετα μου έδειξε ένα-δύο πραγματάκια. Αυτή είχε τη φήμη μεγάλης μάγισσας.

-Δεν ήξερα ότι κάποιος σου είχε διδάξει κάτι τελικά! Αλλά αυτό που σκεφτόμουν όλο τον καιρό που έλειπες... δηλαδή ένα από αυτά που σκεφτόμουν και που με

έκαναν να αμφιβάλω λιγάκι, ήταν ότι όλο αυτό το διάστημα δεν συνέβη τίποτα άλλο. Ξέρεις, μετά τον σεισμό εννοώ, όλα έδειχναν φυσιολογικά.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του.

-Τα περίεργα πράγματα ακολουθούν εμένα, κατά κάποιο τρόπο. Εμένα και τους Αθανάτους. Αλλά το Σπίτι τους, ο Σταθμός δηλαδή, είναι καλυμμένος εδώ και εκατοντάδες χρόνια με ένα ξόρκι. Το ξόρκι αυτό εμποδίζει τον κόσμο να εντοπίσει το οίκημα και τους ενοίκους του. Κάνει τον κόσμο να ξεχνάει την ύπαρξή του, ξέρεις, κανείς δε θυμάται αν υπήρχε κάποιο κτήριο εκεί και πού ακριβώς το είχε δει.

-Το παρατήρησα. Κανείς δεν ήξερε να μας δώσει οδηγίες για το πώς θα το βρούμε.

-Και ούτε υπήρχε περίπτωση να το βρείτε, όσο και να ανεβοκατεβαίνατε το μονοπάτι. Εκτός από το ότι ξεχνάς πού είναι, σε εμποδίζει κιόλας να φτάσεις εκεί. Κανείς δε μπορεί να περάσει την εμβέλειά του. Επιπλέον, φαίνεται να πιάνει και στα Δαιμόνια: όσο ήμουν μέσα στο Σπίτι δεν μπορούσαν να με δουν, οπότε είχαν σταματήσει τα κόλπα. Φαίνεται ότι δεν είναι αρκετά δυνατά ακόμα ώστε να μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς να αντλούν δύναμη από μας.

-Από Μας;

-Εμένα, εσένα, τους Αθανάτους… Σου είπα, οι ικανότητές τους αυξάνουν όταν είναι κοντά μας.

-Είπες κοντά σου.

-Ναι, αλλά και κοντά σε αυτούς που έχουν κάποια ικανότητα.

Η βροχή είχε ξαφνικά μετατραπεί σε χαλάζι. Ένα χαλάζι χοντρό σα χαλίκι που χτυπούσε το παρμπρίζ με όλο και αυξανόμενη δύναμη. Η Άννα και ο Μάρκος το συνειδητοποίησαν ξαφνικά. Η ορμή του φαινομένου το έκανε τρομαχτικό.

-Είναι φυσιολογικό αυτό το χαλάζι; ρώτησε η Άννα με μία ταραχή που δεν μπόρεσε να κρύψει.

-Δεν έχω ιδέα, δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο.

Η Άννα ανατρίχιασε. -Αν συνεχίσει να δυναμώνει, σε λίγο θα σπάσει το παρμπρίζ και θα μας σκοτώσει.

-Τι είναι αυτά που λες! Είναι απλά ένα χαλάζι, είπε ο Μάρκος αλλά αυτόματα αναρωτήθηκε πόση ώρα θα χρειαζόταν να βγει από το αυτοκίνητο και να πάει μέχρι το πορτμπαγκάζ να φέρει το Σκήπτρο.

Το χαλάζι κόπασε σιγά σιγά σε μια μονότονη, σιγανή βροχή, που χτυπούσε ρυθμικά το αυτοκίνητο και η Άννα αισθάνθηκε την κούραση να γυρίζει και πάλι. Ο

Μάρκος δίπλα της έπαψε να της μιλάει και έκλεισε τα μάτια. Η κοπέλα είχε γυρίσει στο πλάι και τον κοιτούσε μέσα στο σκοτάδι. Θα ήθελε να απλώσει και να του πιάσει το χέρι, αλλά δίσταζε. Ό,τι και να γινόταν, ήταν όλοι τους εκεί τώρα και δεν είχε και τόση σημασία κι αν ακόμα είχαν τρελαθεί. Όταν ξημέρωνε θα πήγαιναν στο χωριό του Μάρκου, του μάγου- Μάρκου που θα κυνηγούσε τα Δαιμόνια και θα έψαχναν για μαγικά αντικείμενα! Η ζωή μπορεί να γίνει πολύ απρόβλεπτη τελικά!

Το σπίτι της μάγισσας

1.

Η Τριανταφυλλιά ήταν ένα μικρό, ορεινό χωριό, με χαμηλά σπίτια και μια μεγάλη πλατεία την οποία προσπέρασαν πριν μπλεχτούν μέσα στα δρομάκια. Η μητέρα του Μάρκου ξαφνιάστηκε ευχάριστα όταν τους είδε να καταφθάνουν. Το σπίτι της ήταν ανάμεσα σε άλλα, με μια μικρή, φροντισμένη αυλή και δύο βεράντες, η μία στο ύψος του δρόμου, όπου και κάθισαν να λιαστούν και να πιούνε έναν δεύτερο καφέ. Η γυναίκα έδειχνε χαρούμενη. Ήθελε να μάθει τα πάντα για την Αθήνα, το πώς περνάνε, πώς πάνε οι ζωές τους, ιδιαίτερα του Άρη που είχε καιρό να τον δει. Ο Μάρκος έδειχνε ανυπόμονος. Δε μιλούσε, και κάθε τόσο σηκωνόταν και βημάτιζε πάνω κάτω στη βεράντα.

-Μα τι σου συμβαίνει επιτέλους, γιατί δεν κάθεσαι να τα πούμε λιγάκι; ρώτησε στο τέλος η μητέρα ενοχλημένη.

Ο Μάρκος στάθηκε από πάνω της, αποφασίζοντας πως δε μπορούσε να περιμένει άλλο.

-Μάνα, πού είναι τα πράγματα του πατέρα μου; Και ξέρεις ποια πράγματα εννοώ, αυτά που έχει αφήσει για μένα, είπε απότομα.

Η μητέρα του τα έχασε.

-Ό,τι είναι τα έχω μέσα, είπε αμυντικά. Τι πράγματα θέλεις;

-Τα μαγικά αντικείμενα μαμά. Αυτά θέλω.

-Τι είναι αυτά που λες παιδί μου; Η μητέρα έχασε το χρώμα της, σε σημείο που η Άννα ανησύχησε.

-Μαμά, θυμάσαι το ραβδί;

-Μιλήσαμε γι' αυτό και την άλλη φορά που ήρθες. Σου είπα ότι δεν ξέρω πού είναι, εσύ ο ίδιος το πήρες και είπες ότι το έδωσες κάπου.

-Ναι, δεν είναι αυτό που ζητάω. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι το ραβδί κατάφερε να καταλήξει στα χέρια μου για άλλη μία φορά, το έχω εδώ μαζί μου, στο πορτμπαγκάζ του Άρη. Τα άλλα ψάχνω. Ο μπαμπάς είχε κι άλλα, έτσι δεν είναι;

-Πάντα απέφευγες να έχεις σχέση με τέτοιου είδους πράγματα, έκανε η μητέρα του αυστηρά. Δεν έμοιαζε και πολύ πρόθυμη να ικανοποιήσει την επιθυμία του.

-Ναι, αλλά τώρα η κατάσταση άλλαξε. Τώρα θέλω να τα δω και να τα εξετάσω όλα. Ελπίζω να τα έχεις κρατήσει.

Η μητέρα του προσπάθησε να κρατήσει αντίσταση για λίγο ακόμα. Τον κοίταξε με απογοητευμένο βλέμμα, σαν όλες οι ελπίδες της να είχαν χαθεί μετά από αυτήν τη δήλωση. Μάνα και γιος κοντραρίστηκαν για λίγο με τα μάτια, χωρίς να μιλούν. Ο Άρης και η Άννα αισθάνονταν άβολα. Θα προτιμούσαν να μη βρίσκονται μπροστά σ' αυτήν τη σιωπηλή μάχη, αλλά από την άλλη, ίσως να μην ήταν καθόλου σιωπηλή αν δε βρίσκονταν μπροστά! Τελικά η μητέρα υποχώρησε και, χωρίς κουβέντα, τους κατέβασε στην αποθήκη για να τους δείξει πού κρατούσε τα ιδιαίτερα πράγματα του πατέρα του.

Ο Μάρκος, η Άννα και ο Άρης πέρασαν όλη την υπόλοιπη ημέρα κλεισμένοι μέσα στο σπίτι, να εξετάζουν όλων των ειδών τα αντικείμενα που τα είχαν ανεβάσει σε κούτες από την αποθήκη.

-Το ήξερα ότι θα έρθει μία μέρα που θα τα ζητήσεις, σχολίασε η μητέρα του Μάρκου μελαγχολικά, παρατηρώντας τους να αδειάζουν προσεχτικά τις κούτες στο σαλόνι της. -Νόμιζα ότι εσύ θα κατάφερνες να αντισταθείς, αλλά όχι. Κανένας δεν ξεφεύγει για πολύ από τη φύση του.

Ο Μάρκος δεν την έδωσε σημασία. Έψαχνε με μεγάλη σχολαστικότητα μέσα στα κουτιά, μη παραλείποντας να εξετάσει τίποτα. Εκεί μέσα υπήρχαν όλων των ειδών τα πράγματα: κεριά, δαχτυλίδια, μπουκαλάκια με διάφορα υγρά, παλιά βιβλία, τράπουλες, ζάρια, φυλαχτά και διάφορα άλλα μικρο- μπιχλιμπίδια.

-Όλα αυτά είναι μαγικά αντικείμενα; έκανε έκπληκτος ο Άρης.

Η μητέρα γέλασε.

-Όχι καλέ. Κάποια από αυτά έχουν αξία, αλλά τα περισσότερα είναι σαβούρα για πέταμα. Ο πατέρας του Μάρκου ήταν πάντα λίγο… παράξενος. Ασχολούταν κυρίως με το κάλεσμα των πνευμάτων, πράγμα που ποτέ δεν πίστεψα για πραγματική μαγεία. Εγώ πάντως τα κράτησα όλα για να τα ξεκαθαρίσει κάποτε ο γιος μου, αφού αυτός είναι ο νόμιμος κληρονόμος τους.

Ο Μάρκος σήκωσε με τα δύο του δάχτυλα ένα μενταγιόν σκαλισμένο με ιερογλυφικά.

-Αυτό τι είναι; ρώτησε.

-Α, αυτό ο πατέρας σου έλεγε ότι ήταν ένα ισχυρό φυλαχτό που προστάτευε τα παιδιά από τα κακά πνεύματα. Ένα διάστημα ήθελε να το κρεμάσουμε πάνω από το κρεβάτι σου μαζί με μία ονειροπαγίδα. Εγώ φυσικά αντέδρασα, αφού θυμόμουν πολύ καλά ότι το είχαμε αγοράσει από έναν πλανόδιο πωλητή, σε ένα ταξίδι μας στην Τυνησία.

Ο Μάρκος έκανε ένα κοροϊδευτικό νεύμα στον Άρη:

-Μέχρι την Τυνησία έφτασε η χάρη τους, είπε πειραχτικά.

-Α, σε παρακαλώ. Ο πατέρας σου μπορεί να είχε τη λόξα του με τα μαγικά, αλλά κατά τα άλλα δεν έχω να παραπονεθώ για τίποτα. Δε μας έλειψαν ούτε τα ταξίδια ούτε η καλοπέραση. Ήταν ανοιχτόμυαλος άνθρωπος και διαβασμένος. Και δουλευταράς!

-Και μάγος, μαμά.

-Ε ναι, μάγος, τέλος πάντων, απάντησε η μητέρα κάπως ακατάδεχτα.

-Όπως και η γιαγιά, την τσίγκλησε ο γιος της.

Η μητέρα αναστέναξε. -Έτσι έλεγαν, και δεν τους ρίχνω άδικο. Είχαν συμβεί πράγματα και θαύματα στην εποχή της, το χωριό την έτρεμε. Ο πατέρας σου είχε το ψώνιο της μαγείας αλλά η γιαγιά... αυτή ήταν άλλο πράγμα!

-Αναρωτιέμαι αν είναι δυνατόν αυτό, μονολόγησε ο Μάρκος. Είναι δυνατόν η μαγεία να πηδήξει μια γενιά και να εκδηλωθεί ξανά στην επόμενη; Και τέλος πάντων, τι ήταν αυτά τα πράγματα και θαύματα που όλοι λένε ότι έκανε η γιαγιά μου; Κάτι πιο συγκεκριμένο; Κάτι που ίσως να μας βοηθήσει;

Η μητέρα του έκανε μία εκνευρισμένη κίνηση.

-Για λίγο έλπιζα ότι εσύ θα ξέφευγες στ' αλήθεια από όλη αυτή την τρέλα της οικογένειάς σου με τη μαγεία, μέχρι πρόσφατα έδειχνες αποστροφή για όλα αυτά. Αυτά τα πράγματα δε φέρνουν τίποτα καλό και το μόνο που καταφέρνουν είναι να σε πηγαίνουν πίσω στη ζωή σου, είπε με δασκαλίστικο ύφος.

-Ναι, μόνο που τόσο καιρό που τα απεχθανόμουν και τα απέφευγα όπως λες, έμεινα έτσι και αλλιώς πίσω στη ζωή μου και τελικά δεν κατάφερα να ξεφύγω. Εσύ είπες πριν ότι κανείς δεν ξεφεύγει από τη φύση του, ίσως τελικά αυτή να είναι η μόνη αλήθεια. Όπως και να 'χει, τώρα πρέπει να μάθω όσα περισσότερα μπορώ. Και αφού

έχασα την ευκαιρία να τα ακούσω από τη γιαγιά ή από τον μπαμπά, θα τα ακούσω από δεύτερο χέρι, δηλαδή από σένα.

Η μητέρα αναστέναξε. Καθόταν στον καναπέ και τους κοιτούσε στωικά να της κάνουν άνω κάτω το δωμάτιο, απλώνοντας άχρηστα πράγματα παντού.

-Τι θέλεις να ακούσεις;

Ο Μάρκος έβαλε στην άκρη ένα κουβάρι από χειροποίητες ονειροπαγίδες.

-Καταρχήν τι το τόσο τρομερό έκανε η γιαγιά μου.

-Δεν ξέρω και πολλά, μη φανταστείς ότι τα έκανε και τόσο φανερά. Δεν είναι δηλαδή ότι έβγαινε στην πλατεία του χωριού και μεταμόρφωνε τον κόσμο σε γουρούνια ή κάτι τέτοιο. Είχε όμως μια ευκολία να θεραπεύει αρρώστιες, να παρηγορεί, να ανακουφίζει από τους πόνους της γέννας ή τον πονοκέφαλο, άναβε το τζάκι της εξαιρετικά γρήγορα και κάποτε στραβοκοιτούσε ένα παιδί που βασάνιζε ένα γατί, μέχρι που έπεσε και έσπασε το χέρι του. Τέτοια πράγματα, κατάλαβες; Εκείνη την εποχή τα θεωρούσαν μαγικά. Μια μέρα είπε σε μία χήρα ότι ο άντρας της είχε αφήσει 20 λίρες σ' ένα ντουλάπι μέσα σε μία αποθήκη όπου ποτέ δε θα έψαχνε κανείς. Η γυναίκα τις βρήκε και έσωσε το σπίτι της που θα το έχανε από τα χρέη που της είχε αφήσει ο μακαρίτης. Ε, στο χωριό είπαν ότι ο μακαρίτης είχε έρθει στον ύπνο της γιαγιάς σου και της είχε αποκαλύψει την κρυψώνα. Εκείνη δεν το αρνήθηκε.

-Ναι, την έκοψε ο Μάρκος, αλλά όπως υποστήριζα τόσα χρόνια, αυτό δείχνει μία διορατική γυναίκα και όχι μία μάγισσα.

-Μπορεί, ποιος ξέρει. Από καιρό σε καιρό έρχονταν κάποιοι άγνωστοι άνθρωποι να την επισκεφτούν και στο χωριό έλεγαν ότι έρχονταν να ζητήσουν τη συμβουλή της ως μάγισσα ή να της ζητήσουν κάποια μαγικά φίλτρα που ήξερε να ετοιμάζει. Κάποιες φορές έφυγε μαζί τους και έλειψε λίγο καιρό.

-Μάλιστα. Δε με διαφώτισες και πολύ.

-Τι να σου κάνω Μάρκο, δεν ξέρω κι εγώ πολλά. Ο πατέρας σου μου είχε πάρει το κεφάλι με την μάνα του, τη μεγάλη μάγισσα, και από ένα σημείο και μετά είχα πάψει – όπως και εσύ - να του δίνω πολλή σημασία. Μόνο που κάποτε…

-Ναι;

-Λοιπόν, η γιαγιά σου πρέπει να ήταν ήδη αρκετά μεγάλη, εσύ μόλις είχες γεννηθεί, όταν συνέβη ένα παράξενο περιστατικό. Είχε πιάσει μία μεγάλη πυρκαγιά στο χωριό, στη περιοχή της Αγίας Κυριακής, ξέρεις. Εσύ δεν το θυμάσαι, αλλά θα έχεις ακούσει να μιλάνε γι' αυτό. Κάηκαν τότε πολλά κτίρια, κυρίως οι αποθήκες που είχε εκεί κάτω και μεταξύ των άλλων έπιασε φωτιά και το δημοτικό που βρισκόταν

δίπλα στις αποθήκες. Η πυρκαγιά εξαπλώθηκε γρήγορα και σύντομα κανείς δεν μπορούσε να πλησιάσει. Το σχολείο δεν είχε εκκενωθεί, ήταν εκείνος ο βλάκας ο διευθυντής ο Χούγιας, πέθανε τώρα, που δεν αποφάσιζε να βγάλει τα παιδιά έξω και θα τα άφηνε να καούν, τέλος πάντων. Η πυροσβεστική τον είχε ειδοποιήσει να τα διώξει, αλλά αυτός έλεγε ότι υπήρχε χρόνος, η φωτιά ήταν μακριά και δε θα έφτανε στο σχολείο. Όταν το έφτασε ήταν πια αργά, το κτίριο τυλίχτηκε στις φλόγες μέσα σε δευτερόλεπτα. Ε λοιπόν, εκεί που όλοι μοιρολογούσαν τα παιδάκια και τους δύο δασκάλους, εμφανίστηκε η γιαγιά σου κρατώντας μία μαγκούρα (ο πατέρας σου έλεγε ότι ήταν το ραβδί) και με κάποιο τρόπο άνοιξε έναν δρόμο μέσα στη φωτιά. Κανείς δεν κατάλαβε τι ακριβώς έγινε, αλλά από τη μία στιγμή στην άλλη είδαμε τις φλόγες να παραμερίζουν κι εκείνη να περνάει. Όσο έμπαινε πιο μέσα, τόσο αυτές παραμέριζαν, μέχρι που έφτασε τους ανθρώπους και τους οδήγησε έξω στον δρόμο. Και αυτό έγινε στ' αλήθεια, δεν είναι φαντασίες του πατέρα σου, γιατί ήμουν μπροστά. Σχεδόν όλο το χωριό ήταν μπροστά, αλλά για κάποιο λόγο δε θέλουν να μιλούν γι' αυτό. Πιστεύω ότι φοβήθηκαν πολύ τότε και φοβήθηκαν περισσότερο τη γιαγιά σου παρά τη φωτιά. Ούτε κι εκείνη μίλησε γι' αυτό ποτέ. Πάντως έγινε, δεν ξέρω τι και πώς, ίσως να έχει μία λογική εξήγηση, αλλά έγινε. Και εγώ δεν πιστεύω σε αυτά, το ξέρεις.

-Μάλιστα! Ο Μάρκος το σκέφτηκε για λίγο. -Λοιπόν, μήπως έχεις κρατήσει και τα δικά της πράγματα; Ίσως εκεί να βρούμε κάτι πιο ενδιαφέρον, έκανε, παραμερίζοντας μια τράπουλα ταρώ και τρία μαύρα κεριά που είχαν κολλήσει μεταξύ τους από την πολυκαιρία.

-Μπορούμε να πάμε μέχρι το σπίτι της, αν και τα περισσότερα τα είχε πάρει ο πατέρας σου και τα είχε φέρει εδώ. Και... Μάρκο; Ό,τι δε βρίσκεις χρήσιμο μπορούμε να το πετάξουμε σε παρακαλώ; Αρκετά μου γέμισαν την αποθήκη όλες αυτές οι παλιατζούρες.

2.

Αν και η μητέρα του Μάρκου ήταν όλο το πρωί ζοχαδιασμένη με τις νέες ενασχολήσεις του γιου της, όταν ήρθε η ώρα του μεσημεριανού και τους φώναξε στην κουζίνα, εμφάνισε μπροστά τους κόκορα κοκκινιστό με χυλοπίτες. Η Άννα δεν μπορούσε να καταλάβει πότε πρόλαβε να τον ετοιμάσει, όμως η προοπτική ενός

τέτοιου γεύματος της έφτιαξε τη μέρα. Καθώς έτρωγαν, η μητέρα γύρισε απροειδοποίητα σ' εκείνη και της είπε:

-Είναι δύσκολο να ζεις με έναν μάγο. Ειδικά όταν ο κόσμος το ξέρει και περιμένει πράγματα απ' αυτόν. Έρχονται όλη την ώρα στο σπίτι σου και τον ψάχνουν, σου ζητάνε ρουσφέτια... είναι σαν να είσαι παντρεμένη με τον δήμαρχο!

Η Άννα γέλασε ξαφνιασμένη.

-Στην Αθήνα βέβαια ίσως να είναι διαφορετικά τα πράγματα. Εκεί κανένας δε θα το ξέρει, αν και πάλι…

-Είναι και κάποιοι μάγοι που το κρύβουν, οπότε δεν υπάρχει πρόβλημα, έκανε ο Άρης διασκεδάζοντας.

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε, αλλά δε σήκωσε το κεφάλι από το φαγητό του.

Μετά από το γεύμα, η μητέρα τούς φόρτωσε στο τζιπ, που αποδείχτηκε ότι οδηγούσε, για να τους πάει στο σπίτι της γιαγιάς. Βρισκόταν λίγο έξω από το χωριό, ήταν πέτρινο και μονώροφο και έδειχνε ακατοίκητο από χρόνια.

-Ακριβώς σαν σπίτι μάγισσας, είπε συνωμοτικά η Άννα στον Άρη.

Ήταν ένα κλασσικό χωριάτικο σπίτι του προηγούμενου αιώνα, με δύο δωμάτια, μία μεγάλη κουζίνα-καθιστικό εφοδιασμένη με ξυλόσομπα και ένα σαλόνι όπου βρισκόταν το τζάκι. Το εσωτερικό ήταν γεμάτο αράχνες και η μητέρα του Μάρκου παραμέρισε μερικές στεναχωρημένη.

-Έχω καιρό να έρθω να καθαρίσω. Στην αρχή είχα πει να έρχομαι συχνά, αλλά μετά εγκατέλειψα. Το λυπάμαι όμως έτσι που είναι παρατημένο. Είναι κληρονομιά του Μάρκου ξέρεις, είπε στην Άννα.

Εκείνη γέλασε.

-Ε, δεν το είπα; Σπίτι μάγου! σχολίασε λοξοκοιτώντας τον Μάρκο. Εκείνος της αντιγύρισε ένα προειδοποιητικό βλέμμα.

-Όπως καταλαβαίνετε, όταν πέθανε η γιαγιά ήρθαμε κάποια στιγμή με την αδερφή του άντρα μου και αδειάσαμε το σπίτι. Πήραμε ό,τι είχε κάποια αξία, πετάξαμε, κάναμε ένα γενικό ξεκαθάρισμα. Εν τω μεταξύ, εννοείται ότι ήρθε και ο πατέρας του Μάρκου και πήρε ό,τι θεώρησε χρήσιμο. Οπότε δεν ξέρω τι θα βρείτε, ό,τι έχει μείνει νομίζω ότι είναι άχρηστα μικροπράγματα. Οι ντουλάπες και τα μπαούλα έχουν μόνο σεντόνια και ρούχα. Ψάξτε όπου θέλετε πάντως.

-Ναι, ρούχα, παντού ρούχα, μουρμούρισε ο Άρης ανοίγοντας τα συρτάρια μίας ξύλινης ντουλάπας και ρίχνοντας μια ματιά μέσα.

Η Άννα άνοιξε το καπάκι από ένα μπαούλο που βρήκε στην κρεβατοκάμαρα.

-Κεντητά σεντόνια, ανακοίνωσε.

-Τα προικιά του Μάρκου! έκανε η μητέρα περιπαιχτικά.

Ο Μάρκος την αγριοκοίταξε και αυτήν, ενώ η Άννα γέλασε ξανά. Τα σχόλια της τη διασκέδαζαν.

-Σπίτι, προικιά! Μια χαρά τον έχετε τακτοποιήσει, σιγοντάρισε.

-Και πρόσεξε: πλήρης οικοσκευή με σκαλιστά μπαούλα, τραπέζι από μασίφ ξύλο, ασημένια κηροπήγια...

Ο Μάρκος έκανε μία θυμωμένη κίνηση: η μητέρα του είχε βαλθεί να τον εκνευρίσει. Η Άννα την ακολούθησε στο σαλόνι, δείχνοντας εξαιρετικό ενδιαφέρον για τα έπιπλα που της επιδείκνυε.

-Δε σταματάτε εσείς οι δυο; φώναξε ο Μάρκος από το υπνοδωμάτιο. Δεν ήρθαμε εδώ για ξενάγηση, να κάνουμε και καμιά δουλειά!

Η μητέρα και η Άννα κρυφογέλασαν και άρχισαν να ανοίγουν τα ντουλάπια του σαλονιού. Σύντομα εγκατέλειψαν: ήταν φανερό ότι δεν είχε μείνει τίποτα ενδιαφέρον για να βρουν. Στο τέλος, η μητέρα τούς υπέδειξε ότι υπήρχε και μία αποθήκη, που οπωσδήποτε δεν είχε ερευνηθεί με την ίδια σχολαστικότητα.

Όταν άνοιξαν την πόρτα, η Άννα σκέφτηκε ότι ήταν ίσως το πιο βρώμικο μέρος που είχε δει ποτέ. Μύριζε μούχλα και ήταν γεμάτη αράχνες και παντός είδους έντομα, καθώς και ποικίλα αντικείμενα. Από εργαλεία για τον κήπο μέχρι μουχλιασμένα χαλιά, ένα σκουριασμένο ποδήλατο, κοφίνια, παλιά σκεύη και ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς ότι θα περιέχει μια παλιά αποθήκη. Η μητέρα έδειξε ένα ξαφνικό ενδιαφέρον για τα εργαλεία του κήπου και άρχισε να ξεχωρίζει ποια θα έπαιρνε μαζί της στο σπίτι της. Οι υπόλοιποι ρίχτηκαν με ζήλο στη δουλειά, ψάχνοντας παντού, σηκώνοντας σκονισμένα και μουχλιασμένα πράγματα, ενώ η μητέρα του Μάρκου βρήκε την ευκαιρία να βάλει το γιο της και τον Άρη να κουβαλήσουν στο τζιπ διάφορα πράγματα που χρειάζονταν επειγόντως πέταμα. Έτσι η δουλειά, που κατέληξε σε καθάρισμα αποθήκης, πήρε ώρες και τους άφησε όλους κατάκοπους και εντελώς βρώμικους. Όταν έπεσε το βράδυ, ο Μάρκος αποφάσισε να σταματήσουν. Είχαν ψάξει σχεδόν τα πάντα χωρίς να βρουν τίποτα ασυνήθιστο. Ήταν απογοητευμένος και αναρωτιόταν αν άξιζε τον κόπο να ξαναγυρίσουν την επόμενη και να κοιτάξουν ξανά.

-Δεν έχει τίποτα εδώ παιδί μου, είπε η μητέρα του. Ίσως πρέπει να κοιτάξεις πιο προσεχτικά τα πράγματα του μπαμπά σου, αν υπήρχε κάτι θα το έχει βρει εκείνος και θα το έχει πάρει.

Ο Μάρκος ακολούθησε αμίλητος τους άλλους στο κυρίως σπίτι για να κλείσουν τα παράθυρα και να κλειδώσουν. Αισθανόταν ηττημένος. Για κάποιο λόγο είχε στηρίξει τις ελπίδες του στην Τριανταφυλλιά και τώρα δεν ήξερε πού αλλού να στραφεί. Η υπόθεση ναυαγούσε πριν καλά καλά αρχίσει.

Ο Άρης τον λυπήθηκε. Τον ήξερε πολύ καλά για να καταλαβαίνει πότε ήταν έτοιμος να τα παρατήσει. Χασομέρησε λιγάκι ακόμα στο σπίτι, γυρνώντας ξανά στα δωμάτια και παρατηρώντας τα πάντα. Έπειτα, εντελώς ξαφνικά, πλησίασε το τζάκι του σαλονιού, τράβηξε το προστατευτικό κάγκελο που το έκλεινε, έσκυψε και έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο κοφίνι. Οι υπόλοιποι τον κοίταξαν ξαφνιασμένοι. Με ύφος ταχυδακτυλουργού σήκωσε την πετσέτα που το σκέπαζε. Από μέσα έβγαλε ένα σκαλιστό κουτί, ασφαλισμένο με κλειδαριά. Οι τέσσερις άνθρωποι έμειναν έκπληκτοι για μερικά δευτερόλεπτα, μη μπορώντας να πιστέψουν στην τύχη τους.

-Είναι κλειδωμένο, δήλωσε ο Άρης.

-Αυτό δεν πειράζει, έκανε ο Μάρκος. Πήρε το κουτί στα χέρια του και έκανε μια κίνηση που κανένας από τους παρευρισκομένους δεν πρόλαβε να καταλάβει. Η κλειδαριά απασφαλίστηκε με ένα κλικ και η μητέρα του αναστέναξε παραδομένη. Έριξαν μια γρήγορη ματιά μέσα.

-Είναι αυτό που ψάχνατε; τον ρώτησε.

-Δεν έχω ιδέα, παραδέχτηκε ο Μάρκος, αλλά τουλάχιστον είναι κάτι. Μήπως ξέραμε και τι ακριβώς ψάχναμε;

-Φαίνεται πως ο πατέρας σου δε σκέφτηκε να ψάξει στο τζάκι.

-Υποθέτω ότι κανείς δεν το ξανάναψε από τότε που πέθανε η γιαγιά, είπε η Άννα.

-Όχι, το σπίτι δεν ξανακατοικήθηκε από τότε.

-Έμπνευση όμως κι αυτή, ρε Άρη!

Ο Άρης χαμογέλασε συνεσταλμένα. -Ήταν που φοβήθηκα ότι ο Μάρκος θα μας έφερνε και αύριο να ψάξουμε ξανά, μέσα στη βρώμα και στις αράχνες!

Το βράδυ τους βρήκε όλους πλυμένους και φαγωμένους να κάθονται μπροστά στο τζάκι του σπιτιού της μητέρας του Μάρκου με το κουτί ανάμεσά τους.

-Άντε λοιπόν! Δε θα δούμε για ποιο πράγμα δουλεύαμε όλο το απόγευμα; έκανε ο Άρης ανυπόμονα.

Ο Μάρκος άνοιξε το καπάκι τελετουργικά. Λίγα πράγματα βρίσκονταν μέσα στο κουτί. Πάνω πάνω ήταν μία αλυσίδα από την οποία κρεμόταν ένα γυάλινο μάτι. Το σήκωσε ψηλά για να το κοιτάξει στο φως το τζακιού και το μάτι φάνηκε να του ανταποδίδει το βλέμμα. Το ακούμπησε ξανά στο κουτί ανατριχιάζοντας. Έβγαλε μια μικρή κρυστάλλινη σφαίρα που άλλαζε χρώματα καθώς την στριφογύριζε στο χέρι του.

-Κρυστάλλινη σφαίρα, σωστά, μονολόγησε η Άννα.

Ο Μάρκος έβγαλε ένα καθρεφτάκι με σκαλιστή λαβή, από αυτά που είχαν οι γυναίκες τον παλιό καιρό.

-Αυτό δεν μου φαίνεται και πολύ μαγικό, είπε.

-Ποτέ μην υποτιμάς το μπαούλο μίας μάγισσας, απάντησε η μητέρα του.

-Να κι άλλο ένα βιβλίο, είπε ο Μάρκος, τραβώντας το έξω προσεχτικά. Ήταν χοντρό και δερματόδετο. Η Άννα το πηρέ στα χέρια την και το ξεφύλλισε. Στην πρώτη σελίδα έγραφε: *Μαγικά Αντικείμενα*.

-Καλό αυτό, σχολίασε. Μπορεί εδώ να βρούμε πληροφορίες για τα αντικείμενα που έχει ο πατέρας σου. Ακούστε ημερομηνία έκδοσης: Οκτώβριος 1865. Άρχισε να το ξεφυλλίζει. Έδειχνε πράγματι να είναι αυτό που είχε υποθέσει: κάθε κεφάλαιο αναφερόταν σε κάποιο αντικείμενο, σε μερικά έλεγε την ιστορία τους, τους θρύλους που συνδέονταν με αυτά, τις ιδιότητες που υποτίθεται ότι είχαν, πού νόμιζαν ότι βρίσκονταν όταν γράφτηκε το βιβλίο. Σε μερικά είχε και μια εικόνα που τα απεικόνιζε. Ο Άρης της το πήρε από τα χέρια πριν προλάβει να ψάξει για το δαχτυλίδι Φίχτι.

Τα τελευταία περιεχόμενα του κουτιού, ήταν τρία χοντρά φάκελα, τα οποία περιείχαν γράμματα που είχε λάβει κάποτε η γιαγιά και από κάτω ο Μάρκος ανακάλυψε φωτογραφίες. Βάλθηκε να τις κοιτάει αδιάφορα μέχρι που σταμάτησε σε μία έκπληκτος.

-Αυτή δεν είναι η γιαγιά νέα; ρώτησε δείχνοντάς την στη μητέρα του.

-Ναι, την είχε τραβήξει σε ένα από τα ταξίδια της. Ήταν ωραία γυναίκα στα νιάτα της.

Ο Μάρκος έδωσε την φωτογραφία στην Άννα.

-Για πρόσεξέ την καλά, της είπε.

Ήταν μια ομαδική φωτογραφία, τραβηγμένη σε ένα λιβάδι. Η Άννα δεν αναγνώρισε το τοπίο, αλλά αναγνώρισε μερικούς από τους ανθρώπους που πόζαραν: δίπλα στη γιαγιά στεκόταν καμαρωτή η Άννα -Μαρία και λίγο πιο πέρα ο Νίκος. Ο

Μάρκος αναγνώριζε ακόμα τον Γρηγόρη Παπαζήση, τη Μαγδαληνή και το λιβάδι έξω από τον Σταθμό.

Ο πειρασμός να κάνουν επιτέλους έναν κανονικό ύπνο σε κρεβάτι ήταν μεγάλος και η Άννα ένοιωθε ήδη τα μάτια της να κλείνουν. Έτσι, ενώ η μητέρα κάθισε στην τηλεόραση, οι υπόλοιποι αποσύρθηκαν στα κρεβάτια τους. Ο Μάρκος, στο παλιό του δωμάτιο που μοιραζόταν τώρα με τον Άρη, πήρε να διαβάσει τα πολυσέλιδα γράμματα της γιαγιάς του. Η Άννα, που η μητέρα της έστρωσε στο δωμάτιο των ξένων, πήρε το *Μαγικά Αντικείμενα* για να ψάξει για το δαχτυλίδι Φίχτι, όπως είπε, ενώ ο Άρης απορροφήθηκε σε ένα από τα βιβλία που είχαν βρει σε μια κούτα του πατέρα του Μάρκου, το *Επικλήσεις Πνευμάτων*.

3.

Το πρωί η Άννα κατέβηκε στην κουζίνα με το βιβλίο στο χέρι και βρήκε τη μητέρα του Μάρκου να πλένει κάτι στο νεροχύτη.

-Καλημέρα. Οι άλλοι κοιμούνται ακόμα;

-Ναι, δεν ήξερα αν έπρεπε να τους ξυπνήσω. Να φτιάξω καφέ;

Η μητέρα έφερε στο τραπέζι της κουζίνας ένα πιάτο με κέικ, μπισκότα και κουλούρια.

-Έχω και μαρμελάδα και βούτυρο στο ψυγείο, είπε.

-Ευχαριστώ, είμαι εντάξει, απάντησε η Άννα, διαπιστώνοντας μέσα της ότι είχαν μήνες να φάνε τόσο καλά όσο τις δύο τελευταίες μέρες.

Μετά η μητέρα έφυγε για να κάνει τις δουλειές της και η Άννα βρήκε την ευκαιρία να επιστρέψει στην ανάγνωση του βιβλίου.

Ο δεύτερος που εμφανίστηκε στην κουζίνα ήταν ο Μάρκος. Τη βρήκε να κάθετε στο τραπέζι και να έχει μπροστά της το βιβλίο και το κουτί με τα πράγματα της γιαγιάς, ενώ στο πάτωμα δίπλα της ήταν μια από τις κούτες του πατέρα, παραγεμισμένη με διάφορα αντικείμενα. Την κοίταξε παραξενεμένος. Η Άννα έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τα αντικείμενα, μεγαλύτερο ακόμα και από τον ίδιο!

-Αν δεις τι βρήκα σε αυτό το βιβλίο θα πάθεις πλάκα, του είπε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της.

-Καφέ πρώτα.

Ίσως να έφταιγε που δεν είχε πιει ακόμα καφέ, πάντως ήταν πιο σοβαρός και αμίλητος απ' ό,τι συνήθως. Η Άννα δε διαμαρτυρήθηκε, ήταν έτσι κι αλλιώς απορροφημένη στη μελέτη της. Κι εκείνος προτίμησε να μην την ενοχλήσει, κάθισε απέναντί της και βάλθηκε να παρατηρεί το σύστημά της: διάβαζε κάποια σελίδα, μετά έψαχνε στην κούτα, μετά ξαναγύριζε στο βιβλίο, έδειχνε σε υπερδιέγερση.

Όταν επιτέλους ξύπνησε και ο Άρης και μεταφέρθηκαν στη βεράντα, ο ήλιος είχε σηκωθεί αρκετά ψηλά και η μέρα ήταν μάλλον ζεστή και ευχάριστη. Η Άννα ήταν ενθουσιασμένη και έτοιμη να μοιραστεί μαζί τους τις ανακαλύψεις της, είχε ανοίξει το βιβλίο στο τραπέζι και έδειχνε ανυπόμονη.

-Λοιπόν, ακούστε, βρήκα για το Φίχτι! Αυτό το βιβλίο είναι καταπληκτικό, περιγράφει ένα σωρό αντικείμενα. Πολλά από τα πράγματα του πατέρα σου ίσως να μην είναι άχρηστα όπως νομίζαμε χτες. Τα μαγικά αντικείμενα πολλές φορές δείχνουν σαν κάτι απλό, αλλά...

-Να μιλήσω πρώτος; την έκοψε ο Μάρκος. Ανακάλυψε κι εγώ κάτι και είναι σημαντικό.

-Μα εδώ λέει για το Φίχτι!

-Όμως είναι πιο σημαντικό να το βρούμε πρώτα, της είπε απότομα.

Η Άννα υποχώρησε απογοητευμένη.

-Πρόκειται για τα γράμματα. Συγκεκριμένα για αυτό το γράμμα. Θέλετε να το ακούσετε;

-Δε φαίνεται να έχουμε επιλογή, είπε ο Άρης, κάπως ενοχλημένος από τη συμπεριφορά του.

-Λοιπόν διαβάζω:

"Αγαπητή μου αδελφή Δέσποινα"

-Δέσποινα ήταν η γιαγιά μου.

"Έλαβα σήμερα με το πρωινό ταχυδρομείο το δέμα σου και σου γράφω για να σε καθησυχάσω ότι το δαχτυλίδι που μου έστειλες έφτασε στον προορισμό του σώο και ασφαλές. Ήθελα ακόμη να σε ευχαριστήσω που μου εμπιστεύτηκες ένα τόσο πολύτιμο κόσμημα και να σε διαβεβαιώσω ότι θα το φυλάω σαν κόρη οφθαλμού. Αν και το Φίχτι ανήκει στην οικογένειά σου εδώ και χρόνια, πρέπει να σου υπενθυμίσω ότι και η δική μου οικογένεια δεν είναι κατώτερη σε θέση, σε ικανότητες ή σε θέληση

και θα το τιμήσει τώρα που ήρθε στην κατοχή της. Όπως σου έγραψα και τις προάλλες, έχουμε την ελπίδα ότι το Φίχτι θα μας βοηθήσει σε ένα σοβαρό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε εδώ στο Ρέθυμνο, όπου έχει εξαπολυθεί κάποια κακιά μαγεία, υπό την επήρεια της οποίας βρήκαν την ευκαιρία τώρα με τις γιορτές των Χριστουγέννων να έρθουν στην πόλη μας αναρίθμητοι καλικάντζαροι που τρομάζουν του συμπολίτες μας...”

Ο Μάρκος διέκοψε. -Εδώ μιλάει για διάφορα περιστατικά που έχουν συμβεί και καταλήγει:

“... Ελπίζω λοιπόν το δαχτυλίδι να λειτουργήσει όπως μου περιέγραψες στο τελευταίο σου γράμμα και να απωθήσει τα κακά πνεύματα, γιατί δεν είναι καθόλου συνηθισμένο πράγμα να βλέπουμε καλικαντζάρους μετά το τέλος των εορτών των Χριστουγέννων.

Σε φιλώ και σε ευχαριστώ και πάλι,

η αδελφή σου

Μαρίνα Καπουράκη”

-Έχετε συγγενείς στην Κρήτη; Ρώτησε ο Άρης.

-Όχι, αλλά οι Αθάνατοι μιλούσαν για τις μάγισσες τις Κρήτης και είναι πιθανό να είναι μία απ’ αυτές. Πρέπει να ρωτήσω τη μάνα μου. Πού βρίσκεται;

-Βγήκε... δεν ξέρω που πήγε, είχε κάτι δουλειές.

Ο Μάρκος μπήκε στο σπίτι και επέστρεψε με το κινητό στο χέρι. Άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στη βεράντα καθώς προσπαθούσε να τηλεφωνήσει.

-Ήθελα να ξέρω πού έχει πάει και δεν έχει σήμα! μουρμούρισε αφήνοντας το κινητό στο τραπέζι και συνέχισε να βηματίζει στη βεράντα εκνευρισμένος. Σε κάποια από τις γύρες του σταμάτησε μπροστά στους άλλους και τους είπε προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή του ήρεμη:

-Νομίζω ότι πρέπει να φύγουμε αμέσως.

Ακούστηκε ένας κεραυνός κάπου μακριά. Ο Μάρκος ξανάρχισε να βηματίζει. Ο Άρης τον κοιτούσε απογοητευμένος ρουφώντας τον καφέ του, ενώ η Άννα επέστρεψε δειλά στο βιβλίο που είχε μπροστά της.

-Πρέπει να πάμε στο Ρέθυμνο, είπε ο Μάρκος κάνοντας άλλη μια στάση μπροστά τους. -Αλλά θα ήθελε να ρωτήσω πρώτα τη μάνα μου αν ξέρει τίποτα.

-Στο Ρέθυμνο, πού ακριβώς; ρώτησε η Άννα σηκώνοντας προς στιγμήν το κεφάλι της από το βιβλίο.

-Το φάκελο έχει μία διεύθυνση αποστολέα. Ο Μάρκος έκανε άλλη μια γύρα. - Φυσικά μπορώ να πάω και μόνος μου. Ίσως να έχετε δουλειές.

-Η αλήθεια είναι ότι εγώ πρέπει να πάω στη δουλειά αύριο, είπε ο Άρης. Αν δεν είμαι τόσο απαραίτητος δηλαδή… Αύριο είναι Δευτέρα, δεν μπορώ να λείψω από το ωδείο. Δεν έχω και πολλά μαθήματα, αλλά αυτά που έχω δε θέλω να τα χάσω… δε με παίρνει να χάσω δουλειά, το ξέρεις. Πόσο θα μείνεις στην Κρήτη;

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους, κρύβοντας την απογοήτευσή του. Δεν περίμενε ότι θα τον άφηναν στ' αλήθεια μόνο του.

-Δεν έχω ιδέα, είπε. Θα γυρίσω όσο πιο σύντομα μπορώ. Θα προσπαθήσω να βρω αυτή την κυρία ή τους απογόνους της και να πάρω το δαχτυλίδι. Δεν πιστεύω να μου πάρει πάνω από μια – δύο μέρες.

Ο Άρης έκανε μερικούς γρήγορους υπολογισμούς.

-Όταν θα γυρίσεις από την Κρήτη ίσως να με χρειάζεσαι περισσότερο, έτσι δεν είναι; Θα φροντίσω να πάρω άδεια από τη δουλειά τότε.

-Ναι, δεν υπάρχει πρόβλημα.

Η Άννα έμεινε αμίλητη· αναρωτιόταν τι έπρεπε να κάνει εκείνη. Μέσα της ήξερε ότι δεν είχε σκοπό να αφήσει ξανά τον Μάρκο από τα μάτια της.

-Εσύ Άννα έχεις δουλειά; τη διευκόλυνε ο Άρης.

-Η αλήθεια είναι πως όχι. Έχω παραδώσει ό,τι εκκρεμότητες είχα και τώρα περιμένω μήπως έρθει τίποτα καινούριο. Δεν ξέρω ακριβώς πότε, αλλά δεν πιστεύω να γίνει σύντομα.

-Οπότε θα έρθεις μαζί μου; ρώτησε ο Μάρκος.

-Θα έρθω. Δε θα είναι εύκολο να πας στους άγνωστους ανθρώπους και να ρωτάς για ένα δαχτυλίδι που είχε η γιαγιά τους - και να απαιτείς να σου το δώσουν.

-Αυτοί οι άνθρωποι είναι απόγονοι μίας μάγισσας. Προφανώς κάποιος από αυτούς θα είναι μάγος. Ίσως να ξέρει πολύ περισσότερα από εμένα πάνω σε αυτά τα θέματα και χρειάζομαι πραγματικά κάποιον να με διαφωτίσει.

-Ναι, ή ίσως να μην έχει ακούσει τίποτα για όλα αυτά. Οι Αθάνατοι σου μίλησαν γι' αυτούς τους μάγους;

-Είπαν ότι υπάρχουν κάποιοι. Δε μου έδωσαν πολλές λεπτομέρειες γιατί τους ενδιέφερε μόνο ο μάγος που έχει το Σκήπτρο – το ραβδί δηλαδή, αυτός είναι που κανονίζει τις υποθέσεις με τα Δαιμόνια. Και εν πάση περιπτώσει θα πάμε εκεί και

βλέπουμε. Ο Μάρκος πήρε στο χέρι το κινητό και άρχισε να βηματίζει ξανά. -Μα πού είναι αυτή η μάνα μου;

Η Άννα στράφηκε ξανά στο βιβλίο που κρατούσε στα χέρια της.

-Εδώ λέει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Λέει και για το Φίχτι, ξανάπε σκεφτικά.

-Έλα μαμά πού είσαι; φώναξε ο Μάρκος στο κινητό. -Έκλεισε. Ακόμα δεν έχει καλό σήμα.

-Λέει και για διάφορα άλλα αντικείμενα, πραγματικά, τα πράγματα που έχει μέσα ο πατέρας σου δεν είναι όλα είναι άχρηστα... Μάρκο! Σου μιλάω. Κάθισε κάτω και ηρέμισε.

Ο Μάρκος γύρισε και κάθισε στο τραπέζι μαζί τους.

-Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, το ξέρεις αυτό, έτσι;

-Ακόμα και αν θέλεις να φύγουμε σήμερα για την Κρήτη, πρέπει πρώτα να βρούμε καράβι. Τι νομίζεις; Ότι θα πάμε κατευθείαν στον Πειραιά και την επόμενη στιγμή θα βρεθούμε σ' ένα πλοίο;

Ο κεραυνός ακούστηκε πιο κοντά αυτή τη φορά.

-Αυτό μας έλειπε τώρα, έκανε ο Μάρκος κάπως θορυβημένα.

-Να σας πω για το Φίχτι; επέμεινε η Άννα.

Ο Άρης είδε το μάτι του Μάρκου να γυαλίζει.

-Πες μας, νομίζω πως δεν θα μας βλάψει να μάθουμε, είπε κοιτώντας τον φίλο του προειδοποιητικά.

« Φίχτι, δαχτυλίδι. Μαγική δύναμη: μέτρια.

Το δαχτυλίδι αυτό κατασκευάστηκε από οικογένεια μάγων-χρυσοχόων που ζούσαν στην Επίδαυρο γύρω στο 1715 μΧ, όταν την κατείχαν οι Τούρκοι. Του έδωσαν το όνομά του προς τιμήν του χωριού Φίχτια που υπήρξε ο τόπος καταγωγής τους. Οι ίδιοι οι κατασκευαστές έδεσαν το δαχτυλίδι με μαγικό ξόρκι, κομίζοντάς του την ιδιότητα να καλεί τα πονηρά πνεύματα, όσο μακριά και αν βρίσκονται, με την εμφάνισή του και μόνο, απορροφώντας και αντανακλώντας ακόμα και ελάχιστο φως από φυσική πηγή. Η δύναμή του είναι επίσης αποτελεσματική με τους καλικάντζαρους που συνηθίζουν να εμφανίζονται κατά τη διάρκεια των χριστουγεννιάτικων εορτών. Καλύτερο αποτέλεσμα έχει το ξόρκι όταν συνοδεύετε από την εκφώνηση τρεις φορές της φράσης: ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ».

-Ώστε έτσι, μονολόγησε ο Μάρκος χαμένος στις σκέψεις του.

-Με το δαχτυλίδι αυτό θα διώξεις άραγε τα Δαιμόνια; ρώτησε ο Άρης.

-Πιθανώς να είναι μέρος της διαδικασίας. Το σίγουρο είναι ότι πρέπει να το βρούμε.

Εδώ και λίγη ώρα είχε αρχίσει να ρίχνει χοντρές ψιχάλες στο στέγαστρο της βεράντας, και τώρα ξαφνικά το γύρισε σε μία δυνατή μπόρα.

-Τώρα είναι που η μάνα μου δε θα έρθει ποτέ, γκρίνιαξε ο Μάρκος.

-Και φοβάμαι ότι δεν θα μπορέσουμε να φύγουμε για την Αθήνα αν δεν σταματήσει, πρόσθεσε ο Άρης.

Μέσα σε λίγα λεπτά, η μπόρα μετατράπηκε σε μία καταιγίδα σπάνιας έντασης και σύντομα χαλάζι χοντρό σαν χαλίκι χτυπούσε τα κεραμίδια του σπιτιού.

-Τι είναι αυτό; μουρμούρισε τρομαγμένος ο Άρης. Αν είναι κανένας άνθρωπος έξω θα τον σκοτώσει!

-Άρη, κοίτα το αυτοκίνητο! έκανε η Άννα σαστισμένη.

Στράφηκαν και οι τρεις προς τα εκεί. Το χαλάζι σφυροκοπούσε με πρωτοφανή μανία το αυτοκίνητο του Άρη, που ήταν σταματημένο έξω από την πόρτα του σπιτιού.

-Θα σπάσει τα τζάμια, φώναξε η Άννα. Ο θόρυβος ήταν τέτοιος που η φωνή της σχεδόν δεν ακούστηκε.

-Δεν είναι η πρώτη φορά που ρίχνει χαλάζι, έκανε ο Μάρκος σκεφτικά.

Ένας δυνατός αέρας σηκώθηκε ξαφνικά. Μια γλάστρα έπεσε από τη βεράντα στην αυλή και έσπασε. Τα πατζούρια του σπιτιού άρχισαν να χτυπάνε στους τοίχους.

-Να κλείσουμε τα παράθυρα! φώναξε ο Μάρκος.

Μερικά κεραμίδια έπεσαν, περνώντας ξυστά από τον Άρη που πήγε να τον βοηθήσει. Η Άννα έκανε να τρέξει προς το μέρος του. Με το πρώτο βήμα αισθάνθηκε τα πόδια της να ξεκολλάνε από το έδαφος. Αιωρήθηκε μερικά εκατοστά πάνω από τα πλακάκια, ώσπου ο άνεμος την παρέσυρε και την πέταξε πάνω στα κάγκελα. Πιάστηκε σφιχτά από την κολώνα που στήριζε το στέγαστρο της βεράντας.

-Άρη! φώναξε.

Ο Άρης που ήταν κοντά της την έπιασε από τη μέση για να μη χτυπήσει.

-Μάρκο, κάνε κάτι! φώναξε, την παίρνει ο αέρας!

Ο Μάρκος προσπαθούσε να σκεφτεί τρία πράγματα ταυτόχρονα.

-Το ραβδί!

-Πού είναι τα κλειδιά; φώναξε ο Μάρκος αλλά η φωνή του χάθηκε μέσα στο γενικό κομφούζιο.

Ο αέρας που στροβιλιζόταν, έφερνε τη βροχή και το χαλάζι μέσα στην βεράντα κάνοντάς τους μούσκεμα. Από παντού στη γειτονιά ακούγονταν πράγματα να πέφτουν και να σπάνε και παράθυρα να χτυπούν. Ο Μάρκος βγήκε μέχρι το αυτοκίνητο περπατώντας με δυσκολία. Μισάνοιξε το πορτμπαγκάζ και τράβηξε έξω το Σκήπτρο. Γύρισε στη βεράντα μούσκεμα και στάθηκε αμήχανος μη ξέροντας τι άλλο να κάνει.

-Μάρκο κάνε κάτι! είπε και η Άννα καθώς τα δάχτυλα της είχαν αρχίσει να πονάνε από την προσπάθεια να κρατηθεί.

Συγκεντρώθηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει κι έτσι συγκεντρώθηκε σε αυτό που ήθελε να γίνει: ήξερε ότι αυτή η θύελλα δεν είχε φυσιολογικά αίτια και έπρεπε να την κάνει να σταματήσει. Σήκωσε το ραβδί και έκλεισε τα μάτια. Ήξερε ότι ήταν τα Δαιμόνια. Ήθελε να φύγουν. Ένας κεραυνός έπεσε κάπου πολύ κοντά. Κάποιο δέντρο πήρε φωτιά αλλά η μανιασμένη βροχή το έσβησε αμέσως. Στράφηκε προς το σημείο που πίστευε ότι ήταν το κέντρο της θύελλας. Κατά κάποιο τρόπο ο κεραυνός τον είχε προσανατολίσει. Σήκωσε τα χέρια. Η Άννα είδε μία λάμψη να βγαίνει από το Σκήπτρο. Για λίγο ο Μάρκος έγινε το κέντρο της καταιγίδας. Μετά ξαφνικά ο χαλασμός σταμάτησε. Ο αέρας κόπασε και το χαλάζι μετατράπηκε σε μία ασθενή βροχή που όλο και λιγόστευε μέχρι που τελικά έγινε ψιχάλα. Τα σύννεφα τραβήχτηκαν βιαστικά.

-Τα κατάφερες! ψέλλισε έκπληκτη η Άννα, καθώς ο Άρης τη βοηθούσε να κατέβει στη βεράντα.

-Το σταμάτησες, είπε και ο Άρης.

Ο Μάρκος στεκόταν στη βεράντα μουσκεμένος και εξουθενωμένος από την προσπάθεια.

-Οι ξαφνικές μπόρες σταματάνε το ίδιο ξαφνικά όπως αρχίζουνε, τους είπε με μυστηριώδες ύφος.

Η μητέρα του Μάρκου στεναχωρήθηκε που ο γιος της και οι φίλοι του θα έφευγαν αμέσως μετά το φαγητό. Δεν ήξερε τίποτα για την Κρήτη, εκτός από το ότι η γιαγιά είχε κάποια φίλη εκεί και κάποτε είχε κάνει ένα ταξίδι για να τη συναντήσει. Ποια ήταν, τι σχέση είχαν, δεν είχε ιδέα. Ούτε ήξερε αν είχε παιδιά ή κάτι σχετικό.

Η Άννα είχε περάσει το υπόλοιπο πρωινό της ξεδιαλέγοντας τα πράγματα του πατέρα με τη βοήθεια του βιβλίου. Όταν ο Μάρκος την είδε να μεταφέρει μερικά από αυτά στο αυτοκίνητο διαμαρτυρήθηκε.

-Ε, πού τα πας αυτά;

-Είναι αντικείμενα που αναφέρονται στο βιβλίο και θα ήθελα να τα διερευνήσω λίγο περισσότερο πριν αποφασίσεις να τα πετάξεις. Μπορεί να είναι μαγικά αντικείμενα και τώρα που αποφάσισες να ασχοληθείς με τη μαγεία…

-Ποιος σου είπε ότι αποφάσισα να ασχοληθώ με τη μαγεία; Μόλις τελειώσουμε με αυτή την υπόθεση θα ξαναγυρίσω στην οδό Παλαιολόγου 11 και στις παλιές μου συνήθειες και το Σκήπτρο θα πάει στην αποθήκη της γιαγιάς μου για πάντα -αφού δεν μπορεί να αποχωριστεί την οικογένειά μου.

-Ναι, αλλά είναι μαγικά αντικείμενα. Δεν μπορούμε να τα πετάξουμε και, άλλωστε, μπορεί να σου χρειαστούν.

-Μου χρειάζονται τρία συγκεκριμένα πράγματα και αυτά δε βρίσκονται σε αυτές τις κούτες, της είπε κατηγορηματικά.

-Αλλά είναι κρίμα. Είναι αντικείμενα που μπορεί να έχουν αξία για κάποιους.

-Εντάξει. Θα ξαναγυρίσουν στην αποθήκη, εκεί που βρισκόντουσαν όλο αυτό τον καιρό. Αλλά να το πεις εσύ στη μάνα μου.

Η Άννα, πριν μεταφέρουν τις δύο από τις τρεις κούτες πίσω στην αποθήκη, έχωσε μερικά ακόμα αντικείμενα στην τσάντα της.

Ο Άρης και η Άννα προχώρησαν προς το αυτοκίνητο, παραχωρώντας μερικές ιδιωτικές στιγμές σε μάνα και γιο, που έμειναν πίσω στη βεράντα. Η μητέρα του είχε να του πει πολλά, αλλά δεν υπήρχε αρκετός χρόνος και, άλλωστε, ο Μάρκος ποτέ δεν την άκουγε.

-Για πολύ καιρό έλπιζα ότι θα κατάφερνες να μείνεις μακριά από όλα αυτά τα οποία δυνάστευαν, κατά κάποιο τρόπο, τη ζωή του πατέρα σου και της γιαγιάς σου, άρχισε. Πίστευα ότι πηγαίνοντας στην Αθήνα, ακολουθώντας έναν άλλο δρόμο θα... τέλος πάντων φαντάζομαι ότι δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Δε θέλω να μου πεις σε τι έχεις ανακατευτεί, θέλω μόνο να είσαι προσεκτικός. Μη μπλέξεις σε πράγματα που είναι παραπάνω από τις δυνάμεις σου. Και, προς Θεού, μην καταστρέψεις τη ζωή σου με ανοησίες.

-Μην ανησυχείς. Θα τελειώσω αυτή τη δουλίτσα και θα γυρίσω στη ζωή μου, τίποτα περισσότερο. Δεν είναι και πολύ πετυχημένη πάντως, τίποτα το ενδιαφέρον για να καταστρέψω.

-Μην το λες αυτό παιδί μου. Κάθε ζωή είναι επιτυχημένη με τον τρόπο της.

-Εντάξει μαμά, σε περιμένω στην Αθήνα όταν ξεμπερδέψω με όλα αυτά.

-Θα έρθω οπωσδήποτε. Και… αλήθεια, τι γίνεται με την Άννα;

Ο Μάρκος της έριξε μία ματιά του τύπου: «άρχισες πάλι;»

-Τίποτα, μη βάζεις τέτοια στο μυαλό σου. Η Άννα είναι απλά η συγκάτοικος του Άρη.

-Αλήθεια; Έκανε η μητέρα με προσποιητή αθωότητα. Γιατί εμένα μου φάνηκε…

-Να μη σου φαίνεται τίποτα, άλλωστε είναι αλλού!

Η έκπληξή της αυτή τη φορά ήταν γνήσια.

-Αλλού; Μάλλον κάνεις λάθος.

-Δεν κάνω καθόλου λάθος και σταμάτα να ανακατεύεσαι σε πράγματα που δε σε αφορούν!

Η μητέρα του χαμογέλασε και τον φίλησε: -Να προσέχετε στον δρόμο.

Μαγικό δαχτυλίδι

1.

Η Άννα ξύπνησε στην οδό Παλαιολόγου 8. Της φαινόταν σαν να είχαν λείψει καιρό, αν και εκείνο το πρωινό που είχαν ξεκινήσει άρον άρον κυνηγώντας την Άννα -Μαρία, δεν ήταν παρά τέσσερις μέρες πριν. Το ίδιο βράδυ θα έφευγε ξανά για άλλο ένα ταξίδι και είχε μόνο μισή μέρα καιρό, την οποία αποφάσισε να χρησιμοποιήσει για να επισκεφτεί τους δικούς της και τη Χριστίνα. Ο Μάρκος είχε αναλάβει να βρει τα δρομολόγια και να βγάλει τα εισιτήρια. Ο Άρης έπρεπε να φύγει το μεσημέρι για το ωδείο.

Η ώρα είχε προχωρήσει απελπιστικά και ο Άρης γυρόφερνε ακόμα τον Μάρκο, που έψαχνε στο ίντερνετ για εισιτήρια βρίζοντας.

-Δεν υπάρχουν πλοία για το Ρέθυμνο! Είναι απίστευτο: αυτή την εποχή του χρόνου δεν έχει δρομολόγια για μια πόλη 30000 κατοίκων, με πανεπιστήμιο! Πρέπει να πάμε στο Ηράκλειο και να πάρουμε το ΚΤΕΛ. Γαμώτο! Γιατί αυτή η ταλαιπωρία;

Τελικά πρόσεξε τον Άρη που στεκόταν δίπλα του αναποφάσιστος και γύρισε προς το μέρος του.

-Τι τρέχει; Δεν πρέπει να φύγεις για το ωδείο; Υποτίθεται ότι δε θέλεις να σε διώξουν, το θυμάσαι;

Ο Άρης, πιεσμένος από το χρόνο που περνούσε, πήρε την απόφαση να μιλήσει.

-Μάρκο, ξέρεις ότι η Άννα πέρασε ενάμισι μήνα αγωνιώντας για σένα και τώρα παράτησε τις δουλειές της για να έρθει μαζί σου να σε βοηθήσει;

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Γιατί μου το λες αυτό;

-Τώρα που θα είσαστε μόνοι σας… ε να, μην ξεσπάς τα νεύρα σου επάνω της, εντάξει; Η Άννα δεν είμαι εγώ για να τσακώνεστε και μετά να μην τρέχει τίποτα. Μπορεί να πληγώνεται.

-Πότε ξέσπασα τα νεύρα μου επάνω της; έκανε ο Μάρκος σαστισμένος.

-Απλά λέω ότι είσαι νευρικός λόγω της κατάστασης, αυτό είναι όλο.

-Νευρικός;

-Έχεις συνέχεια νεύρα. Να, και τώρα φωνάζεις. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι η Άννα δε φταίει σε τίποτα και είναι με το μέρος σου. Να της φέρεσαι ευγενικά.

«Άλλο και τούτο» συλλογίστηκε ο Μάρκος. Ο Άρης ήταν αυτός που τσακωνόταν με την Άννα όλη την ώρα, και κανένας δεν έδειχνε να πληγώνεται. Κούνησε το κεφάλι του και αποχαιρέτησε τον φίλο του. Ίσως να ήταν απλά ανήσυχος που δεν μπορούσε να τον συνοδέψει αυτός στην Κρήτη.

-Θα τα πούμε σύντομα, του υποσχέθηκε.

Η Άννα καθόταν στον ηλεκτρικό και κοιτούσε έξω από το παράθυρο το σκοτάδι. Στο μυαλό της επέστρεφαν τα λόγια της Χριστίνας και αυτό την έκανε να χαμογελάει μόνη της. «Ώστε ταξιδάκι στην Κρήτη με τον Μάρκο! Ωραία! Κοίτα μη χάσεις την ευκαιρία!»

Όλο τέτοιου είδους ευκαιρίες είχε στο μυαλό της η Χριστίνα.

-Απλά πάει στην Κρήτη για δουλειά και με παίρνει μαζί του στη θέση του Άρη, είχε διαμαρτυρηθεί.

-Ναι, σιγά μην παίξεις και βιολοντσέλο!

Η Άννα χαμογελούσε, αν και μέσα της αισθανόταν θλίψη. Η καλύτερή της φίλη ξαφνικά της φαινόταν ότι ζούσε σε έναν άλλον κόσμο. Σε έναν κόσμο όπου δεν υπήρχαν μάγοι, μαγικά δαχτυλίδια και Αθάνατοι, που οι καταιγίδες και οι σεισμοί ήταν φυσικά φαινόμενα, που κανένας δεν πετούσε και οι άνθρωποι είχαν χρόνο και όρεξη να ασχολούνται με το φλερτ. Αναστέναξε.

Είχε ραντεβού με τον Μάρκο στον σταθμό στον Πειραιά. Τον βρήκε να την περιμένει κρατώντας στα χέρια τα εισιτήριά τους, τον σάκο του και δύο σλίπινγκ-μπαγκ. Έδειχνε ανυπόμονος και μόλις την είδε πέταξε το μισοκαπνισμένο τσιγάρο

του, της είπε «έχουμε μισή ώρα καιρό» και βάλθηκε να περπατάει μπροστά, κατά το συνήθειό του. Μετά από λίγο όμως σταμάτησε, στράφηκε προς το μέρος της και τη ρώτησε ευγενικά:

-Μήπως ο σάκος σου είναι βαρύς; Θέλεις βοήθεια;

-Μπα, όχι, έκανε ξαφνιασμένη η Άννα.

Στη συνέχεια ο Μάρκος βάδισε δίπλα της μέχρι το καράβι.

Το πλοίο ήταν σχεδόν άδειο. Τέτοια εποχή του χρόνου και καθημερινή, πολύ λίγος κόσμος ταξίδευε για το Ηράκλειο. Οι δυο τους βρήκαν ένα ήσυχο σημείο στον χώρο με τα αεροπορικά καθίσματα και άπλωσαν τα σλίπινγκ- μπαγκ τους πάνω στη μοκέτα. Στη συνέχεια κάθισαν σε ένα τραπέζι στο σαλόνι με το μπαρ και ο Μάρκος πήγε να πάρει κάτι να φάνε. Η Άννα έβγαλε το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα* και στρώθηκε στο διάβασμα. Είχε κολλήσει μ' αυτό αμετάκλητα! Ο Μάρκος γύρισε με δύο τοστ και ένα ποτήρι ουίσκι.

-Δε σε ρώτησα αν θέλεις κάτι να πιείς, της είπε.

-Όχι, εντάξει. Να σου πω για τον καθρέφτη;

-Ποιόν καθρέφτη;

-Θυμάσαι που βρήκαμε ένα καθρεφτάκι στο κουτί της γιαγιάς σου;

-Α ναι. Τι τρέχει μ' αυτό;

-Νομίζω ότι το βρήκα. Κοίτα αυτή την εικόνα: δε μοιάζει;

-Πράγματι.

-Βέβαια εγώ κοίταξα και δεν είδα παρά μόνο τη φάτσα μου, αλλά πάλι...

-Πού κοίταξες; έκανε ο Μάρκος αφηρημένα.

-Στον καθρέφτη, πού αλλού;

-Και τι έπρεπε να δεις;

-Δεν ξέρω ακριβώς. Άκου:

«Δίδυμοι καθρέφτες: πρόκειται για ένα ζευγάρι καθρεφτών χειρός, σκαλισμένοι σε ασήμι και μαγεμένοι από τον μάγο Κορνήλιο».

-Τον έχω συναντήσει και αλλού αυτόν, έχει μαγέψει κι άλλα αντικείμενα.

«Οι δύο καθρέφτες είναι δεμένοι μεταξύ τους με ξόρκι σύνδεσης, το οποίο επιτρέπει στο άτομο που κατέχει τον έναν να βλέπει μέσα από αυτόν το άτομο που κρατάει το ταίρι του, καθώς και τον τόπο στον οποίο βρίσκεται. Η μαγική λέξη που ενεργοποιεί το ξόρκι είναι ΔΕΙΞΕ και ενεργοποιεί το ταίρι του καθρέφτη, το οποίο εκπέμπει μία μικρή λάμψη. Αν ο ιδιοκτήτης του δεν πάρει αμέσως τον δεύτερο

καθρέφτη στα χέρια του, η λάμψη συνεχίζει να εκπέμπεται για λίγη ώρα ακόμα. Συχνά, κατά τη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος, στον δεύτερο καθρέφτη εμφανίζεται και το πρόσωπο που επιχείρησε την επαφή. Αντικείμενο μέτριας μαγικής δύναμης.»

-Ο συνδρομητής θα ειδοποιηθεί για την κλήση του, μια χαρά! γέλασε ο Μάρκος.

Γέλασε και η Άννα.

-Ωστόσο... γιατί δε δοκιμάζεις κι εσύ; Εδώ στην εισαγωγή λέει ότι τα περισσότερα μαγικά αντικείμενα ενεργοποιούνται μόνο από μάγους. Μπορεί εσύ να τα καταφέρεις καλύτερα.

Ο Μάρκος ήπιε μία γουλιά ουίσκι σκεφτικός.

-Και ποιος ξέρει ποιος έχει το ταίρι αυτού του καθρέφτη, αν δηλαδή υπάρχει; Θέλεις να μπούμε σε μπελάδες;

-Θέλω απλά να μάθω αν είναι πράγματι ο μαγικός καθρέφτης που αναφέρεται εδώ και αν λειτουργεί. Μπορεί σε κάτι να μας φανεί χρήσιμος. Εσύ όλο μπελάδες σκέφτεσαι. Στο κάτω κάτω εσύ είπες ότι θα ήθελες να ξέρεις αν υπάρχουν άλλοι μάγοι στον κόσμο και ότι μπορεί να μας βοηθήσουν.

-Δεν είπα ακριβώς αυτό, αλλά τέλος πάντων. Ο Μάρκος πήρε το καθρεφτάκι που του έτεινε η Άννα. -Τι πρέπει να κάνω; ρώτησε

-Να κοιτάξεις μέσα και να πεις: ΔΕΙΞΕ

-Μας βλέπει ο κόσμος.

-Ποιος κόσμος; Μόνο ο μπάρμαν είναι πίσω από το μπαρ και βλέπει τηλεόραση. Μία μάνα ταΐζει το παιδί της και μια παρέα παίζει χαρτιά.

-Τα έχεις ελέγξει όλα βλέπω. Ο Μάρκος σήκωσε το καθρεφτάκι μπροστά στα μάτια του.

-ΔΕΙΞΕ! πρόσταξε. Τίποτα δεν έγινε. Η Άννα έδειξε απογοητευμένη.

Ο Μάρκος είδε το ύφος της και δεν του άρεσε καθόλου. Ήπιε λίγο ουίσκι ακόμα. Αποφάσισε να το κάνει πιο σοβαρά και έφερε ξανά τα καθρεφτάκι μπροστά στα μάτια του. Έπρεπε να συγκεντρωθεί. Το απομάκρυνε μέχρι την απόσταση στην οποία μπορούσε να εστιάσει το βλέμμα του μέσα σ' αυτό. Έμεινε για λίγο σιωπηλός, ενώ η Άννα κοιτούσε αλλού προσπαθώντας να ανάψει ένα τσιγάρο. Ηρέμησε και άδειασε το μυαλό του.

-ΔΕΙΞΕ, πρόσταξε ξανά με σκοτεινή φωνή.

Η Άννα γύρισε και τον κοίταξε ξαφνιασμένη από τον ήχο της φωνής του. Πρόλαβε να δει τον καθρέφτη να βγάζει μία μικρή λάμψη και τον Μάρκο να τραβιέται τρομαγμένος προς τα πίσω.

-Τι έγινε; ρώτησε

-Τίποτα. Ο συνδρομητής δεν είναι διαθέσιμος.

-Αλλά τι είδες;

-Δεν πρόλαβα να δω και πολλά. Μου φάνηκε πάντως σαν ένα υπνοδωμάτιο. Σαν γυναικείο υπνοδωμάτιο, με τουαλέτα, πώς το λένε αυτό το έπιπλο. Ξαφνιάστηκα και τράβηξα το βλέμμα αμέσως.

-Χμμ... έκανε η Άννα αποδοκιμαστικά.

Ο Μάρκος έσπρωξε το καθρεφτάκι μέσα στη τσάντα της, διόλου σίγουρος για το αν ήταν σωστό να παίζουν έτσι με τα μαγικά αντικείμενα, και ήπιε ήσυχα το υπόλοιπο ουίσκι του.

2.

Στο Ρέθυμνο βρήκαν ένα φτηνό διαμερισματάκι με δύο δωμάτια και μία κουζίνα, που ο ιδιοκτήτης το διέθετε σαν πανσιόν για τα σαββατοκύριακα.

-Και τώρα θα με αφήσεις να κοιμηθώ δύο ώρες, είπε ο Μάρκος και χωρίς δεύτερη κουβέντα διάλεξε ένα από τα δωμάτια και την έπεσε για ύπνο.

Η Άννα δεν ήταν συνηθισμένη να ξυπνάει τόσο πρωί, αλλά είχε ξαγρυπνήσει και είχε υπερένταση. Ήξερε ότι σύντομα θα την έπιανε πονοκέφαλος, λόγω του κακού ύπνου και της υπερβολικής δραστηριότητας, παρ' όλα αυτά αποφάσισε να βγει έξω για να πάρει μια πρώτη ιδέα από την πόλη.

Η βραδιά στο καράβι είχε κυλίσει ήσυχα: ο Μάρκος, για να περάσει η ώρα του, είχε πιει σχεδόν μισό μπουκάλι ουίσκι ενώ εκείνη διάβαζε το βιβλίο, και τελικά ξάπλωσαν στα σλίπινγκ- μπαγκ και κοιμήθηκαν ως τα ξημερώματα. Γύρω στις 5.00 το πρωί το πλοίο έφτασε στο λιμάνι κι από κει χρειάστηκε να κάνουν άλλη μιάμιση ώρα διαδρομή με το ΚΤΕΛ μέχρι το Ρέθυμνο. Η Άννα που δεν είχε καλό-ξυπνήσει, κοιμήθηκε του καλού καιρού μέσα στο λεωφορείο, με έναν βαθύ ύπνο από τον οποίο ο Μάρκος δυσκολεύτηκε να την τραβήξει όταν επιτέλους έφτασαν στον προορισμό τους. Στο Ρέθυμνο χρειάστηκε να περιμένουν καμία ώρα ακόμα μέχρι να ανοίξουν οι καφετέριες για να πιούν καφέ, ενώ ο Μάρκος έδειχνε να έχει τα χάλια του. Όταν τελικά έφτασε μία ώρα που θεώρησαν ότι ο κόσμος ήταν πια ξύπνιος, έψαξαν σχεδόν

όλη την πόλη για να βρουν ένα φτηνό δωμάτιο να μείνουν, μέχρι που κατέληξαν σ' αυτό το βολικό διαμερισματάκι.

Με τη βοήθεια του χάρτη και ρωτώντας και ψάχνοντας, η Άννα κατάφερε πολύ σύντομα να βρει τη διεύθυνση που ήταν σημειωμένη στον φάκελο. Περίμενε ευλαβικά να περάσει το δίωρο και μόνο τότε επέστρεψε στο δωμάτιο. Ευτυχώς ο Μάρκος είχε ξυπνήσει, είχε κάνει μπάνιο και έδειχνε φρέσκος.

-Το βρήκα, του ανακοίνωσε. Βρήκα τη διεύθυνση που μας ενδιαφέρει. Τι λες; Αισθάνεσαι έτοιμος να πάμε για επίσκεψη;

-Αν εξαιρέσεις ότι ντρέπομαι εντελώς γι' αυτό που πάμε να κάνουμε, κατά τα άλλα είμαι τελείως έτοιμος. Τι ώρα είναι;

-Έντεκα και μισή.

-Κατάλληλη ώρα. Πάμε και ο Θεός βοηθός.

Την πόρτα άνοιξε μία νεαρή κοπέλα γύρω στα δεκαοχτώ.

-Καλημέρα, ποιον θέλετε; ρώτησε ευγενικά.

-Καλημέρα σας. Ξέρετε… ψάχνουμε την κυρία Μαρίνα Καπουράκη.

Η κοπέλα έδειξε ξαφνιασμένη.

-Μάλλον τη γιαγιά μου, είπε. Αλλά τι την θέλετε;

Η Άννα συγκρατήθηκε για να μη ρωτήσει «ζει;» και φαίνεται ότι το ίδιο σκέφτηκε και ο Μάρκος γιατί έμεινε να κοιτάει την κοπέλα έκπληκτος.

-Περάστε μέσα, είπε εκείνη και τους έμπασε σ' ένα καθιστικό. -Σε δύο λεπτά θα έρθει η μητέρα μου. Να σας κεράσω κάτι στο μεταξύ;

-Όχι ευχαριστούμε, δε χρειάζεται, απάντησε η Άννα.

-Δε θέλετε έναν καφέ;

Η Άννα σκέφτηκε ότι μάλλον θα έδειχναν να τον έχουν ανάγκη, όπως συνήθως.

-Εντάξει, αν είναι εύκολο... είπε.

-Κι εγώ θα έπινα έναν καφέ, συμφώνησε ο Μάρκος.

Τους κέρασε γαλλικό καφέ και κουλούρια, αλλά δεν τους έδωσε καμία πληροφορία για τη γιαγιά της, ούτε τους ρώτησε τίποτα άλλο.

-Αν η γυναίκα ζει, τότε τα πράγματα θα είναι πιο εύκολα απ' ό,τι περιμέναμε, ψιθύρισε ο Μάρκος όταν η κοπέλα πήγε στην κουζίνα και έμειναν για λίγο μόνοι.

-Μακάρι, απάντησε η Άννα με αμφιβολία.

-Εγώ είμαι η Μαρίνα, συστήθηκε το κορίτσι. Το όνομα της γιαγιάς μου, καταλαβαίνετε.

-Άννα Καποδιστρία.

-Εγώ είμαι ο Μάρκος Γούναρης. Η γιαγιά σας ήταν φίλη με τη δική μου. Τελευταία βρήκα κάποια γράμματά της και μίας και βρεθήκαμε στο Ρέθυμνο σκέφτηκα να την επισκεφτώ.

-Ώστε έτσι… έκανε ανέκφραστα το κορίτσι και περίτεχνα γύρισε την κουβέντα σε ανώδυνα θέματα.

Κάποια στιγμή έφτασε η μητέρα της. Ήταν μία ψηλή γυναίκα γύρω στα πενήντα, με μαύρα, κοντά, κατσαρά μαλλιά και μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια.

«Μάγισσα» σκέφτηκε αυθόρμητα η Άννα.

-Νατάσσα Καπουράκη, τους συστήθηκε.

Ο Μάρκος εξήγησε για άλλη μια φορά τον λόγο της επίσκεψης.

-Ποια ήταν η γιαγιά σας νεαρέ μου; Ίσως να έχω ακούσει κάτι γι' αυτήν, ήταν η μόνη απάντηση που πήρε.

-Λεγόταν Δέσποινα Γούναρη, δυστυχώς μας άφησε εδώ και χρόνια. Πρόσφατα έτυχε να ξεκαθαρίζω τα πράγματά της και βρήκα μερικά πράγματα... Ανάμεσα στα άλλα είχε και κάποια γράμματα σταλμένα από τη μητέρα σας. Φαίνεται ότι ήταν πολύ φίλες και αφού βρεθήκαμε εδώ, σκέφτηκα να έρθω να τη συναντήσω. Χαίρομαι ιδιαίτερα που είναι στη ζωή… Με συγχωρείτε κιόλας που το λέω, δεν είχα ιδέα πόσο χρονών μπορεί να ήταν. Η γιαγιά μου πέθανε όταν ήμουν μικρός και πρόσφατα πέθανε και ο πατέρας μου. Θα χαιρόμουν να μου μιλούσε κάποιος γι' αυτήν.

Η Άννα αναρωτήθηκε αν είχε προετοιμάσει αυτόν το λόγο από πριν. Η γυναίκα έδειξε μία μικρή αμηχανία.

-Λυπάμαι για τον πατέρα σας και για τη γιαγιά σας. Η μητέρα μου ζει πράγματι, το πρόβλημα είναι ότι πάσχει από άνοια. Δε νομίζω ότι θα μπορέσει να θυμηθεί τη γιαγιά σας, καμιά φορά δεν αναγνωρίζει ούτε εμένα την ίδια. Από πού είστε;

-Από την Τριανταφυλλιά, ένα χωριό της Πελοποννήσου κοντά στην Σπάρτη. Εκεί ζούσε η γιαγιά μου και αναρωτιόμουν μάλιστα πώς και είχε μία φίλη σε ένα τόσο μακρινό μέρος. Βέβαια η γιαγιά είχε ταξιδέψει αρκετά, αλλά…

-Από την Τριανταφυλλιά, ε; Η γυναίκα τον κοίταξε για λίγο στα μάτια. -Νομίζω λοιπόν ότι την είχα γνωρίσει, είπε τελικά με εύθυμη διάθεση. Είχε έρθει να επισκεφτεί τη μάνα μου, έτσι δεν είναι; Ήμουνα μικρή, αλλά θυμάμαι ότι είχαμε φιλοξενήσει μία φίλη της από την Πελοπόννησο. Μου είχε κάνει εντύπωση που είχα γνωρίσει κάποιον από τόσο μακριά. Ήμουνα δεν ήμουνα δέκα χρονών τότε.

-Ναι! Η μητέρα μου ήξερε ότι η γιαγιά μου είχε ταξιδέψει κάποτε στην Κρήτη. Αναρωτιέμαι από πού να γνωρίζονταν οι δυο τους. Λοιπόν, θα ήθελα να δω την κυρία Μαρίνα, έστω κι έτσι.

Η Νατάσσα Καπουράκη έδειξε να ενοχλείται με την επιμονή του.

-Μα δε σας είπα; Η μητέρα μου τα έχει πια χαμένα. Είναι δύσκολο να συζητήσει κανείς μαζί της, λυπάμαι, λυπάμαι πολύ. Ελπίζω να μην κάνατε όλο αυτόν τον κόπο μόνο και μόνο για να τη δείτε. Και τι νόημα έχει άλλωστε να συναντήσετε μια γριά γυναίκα; Τι νομίζατε ότι θα μπορούσε να σας πει για τη γιαγιά σας; Ξεχάστε το καλύτερα, οι νέοι δε χρειάζεται να γίνονται πολύ συναισθηματικοί με αυτά τα πράγματα. Το Ρέθυμνο είναι μια όμορφη πόλη. Κάντε τις διακοπές σας, πηγαίνετε καμία βόλτα με τη φίλη σας... μπορώ, αν θέλετε, να σας υποδείξω ένα δύο όμορφα μέρη για να φάτε και να κάνετε περίπατο, που δεν τα ξέρει ο πολύς ο κόσμος.

-Δεν καταλαβαίνετε... πρέπει να συναντήσω την κυρία Μαρίνα. Θα ήθελα πραγματικά να τη γνωρίσω, ακόμα κι αν δε μπορεί να μου πει τίποτα.

Η Νατάσσα είχε αρχίσει να θυμώνει.

-Φοβάμαι πως δε γίνεται, είπε απότομα, προσπαθώντας να του κόψει τη φόρα. Δε μένει μαζί μας, ξέρετε. Η κατάστασή της έχει χειροτερέψει πολύ τελευταία και βρίσκεται προσωρινά σ' ένα ίδρυμα.

-Ω! έκανε ο Μάρκος μπερδεμένος. -Μήπως θα μπορούσαμε να την επισκεφτούμε εκεί;

-Δεν είναι καθόλου εύκολο. Πρέπει να είναι κανείς κοντινός συγγενής για να επισκεφτεί κάποιον ένοικο εκεί.

-Μήπως θα μπορούσαμε να πάμε μαζί τότε;

Η γυναίκα τον κοίταξε έκπληκτη από την αναίδειά του. Το ίδιο και η Άννα.

-Δυστυχώς δε γίνεται, είπε η Νατάσσα φανερά ενοχλημένη. Είμαι πολύ απασχολημένη σήμερα το πρωί. Αλλά γιατί να μπείτε σε τόσο κόπο; Σας είπα, η μητέρα μου δύσκολα επικοινωνεί με τον κόσμο πλέον.

Κάτι στο βλέμμα του της έλεγε πως δε θα ήταν εύκολο να τον ξεφορτωθεί και δοκίμασε μία άλλη μέθοδο: -Μπορώ όμως να κάνω κάτι άλλο για σας: θα κοιτάξω μήπως βρω τίποτα πράγματα που να έχουν σχέση με τη γιαγιά σας: γράμματα, φωτογραφίες, τέτοια. Θα σας βόλευε κάτι τέτοιο;

Ο Μάρκος πήρε μια βαθιά ανάσα. Έβλεπε πως δεν τον έπαιρνε, αλλά δεν μπορούσε να το βάλει κάτω.

-Ακούστε: ομολογώ ότι δεν έλπιζα να τη βρω εν ζωή, ίσως γιατί, όπως σας είπα, η δική μου γιαγιά έχει πεθάνει εδώ και χρόνια. Όμως τώρα που έμαθα ότι ζει, δεν μπορώ να φύγω από δω αν δεν τη συναντήσω. Είναι κάποια πράγματα που θέλω να τη ρωτήσω… για κάποια αντικείμενα που μου άφησε η γιαγιά μου. Είναι πολύ σημαντικό για μένα. Δε θα την κουράσω πολύ.

«Τώρα μετανιώνει που μας είπε ότι η μητέρα της ζει» σκέφτηκε η Άννα.

Η Νατάσσα δυσανασχέτησε.

-Τότε θα τηλεφωνήσω στο ίδρυμα και θα δω τι μπορεί να γίνει. Στο μεταξύ θα θέλατε να κοιτάξω για γράμματα και τέτοια;

-Αν δε σας κάνει κόπο.

-Εντάξει, θα πάω επάνω να κοιτάξω. Δώστε το τηλέφωνό σας στην κόρη μου και μόλις επικοινωνήσω με το ίδρυμα θα σας ειδοποιήσω.

Η γυναίκα τους άφησε για να ψάξει στο δωμάτιο της γιαγιάς. Η κοπέλα έδειχνε ανυπόμονη και λίγο αμήχανη, ωστόσο ο Μάρκος και η Άννα της είχαν τραβήξει το ενδιαφέρον. Όταν ο Μάρκος της έδωσε τα τηλέφωνά τους, τον κοίταξε ίσια στα μάτια και τον ρώτησε σοβαρά:

-Είπατε ότι ξεκαθαρίζατε τα πράγματα της γιαγιά σας. Βρήκατε τίποτα περίεργο; Θέλω να πω, σας άφησε κάτι ενδιαφέρον;

Ο Μάρκος διέκρινε την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν.

-Η αλήθεια είναι ότι μου άφησε διάφορα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, είπε με νόημα. Κάποια απ’ αυτά θα ήθελα στ’ αλήθεια να ξέρω σε τι χρησιμεύουν.

-Σαν τι; ρώτησε λαίμαργα το κορίτσι. -Με ενδιαφέρουν τα παλιά πράγματα, ξέρετε.

Ο Μάρκος την κοιτούσε και αυτός ίσια στα μάτια. Έδειχναν σαν να θέλουν να υπνωτίσουν ο ένας τον άλλο.

-Βρήκα για παράδειγμα, κάτι που μοιάζει με μαγική σφαίρα.

Η κοπέλα γέλασε, κάπως καθυστερημένα. Καθυστερημένα γέλασε και ο Μάρκος. Το μήνυμα είχε ληφθεί.

-Σοβαρά τώρα, είναι ένα πολύ ωραίο αντικείμενο, που αλλάζει χρώματα όταν το γυρνάς στο φως. Ένα αντικείμενο σπάνιας ομορφιάς. Εντελώς άχρηστο φυσικά, μόνο διακοσμητικό. Και άλλα τέτοια, που λυπάμαι να τα πετάξω, αν και δε μου χρησιμεύουν σε τίποτα.

Τα μάτια της κοπέλας είχαν μία λαχτάρα που δε μπορούσε να κρύψει.

-Πολύ θα ήθελα να μπορούσα να το δω.

-Αυτό είναι εύκολο, νομίζω ότι το έχω μαζί μου, πετάχτηκε η Άννα, ξαφνιάζοντάς τους και τους δυο. -Ξέρετε πριν έρθουμε εδώ ήμασταν στο χωριό του Μάρκου και πήρα ορισμένα πράγματα για το σπίτι, δικαιολογήθηκε.

Ο Μάρκος ένοιωσε μία ξαφνική ευγνωμοσύνη για τη μανία που την είχε πιάσει με τα μαγικά αντικείμενα. Τα βήματα της Νατάσσας ακούστηκαν να κατεβαίνουν τη σκάλα.

-Να σας τηλεφωνήσω το βραδάκι να βρεθούμε για έναν καφέ; ψιθύρισε βιαστικά το κορίτσι.

-Ευχαρίστως, συμφώνησε ο Μάρκος.

Έφυγαν από το σπίτι με τρεις εντελώς άχρηστες ευχητήριες κάρτες και μία φωτογραφία που απλώς αποδείκνυε ότι η γιαγιά του Μάρκου είχε επισκεφτεί το Ρέθυμνο.

-Γιατί δεν έλεγες απλά ότι θέλεις πίσω το δαχτυλίδι; ρώτησε η Άννα.

-Άννα, το βιβλίο σου έχει μήπως φωτογραφία του Φίχτι;

-Όχι, καμία εικόνα, μόνο το κείμενο.

-Άρα πώς περίμενες να το περιγράψω στη γυναίκα για να την πείσω ότι είναι κάτι που μας ανήκει και πρέπει να μας το δώσει πίσω; Είναι κόσμημα, άρα αντικείμενο αξίας, δε θα το έδινε έτσι εύκολα σε έναν ξένο.

-Μα έχεις το γράμμα.

-Ναι, άρα έπρεπε να τα παραδεχτώ όλα και δεν μου έδωσε καθόλου την εντύπωση ότι ήταν πρόθυμη για μια τέτοια συζήτηση.

-Αυτό είναι αλήθεια, αλλά τι θα έκανες αν η γιαγιά δε ζούσε έτσι κι αλλιώς;

-Δεν ξέρω, η αλήθεια είναι ότι δεν είχα κανένα σχέδιο. Ούτε και περίμενα πάντως τέτοια αρνητική αντιμετώπιση Η μητέρα δε μου φάνηκε πρόθυμη να μας δώσει κάτι σημαντικό, ούτε πράγματα, ούτε πληροφορίες. Η κόρη αντίθετα κάτι έχει να μας πει… ίσως να βγάλουμε κάτι καλό έτσι. Οπότε ας πορευτούμε με αυτό που έχουμε προς το παρόν. Δε νομίζω ότι η επίσκεψή μας πήγε χαμένη.

-Εντάξει. Αλλά είπες ότι δεν έχουμε καιρό για παιχνίδια, το θυμάσαι αυτό έτσι;

3.

Η Άννα και ο Μάρκος πέρασαν το υπόλοιπο πρωινό κάνοντας τουρισμό. Επισκέφτηκαν τη φορτέτσα του Ρεθύμνου, έκαναν βόλτα στο ενετικό λιμάνι και αργότερα έφαγαν στην παλιά πόλη. Παρόλο που ήταν κουρασμένοι, αισθάνονταν και

οι δύο πως το μυαλό τους χρειαζόταν μερικές ώρες ανάπαυλα για να μπορέσει να επεξεργαστεί καλύτερα τις πληροφορίες.

Μετά το φαγητό ξαναγύρισαν στο δωμάτιο, «για ένα ακόμα διωράκι» όπως είπε ο Μάρκος «μέχρι να μας πάρει τηλέφωνο η Μαρίνα». Και η Άννα αισθανόταν ότι είχε απόλυτη ανάγκη από λίγο ύπνο, καθώς το κεφάλι της είχε όντως αρχίσει να πονάει ενοχλητικά.

Το τηλέφωνο χτύπησε κατά τις εφτά και ο Μάρκος τη βρήκε να έχει ξυπνήσει πρώτη και να κάθεται στην κουζίνα. Στο χέρι της κρατούσε τη σφαίρα και τη στριφογύριζε στο φως της λάμπας.

-Να σου πω για τη σφαίρα; ρώτησε μελαγχολικά.

Στο τραπέζι μπροστά της είχε ανοιχτό το γνωστό βιβλίο.

-Είναι πολύτιμο το αντικείμενο που θα αποχωριστούμε; τη ρώτησε.

-Μάλλον όχι, δεν ξέρω στα σίγουρα.

-Καλά, έχουμε όλα τα αντικείμενα που αναφέρονται σ' αυτό το βιβλίο;

-Όλα; Η Άννα γέλασε. Υπάρχουν περί τα 150 αντικείμενα εδώ μέσα και ποιος ξέρει πόσα ακόμα που δεν αναφέρονται. Εμείς έχουμε καμιά ντουζίνα περίπου. Με αυτά που άφησα στην Τριανταφυλλιά, εννοείται. Να σου διαβάσω;

-Χαίρομαι που ακούω ότι άφησες και κάτι πίσω. Αν θυμάμαι καλά σου είχα πει ότι δε θέλω τίποτα μαζί μου.

-Ναι, αλλά τελικά είχες άδικο γιατί ήδη μας χρειάστηκε ένα!

-Άντε διάβασέ μου.

«Σφαίρα της αληθινής πρόθεσης: υπάρχουν τρεις ή τέσσερις μικρές κρυστάλλινες σφαίρες, διαμέτρου περίπου είκοσι εκατοστών, που δέθηκαν με ξόρκι από τον μάγο Αγρίπο. Οι σφαίρες αυτές έχουν την ικανότητα να αντανακλούν το φως και να το εκτρέπουν πάνω στο πρόσωπο που ο μάγος ενδιαφέρεται να διερευνήσει. Όταν επιτευχθεί αυτό, οι αληθινές προθέσεις του προσώπου προς τον μάγο, καθώς και τα αισθήματά του αποκαλύπτονται. Τα λόγια που ενεργοποιούν το ξόρκι είναι: ΦΩΤΙΣΕ ΜΕ. Αντικείμενα μικρής μαγικής δύναμης, μπορούν να χρησιμοποιηθούν τόσο από μάγους όσο και από άτομα μυημένα στη μαγική τέχνη.»

-Μάλιστα. Δε δείχνει και τόσο σημαντικό, ευχαρίστως θα το αντάλλασσα με το Φίχτι.

-Αυτό περιμένεις ότι θα γίνει; Νομίζεις ότι η κοπέλα θα σου δώσει το Φίχτι για χάρη αυτής της σφαίρας;

-Ή έστω πληροφορίες που θα με οδηγήσουν στο Φίχτι. Το δαχτυλίδι αυτή τη στιγμή δεν είναι χρήσιμο γι' αυτούς, πιθανώς να μην ξέρουν καν ότι το έχουν. Νομίζω ότι απλά δε μας εμπιστεύονται γιατί δε μας γνωρίζουν. Μάλλον φοβούνται τι μπορεί να μας πει η γιαγιά, αν τα έχει χαμένα, όπως λένε, μπορεί να πει περισσότερα απ' όσα πρέπει.

-Έπρεπε να αποκαλυφτείς.

-Έτσι λες; Σου φάνηκε αλήθεια κατάλληλη περίσταση για να αποκαλυφτώ; Ούτε και εγώ τους εμπιστεύομαι. Ιδίως τη μάνα... Τέλος πάντων το κορίτσι μου τηλεφώνησε. Έχουμε ραντεβού σε μια ώρα σε ένα καφέ στο ενετικό λιμάνι.

-Και τι σκοπεύεις να κάνεις;

-Προσωρινά αυτό που σκέφτομαι να κάνω είναι να δοκιμάσω τη σφαίρα. Τι λες; Είσαι για μια επίδειξη;

-Τι εννοείς;

Ο Μάρκος της πήρε τη σφαίρα από τα χέρια.

-Καλά κάθεσαι εκεί απέναντι από το φως, της είπε. Σήκωσε τη σφαίρα ανάμεσά τους και την στριφογύρισε μπροστά στο πρόσωπό της.

-Τρελάθηκες; Η Άννα καλύφθηκε αμέσως πίσω από τα χέρια της. -Σταμάτα! Τι βλακείες είναι αυτές! φώναξε ενοχλημένη.

-Σιγά το πράγμα. Δε θα πάθεις τίποτα, τις προθέσεις σου τις ξέρω... ή μήπως έχεις κάτι να κρύψεις; Ο Μάρκος γέλασε.

Η Άννα σηκώθηκε από το τραπέζι και απομακρύνθηκε προς την πόρτα θυμωμένη.

-Μάρκο κόφ' το, αυτά όχι μεταξύ μας. Εγώ πάω να αλλάξω. Πήγαινε κι εσύ, το κορίτσι θα μας περιμένει.

Ο Μάρκος σήκωσε τους ώμους του απορημένος, αυτό με τη σφαίρα δεν ήταν παρά ένα αθώο κόλπο, δεν έβλεπε τον λόγο για μία τόσο υπερβολική αντίδραση. Την έβαλε μέσα στη θήκη της και πήγε κι εκείνος στο δωμάτιό του ν' αλλάξει.

Η Μαρίνα έπινε τον καφέ της καθισμένη απέναντι τους και έδειχνε να βρίσκεται σε αμηχανία.

-Αισθάνομαι λίγο άσχημα που σας έβγαλα από το πρόγραμμά σας για τη σφαίρα, είπε υποκριτικά. Είναι η περιέργειά μου και η αγάπη μου για τα παλιά πράγματα. Μάλλον ήμουν λίγο υπερβολική, έτσι δεν είναι;

«Ναι, αλλά παρ' όλα αυτά έσπευσες να μας συναντήσεις» σκέφτηκε η Άννα.

-Κανένα πρόβλημα, απάντησε άνετα ο Μάρκος και άπλωσε την πάνινη θήκη με τη σφαίρα προς το μέρος της. Ωραία δεν είναι;

Τα μάτια της Μαρίνας έλαμψαν. Την έβγαλε από τη θήκη και άρχισε να τη στριφογυρίζει, όπως έκανε μηχανικά όποιος την έπιανε στα χέρια του. Ο Μάρκος την άφησε να παίξει για λίγο και μετά είπε:

-Μαρίνα θα σου μιλήσω ειλικρινά: ο λόγος που θέλω να δω τη γιαγιά σου είναι ένα δαχτυλίδι. Είναι ένα δαχτυλίδι που άνηκε στη δική μου γιαγιά και που, κάποτε, της το είχε δανείσει, όπως αποδεικνύει ένα γράμμα που έχω στα χέρια μου. Απ' ό,τι φαίνεται δεν το πήρε ποτέ πίσω και τώρα το δαχτυλίδι αυτό μας είναι απαραίτητο και δεν μπορούμε να το βρούμε. Έτσι σκέφτηκα να ρωτήσω τη γιαγιά σου αν το έχει εκείνη ή αν ξέρει κάτι γι' αυτό. Υπάρχει περίπτωση να θυμηθεί κάτι τέτοιο;

Η Μαρίνα συνέχιζε να στριφογυρίζει τη σφαίρα απορροφημένη, με το φως της λάμπας να αντανακλάται στο πρόσωπό της. Σιγά σιγά, επιδέξια, έστρεψε αυτή την αντανάκλαση προς τον Μάρκο. «Ξέρει τι κάνει η μικρή» σκέφτηκε η Άννα. Της φάνηκε πως η κοπέλα κάτι μουρμούριζε, που όμως καλυπτόταν από τη μουσική και τις φωνές του κόσμου που έπινε καφέ. Έγειρε ανεπαίσθητα προς το μέρος της και της φάνηκε πως έλεγε «δείξε!».

-Δεν είναι στις προθέσεις μας να σας ενοχλήσουμε, ούτε να σας βάλουμε σε μπελάδες, συνέχισε ο Μάρκος.

-Αποκάλυψε! μουρμούρισε η Μαρίνα.

-Και έπειτα, αν αυτή η σφαίρα σου αρέσει τόσο πολύ, μπορείς να την κρατήσεις, η γιαγιά μου άφησε ένα σωρό άχρηστα διακοσμητικά που δεν έχω τι να τα κάνω, αλλά είναι πολύ ωραία για να τα πετάξω, επανέλαβε ο Μάρκος.

-Φώτισε! έκανε η Μαρίνα κουνώντας απλώς το κεφάλι της στον Μάρκο και αδιαφορώντας γι' αυτά που της έλεγε.

-Φώτισέ με, ψιθύρισε η Άννα γέρνοντας προς το μέρος της λίγο περισσότερο.

Η Μαρίνα της έριξε μια λοξή ματιά.

-ΦΩΤΙΣΕ ΜΕ! πρόσταξε. Μια λάμψη πετάχτηκε από τη σφαίρα και φώτισε για μια στιγμή το πρόσωπο του Μάρκου. Εκείνος έκανε ότι δεν αντιλήφθηκε τίποτα.

Η Μαρίνα δεν ταράχτηκε καθόλου. Έμεινε για περίπου δέκα δευτερόλεπτα με τη σφαίρα μπροστά της κοιτώντας εξεταστικά μέσα της, τους χρωματισμούς που άλλαζαν. Μετά την κατέβασε και την έβαλε ξανά μέσα στη θήκη της.

-Πολύ ωραία, σχολίασε. Είναι πολύ ωραίο πράγμα αυτή η σφαίρα.

Ο Μάρκος και η Άννα την κοιτούσαν περιμένοντας. Η Μαρίνα έγινε ξαφνικά πολύ φλύαρη.

-Τρελαίνομαι για κάτι τέτοια. Η μητέρα μου δε με αφήνει να έχω τέτοια αντικείμενα δικά μου, είμαι μικρή λέει και θα τα κληρονομήσω όταν πεθάνει. Τέλος πάντων, έτσι είναι οι μανάδες. Όσο για τη γιαγιά μου... το έχει χάσει η κακομοίρα, τα τελευταία χρόνια δεν είναι καθόλου καλά. Ξεκίνησε με μια απλή άνοια, ξέρετε, άρχισε να ξεχνάει πρόσωπα και πράγματα, αλλά τελευταία της γύρισε σε ένα είδος τρέλας. Πριν την κλείσουμε στο ίδρυμα η κατάσταση στο σπίτι είχε γίνει αφόρητη. Έλεγε σε όλο τον κόσμο ότι ήταν μάγισσα και όταν οι άλλοι γελούσαν συγκαταβατικά, ήθελε να το αποδείξει κάνοντας κόλπα. Στο τέλος είχε γίνει επιθετική. Νόμιζε ότι έβλεπε παντού κακά πνεύματα και ότι της είχαν κάνει κακά ξόρκια. Έβγαινε στη γειτονιά και φώναζε. Αν έπαιρνε κάποιον με κακό μάτι, του επιτιθόταν λέγοντας ότι έχει κακούς σκοπούς. Στο τέλος η μάνα μου δεν άντεξε άλλο, βρήκε ένα ίδρυμα που να δέχεται τέτοιες περιπτώσεις και τη βάλαμε εκεί. Πάνε έξι μήνες τώρα. Πάντως το ίδρυμα δεν είναι κι άσχημο. Και η γιαγιά δείχνει κατά περίεργο τρόπο να έχει ηρεμήσει.

-Θα παίρνει χάπια, σχολίασε ο Μάρκος.

-Ναι, κάτι παίρνει, αλλά μη φανταστείτε ότι την έχουν μαστουρωμένη ή κάτι τέτοιο. Δεν είναι καλό για την άνοια, λένε. Εγώ νομίζω ότι σιγά σιγά έχει αρχίσει να ξεχνάει και την εμμονή της με τη μαγεία. Γι' αυτό η μητέρα μου δεν έδειξε πρόθυμη να σας πάει εκεί, δεν είναι και τόσο ευχάριστο να την βλέπει κανείς έτσι, άλλωστε δε θυμάται σχεδόν τίποτα. Ανάλογα τις εκλάμψεις της δηλαδή. Άλλοτε δε θυμάται ούτε ποια είναι και άλλοτε έχει μια καταπληκτική διαύγεια.

Η Μαρίνα το σκέφτηκε για λίγο.

-Ορισμένες φορές θυμάται παλιές ιστορίες τόσο καθαρά σαν να τις έχει ζήσει εχτές. Αλλά αφού πρόκειται για ένα δαχτυλίδι γιατί δεν το ζητάτε απλά από τη μητέρα μου; Ό,τι ανήκε στη γιαγιά μου είναι δικό της τώρα.

-Δεν είναι τόσο απλό. Δεν αναγνωρίζουμε το δαχτυλίδι κι αμφιβάλλω αν η μητέρα σου ξέρει πώς είναι. Η γιαγιά μόνο θα μπορούσε να μας υποδείξει ποιο είναι και πού το έχει. Και άλλωστε νομίζεις ότι η μητέρα σου θα δεχόταν να ασχοληθεί άλλο μαζί μας;

-Τι να σας πω, εγώ δεν έχω πρόβλημα να σας πάω στη κλινική, αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα καταφέρετε να συνεννοηθείτε μαζί της. Ελπίζω μόνο να μη βρω το μπελά μου με τη μητέρα μου.

-Δεν θα ήθελα κάτι τέτοιο, έκανε στεναχωρημένα ο Μάρκος.

-Εντάξει, δεν είναι και τόσο πιθανό. Η μητέρα δουλεύει πολλές ώρες στο μαγαζί και εγώ πηγαίνω στο ίδρυμα πολύ συχνότερα από εκείνη. Πέρυσι τελείωσα το σχολείο και δεν κάνω κάτι ακόμα... Σπουδές ή δουλειά εννοώ, μόνο βοηθάω τη μαμά στο μαγαζί πού και πού. Η γιαγιά μού μαθαίνει πολλά όταν είναι στα καλά της. Θέλετε να πάμε αύριο το πρωί; Το επισκεπτήριο είναι από τις δέκα ως τη μία.

-Θα το ήθελα πραγματικά, απάντησε ο Μάρκος χαμογελώντας της γλυκά.

Η Άννα σκέφτηκε ότι η γοητεία του είχε αγγίξει το κορίτσι, κι αυτός το ήξερε. Οι δυο τους χαμογελούσαν ο ένας στον άλλο. Ίσως πάλι να είχαν αναγνωρίσει κάτι ξεχωριστό που τους συνέδεε: τη μαγεία.

Όταν η Μαρίνα έφυγε ανανεώνοντας το ραντεβού τους για την επόμενη, ο Μάρκος κοίταξε την Άννα εξεταστικά:

-Λοιπόν, ακούω: τι έχεις να πεις γι' αυτήν;

-Έξυπνο κορίτσι. Ξέρει πολύ καλά να χρησιμοποιεί τα μαγικά αντικείμενα. Μόλις έμαθε τις προθέσεις σου και κατάλαβε ότι δεν την απειλείς, δεν είχε κανένα πρόβλημα να μας βοηθήσει.

-Και να σκεφτείς ότι δεν έχω ιδέα τι μπορεί να είδε μέσα στη σφαίρα. Πώς καταλαβαίνεις τις προθέσεις του άλλου; Έπρεπε να με είχες αφήσει να το δοκιμάσω σε σένα, να ξέρω τουλάχιστον πώς είναι. Είχα ένα μαγικό αντικείμενο στα χέρια μου και το έχασα πριν προλάβω να το εξετάσω!

-Ώστε έτσι! Εσύ μέχρι πριν λίγο δεν ενδιαφερόσουν καθόλου για τα μαγικά αντικείμενα!

-Είναι όμως κάτι που δεν κατάλαβα: γιατί αυτό το κορίτσι, που έδειχνε τόσο εξοικειωμένο με όλα αυτά και που σίγουρα στο σπίτι της έχουν μαγικά αντικείμενα που τα χρησιμοποιεί και η ίδια, τρελάθηκε τόσο για μία σφαίρα κατώτερης μαγικής δύναμης; Στο κάτω κάτω δεν είναι κάτι που μπορεί να επιδείξει στις φίλες της.

-Είναι μια κοπέλα δεκαοχτώ χρονών, Μάρκο. Το να μπορεί να ξέρει τις προθέσεις των άλλων θα είναι φοβερό ατού γι' αυτήν.

-Για ποιον λόγο;

-Σίγουρα θα υπάρχει κάποιο αγόρι που θα την ενδιαφέρει και που δε θα είναι σίγουρη αν ανταποκρίνεται. Αυτός είναι ο πιο σημαντικός λόγος για οποιονδήποτε σε αυτή την ηλικία. Και όχι μόνο σε αυτήν.

Ο Μάρκος την κοίταξε σκεφτικά.

-Ώστε έτσι, ε; Ήταν κάτι που δεν το είχε σκεφτεί.

4.

Η Άννα και ο Μάρκος περπατούσαν κατά μήκος της παραλίας. Οι δυο τους είχαν περάσει μαζί υπερβολικά πολλές ώρες το τελευταίο εικοσιτετράωρο και φαινόταν να έχουν εξαντλήσει το θέμα του δαχτυλιδιού, των μαγικών αντικειμένων, της κυρίας Μαρίνας και των Δαιμονίων από όλες τις πιθανές πλευρές. Τώρα το μόνο που τους έμενε να κάνουν ήταν να περιμένουν. Τις τελευταίες τρεις ώρες τις είχαν περάσει πίνοντας σε ένα μπαρ για φοιτητές στην παλιά πόλη του Ρεθύμνου και η Άννα αισθανόταν το κεφάλι της να γυρίζει. Ο Μάρκος είχε πιει πολύ περισσότερο από εκείνη, αλλά αυτή η ποσότητα αλκοόλ δεν έδειχνε να έχει καμία επιρροή πάνω του. Βγαίνοντας από το μπαρ τούς είχε έρθει η ιδέα να περπατήσουν λίγο στην παραλία που ξεκινούσε από την πόλη. Περπατούσαν ήδη αρκετή ώρα, τόση που η πόλη φαινόταν κατά κάποιο τρόπο να έχει τελειώσει, ενώ η αμμουδιά είχε πλατύνει και συνεχιζόταν όσο έφτανε τα μάτι τους. Το καλοκαίρι η παραλία σίγουρα θα ήταν γεμάτη με ξαπλώστρες και μαγαζιά, έβλεπαν καθώς περπατούσαν τις σκιές από τις ντουζιέρες και τα μπαλκόνια των ναυαγοσωστών, αλλά τώρα δεν κυκλοφορούσε ψυχή.

Η Άννα, με τη βοήθεια του αλκοόλ που κυκλοφορούσε στο αίμα της, αισθανόταν μια απίστευτη ευφορία. Το φεγγάρι είχε βγει πριν από λίγο και φώτιζε τα βήματά τους πάνω στην άμμο. Σε κάποια φάση ο Μάρκος της είπε να περιμένει γιατί έπρεπε να πάει τουαλέτα, της γύρισε την πλάτη και κατηφόρισε προς τη θάλασσα. Η Άννα αισθανόταν μια μεθυσμένη ευτυχία, αυτό το συναίσθημα που θέλεις να αγκαλιάσεις όλο τον κόσμο, ή...

Άπλωσε τα χέρια της στο πλάι και άφησε την αίσθηση του απαλού αέρα να την συνεπάρει. Συγκέντρωσε το μυαλό της σε αυτή την αίσθηση και έδωσε μια ώθηση με τα πόδια της. Αναπνοή και ώθηση. Αμέσως βρέθηκε δύο μέτρα πάνω από το έδαφος. Χαρούμενη, άρχισε να κάνει κύκλους με αργές κινήσεις, χωρίς να τολμάει να απομακρυνθεί. Ήταν ωραία. Ήταν μια απερίγραπτη αίσθηση, τόσο ξένη και παράλληλα τόσο οικεία... ήταν σαν να κολυμπούσε, αλλά πιο εύκολο, με λιγότερη αντίσταση και σίγουρα πιο στεγνό! Ο Μάρκος γύρισε εκείνη τη στιγμή και η σκιά της έπεσε επάνω του.

-Άννα! έκανε σιγανά, με κομμένη την ανάσα.

Η Άννα δεν του έδωσε σημασία, μη θέλοντας να χαλάσει την αυτοσυγκέντρωσή της. Ανέβηκε τρία μέτρα ψηλότερα και συνέχισε να κάνει κύκλους πάνω από το κεφάλι του.

-Έλα κάτω, είπε ο Μάρκος ήρεμα για να μη την τρομάξει, όπως μιλάς σ' ένα παιδί που στέκεται στο πρεβάζι ενός παραθύρου και κοιτάζει το κενό.

Η Άννα δεν είπε τίποτα, αλλά φαίνεται ότι είχε δοκιμάσει αρκετά τις δυνάμεις της και τις είχε βρει ικανοποιητικές, γιατί ξαφνικά έφυγε με ένα γρήγορο τίναγμα και απομακρύνθηκε προς την κατεύθυνση που ακολουθούσαν περπατώντας, αντίθετα από την πλευρά της πόλης, πάνω από την παραλία. Ο Μάρκος κάθισε στην άμμο και άναψε τσιγάρο παραιτημένος. Πριν περάσουν δέκα λεπτά η Άννα επέστρεψε· προσγειώθηκε τρία μέτρα μπροστά του σηκώνοντας λίγη άμμο. Με μάτια που έλαμπαν στο σκοτάδι από την έξαψη, τον πλησίασε και σωριάστηκε δίπλα του.

-Το είδες; Ήταν ωραία! δήλωσε ενθουσιασμένη. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ωραία!

-Μη το ξανακάνεις ποτέ αυτό, τουλάχιστον όταν θα είμαι εγώ μπροστά, είπε ο Μάρκος με ένταση και σαν για να σφραγίσει τα λόγια του την άρπαξε από τον καρπό, λες και θα ξέφευγε την ίδια στιγμή για να αρχίσει πάλι να πετάει.

-Μα γιατί;

-Γιατί όταν είσαι κοντά μου δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Με όλες αυτές τις ξαφνικές καταιγίδες και τους τυφώνες που φαίνεται να ξεσπούν γύρω μου... Προχτές σε παρέσυρε ο αέρας και πήγε να σε σκοτώσει πάνω στα κάγκελα.

-Είναι πολύ ωραία βραδιά και είναι η πρώτη φορά που πετάω, παραπονέθηκε η Άννα. Απ' ό,τι κατάλαβα, όταν τελειώσουν όλα αυτά και τα Δαιμόνια φύγουν δε θα μπορώ πια να το κάνω. Θα ήταν κρίμα να μην το έχω δοκιμάσει ποτέ.

-Δεν έχεις ξαναπετάξει; τη ρώτησε ξαφνιασμένος.

-Όχι, ποτέ.

-Κι όλα εκείνα τα βράδια με τον Νίκο;

-Μόνο θεωρία!

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του.

-Ελπίζω τα Δαιμόνια να φύγουν σύντομα και η ζωή μου να ξαναγυρίσει στο συνηθισμένο ρυθμό της, είπε νοσταλγικά.

-Αλήθεια; απόρησε η Άννα. Θέλεις να ξαναγυρίσεις στην προηγούμενη ζωή σου;

-Φυσικά, γιατί όχι;

-Γιατί τώρα κάνεις κάτι σημαντικό και έχει περιπέτεια και μόλις έμαθες ότι είσαι μάγος και θα σώσεις τον κόσμο… δεν είναι συναρπαστικό αυτό; Πώς θα προσποιηθείς ότι δεν υπάρχει;

-Δεν υπάρχει Άννα, μην αυταπατάσαι. Χρησιμοποιούμαι από κάποιους για τους σκοπούς τους, αυτό είναι όλο. Το ίδιο και εσύ. Η κανονική μου ζωή είναι αυτό που είχα φτιάξει μόνος μου μέχρι τώρα – εκεί πρέπει να γυρίσω – κι εσύ το ίδιο. Δεν υπάρχει κάτι άλλο.

-Και τι σημαντικό έχει αυτή η ζωή; αγανάκτησε η Άννα. Ούτε μια δουλειά της προκοπής δεν έχουμε μπορέσει να βρούμε κι ας πλησιάζουμε τα τριάντα.

-Ο καθένας πρέπει να μπορεί να έχει τη ζωή που θέλει.

-Και αυτό θέλεις εσύ από τη δική σου; Η Άννα είχε γύρει μπροστά και τον κοίταζε στα μάτια επιθετικά.

-Ναι, γιατί όχι; Ηρεμία, αυτό θέλω. Και ίσως μια δουλειά σε κάποια κανονική ορχήστρα, για να μην παίζω πια φλογέρα.

-Γιατί; Φλογέρα παίζεις;

-Σχεδόν· παίζω ό,τι απαιτείται από το πρόγραμμα.

Η Άννα γέλασε σιγανά, το ίδιο και ο Μάρκος και η ατμόσφαιρα ελάφρυνε κάπως.

-Νόμιζα ότι ήσουνα και συνθέτης… του είπε στο τέλος.

-Αυτό ήταν παλιά, όταν διατηρούσα ακόμα μερικές αυταπάτες.

-Μάλιστα: ζεις μια ήρεμη ζωή και δεν έχεις αυταπάτες λοιπόν, πολύ εύκολο. Και με τις γυναίκες; Ποτέ δεν άκουσα κάποιο γυναικείο όνομα που να σχετίζεται με εσένα, ούτε καν κανένα πικάντικο σκάνδαλο από το παρελθόν. Ή μήπως είσαι της άποψης του Άρη; συνέχισε την επίθεση η Άννα, σε λίγο πιο ήπιο τόνο.

-Όχι, όσο για αυτό, μου αρέσουν οι γυναίκες. Και το παρελθόν μου απλά δεν το ξέρεις.

-Αλλά τότε; Φέτος το καλοκαίρι όλοι μας γκομενίσαμε λίγο ή πολύ. Εσύ το απέφυγες επιδέξια, ούτε στα θέλγητρα της Άννας -Μαρίας δεν υπέκυψες. Ή μήπως υπέκυψες; Το βλέμμα της ήταν κοφτερό καθώς γύρισε να τον κοιτάξει στα μάτια, αλλά μέσα στο σκοτάδι ο Μάρκος έκανε ότι δεν το πρόσεξε.

-Όχι, απάντησε ήρεμα, δε μου αρέσουν τα μπλεξίματα και η Άννα -Μαρία από την αρχή μου μύριζε μπελάδες. Και όπως αποδείχτηκε είχα δίκιο.

-Αυτή βέβαια κατάφερε έτσι κι αλλιώς να πετύχει το δικό της.

-Επικίνδυνη γυναίκα. Μου είπαν ότι ο λόγος που κατάφερα να αντισταθώ στη δύναμή της είναι ότι είμαι μάγος. Στη δύναμη να επηρεάζει το μυαλό εννοώ, φαίνεται ότι οι μάγοι έχουν ανοσία στις ικανότητες των Αθανάτων.

-Γι' αυτό της αντιστάθηκες; Επειδή τη θεωρούσες επικίνδυνη;

-Φυσικά, για τι άλλο; Η Άννα -Μαρία είναι πολύ ωραία γυναίκα, όχι κάτι που μου τυχαίνει όλη την ώρα. Και γιατί παρακαλώ αυτή η επίθεση;

-Τίποτα. Η Άννα έγειρε ξανά πίσω και αυτή τη φορά ακούστηκε μελαγχολική. -Αναρωτιέμαι τι να κάνουν.

-Ποιοι;

-Η Άννα -Μαρία, ο Νίκος…

-Αλήθεια; Σου έλειψαν; Η φωνή του Μάρκου πάγωσε κάπως.

-Ναι… κάπως. Ξέρεις, όπως σου λείπει κάποιος που αναρωτιέσαι τι κάνει χωρίς να θέλεις απαραίτητα να τον ξαναδείς.

-Θα τον ξαναδείς, μην ανησυχείς. Κι εκείνου θα του λείπεις. Όταν ξεμπερδέψουμε με όλα αυτά θα σε ψάξει οπωσδήποτε.

Η ατμόσφαιρα ανάμεσά τους είχε ξαφνικά χαλάσει. Ο Μάρκος σηκώθηκε προφασιζόμενος ότι είχε πιάσει ψύχρα και άρχισε να περπατάει με γρήγορο βήμα προς την πόλη και η Άννα χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να τον ακολουθήσει. Ξαφνικά εκείνος έδειξε να αλλάζει γνώμη, σταμάτησε και περίμενε να τον φτάσει.

-Ο Άρης, πριν φύγουμε, μου ζήτησε να μην σε αποπαίρνω, της είπε.

-Γιατί, πότε με αποπήρες;

-Δεν ξέρω. Αναρωτιόμουνα όμως μήπως κάποιες φορές χωρίς να το καταλαβαίνω φέρομαι απότομα. Όταν έχω πιει ίσως;

Εκείνη τη στιγμή η ανάσα του μύριζε ουίσκι.

-Όχι, ή μάλλον ναι, κάποιες φορές φέρεσαι απότομα, αλλά όχι όταν πίνεις. Υποθέτω πως είναι στον χαρακτήρα σου, δεν το παίρνω προσωπικά. Εγώ μάλλον όταν πίνω λέω περισσότερα από όσα πρέπει. Όπως τώρα…

-Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Η συμπεριφορά μου δεν μπορεί να σε επηρεάζει, ο Άρης κάνει λάθος, κατέληξε σκεφτικά ο Μάρκος.

5.

Το γηροκομείο βρισκόταν στην άκρη της πόλης. Ήταν μια μονοκατοικία με έναν μικρό, τακτοποιημένο κήπο, που έδινε την εντύπωση ότι τους μήνες με τον καλό καιρό θα ήταν πολύ δημοφιλής στους ενοίκους. Η Μαρίνα κινιόταν με άνεση εκεί μέσα, φως φανάρι ότι ερχόταν τακτικά και σχεδόν όλοι έδειχναν να τη γνωρίζουν. Ανέβηκαν στο δωμάτιο της γιαγιάς της, αφού πήραν πρώτα πληροφορίες για την υγεία της και τη μέρα της. Η νοσοκόμα τους διαβεβαίωσε ότι είχε ξυπνήσει καλά και ήταν ήρεμη και ευδιάθετη.

-Με γνώρισε αμέσως, δήλωσε περήφανη. Ήρθατε σε καλή μέρα, είσαστε τυχεροί.

-Ελπίζω να μην της χαλάσει η μέρα όταν μιλήσει μαζί μας, ψιθύρισε η Άννα στον Μάρκο καθώς ανέβαιναν τις σκάλες.

Η κυρία Μαρίνα Καπουράκη ήταν μια γιαγιά με γκρίζα μαλλιά και ευγενικό πρόσωπο. Χαμογελούσε συνεχώς, κάπως χαμένα είναι η αλήθεια, αλλά τουλάχιστον η παρουσία της ήταν ευχάριστη. Η Μαρίνα προσπάθησε να κάνει τις συστάσεις.

-Είσαι ο γιος της κυρά- Πόπης της Πάκαινας; ρώτησε η γιαγιά τον Μάρκο.

-Ποια είναι αυτή; ρώτησε η Άννα τη Μαρίνα. Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

-Ο εγγονός της Δέσποινας Γούναρη από την Πελοπόννησο, επανέλαβε ο Μάρκος.

Η γιαγιά τον κοίταξε για λίγο εξεταστικά.

-Τι κάνει η μαμά σου; ρώτησε.

-Πολύ καλά, ευχαριστώ… τη γνωρίζετε;

-Την κυρά-Πόπη την Πάκαινα; Πολύ καλά. Αυτή με μεγάλωσε.

-Όχι, δεν το αρχίσαμε καλά, αναστέναξε ο Μάρκος.

-Γιαγιά, τα παιδιά δεν έχουν σχέση με την Πάκαινα. Έχουν έρθει από πολύ μακριά, δεν είναι από εδώ. Ήρθαν για να σε γνωρίσουν, επανέλαβε η Μαρίνα.

-Για να με γνωρίσουν; έκανε εκείνη με αφέλεια.

Η Άννα και η Μαρίνα χαμογέλασαν.

-Θα πάμε σπίτι; ρώτησε ξαφνικά την εγγονή της.

-Όχι σήμερα. Θα έρθει η μαμά να σε πάρει.

-Αύριο;

-Ναι, μπορεί αύριο. Γιαγιά τα παιδιά...

Η ηλικιωμένη γυναίκα γύρισε ξανά προς τον Μάρκο. Αυτή τη φορά το βλέμμα της ήταν διαφορετικό, έδειχνε σοβαρό και διερευνητικό.

-Ποιοι είστε; ρώτησε.

-Θυμάστε τη Δέσποινα Γούναρη; Ήταν μια φίλη σας από τα παλιά, πολύ πολύ καιρό πριν. Δεν έμενε εδώ, έμενε μακριά, στην Τριανταφυλλιά, αλλά σας έστελνε γράμματα. Της στέλνατε και εσείς. Είχε έρθει κάποτε να σας επισκεφτεί, είπε ο Μάρκος υπομονετικά. Μετά, αναπάντεχα, κάθισε στην καρέκλα δίπλα της και της έπιασε το χέρι τρυφερά.

-Πώς δεν τη θυμάμαι τη Δεσποινούλα! Είναι πολύ καλή μου φίλη και πολύ καλή μάγισσα, είπε η γιαγιά σοβαρά.

Η Άννα έριξε μια πλάγια ματιά στην Μαρίνα. Εκείνη της έγνεψε να μη δίνει σημασία.

-Τι κάνει η Δεσποινούλα;

-Εε... ο Μάρκος κοίταξε κι αυτός τη Μαρίνα. -Καλά είναι, μια χαρά, εκεί που βρίσκεται. Εγώ είμαι ο εγγονός της.

-Αλήθεια παιδί μου; Ο εγγονός της Δεσποινούλας; Η κυρία Μαρίνα του χάιδεψε το χέρι συγκινημένη. -Εκείνη γιατί δεν ήρθε; ρώτησε.

-Δεν μπορούσε κυρία Μαρίνα, θα έρθει μια άλλη φορά. Μήπως θυμόσαστε ένα δαχτυλίδι που σας είχε δανείσει κάποτε; Ήρθα για να μου το δώσετε πίσω.

Η Μαρίνα περίμενε με περιέργεια να ακούσει την απάντηση.

-Τι δαχτυλίδι;

Ο Μάρκος αναστέναξε. Τώρα έπρεπε να μιλήσει ανοιχτά και δεν του άρεσε που ήταν το κορίτσι μπροστά. Αναρωτιόταν αν η Άννα είχε δίκιο όταν έλεγε ότι ήξερε. Ωστόσο δεν μπορούσε να χάσει την ευκαιρία. Η γιαγιά έδειχνε να έχει καταλάβει τουλάχιστον για ποια πρόσωπα μιλούσαν και δεν ήθελε να ριψοκινδυνέψει να χάσει αυτή την επαφή.

-Το Φίχτι, είπε χωρίς περιστροφές.

-Τι; Έχετε καλικαντζάρους εκεί κάτω στο χωριό σου;

-Ε... ναι, κάτι τέτοιο. Θα ήθελα να μου επιστρέψετε το δαχτυλίδι. Το θυμόσαστε ότι ήταν της γιαγιάς μου, έτσι δεν είναι;

-Ναι, της Δεσποινούλας. Τι καλή η Δεσποινούλα, πόσο μου έλειψε. Γιατί δεν ήρθε μαζί σου;

-Θα έρθει μια άλλη φορά. Προσωρινώς μήπως μπορείτε να μου πείτε πού είναι το Φίχτι;

-Δύσκολο πράγμα οι καλικάντζαροι. Κάποτε είχε γεμίσει ο τόπος. Η γιορτή των Φώτων είχε περάσει, τα νερά είχαν αγιαστεί αλλά αυτοί δεν έλεγαν να γυρίσουν πίσω στον τόπο τους. Αντίθετα είχαν εξαπλωθεί παντού στην πόλη και στην εξοχή και δεν

μπορούσαμε να τους βρούμε για να τους διώξουμε. Να δεις τι κάνανε τότε… κλέβανε τα πράγματα, χαλάγανε τα γλυκά, αναστατώνανε τα σπιτικά, τα κάνανε όλα άνω κάτω. Οι παπάδες προσπαθούσανε να τους διώξουν με αγιασμούς και χτυπούσαν τις καμπάνες, αλλά δεν μπορούσαν να τους βρουν όλους, ήταν πολλοί και ήταν παντού. Δεν υπάρχει τρόπος να συγκεντρώσεις τους καλικαντζάρους όταν έχουν ξεφύγει τόσο πολύ, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να έρθουν σ' εσένα.

-Ωραία γιαγιά, αλλά… άρχισε η Μαρίνα.

Ο Μάρκος της έγνεψε να σωπάσει.

-Χρειάζονται κάλεσμα από έναν μάγο που να έχει το Φίχτι – ή κάποιο άλλο παρόμοιο δαχτυλίδι, δήλωσε η γιαγιά σοβαρά. Δεν μπορούν να αντισταθούν στο κάλεσμα του Φίχτι.

-Κι εσείς τι κάνατε; Πώς τους διώξατε; ρώτησε ο Μάρκος τρέμοντας μήπως χαθεί ξανά στον κόσμο της και αρχίσει να ρωτάει πάλι ποιος είναι ποιος.

-Δεν ξέρεις πώς γίνεται; Ο μάγος φοράει το δαχτυλίδι μια νύχτα με το φεγγάρι στο τελευταίο τέταρτο. Τώρα το φεγγάρι έχει αρχίσει να μεγαλώνει πολύ, νομίζω ότι θα πρέπει να περιμένεις μισό μήνα για να πετύχει το ξόρκι.

Η Άννα και η Μαρίνα κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένες που η γιαγιά είχε παρατηρήσει το χτεσινό φεγγάρι.

-Εκείνο το βράδυ μαζευτήκαμε στην παραλία και εγώ έβαλα το Φίχτι. Το έστρεψα προς στο φεγγάρι για να πιάσει το φως του και φώναξα: ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ, ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ, ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ! Οι περισσότεροι καλικάντζαροι μαζεύτηκαν αμέσως, φυσικά μόνο εγώ μπορούσα να τους δω καθαρά, οι άλλοι απλά αισθανόντουσαν την παρουσία τους. Πού να τους βλέπατε πως κάνανε όταν κατάλαβαν ότι τους είχαμε στήσει παγίδα, σαν τρελοί, άλλοι τσίριζαν, άλλοι με καταριόντουσαν, άλλοι έκλαιγαν, γιατί φυσικά κανένας τους δεν ήθελε να φύγει. Αμέσως ανάψαμε φωτιές στην παραλία, οι παπάδες άρχισαν να τους ραίνουν με τις αγιαστούρες και οι χωριανοί να τραγουδούν και να κάνουν θόρυβο με τις κουδούνες που είχαν φέρει μαζί τους. Έγινε μεγάλος σαματάς. Οι περισσότεροι έφυγαν εκείνο το ίδιο βράδυ. Οι υπόλοιποι τους ακολούθησαν την επόμενη μέρα. Η γιαγιά σου τα ξέρει. Το βλέμμα της γυναίκας έγινε πονηρό. -Και εγώ το ήξερα ότι θα έρθεις! του είπε.

-Τι;

-Δεν ήξερα ότι είσαι ο γιος της Δεσποινούλας, βέβαια, ούτε ότι ήθελες το Φίχτι, αλλά ήξερα ότι κάποιος θα έρθει.

-Πώς το ήξερες γιαγιά; ρώτησε καχύποπτα η Μαρίνα.

-Μα από τον καθρέφτη φυσικά, θριαμβολόγησε εκείνη. Προσπάθησες να με δεις στον καθρέφτη. Εκείνη την ώρα ήμουν στον κήπο, αλλά όταν γύρισα από τον περίπατο τον είδα να λαμπυρίζει και μέσα φαινόταν η μούρη σου! Έτσι κατάλαβα πως κάποιος με ζητάει.

-Α, καλά, ξεφύγαμε πάλι, μουρμούρισε η Μαρίνα.

-Πάψε, της είπε ο Μάρκος. -Γιαγιά, πού είναι τώρα το δαχτυλίδι; Είναι απόλυτη ανάγκη να το πάρω. Αν το θέλεις μπορώ να σου το ξαναστείλω όταν τελειώσω τη δουλειά που έχω να κάνω, αλλά τώρα μου είναι απαραίτητο.

-Μα φυσικά παιδί μου. Άλλωστε είπαμε, είναι της μαμάς σου, μου το είχε δανείσει, πάλι θα τα λέμε;

Ο Μάρκος δεν διόρθωσε το «μαμά σου», ούτε και κανένας άλλος. Ήταν τόσο κοντά στο να αποκτήσουν επιτέλους το περιπόθητο δαχτυλίδι, που κανένας δεν ήθελε να μπλέξει σε ατελείωτες εξηγήσεις.

-Και πού είναι τώρα; ξαναρώτησε.

-Στο συρτάρι μου, εκεί που είναι τα κοσμήματά μου. Η γυναίκα κοίταξε γύρω της και έδειξε να απογοητεύεται μ' αυτό που αντίκρισε. -Όμως όχι εδώ, κάπου αλλού. Φάνηκε να μπερδεύεται. -Κάπου αλλού έμενα πριν.

-Στο δωμάτιό της στο σπίτι μας εννοεί, είπε η Μαρίνα.

-Και πώς είναι το δαχτυλίδι; Πώς θα το γνωρίσουμε;

-Δεν ξέρεις πώς είναι;

-Όχι, αφού το έχεις εσύ, δεν το έχω δει ποτέ.

-Η μαμά σου θα ξέρει.

-Ναι, αλλά η μαμά μου δεν είναι εδώ. Είναι μακριά στο χωριό μας και περιμένει από μένα να πάρω το δαχτυλίδι και να της το πάω.

Η γυναίκα τον κοίταξε για λίγο αμίλητη.

-Ποια είναι η μαμά σου; έκανε στο τέλος αβέβαιη.

-Γιαγιά δεν είπαμε; Είναι η φίλη σου η Δεσποινούλα, θέλει να της στείλεις το Φίχτι. Πες μας πώς μοιάζει για να μπορέσουμε να το βρούμε, επενέβη η Μαρίνα.

-Το Φίχτι... ναι, νομίζω ότι έχει μία μεγάλη κόκκινη πέτρα!

-Θεέ μου! έκανε ο Μάρκος και κάθισε πίσω στην καρέκλα του πιάνοντας το μέτωπό του. Έδειχνε αποκαμωμένος.

Η γιαγιά έχασε ξαφνικά το ενδιαφέρον της γι' αυτούς. Έπιασε μια δαντέλα που έπλεκε με το βελονάκι και άρχισε να πλέκει μουρμουρίζοντας κάτι που ήταν μόνο για τον εαυτό της και που κανένας άλλος δεν μπορούσε να καταλάβει.

-Τι κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Μάρκος την Μαρίνα.

-Απ' όσο την ξέρω, δεν θα επανέλθει ξανά στο ίδιο θέμα, ούτε θα μπορέσει να συγκεντρωθεί ξανά αρκετά σύντομα. Τώρα το μόνο που μας μένει είναι να ψάξουμε.

-Αλλά για ποιο πράγμα; Το μόνο που μας είπε είναι ότι το δαχτυλίδι έχει μια κόκκινη πέτρα, και αυτό δεν το είπε με μεγάλη σιγουριά.

-Μάρκο, πόσα δαχτυλίδια με κόκκινη πέτρα νομίζεις ότι μπορεί να έχει μία γυναίκα στη μπιζουτιέρα της; ρώτησε η Άννα.

-Έχει δίκιο, συμφώνησε η Μαρίνα.

-Όμως… πρέπει να είναι το σωστό δαχτυλίδι και πρέπει αυτό να είναι σίγουρο. Αλλιώς, εκτός του ότι θα έχουμε κάνει όλο αυτό το ταξίδι τσάμπα, τα πράγματα μπορεί να αποβούν πολύ επικίνδυνα, δεν καταλαβαίνεις; στράφηκε την Άννα.

-Δεν υπάρχει κανένας άλλος που να αναγνωρίζει το δαχτυλίδι; ρώτησε εκείνη.

-Η μητέρα μου θα μπορέσει να καταλάβει αν πρόκειται για μαγικό δαχτυλίδι ή όχι, είπε η Μαρίνα.

-Πιστεύεις ότι θα μας το δώσει;

-Δε θα ήθελα καθόλου να της αποκαλύψω ότι συνωμότησα μαζί σας για όλο αυτό, θα γίνει έξαλλη, αλλά αν δεν υπάρχει άλλη λύση και αφού η γιαγιά δε φαίνεται να συνεργάζεται άλλο, θα της μιλήσω.

-Είσαι σίγουρη; Θέλω να πω, νομίζω ότι μάλλον θα βρούμε όλοι τον μπελά μας. Και ακόμα περισσότερο αφού εσύ είσαι ανήλικη.

-Κάνεις λάθος, έκλεισα τα δεκαοχτώ πριν δύο μήνες. Αλλά τι σημασία θα είχε αν ήμουν ανήλικη;

-Θα ήταν σαν να σε έχουμε παραπλανήσει...

-Ακούστε, η μητέρα μου είναι καλή γυναίκα και έξυπνος άνθρωπος, απλά είναι πολύ επιφυλακτική. Δεν έχει τραβήξει και λίγα με την αρρώστια της γιαγιάς και όλα αυτά. Δεν είναι ωραίο ο κόσμος να λέει ότι έχεις μια τρελή μέσα στο σπίτι και να υποψιάζεται ότι έχεις κολλήσει κι εσύ την τρέλα της, αν με καταλαβαίνετε τέλος πάντων. Πάντως δεν είναι ανόητη, ούτε άδικη. Θα της εξηγήσω την κατάσταση, θα της πω και ότι η γιαγιά επιβεβαίωσε τα λόγια σας και θα δεχτεί να σας βοηθήσει, αν υπάρχει το δαχτυλίδι φυσικά. Εμένα βέβαια ποιος με σώνει όταν μάθει ότι σας έφερα εδώ χωρίς την έγκρισή της!

6.

Η Νατάσσα ήταν σοβαρή και αγέλαστη όταν τους δέχτηκε στο σπίτι της το ίδιο βράδυ. Η Άννα αισθανόταν ντροπή για την συμπεριφορά τους, αλλά ο Μάρκος έδειχνε πολύ σίγουρος για τον εαυτό του.

-Δεν είμαι πολύ ευχαριστημένη που μου είπατε ψέματα, άρχισε η γυναίκα χωρίς περιστροφές. Ο Μάρκος την κοιτούσε ίσια στα μάτια αμίλητος.

-Ούτε ευχαριστήθηκα που επισκεφτήκατε τη μητέρα μου χωρίς να το ξέρω.

Η Άννα έγλειψε τα χείλη της.

-Και κυρίως που δελεάσατε την κόρη μου με μία κρυστάλλινη σφαίρα, για να σας βοηθήσει ενάντια στην θέλησή μου.

-Η σφαίρα όμως τη βοήθησε να καταλάβει ότι δεν είχαμε σκοπό να σας βλάψουμε, μάντεψε ο Μάρκος.

-Και δεν με δελέασαν, σου εξήγησα, διαμαρτυρήθηκε η Μαρίνα.

-Τέλος πάντων. Η Μαρίνα λέει ότι έχουμε ένα δαχτυλίδι που σας ανήκει και ότι η μητέρα μου επιβεβαίωσε πως το είχε δανειστεί από τη γιαγιά σας.

-Έτσι είναι.

-Λέει ακόμα ότι έχετε και ένα γράμμα που το επιβεβαιώνει.

Ο Μάρκος έβγαλε το φάκελο και της το έδωσε. Η Νατάσσα έριξε μια γρήγορη ματιά.

-Μάλιστα, μουρμούρισε. Ώστε καλικάντζαροι, ε;

-Ε... κάτι τέτοιο, απάντησε ο Μάρκος.

Η Νατάσσα τον κοίταξε με διεισδυτικό βλέμμα:

-Θέλετε να διώξετε καλικάντζαρους; ρώτησε απότομα.

-Όχι, η αλήθεια είναι πως όχι. Θέλουμε να διώξουμε κάτι άλλο.

-Αυτό το κάτι, μήπως ευθύνεται για τον σεισμό που έγινε πριν δυο μήνες στην Αθήνα;

-Μαμά τι λες;

Ο Μάρκος αντιμετώπιζε θαρραλέα το βλέμμα της, αλλά δεν ήταν σίγουρος για το αν έπρεπε να αποκαλυφθεί εντελώς ή όχι. Η Νατάσσα μάλλον κατάλαβε το δισταγμό του γιατί συνέχισε:

-Και κάτι «έντονα καιρικά φαινόμενα» όπως τα λένε οι ειδήσεις; Και έναν δύο ξαφνικούς τυφώνες που δεν τους είχαν προβλέψει οι μετεωρολόγοι; Και διάφορα άλλα παράξενα που πιθανώς συνέβησαν προσωπικά σε εσάς;

-Ναι, υποθέτω πως έτσι είναι, παραδέχτηκε ο Μάρκος. -Εσείς τι ξέρετε για όλα αυτά; πέρασε στην αντεπίθεση.

Η Νατάσσα αναστέναξε.

-Δυστυχώς όχι και πολλά πράγματα, είπε. Ξέρω πως είναι φαινόμενα που έχουν συμβεί στο παρελθόν, όταν εμφανίζονται στη γη τα Δαιμόνια. Τα έχω διαβάσει σε βιβλία, δεν έχω προσωπική πείρα. Άλλωστε η δική μου οικογένεια δεν έχει αρμοδιότητα σε αυτά τα θέματα. Με αυτά είναι επιφορτισμένοι πιο ισχυροί άνθρωποι, εμείς ασχολούμαστε με απλά πράγματα.

Η Άννα παρατήρησε ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε αποφύγει επιμελώς να αναφέρει τη λέξη μάγος. Το ίδιο είχε κάνει και ο Μάρκος.

-Θα ήθελα παρ' όλα αυτά, αν ξέρετε κάτι να μου το πείτε, της είπε μαλακά, οτιδήποτε. Δεν έχω εκπαιδευτεί, με αποτέλεσμα να βρίσκομαι τώρα ξεκρέμαστος και να προσπαθώ να βγάλω άκρη παίρνοντας πληροφορίες από δω και από κει.

-Τι; Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η Δέσποινα Γούναρη άφησε στην τύχη ένα τέτοιο ζήτημα! Πως επέτρεψε να σβήσει μια τέτοια κληρονομιά αφήνοντας τον εγγονό της ανεκπαίδευτο. Ο γιος της δεν κληρονόμησε το ταλέντο;

-Ο πατέρας μου, ναι, κατά κάποιο τρόπο. Η γιαγιά μου πέθανε νωρίς και ο πατέρας μου… δεν ξέρω αν το κληρονόμησε ακριβώς. Έτσι πίστευε ο ίδιος, νομίζω ότι η γιαγιά μου είχε προσπαθήσει να τον διδάξει, αλλά εκείνος είχε άλλα ενδιαφέροντα.

-Τι ενδιαφέροντα;

-Του άρεσε να επικαλείται πνεύματα. Είχε μαζέψει γύρω του μία ομάδα από ανθρώπους που τον πίστευαν για μέντιουμ και ασχολούταν κυρίως με πνευματιστικές συγκεντρώσεις. Ο κόσμος τον θεωρούσε κάπως γραφικό κι εγώ δε θέλησα ποτέ να μάθω την τέχνη του. Δεν ξέρω έτσι κι αλλιώς αν και τι θα μπορούσε να με διδάξει.

Η Νατάσσα έδειξε ανήσυχη.

-Τότε ποιος σου μίλησε για τα Δαιμόνια; ρώτησε. Και πώς σκέφτεσαι να τα αντιμετωπίσεις; Πώς σκέφτηκες το Φίχτι; Επειδή μαζεύει τους καλικάντζαρους δεν σημαίνει ότι λειτουργεί και με άλλα πλάσματα.

-Αυτός που μου μίλησε για τα Δαιμόνια, ή τουλάχιστον έβαλε να μου μιλήσουν γι' αυτά, είναι ο Αλέξανδρος ο Γέρος, φαντάζομαι ότι ίσως τον έχετε ακουστά. Αυτός

με ανακάτεψε στην υπόθεση και η Λατίφα, η γριά Αιγύπτια, ήρθε από την πατρίδα της μόνο και μόνο για να με βοηθήσει να καταλάβω κάποια πράγματα. Για το Φίχτι διαβάσαμε σε ένα παλιό βιβλίο με χρησμούς που έφερε μαζί της. Λέγεται *Βίβλος των Μυστηρίων*, δεν ξέρω αν το έχετε ακούσει, εκεί μέσα λέει μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα για τα Δαιμόνια. Το Φίχτι, μαζί με κάποια άλλα αντικείμενα θα χρειαστούν για να τα στείλουμε πίσω στον κόσμο τους.

-Μάλιστα, έκανε η Νατάσσα κάπως δύσπιστα. -Και τα άλλα αντικείμενα; Τα έχετε;

-Όχι όλα, αλλά σ' αυτό είμαι αισιόδοξος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα καταφέρουμε να τα αποκτήσουμε. (Η Άννα θαύμασε που ο Μάρκος ήταν αισιόδοξος σε κάτι, αν και δεν το έδειχνε καθόλου). -Αυτό που με ανησυχεί περισσότερο είναι η άγνοιά μου, καταλαβαίνετε; Δεν ξέρω πώς να κάνω αυτά τα πράγματα, δεν ξέρω να κάνω μαγικά, πώς λειτουργούν τα ξόρκια, δεν ξέρω τίποτα.

Η Νατάσσα λοξοκοίταξε την Άννα.

-Η κοπέλα τι σχέση έχει με όλα αυτά; ρώτησε.

Ο Μάρκος κατάλαβε ότι ήταν αβέβαιη για το αν θα έπρεπε να μιλήσει μπροστά της.

-Να, είναι κι αυτή απαραίτητη για να γίνει η τελετή που θα διώξει τα Δαιμόνια. Είναι μία Γυναίκα που Θυμάται, ξέρετε τι είναι;

Η Νατάσσα έδειξε εντυπωσιασμένη για μία στιγμή.

-Έχεις το Σκήπτρο; ρώτησε.

-Ναι.

-Το έχεις γιατί στο έδωσε ο πατέρας σου ή γιατί το ίδιο σε επέλεξε;

-Θα έλεγα ότι με επέλεξε, μιας και δεν μπόρεσα να απαλλαγώ απ' αυτό όσο κι αν προσπάθησα.

-Τον ακολούθησε, πετάχτηκε η Άννα.

-Τότε φίλε μου, δε χρειάζεσαι πολλά ακόμα. Τι θέλεις να ξέρεις; Έχεις το Σκήπτρο, έχεις τις οδηγίες για το τι πρέπει να κάνεις, αν αποκτήσεις και τα αντικείμενα θα είσαι έτοιμος.

-Αλλά δεν ξέρω να κάνω μαγικά, δεν είμαι αληθινός μάγος. Οι Αθάνατοι προσπάθησαν να με βάλουν να κάνω κάποια πράγματα, όπως να ανάψω φωτιά ή να μεταμορφώσω ένα κορδόνι σε σκουλήκι, αλλά δεν κατάφερα τίποτα, ξέσπασε ο Μάρκος απελπισμένος.

Η Νατάσσα γέλασε.

-Οι Αθάνατοι δεν ξέρουν τι τους γίνεται από μάγια, είπε. Άκου κορδόνι σε σκουλήκι! Πολλά έργα φαντασίας βλέπουν από τότε που ανακαλύφτηκε ο κινηματογράφος και μετά! Άκου αγόρι μου: δεν έχεις κάνει ποτέ σου μάγια; Σκέψου καλά και απάντησέ μου: δεν έχεις κάνει ποτέ σου κάτι παράξενο, κάτι ασυνήθιστο, ίσως με τη βοήθεια του Σκήπτρου;

-Πώς, έχω κάνει. Ας πούμε όταν άνοιξε μία τρύπα προς την διάσταση των Δαιμονίων εγώ την έκλεισα, ή όταν προκλήθηκε ένας αφύσικος τυφώνας στο χωριό μου πριν μερικές μέρες, τον σταμάτησα. Μπόρεσα να δω και μέσα από τον καθρέφτη που το δίδυμό του έχει η γιαγιά Μαρίνα, πράγμα που η Άννα δεν κατάφερε.

-Πύλη, αγόρι μου, Πύλη.

-Τι Πύλη;

-Δεν λέγεται τρύπα προς την άλλη διάσταση, λέγεται Πύλη.

Ο Μάρκος έκανε μια κίνηση ανυπομονησίας.

-Έχει σημασία. Ένα πράγμα που μετράει στη μαγεία είναι η ορολογία! Μάθε να λες τα πράγματα με το αληθινό τους όνομα, κάποιοι κάποτε πάσχισαν για να το βρουν. Μόνο έτσι ξέρουν ότι μιλάς γι' αυτά. Αλλιώς δε σου δίνουν σημασία και δεν μπορείς να τα επηρεάσεις, με καταλαβαίνεις;

-Ναι, έκανε ο Μάρκος έκπληκτος.

-Αλήθεια άνοιξε μια Πύλη; Η Νατάσσα έδειξε ανήσυχη.

-Ναι.

-Αυτό δεν είναι καθόλου καλό, δείχνει ότι τα πράγματα έχουν προχωρήσει αρκετά. Πρέπει να βιαστείς. Πόσα αντικείμενα πρέπει να μαζέψεις;

-Τρία.

-Πόσα έχεις;

-Με το Φίχτι δύο: το δαχτυλίδι και μια περγαμηνή που βρήκαν οι Αθάνατοι. Εκεί μέσα θα έπρεπε να λέει μάλλον τα λόγια από το ξόρκι. Το πρόβλημα είναι ότι δεν λέει απολύτως τίποτα. Είναι εντελώς άδεια, εκτός από κάτι σχεδιάκια που έχει στην άκρη. Οι Αθάνατοι λένε ότι μάλλον πρόκειται για μαγική μελάνη και ψάχνουν τρόπους για να την κάνουν να αποκαλυφθεί.

-Τον κακό τους τον καιρό, ελπίζω να μην καταστρέψουν την περγαμηνή με τις βλακείες τους. Τα γραπτά αυτού του είδους αποκαλύπτουν το περιεχόμενό τους όταν είναι η ώρα να χρησιμοποιηθούν. Όταν δηλαδή θα έχεις συγκεντρώσει όλα τα αντικείμενα και θα έχει έρθει ο καιρός να κάνεις την τελετουργία.

Ο Μάρκος και η Άννα την κοιτούσαν μπερδεμένοι. Η Μαρίνα έδειχνε ενθουσιασμένη που ήταν παρούσα σε μια τέτοια συζήτηση.

-Μάλιστα. Την τελευταία στιγμή δηλαδή;

-Ακριβώς, θα ήταν επικίνδυνο να μπορεί να διαβάσει κανείς το ξόρκι όλη την ώρα, δε συμφωνείς; Όταν όλα θα είναι έτοιμα, θα ανοίξεις τη περγαμηνή, θα της εξηγήσεις τι έχεις συγκεντρώσει και θα της πεις: *φανέρωσε τη γραφή σου*. Τότε και μόνο τότε το κείμενο θα εμφανιστεί. Έτσι λειτουργούν όλα τα έγγραφα αυτού του είδους.

-Αυτό δεν το ήξερα και δε θα το έβρισκα ποτέ. Αυτό εννοώ ότι δεν ξέρω τίποτα.

-Μα υπάρχουν βιβλία που μιλάνε γι' αυτά τα πράγματα. Οι Αθάνατοι πρέπει να έχουν αρκετά στις βιβλιοθήκες τους.

-Έχουν. Το διάστημα που κάθισα μαζί τους διάβασα μερικά, αλλά όπως είπατε ο χρόνος μας βιάζει και για να μάθω τα πάντα από τα βιβλία θα χρειαζόμουνα χρόνια.

-Εντάξει, σ' αυτό έχεις δίκιο. Πες μου τι άλλο πρέπει να κάνεις για να δω αν μπορώ να σε βοηθήσω.

-Θα πρέπει βρω έναν Πλαγίαυλο.

Η Νατάσσα τον κοίταξε με κομμένη την ανάσα. Το πρόσωπό της άσπρισε.

-Ξέρεις τι είναι ο Πλαγίαυλος; ρώτησε.

-Ένα φλάουτο, έκανε ο Μάρκος απορημένος με τον τρόμο που έβλεπε στα μάτια της.

-Όταν ένας χρησμός ζητάει από τον μάγο να βρει ένα μουσικό όργανο, ξέρεις τι σημαίνει αυτό;

-Όχι, τι; έκανε ο Μάρκος τρομοκρατημένος.

-Ότι προφανώς για να πραγματοποιηθεί το ξόρκι θα πρέπει να παίξει το μουσικό όργανο.

-Και;

-Θα πρέπει να παίξεις μια μελωδία.

-Ναι;

-Έχεις παίξει ποτέ σου φλάουτο;

-Όλη την ώρα.

-Με δουλεύεις;

-Όχι, είμαι φλαουτίστας.

-Τι εννοείς «είμαι φλαουτίστας»;

-Ότι αυτή είναι η δουλειά μου. Είμαι μουσικός, φλαουτίστας.

Η Νατάσσα πήρα μια βαθιά ανάσα.

-Αλήθεια;

-Ναι.

Η γυναίκα χαμογέλασε χαλαρώνοντας.

-Τότε αγόρι μου, κατέχεις την πιο σημαντική μαγεία που χρειάζεται. Αυτό θα ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι του ξορκιού, κάποιος που δε θα ήξερε να παίζει τον Πλαγίαυλο, δε θα είχε καμία πιθανότητα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε κι εκείνος.

-Αυτό λοιπόν θα το χειριστείς μόνος σου. Κάτι άλλο;

-Δεν ξέρω τι ακριβώς να ρωτήσω… είναι που δεν εμπιστεύομαι εντελώς του Αθάνατους.

-Καλά κάνεις, κανένας μάγος ποτέ δεν εμπιστεύτηκε ολοκληρωτικά τους Αθάνατους. Και βέβαια δεν είναι αυτοί όλοι οι Αθάνατοι, όπως θα ξέρεις. Το Συμβούλιό τους αποτελείται μόνο από Αθάνατους της Μεσογείου και δεν είναι το μόνο που υπάρχει.

-Δεν τους έχετε και σε πολύ μεγάλη υπόληψη, βλέπω.

-Όχι ότι δεν αξίζουν τίποτα, αλλά έχουν δώσει στον εαυτό τους παραπάνω σημασία απ’ ό,τι χρειάζεται. Σε όλα ανακατεύονται, ακόμα και σε αυτά που δεν τους αφορούν, και για όλα έχουν γνώμη.

Ο Μάρκος δε θα μπορούσε να συμφωνεί περισσότερο πάνω σ’ αυτό.

-Είναι και κάτι άλλο…

-Τι άλλο;

-Πρέπει να πραγματοποιήσω μια τελετή για να υφάνω το ξόρκι. Πρέπει να βάλω μαγεία σε αυτό, πρέπει να κάνω κάτι που δεν ξέρω τι είναι και που δεν το έχω ξανακάνει. Φαντάζομαι ότι το να έχω τα αντικείμενα που λέει το βιβλίο δεν αρκεί. Αλλιώς δε θα χρειαζόταν ένας μάγος, θα το έκανε απλώς κάποιος που θα διάβαζε τις οδηγίες από την περγαμηνή.

-Μια τελετουργία, τον διόρθωσε η Νατάσσα. Ο Μάγος χρειάζεται καταρχήν για να μπορέσει να διαβάσει την περγαμηνή. Είναι ορισμένα μαγικά αντικείμενα που λειτουργούν μόνο με ένα μάγο.

-Ναι, αυτό το διαπιστώσαμε, είπε η Άννα.

-Και μετά, τη μαγεία σου θα την κάνεις με το φλάουτο. Αφού ξέρεις να παίζεις φλάουτο, αυτή είναι όλη η μαγεία που θα χρειαστείς. Όσο πιο καλά παίξεις, τόσο πιο δυνατή θα είναι η μαγεία. Μην ανησυχείς, θα τα καταφέρεις μια χαρά.

-Παρ’ όλα αυτά, αισθάνομαι ότι κάτι μου λείπει.

-Η μαγεία δεν είναι όπως στα βιβλία. Δεν υπάρχει συγκεκριμένος τρόπος να γίνει, και οι θεατρικές κινήσεις ή τα λόγια στα λατινικά δεν ωφελούν ιδιαίτερα. Αυτά είναι μόνο για εντυπωσιασμό, τα χρησιμοποιούσαν οι παλιοί μάγοι για να παραμυθιάζουν τον κόσμο. Τα αντικείμενα λειτουργούν με κάποιες λέξεις και οι τελετουργίες – όταν χρειάζεται να γίνουν - είναι μόνο αυτό που λέει η λέξη: τελετουργίες. Πρέπει δηλαδή να ακολουθήσεις κάποιο τελετουργικό. Κατά τ’ άλλα, το Σκήπτρο και το έμφυτο ταλέντο σου θα κάνουν όλη τη δουλειά, μη σκας. Να είσαι συγκεντρωμένος σε αυτό που θέλεις να γίνει. Αυτό είναι το μοναδικό κόλπο: να έχεις αυτοσυγκέντρωση και ξεκάθαρο στόχο, δε χρειάζεται να το ζορίζεις παραπάνω. Τα υπόλοιπα θα τα μάθεις με τον καιρό.

Ο Μάρκος δεν έδειχνε απόλυτα ικανοποιημένος, σαν να ήθελε να ρωτήσει κάτι ακόμα αλλά δίσταζε.

-Τι άλλο; ρώτησε η Νατάσσα καταλαβαίνοντας το.

-Δεν ξέρω πώς να κινηθώ, πώς να συνεχίσω. Πού να ψάξω μετά από εδώ; Πρέπει να βρω τον Πλαγίαυλο και δεν έχω καμία βοήθεια.

-Ρώτησες τους Φύλακες;

-Τους ποιους;

-Τους Φύλακες. Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που έχουν στην κατοχή τους μαγικά αντικείμενα χωρίς όμως να είναι μάγοι. Λέγονται Φύλακες και συνήθως είναι παλαιοπώλες ή συλλέκτες. Μου κάνει εντύπωση που οι Αθάνατοι δε σου μίλησαν γι’ αυτούς. Είμαι σίγουρη ότι θα έχουν ρωτήσει ήδη όσους γνωρίζουν. Ίσως πάλι να μη βρήκαν τίποτα.

-Δεν ξέρω κανέναν Φύλακα. Εσείς;

-Μία περίπτωση που μου έρχεται στο μυαλό είναι ένας παλαιοπώλης που μένει στην Αθήνα. Τον λένε Βασίλη, έχω χρόνια να τον δω, αλλά είμαι σίγουρη ότι κάνει ακόμα την ίδια δουλειά. Είχε πάντα μεγάλη μανία με τα παλιά πράγματα και ιδίως με τα μαγικά αντικείμενα. Είναι από τους πιο σημαντικούς, ίσως να μπορεί να σε βοηθήσει.

-Ο κύριος Βασίλης;

-Τον ξέρεις;

-Μάλλον. Έχει μεταφέρει το μαγαζί του εδώ και δύο χρόνια κάτω από το σπίτι μου στην οδό Παλαιολόγου. Αυτός βρήκε την τελευταία φορά το ραβδί… το Σκήπτρο

εννοώ, και μου το έδωσε. Γνωρίζει τον Νίκο και την Άννα -Μαρία, τους Αθάνατους που με προσέγγισαν.

-Ε, αυτός είναι σίγουρα, ανακατεύτηκε για να βοηθήσει τους Αθάνατους, ποιος ξέρει τι του έταξαν. Έτσι έχει γίνει και όλα τα μαγικά αντικείμενα στις μέρες μας έχουν περάσει στα χέρια των απλών ανθρώπων. Αυτόν να ρωτήσεις πρώτα. Δεν καταλαβαίνω γιατί οι Αθάνατοι δε σου έδωσαν όλες τις πληροφορίες που χρειαζόσουνα…

-Μήπως επειδή ο Μάγος πρέπει να λύσει τους γρίφους μόνος του;

-Μπορεί, μπορεί να είναι αυτό.

Το Φίχτι ήταν ένα ασημένιο δαχτυλίδι με μια μεγάλη κόκκινη πέτρα, εντυπωσιακό και –κατά τη γνώμη της Άννας- κακόγουστο. Ο Μάρκος ευχαρίστησε ειλικρινά τη Νατάσσα και τη Μαρίνα, με τη μητέρα αντάλλαξαν τηλέφωνα σε περίπτωση που χρειαζόταν καμιά επιπλέον συμβουλή και στην κόρη υποσχέθηκε να την ξεναγήσει όταν θα ερχόταν στην Αθήνα, την επόμενη χρονιά σαν φοιτήτρια - έλπιζε. Την επόμενη μέρα πήραν το πλοίο της επιστροφής.

Στο Σπίτι των Αθανάτων

Η Μαγδαληνή ήταν κατά κάποιο τρόπο ευχαριστημένη. Φυσικά τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά και κινδύνευαν όλοι, καταλάβαινε ότι θα ήταν πιο λογικό να αισθάνεται ανησυχία, αλλά δεν μπορούσε να αρνηθεί πως της άρεσε που το Σπίτι ήταν γεμάτο κόσμο, που υπήρχε πάντα κάποιος να συζητήσει, να μοιραστεί τις ανησυχίες της και να διαφωνήσει. Το τραπέζι της τραπεζαρίας ήταν πάντα συνωστισμένο και το βράδυ στο σαλόνι ήταν δύσκολο να βρεις θέση στον γωνιακό καναπέ κοντά στο τζάκι. Το Σπίτι των Αθανάτων ήταν η βάση τους, εκεί βρίσκονταν οι βιβλιοθήκες τους, τα αρχεία τους, τα προσωπικά τους δωμάτια. Ήταν κάτι σαν πατρικό τους σπίτι, αλλά σχεδόν πάντα ήταν άδειο. Οι Αθάνατοι συνήθιζαν να φεύγουν στον κόσμο και να ζουν διάφορες ζωές. Ένα ολόκληρο εργαστήριο κάλυπτε τις ανάγκες τους σε πλαστά έγγραφα και ένα επιτελείο από θνητούς-βοηθούς τους βοηθούσε να εντάσσονται στον κόσμο κάθε φορά που άρχιζαν μια καινούρια ζωή. Στις ζωές αυτές δούλευαν, καμιά φορά σπούδαζαν, ερωτεύονταν και πολύ συχνά χρησιμοποιούσαν τον χρόνο τους για να κάνουν δουλειές του Συμβουλίου, έρευνες,

μελέτες, αποστολές κάθε είδους. Συνήθως, όταν περνούσαν αρκετά χρόνια σε μία ζωή, τόσα που να άρχιζε να φαίνεται ύποπτο το ότι δεν γερνούσαν, έφτανε η στιγμή να την αλλάξουν. Τότε έβρισκαν έναν τρόπο να αφήσουν όσα είχαν δημιουργήσει εκεί και γύριζαν στο Σπίτι. Η ύπαρξη του Σπιτιού τους παρηγορούσε και τους γλίτωνε από τη μελαγχολία των αναγκαστικών αποχωρήσεων και αποχωρισμών.

Μερικοί έμεναν καιρό εκεί πριν βγουν και πάλι στον κόσμο, μπορεί και χρόνια, και μελετούσαν τα βιβλία, εξασκούσαν τις ικανότητές τους ή ασχολούταν με τις υποθέσεις τους - πάντα υπήρχαν κάποιες τρέχουσες υποθέσεις που απαιτούσαν τη φροντίδα τους. Άλλοι έμεναν μόνο λίγους μήνες, μέχρι να ετοιμαστούν τα καινούρια τους χαρτιά και να ξαναφύγουν για κάπου αλλού. Όλοι πάντως ήθελαν να ξαναφεύγουν κάποια στιγμή. Όλοι εκτός από τη Μαγδαληνή. Εκείνη ήταν ο άνθρωπος που έμενε πάντα στο Σπίτι, το σταθερό τους σημείο. Κάποιος έπρεπε να μένει πίσω, να το φυλάει και να το φροντίζει. Να συντονίζει όλα αυτά τα πηγαινέλα, να ξέρει ανά πάσα στιγμή πού ήταν ο καθένας· ήταν ένας σημαντικός ρόλος. Η Μαγδαληνή ήταν κάτι σαν υπαρχηγός για τους Αθάνατους του Συμβουλίου. Και όσο περνούσαν τα χρόνια, γινόταν όλο και πιο επιτακτική η ανάγκη να κάθεται κάποιος με τον Αλέξανδρο τον Γέρο. Ο γηραιότερος άνθρωπος του κόσμου είχε όντως γεράσει τον τελευταίο αιώνα και η υγεία του δεν ήταν πάντα καλή. Τελευταία δυσκολευόταν να μετακινηθεί και όλο και συχνότερα χρειαζόταν να τον επισκέπτεται γιατρός. Η Μαγδαληνή είχε αναλάβει, χωρίς να της έχει ζητηθεί ποτέ επισήμως, να τον φροντίζει. Αυτό δεν την ενοχλούσε: αγαπούσε τον Αλέξανδρο, με τα χρόνια είχε αρχίσει να τον νιώθει σαν πατέρα της. Επιπλέον της άρεσε να ζει στην ύπαιθρο, στην ησυχία του δάσους. Είχε επιλέξει αυτή τη ζωή. Όταν όμως ερχόταν κάποιος να μείνει για λίγο, το Σπίτι της άρεσε πολύ περισσότερο. Τότε καταλάβαινε πως κάτι έχανε. Και τώρα... όσο και να ήταν δύσκολα τα πράγματα, για τη Μαγδαληνή ήταν σαν να είχαν γιορτή. Εκτός από τους δώδεκα Αθάνατους, στο Σπίτι έρχονταν εκείνες τις μέρες μία μαγείρισσα και δύο καθαρίστριες από το χωριό, κόρες θνητών – βοηθών και μυημένες από χρόνια στα μυστικά τους.

Εκείνη τη μέρα είχαν άλλο ένα Συμβούλιο. Έκαναν συχνά τις επίσημες συνεδριάσεις τους προσπαθώντας να συντονίσουν όλα όσα έπρεπε να γίνουν. Επηρεασμένοι από την εποχή, είχαν διαμορφώσει την αίθουσα των Συμβουλίων σαν να ήταν η αίθουσα συνεδριάσεων μίας μεγάλης εταιρίας. Είχαν διαλέξει ένα δωμάτιο που είχε μεγάλα παράθυρα προς τη δυτική πλευρά και στη μέση είχαν τοποθετήσει ένα μακρόστενο τραπέζι, καρέκλες με ροδάκια, λάπτοπ και προτζέκτορα. Όλα αυτά

φαίνονταν διασκεδαστικά στην Μαγδαληνή, που παρατηρούσε τους ομοίους της να τσακώνονται για άλλη μια φορά περιμένοντας να αρχίσει η συνεδρίαση.

Ο Γέρος άρχισε να χτυπάει την κουδούνα του με τον συνηθισμένο μονότονο τρόπο του. Η Μαγδαληνή ήταν σίγουρη ότι το έκανε αυτό επειδή ήξερε ότι τους εκνεύριζε, όπως τον εκνεύριζαν κι εκείνον με τις φωνές τους. Τελικά οι φωνές σταμάτησαν.

-Φίλοι, είμαστε εδώ για να ανακεφαλαιώσουμε για ακόμα μία φορά την κατάσταση, ας μη χρονοτριβούμε, είπε ο Γέρος. Ποιος θα μας κάνει την αναφορά;

Ο Κωνσταντίνος Κόντογλου, ο Πόντιος Αθάνατος σηκώθηκε από τη θέση του.

-Εγώ κύριε Πρόεδρε. Θα σας πω σε ποιο σημείο βρισκόμαστε σήμερα. Λοιπόν: σύμφωνα με το χρησμό που μας αποκάλυψε η αγαπητή μας Λατίφα η Αιγύπτια, για να εκτελέσουμε την τελετουργία, στην οποία θα υφανθεί το ξόρκι που θα στείλει τα Δαιμόνια πίσω στον κόσμο τους και θα κλείσει την Πύλη, χρειαζόμαστε το δαχτυλίδι Φίχτι, τον Πλαγίαυλο της Γλυκιάς Μελωδίας, τη Γραφή που Αλλάζει τα Πεπρωμένα, τη συμμετοχή ενός Αθάνατου από κάθε αιώνα και, ιδανικά, μίας Γυναίκας που Θυμάται. Η τελετουργία πρέπει να γίνει ένα βράδυ με το φεγγάρι στο τελευταίο τέταρτο, να συγκεντρωθούμε σε ένα «μέρος με αρχαία ενέργεια» και ο Μάγος να προφέρει συγκεκριμένα λόγια που προφανώς βρίσκονται μέσα στη Γραφή που Αλλάζει τα Πεπρωμένα. Ο Κωνσταντίνος επανέλαβε τυπικά αυτά που όλοι γνώριζαν, όπως συνηθιζόταν στην αρχή κάθε συνεδρίασης.

-Και πού είμαστε σε σχέση με όλα αυτά; ρώτησε υπομονετικά ο πρόεδρος.

-Έχω να σας ανακοινώσω κάτι ευχάριστο: ο Μάγος τηλεφώνησε πριν λίγο και μου είπε ότι βρήκε το Φίχτι!

Ξαφνιασμένα επιφωνήματα υποδέχτηκαν αυτή τη δήλωση. Οι Αθάνατοι τον κατέκλυσαν με ερωτήσεις σχετικά με τον Μάρκο: πού το βρήκε, πώς το βρήκε, αν έμαθε σε τι θα χρησιμεύσει και πώς να το ενεργοποιεί, πού ήταν τώρα… Στο τέλος ο πρόεδρος άρχισε να χτυπάει και πάλι την κουδούνα του μέχρι να τους επαναφέρει στην τάξη και στο θέμα της συνεδρίασης.

-Έχω να πω και κάτι άλλο, είπε ο Κωνσταντίνος όταν επιτέλους ησύχασαν ξανά. -Ο Μάρκος έμαθε και για την περγαμηνή που μας έφερε η Λατίφα και που μέχρι τώρα δεν μπορέσαμε να διαβάσουμε: είναι έγγραφο μάγου. Μόνο στον ίδιο θα αποκαλυφθεί, όταν θα είναι έτοιμος να εκτελέσει την τελετουργία.

-Έγγραφο της τελευταίας στιγμής δηλαδή, έκανε ο Γεώργιος Παπαγιάννης στριφνά.

-Μπράβο στον Μάγο μας, φαίνεται πως κάτι καταφέρνει τελικά, είπε επιδοκιμαστικά η Κατρίν Μπολέν.

-Και ο Πλαγίαυλος; ρώτησε ο Γέρος.

-Είπε πως είναι το επόμενο αντικείμενο που θα αναζητήσει. Σήμερα το πρωί γύρισε στην Αθήνα, δεν κατάλαβα καλά από πού, μου τα είπε λίγο μπερδεμένα. Δεν ανέφερε πώς θα κινηθεί στη συνέχεια, αλλά αρχίζω να του έχω εμπιστοσύνη. Είναι έξυπνος και αποδεικνύεται ικανός.

-Δε θα διαφωνήσω, είπε ο Αλέξανδρος ο Γέρος που είχε συμπαθήσει τον Μάρκο κατά τη διάρκεια της διαμονής του στον Σταθμό. Ας περάσουμε τώρα στα δικά μας. Έχουν μαζευτεί όλοι οι Αθάνατοι στον Σταθμό;

-Σχεδόν όλοι, κύριε Πρόεδρε.

-Και η Αναστασία πού είναι; Πού βρίσκεται η γυναίκα σου, Γρηγόρη Παπαζήση;

-Θα έρθει σύντομα. Έχει να τελειώσει πρώτα κάποιες εργασίες με την ομάδα μας.

Η «ομάδα» του Γρηγόρη αποτελούταν από την γυναίκα του την Αναστασία, που τον τελευταίο καιρό είχε πάρει ένα διδακτορικό με τίτλο «Αξιοποίηση της Πληροφορικής Τεχνολογίας στην Κοινωνική Στατιστική», την μαθήτρια και προστατευόμενή της Νεφέλη και μερικούς άλλους θνητούς που ειδικεύονταν στους υπολογιστές. Οι περισσότεροι Αθάνατοι δεν εμπιστεύονταν αυτή την ομάδα, οι επιστήμες τους ήταν πολύ μοντέρνες για τα γούστα τους, αλλά δεν μπορούσαν να αρνηθούν ότι τους είχαν φανεί χρήσιμοι πολλές φορές.

-Καμιά εργασία δεν είναι σημαντική μπροστά σε αυτό που συμβαίνει τώρα. Έχουμε πληροφορίες εάν συνέβη κανένα άλλο ατύχημα;

-Όχι κύριε Πρόεδρε, τα πράγματα είναι περιέργως ήσυχα.

-Πρέπει να μελετήσουμε τις φάσεις του φεγγαριού και να αποφασίσουμε ποια νύχτα θα είναι κατάλληλη για την τελετουργία, είπε ο Γεώργιος Παπαγιάννης.

-Αυτό νομίζω ότι είναι δουλειά του Μάγου, επενέβη για πρώτη φορά η Άννα - Μαρία.

-Συμφωνώ, αν νομίζετε ότι ο Μάγος είναι ικανός να σκεφτεί κάτι τέτοιο, έκανε ο Παπαγιάννης.

Η Μαγδαληνή τον κοίταξε στραβά. Αυτός ο άνθρωπος ήξερε να γίνεται αντιπαθητικός χωρίς λόγο.

-Ας του αφήσουμε την ευκαιρία, μέχρι τώρα δε μας έχει απογοητεύσει, είπε η Άννα -Μαρία ενοχλημένη.

-Και την τοποθεσία, πρόσθεσε εκείνος προκλητικά.

-Μήπως και αυτό πρέπει να το αποφασίσει ο Μάγος; αντέδρασε η Μαγδαληνή.

-Ο Μάγος δεν ξέρει από αυτά, ξαναείπε ο Παπαγιάννης, θιγμένος αυτή τη φορά.

Η Άννα -Μαρία ετοιμάστηκε να απαντήσει, αλλά ο Γέρος σήκωσε το χέρι του και τη σταμάτησε.

-Σε αυτό το σημείο θα μπορούσαμε όντως να βοηθήσουμε τον Μάγο μας για να κερδίσουμε χρόνο, είπε συμβιβαστικά. -Κάποιος θα μπορούσε να αναλάβει να μελετήσει τα μέρη με την αρχαία ενέργεια, ώστε όταν έρθει η ώρα να αποφασίσει τον τόπο, να έχουμε κάτι να του προτείνουμε.

Ο Κωνσταντίνος Κόντογλου ανέλαβε αυτή τη δουλειά και η επίσημη συνεδρίαση έληξε, ενώ ξανάρχισαν οι συνηθισμένες διαφωνίες και φασαρίες. Οι Αθάνατοι δεν είχαν φτάσει ούτε κατά διάνυα στην ηρεμία του πνεύματος και στη διαλλακτικότητα που θα περίμενε κανείς από ανθρώπους που έχουν ζήσει τόσα χρόνια και που έχουν δει τόσα πολλά στη ζωή τους. Η Μαγδαληνή χαμογέλασε μόνη της και κοίταξε τον Νίκο που καθόταν αμέτοχος απέναντι της. Πάλι δεν είχε μιλήσει καθόλου ούτε και σε αυτή τη συνέλευση. Έτσι ήταν από τη μέρα που γύρισε από την Αίγυπτο, λες και είχε κάνει ό,τι χρειαζόταν για την υπόθεση και δεν είχε γνώμη για τίποτα άλλο. Η Μαγδαληνή τον κοιτούσε εξεταστικά. Ο Νίκος ήταν συνήθως εύθυμος άντρας και πολυλογάς, είχε γνώμη για όλα, σε σημείο να εκνευρίζει μερικούς. Επέστρεφε στο Σπίτι κάθε τριάντα χρόνια περίπου (εκτός βέβαια από τις φορές που ερχόταν για απλή επίσκεψη) και ποτέ δεν καθόταν για πολύ. Του άρεσε η ζωή έξω, οι καινούριες εμπειρίες, ενθουσιαζόταν με ανθρώπους και καταστάσεις. Μάζευε πάντα πολλά πράγματα, που μετά έπρεπε να βρει τρόπο να τα μετακομίσει χωρίς να κινήσει υποψίες, και αυτό τους έβαζε συνέχεια σε μπελάδες.

Κάθε φορά που γυρνούσε περνούσαν ατελείωτα βράδια μαζί, να της περιγράφει τις καινούριες εμπειρίες του, τα καινούρια χόμπι του, τα καινούρια πράγματα που είχε μάθει. Η Μαγδαληνή ορισμένες φορές νόμιζε ότι ζούσε για τις μέρες που θα ερχόταν ο Νίκος να τους δει και όταν εκείνος αποφάσιζε ότι είχε τελειώσει ένας κύκλος της ζωής του και ερχόταν με σκοπό να μείνει κανένα εξάμηνο, γινόταν ευτυχισμένη. Ο Νίκος ήταν ο μόνος λόγος για τον οποίο καμία φορά σκεφτόταν να αφήσει τη σιγουριά του Σπιτιού και να βγει στον έξω κόσμο. Αυτή τη φορά όμως έδειχνε καταβεβλημένος. Δεν είχε όρεξη για κουβέντες, ούτε συμμετείχε στις αποφάσεις. Η Μαγδαληνή αναρωτήθηκε μήπως είχε έρθει η στιγμή να τον ξεμοναχιάσει και να τον ρωτήσει τι του συνέβαινε. Καθώς οι υπόλοιποι είχαν αρχίσει

ένας ένας να βγαίνουν από την αίθουσα, αποφάσισε να το αναβάλει για αργότερα και τους ακολούθησε: πλησίαζε η ώρα του φαγητού.

ΜΕΡΟΣ 5

Μαγικά αντικείμενα

1.

Ο Άρης ήθελε να μάθει τα πάντα. Ο Μάρκος του είχε πει όσα θυμόταν, αν και λίγο περιληπτικά για τα γούστα του, και η Άννα είχε συμπληρώσει μερικές λεπτομέρειες, αλλά εκείνος δεν έδειχνε να ικανοποιείται με τίποτα και ρωτούσε ξανά και ξανά μήπως και τους είχε ξεφύγει κάτι σημαντικό ή πικάντικο. Τους περίμενε στο λιμάνι με το αυτοκίνητο στις έξι το πρωί και μόνο γι' αυτό δικαιούταν να ρωτήσει ό,τι ήθελε στη διαδρομή για το σπίτι. Μόλις έφτασαν όμως, οι δύο φίλοι του τον παράτησαν και πήγαν να κοιμηθούν.

Το μεσημέρι άρχισε να βρέχει. Η Άννα άκουσε τη βροχή στον ύπνο της και πετάχτηκε από το κρεβάτι τρομαγμένη. Δεν είχε ξεχάσει τι είχε συμβεί στη διάρκεια της τελευταίας καταιγίδας. Έκανε λίγα λεπτά να συνέλθει και να θυμηθεί πού ήταν: τις τελευταίες μέρες είχε ξυπνήσει σε πολλά διαφορετικά μέρη και το μυαλό της είχε μπερδευτεί. Στον κάτω όροφο ο Άρης μαγείρευε κοτόπουλο στον φούρνο και το σαλόνι μύριζε ψητό. Η Άννα αισθάνθηκε ωραία που ήταν στο σπίτι και η σκέψη ότι ο Μάρκος βρισκόταν πάλι απέναντι της έφτιαξε ακόμα περισσότερο τη διάθεση. Όταν κατέβηκε κάτω, ο Άρης μιλούσε στο τηλέφωνο μαζί του.

-Ξύπνησε; τον ρώτησε όταν έκλεισε.

-Ναι, έρχεται για φαγητό. Έχει φρικάρει, στο σπίτι του είχε γίνει πάλι επιδρομή από κατσαρίδες. Όταν έφτασε δεν υπήρχε ούτε μία, λέει. Τώρα που ξύπνησε έχει γεμίσει ο κόσμος.

-Θέλεις να σου δείξω το Φίχτι; άλλαξε θέμα η Άννα με ένα πονηρό χαμόγελο.

-Εσύ το έχεις; Ναι θέλω, αν και αυτό που επείγει τώρα είναι να δούμε τι θα κάνουμε στη συνέχεια.

Ο Μάρκος χτύπησε την πόρτα τους πριν περάσουν δέκα λεπτά. Κρατούσε στο χέρι τον σάκο του, τη θήκη με το φλάουτο και το Σκήπτρο.

-Μετακομίζεις εδώ; τον πείραξε η Άννα, αλλά μετά είδε το πρόσωπό του και η διάθεσή της για κοροϊδία εξανεμίστηκε. Ο Μάρκος ήταν άσπρος σαν πανί.

-Τι έγινε; τον ρώτησε ανήσυχη.

-Κατσαρίδες. Το χολ και ο διάδρομος του σπιτιού μου είναι στρωμένα με κατσαρίδες. Χρειάστηκε να πατήσω επάνω τους για να βγω έξω, καταλαβαίνεις;

Ανατρίχιασε. -Ήταν… δεν ξέρω πόσες. Ακόμα και στο κλιμακοστάσιο υπήρχαν μερικές και έδειχναν να βγαίνουν από το σπίτι μου.

Πρώτη φορά η Άννα τον έβλεπε τόσο φρικαρισμένο. Και ο Άρης ανησύχησε.

-Έλα, κάτσε, του είπε και τον έπιασε από το μπράτσο, καθώς φαινόταν έτοιμος να σωριαστεί. -Φταίνε τα Δαιμόνια, το ξέρεις. Δεν χρειάζεται να ξαναπάς, μπορείς να μείνεις εδώ μέχρι να τελειώσουν όλα. Αν και νομίζω ότι αν ξανανεβαίναμε τώρα στο διαμέρισμά σου, θα είχαν εξαφανιστεί.

-Ναι μπορεί, αλλά δε θέλω να ξαναπατήσω εκεί.

-Εντάξει, στο είπα δε χρειάζεται, μείνε εδώ.

-Και αν οι κατσαρίδες έρθουν εδώ; ρώτησε η Άννα που είχε κολλήσει τη φρίκη του. -Ακολουθούν τον μάγο, έτσι δεν είναι;

-Δεν τον έχουν ακολουθήσει πουθενά μέχρι τώρα, μόνο στο σπίτι του πάνε, είπε ο Άρης προσπαθώντας να την καθησυχάσει. -Μην ανησυχείτε, σταματήστε να φρικάρετε με τις κατσαρίδες και ελάτε να φάμε.

-Δεν τις είδες, δεν είδες πόσες ήταν γι' αυτό μιλάς, γκρίνιαξε ο Μάρκος ακολουθώντας τον στην κουζίνα όπου έπλυνε τρεις- τέσσερις φορές τα χέρια του πριν καθίσει στο τραπέζι.

-Πρέπει να σκεφτούμε τι θα γίνει, είπε ο Άρης πάνω από μία φτερούγα κοτόπουλου.

-Άρη, ό,τι είναι να γίνει θα το κανονίσω εγώ, είναι δική μου υπόθεση όλο αυτό.

Ο Άρης τον κοίταξε κάπως παρεξηγημένα.

-Νόμιζα ότι ήθελες να σε βοηθήσουμε. Πήρα άδεια από το ωδείο για την επόμενη βδομάδα και τους είπα ότι και για την μεθεπόμενη θα τους τηλεφωνήσω, αν όμως δε χρειάζεται…

-Χρειάζεται, φυσικά και χρειάζεται, διόρθωσε ο Μάρκος καθησυχαστικά. Να δω τι θα κάνουμε τώρα που κανένας μας δε θα δουλεύει, μουρμούρισε.

-Δεν παραιτήθηκα κιόλας, διαμαρτυρήθηκε ο φίλος του.

-Ούτε εγώ, είπε η Άννα. Άλλωστε δε με πήραν ούτε ένα τηλέφωνο. Νομίζω ότι αυτή την περίοδο και μέχρι τις γιορτές δεν έχουν και πολλή δουλειά να μου δώσουν.

-Όμως δεν πληρώνεστε όταν δε δουλεύετε, κι εγώ έχω να δουλέψω από τον Σεπτέμβρη.

-Έχεις ξεμείνει από λεφτά;

-Η αλήθεια είναι πως με όλα αυτά τα ταξίδια…

-Εγώ έχω, τον έκοψε η Άννα. Δούλεψα αρκετά τους τελευταίους μήνες και πληρώθηκα καλά.

-Και εγώ κάτι έχω, είπε και ο Άρης. Πήγα και σ' εκείνη την ηχογράφηση τον Σεπτέμβριο και τα λεφτά ήρθαν τώρα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε.

-Τότε μπορώ να δηλώσω επισήμως ότι είμαι πανί με πανί. Θα πρέπει να χρηματοδοτήσετε την επιχείρηση για λίγο.

-Δε χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό, εσύ μας χρηματοδοτούσες τόσο καιρό, είπε η Άννα. Αναρωτιέμαι μόνο γιατί πλήρωσες τα πάντα στην Κρήτη.

-Μέχρι χτες είχα λεφτά: τελείωσαν στο καράβι!

-Ενδιαφέρον... Λοιπόν, τώρα που το λύσαμε αυτό μπορούμε να δούμε τι θα κάνουμε με τον Πλαγίαυλο;

Ο Μάρκος, που σε αυτή την υπόθεση αισθανόταν επιτέλους στα νερά του, άρχισε να εξηγεί:

-Λοιπόν: ψάχνουμε ένα μαγικό μουσικό όργανο που λέγεται *Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας*. Ο πλαγίαυλος είναι ένα πνευστό, ουσιαστικά ένα φλάουτο, αν και φαντάζομαι ότι εδώ μιλάμε για κάποιον πρόγονό του. Χαμογέλασε ευχαριστημένος, ήταν φανερό ότι του άρεσε να μιλάει γι' αυτό.

-Το φλάουτο είναι ένα πολύ παλιό μουσικό όργανο, μία εξέλιξη του αυλού, που χρησιμοποιούσαν ίσως ακόμα και οι πρωτόγονοι λαοί. Στην αρχαία Ελλάδα υπήρχε ο διπλός αυλός, όπως αυτός του Πάνα, με τις δύο φλογέρες δεξιά κι αριστερά. Ο πλαγίαυλος, όπως λέει και το όνομά του, είναι ένας αυλός που τον κρατάς πλάγια και, βασικά, είναι η ελληνική λέξη για το φλάουτο! Φαίνεται ότι υπήρχε παντού και σε όλες τις εποχές: στους ρωμαίους, στο Βυζάντιο, τον συναντάμε σε πίνακες της δυτικής Αναγέννησης – πράγμα που δείχνει ότι είχε περάσει και στη Δυτική Ευρώπη… τέλος πάντων, αυτό που θέλω να πω είναι ότι θα μπορούσε να έχει φτιαχτεί οπουδήποτε και οποιαδήποτε εποχή. Δυστυχώς οι Αθάνατοι δεν ήξεραν τίποτα για αυτόν, ούτε που τον είχαν ξανακούσει.

-Όπως και για πολλά άλλα, σχολίασε ο Άρης.

-Ακριβώς. Δεν ήξεραν τίποτα για τίποτα! γκρίνιαξε ο Μάρκος.

-Εγώ όμως, αν και θνητή, ξέρω κάποια πράγματα! έκανε η Άννα και πετάχτηκε από το τραπέζι. Γύρισε κρατώντας το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα*.

-Α μάλιστα, ομολογώ ότι αυτό το είχα ξεχάσει, είπε ο Άρης.

-Εμένα δε με άφησε να το ξεχάσω. Νόμιζα ότι τώρα πια το είχαμε διαβάσει όλο!

-Δεν σταματάτε τις βλακείες; Αυτό είναι το πιο χρήσιμο πράγμα που έχουμε βρει μέχρι τώρα. Η Άννα ξεφύλλισε το βιβλίο. -Νομίζω ότι κάτι είδα για το φλάουτό σου... να το. Να σας το διαβάσω;

«Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας: πλαγίαυλος που λέγεται ότι παραγγέλθηκε τον 10ο αιώνα από τον Ρομέσταμο, έναν ισχυρό μάγο της εποχής, από την περιοχή της Αρκαδίας. Κατασκευάστηκε δε, από μια ομάδα ξωτικών της γερμανικής υπαίθρου. Είναι φτιαγμένος από ελεφαντόδοντο, ένα ισχυρά μαγικό υλικό, σε ενιαίο σωλήνα με έξι οπές. Ο μάγος που το παρήγγειλε το τύλιξε με μόνιμο ξόρκι ώστε στα χέρια ενός δεξιοτέχνη να βγάζει μια μελωδία γλυκιά, ικανή να σκλαβώσει για μερικές στιγμές την ψυχή όποιου την ακούσει. Μεγαλύτερη επιρροή απ' ό,τι στους ανθρώπους, ο Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας έχει στα Δαιμόνια που, μαγεμένα και ανίκανα να αντιδράσουν, θα ακολουθήσουν παντού τη μελωδία του και τον μάγο-μουσικό που παίζει το όργανο. Αντικείμενο επικίνδυνο και με μεγάλη μαγική δύναμη, ικανό να λειτουργήσει μόνο στα χέρια ενός ιδιαίτερα προικισμένου μάγου.»

-Ο μαγικός αυλός! αναφώνησε ο Μάρκος. Μόνο που αντί για ποντίκια θα με ακολουθούν Δαιμόνια! Ωραία!

-Φλάουτο από ελεφαντόδοντο, με ενιαίο σωλήνα και μόνο έξι οπές, ε; Ούτε κλειδιά, ούτε επιστόμιο... αναρωτιέμαι αν θα μπορέσεις να παίξεις χωρίς να το έχεις δοκιμάσει ποτέ πριν, σχολίασε ο Άρης.

-Αυτό το λες για να με αγχώσεις περισσότερο; αρπάχτηκε ο Μάρκος. Το μόνο που δεν με είχε αγχώσει μέχρι τώρα ήταν το πώς θα παίξω φλάουτο.

-Έχεις δίκιο, δεν ξέρω γιατί το είπα. Δεν πιστεύω στ' αλήθεια ότι θα σε δυσκολέψει.

Ο Μάρκος αναστέναξε.

-Ας ασχοληθούμε με κάτι άλλο, εντάξει; Για αρχή πρέπει να τον βρούμε, ας επικεντρωθούμε σ' αυτό.

-Έχεις δίκιο.

-Είναι ένα μαγικό αντικείμενο. Μαγικά αντικείμενα έχουν οι μάγοι, δηλαδή οι οικογένειες μάγων απ' ό,τι μάθαμε προσφάτως. Η δική μου οικογένεια δεν το έχει, θα το είχα ανακαλύψει από τα δώδεκα αν υπήρχε στο σπίτι μου κάτι τέτοιο.

-Άλλωστε και τώρα που ψάξαμε δεν το βρήκαμε, συμπλήρωσε η Άννα.

-Η Νατάσσα Καπουράκη μας διαβεβαίωσε ότι ούτε και αυτοί έχουν κάτι παρόμοιο.

-Δε σας είπε πού να ψάξετε;

-Ναι, ξέρεις ποιον μας υπέδειξε; Τον Παλαιοπώλη! Είπε ότι εκτός από τους μάγους, μαγικά αντικείμενα έχουν και κάποιοι άλλοι άνθρωποι που τους ονόμασε Φύλακες, σημαίνει ότι είναι φύλακες των αντικειμένων. Ο Παλαιοπώλης είναι ένας τέτοιος Φύλακας. Φυσικά οι Αθάνατοι έχουν ήδη έρθει σε επαφή μαζί του και δεν έχει δει ποτέ του ένα παρόμοιο όργανο. Έχει όμως μία μικρή μαγική άρπα, απ' ό,τι είπε.

-Α, μας κάνει; ρώτησε εύθυμα η Άννα.

-Ναι, μόνο που θα παίξει ο Άρης. Εγώ με τα έγχορδα δεν τα πάω καλά.

-Εγώ λέω να πας να τον βρεις. Αυτός κάτι θα ξέρει, αν ασχολείται πράγματι με αυτά τα αντικείμενα, θα ξέρει τουλάχιστον πού τα βρίσκουνε, τι λες; πρότεινε ο Άρης.

-Ναι, αυτό θα κάνω. Ίσως να ξέρει από πού να αρχίσουμε. Άλλωστε είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο τώρα, σωστά;

-Εγώ θα μελετήσω τα αντικείμενα που έφερα από το χωριό σου. Ό,τι και να λες, κάποια από αυτά μας φάνηκαν χρήσιμα, είπε η Άννα.

-Πόσα έφερες;

-Α, καλά, χαμπάρι δεν πήρες; Γέμισε μία ολόκληρη κούτα. Τα έφερε σχεδόν όλα, την πείραξε ο Άρης. Και η μαμά σου είναι συνένοχος σ' αυτό.

-Είναι χρήσιμα, τους έκοψε η Άννα, προσπερνώντας το θέμα. Λοιπόν ας κάνει ο καθένας τη δουλειά του για να τελειώνουμε.

2.

Το απόγευμα ο Άρης δέχτηκε να συνοδέψει τον Μάρκο στον Παλαιοπώλη. Τώρα που χειμώνιαζε, η πόρτα του ήταν σχεδόν πάντα κλειστή και ο άντρας ήταν χαμένος κάπου στο εσωτερικό του μαγαζιού. Ένα κουδουνάκι χτύπησε όταν την άνοιξαν. Ο Άρης, που έμπαινε για πρώτη φορά στο παλαιοπωλείο, τα έχασε από την πληθώρα των πραγμάτων που υπήρχαν εκεί μέσα. Βαριά έπιπλα, ράφια, τραπέζια, μπαούλα, όλα φορτωμένα με μικροπράγματα. Καθρέφτες με σκαλιστές κορνίζες στους τοίχους, διακοσμητικά που στέκονταν ή κρέμονταν από παντού, μικροέπιπλα, βιβλιοθήκες με παλιά βιβλία... το μαγαζί ήταν πολύ πιο μεγάλο απ' ό,τι φαινόταν απ' έξω. Ο Άρης

είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό να χαζεύει γύρω του, ενώ ο Μάρκος περιεργαζόταν ένα μενταγιόν με πράσινες χάντρες που βρισκόταν πάνω στον πάγκο. Κανείς δεν είδε τον Παλαιοπώλη να έρχεται από το βάθος του μαγαζιού, ως που άκουσαν τη φωνή του δίπλα τους. Τινάχτηκαν και οι δυο.

-Βρε καλώς τα παιδιά! Μάρκο, δεν ήξερα ότι επέστρεψες! Χαίρομαι που σας βλέπω.

-Καλησπέρα κύριε Βασίλη. Πώς πάνε τα πράγματα εδώ; έκανε ο Μάρκος.

-Εδώ πάνε καλούτσικα. Δεν πιστεύω να ήρθες να διαμαρτυρηθείς πάλι για τις κατσαρίδες;

Ο Μάρκος στραβομουτσούνιασε καθώς θυμήθηκε αυτό το θέμα.

-Το μεσημέρι το πάτωμα του διαμερίσματός μου ήταν στρωμένο με δαύτες, μούγκρισε. Τώρα δεν ξέρω τι γίνεται, έχω εγκαταλείψει το διαμέρισμα και δεν σκέφτομαι να ξαναγυρίσω.

-Και πολύ καλά θα κάνεις. Οι κατσαρίδες έμαθαν να σε αναγνωρίζουν μόλις μπαίνεις στο σπίτι σου. Όταν θα τελειώσουν όλα, θα εξαφανιστούν.

-Τέλος πάντων, δεν ήρθαμε γι' αυτό. Ψάχνουμε ένα αντικείμενο και κάποιος, χωρίς να ξέρει ότι γνωριζόμαστε, μας έστειλε σ' εσένα.

-Λυπάμαι που δεν ήρθατε σ' εμένα από μόνοι σας. Γνωριζόμαστε τόσο καιρό, θα έπρεπε να έχουμε πια εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

Το μάτι του Παλαιοπώλη έλαμψε πονηρά. Αυτό ακριβώς ήταν το ύφος που είχε κάνει από την αρχή τον Μάρκο να μην τον εμπιστεύεται. Έριξε μια ματιά στον φίλο του, αλλά εκείνος συνέχιζε να είναι απορροφημένος από τα πράγματα γύρω του. Αν και είχε έρθει με την πρόθεση να μην κρύψει τίποτα, ξαφνικά δίσταζε να μιλήσει ανοιχτά γι' αυτό που ήθελε.

-Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε ο Παλαιοπώλης ανυπόμονα.

-Αυτό που ψάχνω… είναι ένα μαγικό αντικείμενο. Μου είπαν ότι εσύ ίσως να γνωρίζεις πού μπορεί να αναζητήσει κανείς κάτι τέτοιο.

-Ώστε έτσι! Πιστεύεις στα μαγικά αντικείμενα τώρα;

Αυτό ήταν άλλο ένα πράγμα που ενοχλούσε τον Μάρκο στον Παλαιοπώλη.

-Ναι, όπως προφανώς ξέρεις ήδη, πιστεύω. Θα μιλήσουμε σοβαρά τώρα; Οι ειρωνείες είναι ενοχλητικές.

-Έχεις δίκιο. Ο Άρης; ψιθύρισε κάνοντας νόημα προς το μέρος του, αν και δε φαινόταν να ακούει τίποτα από όλα αυτά.

-Ο Άρης με βοηθάει και δεν υπάρχει λόγος να του κρύβω τίποτα.

Ο Άρης γύρισε απότομα όταν άκουσε το όνομά του.

-Ωραία λοιπόν. Περιμένετε μια στιγμή.

Ο Παλαιοπώλης, κάτω από τα έκπληκτα βλέμματα των δύο φίλων, πήγε ως την πόρτα του μαγαζιού και την κλείδωσε, γύρισε την ταμπέλα στο «κλειστό», έσβησε τα πολλά φώτα και στη συνέχεια πέρασε πίσω από τον πάγκο όπου βρισκόταν η ταμειακή μηχανή και καμία τριανταριά ακόμα μικροπράγματα, παραμέρισε κάποια που κρέμονταν από το ταβάνι, έσπρωξε στην άκρη έναν καλόγερο και άνοιξε μια πόρτα που πριν δεν φαινόταν. Τους έγνεψε να τον ακολουθήσουν και τον υπάκουσαν σαστισμένοι. Πίσω από το μαγαζί υπήρχε άλλο ένα δωμάτιο που δεν γινόταν αντιληπτό από τον κυρίως χώρο. Ήταν μικρότερο, λιγότερο γεμάτο, πιο τακτοποιημένο και διέθετε δυο πολυθρόνες και έναν διθέσιο καναπέ δίπλα σ' ένα τζάκι, μάλλον διακοσμητικό, καθώς από το κτίριο δεν έβγαινε καμία καμινάδα.

Ο κύριος Βασίλης τους έκανε νόημα να καθίσουν.

-Τι να σας κεράσω; ρώτησε.

-Τίποτα, απάντησε ο Μάρκος. Τι είναι αυτός ο χώρος;

-Είναι το μυστικό μου δωμάτιο, εδώ που φυλάω τα ειδικά αντικείμενα σαν αυτό που ψάχνεις. Φυσικά δεν υπάρχει λόγος να τα βλέπει όλος ο κόσμος.

-Η Νατάσσα Καπουράκη μου είπε ότι είσαι Φύλακας. Είναι αλήθεια αυτό;

-Η Νατάσσα! Θεέ μου πόσα χρόνια έχω να την δω! Τι κάνει; Η μητέρα της ζει;

-Ζει, αν και τα έχει κάπως χαμένα. Τέλος πάντων, δε νομίζω ότι είναι αυτό το θέμα. Ξέρεις τι ψάχνουμε;

-Αν γνωρίζω καλά την υπόθεση, ψάχνεις κάτι που δεν το έχω. Το είπα και στον Νίκο της προάλλες. Μου τηλεφώνησε και επέμενε ότι θέλει έναν πλαγίαυλο, πληρώνανε όσο όσο γι' αυτόν. Δυστυχώς δεν τον έχω, ό,τι είχα και σας χρησίμευε σας το έδωσα.

-Και τι είχες που μας χρησίμευε;

-Το Σκήπτρο. Τόσο κόπο έκανα για να το βρω, όπως μου είχαν παραγγείλει, να το φυλάξω και να σε πείσω να το πάρεις. Θυμάσαι πόσο πεισματάρης ήσουν εκείνη την εποχή; Ελπίζω τώρα να το έχεις το Σκήπτρο σου και να το φυλάς καλά. Είναι πολύτιμο για σένα και δυστυχώς άχρηστο για οποιονδήποτε άλλο.

-Αυτό που θέλω είναι πληροφορίες. Πρέπει να βρω τον Πλαγίαυλο, είναι απόλυτη ανάγκη να τον βρω και δεν ξέρω προς τα πού να στραφώ.

Ο Μάρκος προσπάθησε να μην ακουστεί τόσο απελπισμένος όσο αισθανόταν. Γι' αυτό σταμάτησε για λίγο και πήρε μια βαθιά ανάσα.

-Πού αναζητάς τέτοια αντικείμενα; ξαναρώτησε τελικά.

-Ωραίος είσαι εσύ. Υποτίθεται ότι εσείς οι μάγοι ξέρετε για τα μαγικά αντικείμενα και τα έχετε στη κατοχή σας.

-Το ίδιο ισχύει και για τους Φύλακες. Ή μήπως δεν έχω καταλάβει καλά; Δεν έχετε υποχρέωση να ανακαλύπτετε και να φυλάτε τα μαγικά αντικείμενα; Και όχι να κάνετε εμπόριο με αυτά.

-Και ποιος κάνει εμπόριο; παρεξηγήθηκε ο Παλαιοπώλης. Κάπως πρέπει να ζήσω όμως. Μαζί με τα μαγικά αντικείμενα μαζεύω και άλλα που τα πουλάω, αυτό είναι όλο. Λοιπόν (άλλαξε θέμα): τον Πλαγίαυλο που ζητάς δεν τον έχω, ούτε και η Μάγισσα της Κρήτης απ' ό,τι καταλαβαίνω. Κι εσύ; Η γιαγιά και ο πατέρας σου πρέπει να σου κληροδότησαν κάποια πράγματα. Έψαξες σ' αυτά;

-Λες να μην το έκανα;

-Ξέρεις βέβαια ότι και ο Νίκος είναι Φύλακας, έτσι; Την κάνουν και οι Αθάνατοι αυτή τη δουλειά καμιά φορά.

-Θέλετε να πείτε ότι όλα αυτά τα αντικείμενα που έχει στο σπίτι του είναι μαγικά; Μίλησε για πρώτη φορά ο Άρης.

Ο Παλαιοπώλης γέλασε.

-Όχι, προς Θεού! Τα μαγικά αντικείμενα είναι σπάνια και φυλάγονται σε μυστικά μέρη, δεν εκτίθενται έτσι στα μάτια όλου του κόσμου. Μερικά από αυτά είναι επικίνδυνα και η έκθεσή τους και μόνο μπορεί να προκαλέσει κακό. Ο Νίκος συλλέγει όμορφα πράγματα γενικά. Έτσι συμβαίνει με όλους μας: το μεράκι με τα ωραία πράγματα κάνει να φτάσει κάποτε στα χέρια μας κάτι μαγικό και τελικά να γίνουμε Φύλακες.

-Ωραία, έκανε ανυπόμονα ο Μάρκος, αλλά ούτε και ο Νίκος έχει τον Πλαγίαυλο. Κι εγώ πρέπει να τον βρω σύντομα, αλλιώς θα με φάνε οι κατσαρίδες.

Ο Παλαιοπώλης γέλασε ξανά.

-Έχεις δίκιο, του είπε. Ξέρεις ότι δεν υπάρχουν άλλοι μάγοι που να τους γνωρίζουμε, αλλά υπάρχουν ακόμα κάποιοι Φύλακες. Το κακό είναι ότι κάποια από τα αντικείμενα έχουν χαθεί ή έχουν έρθει σε χέρια ανθρώπων που δε γνωρίζουν τις ιδιότητές τους, όπως πήγε να γίνει με το Σκήπτρο σου. Αυτά είναι πολύ δύσκολο να εντοπιστούν τώρα πια.

-Όμως εντόπισες το ραβδί.

-Μετά από μερικά χρόνια ερευνών και επειδή το ίδιο έψαχνε τρόπο να έρθει κοντά σου. Και δεν είναι ραβδί, είναι σκήπτρο.

-Τι διαφορά έχει, τέλος πάντων, και όλοι με διορθώνουν όταν το λέω έτσι;

-Τεράστια. Κατ' αρχήν το ραβδί είναι ένα λεπτό πραγματάκι και το μήκος του δεν ξεπερνάει τα 50 - 60 εκατοστά, ενώ το σκήπτρο φτάνει οπωσδήποτε μέχρι τον ώμο του κατόχου του και παραπάνω, όπως το δικό σου. Το ραβδί είναι ένα απλό μαγικό αντικείμενο, συνήθως χρησιμεύει για ένα συγκεκριμένο ξόρκι και λειτουργεί στα χέρια οποιουδήποτε σχεδόν, ακόμα και κάποιων μη μάγων. Το σκήπτρο αντίθετα ανήκει σε οικογένειες μάγων και περνάει στις επόμενες γενιές, είναι το σύμβολο της μαγείας τους και της θέσης τους.

-Μάλιστα, τέλος πάντων... Μίλησες για κάποιους άλλους Φύλακες;

-Ο Νίκος θα έχει έρθει σε επαφή με τους περισσότερους, αλλά εσύ πρέπει να βρεις τους Φύλακες των Βουνών. Αυτούς δεν μπορεί να τους βρει ο Νίκος, γιατί δεν είναι μάγος.

-Και γιατί χρειάζεται ένας μάγος για να τους βρει;

-Οι Φύλακες των Βουνών δεν είναι άνθρωποι. Είναι μια φυλή ξωτικών που μόνο ένας μάγος μπορεί να προσεγγίσει. Δε θέλουν σχέσεις με τους απλούς θνητούς και πολύ περισσότερο με τους Αθάνατους. Δεν τους εμπιστεύονται. Προσωπικά δεν τους έχω δει ποτέ, αλλά ξέρω γι' αυτούς από τους θρύλους και από ένα παλιό βιβλίο που μιλάει για τα μαγικά πλάσματα. Το έχω εδώ και το διαβάζω καμιά φορά. Αυτό το βιβλίο θα μπορούσε να σε οδηγήσει στον κόσμο τους.

Ο Παλαιοπώλης σηκώθηκε και προχώρησε σε μια βιβλιοθήκη πίσω από τον Άρη. Τράβηξε ένα βιβλίο με σκληρό, φθαρμένο εξώφυλλο.

-Αυτό είναι, είπε, ακουμπώντας το στο τραπεζάκι μπροστά στον Μάρκο. Εκείνος το πήρε και το ξεφύλλισε.

-Θα μας το δώσεις; ρώτησε.

-Έτσι; έκανε ο Παλαιοπώλης και άπλωσε τα χέρια του για να πάρει πίσω το βιβλίο. -Η δουλειά μου είναι να πουλάω παλιά πράγματα νεαρέ και όχι να τα χαρίζω. Πρέπει κάπως να ζω, όπως σου είπα πριν, και αν αρχίσω τις εξαιρέσεις σύντομα δεν θα μπορώ να το κάνω.

-Μα εμείς δεν έχουμε λεφτά, απογοητεύτηκε ο Μάρκος, ενώ αναρωτιόταν μήπως οι Αθάνατοι θα μπορούσαν να αγοράσουν το βιβλίο για χάρη του.

-Και ποιος μίλησε για λεφτά; Γίνονται και ανταλλαγές. Είπαμε ότι έχεις κάποια μαγικά αντικείμενα…

-Όχι για πολύ ακόμα κατά πως φαίνεται.

-Λοιπόν;

-Πρέπει να δω ποια κουβάλησε η Άννα από το χωριό και ποιο μπορώ να αποχωριστώ, είπε με ειλικρίνεια.

-Όπως θέλεις, πάντως καταλαβαίνεις ότι το βιβλίο είναι ανεκτίμητο για τον σκοπό που το θέλεις.

-Η σωτηρία του κόσμου δεν σε ενδιαφέρει καθόλου, έτσι;

-Η σωτηρία του κόσμου με ενδιαφέρει όσο και εσένα. Όσο εσύ διστάζεις να αποχωριστείς κάποιο από τα πράγματά σου, άλλο τόσο εγώ ανυπομονώ να το αποκτήσω!

Όταν ο Άρης και ο Μάρκος μπήκαν στο σπίτι, βρήκαν την Άννα σκυμμένη πάνω από το τραπεζάκι του σαλονιού. Στο τραπεζάκι και στο πάτωμα ήταν απλωμένα τα μαγικά αντικείμενα που είχε φέρει από την Τριανταφυλλιά. Η κοπέλα κρατούσε ανοιχτό στο χέρι της το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα* και διάβαζε κάτι, εξετάζοντας παράλληλα ένα μπουκαλάκι με μία πράσινη σκόνη.

Ο Μάρκος αγρίεψε βλέποντάς την.

-Είναι αυτό που λέγαμε ότι τα μαγικά αντικείμενα δεν πρέπει να εκτίθενται, είπε στον Άρη προσπαθώντας να συγκρατήσει τον θυμό του. -Τι κάνεις εκεί Άννα;

-Κοιτάω τι έχουμε και τι κάνει το καθένα. Δεν πρόλαβα να τα εξετάσω όλα γιατί φύγαμε αμέσως για την Κρήτη.

Η ανέμελη απάντησή της, για κάποιον λόγο τον εξόργισε. Κινήθηκε απότομα προς το μέρος της και της άρπαξε το μπουκαλάκι από το χέρι.

-Άκου Άννα, ακούστε καλά και οι δύο: δεν ξέρω αν το βρίσκετε διασκεδαστικό ή αστείο, αλλά δεν είναι καθόλου. Όλα αυτά τα πράγματα είναι επικίνδυνα και δεν είναι για να παίζουμε, δεν είναι τρικ, είναι αληθινά μαγικά αντικείμενα. Κάποιοι τα έχουν μαγέψει, καταλάβατε;

Η Άννα σήκωσε το κεφάλι της ξαφνιασμένη. Άφησε το βιβλίο στο τραπέζι και ετοιμάστηκε να σηκωθεί. Ο Άρης επενέβη.

-Μάρκο, το ότι πρέπει να δώσεις πάλι κάποιο από αυτά δε σημαίνει ότι μπορείς να ξεσπάς επάνω μας. Αν η Άννα δεν τα είχε φέρει εδώ, δε θα είχες τώρα τίποτα να ανταλλάξεις και όλη αυτή η συζήτηση δε θα είχε κανένα νόημα. Άλλωστε ίσως αυτός να είναι ο σκοπός τους, να ανταλλαχτούν. Εσύ δεν τα ήθελες καν.

-Δεν είναι αυτό, είπε ο Μάρκος μαλακώνοντας. Είναι που αυτός ο βλάκας ο Παλαιοπώλης είπε ότι είναι επικίνδυνα και δε θέλω να πάθει κανείς κάτι χωρίς λόγο.

Η Άννα αποφάσισε να δώσει τόπο στην οργή, αλλά δεν είπε τίποτα άλλο. Σηκώθηκε από το πάτωμα και πήγε να καθίσει στην άκρη του καναπέ.

Ο Μάρκος, βλέποντας ότι δεν είχε σκοπό να μιλήσει, πήρε τη θέση της στο πάτωμα και άρχισε να αλλάζει σειρά στα αντικείμενα. Αισθανόταν μετανιωμένος για το ξέσπασμά του.

-Ο καθρέφτης, άρχισε να τα απαριθμεί. Ένα.. καμπανάκι; Ένα σακουλάκι με; α, ένα κεραμικό μπιχλιμπίδι. Μπουκαλάκια, τι είναι αυτά; Φίλτρα μάλλον. Κάτι άσπρα βότσαλα, μια βέρα, ένα μενταγιόν, μια σφυρίχτρα, κάτι φιαλίδια ακόμα, ένα δαχτυλίδι... τι είναι όλα αυτά; στράφηκε στην Άννα.

-Μπα; Θέλεις να μάθεις; έκανε ο Άρης, καθώς η Άννα κρατούσε μούτρα.

-Ναι, αν γίνεται.

-Να μάθεις τι;

-Τι είναι, τι κάνουν. Ο Παλαιοπώλης έχει να μας δώσει ένα βιβλίο αλλά θέλει να το ανταλλάξει με κάποιο από αυτά, κάποιο που να αξίζει τον κόπο. Θέλω να ξέρω ποιο μπορούμε να δώσουμε. Ποιο δε θα χρειαστούμε, ξέρω 'γω, ποιο δεν θα μας λείψει.

-Από τι να μας λείψει, αφού εμείς δεν τα χρησιμοποιούμε, είπε η Άννα επίπεδα.

-Ναι, αλλά ίσως χρησιμοποιήσουμε κάποιο στο μέλλον.

-Μα αφού είναι πραγματικά μαγικά αντικείμενα, πολύ επικίνδυνα και μπορεί κάποιος ηλίθιος και ανεύθυνος σαν εμένα να πάθει κάτι κακό.

-Έλα τώρα Άννα!

-Λοιπόν, τι θέλεις να μάθεις; ρώτησε ψυχρά εκείνη παίρνοντας ξανά στο χέρι της το βιβλίο. Όπως και να είχε, δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό να μιλήσει γι' αυτά.

-Να, αυτό τι είναι; ρώτησε ο Μάρκος πιάνοντας το καμπανάκι.

Ήταν το πιο όμορφο απ' όλα τα αντικείμενα που βρίσκονταν απλωμένα στο πάτωμα, κάτι που σου τραβούσε αμέσως το μάτι με τη λεπτοδουλειά του, φτιαγμένο από ένα χρυσαφί μέταλλο με σκαλίσματα τόσο στη καμπάνα όσο και στη λαβή.

Η Άννα άνοιξε το βιβλίο σε μια σελίδα όπου είχε τοποθετήσει έναν σελιδοδείκτη. Ο Μάρκος παρατήρησε ότι το είχε κάνει αυτό σε αρκετές από τις σελίδες του βιβλίου.

«Κάλεσμα των Αθανάτων: μικρό καμπανάκι χειρός από ορείχαλκο, με χρυσό γλωσσίδι που όταν κρούεται βγάζει έναν γλυκό ήχο. Όταν μαζί με την κρούση, ο μάγος προφέρει τα λόγια ΑΙΩΝΙΟΙ ΕΛΑΤΕ ΣΕ ΕΜΕΝΑ, μπορεί να επικαλεστεί τους

Αθανάτους, σε όποιο σημείο του κόσμου κι αν βρίσκονται. Το καμπανάκι λέγεται ότι κατασκευάστηκε από τους νάνους και μαγεύτηκε από απόγονο του Κορνήλιου του Μάγου, το 1713, όταν συνεργάστηκε μαζί τους για να κλείσει την Πύλη. Αντικείμενο μέτριας μαγικής δύναμης, μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο από μάγο όσο και από γνωρίζοντα τη μαγική τέχνη.»

-Κρίμα, ένα τόσο ωραίο αντικείμενο θα έλεγε κανείς ότι κάνει περισσότερα, είπε ο Μάρκος, χτυπώντας το καμπανάκι κάπως απογοητευμένα. Εκείνο έβγαλε έναν διαυγή, γλυκό ήχο που τους γοήτευσε για μερικές στιγμές. Το έβαλε πίσω στο κουτάκι του και έπιασε το κεραμικό. Ήταν ένα αντικείμενο σε σχήμα κύκλου με διάμετρο περίπου πέντε εκατοστά, διακοσμημένο με αφηρημένα σχήματα.

-Κι αυτό; ρώτησε.

-Αυτό το διάβασα πριν έρθετε. Λέγεται Βότσαλο του ντον Πέντρο. Αν το προσέξεις καλύτερα, θα δεις ότι αποτελείται από δύο μέρη. Κουμπώνουν μεταξύ τους απόλυτα, χωρίζονται δύσκολα και έχουν συνέχεια την τάση να ξαναενωθούν. Έτσι, αν τοποθετήσεις το ένα σε κάποιο σημείο και πάρεις το άλλο μαζί σου, θα σε οδηγήσει πίσω στο πρώτο απ' όπου κι αν βρεθείς. Βοηθάει του οδοιπόρους να μη χάνονται, έτσι λέει. Οι μαγικές λέξεις είναι ΒΡΕΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΣΟΥ.

-Πώς γίνεται αυτό;

-Δε λέει. Είναι αντικείμενο μικρής μαγικής δύναμης που μαγεύτηκε από τον Αγρίπο: είναι ένας μάγος που έφτιαξε κυρίως ειρηνικά μάγια.

-Μάλιστα. Και τα βότσαλα;

-Α, αυτά… περίμενε: Πέτρες της Αποκάλυψης: όταν ένα τοποθετηθεί στο προσκεφάλι ενός κοιμισμένου μάγου, τα όνειρά του γίνονται προσπελάσιμα και αυτός που έκανε το ξόρκι μπορεί να τα διαβάσει. Μαγεύτηκαν κι αυτά από τον Αγρίπο.

-Δε μου φαίνεται και πολύ ειρηνικό αυτό, σχολίασε ο Μάρκος, ενώ ο Άρης πλησίασε το τραπέζι για να δει από κοντά τα αντικείμενα που ο φίλος του έβαζε ένα ένα στην άκρη.

-Η σφυρίχτρα τι κάνει; ρώτησε, παίρνοντας στο χέρι του ένα ξύλινο, μακρόστενο αντικείμενο που τα χρώματά του είχαν ξεθωριάσει από την πολυκαιρία.

-Αυτή είναι σχετική με την υπόθεσή μας! Λέγεται Σφυρίχτρα Πέιζ, ποιος ξέρει γιατί. Βγάζει έναν μαγικό ήχο, ο οποίος ακούγεται δυνατά και έχει την ιδιότητα να προκαλεί ταραχή στα απόκοσμα όντα και ιδιαίτερα στα Δαιμόνια. Δε μπορούν να τον ανεχτούν και απομακρύνονται για μερικές στιγμές από την πηγή του.

-Να την κρατήσουμε δηλαδή.

-Αν σκοπεύεις να αφήσεις τα Δαιμόνια να σε πλησιάσουν!

-Μενταγιόν; ρώτησε ο Μάρκος σηκώνοντας ένα σκαλιστό, ασημένιο μενταγιόν σε παράξενο σχήμα που κρεμόταν από μία σχετικά χοντρή αλυσίδα. Πήγε να το περάσει στο λαιμό του.

-Μη! Ούρλιαξε η Άννα.

Ο Μάρκος το ακούμπησε στο τραπέζι έντρομος, προσπαθώντας να καταλάβει τι την είχε αναστατώσει τόσο.

-Τι είναι αυτά που κάνεις Μεγάλε Μάγε; τον αποπήρε. Άκου: άνοιξε το βιβλίο στον κατάλληλο σελιδοδείκτη με δάχτυλα που έτρεμαν.

«Περιδέραιο της Αντιπαλότητας: η αλυσίδα στην οποία κρέμεται το περιδέραιο αυτό, έχει δεθεί με κατάρα από τον Ρομέσταμο τον Μάγο. Όταν φορεθεί στον λαιμό μάγου, η αλυσίδα δε βγαίνει πια και τον εμποδίζει να κάνει ξόρκια. Αν το επιχειρήσει, τα ξόρκια στρεβλώνουν, γίνονται επικίνδυνα γι' αυτόν και τους γύρω του, οδηγώντας τον, σε πολλές περιπτώσεις, ακόμα και στον θάνατο. Ο Ρομέσταμος δώρισε το περιδέραιο αυτό στον αντίπαλό του Νικόδημο. Στα επόμενα χρόνια λέγεται ότι και άλλοι μάγοι που το κληρονομούσαν συνήθιζαν να το δωρίζουν σε μάγους που μισούσαν ή ζήλευαν. Επικίνδυνο αντικείμενο, μεγάλης μαγικής δύναμης.»

Ο Μάρκος είχε καταπιεί τη γλώσσα του. Κανείς δε μίλησε για λίγο, μέχρι που ο Άρης έπιασε ένα μπουκαλάκι, θέλοντας να τους κάνει να ξεπεράσουν την αμήχανη στιγμή.

-Τα μπουκαλάκια, τι είναι; ρώτησε.

-Α, τίποτα ιδιαίτερο, αυτά έψαχνα τη στιγμή που μπήκατε. Φίλτρα, τα περισσότερα ληγμένα εδώ και χρόνια. Ερωτικά, γοητείας, της αλήθειας, για το μεγάλωμα των μαλλιών, τέτοια. Φυσικά δεν ξέρω ποιο κάνει τι. Υπάρχουν ειδικά βιβλία για την παρασκευή φίλτρων, αλλά εμείς δεν έχουμε κάτι τέτοιο. Αυτά λέω να τα πετάξουμε. Αντίθετα αυτά τα φιαλίδια… αυτά δίπλα στο τασάκι, που έχουν καπνό μέσα: λέγονται Φιαλίδιο της συμπυκνωμένης ομίχλης. Όταν ανοίξεις ένα από αυτά, ο καπνός απελευθερώνεται και αυξάνει, καλύπτοντας το άτομο και κρύβοντάς το από τους εχθρούς του και τα κακά πνεύματα. Κάνει την αντίληψή τους να θολώνει κατά κάποιο τρόπο. Η επήρεια διατηρείται μέχρι ο καπνός να διαλυθεί.

Ο Άρης διέκρινε το θρίαμβο στα μάτια της Άννας, καθώς ήταν η σειρά του Μάρκου να κάθεται στη γωνιά του και να μη μιλάει.

-Η βέρα; τη ρώτησε πιάνοντας ένα από τα τελευταία αντικείμενα που είχαν απομείνει στο πάτωμα. Ήταν μία βέρα σκαλισμένη με μυστηριώδη σύμβολα.

-Λέει ότι χρησιμοποιείται από κάποιους… περιμένετε. Η Άννα άνοιξε σε έναν νέο σελιδοδείκτη. -Από τους Διάμεσους, κατά τη διάρκεια των τελετών τους. Αυξάνει την ικανότητά τους να επικοινωνούν με τον κόσμο των πνευμάτων. Είναι φτιαγμένη από λευκόχρυσο.

-Ναι, τη θυμάμαι αυτήν, είπε ο Μάρκος παίρνοντας τη βέρα από τον Άρη. Τη στριφογύρισε για λίγο στο χέρι του μελαγχολικά και στη συνεχεία την έβαλε στην τσέπη του χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο.

Ο Άρης δεν έκανε κανένα σχόλιο, μόνο έπιασε ένα ασημένιο δαχτυλίδι που διακλαδιζόταν σε δύο άκρες, οι οποίες κατέληγαν σε δύο μικρές καφεκίτρινες πέτρες.

-Λέγεται Δαχτυλίδι της Επικοινωνίας, είπε η Άννα. Οι πέτρες του είναι Μάτια του Τίγρη. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί από μάγους και μη, λειτουργεί μόνο μια φορά και πραγματοποιεί μία ρεαλιστική αλλά απίθανη επιθυμία αυτού που το φοράει, ο οποίος πετυχαίνει το σκοπό του απλά μιλώντας με τους άλλους. Στράφηκε στον Μάρκο:

-Ελπίζω να μην του δώσεις αυτό, είναι πολύ ωραίο και αυτό με την απίθανη επιθυμία πολύ μου αρέσει! Στην πραγματικότητα, πριν έρθεις και αρχίσεις να φωνάζεις, σκεφτόμουνα να σου ζητήσω να μου το χαρίσεις.

Ο Μάρκος την κοίταξε με απαυδισμένο ύφος, σαν κάποιον που δε βάζει μυαλό με τίποτα.

-Άννα, δε με νοιάζει να σου το χαρίσω, αλλά είναι ένα μαγικό δαχτυλίδι. Δεν είναι κάτι που μπορείς να φοράς σαν κόσμημα, μπορεί να έχει συνέπειες.

-Οκέι, κατάλαβα.

-Αν το χρησιμοποιήσουμε ποτέ, θα είναι για να πραγματοποιήσει μια δική σου απίθανη επιθυμία, εντάξει;

-Εντάξει Μάγε.

Ο Άρης αναστέναξε, καθώς οι άλλοι δύο συνέχιζαν να κοιτάζονται θυμωμένα. Μετά απ’ αυτό, και καθώς τα αντικείμενα είχαν πια τελειώσει, η συνεδρίαση έληξε.

3.

Ξημέρωσε Σάββατο. Η Άννα κατέβηκε στην κουζίνα να πιει καφέ τουρτουρίζοντας από το κρύο, το σπίτι ήταν παγωμένο. Στο διάδρομο άναψε το καλοριφέρ, ο χειμώνας είχε κάνει τις πρώτες του εμφανίσεις. Ο Μάρκος είχε κοιμηθεί

στον καναπέ του σαλονιού τους το προηγούμενο βράδυ, αλλά τώρα έλειπε. Τα σκεπάσματά του ήταν διπλωμένα με τάξη και ακουμπισμένα στην άκρη του καναπέ. Η Άννα ανησύχησε για μια στιγμή μήπως έφυγε μόνος του, αλλά ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω είδε το σακίδιό του και το Σκήπτρο ακουμπισμένο όρθιο στη βιβλιοθήκη. Αναρωτήθηκε πού να είχε πάει. Όσο έπινε τον καφέ της στην κουζίνα, σηκώθηκε και ο Άρης.

-Πού είναι ο Μάρκος; τη ρώτησε αντί για καλημέρα. Η Άννα συνειδητοποίησε ότι και σ' εκείνον είχε μείνει μια ανησυχία όταν ο Μάρκος έλειπε.

Ο Μάρκος έκανε την εμφάνισή του σε λίγο. Φαινόταν φρέσκος και εύθυμος και στο χέρι του κρατούσε μια σακούλα. Την άνοιξε και έβγαλε ένα παλιό βιβλίο και ένα κουτάκι.

-Πού ήσουνα; ρώτησε ο Άρης, παράλογα ενοχλημένος από την απουσία του.

-Κοιτάξτε: απέκτησα το βιβλίο! έκανε θριαμβευτικά ο άλλος.

Ο Άρης του έριξε μία καχύποπτη ματιά. -Με τι το αντάλλαξες;

-Βασικά με το πιο άχρηστο και το πιο εντυπωσιακό απ' όλα τα αντικείμενά μας.

Οι δύο συγκάτοικοι πήραν συγχρόνως ένα απογοητευμένο ύφος.

-Πάει το καμπανάκι; έκανε ο Άρης.

-Ήταν πιασάρικο. Και άχρηστο.

-Αλλά δεν το είχαμε δοκιμάσει, μπορούσες να καλέσεις τους Αθάνατους μ' αυτό.

-Το δοκίμασα.

-Αλήθεια; Και τι έγινε;

-Να σας πω: το σκεφτόμουν το βράδυ και κανένα άλλο αντικείμενο δε μου φαινόταν να αξίζει όσο ένα βιβλίο, να αρέσει στον Παλαιοπώλη και να θέλει να το αποκτήσει, και σ' εμάς να μη χρειάζεται. Όταν ξύπνησα το πρωί αποφάσισα να το δοκιμάσω. Το σήκωσα λοιπόν μπροστά στη μούρη μου και άρχισα να το χτυπάω. Είπα ΑΙΩΝΙΟΙ ΕΛΑΤΕ ΣΕ ΕΜΕΝΑ, αλλά δε λειτούργησε αμέσως. Μετά σκέφτηκα καλύτερα και έφερα στο μυαλό μου τον Γρηγόρη, έναν από τους Αθάνατους που γνώρισα στον Σταθμό. Τον σκέφτηκα έντονα και επανέλαβα τη διαδικασία. Το καμπανάκι ήχησε κάπως διαφορετικά αυτή τη φορά, μ' έναν ήχο κάπως πιο βαθύ.

-Και;

-Στην αρχή πάλι δεν έγινε τίποτα. Μετά όμως από πέντε λεπτά περίπου, χτύπησε το κινητό μου και ήταν ο Γρηγόρης, ο οποίος με ρωτούσε αν τον χρειαζόμουν σε κάτι και πού είχα βρει αυτό το παμπάλαιο κουδούνι. «Αυτή την παλιατζούρα» το χαρακτήρισε.

-Άλλο ένα μαγικό αντικείμενο που κάνει τη δουλειά του τηλεφώνου, σχολίασε η Άννα.

-Ακριβώς, και δεν το βρίσκω παράλογο: όταν κατασκεύαζαν αυτά τα πράγματα, ένα μεγάλο πρόβλημά τους ήταν η επικοινωνία. Τώρα υπάρχει η μαγεία στα χέρια όλου του κόσμου: τα τηλέφωνα. Έτσι πήγα στον Παλαιοπώλη και αντάλλαξα το όμορφο κουδουνάκι μας με το ακόμα ομορφότερο βιβλίο!

-Καλή σκέψη, είπε ο Άρης λίγο στεναχωρημένος ακόμα.

-Προχώρησα και λίγο παραπάνω.

-Δηλαδή;

-Ε να, σκέφτηκα ότι χρειαζόμαστε λεφτά και έτσι του πούλησα κάτι.

-Τι; ρώτησε θορυβημένη η Άννα.

-Ε να.. έψαχνα να βρω κάτι πραγματικά άχρηστο, που να μην υπάρχει περίπτωση να το χρησιμοποιήσουμε ποτέ, που όμως να έχει κάποια σημαντική αξία, να πιάνει κάποιο καλό ποσό που να αξίζει τον κόπο. Δεν ήθελα να αποχωριστώ τα Φιαλίδια της Ομίχλης, γιατί σκεφτόμουν ότι μπορεί κάπου να μας χρειαστούν και τα άλλα ήταν αρκετά ευτελή, δικαιολογήθηκε ο Μάρκος.

-Και τι έκανες; ρώτησε ο Άρης που τώρα είχε αρχίσει κι αυτός να αγχώνεται.

-Ε να, αυτό το περιδέραιο...

-Τι!; φώναξαν συγχρόνως οι δύο συγκάτοικοι.

-Έδωσες το περιδέραιο; έκανε ο Άρης σα να μην μπορούσε να πιστέψει μια τέτοια απερισκεψία.

-Ε λοιπόν ήταν άχρηστο, όπως και να το πάρεις. Μόνο σε έναν μάγο έχει αποτέλεσμα και μάλιστα σε έναν μάγο που να μην ξέρει τι κάνει, ώστε να ξεγελαστεί και να το φορέσει. Εγώ το ξέρω και τις μάγισσες της Κρήτης μπορώ να τις ειδοποιήσω για την ύπαρξη του και τον κίνδυνο που περικλείει, αν αυτό σας κάνει να αισθανθείτε καλύτερα. Κανένας άλλος δεν μπορεί να πάθει κακό από αυτό εφόσον δεν κάνει μάγια. Άλλωστε εξήγησα στον Παλαιοπώλη τι ακριβώς είναι και μου υποσχέθηκε ότι θα είναι πολύ προσεκτικός. Υποσχέθηκε ότι δεν πρόκειται να το πουλήσει ή να το δώσει κάπου αλλού. Μόνο θα καυχιέται για αυτό στις συνελεύσεις των Φυλάκων ή όπου αλλού καυχιούνται αυτού του είδους οι άνθρωποι.

-Μάρκο καταλαβαίνεις τι έκανες; Το μοναδικό αντικείμενο που μπορεί να σε βλάψει, να σε παγιδέψει, να καταστρέψει ό,τι προσπαθείς να κάνεις και να σε εμποδίσει να κλείσεις την περιβόητη Πύλη, ακόμα και να σε σκοτώσει, το άφησες να περάσει σε άλλα χέρια, έκανε η Άννα με κομμένη την ανάσα από τον θυμό.

-Ναι. Και απέκτησα 300 ευρώ!

-Μα αφού σου είπα ότι έχω εγώ λεφτά, φώναξε ο Άρης. Και η Άννα σου είπε ότι έχει κι εκείνη, γιατί έπρεπε να κάνεις κάτι τέτοιο;

-Ελάτε, δεν έγινε τίποτα, δεν πρόκειται να με αναγκάσουν να φορέσω με κάποιο τρόπο την αλυσίδα και όπως είπαμε κι εχτές ο Παλαιοπώλης είναι με το μέρος μας, εντάξει; Άλλωστε αν κάποιος θελήσει να με παγιδέψει με το περιδέραιο θα μπορούσε να το πάρει από εμάς πιο εύκολα απ' ό,τι θα μπορέσει να το πάρει από τον Παλαιοπώλη.

Ο Μάρκος σηκώθηκε από το τραπέζι παίρνοντας το κουτάκι μαζί του, χωρίς να αναφερθεί καθόλου σ' αυτό. Κανείς δε βρήκε το κουράγιο να ρωτήσει τι περιείχε.

Ο Μάρκος καθόταν στο σαλόνι και διάβαζε το βιβλίο. Ο Άρης κάθισε στον καναπέ δίπλα του και το ίδιο έκανε και η Άννα. Δεν είχε νόημα να διαφωνούν μαζί του και να του επισημαίνουν τα λάθη του, ο Μάρκος έκανε ό,τι ήθελε και αυτός ήταν ο τρόπος του Μάρκου να κάνει τα πράγματα. Ο ρόλος τους ήταν να τον βοηθήσουν – κι αυτό το ήξεραν πολύ καλά.

-Λοιπόν; Τι λέει για τα ξωτικά; ρώτησε ο Άρης. -Ελπίζω να αξίζει τον κόπο.

-Να σας πω... με λίγα λόγια λέει ότι «Ζουν στην γενέτειρα του Πάνα, κοντά στις πηγές του ποταμού που έχει το όνομα μιας Νύμφης».

-Πού να είναι αυτό;

-Δεν ξέρω, αλλά φαντάζομαι ότι θα είναι εύκολο να το μάθουμε από το ίντερνετ, θα ψάξω σήμερα. Πάντως λέει ότι εκεί έχουν μαζευτεί στις μέρες μας, δηλαδή στις μέρες που γράφτηκε αυτό το βιβλίο, ξωτικά από πολλά μέρη και έχουν σχηματίσει μία οικογένεια που ζει στο δάσος κρυφά από τους ανθρώπους. Δεν έχουν μείνει και πολλά. Λέει ότι όντως είναι Φύλακες, όμως θεωρούν ότι τα μαγικά αντικείμενα που έχουν στην κατοχή τους τούς ανήκουν. Μπορούν βέβαια να χαρίσουν κάποιο απ' αυτά, αλλά μονό σε άτομο που είναι αγνό στην καρδιά και στο πνεύμα και που η επιθυμία του είναι να χρησιμοποιήσει το αντικείμενο για να βοηθήσει και όχι για δικό του προσωπικό όφελος.

-Μέσα είμαστε, σχολίασε ο Άρης.

-Ναι; Ανάλογα τι εννοούν αυτοί «αγνός στην καρδιά και το πνεύμα». Τέλος πάντων, είναι φοβεροί μουσικοί, χορεύουν και τραγουδούν σε κύκλους τις νύχτες που έχει φεγγάρι, μαγικούς χορούς που καμιά φορά λέγεται ότι προκαλούν ανεμοστρόβιλους στην περιοχή!

-Νομίζω ότι όλα τα ξωτικά χορεύουν σε κύκλους στο φεγγάρι, είπε η Άννα.

-Ναι; Αυτά έχουν ένα ιδιαίτερο δέσιμο με τα μαγικά μουσικά όργανα, είναι κάτι σαν εξειδικευμένοι Φύλακές τους, άρα πιθανώς να έχουν κι αυτό που ζητάμε. Α, και κάτι άλλο: το πρωί που μίλησα με τον Γρηγόρη, τον έβαλα να ρωτήσει τον Νίκο για τους υπόλοιπους Φύλακες που γνωρίζει. Με ξαναπήρε τηλέφωνο πριν από λίγο, έχουν έρθει σε επαφή με όλους όσους ξέρουν και όσους ακόμα μπόρεσαν να βρουν: κανείς δεν ξέρει για τον Πλαγίαυλο. Και ο Νίκος σου στέλνει χαιρετίσματα.

Η Άννα χαμογέλασε.

-Τι άλλο λέει το βιβλίο; ρώτησε ο Άρης.

-Έχει διάφορες πληροφορίες για το ξωτικά γενικά, λέει ότι έχουν ισχυρή ιεραρχία με επικεφαλής την νεραϊδοβασίλισσα, ότι ζουν σε δάση, σε σπηλιές κοντά σε πηγές και ποτάμια και… α! αυτό είναι ωραίο: ότι δεν πρέπει να δοκιμάσεις από το φαγητό τους ή να πιείς από το ποτό τους γιατί τότε θα σε κρατήσουν για πάντα μαζί τους! Πραγματοποιούν τους χορούς τους στο φως του φεγγαριού μεταξύ νέας Σελήνης και πανσελήνου. Ο χορός λήγει με την ανατολή του Αποσπερίτη και αυτές τις νύχτες είναι και πιο εύκολο να τα βρεις. Μετά έχει διάφορες οδηγίες για το πώς μπορεί να τα συναντήσει κανείς, που λέω να τις μελετήσω αφού βρω πρώτα για ποιον τόπο μιλάμε.

-Αυτά δηλαδή; ρώτησε ο Άρης.

-Προσωρινώς αυτά. Δεν έχω προχωρήσει και πολύ.

-Μπορούμε να κάνουμε τίποτα;

-Να είσαστε έτοιμοι να φύγουμε. Νομίζω ότι αύριο θα είναι μια καλή στιγμή, αν και θα ήθελα πρώτα να μελετήσω τις φάσεις του φεγγαριού.

Μετά απ' αυτό, η Άννα αποφάσισε να κάνει άλλη μια ολοήμερη επίσκεψη στους δικούς της και στην παλιά της γειτονιά, καθώς ήξερε ότι πολύ σύντομα θα έφευγε και πάλι και ίσως να αργούσε να ξαναγυρίσει. Στην οδό Παλαιολόγου επέστρεψε το βράδυ μαζί με τη Χριστίνα. Όσο και αν ανυπομονούσε να βρεθεί ξανά με τον Άρη και τον Μάρκο και να μάθει τι είχαν διαβάσει στο βιβλίο και αν είχαν καταλάβει πού έπρεπε να πάνε στη συνέχεια, όσο και αν ήθελε να μιλήσει μαζί τους για τα καινούρια τους σχέδια, αισθανόταν ότι είχε ανάγκη την συντροφιά της φίλης της για ένα τουλάχιστον βράδυ. Η Χριστίνα ήταν κάτι σαν τον σύνδεσμό της με την πραγματικότητα, την προηγούμενη πραγματικότητα, εκείνη στην οποία ζούσαν οι γονείς και η αδελφή της και όλοι οι παλιοί της φίλοι. Πού και πού είχε την ανάγκη να έρχεται σε επαφή με την πραγματικότητα αυτή, αλλά και να επιβεβαιώνει ότι η

Χριστίνα, που την ήξερε τόσο καλά εδώ και χρόνια, δεν τη θεωρούσε τρελή. Βέβαια η Χριστίνα δεν ήταν καθόλου χαζή και, όσο και αν η Άννα προσπαθούσε να της κρυφτεί, είχε καταλάβει ότι κάτι παράξενο συνέβαινε, αλλά φυσικά το μυαλό της δεν πήγαινε σε κάτι τόσο απίστευτο και είχε τη διακριτικότητα να μην πιέζει τη φίλη της να της πει αυτά που δεν ήθελε.

Όταν μπήκαν στο σαλόνι, ο Μάρκος καθόταν στο λάπτοπ του Άρη και έψαχνε στο ίντερνετ. Η Άννα παρατήρησε ότι είχε αγοράσει ένα μπουκάλι ακριβό ουίσκι που είχε κατέβει ήδη αρκετά.

-Καλησπέρα, τους είπε όταν τις είδε. Γεια σου Χριστίνα, πώς και από τα μέρη μας;

-Είχα να σε δω καιρό και μου έλειψες τρελά!

-Ναι, ξέρω. Κι εμένα μου έλειψες τρελά, έκανε ο Μάρκος αφηρημένα.

-Τι ψάχνεις;

-Μελετάω τις φάσεις τις Σελήνης για τον επόμενο μήνα.

-Μπα; Σε ενδιαφέρει η αστρολογία Μάρκο;

Ο Μάρκος γύρισε προς το μέρος τους και χαμογέλασε μυστηριωδώς.

-Κάτι τέτοιο, απάντησε.

-Πού είναι ο Άρης; ρώτησε η Άννα.

-Πήγε σε ένα μαγαζί που παίζει ένας φίλος του - με μία μπάντα πολύ συμπαθητική - και τον είχε καλέσει. Ήθελε να σε πάρει μαζί του αλλά άργησες να γυρίσεις, δεν απαντούσες και στο κινητό…

-Δεν το άκουγα, θα αργήσει;

-Μάλλον, δεν ξέρω.

-Τι συμβαίνει μ' αυτόν; ρώτησε η Χριστίνα όταν βρεθήκαν οι δυο τους στο δωμάτιο της Άννας. -Σαν πιο άνετος μου φάνηκε σήμερα, πιο χαλαρός, πιο όμορφος... μήπως βρήκε καμία γυναίκα και τον χάσαμε κι αυτόν;

Η Άννα στραβομουτσούνιασε.

-Βλακείες!

-Άκου να σου πω φίλη: για τον Νίκο το κατάπια, αλλά αν μάθω ότι τελικά δεν έκανες τίποτα ούτε με τον Μάρκο…

Η Άννα γέλασε.

-Άσ' τα αυτά τώρα και συνέχισε αυτά που μου έλεγες στο δρόμο.

-Τι σου έλεγα;

-Είχες αρχίσει να μου λες για τα ξωτικά.

-Αναρωτιέμαι από πότε άρχισαν να σε ενδιαφέρουν τα παραμύθια. Εσύ παλιότερα βαριόσουνα με κάτι τέτοια.

-Τώρα είναι αλλιώς. Πρόκειται να κάνω μια μετάφραση σε κάποια παραμύθια σχετικά με ξωτικά και θέλω να ξέρω, αυτοσχεδίασε η Άννα.

-Άντε! Ωραία δουλειά αυτή. Για πες;

-Δεν ξέρω και πολλά ακόμα, μια πρόταση ήταν, δεν είναι ότι την έχω πάρει τη δουλειά… εσύ πες μου.

-Ωραία, λοιπόν τι θέλεις να μάθεις; Τα ξωτικά είναι κάτι όντα σαν άνθρωποι, που ζουν στα δάση, αλλά στα πυκνά, απάτητα δάση, τα ωραία δάση, κοντά σε νερά και σε ποτάμια.

-Οπότε δεν θα έχουν μείνει και πολλά τώρα πια, σχολίασε η Άννα.

-Ναι, είναι είδος υπό εξαφάνιση, λοιπόν: τα πιο κλασσικά ξωτικά είναι όντα της Σκανδιναβικής μυθολογίας. Είναι ψηλά, δυνατά, γρήγορα, με μυτερά αφτιά και πανέμορφα, σαν τον Άρη ένα πράγμα!

Η Άννα γέλασε ξανά.

-Ξεκόλλα με τον Άρη.

-Να ξεκολλήσω, αλλά είναι αλήθεια ότι κοιμήθηκε με την Άννα -Μαρία;

-Α, αυτό… αυτό είναι άλλη ιστορία, δεν ήταν ακριβώς με τη θέλησή του.

-Τι εννοείς;

-Ας πούμε ότι η Άννα -Μαρία τον μέθυσε, τέλος πάντων. Συγκεντρώσου στα ξωτικά.

-Τι άλλο να σου πω; Υποτίθεται ότι ζούσαν στη γη πολύ πριν εμφανιστούν οι άνθρωποι και κάποτε, παλιά, είχαν επαφές μαζί τους, περισσότερες απ’ ό,τι σήμερα δηλαδή. Όταν οι άνθρωποι άρχισαν να μην πιστεύουν σ’ αυτά, άρχισαν κι εκείνα να κρύβονται και να κάνουν ότι δεν υπάρχουν.

-Ωραία!

-Κατά τ’ άλλα, έχουν ωραία φωνή, είναι έξυπνα, υπεραιωνόβια και γερνούν χωρίς να χάνουν την ομορφιά τους. Σε κάποιες παραδόσεις έχουν την ικανότητα να γίνονται αόρατα ή να αλλάζουν μορφή. Γενικά, νομίζω σε όλες τις παραδόσεις, είναι συνδεδεμένα με τη φύση και την ύπαιθρο, συμβολίζουν τη δύναμη της γης, της φωτιάς, του αέρα και του νερού. Μπλέκονται και με τις διαφόρων ειδών νεράιδες.

-Είναι καλά ή κακά;

-Εξαρτάται. Υπάρχουν και καλά και κακά. Στα σύγχρονα παραμύθια έχουν την τάση να τα παρουσιάζουν καλά, ξέρει όπως στον Τόλκιν, έχουν αγνή καρδιά και είναι καλοί πολεμιστές. Στις παλιές παραδόσεις υπήρχαν φυλές. Ξωτικά για παράδειγμα είναι και οι νεράιδες των δασών που χορεύουν στα ξέφωτα τις νύχτες με φεγγάρι. Κακά ξωτικά είναι οι καλικάντζαροι, ας πούμε. Οι γιαγιά μου έλεγε ότι είναι επικίνδυνοι· ότι έρχονται το βράδυ που κοιμάσαι και σου κάνουν τα μαλλιά ράστα.

-Ήξερε η γιαγιά σου τα ράστα;

-Αυτό εννοούσε πάντως.

-Δηλαδή στην ελληνική παράδοση είναι κακά;

-Δεν ξέρω, νομίζω πιο πολύ πειραχτήρια. Η γιαγιά μου δεν ξέρει τα ξωτικά, τα λέει αερικά, είναι κάτι σαν δαίμονες του αέρα. Πάντως φαίνεται ότι δεν είναι και τόσο έξυπνο να συναναστρέφεσαι μαζί τους.

-Και τι κάνουν;

-Τι εννοείς «τι κάνουν»;

-Εννοώ, όπως οι νάνοι είναι μεταλλωρύχοι και σιδεράδες. Αυτά για τι είναι γνωστά;

-Ανάλογα την περιοχή: Έχουν μαγικές γνώσεις, χορεύουν όπως σου είπα, παίζουν υπέροχα τα μουσικά όργανα, τραγουδούν, μαγεύουν τον κόσμο και μπορούν να σου χαρίσουν μαγικά αντικείμενα αν αποφασίσουν να σε βοηθήσουν, ξέρεις δαχτυλίδια και τέτοια.

-Δεν είναι και πολύ σαφή τα πράγματα, ε;

-Δεν είναι αυτό, είναι ότι κάτω από τον όρο «ξωτικά» μπαίνουν πολλά και διάφορα είδη. Νεράιδες, αερικά, νύμφες, τα ξωτικά της Ιρλανδίας που σου κλέβουν το ποτό από το κελάρι, καλικάντζαροι, τζίνι... Όταν θα έχεις τις ιστορίες να μου τηλεφωνήσεις για να σου πω ακριβώς για ποια κατηγορία μιλάμε! Και τώρα τελείωνε με τα ξωτικά και πες μου πώς πάει με τον Μάρκο!

4.

Ο Άρης καθόταν σταυροπόδι στον καναπέ με το βιβλίο στο χέρι. Ο Μάρκος καθόταν μπροστά στο λάπτοπ: από το προηγούμενο βράδυ είχε κολλήσει με τις φάσεις του φεγγαριού, μελετούσε την ώρα που ανέτελλε σε κάθε φάση και σημείωνε σε ένα ημερολόγιο. Η Άννα καθόταν στο χέρι του καναπέ δίπλα στον Άρη.

-Συνέχισε, τον παρότρυνε.

-«.. εκεί στα δάση της Αρκαδίας ζουν τα Ξωτικά του Λύκαιου, που είναι ξωτικά της γης και ξωτικά του αέρα. Τα δεύτερα είναι γνωστά και ως *Φύλακες των βουνών*: η συγκεκριμένη φυλή έχει επιφορτιστεί, από την εποχή του Μεσαίωνα ακόμα, να φυλάει Μαγικά Αντικείμενα, ιδίως αυτά που είναι κατασκευασμένα από άλλα ξωτικά. Πρόκειται για πολύτιμα αντικείμενα, όπως κοσμήματα και όπλα, αλλά κυρίως μουσικά όργανα. Οι ίδιοι οι Φύλακες των Βουνών έχουν ανάμεσά τους σημαντικούς τεχνίτες που κατασκευάζουν αντικείμενα ικανά να μαγευτούν, και μεταφέρουν τις γνώσεις τους από γενιά σε γενιά…» Δίνει διάφορες λεπτομέρειες για την τέχνη τους… Ο Άρης γύρισε σελίδα.

-«...Τα Ξωτικά του Λύκαιου είναι όμορφα, ψιλόλιγνα και σαγηνευτικά, περπατούν ανάλαφρα χωρίς να αφήνουν ίχνη στο έδαφος, αλλά δεν πετούν. Αγαπούν να τραγουδούν και να χορεύουν, παίζουν μουσική και με τις μελωδίες τους και τους χορούς τους μπορούν να σαγηνεύσουν τους θνητούς που τυχαία θα βρεθούν στον δρόμο τους». Ακούτε;

-Ε, τι, εμείς δε θα βρεθούμε στον δρόμο τους τυχαία, απάντησε αδιάφορα ο Μάρκος.

-Εννοείς ότι δε φοβάσαι; έκανε η Άννα.

-Εγώ δεν είμαι καν απλός θνητός, είμαι μάγος, το ξέχασες;

-Α! Πολύ ψηλά τον έχεις πάρει τον αμανέ! Κάτσε, κάπου είδα τι λέει και για τους μάγους, άκου: «Τα ξωτικά δεν εμπιστεύονται τους μάγους, γιατί τα έχουν ξεγελάσει πολλές φορές στο παρελθόν. Δύσκολά κάποιος κερδίζει την εμπιστοσύνη τους και για να καταφέρει να πάρει κάτι από αυτά, πρέπει να αποδείξει την τιμιότητά του και την αγνότητα της ψυχής του. Σημειώνουμε ότι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσεις κάτι από τα ξωτικά είναι να σου δοθεί ως δώρο. Τα χρήματα δε σημαίνουν τίποτα γι' αυτά και η απόπειρα κλοπής είναι πολύ επικίνδυνη και αδύνατο να πετύχει.»

-Μάλιστα. Μπορώ να μάθω γιατί δε με προσέχετε καθόλου; Όλα αυτά δε σας τα είπα εχτές; γκρίνιαξε ο Μάρκος.

-Ναι, μας έκανες μια περίληψη είναι η αλήθεια. Σίγουρα θα σου ξέφυγαν ένα σωρό σημαντικές λεπτομέρειες.

Η Άννα είχε πάρει το βιβλίο από τα χέρια του Άρη και το ξεφύλλιζε. -Καλά όλο το βιβλίο για τη συγκεκριμένη φυλή μιλάει; Μωρέ μπράβο! Ποιος έκανε τέτοια έρευνα; Γύρισε στην πρώτη σελίδα για να βρει το όνομα του συγγραφέα, αλλά δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο.

-Ακούστε εδώ, έχει οδηγίες για κάποιον που θα βρεθεί στο δάσος και θα θέλει να τα συναντήσει. Γενικά λέει ότι κάτι τέτοιο είναι εξαιρετικά δύσκολο, στα ξωτικά δεν αρέσουν οι συναναστροφές – και γράφτηκε στα τέλη του 19ου αιώνα, φαντάσου τώρα τι θα γίνεται – και το να πέσεις τυχαία επάνω τους είναι σχεδόν αδύνατο: μπορούν και καμουφλάρουν τους εαυτούς τους και τις κατοικίες τους τέλεια μέσα στο δάσος. Γι' αυτό έχει κυκλοφορήσει η φήμη ότι γίνονται αόρατα. Την ξέρατε εσείς αυτή τη φήμη; Εγώ την άκουσα πρώτη φορά χτες.

-Άννα, συγκεντρώσου! τη μάλωσε ο Άρης. Τίποτα άλλο σημαντικό λέει; Που να πρέπει να το ξέρουμε πριν φύγουμε;

-Ναι, άκου: «Οι σαββατογεννημένοι, οι προικισμένοι με τη «δεύτερη όραση» και οι μάγοι μπορούν να διαισθανθούν τα Ξωτικά του Λύκαιου όταν βρίσκονται κοντά τους. Η συνάντηση μαζί τους γίνεται συνήθως τυχαία, δεν υπάρχει συγκεκριμένος τρόπος για να την επιδιώξει κανείς. Οι προηγούμενες εμπειρίες λένε ότι αυτός που επιθυμεί να τα συναντήσει πρέπει να πάει στα μέρη που συχνάζουν, εκεί να ηρεμήσει και να αδειάσει το μυαλό του από τα προβλήματα, ίσως να κατασκηνώσει για κάποιο διάστημα για να κατανοήσει τη φύση γύρω από τον ποταμό. Να βαδίσει με ελαφριά βήματα, να καθίσει στο έδαφος, να συνομιλήσει με τα δέντρα. Αυτές οι κινήσεις ενδέχεται να γεννήσουν εμπιστοσύνη στα ξωτικά και να τους κινήσουν την περιέργεια για να έρθουν σ' αυτόν. Ένα κομμάτι ψωμί και λίγη ζάχαρη ή ένα γλυκό μπορεί να βοηθήσουν την επαφή, γιατί είναι από τα αγαπημένα τους τρόφιμα. Επίσης η μουσική...

-Λοιπόν, αυτά θα τα διαβάσουμε και στον δρόμο, τους έκοψε ο Μάρκος. Τίποτα άλλο;

-Α, λέει και ότι σου μπλέκουν τα μαλλιά όταν κοιμάσαι! Αυτό το ήξερε και η γιαγιά της Χριστίνας, είπε θριαμβευτικά η Άννα.

-Τι σχέση έχει η γιαγιά της Χριστίνας;

-Τίποτα, απλά ρώτησα εχτές την Χριστίνα τι ξέρει για τα ξωτικά. Αυτή ασχολείται με κάτι τέτοια, με τις παραδόσεις εννοώ.

-Και τι σου είπε;

-Όχι και πολύ διαφορετικά πράγματα απ' αυτά που λέει το βιβλίο, με λιγότερες λεπτομέρειες βέβαια.

-Λοιπόν, εντάξει με το φεγγάρι; Πότε θα φύγουμε επιτέλους; ρώτησε ο Άρης.

-Θα φύγουμε σήμερα, αλλά ακούστε, ίσως χρειαστεί να κατασκηνώσουμε στο δάσος για λίγες μέρες.

-Τρελάθηκες; Είναι πια Νοέμβρης και μην κοιτάς που εδώ στην Αθήνα δεν έχουν πιάσει ακόμα καλά τα κρύα, εκεί πάνω θα είναι χειμώνας κανονικός, διαμαρτυρήθηκε ο Άρης.

-Ναι, θα χρειαστούμε χειμερινά σλίπιν μπαγκ και χοντρά μπουφάν.

-Δεν έχουμε χειμερινά σλίπιν μπαγκ και χοντρά μπουφάν!

-Ναι, αλλά έχουμε σχεδόν 300 ευρώ! Μπορούμε να αποκτήσουμε.

Στο δάσος των Ξωτικών

1.

-«Ο ποταμός Νέδα είναι το μοναδικό ποτάμι στον ελλαδικό χώρο με θηλυκό όνομα. Πηγάζει από το όρος Λύκαιο στον νομό Αρκαδίας, διανύει 32 χιλιόμετρα και χύνεται στον Κυπαρισσιακό κόλπο, στην περιοχή της Ελαίας. Το μεγαλύτερο μέρος του διασχίζει ένα φαράγγι με άγρια και πυκνή βλάστηση και πολλούς καταρράκτες. Η διάβαση του φαραγγιού είναι δυνατή μόνο το καλοκαίρι όταν τα νερά του ποταμού είναι πιο χαμηλά».

-Άρη! Σταμάτα να διαβάζεις τις τουριστικές πληροφορίες και πες μας τη διαδρομή.

-Ακούστε πρώτα αυτό: η Νέδα ήταν μια νύμφη που ζούσε στο όρος Λύκαιο, μαζί με την Θεισόα και την Αγνώ. Σύμφωνα με τη μυθολογία, όταν γεννήθηκε ο Δίας, η Ρέα τον έδωσε στη Νέδα για να τον κρύψει από τον πατέρα του τον Κρόνο που έτρωγε τα παιδιά του. Όμως στην περιοχή που ζούσαν οι νύμφες δεν υπήρχε νερό για να πλύνουν το βρέφος, και τότε η Ρέα χτύπησε τη γη με το ραβδί της και έκανε να αναβλύσει μια πηγή. Η Νέδα με τις άλλες δύο νύμφες πήραν το συνήθειο να λούζουν εκεί το μωρό. Η πηγή αυτή, με το πέρασμα του χρόνου έγινε ένα μεγάλο ποτάμι, το οποίο ονομάστηκε Νέδα προς τιμή της νύμφης που ανέθρεψε τον Δία. Το Λύκαιο επίσης θεωρείται η πατρίδα του Θεού Πάνα. Ήταν το ιερό βουνό των Αρκάδων, όπου λατρεύονταν ο Δίας, ο Πάνας και ο Απόλλωνας. Στην κορυφή του βουνού μάλιστα υπήρχε ένας βωμός του Δία, όπου λέγεται ότι τελούνταν ανθρωποθυσίες!

-Άρη!

-Ένα τελευταίο: σύμφωνα με τις παραδόσεις της περιοχής, στο όρος Λύκαιο και ειδικότερα στο φαράγγι του ποταμού ζούσαν νύμφες, ή καλύτερα Ναϊάδες, νύμφες των γλυκών νερών. Θέλω να πω ότι είναι παραδοσιακά ένας τόπος ξωτικών!

-Εγώ θέλω να μου πεις τον δρόμο.

-Λοιπόν: στη φάση που είμαστε, ακολουθούμε ταμπέλες για Τρίπολη και μετά για Μεγαλόπολη. Τώρα πού ακριβώς βρισκόμαστε;

-Κοντεύουμε στην Τρίπολη.

-Να σταματήσουμε για φαγητό.

-Να σου θυμίσω ότι δεν κάνουμε τουρισμό.

-Μου το είπες, παρ' όλα αυτά πρέπει να φάμε. Έχει πάει τέσσερις η ώρα και μετά τη Μεγαλόπολη προβλέπω να χαθούμε στα βουνά και να μη σταματάς με τίποτα.

-Δίκιο έχει, παρατήρησε η Άννα.

-Μέχρι να φτάσουμε θα βραδιάσει, γκρίνιαξε ο Μάρκος.

-Θα βραδιάσει έτσι κι αλλιώς σε λίγο Μάρκο, ας φάμε τουλάχιστον, είπε η Άννα.

Ο Μάρκος δεν επέμεινε άλλο. Ήταν σκοτάδι όταν έφυγαν από το εστιατόριο. Οδήγησε αδιαμαρτύρητα άλλα ογδόντα χιλιόμετρα μέχρι το μεγαλύτερο χωριό της περιοχής, την Ανδρίτσαινα, μέσα από έναν σκοτεινό δρόμο όλο στροφές και εκεί σταμάτησε.

-Αύριο η συνέχεια, δήλωσε. Ελπίζω να είναι τίποτα ανοιχτό, αυτή την εποχή του χρόνου.

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο, άνετο, με τρία κρεβάτια. Έξω ήταν νύχτα και δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Ο Μάρκος ήταν ανυπόμονος, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από το να βγάλει το μπουκάλι με το ουίσκι που είχε φέρει μαζί του και να αρχίσει να σιγοπίνει. Ο Άρης έκανε ότι δεν το πρόσεξε και η Άννα δεν είπε κουβέντα. Για την ακρίβεια δεν το βρήκε και πολύ κακή ιδέα, και σε λίγο κατέβηκε στο μίνι μάρκετ που είχε δει όταν έφτασαν στην πόλη για να πάρει ένα μπουκάλι κρασί για την ίδια και τον Άρη. Κάθισαν και οι τρεις στα κρεβάτια τους πίνοντας. Τελικά η Άννα άνοιξε και πάλι το βιβλίο με τα ξωτικά και άρχισε να διαβάζει δυνατά.

-Ωραία! Τώρα άφησες τα Μαγικά Αντικείμενα και έπιασες τα Ξωτικά του Λύκαιου, μουρμούρισε ο Μάρκος, που κατά βάθος θα προτιμούσε να τον άφηναν ήσυχο να πιει και να σκεφτεί.

-«..πρέπει να πας στα μέρη που συχνάζουν όσες φορές χρειαστεί. Αν επιθυμείς να τα καλέσεις, υπάρχον ορισμένοι τρόποι για να δοκιμάσεις την τύχη σου: συνήθως αν σφυρίξεις μια μελωδία ή παίξεις ένα μουσικό όργανο, ιδίως πνευστό, έχεις μεγάλη πιθανότητα να σε προσέξουν γιατί η μουσική τα ελκύει.» Καλά δεν είναι απίστευτη σύμπτωση που είσαστε μουσικοί;

-Μετά από όλα αυτά που έχουν συμβεί, πιστεύεις ακόμα στις συμπτώσεις; έκανε ο Μάρκος.

-Τέλος πάντων, στα χωριά της περιοχής επικρατούσε παλιά η προκατάληψη ότι το να παίζεις μουσική μέσα στο δάσος, να τραγουδάς και να σφυρίζεις είναι επικίνδυνο. Ο συγγραφέας λέει ότι δεν είναι σίγουρος αν κάτι τέτοιο είναι αποδεδειγμένο. Αν θέλεις να τα προσελκύσεις με φαγητό, το αγαπημένο τους είναι το ψωμί, αλλά και τα γλυκά και η ζάχαρη. Η φλόγα τα απωθεί, καλό είναι να μην ανάψεις φωτιά ούτε τη νύχτα γιατί τότε γίνονται πολύ καχύποπτα απέναντί σου.

-Μάλιστα.

-Αλλά... εμείς δεν έχουμε μαζί μας μουσικά όργανα!

-Έχει δίκιο, συμφώνησε ο Άρης.

-Αν μας είχες αφήσει να διαβάσουμε αυτό το κομμάτι στην Αθήνα και δεν μας έκοβες συνέχεια…

-Αύριο θα δούμε το δάσος και θα κρίνουμε, απάντησε ο Μάρκος, με το απόμακρο ύφος που έπαιρνε πάντα μετά από αρκετό ουίσκι.

-Και να πάρουμε ψωμί και ζάχαρη. Αύριο. Αύριο θα βρούμε το χωριό Πέτρα όπου είναι και οι πηγές της Νέδας και θα εξερευνήσουμε τη γύρω περιοχή. Ας ξεκουραστούμε σήμερα, είπε ο Άρης για να κατευνάσει τα πνεύματα.

2.

Η Άννα περπατούσε πίσω τους και χασμουριόταν: είχαν αφήσει το αυτοκίνητο στην άκρη του αγροτικού δρόμου και τώρα περπατούσαν στον χωματόδρομο που οδηγούσε στο εσωτερικό του δάσους. Λίγο πιο κάτω ο χωματόδρομος θα μετατρεπόταν σε μονοπάτι, αρχικά άνετο και στη συνέχεια δύσβατο, ανάμεσα σε καλαμιές, λεύκες και πλατάνια. Ήταν ένα μονοπάτι που πιθανώς είχαν ανοίξει τα ζώα και το οποίο, αφού στριφογυρνούσε για κάποιο διάστημα κάτω από τις βελανιδιές, οδηγούσε σ’ ένα μικρό ξέφωτο κοντά σε έναν παραπόταμο. Εκεί είχαν στήσει τη σκηνή τους, αφού ακολούθησαν τις αντιφατικές οδηγίες των ντόπιων για το πού μπορούσες «να δεις τις νεράιδες». Εκεί περνούσαν όλη την ημέρα τους από το χάραμα μέχρι τη δύση του ηλίου και όσο ακόμα άντεχαν μετά από αυτήν. Είχαν συμφωνήσει και οι τρεις ότι δεν ήταν καλή ιδέα να περνούν τις νύχτες στο δάσος, καθώς το βράδυ το κρύο και η υγρασία ήταν έντονα, ιδίως τόσο κοντά στο ποτάμι. Όμως αυτό που τους έκανε κυρίως να γυρνούν εσπευσμένα στο δωμάτιο όταν έπεφτε

το σκοτάδι, ήταν ότι δεν ήξεραν τι κινδύνους μπορεί να έκρυβε το δάσος τη νύχτα. Άσε που τα χειμωνιάτικα σλίπινγκ μπαγκ ήταν πανάκριβα και τελικά δεν το είχαν βρει και τόσο καλή ιδέα να τα αποχτήσουν!

Το δάσος αυτό ήταν εντελώς διαφορετικό από το δάσος κοντά στο Σπίτι των Αθανάτων. Στο μεγαλύτερο μέρος του κυριαρχούσε το υγρό στοιχείο. Η βλάστηση ήταν πυκνή και ποικίλη και έδινε την αίσθηση της δροσιάς και της φρεσκάδας. Το ποτάμι ήταν πανταχού παρόν, παρόλο που δεν ακολουθούσαν το φαράγγι μέσα από το οποίο κυλούσε, ούτε το συναντούσαν πουθενά στην πορεία προς την κατασκήνωσή τους. Συναντούσαν ωστόσο μικρά ρυάκια και χείμαρρους, λείες, ποταμίσιες πέτρες και τα πόδια τους μπλέκονταν σε φτέρες, που σε κάποια σημεία έφταναν ακόμα και στο ύψος της μέσης τους. Τα δέντρα που κυριαρχούσαν ήταν οι βελανιδιές, αλλά το τοπίο εναλλασσόταν γρήγορα με καστανιές, καρυδιές, κερασιές, βράχια, σκίνα που ξεπετάγονταν από τους βράχους και πάλι νερά. Στα μάτια της Άννας όλα αυτά φάνταζαν άναρχα σε σχέση με το ήρεμο, ομοιόμορφο δάσος από έλατα που είχαν διαβεί δέκα μέρες πριν. Αυτό το δάσος ήταν πιο παιχνιδιάρικο, πιο ακατάστατο και σίγουρα πιο ποικιλόχρωμο!

Στις πιο εκτεθειμένες πλαγιές που είχαν συναντήσει στις βόλτες τους, η βλάστηση ήταν αραιή και έμοιαζαν περισσότερο με κακοτράχαλους βοσκότοπους. Κοντά στο νερό όμως ήταν οργιαστική και το τοπίο έδειχνε παρθένο και απάτητο, σαν να μην είχε δεχτεί ποτέ ανθρώπινη παρέμβαση. Ο Μάρκος έκανε κάτι που, την πρώτη φορά τουλάχιστον, τους είχε φανεί εξαιρετικά περίεργο: εκεί που περπατούσαν είχε σκύψει σε κάποιο ρυάκι που διέσχιζε το έδαφος και είχε πιει νερό.

-Τι κάνεις εκεί; Πίνεις από κάτω; είχε πει σοκαρισμένη η Άννα.

-Αυτό το νερό πίνεται; είχε ρωτήσει με αμφιβολία ο Άρης. -Θα είναι σίγουρα μολυσμένο με ένα σωρό φυτοφάρμακα.

Ο Μάρκος τους είχε κοιτάξει περίεργα, δύο παιδιά της πόλης που δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν ότι αυτό το νερό ήταν πιο καθαρό απ' αυτό που έπιναν από τη βρύση του σπιτιού τους. Τώρα έκαναν κι εκείνοι το ίδιο όποτε τους δινόταν η ευκαιρία με μεγάλη χαρά, λες και έκαναν μία φοβερή επανάσταση.

Ήταν η τέταρτη ημέρα που έρχονταν. Καθώς προχωρούσαν άκουγαν πού και πού το νερό που έτρεχε, ενώ τα φύλλα των δέντρων, που δεν ήταν και τόσο πυκνά πια όπως ίσως θα ήταν την άνοιξη, φιλτράριζαν τον φθινοπωρινό ήλιο και διατηρούσαν το μέρος σε μία μόνιμη υγρασία. Όλες αυτές τις μέρες, ακολουθώντας τις οδηγίες του

βιβλίου καθόντουσαν ήσυχα στο ξέφωτο, αφουγκράζονταν τους ήχους της φύσης και έκαναν βόλτες με ελαφριά βήματα στο δάσος και δίπλα στο ποτάμι, προσέχοντας να μη σπάνε κλαδιά και να μην καταστρέφουν τις στρώσεις από τις φτέρες. Η αλήθεια είναι ότι είχαν πράγματι ηρεμήσει και είχαν αρχίσει να μαθαίνουν το μέρος, τις παραξενιές του και τα σημάδια του, όπως υποδείκνυε το βιβλίο. Από ξωτικά όμως ούτε ίχνος.

-Αν είχαμε διαβάσει το βιβλίο όσο ήμασταν στην Αθήνα, θα ξέραμε ότι τα ξωτικά έρχονται όταν ακούσουν μουσική και ειδικά πνευστά… Θα ήταν τόσο απλό να είχαμε μαζί μας το φλάουτο... άρχισε η Άννα.

Προχωρούσαν και οι τρεις κουκουλωμένοι με τα μπουφάν και τα κασκόλ τους και με τα χέρια στις τσέπες. Αν και η μέρα προμηνυόταν ηλιόλουστη, έκανε ακόμα παγωνιά εκείνη την πρωινή ώρα.

-Μπορούμε να τραγουδήσουμε και να σφυρίξουμε, πρότεινε ο Άρης. Το τραγούδι τα τραβάει το ίδιο όπως η μουσική. Και ας μην ξεχνάμε τη ζάχαρη!

-Ωραία, ας τραγουδήσουμε, είπε η Άννα που κρύωνε φρικτά και ήθελε να φτάνουν μια ώρα αρχύτερα για να μπορέσει να κουκουλωθεί μέσα στη σκηνή και ίσως να ρίξει έναν υπνάκο ακόμα. Τι να πούμε;

-Κάτι που να περιέχει και σφύριγμα, είπε ο Άρης.

-Δεν μου έρχεται τίποτα.

Κανένας δεν είπε τίποτα για λίγο. Συνέχισαν να περπατούν με γρήγορο βήμα για να κρατιούνται ζεστοί.

-Λοιπόν τι θα γίνει; Θα τραγουδήσετε; ρώτησε ο Μάρκος μετά από ένα διάστημα σιωπηλής πορείας.

Ο Άρης αυτή τη φορά άρχισε αμέσως να τραγουδάει:

-«Always look on the bright side of life...»[4]

Ο Μάρκος χαμογέλασε και σφύριξε το υπόλοιπο μέρος. Και η Άννα χαμογέλασε: μόνο ο Άρης θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι τέτοιο.

Συνέχισαν έτσι για αρκετή ώρα: ο Άρης και η Άννα τραγουδούσαν τον μοναδικό στίχο που ήξεραν και ο Μάρκος σφύριζε τη συνέχεια. Καθώς δε θυμόντουσαν τίποτα άλλο, το πράγμα σε λίγο κατάντησε μονότονο. Και οι τρεις είχαν λαχανιάσει από την προσπάθεια να περπατούν γρήγορα, παραμερίζοντας κλαδιά και να τραγουδούν ταυτόχρονα. Ο Μάρκος σταμάτησε να σφυρίζει.

[4] *Always Look on the Bright Side of Life*, Eric Idle, για το έργο των Monty Pythons, *Η ζωή του Μπράιαν*

-Σταματήστε, έκανε ξεφυσώντας. Σταματήστε πριν πάθω υπεροξυγόνωση, δεν το κάνουμε καλά. Κάνουμε πολύ θόρυβο με τα βήματά μας, τις ανάσες μας, τις φωνές μας… δε γίνεται έτσι.

Είχαν πλησιάσει πια τον παραπόταμο, τα ψηλά χορτάρια και οι φτέρες στα πόδια τους γυάλιζαν από την υγρασία και τα φυλλώματά τους έδειχναν πράσινα και λαμπερά. Ο ήλιος είχε ανέβει πλέον ψηλά και καθώς διέσχιζαν ένα κομμάτι όπου τα δέντρα ήταν πιο αραιά, άρχισε να τους ζεσταίνει κάπως τους ώμους. Σε λίγο συνάντησαν το ξέφωτο και τη σκηνή τους.

-Τέλος πάντων φτάσαμε, ας σταματήσουμε. Αν είναι να γίνει κάτι, μπορεί να γίνει κι εδώ δε χρειάζεται να περπατάμε συνέχεια πάνω κάτω στο βουνό. Δε θα βρούμε και το σπίτι τους, έτσι δεν είναι;

Ο Μάρκος βρήκε τη μεγάλη, λεία πέτρα που τη χτυπούσε ο ήλιος και κάθισε επάνω. Αυτή είχε γίνει εδώ και τρεις μέρες ο καναπές τους και η τραπεζαρία τους. Η Άννα στριμώχτηκε δίπλα του ενώ ο Άρης κάθισε σε μια ρίζα που προεξείχε μισό μέτρο πιο πέρα. Το έδαφος μπροστά στην σκηνή τους ήταν στρωμένο με πλατανόφυλλα.

-Τι λέτε να φάμε πρωινό;

Ανάμεσα στις προμήθειες που είχαν αφήσει στη σκηνή ήταν ένα γκαζάκι, ένα μπρίκι, νερά, καφές, ζάχαρη, κουβέρτες και τα σλίπινγκ- μπαγκ. Τρόφιμα δεν άφηναν ποτέ: τα κουβαλούσαν πάντα μαζί τους από φόβο μήπως τους τα φάνε τα ζώα. Το πρωί έπαιρναν πρωινό, συχνά κοιμόντουσαν για λίγο ακόμα και μετά άρχιζαν τις βόλτες. Μετά το μεσημέρι άναβαν μία μικρή φωτιά μπροστά στην σκηνή, παραβαίνοντας τις συμβουλές του βιβλίου. Αν και τα μεσημέρια ήταν συνήθως ζεστά, το απόγευμα έκανε αρκετό κρύο και ήταν δύσκολο να αντέξουν όλη τη μέρα στην ύπαιθρο χωρίς φωτιά. Η Άννα ήθελε να κοιμηθεί αμέσως και χώθηκε στη σκηνή με το μπουφάν. Τα αγόρια έφτιαχναν πρωινό απ’ έξω και μιλούσαν σιγανά και ήρεμα. Ο τρόπος που ήταν υποχρεωμένοι να φέρονται, πάντα ήσυχα και χωρίς θορύβους και εντάσεις ήταν μια καλή ψυχοθεραπεία, έτσι πίστευε η Άννα, που έβλεπε τους καυγάδες τους να μειώνονται και τον Μάρκο να πίνει λιγότερο τα βράδια που γυρνούσαν εξουθενωμένοι και παγωμένοι στο χωριό Πέτρα, όπου είχαν βρει με δυσκολία μία γιαγιά που είχε δεχτεί να τους νοικιάσει ένα δωμάτιο, για να είναι κοντά στον προορισμό τους. Ανέκαθεν της άρεσε το κάμπινγκ και αυτή η χειμωνιάτικη κατασκήνωση στην εξοχή ήταν γι’ αυτήν άκρως αναζωογονητική.

Όταν ξύπνησε μετά από δύο ώρες περίπου, αισθάνθηκε αμέσως ότι κάτι είχε αλλάξει. Ο Μάρκος και ο Άρης συνέχιζαν να σιγομιλάνε, όμως η προσοχή του Μάρκου ήταν τεταμένη και δε φαινόταν να προσέχει τον συνομιλητή του αλλά κάτι άλλο, πιο μακρινό.

-Άννα ξύπνησες; είπε ήσυχα. -Ωραία, ας φάμε τότε. Έχεις φέρει το καρβέλι με το ψωμί;

Η Άννα υποψιάστηκε αμέσως τι μπορεί να σήμαινε αυτό.

-Ναι: ψωμί με ζάχαρη, το αγαπημένο μου φαγητό! απάντησε χαμογελώντας με νόημα στον Άρη.

Άνοιξε το σακίδιό της και έβγαλε ένα ζυμωτό καρβέλι. Το ακούμπησε πάνω στην «ηλιόλουστη πέτρα» όπως την είχαν ονομάσει και έκοψε τρεις χοντρές φέτες. Έβγαλε και τρία φακελάκια ζάχαρη.

-Περίμενε, όχι έτσι, την έκοψε ο Άρης, υπάρχει καλύτερος τρόπος. Έφερε ένα μπουκαλάκι νερό και έβρεξε λιγάκι το ψωμί. Από πάνω έριξαν τη ζάχαρη.

-Καλό είναι, είπε η Άννα μπουκωμένη. Κρίμα να παχαίνει τόσο πολύ.

-Αφού ξέρεις ότι τα ωραία πράγματα ή παχαίνουν ή βλάπτουν, της απάντησε ο Άρης.

-Σιωπή, τους είπε ο Μάρκος που προσπαθούσε να αφουγκραστεί το δάσος.

Τελείωσε το ψωμί του και έβγαλε ένα μπουκάλι από το σακίδιό του. Ξέπλυνε το στόμα του με μια γουλιά ουίσκι.

-Δεν το πιστεύω ότι έφερες το ουίσκι μαζί σου! έκανε αποδοκιμαστικά η Άννα.

-Για μια ώρα ανάγκης.

-Και τι ώρα ανάγκης είναι τώρα;

-Ήταν πολύ γλυκό και μου χάλασε τη γεύση, σιωπή τώρα, είπε ο Μάρκος ξανακρύβοντας το ουίσκι στην τσάντα του. Σηκώθηκε όρθιος και τίναξε τις ζάχαρες από το μπουφάν του.

-Έτοιμος; ρώτησε τον Άρη. Σφυρίζουμε τώρα.

-Κρίμα να μην έχει το φλάουτο, ψιθύρισε ξανά η Άννα.

-Είναι το ίδιο για αυτόν, δε χρειάζεται όργανο: είτε με φλάουτο είτε χωρίς, σφυρίζει το ίδιο, της απάντησε εκείνος με κοροϊδευτικό ύφος.

Ο Μάρκος προσπέρασε το πείραγμα και άρχισε να σφυρίζει τη μελωδία του Let it Be[5]. Ο Άρης μπήκε και αυτός κάνοντας τη δεύτερη φωνή. Το αποτέλεσμα ήταν

[5] *Let it Be*, The Beatles, 1970

αρκετά καλό. Η Άννα σιγοτραγούδησε για λίγο στην αρχή, αλλά στη συνέχεια έμεινε να τους ακούει συνεπαρμένη. Η συναυλία τράβηξε κάμποσο.

-Είστε πραγματικά πολύ καλοί, τους είπε όταν σταμάτησαν για να πάρουν ανάσα.

-Σσς, της έκανε ο Μάρκος και έστησε ξανά αφτί για λίγο. Μετά έπιασε να σφυρίζει το Perfect Day[6]. Ο Άρης μπήκε και πάλι, αν και τώρα φαινόταν ότι είχε κουραστεί. Ο Μάρκος συνέχισε για αρκετή ώρα, αλλάζοντας τραγούδι πού και πού. Ο Άρης τον συνόδευε όταν ξεκουραζόταν κάπως τα χείλη του. Η Άννα, παρόλο τον ήλιο, είχε αρχίσει να κρυώνει πάλι από την ακινησία.

-Εμπρός, δε θα φάτε άλλο; τους προέτρεψε ο Μάρκος σε μια μεγάλη παύση.

Η Άννα έκοψε πρόθυμα μια μεγάλη φέτα και την πασπάλισε με ζάχαρη.

-Φά' το αργά. Κυρίως κράτα το, της ψιθύρισε.

Εκείνη άρχισε να παίζει με το ψωμί της, να γλύφει τη ζάχαρη από τα δάχτυλά της και να δαγκώνει μια γωνίτσα πού και πού. Ο Μάρκος ήπιε άλλη μια γουλιά ουίσκι.

-Να μια ώρα ανάγκης, της είπε, έχει στεγνώσει εντελώς το στόμα μου από το σφύριγμα, και άρχισε να σφυρίζει το As Tears Go By[7] .

Ενώ ο Μάρκος και ο Άρης σιγοσφύριζαν όρθιοι και κουνιόντουσαν στο ρυθμό, μάλλον για να ζεσταθούν, η Άννα άκουσε κάποιον πίσω από τους θάμνους να τη φωνάζει. Γύρισε ξαφνιασμένη, αλλά δε φαινόταν κανένας. Ξανασυγκεντρώθηκε στην παράσταση και δάγκωσε μια μπουκιά από το ψωμί της, αλλά σε λίγο άκουσε πιο καθαρά μια κοφτή φωνή: «Εϊ κοπελιά!»

Στράφηκε και προσπάθησε να δει πίσω από τους θάμνους. Ψυχή δε φαινόταν. Όταν γύρισε ξανά το κεφάλι της στους άντρες, ακούστηκε για τρίτη φορά η φωνή και αυτή τη φορά της φάνηκε παράξενα οικεία. Σηκώθηκε και έκανε μερικά προσεκτικά βήματα στο δάσος, με τα μάτια καρφωμένα πίσω από τις πέτρες και τα δέντρα, προσπαθώντας να δει ποιος κρυβόταν εκεί και της έκανε πλάκα. Ξαφνικά ένα χέρι τινάχτηκε πίσω από ένα δέντρο και της άρπαξε το ψωμί που είχε απομείνει. Εξίσου γρήγορα ο Μάρκος πετάχτηκε από πίσω της (φαίνεται ότι την είχε ακολουθήσει και είχε αναλάβει το σφύριγμα που ακουγόταν από το ξέφωτο ο Άρης) και άρπαξε το χέρι στον αέρα.

Όλα έγιναν τόσο απότομα που η Άννα έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

-Καιρός ήταν, στράβωσαν τα χείλη μου, μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Άσε με! Παράτα με! Δεν έκανα κακό, άσε με να φύγω!

---

[6] *Perfect Day*, Lou Reed, 1972

[7] *As Tears Go By*, The Rolling Stones, 1965

Ο Μάρκος τράβηξε έξω από τον θάμνο ένα πλάσμα που έμοιαζε με νεαρό κορίτσι. Ήταν όμορφο, ψηλό, λεπτεπίλεπτο και ντυμένο πολύ ελαφρά για την εποχή. Είχε μακριά καφετιά μαλλιά, ίσια, μπλεγμένα μεταξύ του και με διάφορα φύλλα του δάσους και βελανίδια. Ο Μάρκος την τράβηξε μπροστά στην πέτρα τους, στο σημείο που είχαν κατασκηνώσει. Το κορίτσι πάλευε να του ξεφύγει αλλά ο Μάρκος την κρατούσε σφιχτά από τον καρπό, που έδειχνε πολύ εύθραυστος μέσα στη χούφτα του. Η Άννα τη λυπήθηκε.

-Τι θέλεις Μάγε; ρώτησε αυστηρά η κοπέλα όταν κατάλαβε επιτέλους ότι δε θα κατάφερνε να του ξεφύγει. Το πρόσωπό της τώρα ήταν άγριο και δε θύμιζε πια καθόλου μικρό αθώο κορίτσι.

-Εσύ τι θέλεις και μας παρακολουθείς τόση ώρα; ρώτησε εξίσου αυστηρά ο Μάρκος.

-Τίποτα κακό, είπε εκείνη με γαλιφιά. Ήθελα μόνο να πάρω αυτό το γλύκισμα που έτρωγε η γυναίκα σου. Δε μου φάνηκε να της αρέσει και πολύ, τόση ώρα το στριφογυρίζει. Συγνώμη.

-Πώς σε λένε; ρώτησε ο Μάρκος μαλακά, χωρίς όμως να αφήσει τον καρπό της.

-Φιλένα. Δε θα με αφήσεις να φύγω Μάγε; Ορίστε, πάρε το γλύκισμα πίσω. Άπλωσε το άλλο χέρι της, που κρατούσε το κατσιασμένο πια κομμάτι ψωμί.

-Κράτα το γλυκό. Θέλω κι εγώ κάτι από εσένα Φιλένα.

-Από ’μένα; Τι μπορεί να θέλει ένας μάγος από ένα ταλαίπωρο ξωτικό; Εγώ δεν ξέρω τίποτα, δεν έχω τίποτα να σου δώσω και δεν μπορώ να γίνω υπηρέτριά σου, υπάρχουν συμφωνίες χρόνων που απαγορεύουν κάτι τέτοια.

-Θέλω να με πας στους δικούς σου. Τότε θα σε αφήσω ελεύθερη και υπόσχομαι να δώσω ψωμί με ζάχαρη σε όλους.

-Μφφ, υποσχέσεις των μάγων. Δεν μπορώ να σε πάω στους δικούς μου, είμαι μόνη στον κόσμο. Δεν υπάρχουν άλλα ξωτικά σ’ αυτό το δάσος.

-Αυτό είναι ψέμα Φιλένα, προσπαθείς να με ξεγελάσεις, είπε μαλακά ο Μάρκος αλλά έσφιξε ακόμα περισσότερο τον καρπό της. Ξέρω ότι ολόκληρη η οικογένειά σου ζει εδώ και θέλω να μιλήσω με τη βασίλισσά σας, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Ξέρεις ότι μόνος μου δε θα μπορέσω να βρω το σπίτι σας, θα μπορέσω όμως να κρατήσω εσένα αιχμάλωτη για πάντα και κανένας δε θα μάθει ότι παραβίασα τους νόμους που λένε ότι ένα ξωτικό δεν μπορεί να γίνει υπηρέτρια ενός μάγου. Θα νομίζουν ότι απλώς χάθηκες στο δάσος ή ότι το έσκασες με κανένα θνητό.

Η Άννα και ο Άρης τον κοιτούσαν ξαφνιασμένοι με τη συμπεριφορά του. Η Φιλένα ωστόσο δε φάνηκε να φοβήθηκε ιδιαίτερα. Μη θεωρώντας ακόμα ότι είχε χάσει ολοκληρωτικά το παιχνίδι, συνέχισε τις διαπραγματεύσεις.

-Λυπάμαι που δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Οι δικοί μου δε συμπαθούν τους μάγους, μην το πάρεις προσωπικά... κάποτε η φυλή μου είχε υποφέρει πολλά από τα ψέματα τους και τώρα δεν τους εμπιστεύονται πια. Θα προτιμήσουν να με χάσουν για πάντα, παρά να με δουν να γυρνάω πίσω μαζί σου. Άσε με να φύγω και σου υπόσχομαι να μην τους πω τίποτα για σας.

-Αυτό δε γίνεται, πρέπει να μας πας στους δικούς σου. Τα ξωτικά του Λύκαιου είναι οι Φύλακες των Βουνών. Φυλάνε τα μαγικά αντικείμενα που ανήκουν στους μάγους, έτσι δεν είναι;

-Δεν ξέρω. Εγώ είμαι ένα κακόμοιρο ξωτικό της τελευταίας τάξης. Δεν έχω ιδέα από τις δουλειές των μεγάλων, κανένας δε μου λέει τίποτα. Δε θα κερδίσεις πολλά κρατώντας με. Κανείς δε θα θελήσει να με ανταλλάξει με τίποτα, άσε που τρώω και πολύ.

-Οι Φύλακες είναι υποχρεωμένοι να δίνουν σ' έναν μάγο κάποιο αντικείμενο όταν το ζητάει, επέμεινε ο Μάρκος.

Η Φιλένα γέλασε σαρκαστικά.

-Υποχρεωμένοι; Χα, δε νομίζω. Τα παιχνιδάκια είναι δικά μας και τα δίνουμε σε όποιον θέλουμε εμείς και αν κρίνουμε ότι αξίζει τον κόπο. Πάνε πολλά χρόνια πάντως που δεν έχει έρθει κανένας να μας ζητήσει κάτι. Τώρα που οι άνθρωποι μας έχουν διώξει από τα παλιά μας λημέρια και μας έχουν αναγκάσει να κρυφτούμε βαθιά στην καρδιά του δάσους και να μην ξεμυτίζουμε πια από εκεί, ποιος να έρθει να μας ζητήσει τα παιχνιδάκια; Εδώ και κάμποσο καιρό νομίζαμε ότι δεν υπάρχουν ούτε μάγοι πια. Καλύτερα δηλαδή, κανείς δεν είδε ποτέ προκοπή από δαύτους.

-Να όμως που υπάρχουν ακόμα μερικοί μάγοι και να που ένας από αυτούς έρχεται να διεκδικήσει αυτό που δικαιωματικά ανήκει στη δική του φυλή. Δεν έχετε δικαίωμα να κρατάτε τα αντικείμενα και να μην τα δίνεται. Υποτίθεται ότι είναι απαραίτητα για κάποιους λόγους, γι' αυτό φτιάχτηκαν.

-Ναι, απαραίτητα για τους ηλίθιους πολέμους των μάγων. Εσείς θα χαλάσετε τον κόσμο με τις βλακείες σας.

Η Φιλένα εκμεταλλεύτηκε το ότι ο Μάρκος είχε επικεντρώσει την προσοχή του στην λογομαχία τους και έστριψε απότομα το χέρι της για να απελευθερώσει τον καρπό της. Ήταν αναπάντεχα δυνατή. Ο Μάρκος έσφιξε τη λαβή.

-Δεν πρόκειται να σε αφήσω, αν χρειαστεί θα σε δέσω κιόλας, μέχρι να με πας στους δικούς σου.

-Αν με δέσεις θα πεθάνω. Τα ξωτικά δε ζουν στην αιχμαλωσία.

-Ωραία, τότε κάνε αυτό που σου λέω.

Η Φιλένα μασούλισε μουτρωμένη το ψωμί που είχε πάρει από την Άννα. Ο Μάρκος ζήτησε από τον Άρη να του φέρει το σακίδιό του. Από μία τσέπη έβγαλε ένα ζευγάρι χειροπέδες, ξαφνιάζοντας τους άλλους δυο, και έδεσε το χέρι του με της Φιλένας. Εκείνη έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή.

-Τι ήταν αυτό που έκανες τώρα; Δεν μπορείς να με σκοτώσεις, δεν έχεις το δικαίωμα! Είσαι κακός, είσαι απαίσιος, είσαι χειρότερος από όλους τους προηγούμενους μάγους που έχουν περάσει από τη γη!

Και η Άννα είχε σοκαριστεί από αυτή την κίνηση και ιδιαίτερα που ο Μάρκος είχε χειροπέδες μέσα στον σάκο του.

-Πήγαινέ μας στους δικούς σου αλλιώς θα σε πάω εγώ, έτσι όπως είμαστε δεμένοι, στον κόσμο των ανθρώπων. Πολύ θα χαρούν να σε δουν.

Το ξωτικό κάτι μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του που ακούστηκε σαν απειλή, αλλά ξεκίνησε να περπατάει προς την κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει, προς την πλαγιά του βουνού.

-Περίμενε! Θα πάρουμε κάποια πράγματα μαζί μας, είπε ο Μάρκος και κρέμασε το σακίδιο στον έναν ώμο του. Καθώς το δέσιμο με το ξωτικό εμπόδιζε τις κινήσεις του, ζήτησε από την Άννα να του φέρει το Σκήπτρο. -Και πάρτε κι εσείς ό,τι νομίζετε απαραίτητο. Μπορεί να διανυκτερεύσουμε αλλού σήμερα.

Η Άννα τύλιξε τα σλίπινγκ- μπανκ και έπιασε το Σκήπτρο για να του το πάει. Το χέρι της τινάχτηκε ελαφρά, σαν να τη χτύπησε στατικός ηλεκτρισμός. Συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που το έπιανε. Ξαφνιασμένη το έσφιξε στη χούφτα της και ένιωσε σα να το διαπερνούσε ηλεκτρικό ρεύμα χαμηλής τάσης. Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι το ραβδί ήταν κάτι παραπάνω από ένα απλό μπαστούνι. Όχι ότι δεν το είχε δει να κάνει πράγματα, αλλά δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι είχε πραγματικά δική του δύναμη. Ξαφνικά της ήρθαν στο μυαλό ένα - δύο περιστατικά που χοντρό χαλάζι είχε σφυροκοπήσει το αυτοκίνητο του Άρη λες και τα είχε βάλει μαζί του, αλλά τελικά είχε κοπάσει από μόνο του χωρίς την επέμβαση του Μάρκου. Η Άννα είχε αναρωτηθεί τότε τι ακριβώς να είχε συμβεί. Τώρα σκεφτόταν σοβαρά την υπόθεση να ήταν το Σκήπτρο αυτό που είχε σταματήσει την επίθεση, αφού και τις δύο φορές βρισκόταν στο πορτμπαγκάζ. Ακόμα περισσότερο, μήπως στην

πραγματικότητα ήταν το Σκήπτρο αυτό που δεχόταν την επίθεση. Το κράτησε με δέος και το παρέδωσε στον Μάρκο.

-Πάμε, πρόσταξε εκείνος τη Φιλένα. Και μην πας να μου τη φέρεις, θα πεθάνεις στην αιχμαλωσία.

Ο Άρης έκανε νόημα στην Άννα να μείνει πίσω και της ψιθύρισε κάτι για το βότσαλο του ντον Πέντρο. Η Άννα άργησε να καταλάβει τι της έλεγε, αλλά όταν το κατάλαβε έβγαλε αμέσως το κεραμικό μπιχλιμπίδι από μια τσέπη του σάκου της, παιδεύτηκε για λίγο μέχρι να το χωρίσει στα δύο και τελικά σφήνωσε το ένα κομμάτι κάτω από την ηλιόλουστη πέτρα. Μετά ξεκίνησε να ακολουθήσει τον Άρη, τον Μάρκο και το ξωτικό.

3.

Περπάτησαν αρκετές ώρες στις πλαγιές του βουνού, μέσα από διαδρομές χωρίς μονοπάτια, ανάμεσα από δέντρα και θάμνους, συχνά σκαρφαλώνοντας με δυσκολία σε απότομα βράχια ή τσαλαβουτώντας σε ρυάκια, κάτω από το υπεροπτικό βλέμμα του ξωτικού που προχωρούσε άνετα, λες και κινούταν στο σαλόνι του σπιτιού του. Της Άννα της φάνηκε σαν να περπατούσαν όλη τη μέρα και αισθανόταν απέραντη ανακούφιση που ο Άρης είχε σκεφτεί το βότσαλο του Ντον Πέντρο – αλλιώς, ήταν σίγουρη, δε θα κατάφερναν ποτέ να βρουν τον δρόμο της επιστροφής. Το σκεφτόταν συνέχεια και κάθε τόσο έβαζε το χέρι της στην τσέπη για να ελέγξει αν είχε ακόμα το δεύτερο τμήμα του εκεί ή μήπως της είχε πέσει κάπου στην ανώμαλη πορεία τους. Η Φιλένα περπατούσε γρήγορα και θυμωμένα τραβώντας ξοπίσω της τον Μάρκο που ακολουθούσε σκουντουφλώντας στις πέτρες χωρίς να διαμαρτύρεται.

Όταν σταμάτησαν επιτέλους το τρέξιμο, είχε περάσει το μεσημέρι και είχαν βρεθεί κοντά σε έναν νέο παραπόταμο. Το ξωτικό σταμάτησε ξαφνικά μπροστά σε έναν βράχο καλυμμένο με αναρριχητικά φυτά, ένα μέρος όπως όλα τα άλλα, χωρίς κανένα ιδιαίτερο σημάδι ζωής επάνω του. Κάπου κοντά, χωρίς να φαίνεται, ακουγόταν το ποτάμι. Η Φιλένα σφύριξε συνθηματικά, ένα σφύριγμα που ακούστηκε περισσότερο σαν κρώξιμο πουλιού. Σε λίγο από κάπου ακούστηκε μία απάντηση. Η Φιλένα σφύριξε ξανά. Αυτό συνεχίστηκε για λίγο, ώσπου τελικά το ξωτικό, που δε φαινόταν να έχει ικανοποιηθεί από τη συνδιάλεξη, φώναξε μελοδραματικά:

-Έχω έναν μάγο μαζί μου, δεν μπόρεσα να τον αποφύγω, με έχει αιχμαλωτίσει με μάγια και υποφέρω.

Για λίγο επικράτησε σιγή και τελικά ακούστηκε άλλο ένα σφύριγμα.

-Έχω φέρει και ένα ωραίο παλικάρι μαζί μου! φώναξε η Φιλένα.

Με μία από τις αστραπιαίες κινήσεις της άρπαξε τον Άρη και τον τράβηξε μπροστά της. Τρία πολύχρωμα κεφάλια ξεπρόβαλαν από μια πτυχή του βράχου όπου πριν δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα.

-Μην τολμήσεις! σύρισε ο Μάρκος και έσπρωξε τον σοκαρισμένο Άρη πίσω του.

-Είναι ένα καλόπιασμα, ηρέμισε, είπε χαμηλόφωνα το ξωτικό.

Τα τρία κεφάλια εξαφανίστηκαν απότομα όπως είχαν εμφανιστεί. Από τον βράχο, που τώρα φάνηκε καθαρά ότι είχε ένα άνοιγμα, ξεπρόβαλε μια όμορφη γυναίκα, ψηλή και λυγερή, πιο όμορφη από οτιδήποτε είχε φανταστεί η Άννα ότι θα μπορούσε να υπάρχει στον κόσμο. «Ομορφότερη ακόμα και από την Άννα -Μαρία» σκέφτηκε ικανοποιημένη. Είχε ψηλά ζυγωματικά, γεμάτα χείλια, μεγάλα καστανά μάτια, τέλειες καμπύλες… ήταν ότι πρέπει για να κάνει καριέρα στο Χόλυγουντ. Είχε επίσης καταπράσινα μακριά μαλλιά που της πήγαιναν θαυμάσια.

Αν η Άννα κοιτούσε μία φορά κατάπληκτη, ο Μάρκος είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό και δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Μόνο ο Άρης στεκόταν μουτρωμένος πίσω τους και κοιτούσε το έδαφος.

-Καλησπέρα Μάγε. Είμαι η Ιρμίνδα, αρχόντισσα των Ξωτικών του Λύκαιου, τι ζητάς εδώ;

Ο Μάρκος ξεροκατάπιε και συνέφερε με το ζόρι τον εαυτό του.

-Τα Ξωτικά του Λύκαιου είναι οι λεγόμενοι *Φύλακες των Βουνών*;

-Των Βουνών… ναι, αν και κανένας δε χρησιμοποιεί αυτό το όνομα εδώ και χρόνια. Λοιπόν; Τι γυρεύεις εδώ;

-Ήρθα να ζητήσω ένα αντικείμενο που πιστεύω ότι βρίσκεται εδώ σε σας, αλλά άνηκε σε έναν μάγο κάποτε. Ήθελα να σας παρακαλέσω να μου το δώσετε, ή έστω να μου το παραχωρήσετε για λίγο καιρό, γιατί από αυτό εξαρτάται η σωτηρία του κόσμου! είπε ο Μάρκος με μια ανάσα.

-Μάλιστα. Η αρχόντισσα έδειξε να το σκέφτεται. -Βέβαια είμαι σίγουρη ότι όταν εσύ λες σωτηρία του κόσμου εννοείς την σωτηρία του ανθρώπινου γένους, αλλά μιας και έφτασες ως εδώ, ας αποφασίσει η βασίλισσά μας για το αίτημά σου και την τύχη σου. Λύσε αυτό το ανόητο ξωτικό και ακολουθήστε με μέσα.

Η Φιλένα έτεινε το δεμένο χέρι της προς την πλευρά του με ένα μικρό, θριαμβευτικό χαμόγελο.

-Όχι, είπε ο Μάρκος. Αν την λύσω πώς θα ξέρω ότι δε θα προσπαθήσετε να μας παγιδέψετε;

-Είσαι μάγος, κρατάς ένα πανίσχυρο Σκήπτρο. Ποιος από μας θα μπορούσε να σε πειράξει; Ποιος θα ήταν δυνατότερος από σένα;

Ο Μάρκος την κοίταξε σκεφτικά· μάλλον δεν ήξερε την απάντηση σ' αυτή την ερώτηση.

-Αλλά αυτοί; Έκανε ένα νεύμα με το χέρι που κρατούσε το Σκήπτρο προς τον Άρη και την Άννα. -Αυτοί δεν είναι μάγοι, ποιος μου λέει ότι δε θα πειράξετε αυτούς;

-Κανένας δεν μπορεί να εγγυηθεί για αυτούς που έφερες μαζί σου.

-Εϊ! διαμαρτυρήθηκε η Φιλένα που ήθελε να λυθεί για να τρέξει στις φίλες της.

-Μην παραπονιέσαι. Αν δε μου εγγυηθούν για τους φίλους μου, εσύ δε θα πας πουθενά. Και επειδή έχω ακούσει ότι το ξωτικά λένε ψέματα και κοροϊδεύουν τον κόσμο, σκέφτομαι να σε λύσω μόνο όταν θα είναι να φύγουμε, αρκεί βέβαια να φύγουμε όλοι και ακέραιοι.

-Δε φταίω εγώ που το παλικάρι είναι τόσο όμορφο, ας μην το έφερνες. Πάει καιρός που δεν μας επιτρέπουν να κατεβούμε στα χωριά και να διασκεδάσουμε για λίγο ξελογιάζοντας κανέναν όμορφο νέο. Άσε που στα χωριά δεν έχει πια νέους άντρες, είπε η Φιλένα με ένα αυθάδικο γέλιο.

Ο Άρης μαζεύτηκε πίσω από την Άννα με εχθρικό ύφος.

-Η Φιλένα είναι ανόητη, όπως σας είπα και νομίζει ότι τα πειράγματά της είναι αστεία, την επανέφερε στην τάξη η μεγαλύτερη γυναίκα. Για τιμωρία της λέω να παραμείνει δεμένη με τον μάγο μέχρι εκείνος να φύγει.

-Αυτό είπα και εγώ.

-Τι; Έλα τώρα μητέρα! Τα ξωτικά δε ζουν πολύ στην αιχμαλωσία! επανέλαβε εκείνη.

-Οι φίλοι σου θα είναι ασφαλείς μέχρι να διερευνηθούν οι προθέσεις σου. Ελάτε μέσα μαζί μου.

Έτσι έγινε και βρέθηκαν να ακολουθούν την Ιρμίνδα μέσα από το άνοιγμα του βράχου, σε αυτό που αποδείχτηκε ότι ήταν ένα τεράστιο σπήλαιο. Ο κεντρικός χώρος φωτιζόταν από πολλές μικροσκοπικές φωτίτσες και διακλαδιζόταν δεξιά κι αριστερά σε μικρότερες σπηλιές και εσοχές. Το παράξενο τώρα ήταν ότι γύρω, κοντά στα τοιχώματα της σπηλιάς, βρίσκονταν τοποθετημένα διάφορα έπιπλα αλλά και οικοσκευές: παλιοί καναπέδες και πολυθρόνες, τραπεζάκια, ντουλάπες (από αυτές τις παλιές τεράστιες ντουλάπες που είχαν στα σπίτια τους οι γιαγιάδες) καλόγεροι με

πανωφόρια και καπέλα κρεμασμένα επάνω τους, καρέκλες, μια σιφονιέρα, δύο μπαούλα, τεντζερέδια, μια ξυλόσομπα που κατά περίεργο τρόπο έδειχνε να είναι σε λειτουργία με το μπουρί της να βγαίνει από ένα άνοιγμα του βράχου. Σε διάφορα σημεία του δαπέδου υπήρχαν στρωμένες φλοκάτες και υφαντά χαλιά. Στον χώρο, όρθια ή καθισμένα στα έπιπλα, υπήρχαν διασκορπισμένα και μερικά πλάσματα που φαίνονταν απασχολημένα με διάφορες ασχολίες. Τα πλάσματα έδειχναν νέα, ήταν ψηλόλιγνα, τα περισσότερα ξεχωριστής ομορφιάς, με χρωματιστά μαλλιά και ντυμένα κανονικά με παντελόνια και φορέματα, μόνο αρκετά ελαφριά για την εποχή. Όλοι όσοι βρίσκονταν στη σπηλιά, είχαν σταματήσει τις όποιες ασχολίες μπορεί να είχαν πριν και τους κοιτούσαν. Η Άννα αισθανόταν άβολα και είχε κολλήσει πάνω στον Άρη, ο οποίος κοιτούσε γύρω του σαν χαμένος.

-Τους είδες; ψιθύριζε κάθε τόσο.

Η Άννα φοβόταν. Ήταν αρκετοί, τους κοιτούσαν απροκάλυπτα και δεν ήξερε τις διαθέσεις τους, ούτε πόσο επικίνδυνοι μπορεί να ήταν. Δεν της άρεσε που έμπαινε στον χώρο τους. Η Ιρμίνδα προχωρούσε μπροστά αγέρωχη, ο Μάρκος την ακολουθούσε με μεγάλα βήματα σέρνοντας πίσω του τη Φιλένα και η Άννα με τον Άρη έτρεχαν τελευταίοι προσπαθώντας να κρυφτούν ο ένας πίσω από τον άλλον. Στο βάθος της σπηλιάς φιγουράριζε ένα σαλόνι που αποτελούταν από τρεις παλιές πολυθρόνες με βελούδινο κάλυμμα και έναν τριθέσιο καναπέ μπορντό χρώματος που είχε ξεθωριάσει από την πολυκαιρία. Στη μέση ήταν τοποθετημένο ένα μακρόστενο τραπέζι σαλονιού.

-Περιμένετε εδώ, τους πρόσταξε η Ιρμίνδα.

-Πόσα ξωτικά ζουν εδώ; ρώτησε ο Μάρκος την Φιλένα όταν η μεγαλύτερη γυναίκα έφυγε.

-Τι πόσα; όλα, είπε εκείνη μην καταλαβαίνοντας την ερώτηση. Είμαστε οικογένεια και ζούμε εδώ όλοι μαζί· αυτό είναι το σπίτι μας, διευκρίνισε.

-Η Ιρμίνδα είναι η μητέρα σου;

-Ναι και τα τρία κορίτσια που βγήκαν να κοιτάξουν τον φίλο σου είναι οι ξαδέλφες μου. Η Μιρτίνδη, που θα δεις σε λίγο, είναι η μητέρα τους και αδελφή της δικής μου μητέρας: είναι η βασίλισσά μας.

-Α.

-Εγώ έχω έναν αδελφό, τώρα έχει πάει στο δάσος για να κάνει ποιος ξέρει τι, να χαζέψει μάλλον. Τον λένε Αλίσκο και είναι πολύ ενοχλητικός. Ο πατέρας του τον φωνάζει άχρηστο, αλλά μάλλον δεν το εννοεί γιατί δείχνει να τον συμπαθεί πολύ.

-Μμμ… έκανε ο Μάρκος.

-Τώρα που θα μάθει ότι με παγίδεψε ένας μάγος θα με κοροϊδεύει όλη τη μέρα, λες και αυτός θα τα είχε καταφέρει καλύτερα. Κατά βάθος όμως θα σκάσει από τη ζήλια του. Εκείνος δεν έχει ξαναδεί μάγο σε όλη του τη ζωή και τώρα που εμφανίστηκε ένας, εγώ τον βρήκα πρώτη.

Ο Μάρκος ξεφύσησε, ενώ η Φιλένα συνέχισε για λίγο την φλυαρία της για τα ξαδέλφια, τους θείους και τις θείες που ζούσαν στο σπήλαιο.

Τελικά η Ιρμίνδα επέστρεψε μαζί με μια γυναίκα που της έμοιαζε καταπληκτικά εκτός από τα μαλλιά της που ήταν σγουρά και μωβ· μαζί τους ερχόταν και ένας άντρας. Η Άννα και ο Άρης έμειναν να τον κοιτούν με γουρλωμένα μάτια, γιατί εκτός από το ότι ήταν η προσωποποίηση της τέλειας αντρικής ομορφιάς, ήταν επίσης γυμνός από τη μέση και πάνω: το δέρμα του είχε μια ελαφριά γαλάζια απόχρωση. Αυτή η λεπτομέρεια δε μείωνε καθόλου το αποτέλεσμα. Όσο για τα μαλλιά του ήταν μακριά, πυκνά, δεμένα στον σβέρκο με ένα λουρί και εντελώς μπλε. Δεν είχε ίχνος γένια, προς μεγάλη απογοήτευση της Άννας που αναρωτιόταν τι χρώμα θα ήταν αν υπήρχαν. Ο άντρας συστήθηκε ως Νέδιστος, αδελφός της βασίλισσας και η γυναίκα, η ξωτικοβασίλισσα, ως Μιρτίνδη. Οι τρεις άνθρωποι δεν ήξεραν πως να συμπεριφερθούν και αν έπρεπε να ακολουθήσουν κάποιο πρωτόκολλο στις συστάσεις με τη βασίλισσα των ξωτικών και τελικά αρκέστηκαν να ανασηκωθούν από τις θέσεις τους και να της σφίξουν το χέρι, πράγμα που έδειξε να τη διασκεδάζει. Τους ρώτησε αν ήθελαν φαγητό.

-Όχι, βιάστηκε να απαντήσει ο Μάρκος, έχουμε όμως φέρει εμείς κάτι που νομίζω ότι το εκτιμάτε και θα ήθελα να το μοιραστώ μαζί σας.

Η Φιλένα κατάλαβε τι εννοούσε και χάρηκε που βρισκόταν στην παρέα τους και θα της δινόταν ξανά η ευκαιρία να φάει τη λιχουδιά των ανθρώπων. Ο Μάρκος έκανε νόημα στην Άννα και αυτή έβγαλε από την τσάντα της το καρβέλι και τα φακελάκια με τη ζάχαρη. Τους έδειξε πως να βρέχουν λίγο τις φέτες πριν τις πασπαλίσουν. Η όλη διαδικασία πήρε αρκετή ώρα, γιατί οι τρεις άρχοντες των ξωτικών φώναξαν όλους όσους βρίσκονταν μέσα στο σπήλαιο να έρθουν να πάρουν μερίδιο.

-Κερνάει ο Μάγος, τους έλεγαν.

Η Άννα μέτρησε καμιά δεκαπενταριά άτομα που πλησίασαν πρόθυμα, τόσο για τη λιχουδιά όσο και γιατί τους δινόταν η ευκαιρία να τους παρατηρήσουν από κοντά. Όλοι έδειχναν πολύ ευχαριστημένοι με το κέρασμα. Η Άννα έλπιζε αυτό να βοηθούσε την υπόθεσή τους.

Όταν το ψωμί τελείωσε και τα υπόλοιπα ξωτικά γύρισαν διακριτικά στις δουλειές τους – που ήταν κυρίως να τους παρακολουθούν από μακριά και να προσπαθούν να κρυφακούσουν τι έλεγαν – η βασίλισσα Μιρτίνδη στράφηκε στον Μάρκο.

-Και τώρα Μάγε, μπορώ να μάθω γιατί έχεις αιχμαλωτίσει την ανιψιά μου; Ξέρεις ότι απαγορεύεται να αιχμαλωτίζεις ξωτικά. Τι σου έκανε;

-Τίποτα, παραδέχτηκε ο Μάρκος. Δε μου έκανε τίποτα, αλλά ήταν απόλυτη ανάγκη να έρθω εδώ και να σου μιλήσω. Το να αιχμαλωτίσω το ξωτικό που τυχαία βρέθηκε στον δρόμο μου και να το αναγκάσω να με οδηγήσει εδώ, ήταν ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρω. Ζητώ συγνώμη γι' αυτό και θα ήθελα να ξέρετε ότι δεν έχω πρόθεση να βλάψω κανέναν.

-Η πράξη σου δεν ήταν καλή, αλλά όπως και να έχει τώρα είσαι εδώ· γιατί συνεχίζεις να την κρατάς;

-Είναι μία εγγύηση για μας: θα την αφήσω ελεύθερη όταν θα σιγουρευτώ πως δεν έχετε σκοπό να βλάψετε εμένα και τους φίλους μου. Άλλωστε η μητέρα της δείχνει να συμφωνεί μαζί μου.

Η Μιρτίνδη αγνόησε την τελευταία παρατήρηση και συνέχισε:

-Και τι σε κάνει να νομίζεις ότι η Φιλένα είναι τόσο πολύτιμη για μας που να αξίζει να ανταλλάξουμε την ελευθερία της με τις ζωές σας;

Ο Μάρκος την κοίταξε σοβαρά στα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει αν μπλόφαρε.

-Τίποτα δε με διαβεβαιώνει γι' αυτό, παραδέχτηκε τελικά. Όμως το να έχω τη Φιλένα είναι προτιμότερο από το να μην έχω τίποτα. Οι δικοί μου είναι πολύτιμοι για μένα και πιστεύω ότι και οι δικοί σας είναι πολύτιμοι για σας.

-Είσαι έξυπνος και ευθύς και αυτό μου αρέσει, αλλά άπειρος. Θα έπρεπε να ξέρεις ότι οι συζητήσεις με τα ξωτικά δε γίνονται μ' αυτό τον τρόπο. Άφησέ την ελεύθερη και κάθισε να μιλήσουμε, αν θέλεις. Οι φίλοι σου και εσύ θεωρήστε ότι είστε σε διαπραγματεύσεις μαζί μου, παρόλο που ήρθατε στον τόπο μου με αυτόν τον δόλιο τρόπο, και θα έχετε άσυλο μέχρι οι διαπραγματεύσεις να λήξουν. Το τι θα γίνει μετά θα εξαρτηθεί από το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων.

Η Άννα ανατρίχιασε. Όχι ότι αισθανόταν μεγαλύτερη σιγουριά που είχαν το κορίτσι δεμένο, αλλά τουλάχιστον, όπως είχε πει κι ο Μάρκος, ήταν κάτι. Αν την άφηναν να φύγει θα βρίσκονταν εντελώς στο έλεός τους. Προσπάθησε να θυμηθεί τα λόγια της Χριστίνας: θυμόταν καθαρά ότι την είχε ρωτήσει: «τα ξωτικά είναι καλά ή κακά;» αλλά ποια ήταν η απάντηση;

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι μάλλον η Μιρτίνδη δεν ήθελε να μιλήσει μπροστά στο κορίτσι και εδώ που τα λέμε η κράτηση ενός ξωτικού μέσα στο ίδιο του το σπίτι και μπροστά στα μάτια της βασίλισσάς του φάνταζε τώρα μεγάλη προσβολή. Δίστασε μόνο για λίγες στιγμές - και αυτός είχε βαρεθεί να έχει τη Φιλένα μέσα στα πόδια του και επιπλέον δεν του φαινόταν συνετό να παρακούσει μία τόσο άμεση εντολή από τη βασίλισσα. Έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί και άνοιξε τις χειροπέδες.

-Αυτό ήτανε; ρώτησε έκπληκτη η Φιλένα που δεν είχε καλό-καταλάβει πως της είχαν περαστεί οι χειροπέδες και προφανώς περίμενε κάποιο περίπλοκο μαγικό κόλπο.

-Ναι: είσαι ελεύθερη, της είπε ο Μάρκος.

Όταν θα διηγούταν την απελευθέρωσή της στα αδέλφια και στα ξαδέλφια της, αυτή θα περιλάμβανε σίγουρα κάποιο περίπλοκο μαγικό κόλπο.

Η Φιλένα καθυστέρησε να τρέξει προς την ελευθερία περισσότερο απ' ό,τι θα περίμενε κανείς. Το τελευταίο που έκανε πριν φύγει ήταν να ρίξει μια λάγνα ματιά στον Άρη, που την αγριοκοίταξε και μαζεύτηκε στον καναπέ.

-Λοιπόν; Μου λένε ότι ζητάς ένα αντικείμενο. Τι ακριβώς θέλεις;

-Αυτό που ψάχνω λέγεται Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας. Είναι ένας πλαγίαυλος σκαλισμένος σε ελεφαντόδοντο που κατασκευάστηκε από κάποια ξωτικά της κεντρικής Ευρώπης τον 10ο αιώνα υπό την παραγγελία κάποιου μάγου με το όνομα Ρομέσταμος. Σου λέει κάτι το όνομα;

-Κάτι μου λέει, παραδέχτηκε η Μιρτίνδη. Και γιατί πιστεύεις ότι το έχουμε εμείς;

-Όλοι οι άλλοι γνωστοί Φύλακες έχουν ερωτηθεί και δεν το έχει κανένας, κι έπειτα σκέφτηκα ότι ένα αντικείμενο κατασκευασμένο από τα ξωτικά και ειδικά ένα πνευστό όργανο, είναι λογικό να το φυλάνε ξωτικά. Έκανα λάθος;

-Και πού το ξέρεις ότι οι άλλοι Φύλακες σου λένε την αλήθεια;

Ο Μάρκος δεν περίμενε μια τέτοια ερώτηση.

-Δεν το ξέρω, αλλά γιατί να μου πουν ψέματα; Τι χρησιμεύει στους Φύλακες ένα μαγικό μουσικό όργανο που δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν;

Η Μιρτίνδη κούνησε το κεφάλι της συμπονετικά.

-Εσύ είσαι πραγματικά άπειρος, πιο άπειρος απ' όσο νόμιζα. Δεν ξέρεις και πολλά πράγματα για τους Φύλακες, ε;

-Όχι, η αλήθεια είναι ότι μόλις πριν μερικές μέρες πληροφορήθηκα την ύπαρξή τους. Δεν είναι η δουλειά τους να βρίσκουν και να φυλάνε τα μαγικά αντικείμενα; Συνηθίζουν να τα κρατούν για τους εαυτούς τους;

-Οι Φύλακες – και εννοώ οι θνητοί Φύλακες, όχι τα ξωτικά - ορίστηκαν αρχικά γι' αυτό που προφανώς νομίζεις εσύ: για να μαζεύουν τα μαγικά αντικείμενα τα οποία είχαν κατασκευαστεί πριν εκατοντάδες χρόνια και που, πολλά από αυτά, με το πέρασμα του χρόνου είχαν χαθεί στον κόσμο. Τα αντικείμενα αυτά δεν είναι καλό να κυκλοφορούν ανάμεσα στους ανθρώπους όπως καταλαβαίνεις, χρειάστηκε λοιπόν κάποιος να ασχοληθεί μαζί τους, αν όχι τίποτα άλλο για να διατηρηθεί η παράδοσή τους. Οι Φύλακες μελετούσαν τα αντικείμενα και ήξεραν τα πάντα γι' αυτά, έγραφαν βιβλία για τις ιδιότητές τους, ταξίδευαν σε πολλά μέρη για να βρουν και να διασώσουν κάποιο που η ύπαρξή του έπεφτε στην αντίληψή τους, τα συντηρούσαν, τα φύλαγαν μέχρι να βρεθεί κάποιος μάγος που να έρθει να τους τα ζητήσει. Ακόμα και τότε είχαν ευθύνη για το ποιος ήταν αυτός στον οποίο τα έδιναν και τι ακριβώς τα ήθελε.

Εδώ και μερικά χρόνια όμως, ο θεσμός εκφυλίστηκε, όπως και οτιδήποτε άλλο έχει να κάνει με τη μαγεία. Καθώς όλο και λιγότερο οι μάγοι ζητούσαν κάποιο αντικείμενο, οι Φύλακες κατέληξαν σιγά σιγά να θεωρούν ότι είναι οι νόμιμοι ιδιοκτήτες τους, έγιναν απρόθυμοι να τα διαθέτουν στους μάγους και αρκέστηκαν να τα κρατούν στις συλλογές τους, να τα ανταλλάσσουν μεταξύ τους ή να τα πουλούν σε πλούσιους και ισχυρούς συλλέκτες, που με κάποιο περίεργο τρόπο βρέθηκαν να ξέρουν γι' αυτά πολύ περισσότερα απ' ό,τι είναι επιτρεπτό.

Ο Μάρκος την άκουγε σιωπηλά αλλά χωρίς πραγματικό ενδιαφέρον. Αν τα ξωτικά δεν είχαν τον Πλαγίαυλο ή δεν δέχονταν να του τον δώσουν, η υπόθεση θα κατέληγε σε αδιέξοδο. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα έψαχνε όλους τους Φύλακες για να πείσει κάποιον που πιθανώς έλεγε ψέματα να του δώσει το όργανο. Αισθάνθηκε τη γνωστή του παθητικότητα να επιστρέφει και του έλειψε ξαφνικά το μπουκάλι του.

-Μπορεί να είναι όπως τα λες, είπε, αλλά αυτή είναι μια ξεχωριστή περίπτωση: τους εξήγησα ότι είναι ζήτημα ζωής και θανάτου να αποκτήσω τον Πλαγίαυλο, και τώρα το λέω και σε εσένα: αν τον έχετε σε παρακαλώ μη με παιδεύεις, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.

-Ναι, ξέρω, τα Δαιμόνια.

-Το ξέρεις κι εσύ;

-Δε θέλει και μεγάλη σοφία για να το καταλάβεις. Είμαστε μαγικά πλάσματα συνδεδεμένα με την φύση: η φύση αντιδρά έντονα στην παρουσία τους και εμείς παρακολουθούμε στενά αυτά που της συμβαίνουν. Άλλωστε τι άλλο θα ήθελε ένας

μάγος τον Πλαγίαυλο; Αφού κατασκευάστηκε από την αρχή για να διώξει τα Δαιμόνια.

-Ναι, το ήξερα αυτό, μουρμούρισε ο Μάρκος ευχαριστημένος που ήξερε κάτι. Λοιπόν;

-Θα σου μιλήσω ειλικρινά Μάγε: έχουμε αποφασίσει εδώ και χρόνια να μην έχουμε πια σχέσεις με τους μάγους και να μην τους κάνουμε χάρες. Όσο για τους Αθάνατους, μας είναι παντελώς αδιάφοροι. Όμως δεν είμαστε σαν τους θνητούς Φύλακες και δε συμφωνούμε με την τακτική του να κρατάς τα αντικείμενα και να τα χρησιμοποιείς για δικό σου όφελος. Ακόμα, κατανοούμε ότι τα Δαιμόνια θα ήταν καλύτερα να γυρίσουν στον τόπο τους γιατί ενοχλούν τη φύση και αυτό δεν μας αρέσει. Τι ίδιο κάνουν και οι άνθρωποι βέβαια, αλλά γι' αυτούς δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Όμως θα έπρεπε να ξέρεις ότι τα ξωτικά δε δίνουν δώρα στους ανθρώπους αν δεν έχουν πειστεί για την αγνή τους καρδιά. Για να αποκτήσετε αυτό που επιθυμείτε πρέπει να αποδείξετε τις αγνές σας προθέσεις και ότι είστε αντάξιοι του αντικείμενου που θα σας δοθεί. Πρέπει να περάσετε μια δοκιμασία.

-Δηλαδή έχετε τον Πλαγίαυλο; έκανε ο Μάρκος, μη μπορώντας να πιστέψει στην καλή του τύχη.

-Ναι, μάντεψες σωστά. Δέχεστε να περάσετε την δοκιμασία για να τον αποκτήσετε;

-Ποια θα είναι η δοκιμασία; ρώτησε καχύποπτα ο Μάρκος.

-Αυτό θα μου δώσεις λίγο χρόνο για να το σκεφτώ και να το συζητήσω με τα αδέλφια μου. Η Μιρτίνδη σηκώθηκε. -Στο μεταξύ θεωρείστε τους εαυτούς σας φιλοξενούμενους μου.

Ο Μάρκος ανακάθισε στη θέση του μην ξέροντας αν έπρεπε να χαρεί ή να ανησυχήσει.

-Και κάτι άλλο: είπε η Μιρτίνδη πριν φύγει, δεν επιθυμούμε τα αντικείμενα που φυλάμε εμείς εδώ να φύγουν από τα χέρια μας για να καταλήξουν στα χέρια του κάθε τυχοδιώκτη Φύλακα που δεν εκτιμά την αξία τους και τα βλέπει μόνο ως μέσο για να αποκτήσει χρήματα ή προνόμια. Αν το όργανο σου δοθεί, θα πρέπει να αναλάβεις την ευθύνη να το διαφυλάξεις εσύ προσωπικά ή να το επιστρέψεις εδώ που έχει την μεταχείριση που του αξίζει. Αυτό καθιστά ακόμα πιο δύσκολο το να σου δοθεί το όργανο. Πρέπει να αποδείξεις ότι είσαι άξιος μέσα σου για να το έχεις στην κατοχή σου.

4.

Η Μιρτίνδη και τα δύο αδέλφια της έφυγαν και οι τρεις άνθρωποι έμειναν μόνοι τους στο σαλονάκι.

-Τώρα; ρώτησε ο Άρης.

-Είναι όλα εντάξει λέτε; Μήπως είναι καμία παγίδα και μείνουμε για πάντα εδώ; ψιθύρισε η Άννα. Εσύ μπορείς όντως να τους νικήσεις όλους αυτούς;

-Υποθέτω... έκανε ο Μάρκος με περίσσια αμφιβολία και έσφιξε το Σκήπτρο που, όπως πρόσεξε μόλις εκείνη τη στιγμή, δεν το είχε αφήσει καθόλου από το χέρι του.

-Πάντως το βιβλίο έλεγε ότι είναι φιλικοί, επεσήμανε ο Άρης.

-Ναι... εσάς σας φάνηκαν φιλικοί; ρώτησε ο Μάρκος.

-Εμένα αρκετά, δεδομένου ότι αυτό που κάναμε με το κορίτσι δεν ήταν καθόλου ευγενικό και ότι από την αρχή μας διευκρίνισαν ότι δε συμπαθούν τους ανθρώπους και τους μάγους, είπε η Άννα.

-Ελπίζω να μην έρθει εδώ η τελευταία μας ώρα. Εγώ έχω να κάνω και μια τελετουργία και πίστευα ότι η τελευταία μου ώρα θα αναβληθεί τουλάχιστον μέχρι τότε!

Στο μεταξύ τα υπόλοιπα ξωτικά είχαν αρχίζει να έρχονται προς το μέρος τους. Πρώτη κατέφτασε η Φιλένα με τις τρεις ξαδέλφες, των οποίων τα ονόματα η Άννα το πήρε από την αρχή απόφαση ότι δεν θα συγκρατούσε. Εκτός από το Φιλένα, ακόμα και το Μιρτίνδη και το Ιρμίνδα δυσκολευόταν να τα θυμηθεί. Οι ξαδέλφες έμοιαζαν μεταξύ τους, είχαν όλες κοντά, φουντωτά, σγουρά μαλλιά, αλλά σε διαφορετικά χρώματα: η μια είχε κόκκινα, η άλλη μπλε στην ίδια απόχρωση με του θείου της και η τρίτη πορτοκαλί. Η Άννα έβρισκε αυτή την πολυχρωμία εξαιρετικά ευχάριστη.

Δειλά δειλά πλησίασαν κι άλλοι: η θεία Ετζέρια, που κουβαλούσε μαζί της ένα μικρό κοριτσάκι και ένα μωρό αγόρι μωβ χρώματος. Η Φιδάλμα, μια νέα με έντονα μαύρα μάτια, πράγμα παράξενο για το είδος της και μαλλιά μωβ-ροζ, η Κορίλια με τον γιό της, ένα μικρό πρασινωπό αγόρι με κυπαρισσί μαλλιά, σγουρά όπως των τριών ξαδελφών. Όλοι είχαν κάποια συγγένεια μεταξύ τους.

-Όλοι οι άντρες είναι χρωματιστοί; ρώτησε σιγανά η Άννα την Φιλένα που κάθισε πρόθυμα δίπλα της στον καναπέ.

-Ναι, έχουν δέρμα στην απόχρωση των μαλλιών τους. Αυτό βέβαια συμβαίνει στη δική μας οικογένεια. Σε άλλες οικογένειες είναι χρωματιστές οι γυναίκες.

-Και υπάρχουν πολλές οικογένειες;

-Μπα, όχι τώρα πια, είπε με παράπονο η Κορίλια που είχε ακούσει την ερώτηση. Έχουμε μείνει λίγοι γενικά. Στο δικό μας δάσος είμαστε οι μόνοι, σε κάποια άλλα δάση υπάρχουν ξωτικά της Γης, είναι εντελώς διαφορετικά από εμάς, κάποιες νεράιδες - αν και έχουν πολύ καιρό να τις δουν. Δεν έμεινε και πολύς ελεύθερος χώρος για μας, οι άνθρωποι εξαπλώθηκαν παντού.

-Και είσαστε μονό εσείς στην οικογένεια; Θέλω να πω.. δεν υπάρχουν άλλοι άντρες;

-Πώς, υπάρχουν, αλλά έχουν πάει για ψάρεμα στις εσωτερικές πηγές του ποταμού.

-Δεν ήξερα ότι τα ξωτικά ψαρεύουν, έκανε ο Άρης.

-Φυσικά ψαρεύουν, κυνηγούν… τι νομίζεις ότι τρώμε;

-Και όλα αυτά τα πράγματα; Εννοώ τα έπιπλα, η σόμπα...

-Εϊ! Το παλικάρι μιλάει τελικά! είπε η μια από τις ξαδέλφες, που ξεθάρρεψε εντελώς και ήρθε να καθίσει κατάχαμα δίπλα τους, πάνω στη φλοκάτη .

-Και τι ωραία φωνή! σχολίασε η Φιλένα. Οι άλλες δύο κοπέλες χαχάνισαν και στριμώχτηκαν στον καναπέ κοντά στον Άρη.

Οι υπόλοιποι δεν τους έδωσαν σημασία.

-Τα έπιπλα τα βρήκαμε, είπε αμυντικά η μία γυναίκα. Δεν τα κλέψαμε, τα βρήκαμε από κάποιους που δεν τα ήθελαν πια.

-Δεν εννοούσα κάτι τέτοιο, είπε ο Άρης και στριμώχτηκε με τη σειρά του πάνω στην Άννα προσπαθώντας να απομακρυνθεί από τα κορίτσια. Εκείνες χαχάνισαν ξανά ψιθυρίζοντας μεταξύ τους. Η Άννα άρχισε να ανησυχεί.

Η Ετζέρια είδε μάλλον τη δυσαρέσκεια στα πρόσωπά τους και έκανε παρατήρηση στις κοπέλες που τελικά σηκώθηκαν, κουβάλησαν έναν καναπέ από κάποιο άλλο σημείο του σπηλαίου, τον τοποθέτησαν απέναντι τους και κάθισαν εκεί. Οι υπόλοιποι βρήκαν καλή την ιδέα τους γιατί σε λίγο είχαν κουβαλήσει όλοι έπιπλα και καθόντουσαν γύρω από τους νεοφερμένους. Η Άννα ζύγιζε την κατάσταση προσπαθώντας να καταλάβει κατά πόσο ήταν απειλητική αυτή η περικύκλωση, αν και τα ξωτικά φαίνονταν απλά περίεργα απέναντι τους.

-Το καλοκαίρι δουλεύουμε στο τσίρκο, τους πληροφόρησε η νεαρή μαυρομάτα, η Φιδάλμα. Συνήθως κάνουμε περιοδεία στην Πελοπόννησο. Βγάζουμε χρήματα και αγοράζουμε πολλά πράγματα.

-Σε τσίρκο; Αλήθεια; Σε αληθινό τσίρκο; Ανθρώπων; Εννοώ θνητών; ρώτησε ο Άρης, καταλαβαίνοντας ενώ μιλούσε ότι έκανε τη μια γκάφα μετά την άλλη.

Η Φιδάλμα γέλασε.

-Ναι, είναι ένα μεγάλο τσίρκο το *Ολύμπιον*, δεν το έχεις ακουστά; Βασικά είναι διάσημο κυρίως εξαιτίας μας και όχι για τις δύο ψωριάρικες τίγρεις που κουβαλάνε μαζί τους.

-Και τι κάνετε εκεί; ρώτησε ο Άρης.

-Τους ακροβάτες φυσικά! Είμαστε πολύ καλοί στα ακροβατικά, όλοι ξετρελαίνονται με τα νούμερά μας, μας χειροκροτούνε για ώρες μετά. Και δύο από τα αγόρια παίζουν στην ορχήστρα. Παίζουν όργανα απ' αυτά που συνηθίζουν οι άνθρωποι, κιθάρα και φλάουτο. Είναι και αυτοί πολύ καλοί, όλοι είναι ενθουσιασμένοι μαζί μας. Παίρνουμε πολλά χρήματα και αυτό μας βοηθάει να βγάζουμε τον χειμώνα.

-Συνάδελφοι! ψιθύρισε ο Άρης στον Μάρκο που καθόταν αμέτοχος στη μια πολυθρόνα.

-Τα λεφτά είναι τα μαγικά της εποχής, σχολίασε η Κορίλια. Χωρίς αυτά δεν μπορεί κανένας να επιβιώσει. Δε γίνονται ανταλλαγές πια, ούτε μια χτένα της προκοπής δεν μπορείς να αποκτήσεις αν δεν έχεις λεφτά!

-Νόμιζα ότι τα ξωτικά δεν έχουν ανάγκη από χρήματα, έκανε η Άννα.

-Αυτό ήταν παλιά, παραδέχτηκε η Κορίλια. Έχουμε ένα σωρό λίρες και παλιότερα παίρναμε ό,τι θέλαμε μ' αυτές. Τώρα οι λίρες μας δεν αξίζουν τίποτα. «Δεν περνάνε» μας είπαν και όποτε προσπαθήσαμε να τις χρησιμοποιήσουμε μας κοίταξαν με υποψία, παραλίγο να μας καταλάβουν.

Καθώς τράβηξε τα μαλλιά της προς τα πίσω, φάνηκαν τα μυτερά της αφτιά. Η Άννα ανατρίχιασε συνειδητοποιώντας για άλλη μια φορά το παράλογο της κατάσταση στην οποία βρισκόντουσαν.

Ήταν πια αργά όταν η Μιρτίνδη, η Ιρμίνδα και ο Νέδιστος επέστρεψαν. Όλοι στράφηκαν προς το μέρος τους με προσμονή. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε τι θα τους έλεγαν. Ήξερε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να πάρει τον Πλαγίαυλο, αλλιώς όλα όσα είχε κάνει ως τώρα πήγαιναν χαμένα, όμως δεν αισθανόταν πια έτοιμος για ηρωικές πράξεις· είχε μόνο μια κούραση και ένα αίσθημα ματαιότητας.

Οι τρεις αρχηγοί χαιρέτησαν τους άντρες που είχαν επιστρέψει από το ψάρεμα. Μετά η Ιρμίνδα θεώρησε σωστό να ενημερώσει όλη την οικογένεια για την υπόθεση:

-Ο Μάγος Μάρκος Γούναρης, που όλοι γνωρίσατε απ' ό,τι βλέπω, και οι φίλοι του ο Άρης και η Άννα, ήρθαν εδώ σήμερα και μας ζήτησαν τον Πλαγίαυλο της

Γλυκιάς Μελωδίας. Ο σκοπός τους είναι να τον χρησιμοποιήσουν για να διώξουν τα Δαιμόνια.

Μουρμουρητό ακούστηκε από την ομήγυρη.

-Η βασίλισσά μας δε βρήκε κάποιον λόγο να αμφισβητήσει τα λεγόμενα του, αλλά δεν παύει να είναι μάγος και η φυλή μας έχει ορκιστεί να μη δίνει πια βοήθεια σε μάγους χωρίς αποδείξεις της αγνότητάς τους και των καλών τους προθέσεων. Η βασίλισσα και εμείς σκεφτήκαμε το θέμα και αποφασίσαμε να κάνουμε μία γιορτή, στην οποία ο Μάγος και οι συνοδοί του θα πρέπει να αποδείξουν την καλή τους πρόθεση και την αγνή τους καρδιά μέσα από τη μουσική και τον χορό.

Ο Μάρκος ανοιγόκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να μείνει ανέκφραστος: ήταν σίγουρα η τυχερή του μέρα, θα τον έβαζαν να παίξει τον Πλαγίαυλο!

-Το όργανο που θα συνοδέψει τη γιορτή μας θα είναι το λαούτο Ζοσιάν, ένα όργανο που σπάνια πια χρησιμοποιούμε, και αυτός που πρέπει να το κάνει να τραγουδήσει είναι ο Μάγος.

-Ωωω! έκαναν οι παρευρισκόμενοι εντυπωσιασμένοι.

-Ω! έκανε και ο Μάρκος απογοητευμένος. Δεν ήξερε σχεδόν καθόλου να παίζει έγχορδα όργανα.

-Όπως όλοι γνωρίζετε, το λαούτο είναι μαγεμένο και η επιρροή που ασκεί στη ψυχή του ακροατηρίου του, αποκαλύπτει τις προθέσεις του μουσικού. Το λαούτο δε λαθεύει ποτέ, δεν μπορεί να κρύψει τα αισθήματα του μουσικού του και έτσι αυτό που έχει στην καρδιά του δε θα μπορέσει να μείνει κρυφό, πήρε το λόγο η βασίλισσα. Στην γιορτή μας, εκτός από τη μουσική, οι καλεσμένοι μας θα συμμετάσχουν στον μαγικό χορό, που επίσης αποκαλύπτει πράγματα για την ψυχή και τους σκοπούς των χορευτών. Μόνο μ' αυτούς τους τρόπους θα μπορέσουν να μας πείσουν για την ειλικρίνεια τους και θα πάρουν αυτό που ζητούν.

Το ξωτικά γύρω τους είχαν σηκωθεί όρθια και είχαν αρχίσει να συζητούν έντονα πάνω σ' αυτή την απόφαση. Φαίνονταν ικανοποιημένα με την εξέλιξη της υπόθεσης.

-Ναι, είναι δίκαιο.

-Μουσική και χορός, κανέναν δεν μπορούν να ξεγελάσουν.

-Μια γιορτή πριν τον χειμώνα! Ακουγόταν από τις διάφορες ομάδες.

Μέσα στο κομφούζιο, ο Μάρκος ξεμάκρυνε λίγο από τον χώρο της συγκέντρωσης και έκανε νόημα στον Άρη και στην Άννα να πλησιάσουν.

-Την πατήσαμε, τους είπε. Δεν ξέρω να παίζω λαούτο και φυσικά δε χορεύω. Τι θα κάνουμε;

-Εγώ χορεύω, είπε η Άννα, τον χορό άσ' τον επάνω μου, όταν ακούω μουσική δεν μπορώ να συγκρατήσω τα πόδια μου, ελπίζω να τους κάνω.

-Και ο Άρης παίζει μαντολίνο! έκανε ο Μάρκος κοιτώντας τον παρακλητικά.

-Τι;! διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

-Όλο το καλοκαίρι παραπονιόσουνα ότι είσαι αναγκασμένος να παίζεις μαντολίνο. Ελπίζω τελικά να έμαθες κάτι.

-Δεν μπορώ να αναλάβω μια τέτοια ευθύνη και άλλωστε δεν παίζω και τόσο καλά, ούτε έχω ξαναπιάσει λαούτο στα χέρια μου.

-Δεν είναι εξετάσεις του ωδείου εδώ, αρκεί να είσαι καλός άνθρωπος και να παίζεις με τη ψυχή σου.

-Συμφωνώ, είπε η Άννα. Άλλωστε ήρθαμε μαζί για να βοηθήσουμε.

-Ακούστε! φώναξε ο Μάρκος στα ξωτικά πριν προλάβει να απαντήσει ο Άρης. -Συμφωνώ με τους όρους σας, μόνο που θα ήθελα να προσθέσω και έναν δικό μου.

Η βασίλισσα τον κοίταξε ερωτηματικά.

-Τι όρο μπορείς να βάλεις εσύ στη γιορτή μας, Μάγε;

-Θα ήθελα η εκτέλεση της δοκιμασίας να γίνει από τους βοηθούς μου.

Η Άννα τον στραβοκοίταξε.

-Είναι καιρό μαζί μου και έχει έρθει η ώρα να αποδείξουν την αξία τους.

Τώρα τον στραβοκοίταξε και ο Άρης.

Η Μιρτίνδη όμως, παραδόξως συμφώνησε χωρίς σχόλια.

-Ακούστε όλοι! είπε. Αφού ο Μάγος συμφώνησε, η γιορτή θα γίνει αύριο το βράδυ που το φεγγάρι θα είναι στην φάση της πανσέληνου. Είναι το καλύτερο φεγγάρι για τον μαγικό χορό. Μέχρι τότε ο Μάγος και οι βοηθοί του θεωρούνται φιλοξενούμενοί μας.

Η Ετζέρια οδήγησε την Άννα σε μια εσοχή που έκανε ο βράχος σχηματίζοντας μία μικρότερη σπηλιά, απομονωμένη από τον κυρίως χώρο. Μέσα υπήρχε ένα τεράστιο σιδερένιο κρεβάτι με στρώμα και στην γωνία ένα μαγκάλι.

-Θέλετε να κοιμηθείτε εδώ; τη ρώτησε. Εμείς προτιμούμε να ξαπλώνουμε στο έδαφος φυσικά, κι έτσι δε χρησιμοποιούμε κρεβάτια αλλά απλές ψάθες, όμως ξέρω ότι οι άνθρωποι προτιμούν τα μαλακά στρώματα που έχουν συνηθίσει. Ξέρω ακόμα ότι δεν αντέχουν την υγρασία και το κρύο και εδώ μέσα έχουμε αρκετά απ' αυτά. Μπορείτε να ανάψετε το μαγκάλι.

-Εδώ μέσα; Δεν είναι επικίνδυνο; ρώτησε ανήσυχα η Άννα που στο μυαλό της ήρθαν αμέσως ιστορίες ασφυξίας και δηλητηριάσεων από αναθυμιάσεις.

Η Ετζέρια χαμογέλασε.

-Δεν είναι ακριβώς κλειστός χώρος εδώ… έκανε.

Η αλήθεια είναι πως το μικρότερο σπήλαιο δεν είχε πόρτα, αλλά και πάλι…

Το Ξωτικό όμως της έδειχνε προς τα πάνω και η Άννα ακολούθησε με το βλέμμα: στην οροφή του σπηλαίου ξεχώριζε μια τρύπα που επεκτεινόταν ποιος ξέρει πόσα μέτρα και που πιθανώς κατέληγε στην πλαγιά που υψωνόταν από πάνω τους. Ήδη αισθανόταν ρεύματα αέρα να έρχονται από ψηλά. Η Ετζέρια τράβηξε το μαγκάλι κάτω από την τρύπα.

-Θα είσαστε εντάξει εδώ. Έχετε τα δικά σας σκεπάσματα απ' ό,τι είδα;

Η Άννα σκέφτηκε ότι τα σλίπινγκ- μπαγκ που είχαν φέρει μαζί τους δεν ήταν αρκετά ζεστά, αλλά δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει αυτό που είχαν τα ξωτικά για να σκεπάζονται τη νύχτα, ό,τι κι αν ήταν. Έτσι κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

-Θα είμαστε εντάξει, συμφώνησε. Ευχαριστούμε.

Καθώς η Ετζέρια έφυγε, η Άννα άφησε τον σάκο της στο έδαφος και έβγαλε τα παπούτσια της. Τα πόδια της την πονούσαν μετά από το σχεδόν ολοήμερο περπάτημα. Έλπιζε ο Μάρκος ή ο Άρης να ήξεραν να ανάβουν αυτό το πράγμα, γιατί η ίδια δεν είχε το κουράγιο να το δοκιμάσει.

Όταν οι δύο άντρες μπήκαν στη μικρή σπηλιά τη βρήκαν να μισοκοιμάται ήδη με τα ρούχα, τυλιγμένη με το σλίπινγκ- μπαγκ της και έχοντας ρίξει από πάνω και το μπουφάν. Ο Μάρκος κουβαλούσε ένα σακί κάρβουνα και μερικά μικρά ξύλα που τους είχαν δώσει τα ξωτικά και ξεκίνησε να ανάβει φωτιά. Σαν σε όνειρο, η Άννα τους άκουγε να συζητούν για το αν ο χώρος αεριζόταν αρκετά και αν τα κάρβουνα ήταν καλά αναμμένα. Πέρασε λίγη ώρα από τότε που άναψαν το μαγκάλι, κατά την οποία μάλλον περίμεναν για να σιγουρευτούν ότι όλα ήταν εντάξει. Η ζέστη είχε αρχίσει να γίνεται αισθητή με έναν ευχάριστο, αποβλακωτικό τρόπο. Τους άκουγε να σιγομιλάνε αλλά δεν έπιανε πια κουβέντα από ό,τι έλεγαν.

-Φιλοξενούμενοι των ξωτικών, ε; Καλό! Μόνο που ποτέ σε όλη μου τη ζωή δε θα με πιστέψει κανένας, άκουσε τον Άρη να λέει σε ένα σύντομο ξύπνημά της. -Και τώρα μπορώ να μάθω τι ήταν όλα αυτά; Πώς ήξερες πώς να πιάσεις το ξωτικό και πώς να του φερθείς και- κυρίως- πώς στο διάολο σου ήρθε στο μυαλό να φέρεις μαζί σου χειροπέδες; Ή μήπως τις κουβαλάς πάντα στον σάκο σου για καλό και για κακό;

-Εξυπνάδες! Αν διαβάζατε σοβαρά το βιβλίο που μου έδωσε ο Παλαιοπώλης αντί να ασχολείστε με το πώς μοιάζουν τα ξωτικά και τι κάνουν, θα είχατε μάθει κάποια πολύ ενδιαφέροντα πράγματα.

-Τι εννοείς «να το διαβάζαμε σοβαρά»;

-Εννοώ αν είχατε προχωρήσει μετά τις 30 πρώτες σελίδες!

-Και τι βρήκες εκεί που σε έκανε να φερθείς με αυτόν το βάναυσο τρόπο;

-Βρήκα για παράδειγμα, ότι τα μικρά ξωτικά είναι αυτά που τριγυρνάνε συνήθως μόνα τους μακριά από τα σπίτια τους και ότι τις περισσότερες φορές είναι αυθάδεις και ψεύτες. Ότι ο μόνος τρόπος για να αναγκάσεις ένα μικρό ξωτικό να κάνει αυτό που θέλεις είναι να το συλλάβεις. Έμαθα ακόμα για τις συμφωνίες μεταξύ μάγων και ξωτικών και ποιες είναι οι υποχρεώσεις του καθενός.

-Και ποιες είναι;

-Οι μάγοι είναι ιεραρχικά ανώτεροι γιατί διαθέτουν μεγαλύτερη μαγεία και τα ξωτικά κάποτε όφειλαν να τους υπακούουν. Τώρα φυσικά έχουν αντιδράσει και έχουν σπάσει τις συμφωνίες, αλλά κατά βάθος δεν παύουν να αισθάνονται ότι οφείλουν σεβασμό στους μάγους και η εσωτερική τους παρόρμηση είναι να μην παραβαίνουν τις εντολές του.

-Πω πω ρε φίλε, κι εσύ πίστεψες ότι θα σε υπακούσουν επειδή είσαι μάγος;

-Όχι, αλλά έλπισα πως θα διστάσουν να μας βλάψουν πριν ακούσουν τουλάχιστον αυτά που έχουμε να τους πούμε. Δεν είχα κι άδικο όπως αποδείχτηκε.

Η Άννα δεν μπορούσε να παρακολουθήσει άλλο τη συζήτηση γιατί το μυαλό της θόλωνε από τον ύπνο. Οι δύο άντρες συνέχισαν να μιλάνε για αρκετή ώρα, αλλά το μόνο που αντιλαμβανόταν ήταν ο ήχος της φωνής τους που την νανούριζε. Τελικά ξάπλωσαν και εκείνοι με τον Άρη στη μέση και τον Μάρκο κάπου στην άλλη άκρη του κρεβατιού. Η Άννα βυθίστηκε αμέσως σε ένα βαθύ λήθαργο.

5.

Ο ύπνος κάτω από τη στέγη των ξωτικών ήταν βαθύς και δίχως όνειρα, όχι όμως ευχάριστος. Έμοιαζε σα νάρκωση, μία κατάσταση στην οποία δεν είχες καμιά συναίσθηση του τι γινόταν γύρω σου. Και οι τρεις, όταν το συζήτησαν αργότερα, είπαν ότι ήταν σαν πεθαμένοι, δεν αισθάνονταν τίποτα, δεν άκουγαν τίποτα και δεν ξύπνησαν ούτε μια φορά κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Η Άννα ξύπνησε το πρωί με μία αίσθηση πανικού. Ανακάθισε αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια της και αυτό της προκάλεσε ζαλάδα. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν και γιατί δεν αναγνώριζε το δωμάτιο. Ήταν μόνη της στο κρεβάτι. Άρχισε να συνέρχεται μετά από λίγες στιγμές, χωρίς όμως να αισθάνεται καλύτερα. Το κεφάλι της ήταν βαρύ και η τρομάρα που είχε πάρει ξυπνώντας την είχε επηρεάσει. Στα όρια του πανικού ακόμα, φόρεσε τα παπούτσια της, μάζεψε το σλίπινγκ- μπαγκ και βγήκε στον κυρίως χώρο του σπηλαίου, παίρνοντας μαζί το σακίδιό της. Από την είσοδο της σπηλιάς έμπαινε το φως του ήλιου και αυτό της έδωσε λίγο κουράγιο. Η ξωτικιά γυναίκα που είχε το πράσινο αγοράκι – η Άννα αδυνατούσε εκείνη τη στιγμή να θυμηθεί το όνομά της – ήταν μπροστά στην είσοδο και τη σταμάτησε μ' ένα χαμόγελο.

-Πώς κοιμήθηκες;

-Εε... καλά.

-Α, ωραία. Πολλοί λένε ότι ο ύπνος στο σπίτι των ξωτικών δεν είναι ευχάριστη εμπειρία, αλλά αυτό δεν συμβαίνει σε όλους.

-Πού είναι τα αγόρια;

-Έξω. Πήγαν με τους άντρες και τα αγόρια μας να ρίξουν δίχτυα στο ποτάμι. Γιατί δεν πας και εσύ έξω με τα κορίτσια; Νομίζω ότι ετοιμάζονται να πάνε να μαζέψουν κάστανα ή κάτι τέτοιο. Έχει ωραία μέρα, η βόλτα στον ήλιο θα σου κάνει καλό. Φαίνεσαι κάπως αλαφιασμένη.

Στην Άννα δεν άρεσε καθόλου που ο Μάρκος και ο Άρης δεν ήταν εκεί, αλλά προσπάθησε να πάψει να παραλογίζεται και βγήκε από το σπήλαιο. Στο ξέφωτο βρήκε τη Φιλένα και τις ξαδέλφες της, τη Φιδάλμα, τη νεαρή μαυρομάτα και το κοριτσάκι της Ετζέρια.

Την καλημέρισαν χαρούμενα, σα να αντίκριζαν μια παλιά φίλη.

-Θα έρθεις μαζί μας να μαζέψουμε καρπούς; ρώτησε εύθυμα η Ελπίνια, η κοκκινομάλλα ξαδέλφη.

Η Άννα ακούμπησε κάτω το σακίδιό της και πήρε βαθιές ανάσες προσπαθώντας ακόμα να καθησυχάσει τον πανικό της. Στο μυαλό της έρχονταν ανάκατα όλα τα παραμύθια που είχε ακούσει όταν ήταν παιδί και δημιουργούσε διάφορα σενάρια, με επικρατέστερο το ότι της είχαν κάνει μάγια και με κάποιο τρόπο δε θα μπορούσε ποτέ πια να φύγει από 'κει. Η διάσταση στην οποία βρισκόταν το σπίτι της είχε πιθανότατα χαθεί. Ίσως να είχε κοιμηθεί εκατό χρόνια. Ο Μάρκος και ο Άρης ήταν φυλακισμένοι

ή ίσως νεκροί. Από την άλλη, μπορεί να τους είχαν διώξει και να είχαν κρατήσει μόνο εκείνη. Ίσως να ήθελαν μόνο γυναίκες. Ίσως…

-Άννα, είσαι καλά; ρώτησε η Φιλένα πλησιάζοντάς την για να την κοιτάξει καλύτερα. Δείχνεις κάπως… άρρωστη.

Η Άννα έκανε μια απότομη κίνηση προς τα πίσω για να αποφύγει το χέρι της κοπέλας που απλώθηκε ανήσυχα για να την αγγίξει στο πρόσωπο.

-Όχι, όχι, είμαι καλά.

-Λοιπόν; θα έρθεις μαζί μας;

-Ναι, η βόλτα θα μου κάνει πράγματι καλό. Μόνο θα φάω κάτι πρώτα.

Άνοιξε το σακίδιό της και έβγαλε ένα συσκευασμένο κρουασάν με μαρμελάδα. Τουλάχιστον αποκλείεται να είχε κοιμηθεί εκατό χρόνια: τα κρουασάν, όσα συντηρητικά κι αν έχουν, δεν κρατάνε τόσο. Η Άννα χαμογέλασε στον εαυτό της με το αστείο της και αισθάνθηκε λίγο καλύτερα.

-Δεν ήξερα ότι εσείς οι άνθρωποι τρώτε ειδική τροφή, παρατήρησε η Φιλένα. Όταν κατεβαίνουμε στα χωριά των ανθρώπων τρώμε ό,τι βρίσκουμε στα μαγαζιά. Τέτοιο έχω φάει μια φορά. Εσείς γιατί δεν τρώτε τα δικά μας; Έχουμε ωραίο ζωμό για πρωινό.

-Όχι… αυτό θα πάρει λιγότερη ώρα. Μάλιστα μπορούμε να ξεκινήσουμε αμέσως, θα το φάω στον δρόμο.

Η Άννα άφησε ξανά κάτω το σάκο της μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς.

-Αυτό καλύτερα να το βάλεις μέσα, της είπε η μαυρομάτα Φιδάλμα. Γενικά δεν αφήνουμε πράγματα μπροστά στη σπηλιά για να μην τραβάμε την προσοχή, αν τύχει και περάσει ποτέ κανείς από δω.

Η Άννα θυμήθηκε ότι πράγματι το προηγούμενο απόγευμα που είχαν φτάσει δεν είχαν δει κανένα ίχνος ζωής ούτε μπροστά στη σπηλιά, ούτε πουθενά στη γύρω περιοχή. Έβαλε υπάκουα το σάκο της μέσα.

Τα ξωτικά ξεκίνησαν μαζεύοντας κάστανα και βελανίδια, χαζεύοντας και χαζογελώντας. Η παρέα των νεαρών κοριτσιών, η ξέγνοιαστη διάθεσή τους, η όμορφη μέρα, της έφτιαξαν σιγά σιγά τη διάθεση και έκαναν τους φόβους της να φαίνονται όλο και πιο γελοίοι. Σε λίγο ζεστάθηκε αρκετά και έβγαλε το μπουφάν της.

-Είμαστε αρκετά μακριά από την σπηλιά: μπορείς να το αφήσεις εδώ αν θέλεις. Θα το πάρουμε στην επιστροφή, της είπε η Φιδάλμα.

Η Άννα έκανε όπως τη συμβούλεψε και μαζί με το παλτό άφησε και τη ζακέτα της. Έμεινε με ένα λεπτό μπλουζάκι, αλλά πραγματικά δε χρειαζόταν κάτι παραπάνω

εκείνη την ηλιόλουστη μέρα. Η Φιδάλμα έμεινε να περπατάει πλάι της και έπιασαν την κουβέντα καθώς μάζευαν βελανίδια. Η παρέα της νεαρής μαυρομάτας ήταν ευχάριστη και είχαν μείνει λίγο πίσω, όταν άκουσαν ξεφωνητά και γέλια να ξεσπούν από τη μεριά που είχαν χαθεί τα μικρότερα ξωτικά.

-Τι έγινε; ρώτησε η Άννα.

-Τα κορίτσια έφτασαν στην πηγή, εξήγησε η Φιδάλμα. Έλα, δε θέλεις να κάνεις ένα μπάνιο;

Πλησίασαν στο σημείο που γινόταν ο σαματάς. Υπήρχε πράγματι μια μικρή πηγή που ανάβλυζε από τον βράχο σχηματίζοντας έναν μικρό καταρράχτη με μια ακόμα πιο μικρή βάθρα, σε μέγεθος που μπορούσε να χωρέσει κάτω από το νερό – κάπως σκυφτά –ένας άνθρωπος. Η ξαδέλφη με τα μπλε μαλλιά έκανε κάτι παράξενο: τράβηξε μία πέτρα που εφάρμοζε τέλεια στον βράχο δίπλα από τον καταρράχτη και από πίσω εμφανίστηκε μια τρύπα: μέσα στην τρύπα υπήρχαν αφρόλουτρα, σαπούνια, σαμπουάν και μάσκες για τα μαλλιά και όμορφες, ασημένιες χτένες.

Η Άννα γέλασε ξαφνιασμένη.

-Είσαστε όλο εκπλήξεις! είπε στη Φιδάλμα που, ως πιο μεγάλη και πιο σοβαρή από τις υπόλοιπες, συνέχιζε να στέκεται δίπλα της και να κοιτάει τις άλλες χαμογελώντας συγκαταβατικά.

Η κάθε μια ξωτικιά είχε την δική της χτένα, και αυτό το κεφάλαιο φαίνεται ότι ήταν πολύ σημαντικό γι' αυτές, γιατί αρπάχτηκαν για λίγο «μου πήρες τη χτένα μου», «όχι, αυτή είναι η δικιά μου» κλπ.

Η Φιλένα γδύθηκε και μπήκε πρώτη κάτω από τον καταρράχτη.

«Βλέπω μια νεράιδα να λούζεται!» είπε η Άννα στον εαυτό της και χαμογέλασε καθώς σκέφτηκε ότι αργότερα θα μπορούσε να το διηγηθεί στον Μάρκο και να τον πειράξει για την αντίδρασή του – σίγουρα θα ήθελε να έχει παρακολουθήσει αυτό το θέαμα! Αν βέβαια τον έβλεπε ποτέ ξανά.

-Έλα, δε θέλεις να κάνεις μπάνιο; ξαναρώτησε η Φιδάλμα και έβγαλε τα ρούχα της.

-Αποκλείεται, αν μπω κάτω από το παγωμένο νερό Νοέμβρη μήνα θα πάθω πνευμονία. Μην κοιτάς που έχει ήλιο, η θερμοκρασία δεν είναι αρκετά ψηλή για μένα για να κάνω κάτι τέτοιο.

-Έχουμε και πετσέτες! της είπε η Φιδάλμα και πλησιάζοντας τράβηξε μία δεύτερη- αθέατη μέχρι εκείνη τη στιγμή- πέτρα από τον βράχο. Από πίσω αποκαλύφθηκε ένα αρκετά μεγάλο στοκ από ολοκαίνουριες πετσέτες.

-Δεν τις χρησιμοποιούμε και πολύ, δικαιολογήθηκε, αλλά το καλοκαίρι βρεθήκαμε σε ένα παζάρι και ήταν τόσο ωραίες όλες μαζί έτσι χρωματιστές… τώρα που είναι λίγες υποθέτω ότι δεν έχουν την ίδια χάρη.

-Σε κάποια περιοδεία με το τσίρκο;

-Ναι, στην Ανδρίτσαινα.

Η Άννα ζεσταινόταν πολύ εκείνη τη στιγμή και ήταν ιδρωμένη. Σκέφτηκε ότι μπορεί να μην έμπαινε κάτω από το παγωμένο νερό όπως έκαναν περιχαρή τα ξωτικά, αλλά το να πλυθεί λίγο δεν θα την έβλαπτε. Διάλεξε ένα σημείο που να το χτυπάει ο ήλιος και έβγαλε κι εκείνη τα ρούχα της. Έπιασε τα μαλλιά της ψηλά, μη σκοπεύοντας να βρέξει ούτε μία τρίχα τους, και κατευθύνθηκε θαρραλέα προς τον καταρράχτη. Ήταν παγωμένος και η επαφή μαζί του την έκανε να πάψει αμέσως να ζεσταίνεται. Ωστόσο, αφού το είχε πάρει απόφαση πλύθηκε όσο πιο καλά μπορούσε, χρησιμοποιώντας όσο λιγότερο νερό ήταν δυνατό. Τελείωσε γρήγορα και τυλίχτηκε τρέμοντας με την πετσέτα. Τα δάχτυλά της είχαν ξυλιάσει. Καθώς σκουπιζόταν καλά καλά και φορούσε τα ρούχα της, η Φιδάλμα την πλησίασε ξανά.

-Μπορώ να δω το φυλαχτό σου; τη ρώτησε.

Η Άννα θυμήθηκε το φυλαχτό που της είχε δώσει η κυρία Ειρήνη: από εκείνη τη μέρα δεν το είχε βγάλει από το λαιμό της, αλλά το φορούσε πάντα μέσα από τα ρούχα με αποτέλεσμα να ξεχνάει και η ίδια ορισμένες φορές την ύπαρξή του. Μηχανικά έφερε το χέρι στο λαιμό της. Πήγαινε πολύς καιρός που έψαχνε πληροφορίες γι' αυτό. Είχε ψάξει στο ίντερνετ, φυσικά ανεπιτυχώς - τέτοια πράγματα δεν είχαν κυκλοφορήσει στο διαδίκτυο. Όταν είχε ανακαλύψει το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα* είχε ενθουσιαστεί και είχε ελπίσει ότι εκεί θα έβρισκε κάποια πληροφορία. Το είχε διαβάσει σχεδόν ολόκληρο για χάρη του, αλλά δεν ανέφερε τίποτα για ένα φυλαχτό με πράσινη πέτρα και ασημένιο δέσιμο. Τώρα το έβγαλε έξω από τη μπλούζα για να το δείξει στο ξωτικό. Η Φιδάλμα, καταλαβαίνοντας ότι η άλλη δεν είχε σκοπό να το βγάλει από το λαιμό της, έσκυψε το πρόσωπό της κοντά για να το δει καλύτερα. Το έπιασε στο χέρι της και το έτριψε ανάμεσα στα δάχτυλά της.

-Μμμ! έκανε καθώς το περιεργαζόταν. Το Φυλακτό της Αγάπης. Πού το βρήκες;

Η Άννα την κοίταξε αναθαρρημένη. Ίσως το ξωτικό να μπορούσε να της δώσει τις πληροφορίες που αναζητούσε.

-Μου το έδωσε μία… γυναίκα. Συνειδητοποίησε ότι ακόμα δεν ήξερε ποιος ακριβώς ήταν ο ρόλος της κυρίας Ειρήνης.

-Μια πρακτική μάγισσα, εξήγησε το ξωτικό. Αυτό το φυλακτό είναι πολύ σπάνιο, ίσως μοναδικό τώρα πια. Βέβαια κάποτε είχαν κατασκευαστεί αρκετά τέτοια, αλλά σιγά σιγά χάθηκαν. Δεν έχω δει ποτέ μου ένα από κοντά, αν και τα παλιότερα ξωτικά μιλάνε γι' αυτά. Υπάρχει ένας ολόκληρος θρύλος για το πώς κατασκευάστηκαν.

-Μήπως ξέρεις τι κάνει; Η γυναίκα που μου το έδωσε μου είπε ότι μ' αυτό θα βοηθήσω κάποιον όταν θα το έχει ανάγκη, αλλά δε μου εξήγησε τίποτα περισσότερο.

-Ναι, καταλαβαίνω. Έτσι είναι οι πρακτικές μάγισσες, δε λένε πολλά, μιλάνε αινιγματικά.

-Αλλά αν είναι να βοηθήσω κάποιον πρέπει να ξέρω περισσότερα: πώς θα καταλάβω πότε το έχει ανάγκη και πώς θα χρησιμοποιήσω το φυλακτό;

-Θα σου πω. Ξέρεις φυσικά για ποιο πρόσωπο πρόκειται, έτσι;

-Εεε.. ναι, φυσικά.

-Όταν σου το έδωσε, πώς ήταν η σχέση σου μ' αυτό το πρόσωπο;

-Δεν ξέρω, έλειπε.

-Ήσασταν τσακωμένοι;

-Όχι, απλά έλειπε. Εννοώ είχε χαθεί: δεν ήξερα πού είναι, ούτε αν είναι καλά ή αν θα ξαναγυρίσει.

-Αλλά ήθελες να ξαναγυρίσει σε σένα;

-Ε... ναι, δηλαδή όχι ειδικά σε μένα, αλλά ήθελα να ξαναγυρίσει και να βεβαιωθώ ότι είναι ασφαλής.

-Πρέπει να καταλάβεις ότι αυτό το φυλαχτό δε λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο κάθε φορά. Το σίγουρο είναι ότι θα βοηθήσει εσένα και το αγαπημένο σου πρόσωπο να μην ξαναβρεθείτε στην ίδια κατάσταση.

Η Άννα συνέχισε να μην καλό- καταλαβαίνει.

-Δηλαδή, ας πούμε, θα τον βοηθήσει να μην ξαναεξαφανιστεί; Και πώς θα ξέρω πότε πρέπει να του το δώσω;

-Δεν είναι έτσι ακριβώς. Όπως το βλέπω εγώ, θα βοηθήσει αυτόν τον άνθρωπο, αν ξαναεξαφανιστεί όπως λες ότι του συνέβη, να βρει τον δρόμο να γυρίσει κοντά σου. Αυτή είναι μια συνηθισμένη λειτουργία του φυλακτού: βοηθάει τους ανθρώπους να βρίσκουν τον δρόμο για να γυρίσουν κοντά σε αυτούς που αγαπούν. Συνδέει τα δύο πρόσωπα, αυτόν που το έδωσε και αυτόν που το πήρε.

-Α, έκανε η Άννα κάπως απογοητευμένη.

-Μην το υποτιμάς, το φυλαχτό αυτό μπορεί να αποδειχτεί πολύτιμο κάποια στιγμή.

Η Άννα θυμήθηκε παραξενεμένη ότι αυτά περίπου τα λόγια είχε χρησιμοποιήσει και η κυρία Ειρήνη.

6.

Το βράδυ στήθηκε η γιορτή. Τα ξωτικά δήλωσαν ότι δε χόρευαν σε κλειστούς χώρους, γι' αυτό άναψαν μεγάλες φωτιές έξω από την είσοδο της σπηλιάς και μαζεύτηκαν εκεί, διαψεύδοντας άλλη μια πληροφορία του βιβλίου, ότι δηλαδή δε συμπαθούσαν τις φωτιές. Κάθισαν γύρω από τις φωτιές σε μεγάλους κύκλους και εκεί έψησαν και έφαγαν τα ψάρια που είχαν φέρει οι άντρες καθώς και μερικά μικρά ζώα, ήπιαν κρασί και καθώς η βραδιά προχωρούσε, μερικοί άρχισαν να παίζουν μουσική. Ο Μάρκος, ο Άρης και την Άννα ήταν αποφασισμένοι να μη φάνε και να μην πιούν τίποτα από τα φαγητά και τα ποτά των ξωτικών και γι' αυτό έβγαλαν και έφαγαν ό,τι είχε απομείνει στα σακίδιά τους – όχι και πολλά πράγματα είναι η αλήθεια. Ο Μάρκος είχε αρχίσει από νωρίς να αδειάζει μεθοδικά το μπουκάλι του και πριν φτάσουν τα μεσάνυχτα είχε απομονωθεί από το περιβάλλον και είχε χαθεί στις σκέψεις του.

Όταν έφτασε η ώρα για τη δοκιμασία έφεραν το λαούτο στον Άρη· εκείνος το θαύμασε πριν το πιάσει στα χέρια του: ήταν ένα εξαιρετικό όργανο, φτιαγμένο από ξύλο αγριοκερασιάς, του είπαν, με ασημένιες χορδές. Η πένα που του έδωσαν ήταν από κάποιο μαλακό κόκαλο. Το κούρδισε με επιμέλεια και αμέσως αισθάνθηκε τη δύναμή του. Ο Άρης δεν είχε ξαναπιάσει ποτέ του μαγικό όργανο: το λαούτο είχε δική του ζωή, δεν μπορούσες να το πεις με κανένα τρόπο άψυχο. Ήταν σαν το ίδιο να ήθελε να παιχτεί, να ήθελε να τον χρησιμοποιήσει για να βγάλει τις μελωδίες που είχε μέσα του, σα να ανυπομονούσε να το πάρει κάποιος στα χέρια του για να κάνει το κομμάτι του. Το αισθανόταν να δονείται στην αγκαλιά του και αναρωτιόταν πώς θα έβρισκε τον τρόπο να το τιθασέψει.

Όταν άρχισε να παίζει, τα υπόλοιπα όργανα σώπασαν. Η μελωδία του ήταν στην αρχή κάπως αβέβαιη, αλλά σιγά σιγά δυνάμωσε και έγινε σίγουρη και καθαρή, έκανε πραγματικά ξεκάθαρες τις προθέσεις της, ως που τους συνεπήρε όλους σε ένα δυνατό, βαθύ συναίσθημα που δεν μπορούσαν να το αγνοήσουν ή να του αντισταθούν. Ήταν αγωνία: στην αρχή ήταν μια βαθιά αγωνία που τους κατέκλυσε, μια λύπη που τους προκαλούσε φόβο για κάποιο δικό τους πρόσωπο και απόγνωση για κάτι άγνωστο που είχαν μπροστά τους να αντιμετωπίσουν. Η μουσική τους

καθήλωσε για αρκετή ώρα λέγοντας για κάποιον αγαπημένο που βρισκόταν σε μια δύσκολη και επικίνδυνη κατάσταση, έτοιμος να καταστραφεί ή και να πεθάνει. Όλοι άκουγαν χωρίς να βγάζουν άχνα, ενώ η θλίψη είχε κυριέψει τις καρδιές τους.

Σιγά σιγά η μουσική άλλαξε: λίγη αισιοδοξία και μετά λίγο περισσότερη, εμπιστοσύνη ότι το αγαπημένο πρόσωπο είναι ικανό και θα τα καταφέρει, πίστη στον σκοπό του αγώνα του και καθώς περνούσε η ώρα περηφάνια. Όλων οι ψυχές γέμισαν με περηφάνια για κάποιον που δεν ήξεραν μεν αλλά ήταν οικείος στις καρδιές τους, σαν να ήταν το παιδί τους ή ο αδελφός τους. Σαν καταιγίδα εισέβαλε η χαρά της περιπέτειας, της ανακάλυψης και της φιλίας. Γεμάτοι με έναν πρωτόγνωρο ενθουσιασμό, άντρες και γυναίκες σηκώθηκαν και άρχισαν να χορεύουν γύρω από τη φωτιά σε κύκλο, μπροστά από τον μεγαλύτερο κύκλο που σχημάτιζαν οι καθιστοί, με τα χρωματιστά μαλλιά τους να ανεμίζουν γύρω τους. Οι υπόλοιποι οργανοπαίκτες έπιασαν να συνοδεύουν τον ξέφρενο, θριαμβευτικό ρυθμό του Άρη.

Η Άννα, χωρίς να καταλάβει πότε ακριβώς έγινε, είχε σηκωθεί κι εκείνη και χόρευε στον κύκλο, με την καρδιά της γεμάτη από συναισθήματα τόσο έντονα, που νόμιζε ότι αν δε χόρευε για να βρουν μια διέξοδο, η καρδιά της θα έσπαγε. Ο ξέφρενος χορός τους κράτησε άγνωστο πόση ώρα, η Άννα είχε χάσει προ πολλού την αίσθηση του χρόνου, όταν ξαφνικά σε μια γύρα, το βλέμμα της έπεσε επάνω στον Μάρκο. Είδε ότι είχε τα μάτια του καρφωμένα επάνω της και η καρδιά της πλημμύρισε από χαρά. Και ο Άρης που καθόταν δίπλα στον Μάρκο είδε τη σκηνή. Τότε το λαούτο άρχισε να μιλάει για τον έρωτα: για έναν ανομολόγητο έρωτα που με το πέρασμα του χρόνου είχε δυναμώσει και ήταν έτοιμος να κάνει οποιαδήποτε τρέλα μόνο και μόνο για να βλέπει το αντικείμενο του πόθου του να χορεύει μπροστά του.

Η Άννα αισθάνθηκε βαθιά μέσα της αυτές τις νότες σαν να απευθύνονταν σ' εκείνη αποκλειστικά. Χόρευε με κλειστά μάτια ακούγοντας μόνο το πρόσταγμα των χορδών, μέχρι που τα πόδια της δεν πατούσαν πια στο έδαφος. Άργησε να συνειδητοποιήσει ότι χόρευε πλέον στον αέρα και ότι σιγά σιγά ανέβαινε όλο κι περισσότερο, ότι απομακρυνόταν από τον κύκλο και έκανε κύκλους μόνη της σε έκσταση, συνεπαρμένη από αυτά που ένιωθε μέσα της.

Και ξαφνικά το μαντολίνο σταμάτησε. Η Άννα άνοιξε τα μάτια και τρόμαξε βλέποντας τους άλλους πέντε μέτρα κάτω από τα πόδια της.

Ο Μάρκος είχε σταματήσει τον Άρη και τώρα στεκόταν όρθιος και κοιτούσε προς το μέρος της με την ψυχή στο στόμα. Για λίγο όλοι έκαναν το ίδιο. Η Άννα κατέβηκε με χάρη και προσγειώθηκε στη μέση του κύκλου δίπλα στην μεγάλη φωτιά,

ξαφνιασμένη και ντροπαλή. Τα ξωτικά ξέσπασαν σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα και επευφημίες. Ο Μάρκος προχώρησε έξαλλος στη μέση του κύκλου και την έπιασε από το μπράτσο.

-Σου είπα να μην το ξανακάνεις αυτό, της είπε με το συνηθισμένο θυμωμένο του ύφος, αν και δεν ήταν δύσκολο να διακρίνεις τον τρόμο που προσπαθούσε να κρύψει.

-Δεν το ήθελα.

-Πρόσεξε, γιατί έχω ακόμα τις χειροπέδες μαζί μου! της ψιθύρισε απειλητικά τραβώντας την μαζί του πίσω στη θέση του.

Μετά από αυτή τη σύντομη διακοπή, η γιορτή συνεχίστηκε. Οι χορευτές δεν έδειχναν διατεθειμένοι να καθίσουν κάτω τώρα που είχαν ζεσταθεί και οι μουσικοί των ξωτικών ξαναέπιασαν τα όργανά τους για να τους συνοδέψουν. Η δοκιμασία, όπως κατάλαβαν όλοι, είχε τελειώσει. Ο Άρης ανακουφισμένος πήρε μία κούπα κρασί που του πρόσφερε κάποιος δίπλα του και άρχισε να πίνει παρακούοντας τον κανόνα για το φαγητό και το ποτό. Ποτέ δεν τον είχε πιστέψει στ' αλήθεια. Η Άννα δεν ξανασηκώθηκε να μπει στον κύκλο του μαγικού χορού και κάθισε υπάκουα δίπλα στον Μάρκο, ενώ στο πρόσωπό της πλανιόταν ένα πονηρό χαμόγελο που έκανε μεγάλη προσπάθεια για να κρύψει. Ο Άρης ξανάπιασε σε λίγο ένα ερωτικό τραγούδι, αλλά αυτή τη φορά ήταν πιο ήπιο και απευθυνόταν σε ένα γαλάζιο πλάσμα με μπλε μαλλιά που καθόταν απέναντι του στον κύκλο και του έριχνε κλεφτές ματιές ανάμεσα στους χορευτές που στριφογύριζαν. Σύντομα οι υπόλοιποι μουσικοί ενώθηκαν μαζί του.

Λίγο αργότερα ήρθε ένα νεαρό ξωτικό και κάλεσε τον Μάρκο μέσα στη σπηλιά. Εκείνος τον ακολούθησε μέσα και βγήκε μετά από μισή ώρα περίπου, κρατώντας μια μακρόστενη θήκη.

-Ο Πλαγίαυλος, είπε ψιθυριστά στην Άννα.

-Μας τον έδωσαν;

-Ναι, η Ιρμίνδα μου είπε ότι τον πήρα χάρη σε εσάς. Ήσασταν πολύ καλοί.

Ο Μάρκος σώπασε κάπως απότομα, αν και η Άννα υποψιάστηκε ότι του είχε πει κι άλλα. Σκέφτηκε να τον πειράξει, αλλά τελικά το άφησε. Ήταν χαρούμενος που όλα είχαν πάει καλά και αρκετά μεθυσμένος.

-Μπορώ να τον δω; τον ρώτησε.

-Όχι, ούτε εγώ δεν μπορώ να τον δω. Ο Πλαγίαυλος δεν μπορεί να βγει από την θήκη του παρά μόνο όταν θα είναι να χρησιμοποιηθεί – δεν θα αργήσει και πολύ, μην ανησυχείς.

7.

Η βασίλισσα των ξωτικών καθόταν στην ξεφτισμένη πολυθρόνα και απέναντι της ο Μάρκος, στον μπορντό καναπέ, χαμογελούσε ευγενικά. Ήταν το επόμενο πρωί και η Άννα έψαχνε τον Άρη που είχε κοιμηθεί σε κάποια εσοχή της σπηλιάς (μάλλον στο κρεβάτι του γαλάζιου πλάσματος) για να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Ο Μάρκος είχε πάει να αποχαιρετήσει επισήμως τη βασίλισσα.

-Από την αρχή το ήξερα ότι δεν παίζεις λαούτο, του είπε εκείνη χαμογελώντας μυστηριωδώς. Ζήτησες τον Πλαγίαυλο, άρα αυτό θα είναι το όργανό σου, σπάνια κάποιος παίζει και τα δύο, ακόμα και ανάμεσα στα ξωτικά. Πρέπει να σου πω επίσης ότι από την πρώτη στιγμή υποψιάστηκα ότι έχεις αγνή ψυχή, μια ξωτικοβασίλισσα τα καταλαβαίνει αυτά τα πράγματα, έπρεπε όμως να τηρήσω την απόφαση που είχαμε πάρει, κυρίως για την οικογένειά μου, για να μη νομίζουν ότι μπορούν να χαλαρώσουν την προσοχή τους στο μέλλον.

-Ευχαριστώ, όμως αναρωτιόμουνα... πώς επέτρεψες τόσο εύκολα να αναλάβουν οι άλλοι δύο την δοκιμασία που προοριζόταν για τον μάγο;

Εκείνη γέλασε. Είχε ένα κελαριστό γέλιο, σα νερό που ανάβλυζε από τα βράχια.

-Εδώ το επέτρεψες εσύ, που είχες πιο σοβαρούς λόγους από μένα να ενδιαφέρεσαι για την επιτυχία της. Πρέπει να τους έχεις απόλυτη εμπιστοσύνη.

-Αυτό είναι αλήθεια, οι φίλοι μου έχουν κάνει σχεδόν όσα κι εγώ γι’ αυτή την υπόθεση. Αλλά εσύ, δεν ήθελες να με δοκιμάσεις;

-Ναι, δεν κατάλαβες τίποτα; Όλοι δοκιμαστήκατε. Οι χοροί μας είναι το δικό μας μαγικό. Αυτό κάνουμε: όλα μας τα μάγια είναι αυτοί οι χοροί. Όλα αποκαλύπτονται σ’ αυτούς, κανείς από τους παρευρισκόμενους δεν μπορεί να κρυφτεί.

-Μα εγώ δεν έκανα τίποτα όλο το βράδυ.

-Δε χρειάστηκε, αυτή ήταν η φύση της δοκιμασίας: ο φίλος σου τραγούδησε για σένα, και να ξέρεις ότι το Ζοσιάν δε λέει ποτέ ψέματα. Και η κοπέλα χόρεψε για σένα. Αυτοί οι δύο μας είπαν όσα δε θα μπορούσε να μας πει ποτέ κανένα ξόρκι. Τώρα ξέρουμε για σένα τουλάχιστον όσα ξέρουν –ή νομίζουν πως ξέρουν- οι φίλοι σου. Ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε.

-Πότε έγινε αυτό; Εγώ άκουσα μόνο τον Άρη να παίζει πολύ όμορφα και…

-Ωραίος μάγος είσαι εσύ! Όλα πρέπει να σου τα εξηγεί κανείς, τίποτα δεν καταλαβαίνεις από μόνος σου. Ίσως όταν αρχίσεις να πίνεις λιγότερο από αυτό το σκουρωπό υγρό που κουβαλάς μαζί σου, να αρχίσεις να έχεις καλύτερη αντίληψη του τι συμβαίνει γύρω σου.

Ο Μάρκος δεν απάντησε, αλλά η Μιρτίνδη μάλλον τον λυπήθηκε γιατί μαλάκωσε.

-Ο φίλος σου έπαιξε υπέροχα το λαούτο και έχετε μαζί σας μια Γυναίκα που Θυμάται. Θα τα πάτε πολύ καλά, σας έχω εμπιστοσύνη παρόλο που είσαστε άπειροι.

-Το ελπίζω, αναστέναξε ο Μάρκος, γιατί αυτό που είναι να γίνει τώρα με τρομάζει στ' αλήθεια.

-Όχι, δεν πρέπει να σε τρομάζουν τα Δαιμόνια, θα καταφέρεις να τα νικήσεις εύκολα, είσαι δυνατότερος απ' αυτά και εξυπνότερος - να έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Αλλά... είναι και κάτι άλλο που νομίζω πως θα έπρεπε να ξέρεις.

Ο Μάρκος την κοίταξε ερωτηματικά.

-Τι ακριβώς σου είπαν οι Αθάνατοι για τα Δαιμόνια; Ότι έρχονται από την διάστασή τους για να καταστρέψουν τον κόσμο;

-Ναι, μέσες άκρες. Συνέβησαν και ένα σωρό παράξενα περιστατικά που επιβεβαίωσαν τα λόγια τους.

-Ναι, βέβαια τα περιστατικά οφείλονται στην ενέργεια που εκλύεται από την Πύλη. Επηρεάζουν την δική μας πραγματικότητα και προκαλούν περίεργα συμβάντα. Ξέρεις όμως τι πραγματικά κυνηγούν τα Δαιμόνια;

-Τον Μάγο;

-Όχι, ο μάγος είναι απλώς ένα εμπόδιο στον στόχο τους. Τον κυνηγούν και προσπαθούν κυρίως να τον τρομάξουν για να τα αφήσει ήσυχα. Ο στόχος των Δαιμονίων είναι οι Αθάνατοι.

-Τι;

-Δε σου το είπαν, ε; Βέβαια, αυτή είναι η κλασσική τακτική τους. Λένε μόνο όσα τους συμφέρει να ξέρεις. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να χρησιμοποιούν τους άλλους για να τους κάνουν τις δουλειές χωρίς να φέρνουν αντιρρήσεις. Δεν είναι η πρώτη φορά που τα Δαιμόνια έρχονται στην Γη, αυτό το έχεις καταλάβει.

-Ε ναι, βέβαια, γι' αυτό είχε φτιαχτεί και ο Πλαγίαυλος άλλωστε, έτσι δεν είναι;

-Ναι, κατασκευάστηκε την πρώτη φορά που εμφανίστηκαν, γύρω στο 1000μΧ. Τον παράγγειλε ο Ρομέσταμος, ήταν ένας πανίσχυρος μάγος απ' αυτούς που δεν υπάρχουν πια, χωρίς παρεξήγηση.

-Καμία παρεξήγηση.

-Θα ξέρεις φυσικά για τον Ρομέσταμο, είναι ο ιδρυτής της τάξης σου.

-Ποιας τάξης;

-Της τάξης στην οποία ανήκουν οι μάγοι της οικογένειάς σου, ίσως μάλιστα να ήταν προγονός σου. Ήταν από τα βουνά μας εδώ, από την Αρκαδία όπως τη λέτε εσείς οι άνθρωποι. Κι εσύ δεν είσαι από εδώ;

-Από την Τριανταφυλλιά Λακωνίας, είπε αμυντικά ο Μάρκος γιατί στο νου του ήρθε το περιδέραιο. -Τι εννοείς της τάξης μου;

-Βλέπω ότι κρατάς το Σκήπτρο της τάξης του Ρομέσταμου. Είναι το Σκήπτρο που κληροδότησε στον πρώτο μαθητή του και αυτός στους απογόνους του.

-Ο Ρομέσταμος έφτιαξε το Σκήπτρο;

-Ο Ρομέσταμος μάγεψε το Σκήπτρο και μη με ρωτήσεις γι' αυτόν. Η ύπαρξη των μεγάλων Μάγων χάνεται στον χρόνο, είναι κάτι σα θρύλος.

Ο Μάρκος στριφογύρισε το Σκήπτρο στα χέρια του έκπληκτος.

-Δείχνει τόσο… καινούριο, είπε τελικά. Μου λες δηλαδή ότι μπορεί να είναι και χιλίων χρονών;

-Ναι, είναι πιθανό.

-Αλλά δεν παλιώνει; Δε φθείρεται;

Ο Μάρκος το χάιδεψε με πολύ μεγαλύτερο σεβασμό απ' ότι είχε δείξει ποτέ πριν.

-Περίεργοι που είσαστε εσείς οι άνθρωποι! σχολίασε η Μιρτίνδη. Δίνετε μεγαλύτερη αξία σ' ένα πράγμα αν μάθετε ότι είναι παλιό ή ιστορικό, απ' ό,τι αν σας έχει υπηρετήσει πιστά και σας έχει σώσει ένα σωρό φορές.

Ο Μάρκος αισθάνθηκε άσχημα. Πραγματικά αυτό είχε κάνει το Σκήπτρο.

-Πάντως αφού ρωτάς, το Σκήπτρο δεν παλιώνει και δεν καταστρέφεται, λόγω της μαγείας του. Εκτός αν το σπάσεις φυσικά.

-Νόμιζα ότι ο Ρομέσταμος ήταν ένας επικίνδυνος, εκδικητικός μάγος, άλλαξε θέμα ο Μάρκος.

-Έτσι είναι. Οι μάγοι τότε ήταν πανίσχυροι και όλοι τους φοβόντουσαν. Ακόμα και πολλά χρόνια μετά. Ο Ρομέσταμος υποτίθεται ότι παράγγειλε τον Πλαγίαυλο και τον έδεσε μ' ένα ισχυρό ξόρκι. Γι' αυτό ο Πλαγίαυλος θέλει προσοχή. Θυμήσου: μην τον βγάλεις από τη θήκη του πριν έρθει η ώρα.

-Εντάξει, το είπαμε αυτό.

-Ο Μάγος κατάφερε με κάποιο τρόπο να διώξει τα Δαιμόνια και να σφραγίσει την Πύλη απ' την οποία έμπαιναν στον κόσμο μας. Από τότε όμως έχουν έρθει κι άλλες φορές, πάντα με τον ίδιο στόχο: να εξοντώσουν τους Αθάνατους.

-Αληθεύει αυτό;

-Δεν έχω λόγο να σου πω ψέματα. Οι Αθάνατοι ζουν συνεχώς με το φόβο των Δαιμονίων. Τελικά βέβαια, βρίσκεται πάντα ένας μάγος και σώζει το τομάρι τους.

-Και τι θα συμβεί αν κάποια φορά δε βρεθεί;

-Αυτό είναι κάτι που δεν το ξέρουμε. Μπορεί τα Δαιμόνια να τους εξολοθρεύσουν και μετά να φύγουν για τον κόσμο τους και να μην ξαναρθούν ποτέ – έτσι θα απαλλαγούμε οριστικά από αυτά. Είναι πιθανό όμως στην προσπάθειά τους να καταστρέψουν τους Αθάνατους να κάνουν τόσο κακό στην φύση και στους ανθρώπους που τελικά να καταστρέψουν πραγματικά τον κόσμο. Εκεί στηρίζονται και οι Αθάνατοι και καταφέρνουν τους πάντες να τους βοηθούν.

-Μα γιατί; Γιατί να θέλουν να ξεκάνουν τους Αθάνατους;

-Δεν ξέρουμε. Ίσως όμως να έχουν δίκιο. Τι είναι οι Αθάνατοι αλήθεια; Τι κάνουν σε αυτό τον κόσμο; Γιατί υπάρχουν;

-Ξέρω 'γω; Γιατί υπάρχουν τα ξωτικά και οι άνθρωποι και οι μάγοι;

-Δεν είναι το ίδιο. Οι άνθρωποι και τα ξωτικά είναι οι κάτοικοι αυτού του κόσμου, υπάρχουν εδώ και χιλιάδες χρόνια και οι μάγοι δεν είναι κάτι άλλο παρά άνθρωποι, απλά με λίγο μεγαλύτερη φαντασία. Οι Αθάνατοι όμως; Είναι κάπως… σαν ξένοι. Σαν αφύσικοι. Εμφανίστηκαν ξαφνικά, κανείς δεν ξέρει πώς, και με όλες αυτές τις ικανότητες που καλλιεργούν, θα έλεγα πως είναι και κάπως επικίνδυνοι.

-Και τι ξέρουν τα Δαιμόνια απ' αυτά;

-Δεν ξέρω, υπάρχουν διάφοροι θρύλοι για τους Αθάνατους, όπως και για πολλά άλλα πράγματα εδώ που τα λέμε, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω τίποτα σίγουρο. Γι' αυτό συνεχίζω κι εγώ να βοηθάω. Το ίδιο θα κάνεις και εσύ, απλά ήθελα να ξέρεις γιατί το κάνεις και για ποιον το κάνεις τελικά.

Ο Μάρκος την κοιτούσε προβληματισμένος. Τελικά κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά.

-Ίσως έχεις δίκιο. Από την αρχή είχα καταλάβει ότι οι Αθάνατοι δε λένε όλη την αλήθεια, ποτέ δε με έπεισε η υπόθεση με τη σωτηρία του κόσμου. Αλλά τώρα μπήκα στον χορό και, όπως είπες κι εσύ, δεν μπορούμε να διακινδυνεύσουμε το τι μπορεί να

συμβεί αν δε διώξουμε τα Δαιμόνια. Άλλωστε με κυνηγούν και έχω βαρεθεί να δέχομαι επιθέσεις από χαλάζι και κατσαρίδες!

Ο Μάρκος και η Μιρτίνδη ζύγισαν ο ένας τον άλλο με το βλέμμα και έδειξαν και οι δύο ικανοποιημένοι. Χαμογέλασαν με αμοιβαία συμπάθεια.

-Χαίρομαι που δεν υπάρχει πια παρεξήγηση ανάμεσα στους μάγους και τα ξωτικά, είπε ο Μάρκος.

-Μην παίρνεις όρκο. Εσείς οι μάγοι ζείτε λίγο σε σχέση με εμάς. Θα συναντήσω κι άλλους μάγους στη ζωή μου και εύχομαι πραγματικά να είναι όλοι σαν εσένα για να διατηρήσουμε τις καλές σχέσεις. Μην ξεχάσεις αυτό που σου είπα για τον Πλαγίαυλο. Δε θα ήθελα να χαθεί και να βρεθεί σε βέβηλα χέρια. Είναι ένα ωραίο όργανο. Και να ξέρεις πως ό,τι χρειαστείς στο μέλλον, είμαστε πρόθυμοι να σε βοηθήσουμε.

-Ευχαριστώ, αλλά δε νομίζω. Είμαι μάγος προσωρινά, όταν τελειώσει αυτή η ιστορία έχω σκοπό να γυρίσω στο σπίτι μου και να μην ξανακούσω για όλα αυτά.

-Μακάρι να το καταφέρεις. Ένας μάγος όμως δεν παύει να είναι μάγος πάντα, ό,τι και να γίνει. Δεν είναι κάτι το οποίο μπορείς να αποποιηθείς.

-Λες να μην το ξέρω; μουρμούρισε ο Μάρκος μέσα από τα δόντια του και κούνησε το χέρι του στην Άννα και στον Άρη, που τους είδε από μακριά να έρχονται με τα σακίδια στους ώμους.

Η οικογένεια των ξωτικών είχε μαζευτεί στην είσοδο του σπηλαίου και τους κουνούσαν τα χέρια καθώς απομακρύνονταν. Ο Άρης αποχαιρέτησε ιδιαίτερα φιλικά τον Νέδιστο, τον γαλάζιο άντρα με τα μπλε μαλλιά. Και η Άννα αντάλλαξε υποσχέσεις με την Φιδάλμα ότι δε θα ξεχάσουν η μία την άλλη. Ήταν ένας συγκινητικός αποχαιρετισμός, αλλά τώρα η Άννα βιαζόταν να φτάσει πίσω στον πολιτισμό. Το βότσαλο μέσα στο χέρι της παλλόταν, δημιουργώντας της μια αδιαμφισβήτητη σιγουριά για ποιον δρόμο έπρεπε να ακολουθήσουν.

-Πεινάω, τους είπε σχεδόν τρέχοντας. Τρεις μέρες τώρα τρώμε μόνο μπισκότα, κρακεράκια και κρουασάν, ενώ γύρω μας γίνεται συνεχές φαγοπότι: έχω λυσσάξει στην πείνα.

-Αυτά τα παθαίνετε γιατί είσαστε βλάκες και καχύποπτοι, τους είπε ο Άρης χαμογελώντας.

-Τι εννοείς;

-Εχτές το βράδυ έφαγα το φαγητό των ξωτικών και ήπια το κρασί τους. Πολύ από το κρασί τους. Ήταν νοστιμότατο και δεν έπαθα τίποτα. Και φυσικά δε με κράτησαν εκεί παρά τη θέλησή μου. Ο Νέδιστος μου είπε ότι αυτό με το φαγητό είναι μεγάλο ψέμα που το είχαν διαδώσει οι νεράιδες κάποτε παλιά, για να μην τους κλέβουν οι τσοπάνηδες το φαγητό.

-Και γιατί κανείς δεν το είπε και σε εμάς;

-Νομίζω ότι το έκαναν για πλάκα. Μάλλον τους φάνηκε εξωφρενικά γελοίο που τρώγαμε μόνο ό,τι είχαμε στις τσάντες μας και μας άφησαν να παιδευόμαστε για να σπάσουν πλάκα.

-Κρίμα, τουλάχιστον το κρασί τους θα ήθελα να το δοκιμάσω, είπε η Άννα. Τρεχάτε τώρα. Θα δοκιμάσω ένα κιλό από το κρασί της ταβέρνας μόλις φτάσουμε εκεί, αλλά σας παρακαλώ να φτάσουμε σύντομα.

ΜΕΡΟΣ 6

-Και τώρα τι κάνουμε; ρώτησε η Άννα σκύβοντας μπροστά, ανάμεσα στα δύο καθίσματα για να ακουστεί πάνω από τη μουσική που έπαιζε δυνατά.

-Τι; φώναξε ο Μάρκος.

-Λέω: τι κάνουμε τώρα;

-Δεν ακούω!

-Χαμήλωσέ το!

Ο Μάρκος άπλωσε το χέρι του και χαμήλωσε την ένταση του ραδιοφώνου. -Το καλοριφέρ δε λες να το φτιάξεις, το ηχοσύστημά σου όμως ακούγεται μέχρι το φεγγάρι! σχολίασε στον Άρη.

-Καλό δεν είναι; περηφανεύτηκε εκείνος από τη θέση του οδηγού.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του δήθεν απαυδισμένος.

-Τι είπες; ρώτησε γυρίζοντας προς την κοπέλα.

-Είπα «τι γίνεται τώρα;». Εννοώ, βρήκαμε και τον Πλαγίαυλο, πού πάμε; Γυρίζουμε πίσω στο σπίτι;

Ο Μάρκος πήρε ένα σκεφτικό ύφος και άνοιξε μια ατζέντα, την οποία έπαιζε στα χέρια του εδώ και ώρα.

-Ο χρησμός αναφέρεται στο «μισό φεγγάρι που θα ανατείλει στη μέση της νύχτας» είπε προσεχτικά. -Εννοεί τη Σελήνη στο τελευταίο της τέταρτο, πέφτει οχτώ μέρες μετά την πανσέληνο και η πανσέληνος ήταν χτες. Εμείς είμαστε έτοιμοι: έχουμε τον Πλαγίαυλο, έχουμε το Φίχτι, το Σκήπτρο, τους Αθάνατους, τη Γυναίκα που Θυμάται και στο Σπίτι των Αθανάτων υπάρχει η περγαμηνή, δεν έχουμε να ψάξουμε για τίποτα άλλο. Σε μία βδομάδα από σήμερα μπορούμε να κάνουμε την τελετουργία, δε νομίζω ότι έχουμε λόγο να περιμένουμε περισσότερο.

Κανένας δεν απάντησε, η εύθυμη διάθεση που είχαν μέχρι πριν λίγες στιγμές αντικαταστάθηκε από ένα σφίξιμο, κάπου βαθιά στο στομάχι. Ο Μάρκος συνέχισε κάπως πιο δισταχτικά:

-Πρέπει να πάω στον Σταθμό και λέω να το κάνω όσο πιο σύντομα γίνεται.

-Εντάξει λοιπόν, πιστεύω κι εγώ ότι δεν υπάρχει λόγος να χάνεις χρόνο, συμφώνησε με κρύα καρδιά η Άννα.

-Άρη;

-Εγώ τι να πω; Αν θέλεις να πας κατευθείαν εκεί μπορείς να πάρεις το αυτοκίνητο, νομίζω ότι με όλα αυτά τα πράγματα που κουβαλάς θα σου χρειαστεί.

Εμάς μπορείς να μας αφήσεις κάπου, στην Κόρινθο ας πούμε, και να επιστρέψουμε με τον προαστιακό.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε μ' αυτή την απάντηση.

-Δε θα έρθετε μαζί μου;

-Μπορούμε;

-Φυσικά, γιατί να μη μπορείτε; Νόμιζα ότι από δω και πέρα θα σας είχα συνέχεια μαζί μου, έκανε παραπονιάρικα.

-Απλά δεν ξέραμε αν επιτρέπεται.

-Ποιος θα το απαγορεύσει; Οι Αθάνατοι;

-Ναι, στο κάτω κάτω είναι το κρυφό τους σπίτι.

Ο Μάρκος φούντωσε λιγάκι. -Αν είσαστε καλοί για να βοηθήσετε σε όλα τ' άλλα, τότε είσαστε καλοί και για να έρθετε στο Σπίτι, είπε θυμωμένα. Άλλωστε η Άννα είναι η Γυναικά που Θυμάται, πρέπει να είναι παρούσα στην τελετουργία.

Όσο μιλούσε φούντωνε ακόμα περισσότερο, λες και οι Αθάνατοι ήταν εκεί και του έφερναν ήδη αντιρρήσεις. -Και άλλωστε εγώ είμαι ο Μάγος και ο μάγος φτιάχνει τους κανόνες!

Ο Άρης γέλασε: -Την έχεις ψωνίσει για τα καλά, έτσι;

-Αυτό είχαμε πολλές ευκαιρίες να το διαπιστώσουμε, σιγοντάρισε η Άννα.

-Ναι, ιδιαίτερα μ' εκείνο το αμίμητο «Τη δοκιμασία θα την εκτελέσουν οι βοηθοί μου»!

-Είναι ηγετική προσωπικότητα.

-Αθάνατοι τρέμετε, έρχεται ο Μάρκος, ο μεγάλος Μάγος!

-Πού είπαμε ότι σας αφήνω; Στον προαστιακό στην Κόρινθο; Γιατί νομίζω ότι πλησιάζουμε!

Ο Άρης και η Άννα συνέχισαν να γελούν, ενώ ο Μάρκος ξανάρχισε να ξεφυλλίζει την ατζέντα.

-Όμως αν είναι να πάμε στο Καρπενήσι θα πρέπει να φτάσουμε μέρα γιατί έχουμε και το μονοπάτι, παρατήρησε η Άννα τελικά. Θα χρειαστεί να διανυκτερεύσουμε κάπου, οπότε γιατί όχι στο σπίτι μας που η διαμονή είναι δωρεάν;

-Αυτό είναι σωστό, έκανε σκεφτικά ο Μάρκος. Άλλωστε θέλω να κάνω και κάτι άλλο πριν πάμε στο Σπίτι των Αθανάτων.

Αρχαία ενέργεια

1.

Βρέθηκαν ξανά στο αυτοκίνητο το επόμενο πρωί, με τον Μάρκο στο τιμόνι να οδηγεί ανυπόμονα χωρίς να τους λέει πού πήγαιναν. Το βράδυ στην οδό Παλαιολόγου είχε συμβουλευτεί διάφορα βιβλία και σημειώσεις του πατέρα του, είχε μιλήσει μισή ώρα με τη μητέρα του στο τηλέφωνο και είχε τηλεφωνήσει στη Νατάσσα Καπουράκη, τη μάγισσα από το Ρέθυμνο. Τώρα έδειχνε σίγουρος και οδηγούσε με σταθερή ταχύτητα, ακολουθώντας μία πορεία που δεν οδηγούσε στο Καρπενήσι.

-Πού πάμε επιτέλους; ρώτησε η Άννα που καθόταν μπροστά και έπληττε, καθώς ο Μάρκος δε μιλούσε και ο Άρης πίσω κοιμόταν.

-Θα κάνουμε μια μικρή παράκαμψη.

-Μικρή παράκαμψη; Εδώ και λίγη ώρα ακολουθούμε ταμπέλες προς Λειβαδιά, πού θα φτάσουμε;

-Θέλω να ελέγξω ένα μέρος.

-Τι μέρος;

-Θυμάσαι τον χρησμό που σου διάβασα εκείνο το βράδυ;

-Ναι, εχτές είπες ότι είμαστε έτοιμοι και ότι τα έχουμε μαζέψει όλα.

-Αλλά ο χρησμός αναφέρει πως η τελετουργία πρέπει να γίνει σε ένα μέρος με αρχαία ενέργεια.

-Νόμιζα ότι αυτά τα θέματα τα κανόνιζαν οι Αθάνατοι.

-Όπως μας έχουν τονίσει πολλές φορές μέχρι τώρα, οι Αθάνατοι δεν ξέρουν τίποτα από μαγεία και είναι καλύτερα να στηριζόμαστε στις δικιές μας δυνάμεις παρά στις φαεινές ιδέες τους.

-Καλώς. Άρα ξέρεις τι είναι ένα «μέρος με αρχαία ενέργεια»;

-Όταν ήμουν στο Σταθμό διάβασα γι' αυτά σε ένα βιβλίο. Τα λένε και «τόπους δύναμης» και βρίσκονται σε σημεία όπου διασταυρώνονται ροές ενέργειας. Είναι μέρη στα οποία υπάρχουν συνήθως – ή υπήρχαν στο παρελθόν- ναοί, βωμοί, ιερά, αρχαίες πόλεις, μαντεία και τέτοια. Μερικά ήταν στοιχειωμένα, άλλα καταραμένα, άλλα ιερά…

-Πω, πω! έκανε η Άννα.

-Τι;

-Τίποτα, απλά ορισμένες φορές μου φαίνονται τόσο παράλογα όλα αυτά… τέλος πάντων. Τι είναι οι «ροές ενέργειας»;

-Μη ρωτάς πολλά, είναι κάτι που έχει να κάνει με την γεωγραφική θέση του χώρου, τον ήλιο και τους αστερισμούς, τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Δεν έχει πραγματική σημασία, αρκεί να βρούμε ένα τέτοιο μέρος.

-Κάνει ένα οποιοδήποτε;

-Έτσι νομίζω. Καλύτερα βέβαια η ενέργεια να είναι ισχυρή.

-Και; Έχεις κάποιο υπόψη σου;

-Για να πω την αλήθεια ναι, έχω ένα στο μυαλό μου, που δεν έχει ούτε ναούς, ούτε ιερά, ούτε έχει τη φήμη καταραμένου, ούτε τίποτα απ' όλα αυτά.

-Καλύτερα! Και πώς το σκέφτηκες;

-Ο πατέρας μου...

-Και μετά λες ότι δεν έμαθες τίποτα από τον πατέρα σου.

-Ναι. Λοιπόν, ο πατέρας μου και η γιαγιά μου μιλούσαν συχνά για ένα μαγικό μέρος στον Παρνασσό, κάπου κοντά στην Αράχοβα, στο οποίο μπορείς να πραγματοποιήσεις φοβερά πράγματα με τη βοήθεια του Σκήπτρου. Ήταν ένα θρυλικό μέρος για την οικογένειά μου, μιλούσαν γι' αυτό με δέος. Ε λοιπόν, κάποτε, σε κάποιες διακοπές, όταν ήμουν πέντε- έξι χρονών, ο πατέρας μου μας πήγε εκεί γιατί ήθελε να το δει από κοντά.

-Αλήθεια; Και τι κάνατε;

-Τίποτα ιδιαίτερο, απ' ό,τι θυμάμαι. Νομίζω ότι κάναμε ένα πικνίκ!

-Ωραία! Και πώς ήταν;

-Ευχάριστα! Πετάξαμε και αετό, πρώτη φορά πήγε τόσο ψηλά.

Η Άννα γέλασε.

-Τέλος πάντων, πριν μερικές μέρες προσπαθούσα να βρω ένα μέρος ενέργειας και τότε το θυμήθηκα. Εχτές το τσέκαρα σε κάτι σημειώσεις του πατέρα μου και μίλησα και με τη Νατάσσα. Φαίνεται ότι το γνωρίζει κι εκείνη, επιβεβαίωσε ότι είναι ένας ισχυρός τόπος που μπορεί να μας κάνει. Η μητέρα μου μού έδωσε οδηγίες για το πώς θα φτάσουμε εκεί και αυτό είναι όλο. Τώρα πάμε να το δούμε από κοντά.

Η Άννα τον κοίταξε σκεφτικά. -Και πες ότι καταφέρνουμε να το βρούμε, πώς θα καταλάβουμε ότι είναι πράγματι ένα μέρος με ενέργεια; Ξέρεις εσύ πώς εκδηλώνεται αυτή η ενέργεια;

-Εμείς δε νομίζω να καταλάβουμε τίποτα, εκτός αν αρχίσεις να πετάς ψηλότερα, αλλά το Σκήπτρο ελπίζω να μας δείξει κάτι.

-Μάλιστα. Θέλω να δω τα μούτρα του Άρη όταν θα ξυπνήσει, που αντί για το σπίτι των Αθανάτων θα βρίσκεται στον Παρνασσό!

2.

Ο Μάρκος οδηγούσε προς το μέρος που του είχε υποδείξει η μητέρα του με αρκετή σιγουριά, ενώ η Άννα κοιτούσε γύρω της τα καταπράσινα έλατα του Παρνασσού και αναλογιζόταν όλα τα βουνά που είχε ανέβει κατά τη διάρκεια αυτής της ιστορίας. Παράλληλα θαύμαζε τον Άρη που κοιμόταν αμέριμνος στο αυτοκίνητο μέρα μεσημέρι. Τα ταρακουνήματα που έκανε ο Μάρκος καθώς διέσχιζε φουριόζος τον επαρχιακό δρόμο με τις σχετικές στροφές και λακκούβες, δεν έδειχναν να τον πτοούν καθόλου. Στη διαδρομή χρειάστηκε να τηλεφωνήσουν ξανά στη μητέρα του για επιπλέον οδηγίες και τελικά, αφού ανέβηκαν σε μικρό σχετικά υψόμετρο στη νοτιοδυτική πλευρά του βουνού, σταμάτησαν σ' ένα μεγάλο πλάτωμα. Ήταν ένα επίπεδο μέρος όπου τα δέντρα λες και τελείωναν ξαφνικά και μπορούσες να ατενίσεις τον ορίζοντα και το καταπράσινο βουνό. Εκείνη τη συννεφιασμένη, χειμωνιάτικη μέρα, η θέα ήταν εκπληκτική. Η αλήθεια είναι ότι θα εκτιμούσαν περισσότερο την εκδρομή αν δεν είχαν πάρει υπερβολική δόση εκδρομών τον τελευταίο καιρό. Ο Άρης ξύπνησε και, όπως ήταν αναμενόμενο, άρχισε τις διαμαρτυρίες.

-Τι είναι εδώ;

-Εδώ είναι ένα μέρος όπου θα κάνουμε ένα τσιγάρο και θα φύγουμε αμέσως, απάντησε ο Μάρκος.

-Μας έφερες εδώ μόνο και μόνο για να κάνουμε ένα τσιγάρο; Και βασικά πού είναι το εδώ;

-Πού να 'ξερες, μουρμούρισε η Άννα.

-Τέλος πάντων, κοντεύουμε;

-Όχι ακριβώς, γι' αυτό κάνε ό,τι σου λέει και εκμεταλλεύσου την ευκαιρία για να καπνίσεις, του είπε η Άννα.

-Έχεις και να οδηγήσεις μετά, πρόσθεσε ο Μάρκος.

-Γιατί δε μου λέτε πού είμαστε; Τι μέρος είναι αυτό; Δε μου θυμίζει τίποτα.

-Εδώ είναι ο τόπος που θα γίνει η τελετουργία.

-Δηλαδή κάνει; ρώτησε η Άννα με αμφιβολία. Το μέρος έδειχνε ήσυχο και γαλήνιο. Δεν ήξερε τι θα έπρεπε να νιώθουν, αλλά φανταζόταν πως θα έπρεπε να περιέχει κάποια ένταση. Εκείνη άκουγε μόνο πουλιά να κελαηδούν.

-Αυτό ελπίζω να το μάθουμε σε λίγο.

-Θα μου εξηγήσετε τι συμβαίνει; γκρίνιαξε ο Άρης.

-Είμαστε στον Παρνασσό, μερικά χιλιόμετρα δυτικά της Αράχοβας και αυτό το ξέφωτο, σύμφωνα με τις σημειώσεις του πατέρα μου, υποτίθεται ότι είναι ένα μέρος

με αρχαία ενέργεια. Χρειαζόμαστε ένα τέτοιο μέρος για να κάνουμε την τελετουργία και, για να πω την αλήθεια, το θεωρώ και λίγο τυχερό. Άκουγα συχνά γι' αυτό όταν ήμουν παιδί, κάποτε ήρθαμε εκδρομή με τους γονείς μου εδώ, με κάνει να αισθάνομαι μία σχετική ασφάλεια.

-Ώστε έτσι… μουρμούρισε ο Άρης μην ξέροντας τι άλλο να πει.

-Ήρθαμε λοιπόν μέχρι εδώ...

-Χωρίς να με ενημερώσετε...

-Εε... ναι, για να βεβαιωθούμε αν το μέρος μας κάνει όντως.

-Και πώς βεβαιώνεται κανείς γι' αυτό;

-Σκέφτηκα ότι αν υπάρχει κάτι, το Σκήπτρο θα μας το δείξει με κάποιο τρόπο, θα αντιδράσει κάπως, θα πιάσει την ενέργεια, το κάνει αυτό μερικές φορές.

-Έχουμε και την Άννα, παρατήρησε ο Άρης.

-Τι εννοείς;

-Σου φαίνεται ότι θα πετάξεις;

-Πάντα μου φαίνεται ότι θα πετάξω!

-Για δοκίμασε, έχω περιέργεια να σε δω.

Ο Μάρκος της έριξε μια προειδοποιητική ματιά. Τον είχαν κουράσει τα αστεία, έβγαλε το Σκήπτρο από το πορτμπαγκάζ και το στριφογύρισε στα χέρια του κοιτώντας το με προβληματισμένο ύφος. Η Άννα και ο Άρης σοβάρεψαν κι εκείνοι. Ξαφνικά τους φαινόταν ανήσυχος και η σκέψη του τι θα γινόταν εκεί σε μερικές μέρες, τους έκοψε τη διάθεση για σαχλαμάρες.

-Περιμένετε εδώ, τους είπε. Και μη σκεφτείς να πετάξεις σ' αυτό το μέρος, σύμφωνοι;

Δεν είχε τέτοιο σκοπό έτσι κι αλλιώς, κατανοούσε το φόβο του όταν εκείνη πέταγε και ήξερε πως δεν είχε εντελώς άδικο. Παρόλο που στη διαδρομή της μιλούσε χαλαρά για τα σχέδιά του, τώρα έδειχνε αγχωμένος, τα μάτια του έλαμπαν σα να είχε πυρετό και έσφιγγε το Σκήπτρο τόσο, που οι αρθρώσεις των δαχτύλων του είχαν ασπρίσει. Απομακρύνθηκε από κοντά τους και προχώρησε προς το κέντρο του πλατώματος, κάτω από τον συννεφιασμένο ουρανό. Σε λίγο ήταν αρκετά μακριά και δεν ξεχώριζαν πια το πρόσωπό του. Στάθηκε εκεί, στο κέντρο ενός νοητού κύκλου, με το Σκήπτρο όρθιο δίπλα του και περίμενε. Ο Άρης και η Άννα, ακίνητοι δίπλα στο αυτοκίνητο τον κοιτούσαν.

-Τι κάνει; ψιθύρισε ο Άρης.

-Τίποτα, δεν κάνει απολύτως τίποτα, απλώς στέκεται.

Τα σύννεφα είχαν πυκνώσει ξαφνικά και έπιασε να φυσάει ένα αεράκι. Οι δύο συγκάτοικοι ανατρίχιασαν, καθώς ένιωσαν μια ξαφνική ψύχρα. Αν λίγο νωρίτερα μπορούσες να τη χαρακτηρίσεις μία ωραία, χειμωνιάτικη μέρα, τώρα ήταν μια σκοτεινή, μουντή μέρα που δεν προμήνυε τίποτα καλό. Η Άννα κόλλησε δίπλα στον Άρη αγχωμένη από μία άγνωστη αιτία. Ο Μάρκος έμοιαζε ξαφνικά σα να είχε χάσει τη λάμψη του, έδειχνε μικρός και αδύναμος καθώς στεκόταν εκεί κάτω, στο κέντρο του παράξενου πλατώματος και στηριζόταν στο Σκήπτρο με τους ώμους γερτούς. Η Άννα και ο Άρης συνειδητοποίησαν και οι δύο συγχρόνως πόσο γελοία επικίνδυνη ήταν όλη αυτή η υπόθεση. Τι ήταν αυτό που πήγαιναν να κάνουν; Τι θα γινόταν εκεί σε έξι μέρες; Η Άννα αναστέναξε χωρίς να το καταλάβει και ένιωσε το χέρι του Άρη που έσφιγγε παρηγορητικά το μπράτσο της.

-Λες να τα καταφέρει; τη ρώτησε.

-Να πιάσει την ενέργεια που υπάρχει σ' αυτό το μέρος;

-Όχι, δηλαδή ναι και αυτό, αλλά βασικά εννοώ τα άλλα, την τελετουργία. Λες να τα καταφέρουμε;

-Δεν έχω ιδέα. Αυτού του είδους τα πράγματα με φοβίζουν. Μέχρι τώρα ήταν κάπως σαν παιχνίδι, με όλα αυτά τα ταξίδια, τους ανθρώπους που συναντούσαμε, τις κουβέντες που κάναμε… Δεν ήταν και τόσο επικίνδυνο μέχρι τώρα, ήταν;

-Ενώ από δω και πέρα νομίζεις ότι θα γίνει επικίνδυνο;

-Εσύ δεν το πιστεύεις; Ένας Αθάνατος έχει πεθάνει ήδη. Και εμείς οι ίδιοι έχουμε διαπιστώσει τι μπορούν να κάνουν τα Δαιμόνια.

-Πρέπει να τον εμπιστευτούμε, δε γίνεται αλλιώς.

-Τον εμπιστεύομαι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν κινδυνεύει. Ποιος ξέρει τι μπορεί να του συμβεί, έχει μόνο ένα Σκήπτρο…

-Δεν έχει μόνο αυτό Άννα, είναι μάγος.

Εκείνη τη στιγμή ο ουρανός σα να σκοτείνιασε λίγο παραπάνω. Ο Μάρκος άπλωσε τα χέρια του στα πλάγια, στο δεξί κρατούσε πάντα το Σκήπτρο, και σήκωσε το πρόσωπό του προς τον ουρανό. Μια λάμψη, ένας μικρός κεραυνός ξέφυγε από το Σκήπτρο και κατευθύνθηκε προς τα σύννεφα, που λες και είχαν μαζευτεί πιο πυκνά πάνω από το κεφάλι του. Η Άννα συνειδητοποίησε ότι είχε ξαναδεί αυτή τη σκηνή, όταν είχε πιάσει η καταιγίδα στο χωριό του Μάρκου, μόνο που τότε είχε νομίσει ότι ο κεραυνός είχε χτυπήσει το Σκήπτρο. Τώρα φάνηκε σα να ήταν αυτό που τον εξέπεμψε. Για άλλη μία φορά αισθάνθηκε τα πόδια της να ξεκολλούν από το έδαφος παρά τη θέλησή της και πιάστηκε σφιχτά από το μπράτσο του Άρη. Τον ένοιωσε να

κλονίζεται μέσα στα χέρια της, λες και ο κεραυνός είχε χτυπήσει εκείνον. Γύρισε ξαφνιασμένη προς το μέρος του.

-Τι έπαθες;

-Δεν ξέρω, κάτι ένοιωσα, ίσως την ενέργεια που έλεγε ο Μάρκος. Την έπιασε κι εκείνος σφιχτά για να τη βοηθήσει να παραμείνει στο έδαφος.

Η λάμψη εξαφανίστηκε και ο Μάρκος κατέβασε τα χέρια του. Έμεινε για λίγο ακίνητος στη θέση του, λες και η προσπάθεια τον είχε καταβάλει. Μετά άρχισε να περπατάει αργά προς το μέρος τους με σερνάμενα βήματα. Έδειχνε κουρασμένος. Οι δυο τους τον παρακολουθούσαν αμίλητοι, πλημυρισμένοι από αγωνία.

-Εντάξει, το μέρος μας κάνει, είπε μόνο όταν έφτασε δίπλα τους.

Δεν απάντησαν τίποτα. Δεν είχε νόημα να εκφράσουν τους δικούς τους φόβους, ο Μάρκος ήταν σκυθρωπός, σα να προτιμούσε το μέρος να μην τους έκανε τελικά, σαν το ότι τους έκανε να καθιστούσε την κατάσταση πιο οριστική. Μπήκε στο πίσω κάθισμα και έγειρε στο παράθυρο. Ο Άρης κάθισε στο τιμόνι.

-Καλά, καψώνια μου κάνετε; Με φέρατε μέχρι εδώ για να οδηγήσω όλον αυτόν τον δρόμο προς τα πίσω; γκρίνιαξε προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα με τον συνηθισμένο τρόπο του, αλλά κανένας από τους άλλους δεν απάντησε.

Η πορεία προς το Σπίτι των Αθανάτων ήταν πολύ σιωπηλή.

Στο Σπίτι των Αθανάτων

1.

Στο Καρπενήσι έφτασαν μεσημέρι, κατάκοποι πλέον από τα αδιάκοπα ταξίδια των τελευταίων ημερών. Προσπέρασαν την πόλη χωρίς να σταματήσουν και ο Άρης πάρκαρε το αυτοκίνητο στον χώρο που υπήρχε στην είσοδο του χωριού Καρυδιές. Το αυτοκίνητο της Άννας -Μαρίας ήταν ακόμα εκεί, σα να μην είχε κουνηθεί καθόλου όλον αυτό τον καιρό. Με τα σακίδια στους ώμους και το Σκήπτρο στο χέρι διέσχισαν το χωριό και μπήκαν στο μονοπάτι. Αυτή τη φορά το χιόνι στις βουνοκορυφές είχε κατέβει αρκετά χαμηλά και η Άννα σκέφτηκε ότι με την επόμενη χιονόπτωση η περιοχή κινδύνευε να αποκλειστεί. Ωστόσο το γρήγορο περπάτημα που τους επέβαλε ο Μάρκος τους κρατούσε ζεστούς και έβαζε φρένο στις γκρίνιες.

Η πορεία κράτησε περίπου μιάμιση ώρα, ανάμεσα στα ψηλά έλατα και στη χειμωνιάτικη βλάστηση ώσπου, απροειδοποίητα, ο Μάρκος εγκατέλειψε το μονοπάτι

και έστριψε προς τα αριστερά, μπαίνοντας μέσα στα δέντρα. Τον ακολούθησαν ελπίζοντας να ξέρει πού πάει. Περπάτησαν για λίγο ακόμα, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που υπήρχε μόνο στο δικό του μυαλό και μετά εκείνος σταμάτησε και τους ζήτησε να πιαστούν από τα χέρια του. Από κει κι ύστερα η Άννα δεν μπορούσε να πει τι έγινε: ήταν σα να είχε ένα κενό στη μνήμη της.

Η επόμενη εικόνα που είχε ήταν να στέκεται σ' ένα λιβάδι, μια εκτεταμένη περιοχή χωρίς δέντρα, δίπλα σε ένα κυνηγετικό περίπτερο και να βλέπει μπροστά της ένα μεγάλο διώροφο σπίτι. Όσο κι αν προσπαθούσε να ανακαλέσει το πώς βρέθηκαν εκεί, κάτι της ξέφευγε: όταν δοκίμασε αργότερα να πει πόση ώρα ήταν που βγήκαν από το μονοπάτι, αν τελικά βρήκαν κάποιο άλλο ή αν διέσχισαν το δάσος, αυτές οι πληροφορίες δεν υπήρχαν στο μυαλό της. Ήταν σαν σε ένα όνειρο που βρίσκεσαι ξαφνικά και ανεξήγητα να έχεις αλλάξει τοποθεσία. Πρέπει να είχε περάσει κάμποση ώρα πάντως, γιατί είχε σχεδόν σκοτεινιάσει.

Μ' αυτόν τον μυστηριώδη τρόπο η Άννα αντίκρισε για πρώτη φορά τον Σταθμό ή αλλιώς Σπίτι των Αθανάτων: ήταν ένα μεγάλο οίκημα, με μία ελαφρώς κεκλιμένη στέγη από κεραμίδια. Στην πρόσοψη υπήρχε μία ξύλινη βεράντα η όποια έπιανε όλο το μήκος του κτιρίου. Βρισκόταν μόλις τρία σκαλιά πιο ψηλά από το έδαφος και χωριζόταν από το λιβάδι με μία σειρά κάγκελα που χρειάζονταν βάψιμο. Ένα παράθυρο με μπλε κουρτίνες, μία ξύλινη πόρτα εισόδου και δύο αταίριαστα μοντέρνες μπαλκονόπορτες έβλεπαν στη βεράντα. Το σπίτι επεκτεινόταν πολύ περισσότερο προς την πίσω πλευρά. Οι κουρτίνες στα παράθυρα του κάτω ορόφου ήταν κλειστές, αλλά από μέσα φαίνονταν αναμμένα τα φώτα και από τις δύο καμινάδες έβγαινε καπνός. Οι τρεις επισκέπτες παρατήρησαν με ευχαρίστηση αυτή τη λεπτομέρεια: δύο ώρες μέσα στο δάσος και με το χιόνι να καλύπτει τις γύρω βουνοκορυφές ήταν αρκετές για να έχουν παγώσει.

Πλησίασαν την πόρτα και παρατήρησαν ότι από μέσα ακούγονταν φωνές που μαρτυρούσαν ότι στο σπίτι υπήρχαν πολλά πρόσωπα. Ο Μάρκος χτύπησε αποφασιστικά το κουδούνι. Οι φωνές σταμάτησαν αμέσως και η ησυχία που επικράτησε ήταν εντυπωσιακή. Χτύπησε ξανά.

-Ο Μάρκος είμαι! φώναξε.

Η πόρτα άνοιξε διστακτικά. Στο κατώφλι εμφανίστηκε μία νέα γυναίκα, μάλλον όμορφη, με καστανά, μακριά και σγουρά μαλλιά και φωτεινά μάτια.

-Μάρκο; έκανε απορημένη. Δε σε περιμέναμε.

-Παρ' όλα αυτά μήπως μπορούμε να μπούμε; Έχουμε παγώσει εδώ έξω!

-Τα παιδιά;

-Ο Άρης και η Άννα. Είναι φίλοι μου, ο Νίκος και η Άννα -Μαρία μπορούν να εγγυηθούν γι' αυτούς. Η Άννα είναι η Γυναίκα που Θυμάται.

Εκείνη τη στιγμή ο Νίκος έκανε την εμφάνισή του πίσω από τη γυναίκα. Στο βλέμμα του ήταν αποτυπωμένη η συγκίνηση που τους έβλεπε ξαφνικά μπροστά του.

-Άννα, Άρη! Επιτέλους! Χαίρομαι απίστευτα που σας ξαναβλέπω! αναφώνησε και έσπευσε να αγκαλιάσει την Άννα. Κι εκείνη αισθάνθηκε συγκίνηση που τον ξαναέβλεπε, όπως και να είχε, ο Νίκος ήταν φίλος και είχε μήνες να τον δει.

Μετά τα πράγματα ξέφυγαν από κάθε έλεγχο: καμιά δεκαριά άνθρωποι έπεσαν κυριολεκτικά επάνω τους μιλώντας όλοι μαζί, σφίγγοντάς τους τα χέρια, αγκαλιάζοντας και χτυπώντας τον Μάρκο στην πλάτη και κάνοντας ατελείωτες ερωτήσεις που στην πραγματικότητα κανένας δε σκοτίζονταν να απαντήσει. Τελικά βρέθηκαν επιτέλους μέσα στο σπίτι, στο τεράστιο σαλόνι, έχοντας στο μυαλό τους μόνο το πώς θα κατάφερναν να ζεσταθούν. Η ενθουσιώδης υποδοχή όλων αυτών των ανθρώπων προκαλούσε μία μικρή δυσφορία στην Άννα, που χαμογελούσε αμήχανα χωρίς να μιλάει. Ακόμα και ο Άρης ήταν σαστισμένος μπροστά σε όλα αυτά τα καινούρια πρόσωπα. Όταν ο Μάρκος τους ανακοίνωσε ότι η έρευνά του είχε τελειώσει και ότι ήταν έτοιμος να εκτελέσει την τελετουργία στο επόμενο μισό φεγγάρι, δηλαδή σε έξι μέρες, το κλίμα άλλαξε. Τώρα οι ερωτήσεις έγιναν πιο συγκεκριμένες, απευθύνονταν μόνο σ' αυτόν και τα πρόσωπα ήταν σοβαρά.

Η Άννα και ο Άρης κάθονταν αμίλητοι δίπλα στο τζάκι πίνοντας τη ζεστή σοκολάτα που τους είχαν προσφέρει και τον παρακολουθούσαν να προσπαθεί να τα βγάλει πέρα με όλους αυτούς τους αγνώστους, που ξαφνικά είχαν γίνει αυστηροί και απαιτητικοί. Πριν προλάβει να δώσει τις πρώτες εξηγήσεις, είχαν αρχίσει ήδη να αμφισβητούν σχεδόν ό,τι κι αν τους έλεγε: είχε βρει τα σωστά αντικείμενα; Ήξερε να τα χρησιμοποιεί; Είχε ανακαλύψει τι έπρεπε να κάνει; Μπορούσε να τα βγάλει πέρα με την τελετουργία; Και είχε μάθει επιτέλους να κάνει ξόρκια;

Η Άννα είχε αρχίσει να ανησυχεί σοβαρά. Νωρίτερα, στο ξέφωτο στον Παρνασσό, είχε συνειδητοποιήσει ότι η υπόθεση με την τελετουργία τον άγχωνε περισσότερο απ' όσο ήθελε να παραδεχτεί και αυτοί οι άνθρωποι δεν έδειχναν να βοηθάνε καθόλου με την επιθετική συμπεριφορά τους. Αυτό την έκανε να φοβάται για το πώς θα μπορούσε να εξελιχθεί η σκηνή στο σαλόνι. Είχε δει τον Μάρκο να αντιδρά άσχημα όταν τον στρίμωχναν, να φεύγει ή να χάνει την αυτοπεποίθηση του και να δηλώνει παραίτηση. Αν αυτοί οι άνθρωποι τον ήξεραν καλύτερα, θα

καταλάβαιναν πως δεν ήταν αυτός ο σωστός τρόπος για να τον αντιμετωπίζουν. Ωστόσο εκείνος απαντούσε αόριστα χωρίς να χάνει το αποφασιστικό ύφος του. Στο τέλος σηκώθηκε όρθιος για να μπορέσει να ακουστεί πάνω από τις φωνές τους:

-Ακούστε, θα σας τα εξηγήσω όλα, έτσι κι αλλιώς θέλω τη βοήθειά σας σε κάποια σημεία. Η τελετή θα γίνει σε έξι μέρες στον Παρνασσό σ' έναν τόπο ενέργειας που θεωρώ κατάλληλο. Πρέπει φυσικά να κανονίσουμε τις λεπτομέρειες. Θέλετε να σας μιλήσω τώρα ή προτιμάτε να συγκαλέσετε ένα συμβούλιο;

Σε αυτό το σημείο φάνηκε ότι είχε πει την κατάλληλη λέξη: οι Αθάνατοι όταν άκουσαν για συμβούλιο συμμορφώθηκαν αμέσως και ανέβαλαν τις ερωτήσεις και τις απαιτήσεις τους. Το συμβούλιο ορίστηκε για τις επτά και μισή, ακριβώς πριν το φαγητό και στο μεταξύ οι τρεις επισκέπτες αφέθηκαν επιτέλους ελεύθεροι να τακτοποιηθούν στα δωμάτια που τους παραχώρησαν στον επάνω όροφο και να ξεκουραστούν για καμιά ώρα.

2.

Ο Μάρκος είχε επιμείνει ότι ο Άρης και η Άννα έπρεπε να έρθουν την αίθουσα συνεδριάσεων του Συμβουλίου μαζί του, αφού αυτοί τον είχαν βοηθήσει σε όλη τη διαδικασία και μπορεί να είχαν να προσθέσουν κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες που να του ξέφευγαν. Οι Αθάνατοι φαίνεται πως δε βρήκαν κάποια πειστική δικαιολογία για να του αρνηθούν και τελικά πήραν τις θέσεις τους γύρω από το τραπέζι. Ο Μάρκος κάθισε κάπου στη μέση με την Άννα στα δεξιά του και τον Άρη στα αριστερά. Η κουδούνα του Αλέξανδρου του Γέρου χτύπησε ρυθμικά και ο Γεώργιος Παπαγιάννης πήρε πρώτος τον λόγο για να ανακεφαλαιώσει τα συμβάντα.

-Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο Μάγος μας, ο Μάρκος Γούναρης, είχε αναλάβει να βρει τα μαγικά αντικείμενα που είναι απαραίτητα για να διεξαχθεί η τελετουργία που θα στείλει τα Δαιμόνια πίσω στη διάστασή τους. Γνωρίζουμε ότι οι μάγισσες της Κρήτης του έδωσαν το δαχτυλίδι Φίχτι…

-Αφού όλοι τα γνωρίζουμε αυτά, μήπως μπορούμε να έρθουμε στο προκείμενο; τον διέκοψε ο Μάρκος.

Ο Γεώργιος Παπαγιάννης ενοχλήθηκε.

-Πρέπει να με αφήσετε να ανακεφαλαιώσω.

-Πόσα συμβούλια έχετε κάνει από τον καιρό που έφυγα για να ψάξω τα αντικείμενα;

-Πολλά... τρία τη βδομάδα περίπου.

-Άρα έχετε ανακεφαλαιώσει γύρω στις δέκα φορές. Δε θέλετε να μάθετε κάτι καινούριο;

-Μάρκο, μη γίνεσαι εριστικός, τον προειδοποίησε η Μαγδαληνή.

-Έχουμε σημαντικά πράγματα να πούμε και να οργανώσουμε και μόνο πέντε μέρες στη διάθεσή μας. Ας αφήσουμε τις τυπικότητες και ας περάσουμε αμέσως στην ουσία. Δε θέλετε να μάθετε;

Η Άννα αναρωτήθηκε αν θα επέτρεπαν να περάσει το δικό του.

-Ας ακούσουμε τον Μάγο, είπε λακωνικά ο Αλέξανδρος επιβάλλοντας τον μ' αυτό τρόπο στην ομήγυρη.

-Έχω το Φίχτι και φυσικά έχω το Σκήπτρο. Έχω και τον Πλαγίαυλο της Γλυκιάς Μελωδίας. Νομίζω ότι ξέρω τον τρόπο να διαβάσω την περγαμηνή όταν έρθει η ώρα. Μία κατάλληλη νύχτα για την τελετουργία, όπως πιθανότατα θα έχετε ήδη ανακαλύψει και μόνοι σας, είναι σε έξι βράδια από σήμερα. Το μέρος, όπως σας είπα και νωρίτερα, βρίσκεται στον Παρνασσό, όχι πάνω από δύο ώρες μακριά από εδώ. Είναι ένα μέρος με καλή ενέργεια, στο οποίο το Σκήπτρο φαίνεται να αντιδρά καλά. Δε θα υπάρχει ψυχή εκεί αυτή την εποχή, ειδικά το βράδυ, και ο ουρανός θα φαίνεται πεντακάθαρα καθώς το μέρος είναι σε ψηλό σημείο και ανοιχτό στον ορίζοντα.

-Δεν έχω ξανακούσει για το μέρος αυτό, παρόλο που είναι τόσο κοντά σε μας, έκανε η Κατρίν Μπολέν, προσπαθώντας να μην αφήσει τη δυσπιστία της να φανεί.

Ο Μάρκος αποφάσισε να παίξει το χαρτί της μαγικής οικογένειας:

-Είναι ένας τόπος που ο πατέρας μου και η γιαγιά μου θεωρούσαν ισχυρό. Πριν έρθουμε εδώ τον επισκεφτήκαμε και τον ελέγξαμε, το μέρος είναι γεμάτο ενέργεια, ακόμα και ο Άρης την αισθάνθηκε.

-Φανταζόμουνα ωστόσο, όταν ο χρησμός ανέφερε έναν τόπο με αρχαία ενέργεια, ότι θα ήταν κάποιος αρχαίος ναός, ή κάτι τέτοιο, είπε η Άννα -Μαρία.

-Κάναμε κι εμείς την έρευνά μας, ξέρεις, είπε μαλακά η Κατρίν και σκοπεύαμε να σου προτείνουμε ένα άλλο σημείο… ένα μέρος όπου έχουν γίνει κι άλλες τελετές στο παρελθόν στις οποίες έχουν συμμετάσχει Αθάνατοι.

Ο Μάρκος πήρε μια βαθιά ανάσα. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε, ήταν να εμπλακεί σε συζητήσεις αυτού του είδους. Μέχρι πριν από λίγο δεν είχε καμία αμφιβολία για τις αποφάσεις του. Έπρεπε να τους σταματήσει, αν άρχιζε να έχει αμφιβολίες, αν η εμπιστοσύνη στον εαυτό του κλονιζόταν κι άλλο, όλη η υπόθεση θα

καταστρεφόταν. Και δεν ήταν καθόλου καλός στο να χρησιμοποιεί ωραία λόγια για να πείθει τους άλλους.

-Αυτό είναι το μέρος, είπε τελεσίδικα.

«Κι εγώ είμαι ο Μάγος» πρόσθεσε νοητά η Άννα. Καταλάβαινε ότι ο Μάρκος προσπαθούσε να πάρει το πάνω χέρι και συνέχιζε να αναρωτιέται αν θα του το επέτρεπαν.

-Αυτό που ήθελα να μάθω είναι τι γίνεται με τη δική σας πλευρά, συνέχισε εκείνος απτόητος. Είναι όλοι οι Αθάνατοι εδώ; Έχουμε έναν Αθάνατο από κάθε αιώνα;

-Ναι, όλοι έχουμε μαζευτεί εδώ εκτός από την Αναστασία, είπε ο Γεώργιος Παπαγιάννης ρίχνοντας μία υποτιμητική ματιά στον Γρηγόρη.

-Νομίζω ότι θα χρειαστούμε όσο περισσότερους Αθάνατους μπορούμε να συγκεντρώσουμε. Η δική σας ενέργεια θα αντισταθμίσει την ενέργεια που θα εκλυθεί από την Πύλη και θα βοηθήσει να αντισταθούμε στα Δαιμόνια. Και οι ικανότητές σας μπορεί να συνεισφέρουν με κάποιο τρόπο. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς μπορεί να συμβεί κατά τη διάρκεια της τελετουργίας, έτσι δεν είναι;

-Θα είμαστε όλοι εκεί, μην ανησυχείς, απάντησε ο Γρηγόρης. Και η Αναστασία θα έχει φτάσει μέχρι μεθαύριο.

-Παρ' όλα αυτά η υπόθεση μου φαίνεται ότι προχωράει κάπως εσπευσμένα, παρατήρησε η Κατρίν. Δεν είμαστε βέβαιοι για τον τόπο, για το αν το δαχτυλίδι που βρήκες είναι πράγματι το Φίχτι, δεν έχουμε διαλευκάνει τι ακριβώς λέει ο χρησμός και η περγαμηνή συνεχίζει να είναι κενή. Δεν είναι ότι σε αμφισβητώ Μάρκο, κατάλαβέ με, αλλά…

-Αλλά τότε τι είναι;

Η Κατρίν πήρε βαθιά ανάσα πριν συνεχίσει.

-Πιστεύω πως θα έπρεπε να περιμένουμε το επόμενο φεγγάρι, να έχουμε τη δυνατότητα να συγκεντρώσουμε περισσότερα στοιχεία. Αν κάτι απ' όλα αυτά δεν είναι σωστό, μπορεί η τελετουργία να αποτύχει και να πεθάνουμε όλοι.

-Όλοι ή μόνο ο Μάγος; έκανε ο Μάρκος.

-Ο Μάγος κινδυνεύει περισσότερο από τους άλλους κατά τη διάρκεια της τελετουργίας, παραδέχτηκε η Κατρίν. Αλλά αν σκοτωθεί ο Μάγος, μετά δε θα έχουμε καμία ελπίδα και η παρουσία των Δαιμονίων εκεί θα είναι πολύ επικίνδυνη για όλους μας.

Ο Μάρκος δίστασε.

-Έχουν γίνει πολλά τελευταία, το να περιμένουμε κι άλλο δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, ένας μήνας είναι πολύς. «Και σ' έναν μήνα δε θα μου έχει μείνει ίχνος κουράγιου για να πάω να σκοτωθώ στη γαμημένη την τελετουργία σας» σκέφτηκε.

-Πόση βεβαιότητα θα μπορέσετε να αποκτήσετε σ' έναν μήνα σχετικά με όλα αυτά;

-Δεν ξέρω, έκανε η Κατρίν σκύβοντας το κεφάλι.

Ο Γρηγόρης πήρε το λόγο για να τον υπερασπιστεί, όπως πάντα:

-Η ομάδα μου μελέτησε εξονυχιστικά όλα τα δεδομένα. Όσο και αν δεν είμαστε εκατό τοις εκατό βέβαιοι, πιστεύουμε ότι τα στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας είναι τα σωστά. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο για να μελετήσουμε. Δεν ξέρω πραγματικά τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε.

-Άρα και σε ένα μήνα τα δεδομένα μπορεί να είναι τα ίδια;

-Ναι, αλλά από την άλλη μπορεί να είμαστε πιο σίγουροι, είπε η Κατρίν.

Ο Μάρκος έμεινε για λίγο σιωπηλός.

-Όχι, δε μπορούμε να περιμένουμε άλλο, θα γίνει τώρα, δήλωσε.

Η Άννα αισθάνθηκε ένα κόμπο στο λαιμό και ο Άρης μάλλον αισθάνθηκε το ίδιο, γιατί κινήθηκε ανήσυχα στην καρέκλα του. Οι υπόλοιποι δεν είπαν κουβέντα. Ήξεραν κατά βάθος ότι θα ήταν μάταιο να περιμένουν και αφού ο Μάγος έπαιρνε την απόφαση μόνος του, ήταν κατά κάποιο τρόπο απαλλαγμένοι από την ευθύνη.

-Μπορείτε μέχρι το βράδυ της Τρίτης να έχετε ετοιμαστεί και να είσαστε στο σημείο που θα σας υποδείξω; ρώτησε ο Μάρκος.

-Αυτό είναι το μόνο εύκολο, απάντησε η Άννα -Μαρία.

-Ωραία λοιπόν, το θέμα έληξε. Τους κοίταξε έναν έναν βλοσυρά και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την επόμενη ερώτηση: -Δεν μου έχετε πει όμως ακόμα τι θέλουν τα Δαιμόνια από εσάς.

Οι Αθάνατοι αιφνιδιάστηκαν και κανένας δεν πήρε το λόγο για να πει κάτι, έστω και μία δικαιολογία.

-Ίσως θα έπρεπε να ξέρω όλη την αλήθεια πριν ριψοκινδυνέψουμε όλοι μας, είπε με πίκρα ο Μάρκος.

Καθώς κανένας δεν απάντησε, το Συμβούλιο έληξε πιο ήσυχα από τις άλλες φορές.

3.

Γύρω στις οχτώ και μισή μαζεύτηκαν όλοι στην τραπεζαρία για το βραδινό. Η τραπεζαρία και η κουζίνα βρίσκονταν στο πίσω μέρος του κτιρίου και ενώνονταν μεταξύ τους με μία δίφυλλη πόρτα. Η μαγείρισσα είχε έρθει το πρωί στο Σπίτι, όπως έκανε κάθε μέρα από τότε που οι Αθάνατοι ήταν συγκεντρωμένοι εδώ. Η Μαγδαληνή με την Κατρίν Μπολέν είχαν συμπληρώσει το δείπνο με σαλάτες, που τώρα σέρβιραν με τη βοήθεια του Νίκου, καθώς και κρέας με πατάτες, ρύζι, τηγανιτές πιπεριές και άφθονο σπιτικό κρασί. Η ατμόσφαιρα στο τραπέζι ήταν βαριά στην αρχή, επηρεασμένη από τη συζήτηση που είχε προηγηθεί, σύντομα όμως, και με τη βοήθεια του κρασιού και την περιέργεια για τους καινούριους φιλοξενούμενους, έγινε πιο ανάλαφρη και θορυβώδης. Έξω είχε πιάσει μια βροχή που όλο και δυνάμωνε, προκαλώντας κάποιες ανησυχίες που μερικοί εξέφραζαν χαμηλόφωνα, δεν ήταν όμως αρκετά σοβαρές για να τους ταράξουν. Οι Αθάνατοι είχαν την τάση να πιστεύουν ότι το ξόρκι που κρατούσε μυστικό τον Σταθμό από τον έξω κόσμο θα τους προστάτευε και από τα Δαιμόνια.

Η Άννα είχε αρχίσει σιγά σιγά να ξεχωρίζει τα πρόσωπα. Δίπλα της στο τραπέζι καθόταν ο Κωνσταντίνος Κόντογλου, ο Πόντιος, που της απευθυνόταν συνέχεια με φιλοφρονήσεις. Ήταν ένας ήρεμος και γελαστός άνθρωπος, ατάραχος από τα γεγονότα, που μιλούσε ευγενικά και έλεγε διακριτικά αστεία. Στο άλλο της πλευρό καθόταν ο Γρηγόρης Παπαζήσης. Η Άννα ήξερε γι' αυτόν από τον Μάρκο, που φαίνεται ότι τον συμπαθούσε ιδιαίτερα, τον θεωρούσε σχεδόν φίλο του. Σύντομα ο Γρηγόρης αποδείχτηκε ένας θαυμάσιος συνομιλητής, πνευματώδης και φιλόσοφος, που ανέλαβε να της μιλήσει για τους παρευρισκόμενους κάνοντας για όλους αστεία σχόλια και κουτσομπολιά.

Στην κορυφή του τραπεζιού καθόταν φυσικά ο Αλέξανδρος ο Γέρος. Τον κοίταξε με περιέργεια, έδειχνε πραγματικά πολύ γέρος και κουρασμένος. Νωρίτερα στο συμβούλιο τον είχε δει να κυκλοφορεί με μια πολυθρόνα με ρόδες, από αυτές του περασμένου αιώνα. Ήταν μια πολυθρόνα τεράστια και δυσκίνητη που δεν μπορούσε να μετακινηθεί εύκολα μέσα στο σπίτι, εκείνος όμως επέμενε να μην την αντικαθιστά, όπως της εξήγησε ο Γρηγόρης. «Σε όλους μας έχει μείνει κάτι να μας θυμίζει κάποια παλιά εποχή» της είπε. Γι' αυτό είχε το δωμάτιό του και το γραφείο του στον κάτω όροφο και περνούσε εκεί τον περισσότερο χρόνο του. Η Άννα τον είδε να σηκώνεται από την πολυθρόνα και να κάνει μερικά βήματα χωρίς βοήθεια για να καθίσει στο τραπέζι. Ο Γέρος της έκανε μεγάλη εντύπωση, κυρίως γιατί έδειχνε

πραγματικά αυτό που ήταν: ο πιο ηλικιωμένος άνθρωπος του κόσμου. Αξιοσέβαστος και σοφός και συγχρόνως καταβεβλημένος από τα χρόνια. Ένιωσε αμέσως μία συστολή απέναντί του και μέσα της ήταν ευχαριστημένη που δε χρειαζόταν να του μιλήσει. Ο Άρης αντίθετα, ο οποίος καθόταν στην άλλη άκρη του τραπεζιού αρκετά κοντά του, έκανε μια προσπάθεια να του πιάσει κουβέντα και πράγματι αντάλλαξαν κάποιες λέξεις, απ' όσο μπορούσε να καταλάβει η Άννα από τον απόσταση που τους χώριζε. Φαινόταν πως κι ο Άρης αισθανόταν θαυμασμό και περιέργεια για τον γέρο άντρα.

Δίπλα του καθόταν ένας άντρας από την Ιταλία, την Βενετία συγκεκριμένα, ο Τζορτζόνε. Ο Γρηγόρης της εξήγησε ότι άνηκε στο Συμβούλιό τους και είχε έρθει στην Ελλάδα εδώ και ένα μήνα περίπου για να βοηθήσει να αντιμετωπίσουν την κρίση, όπως υποστήριζε, ουσιαστικά όμως γιατί είχε τρομοκρατηθεί όταν τα Δαιμόνια είχαν κάνει μια επίθεση εναντίων του και παραλίγο να καεί από έναν κεραυνό.

Ο Γρηγόρης της μίλησε και για τη Μαγδαληνή. Ήταν η συμπαθητική γυναίκα που τους είχε ανοίξει την πόρτα, καθόταν τώρα απέναντί της δίπλα στον Μάρκο και τον μονοπωλούσε: είχε σκύψει δίπλα του και του μιλούσε σιγανά και με σοβαρό ύφος. Δίπλα της καθόταν ο Νίκος που έδειχνε κακόκεφος και απόμακρος.

-Αυτός μας ήρθε ερωτευμένος από τον έξω κόσμο και δεν μπορούμε με τίποτα να τον συνεφέρουμε. Μήνες τώρα είναι έτσι, άκεφος και αμίλητος, χαμογέλασε ο Γρηγόρης, μην ξέροντας προφανώς τα τεκταινόμενα ή ίσως προσπαθώντας να της διαβιβάσει ένα μήνυμα. Η Άννα ταράχτηκε όταν το άκουσε αυτό και γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη για να μη δει ο Γρηγόρης το αναψοκοκκίνισμα της. Άφησε στην άκρη τη σκέψη για να την επεξεργαστεί αργότερα.

Στην απέναντι κορυφή του τραπεζιού καθόταν η Αιγύπτια, η Λατίφα. Η Άννα ήξερε ότι αυτή ήταν η γυναίκα που είχε πάει να αναζητήσει ο Νίκος στο Κάιρο, για να την παρακαλέσει να γυρίσει πίσω και να βοηθήσει τον Μάρκο.

Έριξε μια ματιά στον Μάρκο που ήταν απορροφημένος στη συζήτησή του. Χωρίς τη βοήθειά της δε θα είχε πετύχει τίποτα, δε θα ήξερε καν από που να αρχίσει. Ίσως βέβαια ο ερχομός της Αιγύπτιας να έδειχνε απλά πόσο σοβαρά ήταν τα πράγματα για τους Αθάνατους. Η γυναίκα έδειχνε αρκετά ηλικιωμένη, ιδιαίτερα σε σύγκριση μα την Άννα -Μαρία και την Κατρίν που κάθονταν δεξιά και αριστερά της και της μιλούσαν εύθυμα. Η γυναίκα γελούσε μ' αυτά που της έλεγαν. Είχε ένα συμπαθητικό, ζεστό γέλιο.

Μετά το φαγητό κάποιοι πέρασαν στο σαλόνι, ουσιαστικά για να αντικαταστήσουν το κρασί που έπιναν στο δείπνο με κάποιο πιο δυνατό ποτό, κάποιοι έμειναν κι άλλο στην κουζίνα για να μαζέψουν τα πιάτα, ο Αλέξανδρος ο Γέρος ζήτησε συγνώμη και αποσύρθηκε στο δωμάτιό του, ενώ έξω η βροχή είχε δυναμώσει, χωρίς όμως να εξελιχθεί σε καταιγίδα. Ο Άρης σε μία γωνία του σαλονιού είχε μια ζωηρή συζήτηση με την Άννα -Μαρία. Η Άννα αναρωτήθηκε μήπως επιχειρούσε να χρησιμοποιήσει πάλι τη δύναμή της επάνω του, αλλά δεν έκανε καμία κίνηση για να τον σώσει. Ο Νίκος μιλούσε με τη Μαγδαληνή και τον Γεώργιο Παπαγιάννη. Ο Γρηγόρης, ο σύντροφος της Άννας κατά τη διάρκεια του δείπνου, σύντομα την καληνύχτισε και ανέβηκε για ύπνο. Το επόμενο πρωί, της εξήγησε, θα έφευγε για να φέρει την Αναστασία. Η Άννα ξαφνιάστηκε που μπορούσε να δείχνει τόσο ήρεμος όλο το βράδυ, ξέροντας ότι τον περίμενε μια τέτοια αποστολή την επόμενη. Είχε καταλάβει ότι οι Αθάνατοι τον τελευταίο καιρό δεν εγκατέλειπαν καθόλου τον Σταθμό, γιατί πίστευαν πως όταν έφευγαν από την προστασία του ξορκιού κινδύνευε η ζωή τους. Σύντομα βαρέθηκε μόνη της και αναζήτησε με το βλέμμα τον Μάρκο. Είχε αρκετή ώρα να τον δει· ρώτησε τον Άρη και την έστειλε να τον ψάξει στη βεράντα. Έριξε μία ματιά από το παράθυρο και τον είδε πράγματι εκεί, να καπνίζει ένα τσιγάρο και να κοιτάει τη βροχή ακουμπισμένος στα κάγκελα. Ίσως προσπαθούσε να ηρεμήσει από αυτή την τρελή μέρα. Η Άννα πήρε το παλτό της πριν βγει έξω να του μιλήσει. Προχώρησε αθόρυβα και στάθηκε δίπλα του. Ακούμπησε και εκείνη στα κάγκελα και άναψε τσιγάρο. Ο Μάρκος δεν αντέδρασε στην παρουσία της και έμειναν να καπνίζουν για λίγο σιωπηλά, κοιτώντας τη βροχή.

-Πώς κι εδώ; τη ρώτησε μετά από λίγο.

-Είπα να καπνίσω ένα τσιγάρο μαζί σου, έδειχνες να χρειάζεσαι συμπαράσταση.

-Καλά έκανες. Χρειάζομαι πραγματικά συμπαράσταση απόψε.

Η Άννα, που μάλλον ένιωθε και η ίδια ανάγκη για συμπαράσταση, πλησίασε πιο κοντά του, τόσο που τα μπράτσο της ακούμπησε στο δικό του. Αυτή η επαφή της άρεσε και σφίχτηκε επάνω του.

-Φοβήθηκα ότι θα σε φρίκαραν αυτοί εκεί μέσα, είπε ήσυχα.

-Η αλήθεια είναι ότι με φρίκαραν, αλλά ήμουν προετοιμασμένος. Ήξερα τι με περιμένει.

-Θέλεις να πεις ότι είναι πάντα έτσι; Τόσο πιεστικοί;

-Πάνω κάτω.

Τώρα η Άννα ήθελε να πει κι άλλα και δε βρήκε τρόπο να συγκρατηθεί.

-Όλα αυτά που λέχθηκαν μέσα στο Συμβούλιο... δεν τα είχα συνειδητοποιήσει μέχρι τώρα. Ακούστηκε σαν να πηγαίνεις στο στόμα του λύκου χωρίς καμία εγγύηση.

-Δεν περίμενα ότι θα υπήρχε κάποια εγγύηση, άλλωστε στο είπα, τώρα πια είμαι ο Μάγος, είμαι υπεύθυνος για ό,τι συμβεί. Γύρισε και την κοίταξε με ένα χλωμό χαμόγελο.

-Αλλά μπορείς ακόμα να κάνεις πίσω. Εκτός από μάγος είσαι και ο Μάρκος και δεν αξίζει τον κόπο να… οι Αθάνατοι δεν αξίζουν τον κόπο να κινδυνέψεις γι' αυτούς. Κανένας δεν το αξίζει.

Δεν ήξερε γιατί τα έλεγε όλα αυτά. Καταλάβαινε πως δεν έπρεπε να του περνάει τους δικούς τις φόβους, απλά δεν μπορούσε να σταματήσει. Ο Μάρκος γέλασε κοροϊδευτικά.

-Είναι αργά για να κάνω πίσω, δε βρίσκεις; Και άλλωστε, μετά από όλα αυτά που περάσαμε, δε θα ήθελα να ξεπέσω στα μάτια σου!

Η Άννα τον κοίταξε προσπαθώντας να καταλάβει αν την κορόιδευε ή αν το εννοούσε. Η δήλωσή του τη σόκαρε κάπως.

-Στα μάτια μου;

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι και σοβάρεψε ξαφνικά.

-Στα μάτια σου ή ίσως στα δικά μου μάτια, τι διαφορά έχει; Ποτέ δεν περάστηκα για δειλός. Πρέπει άλλωστε να σώσουμε τον κόσμο, έτσι δεν είναι;

-Χαίρομαι που τελικά σε νοιάζει.

-Αλήθεια; Ο Μάρκος πέταξε το τελειωμένο τσιγάρο του μακριά στη βροχή και έκανε ένα βήμα πίσω για να μπορέσει να την κοιτάξει καταπρόσωπο.

-Θα σου άρεσα το ίδιο αν είχα κρυφτεί σε κάποιο σημείο του κόσμου και είχα αδιαφορήσει για όλα αυτά; ρώτησε και ο τόνος του ήταν αυστηρός.

Η Άννα κατάλαβε εκείνη τη στιγμή ότι είχαν φτάσει στο σημείο που δεν υπήρχε άλλος χώρος για προσχήματα. Το πρόσωπό της σκλήρυνε κάπως.

-Μου άρεσες το ίδιο όταν νόμιζα ότι αυτό ακριβώς είχες κάνει. Σου έδωσα ποτέ την εντύπωση ότι μου αρέσουν οι ήρωες; απάντησε χωρίς να διστάσει.

Ο Μάρκος προσπαθούσε στο λιγοστό φως που ερχόταν από το σπίτι να εξιχνιάσει το βλέμμα της. Αυτή η σιωπηλή ανάκριση ενόχλησε την Άννα, που γύρισε την πλάτη και κοίταξε πάλι μακριά το δάσος· ξαφνικά ένιωθε πολύ κουρασμένη. Έσκυψε το κεφάλι και ανάσανε τη μυρωδιά της βροχής προσπαθώντας να βρει παρηγοριά σε κάτι οικείο. Αισθανόταν πως από στιγμή σε στιγμή θα έβαζε τα κλάματα.

Έπειτα κατάλαβε τον Μάρκο να την αγκαλιάζει από τη μέση, να γέρνει επάνω της και να χώνει το πρόσωπό του μέσα στα μαλλιά της. Έμεινε ακίνητη μερικές στιγμές, μετά γύρισε αργά και τον κοίταξε έκπληκτη. Τότε Μάρκος τη φίλησε για πρώτη φορά.

Γύρισαν μέσα με τους άλλους, αλλά τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο. Σύντομα χωρίστηκαν καθώς διάφοροι άνθρωποι έμπαιναν στη μέση για να τους πιάσουν την κουβέντα – ειδικά στον Μάρκο – αλλά με όποιον και να μιλούσε η Άννα την υπόλοιπη βραδιά, το βλέμμα της τον αναζητούσε συνεχώς και πολλές φορές έπιανε και το δικό του να την ψάχνει. Ήταν μια φοβερή βραδιά γεμάτη βλέμματα, όπου οι κουβέντες των άλλων δεν είχαν σημασία, αλλά η άγνοιά τους βοηθούσε το παιχνίδι τους. Η Άννα σύντομα μέθυσε λιγάκι και για σιγουριά κάθισε μαζί με τον Άρη, που ακόμα κι αν κατάλαβε κάτι δεν είπε κουβέντα.

Σηκώθηκε να πάει για ύπνο αρκετά αργά, ενώ η συγκέντρωση στον κάτω όροφο συνεχιζόταν με αμείωτη όρεξη και πολύ λίγοι είχαν πάει στα κρεβάτια τους. Καθυστέρησε μπροστά στην πόρτα του δωματίου της κάμποση ώρα με το χέρι στο πόμολο, κρυφοκοιτάζοντας προς την κατεύθυνση της σκάλας. Σύντομα άκουσε βιαστικά βήματα στο διάδρομο να πλησιάζουν προς το μέρος της. Γύρισε, και όταν είδε τον Μάρκο να διασχίζει το διάδρομο με μεγάλα βήματα χαμογέλασε ανακουφισμένη και η καρδιά της χτύπησε πιο γρήγορα. Σταμάτησε δίπλα της, έχοντας χάσει ένα μέρος από την προηγούμενη αυτοπεποίθησή του.

-Ήθελα να σε δω λίγο ακόμα, δικαιολογήθηκε.

Εκείνη δεν είπε τίποτα, μόνο περίμενε με το χέρι στην πόρτα.

-Δε θα ανοίξεις; Δεν είναι καλή ιδέα να μας δουν εδώ.

Η Άννα άνοιξε την πόρτα και οι δυο τους γλίστρησαν μέσα στο δωμάτιο.

-Έκανα καλά που ήρθα; ρώτησε ο Μάρκος μπερδεμένος από τη σιωπή της.

-Ναι, πολύ καλά, έκανες πάρα πολύ καλά!

Η Άννα γέλασε. Γέλασε και ο Μάρκος χαλαρώνοντας κάπως. Η Άννα σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να συνεχίσει να μιλάει.

-Είναι πολύς καιρός που εμείς οι δυο…

-Ναι, είναι πολύς καιρός. Τόσος, που αν το καθυστερήσουμε κι άλλο φοβάμαι ότι θα είναι πια αργά.

Η Άννα γέλασε σιγανά, λίγο αμήχανα. Μετά τύλιξε τα χέρια της γύρω του. Η δική τους βραδιά δεν είχε τελειώσει ακόμα.

4.

Ο Μάρκος ξύπνησε χωρίς να ανοίξει τα μάτια του. Η ώρα ήταν περασμένη. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος με τα μάτια κλειστά, έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει. Πάνω στον δεξί του ώμο αισθανόταν το βάρος από το κεφάλι της. Για την ακρίβεια θα το αισθανόταν, αν ο ώμος του δεν ήταν εντελώς μουδιασμένος. Το μετακίνησε απαλά στο μαξιλάρι για να ελευθερώσει το χέρι του και της χάιδεψε τα μαλλιά. Η Άννα αναδεύτηκε και ύστερα μάλλον ξύπνησε, γιατί μετακινήθηκε προς το μέρος του και κόλλησε επάνω του. Όταν την κοίταξε, την είδε να χαμογελάει κι εκείνη με τα μάτια κλειστά.

-Καλημέρα, της είπε στο αφτί.

Τέντωσε το λαιμό της προς την πηγή της φωνής και του έδωσε ένα φιλί που τον πέτυχε στο πιγούνι.

Πριν προλάβουν να πουν ή να κάνουν οτιδήποτε άλλο, κάποιος χτύπησε ανυπόμονα την πόρτα και αμέσως μετά την άνοιξε χωρίς να περιμένει απάντηση. Η Άννα άνοιξε τα μάτια ενοχλημένη.

-Άννα, συγνώμη που μπαίνω έτσι, καλημέρα. Μήπως ξέρεις εσύ πού είναι ο...

Ο Νίκος σταμάτησε απότομα, έχοντας κάνει ήδη ένα βήμα μέσα στο δωμάτιο. Η Άννα πετάχτηκε και ανακάθισε στο κρεβάτι. Συνειδητοποιώντας ότι δε φορούσε τίποτα, τράβηξε το πάπλωμα ως το λαιμό της.

-Νίκο!

Ο Νίκος έμεινε να τους κοιτάει αμήχανος και σαστισμένος. Ο Μάρκος ανακάθισε κι εκείνος ξεφυσώντας με δυσαρέσκεια.

-Νίκο, εμείς… δοκίμασε η Άννα.

Ο Νίκος μουρμούρισε κάτι σαν «συγνώμη» και «Μάρκο, σε περιμένουν σε λίγο στην αίθουσα των συμβουλίων» και μετά γύρισε απότομα και βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Η Άννα πετάχτηκε από το κρεβάτι και τυλίχτηκε με τη ζακέτα του Μάρκου, που τη βρήκε πρόχειρη επάνω στην καρέκλα.

-Νίκο! φώναξε βγάζοντας το κεφάλι της έξω από την πόρτα. -Μπορείς να περιμένεις δυο λεπτά να ντυθώ και να έρθω έξω να μιλήσουμε;

Ο Νίκος προφανώς δε θέλησε να την περιμένει, γιατί εκείνη γύρισε στο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα με δύναμη. Έδειχνε νευρική. Ο Μάρκος την κοιτούσε από το κρεβάτι αποσβολωμένος.

-Τι ακριβώς συνέβη μόλις τώρα; ρώτησε επιθετικά.

-Δεν είδες; Μας έπιασε στα πράσα! Ήταν ανάγκη να μπει έτσι πρωί πρωί;

-Μας έπιασε στα πράσα, ε; Σοβαρά; Σηκώθηκε ήρεμα και άρχισε να φοράει το παντελόνι του.

Η Άννα προχώρησε προς το μέρος του και άλλαξε ύφος. Κάθισε στα πόδια του κρεβατιού κοιτώντας τον τρυφερά.

-Πιστεύεις ότι χρειάζεται να κατέβουμε αμέσως;

-Γιατί; Εσύ πιστεύεις ότι έχουμε τίποτα άλλο να πούμε; Ο Μάρκος φόρεσε τα παπούτσια του.

Η Άννα έδειξε ξαφνιασμένη.

-Τι έπαθες; Δεν πιστεύω να θύμωσες που εγώ… δε με νοιάζει που μας είδε ο Νίκος, απλά δεν ήθελα να νομίζει... να πληγωθεί εννοώ. Βασικά έχεις δίκιο, ήταν μια βλακεία, απλά. Βλακεία μου, τώρα το καταλαβαίνω. Συγνώμη, δεν ήθελα… δεν εννοούσα...

Η Άννα σταμάτησε να φλυαρεί και έμεινε να τον κοιτάζει κατάπληκτη που δεν την άκουγε και συνέχιζε να ντύνεται. Κρατώντας ακόμα τη ζακέτα του κλειστή μπροστά της με το ένα χέρι, σηκώθηκε και έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Τώρα ήταν τρομαγμένη.

-Συγνώμη, ειλικρινά.

-Άννα δώσε μου τη ζακέτα.

Την έβγαλε δειλά και την έτεινε προς το μέρος του. Ξαφνικά ντράπηκε που ήταν γυμνή και έψαξε την μπλούζα της.

-Μάρκο ηρέμησε σε παρακαλώ, δεν είναι δυνατόν να θύμωσες που φώναξα στον Νίκο. Καταλαβαίνω τώρα πώς φάνηκε, αλλά δεν σήμαινε τίποτα. Το ξέρεις ότι είναι έτσι.

Ο Μάρκος της έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα: -Καλύτερα να μείνεις μακριά μου από δω και πέρα, είπε με μια αταίριαστη απάθεια. -Έχω αναλάβει να κάνω αυτή την απίστευτη τρέλα και δε μου χρειάζονται κάτι τέτοια, μου χρειάζεται μόνο ηρεμία και καθαρό μυαλό. Ήταν λάθος που ήρθα εχτές εδώ, αλλά αυτό δε διορθώνεται τώρα. Δε χρειάζονται εξηγήσεις, απλά μείνε μακριά, εντάξει;

Μιλούσε ήρεμα, αλλά παράλληλα έδειχνε απειλητικός, της έδωσε την εντύπωση πως συγκρατιόταν για να μην τη χτυπήσει. Η Άννα τα είχε χαμένα. Τον κοιτούσε καθώς έβγαινε από το δωμάτιο και βροντούσε την πόρτα. Αρνούμενη να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί, κουκουλώθηκε ξανά με το πάπλωμα.

-Δηλαδή έχασες δύο άντρες μέσα σε δύο λεπτά, της είπε ο Άρης μισοδιασκεδάζοντας. Οι δύο συγκάτοικοι περπατούσαν στο δάσος, όχι πολύ μακριά από το σπίτι, καθώς το έδαφος ήταν γεμάτο λάσπες από τη βροχή της προηγούμενης μέρας. Η Άννα ποτέ πριν δεν είχε μιλήσει ανοιχτά στον Άρη για τον Νίκο και πολύ περισσότερο για τον Μάρκο, αλλά τώρα αισθανόταν τόσο απελπισμένη που έπρεπε να μιλήσει με κάποιον για να μη σκάσει.

-Με κοροϊδεύεις, παραπονέθηκε.

-Κατά κάποιον τρόπο· δεν περίμενα να είσαι τόσο άγαρμπη σ' αυτά τα θέματα. Αναρωτιέμαι στ' αλήθεια τι σε έκανε να τρέξεις πίσω από τον Νίκο.

-Δεν ξέρω, αισθάνθηκα τύψεις όταν τον είδα. Μου φάνηκε τόσο… ηττημένος, ναι, αυτή είναι η σωστή λέξη. Μάλλον έφταιγαν αυτά που μου έλεγε εχτές το βράδυ ο Γρηγόρης.

-Μη ρίχνεις το φταίξιμο στους άλλους, είναι λάθος τακτική. Αλλά τι σου έλεγε ο Γρηγόρης;

-Δε θέλω να ρίξω το φταίξιμο σ' αυτόν, εννοώ μόνο ότι τα λόγια του με επηρέασαν και με έκαναν να αισθανθώ ένοχη απέναντι στον Νίκο. Είπε ότι είχε ερωτευτεί όσο ήταν στον έξω κόσμο και ότι τώρα ήταν πληγωμένος. Υπέθεσα ότι αναφερόταν σ' εμένα, δεν είχα καταλάβει ότι τα αισθήματά του ήταν σοβαρά, νόμιζα ότι έβλεπε το ζήτημα του έρωτα φιλολογικά και μόνο. Όταν τον είδα το πρωί - μέσα στον ύπνο πρέπει να τονίσω - ένιωσα τύψεις και αντέδρασα σαν ηλίθια.

-Δηλαδή, αν είχες καταλάβει ότι τα αισθήματά του ήταν σοβαρά, όπως λες, θα είχε καμιά διαφορά;

-Καμία, γιατί ρωτάς;

-Προσπαθώ να καταλάβω αν νοιάζεσαι γι' αυτόν.

-Ναι νοιάζομαι, αλλά όχι όπως νομίζει ο Μάρκος. Ο Νίκος είναι ένα άτομο με το οποίο με δένει κάτι σημαντικό. Είναι αυτός που με έμαθε ότι μπορώ να πετάω, δεν είναι λίγο αυτό. Είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος για εμένα.

-Πάντως τόση ώρα που με τρέχεις μες στις λάσπες μιλάμε συνέχεια γι' αυτόν.

-Εντάξει, θα σταματήσω να μιλάω γι' αυτόν, αλλά δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι μου είναι εντελώς αδιάφορος.

-Και ο Μάρκος; Ποια είναι τα αισθήματά σου για τον Μάρκο; Και μη μου πεις «ναι με ενδιαφέρει, είναι φίλος μου, τον συμπαθώ» και τα ρέστα. Ξέρεις πολύ καλά

ότι δεν εννοώ αυτό. Ο Άρης την κοίταξε προειδοποιητικά και άλλαξε τόνο: -Πρόσεχε τι θα πεις, ο Μάρκος είναι ο καλύτερός μου φίλος.

-Ωραία. Αν δεν το έχεις πιάσει να στο πω ευθέως, γιατί φαίνεται ότι εσύ και ο φίλος σου δεν καταλαβαίνετε από υπονοούμενα: είμαι τρελά ερωτευμένη μαζί του εδώ και μήνες, κοντεύω να τρελαθώ από την αγωνία για το τι θα γίνει σε πέντε μέρες, βασικά αυτό δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι, ειδικά μετά από αυτά που είπαν εχτές στο συμβούλιο. Πώς είναι δυνατόν κάποιος να μην μπορεί να το δει αυτό; Δεν το κρύβω καν τόσο σχολαστικά.

-Απ' ό,τι φαίνεται το είχε καταλάβει. Μια χαρά προχωρούσε η ιστορία μέχρι σήμερα το πρωί.

-Θεέ μου, δεν έπρεπε να συμβεί αυτό, κλαψούρισε η Άννα και έδειξε έτοιμη να καταρρεύσει.

-Ο Θεός δεν έχει σχέση και ίσως να προτιμάει να μείνει μακριά από μία τέτοια υπόθεση. Είσαι στ' αλήθεια ερωτευμένη μαζί του;

-Ναι, στ' αλήθεια, δεν το είχες καταλάβει;

-Τότε γιατί φέρθηκες έτσι σαν ηλίθια; Εσύ, δεν έχεις καταλάβει τίποτα για τον Μάρκο; Τόσο καιρό είσαι μαζί του, δεν κατάλαβες πόσο δύσκολο του ήταν να σε πλησιάσει; Ιδιαίτερα μετά από εκείνο το φιλί…

-Ποιο φιλί;

-Το φιλί που έδωσες στον Νίκο.

-Ποιο φιλί; επανέλαβε η Άννα με ειλικρινή απορία.

-Το καλοκαίρι, έξω από το σπίτι. Δεν είχατε δώσει ένα φιλί;

-Πού το ξέρεις αυτό; Δεν το είχα πει σε κανέναν.

-Ναι, ο Μάρκος όμως έτυχε να βγαίνει εκείνη τη στιγμή από το σπίτι και σας είδε.

-Θεέ μου! Αυτό ήταν κάτι της στιγμής, δεν υπήρξε καμία συνέχεια, ξεκαθάρισα τη θέση μου στον Νίκο αμέσως, δεν υπήρχε λόγος να... Εγώ η ίδια το είχα ξεχάσει αυτό το περιστατικό και ο Μάρκος το θυμάται ακόμα;

-Πρώτων δε μου φαίνεσαι να το έχεις ξεχάσει και δεύτερον ο Μάρκος δεν ήθελε να μπλέξει. Ξέρεις πόσο σιχαίνεται τις περίπλοκες καταστάσεις. Ιδιαίτερα μ' όλα αυτά που συμβαίνουν αυτές τις μέρες, το τελευταίο που του χρειάζεται είναι να τρέχει από πίσω σου.

-Χαίρομαι που συμφωνείς μαζί του, μούτρωσε η Άννα.

-Αν σε ενδιέφερε πραγματικά θα έπρεπε να τον είχες καταλάβει και να μην τον ζορίζεις.

Η Άννα κατάπιε την παρατήρηση χωρίς να διαμαρτυρηθεί.

-Και τώρα τι θα κάνω; ρώτησε.

-Τώρα τίποτα. Όπως σου είπε και ο ίδιος το μόνο που του χρειάζεται είναι ηρεμία μέχρι να γίνει αυτή η περιβόητη τελετουργία και να τελειώνουμε με τα Δαιμόνια. Μην μπερδεύεσαι στα πόδια του μέχρι τότε, μη δημιουργήσεις άλλες εντάσεις. Ο Μάρκος ξέρει τι θέλει: αφού αυτό σου ζήτησε σημαίνει ότι αυτό του χρειάζεται. Μείνε για λίγο μακριά του και μετά βλέπουμε. Το μόνο που πρέπει να εύχεσαι είναι να πάνε όλα καλά. Μόνο αυτό πρέπει να σκεφτούμε τώρα.

5.

Η Άννα κράτησε τον λόγο της και δεν ενόχλησε τον Μάρκο τις επόμενες μέρες. Έμενε πάντα μακριά του όταν βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο, προσπαθώντας να μην του ρίχνει ούτε μια ματιά, καθόταν μακριά του στο τραπέζι όταν έτρωγαν όλοι μαζί στη μεγάλη τραπεζαρία και τις υπόλοιπες ώρες φρόντιζε να μη διασταυρώνονται οι δρόμοι τους. Για να σκοτώνει το χρόνο της και για να αποφεύγει τις συζητήσεις με τους Αθάνατους, που τώρα της φαίνονταν ενοχλητικές, πήρε το συνήθειο να περνάει τη μέρα της στη βιβλιοθήκη του Σταθμού και να διαβάζει βιβλία για ξωτικά και μάγους. Το να μην πέφτει πάνω στον Μάρκο δεν ήταν και τόσο δύσκολο, γιατί εκείνος ήταν πάντα απασχολημένος και εξαφανιζόταν στα γραφεία, στην αίθουσα του συμβουλίου, μιλούσε πάντα με κάποιον και πάντα κάποιος τον ζητούσε για να τον ρωτήσει μια λεπτομέρεια ή για να του δώσει μια συμβουλή που ο Μάρκος συνήθως απέρριπτε δυσανασχετώντας.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ήταν βέβαιος ότι έπρεπε να πάρει μόνος του όλες τις αποφάσεις. Βέβαια πάντα έπαιρνε μόνος του τις αποφάσεις που τον αφορούσαν, αλλά ποτέ μέχρι τώρα δεν εμπλέκονταν σ' αυτές οι τύχες άλλων ανθρώπων. Ποτέ δεν είχε χρειαστεί να αποφασίσει για όλους. Δεν ήξερε να πει πότε είχε πειστεί να πάρει την υπόθεση στα χέρια του, αλλά αφού είχε αναλάβει την ευθύνη, τα πράγματα έπρεπε να γίνουν ακριβώς όπως ήθελε εκείνος, χωρίς κουβέντες και αντιρρήσεις. Ίσως, σκεφτόταν, να συμπεριφερόταν μ' αυτό τον τρόπο, γιατί απ' αυτή την υπόθεση εξαρτιόταν η ζωή του και δεν ήθελε να την εμπιστευτεί σε κανέναν άλλο. Στο κάτω κάτω οι Αθάνατοι τον ήθελαν τόσο πολύ για μάγο που δεν μπήκαν καν στον κόπο να δουν αν κάνει γι' αυτή τη δουλειά ή να του αποκαλύψουν όλες τις λεπτομέρειες· ας

τον ανέχονταν τώρα να παίζει στ' αλήθεια τον ρόλο του Μάγου! Απέφευγε να σκεφτεί ότι αυτοσχεδίαζε τραγικά χωρίς να έχει ιδέα αν έκανε το σωστό.

Εκείνο το πρωί, με τη βοήθεια της Μαγδαληνής, έκανε έναν κατάλογο των Αθανάτων που ήταν απαραίτητοι για να γίνει η τελετουργία. Οι δυο τους προσπαθούσαν να δουν αν μπορούσε να εφαρμοστεί το μοτίβο «ένας Γηραιός από κάθε αιώνα».

-Ο Αλέξανδρος είναι ο πιο παλιός Αθάνατος εν ζωή. Λέει ότι έχει γεννηθεί το 1250 περίπου, δεν είμαστε και τόσο σίγουροι γι' αυτό, αλλά τουλάχιστον αποκλείεται να πέφτει έξω στον αιώνα, είπε η Μαγδαληνή χαμογελώντας τρυφερά. Ο Μάρκος είχε παρατηρήσει ότι έβλεπε λίγο τον Αλέξανδρο, αυτόν τον πανίσχυρο άνθρωπο, σαν ένα εύθραυστο γεροντάκι.

-Είναι δηλαδή ο Αθάνατος του 1200 και από εκεί πρέπει να αρχίσουμε να μετράμε, σωστά; είπε σημειώνοντας το όνομά του. Αλήθεια τι ικανότητα έχει; Ένας τόσο σημαντικός άνθρωπός φαντάζομαι ότι θα έχει και κάποια σημαντική ικανότητα.

-Πράγματι, έχει μία ικανότητα πολύ σημαντική. Ο Αλέξανδρος έχει αυτό που λέμε έκτη αίσθηση.

-Δηλαδή;

-Δηλαδή μπορεί να αντιλαμβάνεται τα πράγματα χωρίς τη βοήθεια των κοινών αισθήσεων.

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι και σ' αυτόν είχε συμβεί ορισμένες φορές κάτι παρόμοιο, όπως είχε εντοπίσει στον εαυτό του δείγματα και από άλλες ικανότητες των Αθανάτων. Ίσως αυτό να ήταν μία ένδειξη πως ήταν στ' αλήθεια μάγος, αν και δεν μπορούσε να πει με σιγουριά.

-Δέκατος τέταρτος αιώνας; ρώτησε.

-Η Αιγύπτια. Μεσαιωνική Αθάνατη εκατό τοις εκατό, γεννήθηκε στο τέλος του 1300. Κάποτε, σε κάποιο χωριό κοντά στον Νείλο, κάποιοι αντιλήφθηκαν ότι δε γερνούσε και πήγαν να την κάψουν στην πυρά σα μάγισσα. Νομίζω ότι είδε ένα προφητικό όνειρο σχετικά με αυτό και έτσι γλύτωσε. Στη συνέχεια έφυγε με ένα καράβι και κατέληξε στην βενετοκρατούμενη Κρήτη. Εκεί έμεινε περίπου ογδόντα χρόνια και τελικά γνώρισε τον Γρηγόρη, δεν ξέρω μέσω ποιας σύμπτωσης ή ποιας μοίρας.

-Είναι τόσο παλιός ο Γρηγόρης;

-Γεννηθείς το 1440, περίπου πάντα. Τότε βέβαια υπήρχαν ήδη κι άλλοι Αθάνατοι, κάποιοι από τους οποίους ζουν σήμερα στην Ευρώπη και δεν ανήκουν στο δικό μας Συμβούλιο.

-Μάλιστα. Είναι Κρητικός;

-Α, όχι, είναι νομίζω από μία πόλη της Μικράς Ασίας, δεν ξέρω ακριβώς από πού. Τότε ήταν έμπορος και έκανε δουλειές με τους Βενετούς, έτσι βρέθηκε στην Κρήτη. Ο Γρηγόρης όλες τις εποχές είναι μέσα σ' όλα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε. -Και η γυναίκα του;

-Η Αναστασία; Θα την γνωρίσεις σύντομα, θα είναι εδώ σήμερα - αύριο. Ο Γρηγόρης ανησύχησε πολύ από την καθυστέρησή της και πήγε να την φέρει ο ίδιος.

-Γιατί άργησε τόσο να έρθει;

-Δεν ξέρω, η Αναστασία όλο κάπου είναι μπλεγμένη. Είναι καλή κοπέλα πάντως. Και έχει μία περίεργη ιδιότητα που θυμίζει λίγο μάγο: πετάει φωτιές από τις παλάμες της όταν θέλει.

-Εγώ δεν το κάνω αυτό.

-Εσύ όχι, αλλά κάποιοι μάγοι το κάνουν.

-Αυτή η ιδιότητα μπορεί να μας φανεί χρήσιμη;

-Ξέρω 'γω; Γιατί όχι; Δεν ξέρω βέβαια αν μπορεί να κάνει κακό στα Δαιμόνια, αλλά όπως και να το κάνεις είναι ένα είδος όπλου. Και εσύ μπορείς να εξασκήσεις αυτό το κόλπο στο μέλλον. Είναι πάντα χρήσιμο σ' έναν μάγο.

-Αυτό που θέλω εγώ για το μέλλον είναι να γυρίσω στο σπίτι μου και να συνεχίσω τη ζωή μου χωρίς να έχω άλλα μπλεξίματα, άρχισε ο Μάρκος. Αν στο μεταξύ πεθάνω τότε τίποτα απ' όλα αυτά δε θα έχει σημασία, αλλά αν ζήσω δε θέλω να ξέρω μαγικά κόλπα, ούτε να θυμάμαι τίποτα απ' όλα αυτά! Σταμάτησε απότομα. Δεν είχε νόημα να κάνει αυτή τη συζήτηση με τη Μαγδαληνή. Ήταν συμπαθητική γυναίκα, αλλά δεν περίμενε ότι μπορούσε να τον καταλάβει.

-Πού είχαμε μείνει; ρώτησε. Ο Αθάνατος του δεκάτου έκτου αιώνα;

-Α, εγώ φυσικά. Έχω γεννηθεί το 1527 και, σε αντίθεση με μερικούς άλλους, είμαι σίγουρη. Ο πατέρας μου ήταν συμβολαιογράφος και είχε κάνει συμβολαιογραφική πράξη γεννήσεως για όλα του τα παιδιά. Ήμασταν εφτά αδέλφια και ζούσαμε στον τουρκοκρατούμενο Μοριά, στο Άργος για την ακρίβεια. Όταν ήμουνα τριάντα δύο χρονών σταμάτησα να μεγαλώνω. Σχεδόν αμέσως το κατάλαβα. Δεν ξέρω πώς, οι άλλοι Αθάνατοι μου λένε ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατο, αλλά εγώ άρχισα να αισθάνομαι αμέσως ότι κάτι δεν πάει καλά μ' εμένα. Τίποτα επάνω μου

δεν άλλαζε. Αυτό βέβαια, όταν είσαι τριάντα χρονών είναι ευχάριστο. Και όταν είσαι σαράντα είναι ευχάριστο να δείχνεις σαν τριάντα. Εγώ όμως ήξερα από ένστικτο ότι δε θα αλλάξω ποτέ πια. Ευτυχώς στα σαράντα μου όλα τα αδέλφια μου είχαν παντρευτεί και είχαν φύγει από το σπίτι. Η μητέρα μου είχε πεθάνει και ο πατέρας μου ήταν πλέον αρκετά μεγάλος για να αντιλαμβάνεται τέτοια πράγματα. Εγώ δεν είχα παντρευτεί, νομίζω γιατί φοβόμουνα αυτό που θα συνέβαινε τα επόμενα χρόνια. Από κάποιο σημείο και μετά έμεινα με τον πατέρα μου, σχεδόν χωρίς να βγαίνω από το σπίτι για να μη δίνω αφορμές για σχόλια, και τον γηροκόμησα. Όταν πέθανε πήρα των ομματίων μου. Ίσως γι' αυτό και τώρα μου αρέσει να μένω εδώ και να φροντίζω τον Αλέξανδρο, μου θυμίζει τον πατέρα μου και τα χρόνια που πέρασα μαζί του στο Άργος. Όσο και αν σου φαίνεται παράξενο, ήταν ωραία.

-Δεν παντρεύτηκες ποτέ;

-Πώς, τρεις φορές, η τελευταία ήταν το 1932. Ο τρίτος μου άντρας σκοτώθηκε στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο το 1942. Δεν ξαναπαντρεύτηκα από τότε. Η Μαγδαληνή μελαγχόλησε κάπως. -Δεν είναι και τόσο ωραίο ξέρεις, να είσαι Αθάνατος. Στη ζωή μου έκανα τέσσερα παιδιά, όλα φυσικά πέθαναν όπως και τα αδέλφια μου, οι άντρες μου, οι φίλοι που έκανα κατά καιρούς. Αλλά το πιο θλιβερό δεν είναι ότι τους βλέπεις όλους να πεθαίνουν, αυτό είναι κάπως... αναμενόμενο. Είναι ότι δεν μπορείς να ζήσεις φυσιολογικά μαζί τους. Αυτοί μεγαλώνουν και γίνονται γέροι ενώ εσύ μένεις πάντα ο ίδιος, άλλοτε πρέπει να τους εξηγείς, άλλοτε να σηκώνεσαι να φεύγεις, αλλά ποτέ δε ζεις στην ίδια διάσταση με αυτούς – μεταφορικά μιλώντας. Ξέρεις, αντιλαμβάνεσαι τη ζωή τόσο διαφορετικά… Είναι τόσο λυπηρό, τελικά ο καθένας είναι μόνος του στον δικό του κόσμο. Έτσι κι εγώ μένω τώρα πια εδώ στο Σπίτι. Οι άνθρωποι που συναναστρέφομαι είναι κυρίως Αθάνατοι οπότε είμαστε στην ίδια «διάσταση». Ούτε εκείνοι γερνούν και δεν έχω γνωρίσει ακόμα κανέναν που να έχει πεθάνει από φυσικά αίτια. Δε χρειάζεται να δίνεις εξηγήσεις και γενικά όλα είναι πιο εύκολα.

-Ορίστε, τώρα έρχεσαι στα λόγια μου: η ζωή πρέπει να είναι απλή.

-Όχι, δεν εννοούσα αυτό, τέλος πάντων.

-Ποια είναι η δική σου ικανότητα;

-Είμαι διαισθητική. Θυμάσαι που σου είπα πριν ότι είχα καταλάβει πως δεν θα αλλάξω άλλο πια; Αργότερα αποδείχτηκε ότι διέθετα αυτό το χάρισμα: καταλάβαινα πράγματα, τα διαισθανόμουν με έναν τρόπο διαφορετικό από τους άλλους. Σχεδόν

ποτέ δεν έπεσα έξω στη διαίσθησή μου. Λένε ότι το έχουν και οι μάγοι αυτό σε κάποιο βαθμό.

-Λες; Εγώ δεν το έχω πάντως. Τέλος πάντων, δέκατος έβδομος αιώνας;

-Κατρίν Μπολέν: 1620 περίπου, Μασσαλία. Δεν ξέρω και πολλά για το παρελθόν της, αλλά σήμερα ζει στην Ελλάδα για να είναι κοντά στο Συμβούλιό μας και είναι πρόεδρος της Επιτροπής Διερεύνησης Σκοτεινών Υποθέσεων και Δαιμονίων Πλασμάτων.

-Τι κάνει αυτή η επιτροπή;

Η Μαγδαληνή έκανε μια γκριμάτσα.

-Τελευταία όχι και πολλά. Ιδρύθηκε για να διερευνά υποθέσεις όπως αυτή με τα Δαιμόνια, αλλά τα μέλη της σχεδόν τα είχαν παρατήσει τα τελευταία πενήντα χρόνια. Βλέπεις κανείς δεν περίμενε ότι τα Δαιμόνια θα ξαναγυρίσουν, μόνο η Αιγύπτια.

Κούνησε το κεφάλι της σαν να μην είχε να πει κάτι άλλο για το ζήτημα και πράγματι άλλαξε συζήτηση. -Η Κατερίνα έχει μία ενδιαφέρουσα ικανότητα: μπορεί, κάτω από ορισμένες συνθήκες, να μεταφέρει ενέργεια στους άλλους.

-Παράξενο. Πώς ακριβώς λειτουργεί;

-Αν για παράδειγμα κάποιος τραυματιστεί ή είναι εξασθενημένος, η Κατερίνα μπορεί να του μεταγγίσει ενέργεια από τον εαυτό της και τους γύρω της και να τον αναζωογονήσει.

-Καλό ακούγεται. Επόμενος;

-1780: Άννα -Μαρία. Μισή Ελληνίδα μισή Ιταλίδα, καλλονή σε όλους τους αιώνες της ζωής της, υπήρξε σύζυγος πλούσιου Ιταλού έμπορου στο Ρίμινι, μεγαλο-αριστοκράτισσα στην Βενετία, σύντροφος και μοντέλο μποέμ ζωγράφων στο Παρίσι του 19ου αιώνα, αλλά και βενεδικτίνα μοναχή στο μοναστήρι του Αγίου Λουκά!

-Αυτό πια! Βίος και πολιτεία η καλλονή μας!

-Γιατί όχι; Η ομορφιά είναι ένα κλειδί που ανοίγει πόρτες σε όλους τους αιώνες. Και με το χάρισμα που ανέπτυξε αργότερα, η Άννα -Μαρία μπορεί να κάνει ουσιαστικά ό,τι θέλει χωρίς κανέναν περιορισμό.

Ο Μάρκος δε σχολίασε, μόνο σημείωσε το όνομά της στον κατάλογό του.

-Ας πάμε στον δέκατο ένατο αιώνα, είπε.

-Ναι, είναι ο Γεώργιος Παπαγιάννης.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Αλήθεια; έκανε. Μου φαινόταν, ξέρεις... από τους παλιούς.

Η Μαγδαληνή γέλασε.

-Γιατί; Επειδή δείχνει μεσήλικας; Το ξέρεις ότι ή δική μας ηλικία δε δείχνει όπως η δική σας, έτσι;

-Μάλλον επειδή είναι έτσι αγέλαστος και ξινός, δεν ξέρω. Τι έχεις να μου πεις γι' αυτόν;

-Είναι αυτό που λέμε σκληροπυρηνικός. Έτσι είναι όσοι άνθρωποι του δέκατου ένατου αιώνα έχω γνωρίσει, συντηρητικοί. Ο Παπαγιάννης γεννήθηκε στην Αθήνα μετά από την απελευθέρωση από τους Τούρκους. Πολιτεύτηκε ένα διάστημα... είναι φιλόδοξος άνθρωπος και πιστεύει ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Αν είναι να σωθεί αυτός και οι όμοιοί του, όλοι οι άλλοι δεν έχουν σημασία. Είναι έξυπνος πάντως και εργατικός.

-Ικανότητα;

-Έχει αναπτύξει μια πρακτική ικανότητα: την όραση εξ αποστάσεως.

-Τι είναι αυτό;

-Μπορεί να λάβει οπτικά ερεθίσματα από πρόσωπα ή αντικείμενα που δεν είναι στο οπτικό του πεδίο.

Ο Μάρκος έχασε το ενδιαφέρον του.

-Ο Γρηγόρης είναι τηλεκινητικός, αυτό το ξέρω, τώρα τελευταία μάλιστα υπερβολικά τηλεκινητικός!

-Όλοι είμαστε υπερβολικά ικανοί τον τελευταίο καιρό. Ιδιαίτερα όταν ανοίγει κάποια Πύλη εδώ τριγύρω.

-Ο Νίκος πετάει…

-Δεν τον πολυσυμπαθείς, ε;

Ο Μάρκος έκανε μία γκριμάτσα.

-Όχι, δεν κατάφερα να τον συμπαθήσω, παραδέχτηκε. Δε βοήθησαν και οι συνθήκες.

-Κι όμως, ο Νίκος είναι καλό παιδί, είπε η Μαγδαληνή σκεφτικά.

-Μπορεί, ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους του. -Και ο Κωνσταντίνος;

-Ο Κωνσταντίνος είναι τηλεπαθητικός, διαβάζει και μεταδίδει σκέψεις στο μυαλό του άλλου. Εικόνες, ιδέες…

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του.

-Μάλιστα. Και νομίζεις ότι οι Αθάνατοι θα είναι πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν τις ικανότητές τους για να βοηθήσουν αν συμβεί κάποιο απρόοπτο στην τελετή;

-Φυσικά, γι' αυτό θα είναι όλοι εκεί, μην ανησυχείς, δείξε μας λίγη εμπιστοσύνη.

Εκείνος χαμογέλασε.

-Αυτό είναι κάπως δύσκολο. Θα υπάρχει στ' αλήθεια κίνδυνος, έτσι δεν είναι; τη ρώτησε τελικά.

-Μην ανησυχείς Μάρκο…

-Εσύ δεν ανησυχείς;

Την κοίταξε στα μάτια και είδε μία ειλικρινή ανησυχία, όχι μόνο για τον εαυτό της αλλά και για εκείνον και για τους άλλους. Αυτή η γυναίκα δεν ήταν ιδιοτελής και ποτέ δε θα τον εξέθετε σε κίνδυνο αν δεν πίστευε ότι ήταν ικανός να τα βγάλει πέρα. Δε θα τον θυσίαζε, ακόμα κι αν πίστευε ότι η θυσία του θα έσωζε όλους τους Αθάνατους του κόσμου. Αυτή η γυναίκα είχε πιστέψει σ' αυτόν από την αρχή και είχε την ικανότητα να διαισθάνεται πράγματα. Ξαφνικά του ήρθε μία ιδέα.

-Περίμενε μια στιγμή, της είπε.

Βγήκε από το γραφείο στο οποίο καθόντουσαν, ανέβηκε στο δωμάτιό του και γύρισε γρήγορα κρατώντας κάτι μικρό στο χέρι του.

-Τι είναι; ρώτησε η Μαγδαληνή ξαφνιασμένη.

-Είναι κάτι που θέλω να σου δώσω, και όχι επειδή συμπαθώ τους Αθάνατους γενικά. Δε μου αρέσει να προσπαθούν να με κοροϊδέψουν.

Η Μαγδαληνή τον κοιτούσε έκπληκτη χωρίς να ξέρει τι να του απαντήσει. Ο Μάρκος άνοιξε την χούφτα του: πάνω στην παλάμη του βρισκόταν μία μακρόστενη, ξύλινη σφυρίχτρα του περασμένου αιώνα, χειροποίητη με μικρές κόκκινες ρίγες, ξεβαμμένες από την πολυκαιρία.

-Πάρ' το. Λέγεται σφυρίχτρα Πέιζ. Είναι φτιαγμένη ειδικά για τα Δαιμόνια. Αν σας επιτεθούν σφυρίζεις μ' αυτήν και τα παγώνει για λίγες στιγμές. Ο ήχος της είναι σε μία συχνότητα που τα ενοχλεί, τα τρελαίνει και τα κάνει να οπισθοχωρήσουν για λίγο. Σ' το ξαναλέω ότι τη δίνω σ' σένα, μόνο επειδή είσαι εσύ, όχι επειδή ενδιαφέρομαι να προσφέρω ακόμα περισσότερη βοήθεια τους Αθάνατους.

-Τι διαφορά έχω εγώ;

-Ξέρω ότι εσύ πίστεψες σ' εμένα από την αρχή κι αυτό με βοήθησε, κι ας μην ήξερα ότι είσαι διαισθητική.

-Ευχαριστώ Μάρκο.

-Να προσέχεις μεθαύριο το βράδυ Μαγδαληνή, δεν ξέρω πώς θα είναι τα πράγματα και δε θα ήθελα να πάθει κανένας τίποτα.

6.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Άρης.

Μετά το φαγητό, ο Μάρκος τον είχε τραβήξει άρον άρον στο δωμάτιο που μοιράζονταν οι δυο τους και είχε ένα ύφος απόγνωσης.

-Χρειάζομαι βοήθεια και είσαι ο μόνος στον οποίο μπορώ να στραφώ. Δεν αντέχω να ακούσω άλλες γνώμες και υποδείξεις από τους Αθάνατους. Δε θέλω να τους δώσω δικαίωμα να με αμφισβητήσουν για άλλη μια φορά.

-Εντάξει, αυτό το έχω καταλάβει. Αλλά εγώ σε τι μπορώ να βοηθήσω;

-Θέλω να εξετάσουμε την τελετουργία. Θεωρητικά, όλα τα στοιχεία για να την εκτελέσω υπάρχουν, είναι μπροστά στα μάτια μου, αλλά εγώ συνεχίζω να είμαι μπερδεμένος. Πρέπει να γίνουν κάποια πράγματα εκεί, και θα πρέπει να γίνουν με μία συγκεκριμένη σειρά. Αυτή η σειρά όμως μου διαφεύγει, όσο κι αν το σκέφτομαι δεν καταλήγω πουθενά.

Ο Άρης αγχώθηκε: -Εννοείς ότι δεν ξέρεις ακόμα τι πρέπει να κάνεις;

-Έχω αυτόν τον χρησμό. Ο Μάρκος έβγαλε τη διπλωμένη σελίδα από μία τσέπη του σάκου του και άρχισε να του τη διαβάζει.

«...Και τότε θα έρθει ο Μάγος. Στο βουνό με την αρχαία ενέργεια θα συναντήσει τους γηραιότερους ανθρώπους του κόσμου. Στον κύκλο τους θα καθίσει ένας γηραιός από κάθε αιώνα και μία Γυναίκα που Θυμάται. Ο Μάγος θα φέρει μαζί του τα αντικείμενα που θα δέσουν το ξόρκι: Το Σκήπτρο της γενιάς του, το Δαχτυλίδι Φίχτι, τη Γραφή που Αλλάζει τα Πεπρωμένα και τον Πλαγίαυλο της Γλυκιάς Μελωδίας. Στον κύκλο θα σταθούν κάτω από ξάστερο ουρανό χωρίς φεγγάρι, και όταν το μισό φεγγάρι ξεπροβάλει στη μέση της νύχτας, ο Μάγος θα ξεκινήσει την τελετή προφέροντας τις τρεις επίσημες λέξεις. Έτσι θα σφραγιστεί η μυστική πόρτα και οι Ξενομερίτες θα παγιδευτούν πίσω στον τόπο τους για πάντα.»

Στη συνέχεια, κάτω από το έκπληκτο βλέμμα του φίλου του, άρχισε να βγάζει τα διάφορα αντικείμενα και να τα αραδιάζει επάνω στο κρεβάτι.

-Μεθαύριο βράδυ, είπε, όλα πρέπει να είναι έτοιμα. Το φεγγάρι ανατέλλει έντεκα λεπτά μετά τα μεσάνυχτα και τότε θα προφέρω τρεις λέξεις που δεν ξέρω, αφού είναι γραμμένες σε μια περγαμηνή η οποία δε λέει ουσιαστικά τίποτα.

Από ένα συρτάρι του γραφείου που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, ο Μάρκος έβγαλε μια περγαμηνή από λεπτό δέρμα, αρκετά μεγάλη και διπλωμένη στα τέσσερα. Την άνοιξε προσεκτικά πάνω στο κρεβάτι. Ο Άρης έσκυψε δίπλα του για να δει τι

ήταν σχεδιασμένο επάνω. Ο Μάρκος είχε δίκιο: στην περγαμηνή δεν απεικονιζόταν σχεδόν τίποτα, εκτός από μερικά μικρά σχεδιάκια στο περίγραμμα.

-Λένε κάτι τα σχέδια αυτά;

-Την προηγούμενη φορά που ήμουνα εδώ προσπαθήσαμε με τους Αθάνατους να βγάλουμε κάποια άκρη, αλλά τα σχεδιάκια δε σημαίνουν απολύτως τίποτα. Είμαστε σχεδόν σίγουροι ότι είναι απλώς διακοσμητικά. Η μάγισσα της Κρήτης όμως, μου είπε ότι όταν όλα θα είναι έτοιμα, η γραφή θα μου αποκαλυφθεί.

-Ναι, σε άκουσα να το λες αυτό, άρα πού είναι το πρόβλημα; Όταν θα είναι η ώρα, οι λέξεις θα εμφανιστούν.

-Το ελπίζω, γιατί δε μπορώ να κάνω τίποτα άλλο σχετικά μ' αυτό. Λογικά η Πύλη θα ανοίξει όταν καταφέρω να διαβάσω αυτές τις τρεις λέξεις, αυτός πρέπει να είναι ο ρόλος της περγαμηνής. Το θέμα είναι τα υπόλοιπα. Με τι σειρά πρέπει να τα κάνω; Απλά θα περιμένω να βγει το φεγγάρι και θα προφέρω τις λέξεις; Και τα Δαιμόνια; Υποτίθεται ότι πρέπει να είναι εκεί, να ανοίξει η Πύλη και να τα σπρώξω μέσα.

-Ναι… σωστά.

-Αλλά πώς θα γίνει αυτό;

-Έχεις τα αντικείμενα. Ο Άρης έκανε μία αόριστη κίνηση προς τα αντικείμενα που ήταν απλωμένα στο κρεβάτι. -Αφού τα αναφέρει ο χρησμός, σημαίνει πως κάτι κάνουν. Το Φίχτι, ας πούμε.

-Η Μαρίνα Καπουράκη, η γριά μάγισσα, είπε ότι το χρησιμοποίησε για να διώξει τους καλικάντζαρους.

-Τους έδιωξε με το Φίχτι;

-Όχι, τους έδιωξαν με πιο παραδοσιακούς τρόπους, ανάβοντας φωτιές, χτυπώντας πράγματα και κάνοντας σαματά. Το πρόβλημά τους ήταν να τους συγκεντρώσουν, γιατί είχαν εξαπλωθεί παντού, είχαν κρυφτεί και δεν είχαν φύγει με τον αγιασμό όπως γίνεται συνήθως. Με το Φίχτι η Μαρίνα τους μάζεψε στο λιμάνι όπου ανέλαβαν οι υπόλοιποι κάτοικοι να τους διώξουν. «Κανένας τους δεν μπορεί να αντισταθεί στο Φίχτι»: αυτά ήταν τα λόγια της.

-Άρα με το Φίχτι θα συγκεντρώσεις τα Δαιμόνια, αν υποθέσουμε ότι έχει και σε αυτά το ίδιο αποτέλεσμα που έχει στους καλικάντζαρους.

-Ναι, αυτό πιστεύω κι εγώ.

-Ξέρεις πώς γίνεται;

-Η Μαρίνα Καπουράκη είπε πως φοράς το δαχτυλίδι, το κάνεις να απορροφήσει ένα ελάχιστο φως και λες κάτι λόγια, αυτό είναι εύκολο.

-Αλήθεια;

-Ναι, αλήθεια! Δεν το έχω ξανακάνει, αλλά θα είναι εύκολο σε σχέση με τα υπόλοιπα. Πάψε να φέρεσαι σαν τους Αθάνατους και πες μου καμιά καλή ιδέα!

-Έχεις δίκιο, συγνώμη.

-Πότε νομίζεις ότι πρέπει να το κάνω αυτό; Πριν βγει το φεγγάρι; Και πόση ώρα λες να κάνουν τα Δαιμόνια να συγκεντρωθούν;

-Δεν έχω ιδέα, γιατί;

-Γιατί θα πρέπει να υπολογίσω και τον χρόνο: να μην τα κρατήσω πολλή ώρα εκεί και να προλάβω την ανατολή του φεγγαριού.

-Υπολογίζεις τα Δαιμόνια να είναι εκεί όταν θα κάνεις την τελετουργία που ανοίγει την Πύλη; Δε θα αντιδράσουν όταν σε δουν να το κάνεις αυτό; Σε βλέπουν τα Δαιμόνια, έτσι δεν είναι;

Ο Μάρκος κοιτούσε σκεφτικός το δαχτυλίδι, χωρίς να απαντάει.

-Εϊ! Σου μιλάω!

-Περίμενε λίγο, σκέφτομαι. Νομίζω πως αυτό που είπαμε είναι λάθος, έχεις δίκιο: πώς θα κρατήσω τα Δαιμόνια εκεί μέχρι να ανοίξω την Πύλη; Πρέπει πρώτα να την ανοίξω και μετά να τα καλέσω.

-Άλλωστε χρειάζεσαι φως για να ενεργοποιήσεις το Φίχτι. Αν δεν υπάρχει φεγγάρι, δε θα έχεις φως.

-Σωστά! Η γιαγιά Καπουράκη είπε ότι έστρεψε το δαχτυλίδι στο φεγγάρι. Μπράβο Άρη!

-Άρα;

-Άρα το φεγγάρι. Αυτό είναι το κλειδί για όλα! Πρώτα θα περιμένω να βγει το φεγγάρι, μετά θα ανοίξω την Πύλη και μετά θα καλέσω τα Δαιμόνια, επανέλαβε ο Μάρκος προσπαθώντας να ταχτοποιήσει την ιδέα.

-Και ο Πλαγίαυλος;

-Συμφώνα με το βιβλίο της Άννας, ο Πλαγίαυλος θα τα κάνει να με ακολουθήσουν. Με τον τρόπο αυτό υπολογίζω να τα περάσω μέσα.

-Η Πύλη θα μένει ανοιχτή όση ώρα θελήσεις;

-Ναι, γιατί όχι; Πουθενά δεν υπονοείται ότι η Πύλη θα κλείσει από μόνη της.

-Ούτε όμως και ότι θα μείνει ανοιχτή.

-Αλλά ο χρησμός λέει ότι ο Μάγος θα κάνει την τελετή που θα σφραγίσει την Πύλη. Άρα η Πύλη θα μείνει ανοιχτή μέχρι να την κλείσω εγώ, σωστά; Τέλος

πάντων, έτσι κι αλλιώς όλα είναι θέμα μιας καλής μαντεψιάς. Και μετά τα πάντα θα είναι εύκολα!

-Αλήθεια;

-Ναι, με την μελωδία από τον Πλαγίαυλο θα κάνω τα Δαιμόνια να περάσουν την Πύλη και με το Σκήπτρο θα την κλείσω όπως την άλλη φορά.

-Απλό ακούγεται, έκανε ο Άρης με αμφιβολία που δεν μπόρεσε να κρύψει καλά.

Ο Μάρκος έκανε έναν μορφασμό. -Μακάρι, μουρμούρισε.

-Όλοι εμείς οι υπόλοιποι χρειαζόμαστε εκεί για να φτιάξουμε τον κύκλο, κατέληξε ο Αλέξανδρος ο Γέρος σοβαρά.

Το γραφείο του ήταν ένα αρκετά μεγάλο δωμάτιο, στο οποίο είχε την προσωπική του βιβλιοθήκη και ένα μεγάλο βαρύ έπιπλο-γραφείο, καθώς και δύο πολυθρόνες και έναν μικρό καναπέ. Στον Μάρκο θύμιζε γραφείο συμβολαιογράφου, απ' αυτούς που στις ταινίες μαζεύουν τους κληρονόμους και τους ανακοινώνουν τους όρους της διαθήκης. Ο Γέρος δεν είχε καρέκλα για το γραφείο του, αλλά καθόταν στην πολυθρόνα του με τα ροδάκια, που απ' ό,τι φαίνεται δεν αποχωριζόταν ποτέ, αν και τον είχε δει αρκετές φορές να περπατάει. Ο Μάρκος, η Μαγδαληνή, ο Κωνσταντίνος, η Αιγύπτια και η Κατρίν Μπολέν παρακολουθούσαν τον Γέρο που τους είχε φωνάξει για να τους μιλήσει για την τελετουργία.

-Επιτέλους, αυτός ο κύκλος σε τι χρησιμεύει; Είχα την εντύπωση ότι ήταν απλά μέρος του τελετουργικού. Έτσι είναι; ρώτησε ο Μάρκος.

-Όχι, καθόλου, ο κύκλος είναι η προστασία μας. Εκεί μέσα θα περικλύσουμε την ενέργειά μας και εκεί θα είμαστε προστατευμένοι. Η δύναμη όλων μας θα ενωθεί στον κύκλο και κανένας δε θα μπορεί να τον προσπελάσει. Αυτή είναι η χρησιμότητα του: κανένα εχθρικό πλάσμα - στην περίπτωσή μας τα Δαιμόνια - δεν μπορεί να μπει μέσα στον κύκλο ό,τι και να γίνει. Γι' αυτό ο Μάγος στέκεται στη μέση του κύκλου, για να μπορεί να δρα ανενόχλητος. Ουσιαστικά εμείς τον προστατεύουμε.

-Μα τότε τι θα γίνει με τον Άρη; Θα είναι κι αυτός στον κύκλο, έτσι δεν είναι; Αυτός δεν είναι Αθάνατος, δεν είναι μάγος και δεν έχει ικανότητες. Δεν θα είναι κάτι σαν αδύναμος κρίκος; ρώτησε ο Μάρκος.

-Όχι. Όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα ποσοστό ενέργειας, εμείς βέβαια μεγαλύτερο λόγω των ικανοτήτων μας, αλλά και ο Άρης έχει το μερίδιό του. Άλλωστε η δική μας ενέργεια, με το που θα ανοίξει η Πύλη, θα είναι τόσο μεγάλη που θα υπερκαλύπτει την έλλειψη που θα δημιουργηθεί λόγω του Άρη. Μην ανησυχείς. Είναι καλό να

υπάρχει και ένας απλός άνθρωπος τον κύκλο, εξισορροπεί κάπως τα πράγματα. Το θέμα είναι τι άλλο θα προκληθεί από το άνοιγμα της Πύλης και από την παρουσία των Δαιμονίων.

-Τι μπορεί να προκληθεί; ρώτησε ανήσυχα η Μαγδαληνή.

-Δεν ξέρω, δεν έχω ιδέα, ομολόγησε ο Γέρος. Ήδη το ότι θα ανοίξει μια Πύλη τόσο κοντά μας με ανησυχεί και το ότι θα καλέσουμε τα Δαιμόνια είναι κάτι που δε μου αρέσει καθόλου. Δε νομίζω να έχει βρεθεί ποτέ κάποιος από ’μας σε τόσο άμεσο κίνδυνο. Θα υπάρχει μία Πύλη εκεί... οτιδήποτε μπορεί να συμβεί.

-Μπορεί όμως να γίνουμε δυνατότεροι, σχολίασε ο Κωνσταντίνος αισιόδοξα.

-Εγώ φοβάμαι ότι οι ικανότητές μας θα ξεφύγουν από τον έλεγχό μας ή μπορεί ακόμα και να στραφούν εναντίων μας, είπε η Κατρίν. Δεν είμαστε μάγοι για να μπορούμε να ελέγξουμε εύκολα τέτοιες καταστάσεις, μια απλή ικανότητα έχει ο καθένας μας που την εξασκεί όπως μπορεί.

-Λες ότι τα Δαιμόνια δε θα μπορούν να περάσουν μέσα στον κύκλο. Θα είμαστε δηλαδή ασφαλείς απ’ αυτά; ρώτησε η Μαγδαληνή.

-Ναι, θεωρητικά όσο κρατάμε τον κύκλο είμαστε ασφαλείς. Η φωνή του έκρυβε μια μικρή αμφιβολία.

-Λοιπόν, εγώ λέω πως ότι είναι να γίνει θα το μάθουμε εκείνη την ώρα, είπε ο Μάρκος. Δεν έχει νόημα να κάνουμε υποθέσεις. Ξέρει κανένας άλλος κάτι βέβαιο να μας πει;

Κανένας δεν μίλησε.

-Ας το αφήσουμε τότε καλύτερα. Αύριο το βράδυ θα τα μάθουμε όλα από πρώτο χέρι!

7.

Ο Άρης κάθισε μέχρι αργά στο τραπέζι του βραδινού και μετά στο σαλόνι μπροστά στο τζάκι, συζητώντας με τον Κωνσταντίνο Κόντογλου και την Άννα – Μαρία, που συνέχιζε να του δείχνει την προτίμησή της. Εκείνο το απόγευμα είχαν επιστρέψει και ο Γρηγόρης με τη γυναίκα του. Όλοι ήταν αρκετά τεντωμένοι, ανήσυχοι και νευρικοί, πετάγονταν επάνω με τον παραμικρό θόρυβο και κάποιοι σιγοψιθύριζαν ανά δύο στις γωνίες, εισπράττοντας άγρια βλέμματα από τους υπόλοιπους.

Ο Άρης, σε μία κρίση λογοδιάρροιας, μιλούσε για δουλειά του, τους μαθητές του στα δύο ωδεία, το κέντρο που έπαιζε μαντολίνο το καλοκαίρι και το γκρουπάκι που ετοίμαζαν τώρα με δύο φίλους και που είχε κλείσει μερικές εμφανίσεις σε διάφορες μικρές μουσικές σκηνές για μετά τα Χριστούγεννα. Έλπιζε όταν τελειώσουν όλα αυτά να βάλει και τον Μάρκο στο κόλπο, θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν και ένα πνευστό. Ο Κωνσταντίνος έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για όλα αυτά και ενθάρρυνε τον Άρη να του πει περισσότερα για το γκρουπάκι του, κάνοντάς τον να συνειδητοποιήσει πόσο πολύ χαιρόταν που το είχαν δημιουργήσει. Ο Άρης αισθάνθηκε τόσο αισιόδοξος συζητώντας με τον Κωνσταντίνο, που στο τέλος άρχισε να αναρωτιέται ποια να ήταν η ικανότητα του. Είχε καταλήξει ότι με τους Αθάνατους ποτέ δεν ήξερες αν μία συζήτηση ήταν κανονική ή αν πορευόταν βάση της μυστικής τους ικανότητας. Η βραδιά πέρασε με αυτό τον τρόπο και κατά τη μία η παρέα διαλύθηκε και ο Άρης έφυγε για το δωμάτιό του, συνειδητοποιώντας ότι ο Μάρκος δεν είχε κατέβει καθόλου, ούτε καν για φαγητό. Μπήκε στο δωμάτιο αναζητώντας τον. Το φως ήταν αναμμένο αλλά ο φίλος του δε φαινόταν πουθενά.

-Μάρκο; έκανε.

Από κάπου ακούστηκε ένα μουγκρητό. Ο Άρης προχώρησε στο βάθος του δωματίου, πίσω από τα κρεβάτια και κοίταξε στο πλάι του γραφείου απ' όπου ακουγόταν ο ήχος. Βρήκε τον Μάρκο καθισμένο στο πάτωμα μεταξύ του τοίχου και του γραφείου που τον έκρυβε, εμποδίζοντας όποιον έμπαινε από την πόρτα να τον δει. Πάνω το γραφείο στεκόταν ένα μισοάδειο μπουκάλι ουίσκι και ένα νεροπότηρο με υπολείμματα του ποτού.

-Μάρκο τρελάθηκες; Τι κάνεις εκεί κάτω;

-Κάτι έψαχνα να βρω, κάτι μου έπεσε εδώ πίσω... ξέχασα τι.

Ο Άρης τον έπιασε από τα χέρια και τον τράβηξε να σηκωθεί. Ο Μάρκος παραπάτησε με αβέβαια βήματα ως το κρεβάτι.

-Πόσο ήπιες;

-Λιγάκι.

-Όταν λες λιγάκι τι εννοείς; Όλο το μπουκάλι; Και καταρχήν που το βρήκες το μπουκάλι;

-Στην Αθήνα, το πήρα από το σπίτι σου. Ο Μάρκος γέλασε βραχνά. -Εκείνη τη μέρα που περάσαμε από την Αθήνα. Το είχα κρύψει στο σπίτι σου. Στο ντουλάπι της κουζίνας!

-Και γιατί πήρες ένα μπουκάλι ουίσκι μαζί σου;

-Για μια δύσκολη στιγμή.

-Και θεώρησες ότι σήμερα είναι η κατάλληλη μέρα για να το αδειάσεις;

-Ναι: είναι μια δύσκολη στιγμή!

Ο Άρης αναστέναξε και κάθισε στο κρεβάτι δίπλα στον φίλο του. Αν και προσπαθούσε απεγνωσμένα να κρατήσει την ψυχραιμία του, τελικά δεν κρατήθηκε και ξέσπασε:

-Αποφάσισες να τα τινάξεις όλα στον αέρα;

-Χμ… δε θα ήταν και τόσο κακή ιδέα!

Ο Άρης αισθάνθηκε να του ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, όπως του συνέβαινε πάντα όταν ο Μάρκος ήταν μεθυσμένος.

-Πίστευα ότι αυτή τη φορά θα ήταν διαφορετικά, γρύλισε. Έδειχνες ότι ήθελες να τα έχεις όλα υπό έλεγχο. Νόμιζα ότι είχες καταλάβει πόσο σοβαρά ήταν τα πράγματα, πόσο μεγάλη ευθύνη είχες αναλάβει όταν…

-Είναι το στρες, είπε ο Μάρκος ατάραχα.

Ο Άρης κατάπιε άλλον ένα χείμαρρο από λόγια που του ανέβαινε στο λαιμό. Δεν είχε νόημα, ήταν το δικό του άγχος που μιλούσε, ό,τι και να έλεγε, το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν να τον αγχώσει περισσότερο. Θύμωσε με τον εαυτό του: έπρεπε να το περιμένει, ήξερε καλά τον Μάρκο, ήταν σχεδόν βέβαιο ότι στο τέλος θα σπάσει, θα έπρεπε να τον προσέχει περισσότερο. Πάντα έπινε όταν κάτι τον φρίκαρε και η πίεση των τελευταίων ημερών ήταν υπερβολική για οποιονδήποτε. Προσπάθησε να ηρεμήσει. Ίσως να μην έτρεχε και τίποτα, ο Μάρκος ήταν συνηθισμένος να πίνει μεγάλες ποσότητες αλκοόλ, δε σήμαινε ότι την επόμενη θα ήταν χάλια, άλλωστε θα είχε όλη τη μέρα μέχρι το βράδυ για να συνέλθει.

-Έλα να σε βοηθήσω να βγάλεις τα ρούχα σου και να πέσεις για ύπνο.

Δεν ήθελε να ανησυχήσουν τους Αθάνατους που τους άκουγε στο διάδρομο να ανεβαίνουν ένας ένας για να πάνε στα δωμάτιά τους, ούτε να τους δώσουν το δικαίωμα για γκρίνιες. Ο Μάρκος παραπατούσε τραγικά και μιλούσε δυνατά, εκεί που έπρεπε να είναι αθόρυβος.

-Πρέπει να φύγουμε, είπε, ενώ ο Άρης του έβγαζε τα παπούτσια.

-Να πάμε πού;

-Να φύγουμε από ’δω πριν μας καταλάβουν!

-Ό,τι ήταν να καταλάβουν το κατάλαβαν, χαμογέλασε αχνά. Εμπρός! Έλα να βγάλουμε τη ζακέτα και μετά ύπνο.

Ο Μάρκος έκανε μία κίνηση για να τον αποφύγει.

-Πριν καταλάβουν ότι δεν είμαι μάγος, διευκρίνισε. Ότι δεν μπορώ να κάνω τελετουργίες. Πρέπει να φύγουμε! Αλλιώς θα με πάνε εκεί και τότε… τότε θα είναι αργά!

Ο Άρης πήρε μία βαθιά ανάσα. -*Είσαι* μάγος. Θα τα καταφέρεις μια χαρά με την τελετουργία, όλα είναι εντάξει. Τα έχεις πάει περίφημα ως τώρα.

-Όχι! Δεν είναι όλα εντάξει. Το ξέρεις ότι εγώ δεν κάνω τίποτα εντάξει!

-Μην ανησυχείς Μάρκο, τα ελέγξαμε πολλές φορές μαζί. Κοίτα να είσαι εσύ εντάξει αύριο για να τα κάνεις σωστά.

Ο Μάρκος γέλασε. -Πότε με έχεις δει να κάνω κάτι σωστά; Τίποτα δε θα κάνω σωστά!

-Αυτό θα το κάνεις. Είναι κάτι που μπορείς.

-Μπορώ να τους κάνω όλους να σκοτωθούν. Πώς σου φαίνεται, αλήθεια, αυτό;

-Όχι και τόσο καλή ιδέα.

-Αλλά μπορώ, δεν μπορώ;

-Μπορείς, αλλά δε θα το κάνεις.

-Όλοι αυτοί… πώς μπορούν να μην ξέρουν πόσο λίγο με νοιάζει; Πώς είναι δυνατό να μην το έχουν καταλάβει αυτό;

Ο Άρης αναστέναξε.

-Όλοι αυτοί σε εμπιστεύονται. Εσύ το επεδίωξες.

-Χα! Κανείς τους δε με εμπιστεύεται!

-Αν δε σε εμπιστευόντουσαν, δε θα σε άφηναν να τους διατάζεις όλες αυτές τις μέρες. Μάλλον εσύ είσαι που πρέπει να εμπιστευτείς τον εαυτό σου.

Ο Μάρκος μαλάκωσε κάπως.

-Αλλά σίγουρα κάτι θα μου έχει διαφύγει.

-Όχι, στο λέω εγώ.

-Ξέρεις τι έψαχνα πίσω από το γραφείο; Είναι ένα κολιέ… όχι δεν το λένε κολιέ, το λένε κρεμαστό, τέλος πάντων είναι ένα κόσμημα: έχει κάτι ασημένια πραγματάκια επάνω και κάτι πράσινες χάντρες. Κρέμονται από ένα πρασινωπό κορδόνι. Μπορείς να μου το βρεις; Έπεσε εκεί πίσω και το έχασα.

-Δεν υπάρχει τέτοιο κόσμημα Μάρκο, πέσε για ύπνο.

-Όχι, υπάρχει, αλήθεια στο λέω.

-Καλά, θα ψάξουμε το πρωί, ας κοιμηθούμε τώρα.

-Νομίζεις αλήθεια ότι τα έχω κάνει όλα σωστά αυτή τη φορά;

-Δε θα σε κορόιδευα για κάτι τόσο σοβαρό.

Ο Μάρκος τον κοίταξε με θολό βλέμμα:

-Κι όμως, εσύ δεν ξέρεις τίποτα: δεν ξέρεις τι έγινε μ' αυτήν! Έμοιαζαν να πηγαίνουν όλα καλά και την τελευταία στιγμή... Σκατά τα έκανα!

Ο Άρης ήθελε να σταματήσει αυτή η συζήτηση, που την έβλεπε να καταλήγει σε ένα θέμα για το οποίο δεν είχε να πει καθησυχαστικά λόγια.

-Κοιμήσου Μάρκο, όλα θα πάνε καλά αύριο, το μόνο που χρειάζεται είναι να έχεις δυνάμεις.

Η γλυκιά μελωδία του Πλαγίαυλου

1.

Η Άννα μπήκε στο αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Νίκος, αμίλητος και με σοβαρό ύφος. Μετά το τελευταίο περιστατικό μεταξύ τους, ούτε εκείνος έδειχνε ιδιαίτερη διάθεση να μιλάει μαζί της, αλλά η Μαγδαληνή του ζήτησε να την πάρει στο αυτοκίνητό του κι εκείνος δε βρήκε λόγο για να αρνηθεί. Η Άννα -Μαρία κάπνιζε στη θέση του συνοδηγού με το αιώνιο ύφος της ντίβας. Η Άννα αναρωτήθηκε τι δουλειά είχαν εδώ τα ψηλοτάκουνα μποτάκια και το μακρύ, κομψό παλτό, αλλά ήξερε ότι η μόδα ήταν κάτι που ενθουσίαζε σταθερά την Άννα -Μαρία και δε θα απαρνιόταν ποτέ και για κανένα λόγο ένα δίωρο μπροστά στον καθρέφτη. Η Άννα καθόταν στο πίσω κάθισμα και δίπλα της η Αναστασία, που ήταν κι αυτή σοβαρή και αμίλητη.

Το αυτοκίνητο ακολούθησε τη συνηθισμένη πορεία, πέρασε το Καρπενήσι, κατέβηκε τα βουνά και συνέχισε τον δρόμο του στην Εθνική οδό. Η διαδρομή κρατούσε ώρα και, καθώς κανένας δεν έλεγε κουβέντα, η Άννα σε λίγο ένιωσε τα μάτια της να κλείνουν. Πετάχτηκε απότομα όταν σταμάτησαν: βρισκόντουσαν στο μέρος όπου τους είχε φέρει ο Μάρκος μερικές μέρες πριν. Το μέρος φαινόταν το ίδιο, μόνο που τώρα ήταν σκοτεινό, καθώς το φεγγάρι δεν είχε ανατείλει ακόμα. Η ώρα κόντευε έντεκα και μισή. Άλλα δύο αυτοκίνητα ήταν σταματημένα δίπλα και ένα τέταρτο κατέφθασε από τον δρόμο. Σε λίγο το πλάτωμα γέμισε κόσμο. Δε μιλούσαν αλλά ήταν ταραγμένοι, κινούταν πάνω κάτω άναρχα χωρίς κανένας να κάνει κάτι συγκεκριμένο. Η Άννα πλησίασε τον Άρη. Ήθελε να έχει κάποιο οικείο πρόσωπο κοντά της.

-Εμπρός! φώναξε ο Μάρκος. Μπείτε σε κύκλο, τι κάνετε όλοι γύρω γύρω; Η ώρα πλησιάζει δώδεκα, το φεγγάρι θα ανατείλει σε είκοσι λεπτά.

Η Άννα τον κοίταξε: ήταν φανερά τσιτωμένος. Το πρόσωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα παρόλο το κρύο και τα χέρια του έτρεμαν καθώς δίπλωνε και ξεδίπλωνε την περγαμηνή.

-Τι έχει αυτός; ρώτησε τον Άρη. Δε μου φαίνεται καλά.

-Φυσικά δεν είναι καλά, εχτές κατέβασε ένα μπουκάλι ουίσκι!

-Θεέ μου! ψιθύρισε η Άννα παίρνοντας τη θέση της στον κύκλο.

Ο κύκλος αυτός ήταν τελείως διαφορετικός από τον μαγικό κύκλο των ξωτικών. Οι παρευρισκόμενοι στέκονταν όρθιοι - εκτός από τον Αλέξανδρο που καθόταν στην πολυθρόνα του - και κρατιόνταν από τα χέρια. Η Άννα κοίταξε τα πρόσωπα γύρω της. Μέτρησε έντεκα Αθάνατους, μαζί με τον Τζορτζόνε και την Αναστασία, όλο το Συμβούλιο, υπέθεσε. Δεκατέσσερα άτομα μαζί με τον Άρη, τον Μάρκο και την ίδια, που περίμεναν με αγωνία να δουν τι θα γίνει παρακάτω. Δεν υπήρχε τίποτα από τη χαρά και το κέφι που υπήρχε στον κύκλο των ξωτικών οχτώ μέρες νωρίτερα.

«Πόσα μπορούν να αλλάξουν από την Πανσέληνο μέχρι το μισό φεγγάρι» σκέφτηκε μελαγχολικά.

Ο Μάρκος στάθηκε στο κέντρο του κύκλου κοιτώνας προς το σημείο του ορίζοντα απ' όπου θα ανέτελλε το φεγγάρι. Φορούσε το μακρύ μπουφάν του και κρατούσε το Σκήπτρο και την περγαμηνή. Η θήκη του Πλαγίαυλου ήταν περασμένη σταυρωτά στην πλάτη του. Έδειχνε εντυπωσιακός καθώς ορθωνόταν στο σκοτάδι με το Σκήπτρο στο δεξί χέρι και η Άννα αισθάνθηκε την καρδιά της να βουλιάζει καθώς άφησε τον εαυτό της να αναλογιστεί για μια στιγμή τι είχε συμβεί μεταξύ τους. Πριν ανοίξει την περγαμηνή, ο Γέρος σήκωσε το χέρι του για να τους τραβήξει την προσοχή και απευθύνθηκε στους δικούς του:

-Ακούστε με προσεκτικά όλοι: έχω βρεθεί σε τέτοιες τελετουργίες στο παρελθόν. Δεν ξέρω πολλά για το τι κάνουν οι μάγοι, αλλά έχω αρκετή πείρα για να ξέρω ένα πράγμα: ό,τι και να γίνει δεν πρέπει να σπάσει ο κύκλος. Αφήστε το Μάγο να κάνει τη δουλειά του, αλλά θυμηθείτε ότι η δική σας δουλειά είναι να κρατάτε τα χέρια των διπλανών σας. Προσέξτε: μπορεί να γίνουν πράγματα που θα σας φοβίσουν, φροντίστε να κρατήσετε την ψυχραιμία σας. Αν κάποιος πάθει κάτι, οι διπλανοί του πρέπει να πιάσουν αμέσως τα χέρια. Ο κύκλος πρέπει να μείνει κλειστός, μόνο έτσι θα συνεχίσει να λειτουργεί η μαγεία και εμείς θα είμαστε προστατευμένοι. Στράφηκε στον Μάρκο: -Μπορείς να ξεκινήσεις, η ώρα πλησιάζει.

Ο Μάρκος ξεδίπλωσε επιτέλους την περγαμηνή. Ήταν σκοτάδι, παρ' όλα αυτά μπορούσε να ξεχωρίσει ότι ήταν ίδια όπως πάντα: άδεια, εκτός από τα σχεδιάκια στην

άκρη. Θυμήθηκε τα λόγια της Νατάσσας Καπουράκη. Έπρεπε να εξηγήσει στην περγαμηνή τι είχε κάνει και σε ποιο σημείο είχε φτάσει. Όσο παράλογο και αν του φαινόταν αυτό, ξεκίνησε να αυτοσχεδιάζει με σιγανή φωνή: «Ονομάζομαι Μάρκος Γούναρης και είμαι μάγος. Η οικογένειά μου είναι μια παλιά οικογένεια μάγων από τη Λακωνία. Είμαι εδώ μαζί με όλους αυτούς τους ανθρώπους για να ανοίξω μία Πύλη, μέσα από την οποία θα κάνω να περάσουν τα Δαιμόνια για να επιστρέψουν στον κόσμο από τον οποίο ήρθαν.» Αναρωτήθηκε αν ήταν αρκετά ξεκάθαρος. Στο κάτω κάτω μιλούσε σ' ένα κομμάτι δέρμα.

»Έχω φέρει εδώ μαζί μου το δαχτυλίδι Φίχτι, που ελπίζω ότι θα συγκεντρώσει τα Δαιμόνια...» μα ήταν σωστό να χρησιμοποιεί τη λέξη ελπίζω; Μήπως θα έπρεπε να δείχνει πιο σίγουρος; «Έχω μαζί μου τον Πλαγίαυλο της Γλυκιάς Μελωδίας, με τον οποίο θα παρασύρω τα Δαιμόνια μέσα από την Πύλη. Στον κύκλο μαζί μου στέκεται ένας τουλάχιστον Αθάνατος από κάθε αιώνα και η Γυναίκα που Θυμάται. Ακόμα ένας θνητός άντρας, ο Άρης Κατακουζηνός. Έχω μαζί μου το Σκήπτρο μου που θα κλείσει την Πύλη και έχω και εσένα, Γραφή που Αλλάζεις τα Πεπρωμένα και επιθυμώ να μου φανερωθείς για να μπορέσω να συνεχίσω αυτήν την τελετουργία.» Ο Μάρκος σταμάτησε να μιλάει και πήρε βαθιά ανάσα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει στην περγαμηνή.

-ΦΑΝΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΣΟΥ, είπε δοκιμαστικά. Όπως συνήθως τίποτα δεν έγινε. Ο Μάρκος στεκόταν αμήχανος κάτω από όλα αυτά τα μάτια που τον παρατηρούσαν. Έπρεπε να συγκεντρωθεί: ήταν έτοιμος σε όλα τα σημεία, έριξε μια ματιά στον Άρη, ο οποίος του έγνεψε ανεπαίσθητα μες το σκοτάδι. Μετά προσπάθησε να ηρεμήσει. Πήρε βαθιές ανάσες, χαλάρωσε και συγκεντρώθηκε στο τι ήθελε από την περγαμηνή:

-ΦΑΝΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΣΟΥ, είπε με πειστικό τόνο σα να ζητούσε από ένα πεισματάρικό παιδί να του δείξει αυτό που κρατούσε στα χέρια του. Κάτι άρχισε να σαλεύει πάνω της, γράμματα άρχισαν να φανερώνονται σποραδικά εδώ και εκεί, που δειλά δειλά εξαπλώθηκαν και γέμισαν ολόκληρη τη σελίδα.

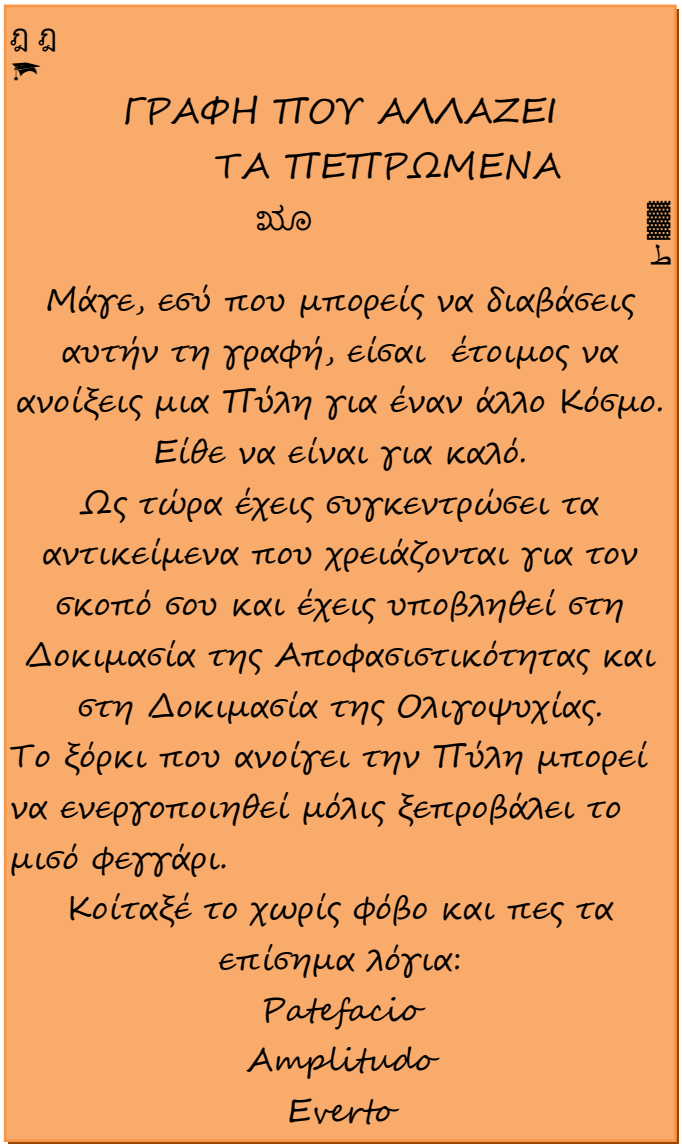

Ο Μάρκος ίσα που πρόλαβε να αναρωτηθεί τι στο διάολο ήταν η Δοκιμασία της Αποφασιστικότητας και της Ολιγοψυχίας και πότε στο διάολο τις πέρασε, γιατί εκείνη τη στιγμή το φεγγάρι ανέτειλε και κατάλαβε ότι δεν του έμενε άλλος χρόνος για σκέψεις και δισταγμούς. Κοίταξε απευθείας το μικρό κομματάκι του φεγγαριού που φαινόταν στον σκοτεινό ορίζοντα και πρόφερε δυνατά, με καθαρή φωνή:

-PATEFACIO – AMPLITUDO - EVERTO

Το φεγγάρι συνέχιζε να ανεβαίνει αργά στον ουρανό και ήταν τεράστιο, όπως είναι συνήθως το φεγγάρι την ώρα που ανατέλλει. Η Άννα και όλοι οι παρευρισκόμενοι είχαν καθηλωθεί μπροστά στο θέαμα, λες και το μαγικό που είχε κάνει ο Μάρκος ήταν η ανατολή του φεγγαριού. Κανένας δεν πρόσεξε την Πύλη που άνοιξε περίπου δέκα μέτρα μακριά από τον κύκλο τους, πίσω από την πλάτη του Γρηγόρη και της γυναίκας του. Όλοι όμως αισθάνθηκαν το ρεύμα ενέργειας που βγήκε από αυτήν, όπως όταν αφήνεις ανοιχτή μια πόρτα και αισθάνεσαι το ρεύμα

αέρα που μπαίνει στο δωμάτιο. Η Άννα ένιωσε τα πόδια της να ξεκολλάνε από το έδαφος και το χέρι του Άρη να την τραβάει προς τα κάτω με μία αντανακλαστική κίνηση. Κοίταξε τον Νίκο που στεκόταν σχεδόν απέναντί της και είδε ότι του συνέβαινε το ίδιο. Στα πρόσωπα των υπολοίπων έβλεπε ότι σε όλους συνέβαινε κάτι, που τους έκανε να δυσανασχετούν, ο καθένας στον δικό του προσωπικό κόσμο.

Ο Γρηγόρης που είχε γυρίσει και κοιτούσε τον Μάρκο, έκανε χωρίς να το θέλει την περγαμηνή να γλιστρήσει από το χέρι του μάγου και να κινηθεί προς το μέρος του. Αμέσως έστρεψε το βλέμμα στο έδαφος. Δύο πετραδάκια κύλισαν από το κέντρο του πλατώματος στα πόδια του. Ο Μάρκος ενοχλημένος μάζεψε από κάτω την περγαμηνή. Ο Κωνσταντίνος Κόντογλου έκλεισε σφιχτά τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι στο πλάι σα να είχε πονοκέφαλο. Αισθανόταν χιλιάδες φωνές να εισβάλλουν στο μυαλό του, αισθανόταν την ανησυχία των γύρω του, άκουσε τον Μάρκο να αναρωτιέται αν θα καθίσουν ήσυχοι επιτέλους, την Κατρίν να φοβάται και να αμφιβάλει για τις ικανότητες του μάγου, τον Γρηγόρη να λέει «πρέπει να προσέχω τι κοιτάω, όλα έρχονται προς το μέρος μου». Ο Γέρος σκεφτόταν τη μέση του που είχε αρχίσει πάλι να πονάει από την υγρασία και άλλες φωνές μπερδεμένες, σαν αυτοί οι άνθρωποι να μιλούσαν όλοι μαζί φωνάζοντας δυνατά τις σκέψεις τους. Προσπάθησε να ηρεμίσει και να κλείσει το μυαλό του σ’ αυτά, όπως είχε μάθει εδώ και τόσο καιρό να το ανοίγει.

Ο Μάρκος ένιωσε ξαφνικά τι ήθελε η Άννα -Μαρία απ’ αυτόν: ήθελε να συντομεύει, να τελειώνει ό,τι είχε να κάνει επιτέλους με τα Δαιμόνια και τον έπιασε βιάση να την ικανοποιήσει, αδιαφορώντας αν έθετε τα πάντα σε κίνδυνο. Ήταν σίγουρος για λίγες στιγμές ότι η Άννα -Μαρία είχε δίκιο: έπρεπε να τελειώνει, δε χρειαζόταν φρόνηση, μόνο αποφασιστικότητα. Την τελευταία στιγμή συγκράτησε τον εαυτό του: η Άννα -Μαρία χωρίς να το θέλει επηρέαζε τη σκέψη του.

Η Λατίφα πήρε μια βαθιά ανάσα: στο μυαλό της έρχονταν εικόνες. Η ίδια μπορούσε να ελέγξει αρκετά τα οράματά της και παρέμενε ήρεμη, αλλά δεν έπαυε να είναι ενοχλητικό. Εικόνες από σκιές που τους περικύκλωναν, από τον Μάγο να παίζει τον Πλαγίαυλο, από τα Δαιμόνια να προχωρούν σε μια σιωπηλή πορεία, από μία γυναίκα που κρατούσε ένα πράσινο φυλακτό, από φωτιές, από μια άγνωστη που έφτιαχνε ένα φίλτρο, μαζί με άλλες εικόνες μπερδεμένες από πρόσωπα και καταστάσεις που δεν αναγνώριζε, περνούσαν σαν αστραπές από το μυαλό της σαν ένας ακαταλαβίστικος εφιάλτης που δεν έλεγε να τελειώσει.

Ο Άρης κοιτούσε γύρω του έντρομος.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε ψιθυριστά την Άννα.

-Είναι η ενέργεια που βγαίνει από την Πύλη. Όλοι αισθάνονται τις ικανότητές τους αυξημένες, σε βαθμό που δυσκολεύονται να τις ελέγξουν.

-Και ο Μάρκος;

-Δεν έχω ιδέα τι κάνει αυτό στον Μάρκο.

Ο Μάρκος είχε καταλάβει τι γινόταν γύρω του, αλλά δεν έδινε και πολλή σημασία. Κοίταξε μόνο το πρόσωπο της Μαγδαληνής: καθώς το φως του φεγγαριού που ξεπρόβαλε το φώτισε ελαφρά, το πρόσωπό της φαινόταν ήρεμο και χωρίς ανησυχία. Ο Μάρκος χαλάρωσε.

Αμέσως σήκωσε ψηλά το χέρι που φορούσε το Φίχτι. Το γύρισε δεξιά και αριστερά μέχρι να πιάσει λίγο φως από το φεγγάρι. Μετά συγκεντρώθηκε και πήρε βαθιά ανάσα.

-ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ. Πρόσταξε.

-ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ, επανέλαβε.

-ΣΕ ΔΕΝΩ ΚΑΙ ΣΕ ΦΕΡΝΩ.

Οι παριστάμενοι παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα, κανονικά σε λίγο θα έκαναν την εμφάνισή τους τα Δαιμόνια. Η Άννα δε φοβόταν τα Δαιμόνια, αυτό που αναρωτιόταν ήταν πώς θα κατάφερνε ο Μάρκος να τα πείσει να περάσουν την Πύλη. Εδώ και μέρες της είχε κολλήσει στο μυαλό η σκέψη ότι ο Πλαγίαυλος θα τα έκανε να τον ακολουθούν, δε θα τα έδιωχνε μακριά. Αυτό που υποψιαζόταν ότι θα συνέβαινε δεν της άρεσε καθόλου. Πέρασε λίγη ώρα. Ο Μάρκος περίμενε. Οι Αθάνατοι περίμεναν κι αυτοί. Οι Άννα και ο Άρης έσφιγγαν τα χέρια τους. Ξαφνικά ο Γεώργιος Παπαγιάννης τραβήχτηκε πίσω κάνοντας τους διπλανούς του να τον συγκρατήσουν για να μη χαλάσει τον κύκλο.

-Έρχονται, ψέλλισε και το πρόσωπό του πάνιασε. Στα δικά του μάτια παρουσιαζόταν αυτό που κανένας άλλος από τους παρόντες δεν έβλεπε: ορδές Δαιμονίων κατέφθαναν από όλες τις πλευρές του δάσους. Χωρίς να το θέλει άρχισε να τρέμει. Στο βάθος του ορίζοντα έπεσε ένας κεραυνός, εκεί που μέχρι πριν λίγο ο ουρανός ήταν ξάστερος.

Δεν έγινε τίποτα άλλο για λίγο, μόνο που ξαφνικά σηκώθηκε αέρας και σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται με πρωτοφανή ταχύτητα πάνω από τα κεφάλια τους, κρύβοντας το φεγγάρι και τα αστέρια που έλαμπαν μέχρι πριν λίγο στον ουρανό. Μετά, ο χώρος γύρω από τον κύκλο γέμισε σκιές, πολλές σκιές που όλο και πλήθαιναν. Στους ανθρώπους επικράτησε πανικός, καθώς όλοι προσπαθούσαν να

απομακρυνθούν απ' αυτές και έκλειναν τον κύκλο, ενώ οι σκιές τους πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Οι Αθάνατοι κινούταν ανήσυχοι, η παρουσία των Δαιμονίων τόσο κοντά τους έδειχνε να είναι κάτι πέρα από αυτά που μπορούσαν να αντέξουν. Τα πιο κοντινά πλησίασαν την Αναστασία. Αυτή τσίριξε και προσπάθησε να απομακρυνθεί άτακτα. Άφησε το χέρι του Γρηγόρη και από την δεξιά της παλάμη εξέπεμψε μια φλόγα που την πέταξε προς το μέρος τους. Ο Κωνσταντίνος από την άλλη πλευρά την τράβηξε απότομα και ο Γρηγόρης άρπαξε ξανά το χέρι της. Η φλόγα έδειξε να έχει κάποιο μικρό αποτέλεσμα: τα Δαιμόνια έκαναν λίγο πίσω. Από την απέναντι πλευρά η Άννα -Μαρία υποχωρούσε με τη σειρά της παρασέρνοντας μαζί της την Αιγύπτια, που μάλλον είχε υποκύψει στα τρομαχτικά της οράματα, γιατί δε φαινόταν να αντιλαμβάνεται πια τι συνέβαινε γύρω της.

-Κρατήστε τον κύκλο, μην έρχεστε προς τα πάνω μου! φώναξε ο Μάρκος, ενώ προσπαθούσε να ανοίξει τη θήκη του Πλαγίαυλου.

Οι Αθάνατοι δεν υπάκουγαν πια στη λογική. Τα Δαιμόνια τους είχαν φτάσει απ' όλες τις πλευρές και ακουμπούσαν τις πλάτες τους.

Το όργανο άστραψε στο φως του φεγγαριού και ήταν πανέμορφο. Ήταν από ελεφαντόδοντο, κατάλευκο, σκαλισμένο στο χέρι με πολλή λεπτομέρεια. Ο Μάρκος το ζύγισε στα χέρια του: είχε το σωστό βάρος. Το θαύμασε για λίγο συνεπαρμένος από την τελειότητα του. Έβαλε τον Πλαγίαυλο στα χείλη του και προσπάθησε να παίξει, αλλά δε βγήκε κανένας ήχος. Τότε ο Μάρκος πανικοβλήθηκε.

Στο μεταξύ γύρω του επικρατούσε μεγάλη σύγχυση. Ο αέρας μαινόταν, οι άνθρωποι σπρώχνονταν στα όρια του πανικού, η Αναστασία άφηνε όλο και πιο συχνά το χέρι του Γρηγόρη για να πετάξει μία φλόγα και άκουγε τον Γέρο να φωνάζει: «Μην χαλάτε τον κύκλο, μείνετε ακίνητοι στις θέσεις σας, μόνο έτσι θα είμαστε ασφαλείς» αλλά κανείς δεν ήταν πια σε θέση να υπακούσει. Εκείνη τη στιγμή, ακριβώς από πάνω τους ξέσπασε η καταιγίδα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν γίνει όλοι μούσκεμα. Η βροχή ήταν τόσο πυκνή που δεν έβλεπαν πια ούτε αυτούς που στέκονταν απέναντί τους. Ένας κεραυνός έπεσε κάπου πολύ κοντά, κάνοντάς τους όλους να αναπηδήσουν.

Ο Μάρκος χρειαζόταν λίγο χρόνο. Δοκίμασε να φυσήξει τον Πλαγίαυλο από διάφορες γωνίες, αλλά ήταν πλέον πολύ αγχωμένος και δεν μπορούσε να τα καταφέρει. Το όλο σκηνικό εξελισσόταν γι' αυτόν σαν εφιάλτης, όπου καλείσαι να κάνεις κάτι που ξέρεις καλά, μια καθημερινή πράξη και σε αυτό ακριβώς είναι που αποτυχαίνεις. Ξαφνικά ακούστηκε ένα δυνατό, ξέφρενο σφύριγμα που δεν

προερχόταν από τον Πλαγίαυλο. Όλοι γύρισαν προς την πηγή του: ήταν η Μαγδαληνή, μουσκεμένη, με ένα κομμάτι ξύλο στο στόμα της.

«Η σφυρίχτρα Πέιζ» σκέφτηκε ανακουφισμένος ο Μάρκος, καθώς τα Δαιμόνια σταμάτησαν για λίγο αμήχανα και στη συνέχεια οπισθοχώρησαν μερικά μετρά. Έδειχναν παραζαλισμένα και οπισθοχωρώντας έπεφταν πάνω στα άλλα που έρχονταν από πίσω τους. Σύντομα θα συνέρχονταν και θα ξαναγύριζαν, αλλά στο μεταξύ είχε τον χρόνο που χρειαζόταν για να βρει επιτέλους πώς να βγάζει ήχο από τον Πλαγίαυλο. Από πάνω τους έβρεχε καταρρακτωδώς. Ο ουρανός σκιζόταν κάθε δύο λεπτά από αστραπές και ο θόρυβος ήταν απίστευτος. Ο Πλαγίαυλος γέμιζε νερά, το πρόσωπο του Μάρκου γέμιζε νερά και η επιχείρηση φαινόταν να γίνεται όλο και πιο δύσκολη.

Όλοι, ανήσυχοι, πάσχιζαν να ανασυγκροτηθούν και να δουν έξω από τον κύκλο τις σκιές που σάλευαν, προσπαθώντας κι αυτές με τη σειρά τους να ανασκουμπωθούν. Με όλες αυτές τις αστραπές ήταν δύσκολο να ξεχωρίσεις οτιδήποτε. Οι σκιές από τα Δαιμόνια μπερδεύονταν με τις σκιές από τα δέντρα του δάσους που άστραφταν κάθε τόσο στο φως των κεραυνών σα να έπεφτε επάνω τους δυνατό φλας. Χωρίς να τα δει κανείς, μερικά από τα Δαιμόνια έπεσαν πάνω στον Νίκο, ο οποίος ανυψώθηκε πανικόβλητος στον αέρα ξαφνιάζοντας τη Μαγδαληνή και τον Τζορτζόνε που μέχρι πριν λίγο τον κρατούσαν από τα χέρια. Αμέσως, από το κενό που δημιουργήθηκε, τα Δαιμόνια άρχισαν να εισβάλλουν στον κύκλο. Ο Γρηγόρης εκσφενδόνισε χωρίς να το σκεφτεί τις δύο πέτρες προς το μέρος τους.

-Μπαίνουν στον κύκλο! Ακούστηκε η βροντερή φωνή του Γέρου. Κλείστε τον κύκλο, κλείστε!

Ο Μάρκος τρόμαξε, έβλεπε όλο και περισσότερες σκιές να σπεύδουν προς το άνοιγμα και να προσπαθούν να μπουν. Ανάμεσα από τη βροχή προσπάθησε να διακρίνει τι συνέβαινε. Ξέχασε για λίγο τον Πλαγίαυλο και σήκωσε το Σκήπτρο. Αυτό άστραψε μέσα στην καταιγίδα, σαν να εξαπέλυσε μια δική του αστραπή. Τα Δαιμόνια τινάχτηκαν πίσω και ο Νίκος προσγειώθηκε στο έδαφος. Η Μαγδαληνή του άρπαξε ξανά το χέρι. Η θύελλα κόπασε κάπως.

-Παίξε τον Πλαγίαυλο, Μάρκο, ακούστηκε ήρεμη η φωνή της Μαγδαληνής πάνω από τον θόρυβο της καταιγίδας.

Η Άννα τον παρακολουθούσε που δοκίμαζε και πάλι να παίξει το όργανο. Ξαφνικά έβγαλε μία νότα, κάπως στριγκιά. Μετά μία δεύτερη, κάπως καλύτερη. Ο Μάρκος έπαιξε δοκιμαστικά μια κλίμακα. Όλοι γύρισαν προς το μέρος του. Τα

Δαιμόνια σα να λούφαξαν για λίγες στιγμές. Έπαψαν να ενοχλούν τους Αθάνατους και έμειναν ακίνητα σα να αφουγκράζονταν· οι αστραπές είχαν σχεδόν σταματήσει και η βροχή φαινόταν να πέφτει πιο αργά και πιο ήρεμα τώρα. Παίζοντας μια μελωδία, ο Μάρκος κινήθηκε στο εσωτερικό του κύκλου και πλησίασε προς τη Μαγδαληνή και τον Νίκο που κρατούσαν τα χέρια σφιχτά. Σταμάτησε μπροστά τους και συνέχισε να παίζει κοιτώντας προς τα έξω, προς τις σκιές. Το αποτέλεσμα επάνω τους ήταν άμεσο: όλες οι σκιές στράφηκαν προς την πηγή του ήχου και αργά άρχισαν να έρχονται προς το μέρος του.

-Βγες από τον κύκλο! ακούστηκε μια φωνή.

-Τι;! έκανε η Άννα, αλλά ο Μάρκος ανασήκωσε τα χέρια του Νίκου και της Μαγδαληνής και βγήκε. Παίζοντας πάντα απομακρύνθηκε.

Τα Δαιμόνια έπαψαν να δίνουν σημασία στους Αθάνατους και ακολούθησαν τον Μάρκο μαγεμένα. Και οι άνθρωποι είχαν την τάση να τρέξουν από πίσω του και άρχισαν να μετακινούν τον κύκλο, που δεν ήταν πια κύκλος, αλλά μια ομάδα ανθρώπων που κρατιόταν από τα χέρια αφηρημένα.

-Σταματήστε! πρόσταξε ο Γέρος.

Οι υπόλοιποι δίστασαν μόνο για μία στιγμή και μετά συνέχισαν να προχωρούν πιασμένοι χέρι χέρι προς το κάλεσμα του Πλαγίαυλου. Μόνο η Μαγδαληνή σταμάτησε ξαφνικά σα να διαισθάνθηκε τον κίνδυνο. Ο Γέρος έστειλε μια νοητική διαταγή στον Κωνσταντίνο, που κοντοστάθηκε κι εκείνος κάνοντας τους διπλανούς του να παραπατήσουν.

-Άννα -Μαρία, σύνελθε και κάνε τους να σταματήσουν! πρόσταξε ο Αλέξανδρος.

-Τι;

-Ζήτα από τους πάντες, εκτός από το Μάγο, να μείνουν ακίνητοι.

Η Άννα -Μαρία έδειξε έκπληκτη. Μετά σταμάτησε να προχωρεί και αυτοσυγκεντρώθηκε. Όλοι έδειξαν να συνέρχονται σιγά σιγά και τους ήρθε η ακαταμάχητη διάθεση να σταματήσουν αυτή την τρέλα. Έπαψαν να κινούνται και ξανασχημάτισαν όπως όπως τον κύκλο.

Ο Μάρκος έκανε μια βόλτα μέσα στο δάσος μέχρι να αποκτήσει τον πλήρη έλεγχο του οργάνου και την πλήρη αφοσίωση των Δαιμονίων. Οι άνθρωποι άκουγαν τη μελωδία από μακριά και αισθάνονταν την καρδιά τους να βουλιάζει. Ήταν όπως όταν έπαιξε ο Άρης το μαγικό λαούτο, αλλά και διαφορετικά· η μελωδία του Πλαγίαυλου τους προκαλούσε μια λαχτάρα για κάτι που δεν μπορούσαν να έχουν. Η Άννα έκλαιγε. Τα μάγουλά της ήταν μουσκεμένα και τρανταζόταν από σιγανούς λυγμούς:

εκείνη ήξερε τι ήταν αυτό που δεν μπορούσε να έχει. Ο Άρης της έσφιγγε παρηγορητικά το χέρι, ενώ η βροχή είχε εκφυλιστεί σε μια αραιή ψιχάλα.

Ο Μάρκος προχωρούσε προς την Πύλη. Λίγα βήματα ακόμα και θα ήταν εκεί, θα έφτανε και τότε... και τότε; Πολύς κόσμος φαίνεται ότι συνειδητοποίησε εκείνη τη στιγμή τι επρόκειτο να συμβεί, γιατί στον κύκλο άρχισαν να ακούγονται μουρμουρητά. Ο Μάρκος είχε φτάσει τώρα μπροστά στην Πύλη. Τα Δαιμόνια συνωστίζονταν γύρω του χωρίς να τον αγγίζουν, αλλά σπρώχνοντας το ένα το άλλο για να βρεθούν πιο κοντά του. Κανένα πάντως δεν έδειχνε διατεθειμένο να προχωρήσει μόνο του.

-Θα μπει μέσα.

-Όχι, δεν μπορεί να μπει.

-Δε θα μπορέσει να ξαναγυρίσει, κανένας δε βρίσκει τον δρόμο.

-Αλλά τι θα κάνει, αν δεν μπει μέσα δε θα γίνει τίποτα, τα Δαιμόνια θα απελευθερωθούν εδώ.

Ολόγυρα ακούγονταν ψίθυροι. Ο Μάρκος έκανε άλλο ένα βήμα.

«Ναι, θα μπει μέσα, είναι σίγουρο ότι θα μπει μέσα» σκέφτηκε η Άννα. «Θα χαθεί για πάντα, δε θα μπορέσει να ξαναγυρίσει, θα τον χάσω για πάντα».

-Μη χαλάτε τον κύκλο, θα σκοτωθούμε όλοι, ακούστηκε για άλλη μια φορά η βροντερή φωνή του Γέρου.

-Θεέ μου, θα μπει μέσα ο μαλάκας! είπε δίπλα της ο Άρης.

Η Άννα αισθάνθηκε ότι ο κύκλος την έπνιγε, ήταν σε μια κατάσταση αλλοφροσύνης όπου δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Σε μια αναλαμπή θυμήθηκε το Φυλαχτό της Αγάπης. «...Με αυτό θα τον βοηθήσεις όταν χρειαστεί τη βοήθειά σου. Η δύναμή του λειτουργεί μόνο για σένα και εκείνον» είχε πει η κυρία Ειρήνη. «…Θα βοηθήσει αυτόν τον άνθρωπο να βρει τον δρόμο να γυρίσει κοντά σου» είχε πει η Φιδάλμα.

Κι έτσι η Άννα έσπασε τον κύκλο. Τράβηξε απότομα τα χέρια της από τον Άρη και την Αιγύπτια, που της φάνηκε ότι την άφησε κάπως πρόθυμα, και έτρεξε προς την απέναντι πλευρά.

-Μη φεύγεις, μη σπας τον κύκλο, της φώναξαν.

Μέσα στον πανικό τους, κανένας δεν άφηνε το χέρι του διπλανού του για να την αφήσει να περάσει.

-Δεν μπορείς να διασχίσεις τα Δαιμόνια για να πας κοντά του, Άννα, είπε ο Γρηγόρης.

-Μην πλησιάσεις εκεί Άννα! της φώναξε ο Νίκος.

Στο άκουσμα της φωνής του, η Άννα θυμήθηκε ξαφνικά ότι μπορούσε να πετάει, άλλωστε τόση ώρα κατέβαλε προσπάθεια για να κρατιέται στο έδαφος. Έδωσε ώθηση με τα πόδια της και αμέσως βρέθηκε στον αέρα: ήταν πιο εύκολο από κάθε άλλη φορά. Πέταξε πάνω από τους Αθάνατους, πάνω από τα Δαιμόνια και προσγειώθηκε μπροστά στην Πύλη, δίπλα στον Μάρκο. Εκείνος γύρισε προς το μέρος της χωρίς να σταματήσει να παίζει. Η Άννα πάλευε να ξεμπλέξει το φυλακτό από την μπλούζα, το πουλόβερ, το μουσκεμένο της κασκόλ και το παλτό. Τα μαλλιά της ήταν κολλημένα από τη βροχή και το παλτό της έσταζε από παντού. Ο Μάρκος, που δεν είχε καταλάβει τι ήθελε εκεί, σταμάτησε ξαφνικά τη μουσική.

-Δε θα έρθεις μαζί μου, της είπε επιτακτικά.

-Το ξέρω, θέλω μόνο να σου δώσω κάτι.

-Μη σταματάς τη μουσική! Ακουστήκαν φωνές από τον κύκλο, καθώς η προσοχή των Δαιμονίων είχε αρχίσει να στρέφεται πάλι προς το μέρος τους.

Η Άννα κατάφερε να βγάλει την αλυσίδα με το φυλακτό. Καθώς ο Μάρκος είχε ξαναρχίσει να παίζει, πέρασε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του και κούμπωσε στον σβέρκο του την αλυσίδα.

-Είναι ένα φυλαχτό. Θα σε βοηθήσει να βρεις τον δρόμο για να γυρίσεις σε εμένα, του ψιθύρισε σοβαρά στο αυτί.

Ο Μάρκος της έγνεψε ότι την άκουσε. Είχε κάνει ήδη το πρώτο βήμα μέσα από την Πύλη. Τα Δαιμόνια άρχισαν να προχωρούν ορμητικά προς τα πάνω τους και η Άννα φοβήθηκε προς στιγμή ότι θα την παρασύρουν. Σηκώθηκε στον αέρα και από ψηλά παρακολούθησε την πομπή των σκιών να περνάει σιωπηλά την Πύλη, ακολουθώντας μία μουσική που ακουγόταν όλο και πιο μακρινή. Όταν πέρασε και το τελευταίο επικράτησε ησυχία.

Η Άννα στράφηκε προς τον κύκλο.

-Η Πύλη θα μείνει ανοιχτή μέχρι να ξαναγυρίσει; φώναξε ανήσυχα.

Οι Αθάνατοι της έριξαν βλέμματα συμπόνιας.

-Δε θα ξαναγυρίσει; τους ρώτησε ο Άρης.

-Θα ξαναγυρίσει, είπε με σιγουριά η Άννα.

-Θα ξαναγυρίσει, είπε και η Μαγδαληνή. Κι εμείς θα περιμένουμε εδώ μέχρι τότε, συμπλήρωσε έτοιμη να τα βάλει με όποιον είχε αντίρρηση.

2.

Ο Μάρκος οπισθοχωρούσε μέσα από την Πύλη, ακολουθούμενος από ένα πλήθος Σκιών. Το περίεργο ήταν πως όταν βρέθηκε στη μέσα πλευρά, διαπίστωσε ότι είχε διασχίσει μια πραγματική πύλη, πετρόχτιστη και ψηλή, με καμάρα στο πάνω μέρος, που στη συνέχεια αναπτυσσόταν σε πέτρινη στοά χωρίς οροφή. Μετά τη στοά ξεκινούσε ένας στενός δρόμος στρωμένος με πλατιές πέτρες που σκαρφάλωνε στριφογυριστός σε έναν απότομο λόφο. Ο Μάρκος, ωθούμενος από τη μάζα των Δαιμονίων, πέρασε τη στοά και μπήκε στον δρόμο. Καθώς ήταν ανηφορικός και εκείνος προχωρούσε με την όπισθεν, μπορούσε να επιβλέπει το πέρασμά τους από τον κόσμο του στον δικό τους. Φαίνονταν ατελείωτα· συνωστίζονταν στην είσοδο και πλημμύριζαν τη στοά προσπαθώντας να τον ακολουθήσουν. Αναγκαζόταν να υποχωρεί όλο και περισσότερο προς το εσωτερικό αυτού του άγνωστου Σύμπαντος για να δώσει χώρο στα Δαιμόνια να κάνουν το ίδιο. Έκπληκτος παρατήρησε ότι, στον κόσμο μέσα από την Πύλη, είχε ακόμα φως σα να ήταν απόγευμα. Τουλάχιστον μπορούσε να βλέπει κάπως πού πήγαινε, αν και το πλήθος ήταν τόσο μεγάλο γύρω του που τον αποπροσανατόλιζε εντελώς.

Δεν είχε περάσει πολλή ώρα και αισθανόταν ήδη ζαλισμένος. Ο δρόμος, ουσιαστικά ένα καλντερίμι στρωμένο με πέτρες, περνούσε κάποιες φορές κάτω από πέτρινες καμάρες, ενώ σε κάποια σημεία η ανηφόρα μετατρεπόταν σε σκαλιά και έπρεπε να προσέχει συνέχεια πού πατάει, κυριευμένος από τον φόβο μήπως πέσει κάτω και ποδοπατηθεί. Η Πύλη είχε εξαφανιστεί πια από τα μάτια του και το μόνο που έβλεπε γύρω του ήταν αμέτρητα Δαιμόνια που δεν ήξερε αν ήταν αυτά που είχε φέρει μαζί του ή αν είχαν προστεθεί κι άλλα, που βρίσκονταν στον κόσμο αυτό.

Διστακτικά τους γύρισε την πλάτη, γιατί η πορεία με την όπισθεν είχε αρχίσει να τον κουράζει. Τίποτα δεν άλλαξε: τα Δαιμόνια συνέχισαν να τον ακολουθούν χωρίς να τον αγγίζουν, ένιωθε μόνο πιεστική την παρουσία τους πίσω του. Σταματούσαν όταν σταματούσε και προχωρούσαν όταν συνέχιζε. Παρατήρησε αφηρημένα τον τόπο τους: το απογευματινό φως έπαιζε περίεργα παιχνίδια, διατηρώντας το μεγαλύτερο μέρος του τοπίου στη σκιά. Η παράξενη πόλη σκαρφάλωνε σε έναν λόφο καλυμμένο με πλούσια βλάστηση από περίεργα, άγνωστα σ’ αυτόν φυτά, τα περισσότερα μεγάλα και ποώδη. Έδειχναν σχεδόν μαύρα καθώς ορθώνονταν μέσα στις σκιές, με αγκάθια που θα προτιμούσε να μην τον αγγίξουν. Το επικρατέστερο είδος έμοιαζε με μάραθα – τέρατα, τεραστίων διαστάσεων, σα δέντρα. Ανάμεσα στη βλάστηση ήταν σπαρμένα ερείπια από πετρόχτιστα κτίρια, τα περισσότερα χωρίς οροφή, που στο εσωτερικό

τους φύτρωναν αιχμηρά χορτάρια. Καθώς προχωρούσε άφηνε πίσω του προσόψεις σπιτιών, καμάρες, τρούλους, πού και πού ένα δίπατο σπίτι ολόκληρο: ήταν σαν να περιπλανιόταν μέσα σε μια νεκρή, μεσαιωνική πολιτεία. Σε κάποια σημεία υψώνονταν τοίχοι και στις δυο πλευρές του δρόμου και το πέρασμα στένευε. Αυτό δεν εμπόδιζε τα Δαιμόνια να τον ακολουθούν, μία παράξενη, σκοτεινή λιτανεία που δεν έκανε κανέναν ήχο, μόνο γλιστρούσε πίσω του. Αναρριχητικά φυτά με γλοιώδη φύλλα κάλυπταν πολλά από τα τοιχία. Σκοτεινά δέντρα ύψωναν εδώ κι εκεί τα γυμνά κλαδιά τους στον ουρανό.

Γύρω, στον σκοτεινό ορίζοντα, υψώνονταν βουνά. Ψηλά, απότομα, εχθρικά βουνά, μαύρα εξαιτίας της απόστασης. Το μέρος αυτό του θύμιζε αμυδρά κάτι: σαν έναν τόπο στον οποίο είχε βρεθεί κάποτε, αλλά τώρα ήταν κατεστραμμένος. Ο δρόμος ανέβαινε και στριφογύριζε ανελέητα, τα σκαλιά που αναγκαζόταν να σκαρφαλώνει γίνονταν όλο και πιο ψηλά, ενώ οι πέτρες κάτω από τα πόδια του είχαν πάψει να είναι στρωτές και το βήμα είχε γίνει δύσκολο. Ο Μάρκος αισθανόταν τις δυνάμεις του να εξαντλούνται, λες και το βάδισμα μέσα σ' αυτόν τον κόσμο ή το παίξιμο του Πλαγίαυλου του ρουφούσαν την ενέργεια.

Η ανάσα του έβγαινε κοφτή και σκεφτόταν ότι δε θα άντεχε για πολύ ακόμα όταν, μετά από μία στροφή, διαπίστωσε ότι ο δρόμος που ακολουθούσε κατέληγε κάπου: γύρω ορθώνονταν χαλάσματα κτιρίων και ανάμεσα μία πλατεία, μακρόστενη, στρωμένη με σπασμένες πλάκες. Στις άκρες της στέκονταν γυμνά δέντρα με μαύρους κορμούς, που αποτελούσαν ένα θέαμα κάπως μακάβριο. Τα Δαιμόνια στριμώχνονταν πίσω του ανυπομονώντας να εισβάλλουν στον χώρο αυτό. Ο Μάρκος δίστασε. Του φαινόταν ότι προχωρούσε και έπαιζε μουσική για ατελείωτη ώρα και η κατάσταση δεν είχε αλλάξει, μόνο που ο ίδιος ήταν πια εξαντλημένος. Αυτή η πλατεία ήταν το πρώτο διαφορετικό πράγμα που συναντούσε από τη στιγμή που πέρασε την Πύλη. Στη μέση διέκρινε έναν ψηλό, πέτρινο βωμό, τον πλησίασε και ακούμπησε επάνω του. Καθώς οι αισθήσεις του είχαν αμβλυνθεί, αφέθηκε για κάμποση ώρα γερμένος πάνω στον βωμό να παίζει το όργανο, σαν να έδινε μια συναυλία μπροστά σε ένα πλήθος κόσμου. Όταν κάποια στιγμή συνήλθε, ξαφνιάστηκε που βρισκόταν ακόμα στην ίδια θέση και που συνέχιζε να παίζει τον Πλαγίαυλο.

Η επόμενη σκέψη του ήταν να σκαρφαλώσει πάνω στον βωμό για να μπορέσει να δει τι γίνεται γύρω του: τα Δαιμόνια τον περικύκλωσαν στη στιγμή γεμίζοντας ασφυχτικά την πλατεία· οι γύρω δρόμοι ξεχείλιζαν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι του. Απελπίστηκε· η μόνη ιδέα που είχε σχηματίσει αμυδρά στο μυαλό του όση ώρα

ανέβαινε τον λόφο, ήταν να γυρίσει προς την Πύλη, να βγει έξω και να προλάβει να την κλείσει χωρίς να τον ακολουθήσουν. Τώρα το σχέδιο έδειχνε ανέφικτο.

Και προς ποια κατεύθυνση να ήταν η Πύλη; Το δρομάκι είχε κάνει τόσες στροφές που είχε χάσει εντελώς τον προσανατολισμό του. Πώς είχε ξεφύγει από τα ποντίκια ο τύπος που έπαιζε τον μαγικό αυλό στο παραμύθι; Ο Μάρκος, κι αν είχε μάθει κάποτε αυτή την πληροφορία, τώρα δε μπορούσε να τη θυμηθεί. Τον έπιασε ίλιγγος, σα να επρόκειτο να λιποθυμήσει από τη μία στιγμή στην άλλη. Κατάλαβε ότι δυσκολευόταν να θυμηθεί τι σκεφτόταν ένα λεπτό πριν. Κάτι για μια Πύλη… Ήθελε να σταματήσει να παίζει, δεν άντεχε άλλο να φυσάει τον Πλαγίαυλο, αλλά η ιδέα τον τρόμαζε: ήταν περικυκλωμένος από εκατοντάδες Δαιμόνια. Είχαν μαζευτεί κάτω από τον βωμό και τον κοιτούσαν αχόρταγα, δεν τολμούσε ούτε να αναρωτηθεί τι θα έκαναν αν τους στερούσε τη μαγική μουσική που τόσο λαχταρούσαν.

Προσπάθησε να κάνει ένα βήμα πίσω, να απομακρυνθεί από τις Σκιές. Το μόνο που κατάφερε ήταν να παραπατήσει. «Πόσο έχω πιει;» αναρωτήθηκε αυτόματα. Όσο και να προσπάθησε δε μπόρεσε να θυμηθεί τον εαυτό του να πίνει. Και άλλωστε όσο και να έπινε, πάντα κατάφερνε να σταθεί στα πόδια του, είχε κάνει χρόνια εξάσκηση σ' αυτό, μόνο που τώρα τα πόδια του δεν τον κρατούσαν. Και γιατί έπαιζε φλάουτο; Ποτέ δεν έπαιζε φλάουτο όταν είχε πιει. Άφησε το φλάουτο στην άκρη. Τα Δαιμόνια, χωρίς την επήρεια της μουσικής, άρχισαν να κινούνται απειλητικά. Εκείνη τη στιγμή, μέσα στην παραζάλη του, συνειδητοποίησε την έκταση του προβλήματος: ήταν παγιδευμένος σ' αυτήν την πλατεία. Δεν είχε διέξοδο, δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγει, τα Δαιμόνια τον είχαν περικυκλώσει και πλησίαζαν. Πίεσε το μυαλό το να συγκεντρωθεί.

-Τι κάνω; αναρωτήθηκε. Γιατί στέκομαι εδώ; Σκέψου! Σκέψου κάτι. Μην αφήνεις το ποτό να πάρει το πάνω χέρι.

Ασυναίσθητα άρχισε να ενεργοποιεί τους μηχανισμούς που χρησιμοποιούσε όταν ήταν μεθυσμένος και προσπαθούσε να επιβληθεί στον εαυτό του για να επιστρέψει όρθιος στο σπίτι του. Τα Δαιμόνια δεν απείχαν πολύ από το να του αγγίξουν τα πόδια. Πώς είχε αφήσει την κατάσταση να ξεφύγει τόσο από τον έλεγχό του; Μόνος, σε έναν άγνωστο, εφιαλτικό κόσμο, περικυκλωμένος από αυτές τις καταραμένες Σκιές που σε λίγο θα έπεφταν επάνω του όλες μαζί… Πώς είχε φτάσει σ' αυτό το σημείο; Αυτός, απ' όλους τους ανθρώπους… Όλα είχαν ξεκινήσει από τον Νίκο Πατρινό. Αυτός ήταν η αιτία των συμφορών του! Κι έπειτα, αν δεν είχε δεχτεί να πάρει πίσω εκείνο το αναθεματισμένο Σκήπτρο…

Μόνο που το Σκήπτρο βρισκόταν εκεί μαζί του, το είχε δεμένο στην πλάτη του πάνω στη θήκη του Πλαγίαυλου και όλη αυτή την ώρα εμπόδιζε τις κινήσεις του. Αν ήταν να τον βοηθήσει σε κάτι, τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή: το έλυσε αργά από τα λουριά που το συγκρατούσαν στην θήκη του οργάνου και το ζύγισε στο δεξί του χέρι σχεδόν με έκπληξη. Είχε ωραία αίσθηση μέσα στο χέρι του, σχεδόν το ίδιο ωραία με τον Πλαγίαυλο. Κοίταξε για λίγο γύρω του σα να έβλεπε για πρώτη φορά τα Δαιμόνια και το μυαλό του χρειάστηκε να ξανακάνει από την αρχή όλη τη διαδρομή: «τι κάνω εδώ, γιατί είμαι περικυκλωμένος, γιατί κρατάω το Σκήπτρο…». Μετά, εντελώς ξαφνικά, ένιωσε να θυμώνει. Ήταν εγκλωβισμένος, συνειδητοποίησε, τον είχαν στριμώξει και αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να το ανεχτεί. Δεν ήξερε να πει εκείνη τη στιγμή αν τον είχαν στριμώξει τα Δαιμόνια ή οι Αθάνατοι, δεν ήξερε ποιος του έφταιγε, οι σκέψεις του ήταν μπερδεμένες, όμως του είχε ανέβει το αίμα στο κεφάλι και κάποιος έπρεπε να την πληρώσει. Καθώς τα πιο κοντινά Δαιμόνια στέκονταν τώρα από κάτω του, ύψωσε απειλητικά το Σκήπτρο πάνω από το κεφάλι του. «Για κοπιάστε» σκέφτηκε με κακία. Αμέσως το Σκήπτρο άστραψε και η λάμψη που εξέπεμψε φώτισε ολόκληρη την πλατεία. Ο Μάρκος δεν έδωσε σημασία στην αντίδραση του Σκήπτρου, καθώς ήταν σαγηνεμένος από τη δική του οργή. Εκείνο, σαν από δική του πρωτοβουλία, εκτίναξε έναν κεραυνό που έκαψε τα Δαιμόνια που στέκονταν πιο κοντά. Ο κυρίως όγκος τους οπισθοχώρησε.

Η μανία που είχε ξυπνήσει ξαφνικά μέσα του ήταν ένα καινούριο συναίσθημα που τον συντάραζε. Το γεύτηκε για μερικές στιγμές. Στεκόταν όρθιος πάνω στο βάθρο, με το Σκήπτρο υψωμένο, τρέμοντας από την ένταση. Το μυαλό του δεν είχε ακριβώς την εικόνα που έβλεπαν τα μάτια του: αμυδρά έβλεπε μπροστά του τους Αθάνατους, με πρώτο και καλύτερο τον Νίκο. Το Σκήπτρο έτρεμε κι εκείνο, σα να περίμενε ανυπόμονα τη διαταγή του για ν’ αρχίσει μία καινούρια, πιο δυναμική επίθεση. Καθώς κάποια από τα Δαιμόνια είχαν αρχίσει πάλι να προχωρούν δισταχτικά προς το μέρος του, άλλος ένας κεραυνός έπεσε στην πλατεία.

Έτριξε τα δόντια του και επιτέλους η προσοχή του επικεντρώθηκε στο αντικείμενο που κρατούσε: το πρόσωπό του πήρε μια τρομακτική όψη καθώς κούνησε το Σκήπτρο με μανία πάνω από το κεφάλι του. Ο χώρος γέμισε κεραυνούς. Δεν ήξερε και ούτε τον ενδιέφερε αν ήταν το Σκήπτρο ή ο ίδιος που πετούσε τους κεραυνούς, δεν ήταν πια σε θέση να σκεφτεί ούτε να καταλάβει τι γινόταν γύρω του· ήξερε μόνο ότι δε θα άφηνε τη ζωή του να τελειώσει σ’ αυτήν εδώ την άθλια πλατεία. Πλήθος σπίθες πετάγονταν σε κάθε περιστροφή, το Σκήπτρο κατάκαιγε τα

πάντα. Σύντομα αναγκάστηκε να το πιάσει με τα δύο του χέρια για να μην τιναχτεί πίσω από τη ορμή του και πέσει από το βάθρο. Πίεσε τον εαυτό του να ηρεμήσει λίγο για να μην πάθει εγκεφαλικό. Λαχάνιαζε καθώς κράδαινε το Σκήπτρο με ασύλληπτη ορμή, πάνω από τον άδειο πλέον χώρο.

Τότε συνειδητοποίησε την καταστροφή που είχε προκαλέσει και απότομα συνήλθε και κοίταξε την πλατεία: μαύροι καπνοί έβγαιναν από διάφορα σημεία, πάνω από αποκαΐδια που μύριζαν ανυπόφορα. Τα Δαιμόνια είχαν σκορπίσει και το πεδίο ήταν ελεύθερο: μπορούσε να κατέβει από τον βωμό και να περιδιαβεί όπου του έκανε κέφι. Στις πιο μακρινές γωνιές, πίσω από τα δέντρα και τα μισογκρεμισμένα κτίρια μερικές Σκιές παραμόνευαν ακίνητες, χωρίς να τολμούν να επιτεθούν. Ο Μάρκος κατέβασε το Σκήπτρο λαχανιασμένος· δεν είχε ηρεμήσει ακόμα και αισθανόταν το μυαλό του θολό. Τα χέρια του έτρεμαν και δεν μπορούσε πια να συγκεντρωθεί. Κατέβηκε σχεδόν απορημένος από το βάθρο και προχώρησε με βαριά βήματα προς ένα από τα καλντερίμια που ξεκινούσε ανάμεσα σε δύο ερειπωμένα σπίτια. Τα Δαιμόνια τον παρακολουθούσαν από τις γωνίες ακίνητα.

Μπήκε στο στενό. Προσπάθησε να δει πού τελείωνε, αλλά βρέθηκε μπροστά σε έναν λαβύρινθο από σοκάκια. Άρχισε να τρέχει. Τα Δαιμόνια, μπερδεμένα ακόμα από την άμεση επίθεση που είχαν δεχτεί, άργησαν να τον ακολουθήσουν κι έτσι του έδωσαν ένα μικρό προβάδισμα. Δύο στενά πιο κάτω βρέθηκε μπροστά σε ένα δίπατο κτίριο που διατηρούταν ολόκληρο και κρύφτηκε στο άνοιγμα της πόρτας. Δεν ακουγόταν θόρυβος: τα Δαιμόνια δεν έκαναν κανένα θόρυβο, δεν έβγαζαν φωνές, τουλάχιστον σε κάποια συχνότητα που να μπορούσε να αντιληφθεί ο Μάρκος. Παραξενεύτηκε που τον έχασαν τόσο εύκολα. Πριν περάσει πολλή ώρα, τόλμησε να ξεπροβάλει το κεφάλι του από το άνοιγμα. Ένα χτύπημα, προερχόμενο από μία αόρατη πηγή, τον πέτυχε στον κρόταφο. Τα μάτια του έπαψαν να βλέπουν και έπεσε πίσω στην πόρτα ανήμπορος, κυριευμένος από έναν οξύ πόνο που κάλυψε όλα τα υπόλοιπα. Κάποτε η όρασή του επανήλθε κάπως και κατάλαβε ότι από το μέτωπό του έτρεχε αίμα. Κάθισε στο κατώφλι με λυγισμένα γόνατα και αγκάλιασε τα πόδια του· για λίγη ώρα έμεινε έτσι, ακίνητος.

Όταν ο κόσμος έπαψε να γυρίζει, δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει· δεν ήξερε πού ήταν και γιατί τον πονούσε το μέτωπό του. Έκανε ένα διστακτικό βήμα έξω από το καταφύγιό του: δύο όντα του την είχαν στημένη μπροστά στην πόρτα. Πίσω τους διακρίνονταν δεκάδες άλλα. Του επιτέθηκαν χωρίς δισταγμό. Δεν τα έβλεπε καθαρά και δεν μπορούσε να καταλάβει αν τα χτυπήματα που δεχόταν προέρχονταν από

χέρια ή όπλα, ένιωθε κυρίως ότι αντιμετώπιζε μακριά δάχτυλα και σουβλερά νύχια. Μέσα στον πανικό του ανακάλυψε ότι κρατούσε ένα ψηλό μπαστούνι και άρχισε να το χρησιμοποιεί σα ρόπαλο, χτύπησε μερικά και τα πέταξε κάτω. Το δρομάκι ήταν πολύ στενό για να μπορεί να κινηθεί ή να κουνήσει απειλητικά το Σκήπτρο όπως έκανε νωρίτερα. Τα Δαιμόνια επιτίθονταν ανελέητα και από τις δύο πλευρές. Ο Μάρκος τα απέκρουε χτυπώντας τα με το Σκήπτρο. Ήταν πολύ παράξενο να παλεύεις με τις σκιές, δεν είχαν αληθινά υλική υπόσταση, όταν τις πετύχαινες δεν συναντούσες καμία αντίσταση, αλλά τα χτυπήματα που κατάφερναν εκείνες ήταν βαριά και έφερναν ζαλάδα.

Το Σκήπτρο χτυπούσε δεξιά και αριστερά εκσφενδονίζοντας μικρές αστραπές και βγάζοντας νοκ άουτ πολλά από δαύτα, αλλά όλο και περισσότερα εμφανίζονταν από τις γωνίες. Η μάχη ήταν εξαντλητική, όπως ήταν νωρίτερα το παίξιμο του Πλαγίαυλου, και χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα. Ο Μάρκος δεν ήξερε πόσο θα άντεχε ακόμα και αναρωτιόταν τι θα γινόταν όταν θα έχανε τελικά τις δυνάμεις του. Θα τον έπιαναν; Είχαν τη δυνατότητα να τον πιάσουν αυτά τα ημι–υλικά πλάσματα; Και τι θα του έκαναν; Τι μπορεί να ήθελαν απ' αυτόν; Ενστικτωδώς καταλάβαινε ότι έπρεπε να βγει από εκεί μέσα, να προχωρήσει σε ένα πιο ανοιχτό μέρος, να ξεφύγει. Χώθηκε και πάλι στην πόρτα: η επίθεση σταμάτησε αμέσως. Αυτό τον ξάφνιασε ακόμα περισσότερο: γιατί δεν τον χτυπούσαν όταν ήταν κρυμμένος στην πόρτα; Τα έβλεπε τώρα να περνάνε από μπροστά μπερδεμένα, σα να τον είχα χάσει ξανά… σα να μην τον έβλεπαν.

3.

Όταν και το τελευταίο Δαιμόνιο πέρασε την Πύλη, στο δάσος επικράτησε ησυχία. Μια πολύ απότομη ησυχία που φάνταζε παράξενη σε σχέση με το προηγούμενο πανδαιμόνιο. Η βροχή σταμάτησε σχεδόν αμέσως και ο ουρανός καθάρισε. Ξαναφάνηκαν τα αστέρια, πιο αμυδρά τώρα, γιατί στο μεταξύ το φεγγάρι είχε ανέβει αρκετά ψηλά. Οι άνθρωποι, εκτός από την Άννα που συνέχιζε να αιωρείται στον αέρα πάνω από την Πύλη, στέκονταν ακόμα πιασμένοι από τα χέρια σε κύκλο, μουσκεμένοι ως το κόκαλο και κοιτούσαν σαν χαμένοι προσπαθώντας να συνέλθουν. Η Άννα προσγειώθηκε αργά· η Πύλη ήταν ακόμα ανοιχτή και φεγγοβολούσε όπως πριν: τουλάχιστον αυτό ήταν παρήγορο. Στράφηκε προς τους Αθάνατους που έδειχναν σα βρεγμένες γάτες.

-Τι θα γίνει τώρα; ρώτησε.

-Τώρα θα περιμένουμε, απάντησε η Μαγδαληνή.

-Απλά θα περιμένουμε; Δε θα κάνουμε τίποτα για να τον βοηθήσουμε; Θα πρέπει να τα βγάλει πέρα μόνος του εκεί μέσα;

Η Μαγδαληνή πήρε ένα ύφος ύποπτα ένοχο. Η Άννα ήξερε πολύ καλά τις απαντήσεις σε αυτές τις ερωτήσεις, αλλά δεν μπορούσε να συγκρατηθεί. Κανείς άλλωστε δε φαινόταν διατεθειμένος να της αποκριθεί, αντίθετα οι Αθάνατοι, ένας ένας κατέφυγαν στα αυτοκίνητα για να στεγνώσουν και να ζεσταθούν.

-Πάμε, της είπε ο Άρης τραβώντας την από το χέρι. -Θα πάθουμε πνευμονία, πάμε στο αμάξι. Νομίζω ότι στο πορτμπαγκάζ έχουν ξεμείνει κάποια ρούχα, έλα να αλλάξουμε.

Η Άννα τον ακολούθησε σαν υπνωτισμένη.

-Ό,τι και να γίνει εμείς θα περιμένουμε να γυρίσει, έτσι δεν είναι; τον ρώτησε.

-Ό,τι και να γίνει, της υποσχέθηκε.

Στο αυτοκίνητο σκούπισαν τα μαλλιά τους και άλλαξαν κάποια από τα βρεγμένα τους ρούχα και μετά κάθισαν στα μπροστινά καθίσματα και τυλίχτηκαν με την κουβέρτα. Ήταν φυσικά οι μόνοι που δεν είχαν θέρμανση, και συνέχισαν να τρέμουν όταν όλοι οι υπόλοιποι άρχισαν να συνέρχονται. Πέρασε κάμποση ώρα χωρίς να γίνει τίποτα. Η Πύλη συνέχιζε να είναι ανοιχτή και να αχνοφέγγει στην άκρη του πλατώματος, αλλά ο Μάρκος δε φαινόταν πουθενά. Όταν είχαν αρχίσει πια να απογοητεύονται, έγινε κάτι περίεργο: ο Γεώργιος Παπαγιάννης, η Μαγδαληνή, η Κατρίν Μπολέν και ο Κωνσταντίνος Κόντογλου βγήκαν από τα αυτοκίνητά τους, προχώρησαν μέχρι την Πύλη και εκεί στάθηκαν και πιάστηκαν από τα χέρια, σχηματίζοντας έναν μικρό κύκλο. Ο Άρης και η Άννα τους κοιτούσαν ξαφνιασμένοι. Οι τέσσερις Αθάνατοι έκλεισαν τα μάτια και άρχισαν να κινούνται όλοι μαζί δεξιά – αριστερά, μπαίνοντας σε μια κατάσταση εμφανούς έκστασης. Η ενέργεια που μεταφερόταν μεταξύ αυτών και της Πύλης ήταν σχεδόν υλική, σχεδόν μπορούσες να τη δεις. Συνέχισαν αυτόν το χορό για πολλή ώρα ακόμα, κάτω από τα βλέμματα όλων όσων καθόταν και παρακολουθούσαν από τα αυτοκίνητα.

-Μα επιτέλους, τι κάνουν; ρώτησε η Άννα.

-Προσπαθούν να μεταφέρουν ενέργεια στον κόσμο των Δαιμονίων, στον Μάρκο, φώναξε ο Νίκος κάνοντάς τους να αναπηδήσουν. Γύρισαν και τον είδαν να στέκεται έξω από το παράθυρο της Άννας και να παρακολουθεί κι εκείνος τον παράξενο χορό,

ποιος ξέρει πόση ώρα χωρίς να τον έχουν αντιληφθεί. Άνοιξε την πίσω πόρτα και μπήκε στο αυτοκίνητο.

-Πω πω, κρύο έχετε εδώ μέσα, σχολίασε.

-Δεν μας λες καλύτερα τι γίνεται; ρώτησε ανυπόμονα η Άννα.

-Η Πύλη είναι ακόμα ορθάνοιχτη και η ενέργεια ρέει άφθονη, και αυτό έχει ενδυναμώσει στο έπακρο τις ικανότητές μας. Η Μαγδαληνή είχε μία ιδέα και επέμεινε να την βάλουμε σε εφαρμογή κι έτσι…

-Τι ιδέα; ρώτησε ο Άρης εκνευρισμένος που δεν έμπαινε στο θέμα.

-Επέμεινε πως σε μία περίπτωση τόσο αυξημένης ενέργειας, όσοι έχουν ικανότητες που δρουν από απόσταση μπορούν να τις ασκήσουν ακόμα και μέσω μιας ανοιχτής Πύλης, ακόμα και σε μια άλλη διάσταση. Θυμήθηκε πως έχουν ξανακάνει παρόμοια πειράματα στο παρελθόν, όχι μέσω Πύλης βέβαια, αλλά…

-Αλλά τι προσπαθούν να κάνουν; τον έκοψε η Άννα.

-Κάτι περίπλοκο. Η Μαγδαληνή πιστεύει ότι ο φίλος σας είναι ακόμα ζωντανός και τώρα ο Γιωργής προσπαθεί να τον εντοπίσει και να διαπιστώσει σε τι κατάσταση βρίσκεται. Όταν τα καταφέρει, θα προσπαθήσουν να του μεταφέρουν την ενέργειά τους μέσω της Κατρίν, αυτό θα τον βοηθήσει ιδιαίτερα, πρέπει να έχει εξαντληθεί τώρα πια. Μετά… μετά μπορούμε μόνο να ελπίζουμε ότι θα επανέλθει στα λογικά του.

-Τι εννοείς να «επανέλθει στα λογικά του»; ρώτησε καχύποπτα ο Άρης.

-Το βασικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει κάποιος που μπαίνει εκεί μέσα, είναι ότι τα Δαιμόνια σιγά σιγά απορροφούν την ενέργειά του και μαζί με αυτήν τού αποδιοργανώνουν το λογικό. Οι περισσότεροι δε γυρίζουν, απλούστατα γιατί ξεχνάνε τα πάντα: όποιος μείνει για πολύ εκεί μέσα, τελικά χάνει το λογικό του και ο Μάρκος είναι ήδη μέσα πολλή ώρα, πολύ περισσότερη από αυτό που θεωρείται ασφαλές.

Οι δύο φίλοι είχαν σοκαριστεί από το θράσος με το οποίο ξεστόμιζε αυτά τα λόγια.

-Τι λες ρε; Κι εσείς τα ξέρατε όλα αυτά από πριν; ρώτησε αγανακτισμένος ο Άρης.

-Ε ναι, έχουμε ορισμένες πληροφορίες για τον κόσμο των Δαιμονίων, όχι πολύ σαφείς βέβαια, ούτε μπορούσαμε να φανταστούμε πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα... Η Κατρίν πάντως είναι πολύ καλή στο να μεταφέρει ενέργεια, ίσως να καταφέρουν να τον βοηθήσουν.

Το πρόσωπο του Άρη σφίχτηκε από οργή.

-Και αφού μπορούσαν να τον βοηθήσουν, γιατί περίμεναν τόση ώρα πριν κάνουν κάτι; ρώτησε η Άννα υστερικά. Συγχρόνως παρατήρησε ότι το βλέμμα του Άρη είχε σκληρύνει αφύσικα πολύ, δε θυμόταν να τον έχει ξαναδεί έτσι. Οι φλέβες στα μηνίγγια του είχαν πεταχτεί έξω και χτυπούσαν τρελά.

-Ήθελαν να σιγουρευτούν πρώτων αν όλα τα Δαιμόνια θα φύγουν μέσα από το Άνοιγμα και μετά, αν ο Μάρκος θα συνεχίσει να είναι ζωντανός και η Πύλη θα παραμείνει ανοιχτή, είπε ο Νίκος ατάραχα. -Τώρα τα Δαιμόνια έφυγαν και…

Ο Άρης, με μια απότομη κίνηση που τρόμαξε την Άννα, πετάχτηκε έξω, βρόντηξε την πόρτα κάνοντας όλο το αυτοκίνητο να τρανταχτεί και όρμισε στο πίσω κάθισμα.

-Τι εννοείς «αν θα είναι ζωντανός και αν θα παραμείνει ανοιχτή»; ούρλιαξε και άρπαξε τον Νίκο από τον γιακά.

Εκείνος δεν έδειξε να έχει αντιληφθεί ακόμα τη σοβαρότητα της κατάστασης.

-Εννοώ ακριβώς αυτό που λέω, και μην τα βάζεις μαζί μου, ο Μάγος ήξερε πολύ καλά τι διακινδύνευε όταν μπήκε εκεί μέσα.

Ο τόνος του Νίκου ήταν περισσότερο κυνικός απ’ ό,τι έπρεπε. Ο Άρης ήταν εκτός εαυτού.

-Ηρέμησε, είπε ανήσυχα η Άννα.

Ο Άρης δε φάνηκε να την ακούει, έσπρωξε πίσω τον Νίκο και με μία απρόσμενη κίνηση κατέβασε τη γροθιά του στο πρόσωπο του.

-Έι! διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Τα χείλια του άνοιξαν και βγήκε από το αυτοκίνητό τους βρίζοντας.

-Και εσύ ήξερες τι διακινδύνευες όταν μπήκες εδώ μέσα! του φώναξε ο Άρης.

Ο σιωπηλός χορός μπροστά στην Πύλη συνεχιζόταν.

4.

Στο άνοιγμα της πόρτας, ο Μάρκος ξεκουράστηκε για λίγα λεπτά ακόμα. Το κεφάλι του πονούσε και αισθανόταν ότι το αίμα έτρεχε ποτάμι στο μάγουλο και στον ώμο του. Αργά, επέστρεψε στον προηγούμενο συλλογισμό: έπρεπε να ξεφύγει, αλλά για να πάει πού; Δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά, ήταν μπερδεμένος. Το βασικότερο πρόβλημα ήταν ότι δε θυμόταν πού ήθελε να πάει· ήξερε βέβαια ότι τα όντα ήταν έξω από το κούφωμα και τον περίμεναν, ήξερε ότι ήταν εχθρικά, αλλά ακόμα κι αυτό το ήξερε κάπως αόριστα. Θυμόταν ότι είχε γίνει μία μάχη μαζί τους αλλά ξεχνούσε όλα τα υπόλοιπα. Πού έπρεπε να πάει για να τους ξεφύγει; Από πού

είχε έρθει; Πώς είχε βρεθεί εκεί; Άγνωστο. Πρόβαλε στο σοκάκι για να ρίξει μία ματιά έξω κι ένα χτύπημα από κάτι βαρύ τον βρήκε ξώφαλτσα στα πλευρά. Λούφαξε ξανά προσπαθώντας να αναπνεύσει και τότε συνειδητοποίησε ότι είχε ξεχάσει ακόμα και το όνομά του: ποιος ήταν; Κοιτάχτηκε έκπληκτος: δεν ήταν ένα Δαιμόνιο, καταλάβαινε ότι ήταν κάτι διαφορετικό από τις Σκιές, αλλά ποιος ήταν; Το ότι δυσκολευόταν να θυμηθεί τον στεναχωρούσε. Έμεινε ακίνητος στο κατώφλι και το μυαλό του πέταξε από δω κι από κει. Για λίγο τίποτα δεν τον ένοιαζε. Χαλάρωσε και περιεργάστηκε το κούφωμα με εξαιρετικό ενδιαφέρον. Είχε κάτι ωραία χωμάτινα τουβλάκια, κοκκινωπά, και κάτι μικροσκοπικά φυτά σα λειχήνες φύτρωναν ανάμεσά τους. Σ' ένα από αυτά ανέβαινε αργά ένα έντομο. Παρακολούθησε την πορεία του μέχρι που χάθηκε ανάμεσα στα τούβλα.

Τότε κοίταξε στο χέρι του το Σκήπτρο. Αυτό του θύμισε τη μάχη στην πλατεία: κάποιοι ήθελαν να του κάνουν κακό και αυτό το κομμάτι ξύλου τον είχε βοηθήσει. Ήταν ένα ισχυρό όπλο που πέταγε κεραυνούς, ανακεφαλαίωσε και ένιωσε περήφανος που θυμήθηκε τουλάχιστον αυτό. Μετά αισθάνθηκε σαν κάποιος να προσπαθούσε να εισβάλλει στο μυαλό του. Αυτό ήταν μια καινούρια εμπειρία και ο Μάρκος έμεινε για λίγο ακίνητος αφήνοντας την να τον διαποτίσει. Αισθάνθηκε τις δυνάμεις του να επανέρχονται κάπως. Η σκέψη του απόχτησε μία μικρή διαύγεια. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να ξεμπερδέψει με τα Δαιμόνια. Επικέντρωσε την σκέψη του σ' αυτά: γιατί δεν τον έβλεπαν όσο κρυβόταν στην πόρτα; Έξω σουρούπωνε. Ο ήλιος έπεφτε παράλληλα με το στενάκι φωτίζοντάς το ολόκληρο. Μόνο το άνοιγμα της πόρτας βρισκόταν στη σκιά. Καθώς το μυαλό του λειτουργούσε τώρα κάπως καλύτερα, κατάφερε να καταλήξει σ' ένα συμπέρασμα: τα Δαιμόνια δεν τον έβλεπαν όταν ήταν κρυμμένος στο κατώφλι. Γιατί συνέβαινε αυτό; Παρατήρησε το σώμα του. Το φως έξω είχε πέσει πολύ και εκείνος βρισκόταν ολόκληρος μέσα στη σκιά. Φως και σκιά: όταν ξεπρόβαλε στο φως τον χτυπούσαν. Να ήταν αυτό; Ναι, αυτό πρέπει να ήταν: τα Δαιμόνια δεν τον έβλεπαν μέσα στη σκιά, ήταν εντελώς αόρατος γι' αυτά όταν κρυβόταν στο κατώφλι. Κάπως έπρεπε να εκμεταλλευτεί αυτή την αδυναμία τους.

Κάθισε κάτω· στο μυαλό του συνέχιζε να υπάρχει μεγάλη σύγχυση και αυτό τον στεναχωρούσε και τον τρόμαζε. Ξαναθυμήθηκε ότι δεν ήξερε ποιος ήταν και αυτό του προκάλεσε μία αφόρητη μελαγχολία. Άρχισε να ψάχνει ξέφρενα τις τσέπες του. Κάτι θα υπήρχε εκεί, κάτι δικό του, κάτι που θα τον βοηθούσε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Τα δάχτυλά του χτύπησαν κάτι σκληρό και λείο. Τράβηξε έξω ένα μπουκαλάκι. Το κοίταξε σαστισμένος: τι δουλειά είχε ένα μικροσκοπικό μπουκαλάκι

μέσα στην τσέπη του; Μέσα δεν είχε τίποτα άλλο παρά μόνο καπνό. Σαν κάποιος να είχε πάρει μια ρουφηξιά από ένα τσιγάρο και να είχε φυσήξει τον καπνό εκεί μέσα. Δεν ήξερε τι ήταν ή γιατί το είχε μαζί του, αλλά ξαφνικά θυμόταν ότι είχε ένα όνομα: λεγόταν Φιαλίδιο… κάτι. Έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να σκεφτεί: αυτός ο καπνός που είχε μέσα… αν ήταν περισσότερος μπορεί να τον έκρυβε από τα Δαιμόνια. Με την κάλυψη του καπνού θα μπορούσε να φύγει από την πόρτα αλλά, μετά, πού θα πήγαινε; Να ήταν κάπου εκεί το σπίτι του; Προσπάθησε να φέρει στο νου του την εικόνα του σπιτιού του, αλλά το μυαλό του γέμισε κατσαρίδες. Ανατρίχιασε και εγκατέλειψε την προσπάθεια.

Αισθάνθηκε φοβερά κουρασμένος και άφησε ξανά τη σκέψη του ελεύθερη να πηδάει από δω κι από κει χωρίς ειρμό. Ανάμεσα σε εικόνες ανάκατες και ακατανόητες, είδε δύο χέρια να του χαϊδεύουν το πρόσωπο και ένιωσε ωραία. Σαν σε όνειρο θυμήθηκε τα ίδια χέρια να του περνάνε μία αλυσίδα στον λαιμό· έψαξε κάτω από το μπουφάν του: ήταν εκεί, μία λεπτή αλυσίδα από την οποία κρεμόταν μια λαμπερή πράσινη πέτρα δεμένη με ασημί. Ο Μάρκος ξεκούμπωσε το φυλακτό και το έπαιξε στο χέρι του· είχε μια ωραία αίσθηση, ήταν λείο και παράξενα δροσερό. Μέσα στο χέρι του άρχισε να πάλλεται και να βγάζει μια μικρή πράσινη λάμψη· ήταν σαν να χτυπούσε μια μικροσκοπική καρδιά. Τον τύλιξε μία παράξενη ζεστασιά, ήταν μία θύμηση από κάτι μακρινό, από μία αίσθηση που του άρεσε. Ήταν το πρώτο πράγμα που τον έκανε να αισθανθεί ωραία μέσα σ' αυτή τη βία που είχε βιώσει τις τελευταίες ώρες. Κάπου έπρεπε να υπήρχε κάποιος που κοντά του ένιωθε όμορφα. Έσφιξε το μικροσκοπικό φυλαχτό με ευγνωμοσύνη στη χούφτα του. Η θέρμη του ήταν σα να του ζέσταινε την καρδιά. Κάποιος τον περίμενε κάπου, έπρεπε να βρει έναν τρόπο να βγει από κει, να αφήσει την σιγουριά της πόρτας και να γυρίσει πίσω. Έπρεπε να γυρίσει πίσω, τον περίμεναν.

Σηκώθηκε ζαλισμένος και έσπασε το κερί που σφράγιζε το φιαλίδιο. Ένα σύννεφο τον τύλιξε. Βγήκε δισταχτικά από το καταφύγιό του και έκανε δύο βήματα: το σύννεφο, σαν ομίχλη, τον ακολούθησε. Τα Δαιμόνια τριγύριζαν λίγο πιο πέρα μπερδεμένα. Προσπάθησε να προχωράει χωρίς να τα αγγίζει, να ξεγλιστράει ανάμεσά τους, αν και όταν ακόμα τα ακουμπούσε, αυτά έδειχναν ξαφνιασμένα, τον έψαχναν γύρω γύρω, χωρίς να τον εντοπίζουν.

Περιπλανήθηκε για λίγο, αλλά τελικά διάλεξε μία συγκεκριμένη κατεύθυνση και καθώς προχωρούσε ήξερε σε ποιο σημείο θα έπρεπε να στρίψει στη συνέχεια. Γύρω του οι Σκιές σπρώχνονταν μεταξύ τους και στριμώχνονταν τσαλαπατώντας τους

διπλανούς τους, με τον τρόπο που συνήθιζαν οι κάτοικοι αυτού του κόσμου. Στους πρόποδες του λόφου αχνόφεγγε ακόμα ένα φως, αλλά οι Σκιές δεν είχαν πια το νου τους σ' αυτό. Τον αισθάνονταν τριγύρω, αλλά δεν μπορούσαν να τον εντοπίσουν, τον έψαχναν στα τυφλά και εκείνος τους ξεγλιστρούσε.

Ο Μάρκος διέσχιζε τα στενά με βήμα που γινόταν όλο και πιο σίγουρο. Έστριβε σε καμάρες, κατέβαινε τον λόφο χωρίς κανέναν δισταγμό και σύντομα βρέθηκε στη στοά που είχε περάσει μπαίνοντας σ' αυτόν τον κόσμο. Στο βάθος της αχνόφεγγε μια πόρτα. Κινήθηκε απορημένος προς τα κει: ήταν ένας παράξενος κόσμος αυτός που άφηνε πίσω του, αλλά δε λυπόταν καθόλου που έφευγε. Η καμάρα της Πύλης στεκόταν αγέρωχη στο τέλος της στοάς. Από την άλλη πλευρά δε διακρινόταν τίποτα, μόνο σκοτάδι. Πλησίασε με ένα σφίξιμο στο στομάχι. Πέρασε διστακτικά την Πύλη, έξω ήταν σκοτεινά και συνέχιζε να μην μπορεί να θυμηθεί τι υπήρχε πιο πέρα. Έκανε δυο βήματα προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτάδι. Το φεγγάρι είχε ανέβει στον ουρανό, αλλά καθώς ήταν μισό δεν φώτιζε και πολύ. Μισό φεγγάρι! Αυτό το φάνηκε λογικό, για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Ξαφνικά άκουσε χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Είδε ανθρώπους να τρέχουν προς το μέρος του: ήταν άνθρωποι που του έσφιγγαν τα χέρια, τον αγκάλιαζαν και τον χτυπούσαν στην πλάτη. Ξεχώρισε αρχικά την Μαγδαληνή και την Κατερίνα Μπολέν, τον Παπαγιάννη και τον Κωνσταντίνο Κόντογλου. Στάθηκε ανάμεσά τους αμήχανος. Κι άλλοι άνθρωποι πλησίαζαν γρήγορα.

-Μάρκο, πρέπει να κλείσεις την πύλη, του είπε ο Αλέξανδρος ο Γέρος που είχε πλησιάσει κι εκείνος με τη βοήθεια της Άννας -Μαρίας.

Ο Μάρκος θυμήθηκε άξαφνα το όνομά του και γύρισε σαστισμένος να κοιτάξει την Πύλη από όπου είχε έρθει. Ήταν ακόμα ανοιχτή και αχνόφεγγε στο σκοτάδι. Εκεί μέσα υπήρχαν τα Δαιμόνια. Του είχαν επιτεθεί, τον είχαν χτυπήσει, είχαν προσπαθήσει να τον σκοτώσουν. Δεν ήθελε να τα ξαναδεί. Πήρε την απόφαση γρήγορα και σήκωσε το χέρι που κρατούσε το Σκήπτρο. «Θέλω αυτή η πόρτα να κλείσει» μουρμούρισε με σιγουριά. Η Πύλη εξαφανίστηκε ξαφνικά. Μετά ο Μάρκος λιποθύμησε.

5.

Ξύπνησε σ' ένα κρεβάτι. Δε θυμόταν και πολλά από την επιστροφή του στον Σταθμό, ούτε από τις περιποιήσεις της Μαγδαληνής. Οι τελευταίες μέρες είχαν

περάσει κάπως σαν σε όνειρο, καθώς τις περισσότερες ώρες είχε πυρετό και κοιμόταν. Αυτή τη φορά όμως είχε ξυπνήσει για τα καλά και αισθανόταν νηφάλιος. Απέναντι από το κρεβάτι του, στο γραφείο, καθόταν ο Άρης με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του.

-Γεια! έκανε ο Μάρκος αδύναμα.

Ο Άρης στράφηκε.

-Βρε, βρε! Η ωραία κοιμωμένη επιτέλους ξύπνησε.

-Κοιμάμαι πολλές ώρες;

-Τρεις μέρες περίπου.

-Τόσο πολύ; Είμαι καλά;

-Αν εξαιρέσεις ένα τεράστιο καρούμπαλο που έχεις στον αριστερό κρόταφο και μερικά ράμματα, θα έλεγα ότι είσαι μάλλον καλά. Εσύ πώς αισθάνεσαι;

-Δεν ξέρω, ζαλισμένος.

-Θα είναι από την πολλή ξάπλα.

-Μάλλον…

-Φαίνεται ότι το ταξίδι σου στην διάσταση των Δαιμονίων σου κάθισε βαρύ.

-Έτσι φαίνεται. Οι άλλοι;

-Ποιοι άλλοι;

-Οι Αθάνατοι, ξέρω ’γω; Τα Δαιμόνια έφυγαν;

-Οριστικά απ’ ό,τι φαίνεται. Και η Πύλη έκλεισε, όλα πήγαν καλά. Η Αιγύπτια λέει ότι είσαι ένας μεγάλος μάγος.

Ο Μάρκος ανακάθισε στο κρεβάτι του. Ζαλίστηκε λιγάκι και του ήρθε εμετός. Ο Άρης τον είδε να χλομιάζει αλλά δεν του είπε τίποτα.

-Δηλαδή όλα τελείωσαν; ρώτησε ο Μάρκος.

-Ναι, απ’ ό,τι φαίνεται.

-Και τώρα μπορούμε να γυρίσουμε στο σπίτι και να ξαναγίνω ένας αποτυχημένος φλαουτίστας;

-Αν αυτό επιθυμείς.

-Αυτό επιθυμώ, ειλικρινά. Δε μου ταιριάζει τόση επιτυχία.

Ο Άρης γέλασε.

-Οι Αθάνατοι λένε ότι πρέπει να μείνεις κι άλλο λίγο στο κρεβάτι, είσαι αδύναμος ακόμα. Και θέλουν να σου ζητήσουν μία ακόμα χάρη πριν φύγουμε.

-Κι άλλη χάρη;

-Θέλουν να ξαναπλέξεις το ξόρκι που κρύβει το Σπίτι από τον έξω κόσμο. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που έγινε και φαίνεται ότι έχει αρχίσει να εξασθενεί. Σε λίγο ο καθένας θα μπορεί να βρει τον Σταθμό και αυτό δεν τους αρέσει καθόλου.

-Και πώς θα το κάνω αυτό;

-Ξέρουν πώς γίνεται, έχουν ένα βιβλίο…

-Πάλι βιβλίο;

-Τελευταία φορά.

-Τους το υποσχέθηκες;

-Εεε… σχεδόν.

-Δεν πιστεύω να ανακατεύτηκε η Άννα -Μαρία;

Ο Άρης τον κοίταξε παρεξηγημένος

-Κυρίως το υποσχέθηκα στη Μαγδαληνή. Αυτή φαίνεται ότι ασχολείται με τα θέματα του σπιτιού.

-Ή ξέρει ότι τη συμπαθώ περισσότερο και το εκμεταλλεύεται.

-Μπορεί, αλλά σε φρόντισε αδιαμαρτύρητα όλες αυτές τις μέρες. Και ξέρεις τι δύσκολος ασθενής είσαι.

Ο Μάρκος τον κοίταξε έκπληκτος. Είχε πράγματι την ανάμνηση μίας γυναίκας να τον φροντίζει, αλλά είχε άλλη στο νου του.

-Η Άννα πού είναι; ρώτησε απότομα.

Ο Άρης βρέθηκε σε λίγο δύσκολη θέση.

-Η Άννα έφυγε, είπε τελικά.

-Έφυγε;

-Ε, ναι, γύρισε στην οδό Παλαιολόγου. Το επόμενο πρωί μετά από την τελετουργία, την κατεβάσαμε στο Καρπενήσι για να πάρει το ΚΤΕΛ.

Ο Μάρκος έδειξε απογοητευμένος.

-Δεν ενδιαφέρθηκε να διαπιστώσει αν ζω ή αν πεθαίνω, ε;

-Έλα τώρα, είσαστε ηλίθιοι και οι δύο. Αν σου αρέσει η Άννα γύρνα πίσω και πες της το, σταμάτα να κάνεις πείσματα, τι άλλο θέλεις ακόμα για να σιγουρευτείς;

Ο Μάρκος κατσούφιασε.

-Μάρκο άκουσέ με, γιατί σας έχω βαρεθεί εσάς τους δυο: αν δε σου αρέσουν τα μπλεξίματα μείνε για πάντα μόνος σου, αλλά χωρίς να ερωτεύεσαι και να τρώγεσαι, το ξέρεις ότι οι έρωτες δεν είναι εύκολοι, πάντα έχουν μπερδέματα. Την Άννα τη θέλεις και σε θέλει κι εκείνη, δεν υπάρχει τίποτα πιο απλό σ’ αυτόν τον κόσμο,

τουλάχιστον για να ξεκινήσετε. Μετά μπορεί να έρθουν τα δύσκολα, αλλά μέχρι τότε θα το έχετε πάρει απόφαση. Αν δεν το αντέχεις, ξέχνα το.

-Καλά, πρέπει να σηκωθώ και να φάω. Μπορώ να σηκωθώ, έτσι δεν είναι;

-Άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Δεν ξέρω αν μπορείς να σηκωθείς, δοκίμασε.

-Και να δούμε και τι θα γίνει με το ξόρκι.

-Σωστά, έκανε ο Άρης καρτερικά.

-Θα είναι το τελευταίο. Και θα το κάνω μόνο και μόνο για να κρύψω τους Αθάνατους και να μην τους ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου!

-Καλά, δες πρώτα αν μπορείς να σηκωθείς.

Όταν Μάρκος άνοιξε ξανά τα μάτια του ήταν πρωί. Ήξερε ότι είχε κοιμηθεί και πάλι πολλές ώρες και προσπάθησε να ξυπνήσει εντελώς και να σηκωθεί. Το σώμα του ήταν βαρύ, όπως και το κεφάλι του και αισθανόταν ότι τα πόδια του δε θα τον κρατούσαν. Έμεινε καθιστός στο κρεβάτι με τα πόδια στο πάτωμα προσπαθώντας να συνέλθει και θυμήθηκε ότι το προηγούμενο απόγευμα δεν είχε καταφέρει να σταθεί όρθιος. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και μπήκε η Μαγδαληνή με την Αιγύπτια. Η Μαγδαληνή προχώρησε εύθυμα προς το μέρος του, ενώ η ηλικιωμένη γυναίκα κάθισε στην πολυθρόνα κοντά στα πόδια του κρεβατιού του.

-Μάρκο, ξύπνησες; Ωραία! Ερχόμασταν ούτως ή άλλως να σου μιλήσουμε.

-Ναι, αλλά αισθάνομαι χάλια. Εχτές ο Άρης μου είπε ότι έχω μόνο ένα καρούμπαλο, αλλά τότε γιατί δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου;

-Έχεις ένα καρούμπαλο, πέντε ράμματα στο αριστερό φρύδι και πολλούς μώλωπες. Τα Δαιμόνια σε χτύπησαν για τα καλά.

-Ωστόσο δεν είμαι καλά. Δεν πονάω πουθενά, αλλά όλο κοιμάμαι και νιώθω απίστευτα αδύναμος. Μήπως έχω και κάτι άλλο; Κάτι που δε φαίνεται; Ας πούμε εσωτερική αιμορραγία ή διάσειση;

-Μην ανησυχείς. Ο γιατρός σε εξέτασε προσεχτικά και μας διαβεβαίωσε ότι είσαι εντάξει.

-Ο γιατρός;

-Ναι, ο γιατρός που παρακολουθεί τον Αλέξανδρο και όποιον άλλο από μας έχει ανάγκη. Ήρθε αμέσως μόλις γυρίσαμε. Ποιος νομίζεις ότι σου έκανε τα ράμματα;

-Ο τοπικός γιατρός; Καλέσατε τον γιατρό του χωριού να με εξετάσει; Και ένα μέρος που το λένε νοσοκομείο δε σας λέει κάτι; Εκεί που κάνουν εξετάσεις, ακτινογραφίες, ξέρεις...

-Ο γιατρός είναι πολύ καλός, Μάρκο, και εσύ ειλικρινά δεν έχεις κάτι που να χρειάζεται νοσοκομείο. Μόνο που…

-Τι;

-Μάλλον έχεις πιάσει μια μαγική αρρώστια, τίποτα φοβερό, φταίει το ότι ήρθες σε παρατεταμένη επαφή με τα Δαιμόνια και το ότι έμεινες τόσο πολλές ώρες στον κόσμο τους. Η επαφή μαζί τους είναι τοξική: προκαλεί ένα είδος μαγικής δηλητηρίασης που εξασθενεί το σώμα. Μην ανησυχείς, θα σου περάσει αργά ή γρήγορα, δεν είναι μόνιμη βλάβη.

Ο Μάρκος αισθανόταν την ανάγκη να ξαπλώσει πίσω πάλι, αλλά έμεινε πεισματικά στη θέση του και κοίταξε κουρασμένα τη Μαγδαληνή για λίγες στιγμές, προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που του έλεγε.

-Δεν υπάρχει φάρμακο γι' αυτό; ρώτησε τελικά.

-Εεε, όχι ακόμα, δηλαδή ναι, αλλά το φάρμακο μπορεί να το φτιάξει μόνο ένας μάγος, πράγμα που κανένας από εμάς δεν είναι, καταλαβαίνεις.

-Η Νατάσσα;

-Μιλήσαμε μαζί της, δεν είχε ιδέα, υποσχέθηκε όμως να βοηθήσει αν της πούμε τι πρέπει να κάνει. Η Λατίφα έψαξε και βρήκε τη συνταγή, θα της την στείλει και θα δούμε.

-Και μέχρι τότε θα είμαι έτσι; έκανε ο Μάρκος μίζερα. Έγειρε στο πλάι μέχρι να ακουμπήσει το κεφάλι του στο μαξιλάρι, δεν είχε ούτε τη δύναμη να ανεβάσει τα πόδια του στο κρεβάτι.

Η Λατίφα πήρε τον λόγο:

-Άκου Μάγε, εγώ διάβασα πολλά βιβλία που γράφει για Δαιμόνια και μαγικές αρρώστιες. Θυμόμουνα να βλέπω συνταγή. Έψαξα πολύ και σήμερα πρωί πρωί να τη! Ο Νίκος στέλνει τώρα με το e-mail σε Κρήτη. Η Νατάσσα είναι καλή μάγισσα, πολλά ξέρει, θα καταφέρει να φτιάχνει τον φάρμακό σου. Μη στεναχωριέσαι.

Ο Μάρκος ήθελε να βάλει τις φωνές, να ρωτήσει αν το ήξεραν αυτό όταν τον έστειλαν στη διάσταση των Δαιμονίων, αλλά δεν είχε κουράγιο. Το κεφάλι του γύριζε.

-Και αν δεν μπορέσει να το φτιάξει; ρώτησε αδύναμα.

-Θα γίνεις καλά, αλλά πιο αργά. Με φάρμακο γρήγορα καλά, χωρίς φάρμακο αργά. Εγώ έχω διαβάσει πολλά βιβλία γι' αυτά τα πράγματα, πιο παλιά έχω μιλήσει με μάγους, η συνταγή καλή, την έχουν φτιάξει και άλλοι παλιά. Και καθόλου αλήθεια

ότι κανένας δε γύρισε από τα Δαιμόνια. Γύρισαν μερικοί μάγοι και έγιναν καλά, όλα εντάξει.

-Και πώς θα φέρει το φάρμακο;

-Θα το στείλει με κούριερ στο σπίτι της Ελένης, της κοπέλας που βοηθάει στην κουζίνα, μην ανησυχείς γι' αυτό, είπε η Μαγδαληνή. Εσύ κοίτα τώρα να ξεκουραστείς.

Τον βοήθησε να ταχτοποιηθεί στο κρεβάτι καταλαβαίνοντας την αδυναμία του.

-Θα σου φέρω ένα γάλα, του είπε.

-Αν τολμήσεις θα κάνω εμετό.

-Τότε ένα τσάι με φρυγανιές.

-Μαγδαληνή, πού είναι ο Άρης;

-Έφυγε σήμερα το πρωί. Έπρεπε να πάει να δουλέψει μερικές μέρες, να κάνει τα μαθήματά του. Θα γυρίσει το σαββατοκύριακο για να σε πάρει, κοίτα να έχεις γίνει καλά μέχρι τότε.

-Δεν μου είπε τίποτα.

-Δεν ήθελε να σε ταράξει εχτές.

Ο Μάρκος θα ήθελε σίγουρα να πει κι άλλα, δεν του άρεσε που τον είχαν αφήσει μόνο του στα χέρια των Αθανάτων στην κατάσταση που βρισκόταν, αλλά τα βλέφαρά του βάραιναν και προτίμησε να αφήσει να τον πάρει ο ύπνος.

Αυτή τη φορά ήταν ο Κωνσταντίνος Κόντογλου που τον ξύπνησε. Είχε στο πρόσωπό του ένα πονηρό χαμόγελο όπως πάντα, και ένα ύφος που έλεγε ότι δεν συμβαίνει τίποτα σοβαρό.

-Έλα αγόρι, σου έφερα σούπα, είπε. Τον βοήθησε να ανακαθίσει και έβαλε από πάνω του έναν δίσκο από αυτούς με τα αναδιπλούμενα πόδια. Επάνω τοποθέτησε ένα πιάτο με κρεατόσουπα.

-Δε σκοπεύω να σε ταΐσω, κοίτα να τα καταφέρεις μόνος σου.

Ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι πεινούσε πολύ, αλλά όταν έπιασε το κουτάλι, το χέρι του έτρεμε. Σίγουρος ότι θα χύσει τη σούπα παντού, δοκίμασε να μεταφέρει μια μικρή κουταλιά στο στόμα του. Ο Κωνσταντίνος αναστέναξε.

-Εντάξει, κάθισε λίγο πιο όρθιος, θα σε βοηθήσω, του είπε. Του ταχτοποίησε τα μαξιλάρια, έπιασε το κουτάλι και άρχισε να τον ταΐζει. Η αλήθεια είναι ότι τα κατάφερνε περίφημα σ' αυτό και ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν είχε αποκτήσει παιδιά στη μακρόχρονη ζωή του.

-Δε θυμάμαι να ήμουνα τόσο χάλια χτες, παρατήρησε ανάμεσα σε δύο κουταλιές.

-Μπορεί όχι, αλλά δεν έχει πια σημασία. Φάε το φαΐ σου, η Μαγδαληνή είπε πρώτα να το φας όλο και μετά να σου πω τα νέα. Ο Κωνσταντίνος χαμογελούσε πονηρά.

-Κάνω γύρω στη μία ώρα να φάω από τότε που είμαι έτσι, επεσήμανε ο Μάρκος.

Ο Κωνσταντίνος του έδειξε ένα μπουκαλάκι που είχε ακουμπήσει πάνω στο κομοδίνο του.

-Μαντεύεις τι είναι αυτό; Έφτασε σήμερα από το Ρέθυμνο, είναι το φάρμακό σου. Σε δύο μέρες θα είσαι περδίκι.

Ο Μάρκος κατάπιε μια μπουκιά για να μπορέσει να χαμογελάσει.

-Η Νατάσσα είπε να το πάρεις σε τρεις δόσεις και πάντα μετά το φαγητό. Ευχαριστημένος;

-Θα ήμουνα περισσότερο ευχαριστημένος αν είχατε προνοήσει να το παρασκευάσετε πριν πάω στα Δαιμόνια και το είχα πάρει από την πρώτη μέρα.

-Έλα, μην είσαι γκρινιάρης. Η Νατάσσα σου έστειλε και ένα γράμμα. Ο Κωνσταντίνος έβγαλε έναν φάκελο από την τσέπη του και του τον έδωσε.

Ο Μάρκος τον άνοιξε και άρχισε να διαβάζει. Σύντομα κατάλαβε ότι δεν κουράζονταν μόνο τα μάτια του από το διάβασμα, αλλά ακόμα και το χέρι του που κρατούσε το χαρτί. Έκανε κουράγιο, γιατί αφού παρέλαβε το φάκελο κλειστό δεν ήθελε να βάλει τον Κωνσταντίνο να του το διαβάσει.

Η Νατάσσα έγραφε:

“Αγαπητέ Μάρκο.

Έμαθα τα κατορθώματά σου και να ξέρεις ότι είμαι πολύ περήφανη για σένα. Θα το έχεις ακούσει πολλές φορές τώρα πια, αλλά επέτρεψέ μου να σου το πω κι εγώ ότι απέδειξες πως είσαι ένας μεγάλος μάγος, αντάξιος της φήμης που ακολουθεί εδώ και πολλές γενιές την οικογένειά σου.

Οι Αθάνατοι με πληροφόρησαν για τη δηλητηρίαση που έπαθες και μου έστειλαν τη συνταγή να παρασκευάσω ένα φίλτρο που θα σε θεραπεύσει άμεσα. Φυσικά δεν μπήκαν στον κόπο να παρασκευάσουν το φίλτρο από πριν για να σε γλιτώσουν από την ταλαιπωρία, αλλά δεν περίμενα τίποτα καλύτερο από αυτούς! Ακολούθησα την συνταγή όσο πιο πιστά μπορούσα, αν και κάποια βότανα που ζητούσε δεν μπόρεσα να τα βρω και τα αντικατέστησα με άλλα. Έχω κάποια πείρα στα φίλτρα, οπότε

πιστεύω ότι θα έχει επιτυχία και έτσι. Να το πάρεις σε τρεις δώσεις, μία μετά από κάθε γεύμα. Πιστεύω ότι ήδη με την πρώτη δόση θα νιώσεις καλύτερα.

Η κόρη μου σου στέλνει τα χαιρετίσματά της και ακόμα και η γιαγιά ρωτάει πού και πού για σένα. Ευχόμαστε όλα να πάνε καλά στη ζωή σου.

Με εκτίμηση

Νατάσσα Καπουράκη."

6.

Ήταν ένα ηλιόλουστο πρωινό. Το χιόνι δεν είχε κατέβει ακόμα αρκετά χαμηλά και ο ήλιος άστραφτε στα παράθυρα του σαλονιού. Μέσα, δίπλα στο τζάκι που ο Άρης και ο Μάρκος έπιναν ζεστό καφέ, είχε μια ευχάριστη ζεστούλα. Ο Μάρκος ήξερε ότι σύντομα θα έπρεπε να γυρίσουν στην Αθήνα, κυρίως για χάρη του Άρη. Δεν μπορούσε να λείπει συνέχεια από τη δουλειά του και να αλλάζει τις ημέρες των μαθημάτων. Ήταν Δευτέρα και το πρωί είχε αναγκαστεί να τηλεφωνήσει και πάλι και να πει ένα ψέμα, αφού για άλλη μία φορά δε βρισκόταν στο ωδείο. Βέβαια για να καταφέρει να πιάσει σήμα χρειάστηκε να βγει από την ακτίνα δράσης του ξορκιού απόκρυψης και να φτάσει σχεδόν μέχρι το χωριό. Ο Μάρκος ήταν πολύ περήφανος με την επιτυχία του ξορκιού του, αν και οι Αθάνατοι έδειχναν εξαιρετικά ενοχλημένοι που ούτε τα κινητά ούτε το ίντερνετ λειτουργούσαν πια στο Σταθμό.

Ο Γρηγόρης και η Αναστασία κάθονταν μαζί τους στο σαλόνι. Σε λίγο ήρθε και ο Νίκος με τη Μαγδαληνή. Ο Μάρκος στράβωσε όταν είδε τον Νίκο, αλλά ο Νίκος στραβοκοίταξε τον Άρη. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα ελαφρώς πρησμένο στη δεξιά πλευρά.

-Νομίζω ότι πρέπει να φύγουμε αύριο, είπε ο Μάρκος. Διαφορετικά ο Άρης θα μείνει χωρίς δουλειά και δε θα μπορεί να με τρέφει τον υπόλοιπο χειμώνα!

-Γιατί δε μένετε να περάσετε τον χειμώνα εδώ; πρότεινε ο Γρηγόρης. Πολύς κόσμος θα μείνει εδώ φέτος.

-Ευχαριστούμε, αλλά δεν γίνεται, είπε ευγενικά ο Άρης.

-Δεν έχουμε και τόσο χρόνο για χαλάρωμα, μην ξεχνάς ότι εμείς έχουμε μόνο καμιά πενηνταριά χρόνια ζωής ακόμα, είπε ο Μάρκος χαμογελώντας στραβά.

-Πολύ αισιόδοξος είσαι, απάντησε ο Άρης.

Οι Αθάνατοι έδειξαν σοκαρισμένοι.

-Ώστε οι δρόμοι μας χωρίζουν… έκανε ο Γρηγόρης με ύφος που μαρτυρούσε μία αναπάντεχη απογοήτευση. -Ωστόσο θα ήθελα να μάθω μερικά πράγματα για τον κόσμο των Δαιμονίων, αν δεν έχεις αντίρρηση.

Ο Μάρκος συγκατένευσε. Το κέφι του είχε φτιάξει μετά την ανάρρωσή του και η προοπτική να επιστρέψει στο σπίτι του τον χαροποιούσε ακόμα περισσότερο.

-Και βασικά πώς ήταν η πόλη των Δαιμονίων; Δεν έχω γνωρίσει από κοντά κανέναν άλλον που να έχει επιστρέψει από κει για να μου πει τι είδε.

Ο Μάρκος τον κοίταξε αβέβαια. -Αυτό είναι κάτι που με προβληματίζει κι εμένα, παραδέχτηκε. Θα περίμενε κανείς κάτι απόκοσμο, στο κάτω κάτω τα Δαιμόνια είναι κάτι σαν σκιές, κι όμως η πόλη τους… έμοιαζε περισσότερο σα μία βυζαντινή πολιτεία χτισμένη πάνω σε έναν λόφο, με στενά δρομάκια, μεσαιωνική πλατεία, μισογκρεμισμένα πέτρινα σπίτια, πόρτες με βαθιά κουφώματα… πώς είναι δυνατόν αυτό;

Ο Γρηγόρης κοίταξε σκεφτικά τη γυναίκα του.

-Κοίτα Μάρκο... απάντησε εκείνη προσεχτικά, η πόλη μάλλον δεν ήταν έτσι όπως την είδες. Δεν ξέρω με σιγουριά βέβαια, όπως είπε και ο Γρηγόρης δεν έχουμε γνωρίσει κανέναν που να μας έχει μιλήσει γι' αυτήν από πρώτο χέρι, αλλά υποψιάζομαι ότι τον τόπο αυτό τον δημιούργησε το μυαλό σου όπως ήθελε. Τον προσάρμοσε απλά σε κάτι που του ήταν γνωστό.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. -Θέλεις να πεις ότι δεν τον είδα πραγματικά;

-Τον είδες αφού πήγες εκεί, άλλωστε ένοιωσες τις συνέπειες του ταξιδιού, αλλά και όχι, δεν τον είδες όπως ήταν πραγματικά. Μπορεί να έχει μια μορφή που το δικό μας μυαλό να μη μπορεί να συλλάβει. Κάποιος άλλος μπορεί να το έβλεπε σαν κάτι διαφορετικό.

-Έχει δίκιο, πετάχτηκε ο Άρης. Εγώ, εκείνη τη μέρα που κοίταξα μέσα από το Άνοιγμα είδα κάτι που μου φάνηκε σαν αμμόλοφοι, ενώ η Άννα μου είπε ότι είδε ένα πετροβούνι. Και οι δύο πάντως βλέπαμε φωτιές αναμμένες ολόγυρα.

-Πιθανώς αυτό που είδατε εσείς να πλησίαζε περισσότερο στην πραγματικότητα, αφού ήσασταν απ' έξω και το μυαλό σας δεν είχε επηρεαστεί τόσο από τα Δαιμόνια. Ο Μάρκος την είδε σαν ένα μέρος που ήταν πιο κοντά στις δικές του εμπειρίες, το μυαλό του ήταν πολύ φορτωμένο για να συλλάβει κάτι καινούριο και ανέσυρε μάλλον κάτι έτοιμο, που υπήρχε ήδη στην μνήμη του.

-Ναι, είχα πράγματι την εντύπωση ότι ήταν ένα μέρος οικείο.

-Ίσως ένα μέρος που είχες πάει κάποτε. Ίσως πολλές φορές, όταν ήσουν μικρότερος. Ίσως ένα μέρος κοντά στο χωριό που πέρασες τα παιδικά σου χρόνια.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους σκεφτικά.

-Και πώς ήταν… θέλω να πω τι έζησες εκεί μέσα; αποτόλμησε ο Γρηγόρης.

-Εκεί μέσα έπαθα αμνησία, δήλωσε κοφτά ο Μάρκος αποφασισμένος πως δεν είχε νόημα να κρύψει τίποτα. -Όσο ήμουν σ' εκείνη την πόλη ξέχασα ποιος είμαι και πού θέλω να πάω. Ξέχασα τα πάντα, αν δεν είχα μαζί μου το Φυλαχτό θα ήταν αδύνατο να ξαναγυρίσω, ακόμα και αν έβρισκα τον δρόμο: απλά δεν ήξερα πού να ξαναγυρίσω.

-Ναι... είναι μία τεχνική των Δαιμονίων για να παγιδεύουν τους «επισκέπτες», συμφώνησε η Αναστασία. Μάλλον γι' αυτό οι περισσότεροι δεν επιστρέφουν από εκείνον τον τόπο, γιατί ξεχνάνε τα πάντα.

-Και έγινε μάχη, συνέχισε ο Μάρκος. Τα Δαιμόνια χτυπούσαν για να σκοτώσουν, νομίζω ότι θα το έκαναν αν τους έδινα την ευκαιρία. Ήταν απίστευτη τύχη που κατάφερα για μια στιγμή να συνέλθω και να σκεφτώ.

-Γιατί όλα τα αποδίδεις στην τύχη; διαμαρτυρήθηκε η Μαγδαληνή. -Κατάφερες να συνέλθεις γιατί η Κατερίνα κι εμείς σου στείλαμε ενέργεια για να μπορέσεις να λειτουργήσεις. Και η Άννα σου έδωσε το φυλαχτό πριν περάσεις την Πύλη. Νομίζω ότι το κουβαλούσε μαζί της καιρό.

Ο Μάρκος δε βρήκε τίποτα να απαντήσει. Η αλήθεια είναι ότι όσο είχε διαρκέσει αυτή η ιστορία, είχε συνέχεια την αίσθηση ότι ήταν υπερβολικά τυχερός. Πάντως δεν είχε σημασία τώρα πια. Τώρα είχαν όλα τελειώσει – αισίως.

-Αλλά πώς κατάφερες να τους ξεφύγεις; ρώτησε ο Γρηγόρης που φαινόταν να έχει όρεξη να ακούσει ηρωικά κατορθώματα.

-Είχα μαζί μου ένα μπουκαλάκι, είπε απλά ο Μάρκος.

Το έκπληκτο βλέμμα τους τον έκανε να συνεχίσει βαριεστημένα:

-Λέγεται Φιαλίδιο συμπυκνωμένης ομίχλης, ελευθερώνει έναν καπνό που σε ακολουθεί. Τα Δαιμόνια δεν μπορούσαν να με δουν όσο με κάλυπτε ο καπνός.

Οι Αθάνατοι δεν έδειξαν να ικανοποιούνται αρκετά με τις απαντήσεις του, αλλά εκείνος δεν ήταν διατεθειμένος να πει άλλα. Η αναφορά στο ταξίδι του στην πόλη των Δαιμονίων είχε ήδη αρχίσει να τον καταθλίβει.

-Θέλω κι εγώ να ρωτήσω κάτι, είπε, ίσως για ν' αλλάξει κουβέντα. Μήπως ξέρει κανείς τι είναι η Δοκιμασία της Αποφασιστικότητας και της Ολιγοψυχίας; Υποτίθεται

ότι πέρασα μια τέτοια δοκιμασία για να μου φανερωθεί η γραφή της περγαμηνής, αλλά δεν θυμάμαι να έγινε ποτέ κάτι τέτοιο.

Στα πρόσωπα των Αθάνατων είδε πως δεν είχαν ιδέα για τι πράγμα μιλούσε, όμως ο Άρης τον κοίταξε έκπληκτος.

-Αλήθεια δε θυμάσαι να έγινε κάτι τέτοιο; Μήπως είσαι ακόμα επηρεασμένος από την αμνησία της πόλης των Δαιμονίων; Για σκέψου καλύτερα.

-Λοιπόν; ρώτησε ο Μάρκος όταν βρέθηκαν οι δυο τους στο αυτοκίνητο.

-Τι λοιπόν;

-Για τη δοκιμασία… όσο κι αν έσπασα το κεφάλι μου δεν το βρήκα και εσύ φαίνεσαι να έχεις καταλάβει.

-Μα είναι φανερό, δεν είναι; Ήσουν πολύ αποφασιστικός από τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας στο Σπίτι των Αθανάτων. Και πιο πριν δηλαδή, αλλά ειδικά από τη στιγμή που ήρθαμε εδώ δε σήκωνες κουβέντα για τίποτα. Έδινες διαταγές, έπαιρνες αποφάσεις, δεν ήθελες συμβουλές…

Ο Άρης χαμογέλασε. -Ήσουν πολύ αποφασιστικός για κάποιον που αρχικά δεν ήθελε να μπλέξει. Νομίζω ότι αν αυτό ήταν μια δοκιμασία, την πέρασες επάξια.

-Λες; Και της Ολιγοψυχίας;

-Θα έλεγα ότι την πέρασες εκείνο το βράδυ που μέθυσες. Εκεί λιποψύχησες πραγματικά, ήθελες να φύγεις, νόμιζες ότι ήταν αδύνατο να τα καταφέρεις. Εκεί φοβήθηκα μήπως τα παρατήσεις, ωστόσο το ξεπέρασες. Μπορεί λοιπόν να ήταν αυτή η δοκιμασία στην οποία υποβλήθηκες, ποιος ξέρει.

-Ναι, μπορεί, αν και νομίζω ότι απλά είχα πιει λίγο παραπάνω, τέλος πάντων. Ο Μάρκος ευθύμησε ξαφνικά.

-Είναι αλήθεια αυτό που άκουσα; Χτύπησες τον Νίκο; Το στόμα του ήταν ακόμα λίγο πρησμένο χτες.

-Ε ναι… ήταν μία συμβολική γροθιά στη μούρη όλων των Αθανάτων… και έπειτα ο Νίκος είχε ένα ύφος που με εξόργισε, είπε ο Άρης συνεσταλμένα.

-Δεν με ενδιαφέρουν οι συμβολικές γροθιές. Για τη μούρη του Νίκου πάντως οφείλω να σου πω συγχαρητήρια και ευχαριστώ. Καιρό τώρα ονειρευόμουν να του δώσω εγώ μια στη μούρη. Με γλίτωσες από μία πολύ δυσάρεστη θέση!

Επίλογος

Η Άννα μισοκοιμόταν στο δωμάτιό της. Πήγαινε λίγος καιρός τώρα που είχε πιάσει δουλειά σε μια καφετέρια – εστιατόριο – μπαρ και από τότε δούλευε πολύ και κοιμόταν τις πιο αλλοπρόσαλλες ώρες. Όταν δε δούλευε έβγαινε συχνά με την παλιά της παρέα και περνούσε ξανά αρκετό χρόνο με τη Χριστίνα ή στο πατρικό της σπίτι. Δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποιο ικανοποιητικό επιχείρημα που να εξηγούσε το γιατί ήθελε κάποτε να ξεφύγει απ' αυτούς. Ωστόσο σήμερα ήταν παραμονή Χριστουγέννων και είχε ρεπό. Την επόμενη θα πήγαινε στο σπίτι της να περάσει τα Χριστούγεννα με τους δικούς της, αλλά απόψε είχε υποσχεθεί στον Άρη να μείνει και να τον βοηθήσει στο τραπέζι που σχεδίαζε για το βράδυ. Το πρωί τον είχε βοηθήσει να καθαρίσει το σπίτι και να κάνει κάποιες προετοιμασίες, αλλά τώρα ήταν προχωρημένο απόγευμα και η Άννα χουζούρευε ακόμα κάτω από την κουβέρτα. Το σπίτι ήταν ζεστό, η μυρωδιά από το ψητό κρέας έφτανε ως το δωμάτιό της ανακατεμένη με την μυρωδιά από το αναμμένο τζάκι. Άκουγε από ώρα τον Άρη στον κάτω όροφο να πηγαινοέρχεται και να ακούει μουσική και ήξερε ότι έπρεπε να κατέβει για να τον βοηθήσει, αλλά αισθανόταν μια γλυκιά τεμπελιά και μια άρνηση να σηκωθεί από το ζεστό της κρεβάτι. Άλλωστε με όλη αυτή τη φασαρία και τις μυρωδιές, το σπίτι είχε αποκτήσει μια οικογενειακή ατμόσφαιρα που τη νανούριζε.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα του δωματίου της. Θα ήταν ο Άρης που ερχόταν να την ξυπνήσει για να κατέβει επιτέλους να βοηθήσει. Ήταν δίκαιο, δεν μπορούσε να το αρνηθεί, έπρεπε να σηκωθεί.

-Έλα, μπες, είπε μισοκοιμισμένα.

Η πόρτα άνοιξε, κάποιος γλίστρησε μέσα και άναψε το πορτατίφ του γραφείου. Όταν η Άννα μισάνοιξε τα μάτια της, ο Μάρκος στεκόταν όρθιος από πάνω της.

-Καλησπέρα, της είπε και κάθισε με άνεση στην άκρη του κρεβατιού της.

Η Άννα νόμισε ότι η καρδιά της σταμάτησε για μισή στιγμή και στη συνέχεια άρχισε να χτυπάει βροντερά. Συνειδητοποίησε ότι είχε καταφέρει να αποφύγει να τον συναντήσει μετά από εκείνο το βράδυ της τελετουργίας και η παρουσία του στο δωμάτιό της τής προκαλούσε μια ταραχή που δεν μπορούσε να κρύψει επιτυχώς.

-Τι κάνεις εσύ εδώ; ρώτησε, όχι τόσο αυστηρά όσο θα ήθελε.

-Έχω να σε δω πολύ καιρό και μιας και σήμερα το βράδυ θα συναντιόμασταν ούτως ή άλλως...

-Ήρθες να προετοιμάσεις το έδαφος. Η Άννα ομολόγησε στον εαυτό της ότι αυτό την ανακούφιζε κάπως. Είχε φανταστεί τη βραδιά, με τον Μάρκο κι εκείνη να κάθονται στο ίδιο τραπέζι και να προσπαθεί να μην του απευθύνει το λόγο και να μην ρίχνει το βλέμμα της επάνω του. Το είχε φανταστεί εξουθενωτικό. Προφανώς το ίδιο είχε σκεφτεί κι εκείνος.

-Κάπως έτσι, της απάντησε ήρεμα. Πήρε μία ανάσα: -Γιατί χάθηκες τόσο πολύ;

-Εσύ δε μου ζήτησες να μείνω μακριά σου;

-Δεν εννοούσα για τόσο πολύ καιρό.

Η φωνή του είχε έναν ουδέτερο τόνο, που δεν της επέτρεπε να εξιχνιάσει τις προθέσεις του. Ανακάθισε· τι ήταν πάλι αυτό το καινούριο παιχνίδι, πάνω που νόμιζε πως είχε βάλει τα πράγματα σε μία τάξη;

-Άλλωστε δεν περίμενα ότι θα το έπαιρνες τόσο στα σοβαρά, συνέχισε εκείνος.

Τον κοίταξε αγανακτισμένη.

-Δεν πίστευες το ίδιο τότε. Το πήρα στα σοβαρά γιατί έτσι το ήθελες. Και γιατί κινδύνευε η ζωή σου.

-Δεν έχω ακούσει κανέναν που να κινδυνεύει η ζωή του απ' αυτό!

Η Άννα θύμωσε κάπως.

-Αυτά τα λες τώρα, που έχουν τελειώσει όλα και έχεις χαλαρώσει. Τότε δεν ήθελες να με βλέπεις στα μάτια σου... γιατί έρχεσαι να μου ζητήσεις τα ρέστα;

-Δεν το βρίσκεις υπερβολικό να κρύβεσαι εδώ και έναν μήνα;

-Έκανα απλά ό,τι μου ζήτησες.

-Νομίζεις ότι αυτό σου ζήτησα; Σοβαρά τώρα; Είναι δυνατόν να πίστεψες κάτι τέτοιο;

Ο Μάρκος την κοιτούσε αγέλαστος. Τι ζητούσε απ' αυτήν έτσι ξαφνικά; Δεν περίμενε φυσικά να του ομολογήσει ότι της ήταν πιο εύκολο να μην τον βλέπει.

-Εντάξει, ο συναγερμός λήγει και θα πάψω να σε αποφεύγω, ευχαριστημένος; έκανε ανόρεχτα.

-Αρκετά, αν και με πείραξε πολύ που δεν έμεινες να μάθεις πώς τα πάω μετά το ταξίδι μου στην άλλη διάσταση. Κινδύνεψα στ' αλήθεια εκεί πέρα και μετά ήμουνα άρρωστος για πολλές μέρες και δεν μπορούσα να πάρω τα πόδια μου. Δεν μπορούσα ούτε να κρατήσω το κουτάλι για να φάω. Και ήμουν μόνος μου με τους Αθάνατους!

Μα τι ήθελε τέλος πάντων;

-Μάθαινα πώς τα πας, δεν ήταν και τόσο δύσκολο... άκου, νομίζω πως έκανα ό,τι μπορούσα. Κι εσύ άλλωστε δεν μπήκες ποτέ στον κόπο να με ευχαριστήσεις που κινδύνεψα για να σου δώσω το φυλαχτό. Απ' ό,τι έμαθα έπαιξε καθοριστικό ρόλο.

-Η αλήθεια είναι ότι δε μου έδωσες την ευκαιρία.

Ο Μάρκος συνέχιζε να είναι βλοσυρός και το επίμονο βλέμμα του της προκαλούσε νευρικότητα.

-Είπες ότι μου το δίνεις για να μπορέσω να ξαναγυρίσω κοντά σου. Λοιπόν τα κατάφερα, μόνο που δε σε βρήκα εκεί.

Η Άννα ήθελε να τελειώσει αυτή η συζήτηση.

-Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις, ομολόγησε. Θέλεις να τσακωθούμε; Θέλεις να συνεχίσουμε όπως πριν σα να μη συνέβη τίποτα; Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη για τίποτα από τα δύο και τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για κουβέντες: πρέπει να φύγεις για να αλλάξω. Ο Άρης με περιμένει να τον βοηθήσω, θα έχει κάνει τα πάντα μόνος του μέχρι να κατέβω και δε θα του αρέσει αυτό.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και προχώρησε προς την ντουλάπα για να ψάξει τα ρούχα της.

-Τον βοήθησα εγώ, έχει τελειώσει σχεδόν, είπε ο Μάρκος χωρίς να κουνηθεί.

-Ωραία, τώρα θα τα ακούσω κι από 'κείνον… δε βγαίνεις έξω; Θα κατέβω σε δέκα λεπτά.

Ήταν φανερό όμως πως η συζήτηση δεν είχε τελειώσει. Ο Μάρκος συνέχιζε να κάθεται αναιδώς στο κρεβάτι της και να την κοιτάει εξεταστικά. Τελικά φαίνεται ότι πήρε την απόφαση να καταλήξει κάπου:

-Θα σου πω τι θέλω, άλλωστε γι' αυτό ήρθα εδώ απόψε: επειδή δε μου αρέσει να το σκέφτομαι συνέχεια και επειδή ξέρω ότι αν δεν τελειώσουμε τώρα αυτή τη κουβέντα θα ψάχνω διαρκώς μία άλλη ευκαιρία για να σε ξεμοναχιάσω και να σου μιλήσω, όσο και να το θέλεις, δε θα φύγω από εδώ μέσα αν δεν πάρω μια εντελώς ξεκάθαρη απάντηση. Έχει περάσει αρκετός καιρός, αλλά και πάλι όχι και τόσο πολύς. Πιστεύεις ότι η σύντομη ιστορία μας έχει τελειώσει;

Η Άννα ξεροκατάπιε. Ο Μάρκος συνέχιζε να μην χαμογελάει και αυτό δεν ήταν καλό σημάδι. Δεν ήταν προετοιμασμένη για μία τέτοια εξέλιξη.

-Δεν ξέρω, εσύ τι νομίζεις; ρώτησε διερευνητικά.

-Εγώ ξέρω πολύ καλά τι θέλω.

-Αλήθεια; Τι θέλεις;

-Να δοκιμάσουμε άλλη μία φορά, νομίζω ότι τώρα είμαστε πιο ήρεμοι και μπορούμε να τα καταφέρουμε καλύτερα, απάντησε απτόητος.

Η Άννα άφησε να της ξεφύγει ένα νευρικό γέλιο. Ήταν το πιο γελοίο πέσιμο που της είχαν κάνει ποτέ. Κάθισε κι αυτή στο κρεβάτι για να ζυγίσει για λίγο την κατάσταση.

-Το λες σοβαρά, ε;

-Όπως βλέπεις.

-Μα άφησες να περάσει πάνω από μήνας που αποφεύγαμε ο ένας τον άλλο. Δεν έχουμε καν συναντηθεί, αν και μένουμε απέναντι, και νόμιζα ότι εσύ ήσουν αυτός που με απέρριψε, ή κάνω λάθος;

Ο Μάρκος έτριψε το πιγούνι του κάπως αμήχανα.

-Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να απολογηθώ για ό,τι έγινε τότε, υπήρχε μεγάλη ψυχολογική φόρτιση. Ούτε και περιμένω από σένα να απολογηθείς. Απλά σου κάνω μία πιο ψύχραιμη πρόταση. Λοιπόν; Την απορρίπτεις;

-Όχι, δεν την απορρίπτω, ξέσπασε η Άννα, θα πρέπει να είσαι ηλίθιος αν σκέφτηκες κάτι τέτοιο. Άλλωστε είμαι σίγουρη ότι ο Άρης σου τα έχει πει όλα με το νι και με το σίγμα!

-Αυτό να λέγεται.

Η Άννα αισθάνθηκε να χαλαρώνει ξαφνικά και γέλασε.

-Ώστε έρχεσαι να κάνεις μία τόσο γενναία πρόταση εκ του ασφαλούς; τον πείραξε.

Κι ο Μάρκος άφησε επιτέλους ένα στραβό χαμόγελο.

-Πάντως πρέπει στ' αλήθεια να ντυθώ και να κατέβω κάτω να βοηθήσω τον Άρη, του είπε χωρίς να κουνηθεί από η θέση της.

-Έχω πάρει άδεια για σένα, είπα ότι ανάλογα με την έκβαση της υπόθεσης μπορεί να καθυστερήσεις λίγο.

-Μπα; Και ποια είναι η έκβαση της υπόθεσης;

Ο Μάρκος σηκώθηκε και έκλεισε την πόρτα της. -Αυτό θα το δούμε ευθύς αμέσως, είπε. Αρχικά σκέφτηκα να σε δωροδοκήσω λιγάκι.

-Τι εννοείς;

Έβγαλε από τη τσέπη του ένα κουτάκι και της το έδωσε. Ξαφνικά φάνηκε λίγο ντροπαλός. Το κουτάκι περιείχε ένα μακρύ κρεμαστό με ασημένια στολίδια και πράσινες χάντρες.

-Φαίνεται ότι δεν είσαι η μόνη που δίνει μενταγιόν με πράσινες χάντρες, της είπε. Αυτό το πήρα από τον Παλαιοπώλη εκείνη τη μέρα που του πούλησα το περιδέραιο και το καμπανάκι. Είχα σκοπό να σου το δώσω αμέσως αλλά αρχίσατε να με κράζετε κι έτσι… μετά ήθελα να σου το δώσω κάποια άλλη στιγμή αλλά ποτέ δε βρήκα την ευκαιρία. Όπως και να 'χει πάρ' το, είναι δικό σου. Ο Παλαιοπώλης με διαβεβαίωσε ότι δεν είναι μαγικό.

-Και το άλλο; Αυτό που σου έδωσα εκείνο το βράδυ;

-Εκείνο κάπου το έχασα, όταν ξύπνησα στο Σπίτι των Αθανάτων δεν το είχα πια.

-Κρίμα. Ήταν σημαντικό αντικείμενο και το ήθελα για ενθύμιο.

-Δεν πειράζει, καλύτερα. Δεν θέλω άλλη μαγεία στη ζωή μου, ειλικρινά. Κράτα αυτό για ενθύμιο, τουλάχιστον αυτό είναι ακίνδυνο.

Στο τραπέζι οι εκπλήξεις ήταν πολλές. Η Άννα και ο Μάρκος άργησαν κάπως να κατέβουν και, όταν επιτέλους βρέθηκαν στο σαλόνι, βρήκαν εκεί τον Νίκο και τη Μαγδαληνή. Η Άννα δεν είχε πάρει χαμπάρι ότι τις τελευταίες μέρες η Μαγδαληνή είχε μετακομίσει στο διπλανό σπίτι μαζί του. Ο Μάρκος χάρηκε πολύ που την είδε. Οι σχέσεις τους, ιδιαίτερα από τότε που τον είχε φροντίσει στο Σπίτι των Αθανάτων, είχαν γίνει πολύ στενές. Η Μαγδαληνή δήλωσε ότι είχε αποφασίσει να αφήσει για λίγο το Σπίτι και τον Αλέξανδρο τον Γέρο, γιατί θεωρούσε ότι ήταν καιρός να βγει στον έξω κόσμο. Ήταν τόσα πολλά αυτά που είχαν αλλάξει, είπε, και ήθελε επιτέλους να τα δει από κοντά και όχι να τα μαθαίνει από την τηλεόραση ή από τις περιγραφές των άλλων. Ο Νίκος της είχε ζητήσει να μείνει μαζί του και έδειχνε ιδιαίτερα χαρούμενη και ανανεωμένη. Ήταν σωστό, άλλωστε ο Νίκος ήταν κάποιος που δε θα γερνούσε, δε θα πέθαινε και που δε θα χρειαζόταν να του πει ψέματα ή να τον εγκαταλείψει, σκέφτηκε ο Μάρκος.

Και ο Νίκος φαινόταν πολύ καλύτερα.

-Και ο Αλέξανδρος; Ποιος θα τον φροντίζει; ρώτησε η Άννα.

-Δεν θα το πιστέψεις: ο Γρηγόρης και η Αναστασία αποφάσισαν να μείνουν μαζί του στον Σταθμό. Θα μείνουν για κάμποσο καιρό, πιστεύω. Τώρα που θα κάνουν και μωρό...

-Μωρό;

-Ναι, τον Αθάνατο του 21ου αιώνα, όπως ελπίζουν. Η Αναστασία είναι έγκυος. Αυτός ήταν και ο λόγος που καθυστερούσε τόσο να έρθει από τη Ρώμη. Η εγκυμοσύνη της μόλις είχε αρχίσει όταν βρέθηκε εκεί και φαίνεται πως είχε κάποιες

επιπλοκές στην αρχή… τώρα πάντως πάει μια χαρά. Είναι η πρώτη φορά που μία Αθάνατη μένει έγκυος από άλλον Αθάνατο και έχουμε όλοι μεγάλη αγωνία. Ο Γρηγόρης και η Αναστασία είναι ιδιαίτερα χαρούμενοι.

-Μα θα είναι και το παιδί τους Αθάνατος;

-Αυτό δεν το ξέρει κανείς. Δεν έχει ξανασυμβεί κάποιος να γεννηθεί έτσι, θα είναι μια καινούρια εμπειρία.

-Αυτό μας έλειπε τώρα, να αρχίσουν να αναπαράγονται κιόλας μεταξύ τους, ψιθύρισε ο Μάρκος στον Άρη που καθόταν δίπλα του, κάπως τρομαγμένος.

-Δεν έχουμε ιδέα πώς θα είναι. Ίσως να βρεθούν με ένα μωρό που θα είναι μωρό για πολλά χρόνια, θα έχει όμως ενδιαφέρον. Αν είναι ένας από μας, αυτό σημαίνει ότι βρήκαν έναν τρόπο να μελετήσουν την εξέλιξη της ζωής ενός Αθάνατου από την βρεφική ηλικία και να λύσουν επιτέλους το μυστήριο του ρυθμού με τον οποίο γερνάμε. Τους αρέσει πάντως που θα έχουν μωρό: για την ακρίβεια είναι ξετρελαμένοι.

Ο Μάρκος και η Άννα κοιτάχτηκαν έκπληκτοι: δεν ήταν καθόλου σίγουροι αν αυτό το νέο ήταν καλό ή κακό.

Από τη συγκέντρωση δεν έλειψε η Άννα -Μαρία. Ήρθε όμορφη και λαμπερή όπως πάντα για να τους αποχαιρετήσει. Μετά τις γιορτές θα έφευγε για το Μιλάνο όπου θα έκανε μία φωτογράφηση για κάποια περιοδικά μόδας και, ποιος ξέρει, ίσως να ακολουθούσε καριέρα μοντέλου για ένα διάστημα.

Ο Άρης τους προσκάλεσε στην πρώτη εμφάνιση που θα έκαναν με το γκρουπάκι του σε μια μικρή μουσική σκηνή στο κέντρο της Αθήνας και δήλωσε ότι θα έπαιζαν και μερικές από τις διασκευές του Μάρκου. Και ο ίδιος ο Μάρκος θα συμμετείχε σε μερικά κομμάτια σ' εκείνη την πρώτη εμφάνιση.

Κατά τις εννέα έκανε την εμφάνιση της η κυρία Ειρήνη. Η Άννα χάρηκε που την έβλεπε και βρήκε την ευκαιρία να την ευχαριστήσει για το μενταγιόν και να της ζητήσει συγνώμη που το έχασαν.

-Δεν πειράζει για το φυλακτό, της είπε εκείνη. Ό,τι ήταν να κάνει το έκανε ελπίζω, είναι έτσι;

-Το έκανε, ευτυχώς. Ήταν το πιο χρήσιμο δώρο που πήρα ποτέ!

-Εντάξει, δε θα είχε άλλη χρησιμότητα από δω και πέρα, θα ήταν μόνο διακοσμητικό. Στο είπα, θα λειτουργούσε μόνο για σένα και τον Μάρκο. Τώρα είναι όλα καλά; Εννοώ μαζί του. Βεβαιώθηκες ότι δεν θα ξαναεξαφανιστεί;

-Αυτό δεν μπορεί να το πει κανείς με βεβαιότητα και ειδικά εγώ. Προς το παρόν πάντως, απ' ό,τι φαίνεται, δε σκοπεύει να πάει πουθενά χωρίς εμένα!

Έτσι ακριβώς έγιναν τα πράγματα εκείνο το καλοκαίρι και το φθινόπωρο που ακολούθησε, και όλα μπήκαν ξανά στον δρόμο τους: τα Δαιμόνια γύρισαν στη διάστασή τους, οι Αθάνατοι συνέχισαν τη μακρόχρονη και πολυποίκιλη ζωή τους, ο Άρης δεν ξαναέπαιξε μαντολίνο και η Άννα δε μπόρεσε να ξαναπετάξει, αν και μερικές φορές το προσπάθησε. Ο Παλαιοπώλης πούλησε σε πολύ καλή τιμή το Κάλεσμα των Αθανάτων, αλλά κράτησε τον λόγο του για το περιδέραιο και τα έκρυψε καλά σε ένα από τα μπαούλα του. Το Σκήπτρο δεν πήγε ποτέ στην αποθήκη του σπιτιού της γιαγιάς, αλλά εγκαταστάθηκε στο βάθος της ντουλάπας του Μάρκου και εγκαταλείφθηκε εκεί, σε ένα μέρος όπου κανείς δεν το έβλεπε, αλλά ήταν και προσβάσιμο για την περίπτωση που κάποιος το αναζητούσε. Κάπου εκεί εγκαταστάθηκε και ο Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας, με όλον το σεβασμό που του άρμοζε και με τη σκέψη ότι κάποια μέρα θα τον επέστρεφαν στα Ξωτικά του Λύκαιου, όπου σίγουρα θα τον φρόντιζαν καλύτερα και μπορεί κάποτε να ξαναφαινόταν χρήσιμος. Η σκέψη αυτή δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ.

Ο Μάρκος ξαναγύρισε στην απλή ζωή που πάντα επιθυμούσε, αλλά τώρα είχε την Άννα να τον παρασέρνει σε ένα σωρό περιπέτειες καθημερινής φύσης και το γκρουπάκι του Άρη που με μεγάλο ενθουσιασμό έπαιζε τα κομμάτια του, τα οποία σύντομα έκαναν τον γύρο της Αθήνας και άρχισαν να γίνονται όλο και πιο αναγνωρίσιμα.

Όσο για την κυρία Ειρήνη και το μυστήριο του τι είναι τελικά μία Πρακτική Μάγισσα, η Άννα ανακάλυψε τα εξής, σε ένα βιβλίο που ξετρύπωσε σε μια από τις κούτες του πατέρα του Μάρκου, κάποια φορά που κατέβηκαν στο χωριό:

"Πρακτική Μάγισσα: ιδιότητα που συναντάται πάντα σε γυναίκα, η οποία δεν είναι μάγισσα, ούτε Φύλακας, αλλά έχει την ικανότητα να επηρεάζει τη ροή των γεγονότων και να μαγεύει αντικείμενα με σκοπό να βοηθήσει αυτούς που επιθυμεί. Η Πρακτική Μάγισσα, όταν αποφασίσει να ανακατευτεί σε μία υπόθεση μαγείας, μπορεί να ασκήσει επίδραση προς τη θετική εξέλιξη των γεγονότων. Μπορεί να ενδυναμώσει τη θέληση των ανθρώπων, να τους δώσει τύχη, να τους τονώσει την πνευματική διαύγεια, να αναδείξει της πνευματικές τους ικανότητες και τα

προτερήματά τους. Είναι μεγάλη τύχη για κάποιον που μπλέκεται σε μια περιπέτεια μαγείας να συναντήσει μια Πρακτική Μάγισσα. Αν και δεν μπορεί να κάνει πραγματικά μάγια, θα είναι ένας φύλακας- άγγελός του για πάντα.”

ΤΕΛΟΣ